

Thơng Nhỏ Gặp Đa Tinh

(Tales theory)

Minh
Nguyễn
Thịnh
Phong

Trẻ em Hoàng Anh

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Cố Anh Kiệt đối với chuyện tình một đêm cũng không có thái độ gì đặc biệt, không bài xích, phản đối cũng không ưa thích, thờ ơ.

Trên thực tế, bạn bè trong giới của anh không thiếu những chuyện như vậy. Bình thường cũng coi như qua quýt cho qua, chỉ cần người tình ta nguyện không can dự vào cuộc sống của nhau là được. Nhưng anh cũng không tính thử qua bởi vì anh cảm thấy nếu như hai người không có tình cảm sâu sắc mà lại lên giường với nhau thì rất kỳ quái. Từ yêu đương phát triển đến quan hệ thể xác mới là quá trình bình thường, hợp lý.

Dương nhiên, bên trong còn có một nguyên nhân đó chính là anh chưa bao giờ thiếu bạn gái.

Gia thế tốt, tướng mạo đẹp, hào hoa phong nhã, ôn hòa lễ độ, anh ở trong giới xã giao cũng có chút danh tiếng. Từ trung học đến bây giờ, anh thật sự chưa bao giờ thiếu bạn gái thậm chí mỗi một người bạn gái của anh nếu không trụ quá hai tháng thì cũng sẽ không vượt quá ba tháng.

Tuy rằng tình sử phong phú nhưng anh cũng tự nhận bản thân không phải là loại play boy. Với mỗi một đoạn tình cảm, anh đối với đối phương đều là thật lòng yêu thích, thành tâm mà đối đãi, dù là chia tay hay là yêu đương cũng đều giống nhau, đều là người tình ta nguyện, thẳng thắn sáng khoái.

Tóm lại, anh thật sự không cần đến tình một đêm, cũng hoàn toàn không bao giờ suy tính đến chuyện như vậy.

Cho đến một lần ngoại lệ.

Đối phương là Tần Vũ Phi.

Là loại con gái khiến cho người ta phải đau đầu.

Là loại con gái xinh đẹp.

Kiều căng, tùy hứng, tính tình đại tiểu thư, là loại nữ nhân xinh đẹp không nói đạo lý.

Loại hình này hoàn toàn không nằm trong phạm vi mẫu bạn gái ưa thích của anh. Cố Anh Kiệt thích mẫu người ngọt ngào, nhu thuận lại đáng yêu, có lễ phép, biết tiến thoái, không tranh cãi ầm ĩ khiến cho người ta phải đau đầu.

Tóm lại chính là kiểu xinh đẹp, hiểu chuyện lại đúng mực mà Tần Vũ Phi, xinh đẹp thì rất xinh đẹp, nhưng tính cách thì không dính líu tí nào đến hình tượng bên ngoài.

“Nghe nói lần trước Alen muốn hẹn Tần Vũ Phi ra ngoài, cô ta không đồng ý cũng coi như thôi đi, còn bày ra sắc mặt khó chịu, đúng là một người phụ nữ chanh chua.”

“Cô ta điều ngoa muốn chết, tự cho mình là đại tiểu thư Tần gia thì rất giỏi sao? Alen thật ngốc, nhiều cô gái ngoan ngoãn, hiền lành như vậy thì không theo đuổi, đến trêu chọc Tần Vũ Phi làm chi?”

“Tần Vũ Phi ấy à, cô ta đại khái là cảm thấy đàn ông đều nên quỳ dưới chân cô ta, xì, cô ta thật sự nghĩ rằng bản thân cô ta khiến cho người ta yêu thích sao?”

Cố Anh Kiệt nghĩ đến đêm hôm đó, không đúng, chuyển đi đến nước Mỹ lần đó mất ba đêm, là ba đêm không sao nói rõ được. Không thể đổ tại rượu, không thể đổ tại bầu không khí kỳ quặc đó, cũng không thể đổ tại tình huống bọn họ cùng nhau bị Mễ Hi và Trần Ứng cho leo cây. Dù sao, cũng

chỉ có thể nói chính trong một hoàn cảnh không thể nói rõ được đã xảy ra những việc cũng không thể nói rõ được luôn. Sau chuyện đó, anh cũng có chút hối hận, anh cảm thấy Tần Vũ Phi cũng giống như vậy.

Cố Anh Kiệt nhấp thêm một ngụm rượu nữa, đem những chuyện kia quẳng ra sau đầu, lắng nghe cuộc nói chuyện của mấy người bạn bên cạnh.

Đúng rồi, là bọn họ nhắc tới Tần Vũ Phi cho nên anh mới nhớ tới cô ấy.

Chuyện đó đã phát sinh được hơn hai tháng, anh vốn cũng không để ở trong lòng, trong xã hội bây giờ loại sự tình như vậy không thiếu. Hơn nữa, bọn họ cũng đã có giao hẹn, tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện này. Vốn cũng đã nên đặt xuống đầu chấm hết, anh cũng thật sự không hề nghĩ đến nữa nhưng cô nàng Tần Vũ Phi kia nhìn thấy anh thì giống như nhìn thấy hồng thủy mãnh thú, thái độ muốn tránh còn không kịp khiến cho anh khó chịu muốn chết.

Tuy anh khó chịu thì khó chịu nhưng khi nghe bạn bè bên cạnh kể tội cô không dứt, lời nói còn rất cay nghiệt trong lòng anh cũng tương đối không thoải mái.

“Cô ấy điệu ngoa lại kiêu căng nhưng vẫn có người nguyện ý cung chiều, các cậu bạn tâm cái mẹ gì!” Cố Anh Kiệt nhin không được lạnh lùng nói.

Vài thằng bạn sừng sốt sau đó cười rộ lên. Một người trong số đó dùng khuỷu tay huých vào người Cố Anh Kiệt: “James và Tần Vũ Phi từng cùng đi du học ở Mỹ, có lẽ có hiểu biết khác đối với cô ta!”

Hiểu biết khác sao? Cũng coi như là sự thật đi. Tất cả các phương diện của cô anh đều hiểu biết khá triệt để, thậm chí cô còn nói cho anh biết bí mật của mình.

Tần Vũ Phi lúc đi du học ở Mỹ đã từng bị một tên đàn ông đê tiện lừa dối, còn bị bạn thân nhất phản bội. Cô đưa bạn trai ra mất tất cả bạn bè. Cô

hết lòng giúp đỡ bạn thân tìm nơi ở, tìm công việc cuối cùng đổi lại là cảnh cô bắt được hai người bọn họ đang ở trên giường với nhau. Quả thật là một tiết mục máu chó. Cô thậm chí còn từng vì nghe lời người đàn ông đó mà bỏ đứa con trong bụng mình. Sau những chuyện tồi tệ đó, Cố Anh Kiệt biết cô nhất định hận không thể cùng đem bí mật này vào trong quan tài.

Có điều con người ta thì luôn cần được thổ lộ tâm sự.

Sau khi đoạn tuyệt không qua lại với nhau thì người bạn kia đột nhiên lại qua đời, nguyên nhân không hiểu vì sao lại giống như những lời mà Tần Vũ Phi khi ấy đã nguyên rủa bọn họ đó là bị xe đụng chết trên đường.

Sau đó mẹ của người bạn kia đã gửi cho Tần Vũ Phi những món đồ mà người đó đã mua tặng cô trong mấy năm bọn họ tuyệt giao. Tất cả đều là những thứ mà Tần Vũ Phi đã từng thích nhưng lúc đó cô luôn không thêm quan tâm đến người đó. Người bạn kia luôn lặng lẽ nhớ về tình bạn lúc trước của bọn họ cho đến tận ngày xảy ra tai nạn đó.

Cho nên Cố Anh Kiệt có thể hiểu được tâm trạng đau khổ, phức tạp của Tần Vũ Phi. Chuyện cô trở lại chốn cũ vì muốn buông xuống những chuyện trước đây, xóa đi vết thương lòng Cố Anh Kiệt cũng cho là chuyện bình thường. Khi đó bên cạnh cô chỉ có một mình anh vì vậy nên cô mới kể cho anh nghe những chuyện đó. Đó có lẽ là một loại tâm lý mâu thuẫn, một mặt Tần Vũ Phi tin tưởng anh sẽ không đem những chuyện đó nói với người khác, một mặt cô lại muốn đẩy anh ra càng xa càng tốt. Cô đã đem mặt tâm tối nhất trong con người mình phơi bày ra trước mặt anh, không che giấu bất kỳ điều gì, giống như đang nói: “Này, Cố Anh Kiệt, đây chính là con người thật của tôi, anh ngàn vạn lần không nên thích tôi.”

“Cậu ta không phải là đi du học cùng với Tần Vũ Phi mà là đi đuổi theo người mà cậu ta thích! Bất quá, nói đến chuyện này, James, cuối cùng cậu cũng không có đuổi theo Mễ Hi sao? Xem ra muốn phá kỉ lục hai tháng đây.” Từ Ngôn Sương trêu chọc nói.

Cố Anh Kiệt cười cười nói: “Đúng vậy, không có đuổi theo.”

Mễ Hi quả thật là một cô bé rất xinh đẹp đáng yêu, là kiểu con gái mà trước đây Cố Anh Kiệt chưa từng gặp qua cho nên anh đã từng điên cuồng theo đuổi cô, đáng tiếc cũng chẳng đến đâu thậm chí còn có chút cảm giác không hòa hợp. Hơn nữa Cố Anh Kiệt phát hiện trong tim của Mễ Hi đã có một người khác vì thế anh chấp nhận buông tay. Trên đời này còn có rất nhiều người xinh đẹp, khả ái không nhất thiết phải vì một người mà “chấp mê bất ngộ”. Cố Anh Kiệt từ trước đến nay, đối với chuyện tình cảm luôn tuyệt không cưỡng cầu.

Bọn họ đang nói chuyện thì chợt có chút ồn ào, Cố Anh Kiệt và mấy người bạn nghe tiếng ồn thì đều liếc mắt nhìn qua, thật sự là vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Trong ba vị thiên kim vừa mới bước vào thì một người chính là Tần Vũ Phi. Cô mặc một bộ lễ phục màu trắng bạc để lộ bờ vai mảnh khảnh trắng muốt cùng đôi chân thon dài xinh đẹp, trên chiếc cổ cao thon thả có đeo một chiếc vòng cổ nhỏ, những viên kim cương đính trên vòng cổ phát ra ánh sáng lấp lánh thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Mái tóc được búi cao, điểm xuyết thêm những viên đá lấp lánh nổi bật trên làn tóc đen mượt rất xinh đẹp.

Tần Vũ Phi mỉm cười nhẹ nhàng nhìn xung quanh. Cố Anh Kiệt rũ tầm mắt xuống chăm chú nhìn ly rượu trên tay, cố ý không để ý đến cô. Bên cạnh có người lấy khuỷu tay huých huých vào người Cố Anh Kiệt: “Ái chà, không ngờ Tần Vũ Phi cũng đến đây. James, vậy cuối cùng thì cậu và cô ta có quen biết nhau không, cô ta rất cuộc...”

Cố Anh Kiệt bị huých vào người thì theo bản năng ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Tần Vũ Phi đang nhìn về phía bên này. Ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau Cố Anh Kiệt cũng không quay đầu đi cứ thế chằm chằm nhìn thẳng vào Tần Vũ Phi, mà âm thanh của người bên cạnh đang muốn bàn tán về Tần Vũ Phi cũng dần dần biến mất.

Tất cả mọi người liên tục động ai làm việc nấy, nên lấy thêm rượu thì lấy thêm rượu, nên ăn uống thì ăn uống, nên tìm người khiêu vũ thì đi tìm người khiêu vũ...

Đây là đang làm cái gì? Cố Anh Kiệt mặt mũi đen sì, sợ người ta không biết rằng các người vừa ở đây bàn tán sau lưng người khác ư?

Tần Vũ Phi nhẹ nhàng nhìn đám thiếu gia, công tử đang dần tản ra sau đó cô nhìn Cố Anh Kiệt, liền lập tức héch mắt xoay đầu đi không thèm để ý đến anh nữa.

Không để ý thì không để ý, anh cũng chẳng cần để tâm. Cố Anh Kiệt xoay người để ly rượu rỗng không lên khay của người phục vụ, lại tiện tay lấy thêm một ly rượu khác. Có một vài vị chú bác trưởng bối đi đến chào hỏi với Cố Anh Kiệt: “Anh Kiệt, đã lâu không nhìn thấy cháu, cha cháu dạo này có khỏe không?”

Cha của Cố Anh Kiệt là chủ tịch tập đoàn Hoa Đức, Cố Văn Quang. Tập đoàn Hoa Đức kinh doanh trong các ngành khách sạn, ẩm thực, du lịch, còn khác thác cả bất động sản. Cố Anh Kiệt là con út trong nhà, phía trên còn có một anh trai và một chị gái. Bởi vì anh trai và chị gái đều lớn hơn anh nhiều tuổi cho nên từ nhỏ Cố Anh Kiệt đã rất được chiều chuộng, yêu cầu của cha mẹ đối với anh so với hai người anh chị cũng dễ dãi hơn rất nhiều.

Sau khi Cố Anh Kiệt du học trở về liền vào nhậm chức trong công ty của gia đình, chức vị không cao cũng không thấp, công việc không bận rộn nhưng cũng không quá rỗi rãi, thanh nhàn. Không ai bắt buộc anh phải làm những công việc quan trọng nhưng cũng không có ai dám khinh thường địa vị của anh. Cố Anh Kiệt cảm thấy như vậy rất tốt, vừa có công việc tôi luyện bản thân lại vừa có thời gian hưởng thụ cuộc sống, anh đối với cuộc sống hiện nay của mình hết sức vừa lòng.

Cố Anh Kiệt vừa nói chuyện xã giao với vị trưởng bối kia xong lại có một mỹ nhân bước đến muốn mời anh nhảy một điệu. Sau khi nhã nhặn từ chối, Cố Anh Kiệt đứng ở bên rìa sàn nhảy nói chuyện phiếm với một người bạn, được một lúc thì người bạn đó rời đi, Cố Anh Kiệt cũng cảm thấy nhàm chán. Lúc này, anh lại nhìn thấy Tần Vũ Phi, cô đang lấy thứ gì đó ở bàn thức ăn.

Sau khi lấy một chút khoai tây và mực chiên để ăn nhẹ, Tần Vũ Phi cầm cái đĩa nhìn quanh cái bàn dài để đồ ăn.

Khóe miệng Cố Anh Kiệt co rút có chút muốn cười, anh biết cô đang muốn tìm cái gì nhưng anh không muốn dính dáng gì đến cô nữa. Anh dời ánh mắt đi nhưng không quá vài giây sau lại không nhịn được mà nhìn về phía Tần Vũ Phi, cô vẫn còn đứng đó nghiêm túc nhìn xung quanh.

Cố Anh Kiệt thở dài trong lòng, anh thật sự không muốn dính dáng gì đến cô, thật sự không muốn.

Cố Anh Kiệt đi tới trước vài bước gọi một người phục vụ đến bảo anh ta mang ít sốt cà chua tới bàn đồ ăn, người phục vụ liền lập tức đi lấy. Lát sau một chén sốt cà chua rất nhanh chóng được mang tới bàn để đồ ăn. Cố Anh Kiệt nhìn mắt Tần Vũ Phi sáng lên lập tức múc hai thìa lớn vào trong đĩa.

Cố Anh Kiệt chợt phát hiện bản thân đang mỉm cười, sau đó anh lại thấy bản thân đang đi về phía bàn đồ ăn rồi tiếp đó anh đã thấy mình đứng bên cạnh Tần Vũ Phi.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 2

Tần Vũ Phi quay lại nhìn Cố Anh Kiệt rồi lại xoay đầu sang chỗ khác không nói chuyện. Cô lấy hai cái cánh gà chiên rồi rưới sốt cà chua lên trên. Cố Anh Kiệt nhìn không được hỏi: “Món này cũng cần phải chấm sốt cà chua sao?”

Tần Vũ Phi không thèm để ý đến anh.

Cố Anh Kiệt cũng không nói gì nữa tự mình bóc một cọng khoai tây chiên bỏ vào trong miệng, xong lại tiếp tục ăn thêm ba cọng nữa. Tần Vũ Phi rốt cuộc xoay người lại trừng mắt nhìn anh. Cố Anh Kiệt bày ra vẻ mặt vô tội nói: “Không chấm sốt cà chua không được sao?” Anh biết là chứng bệnh bắt buộc phải có sốt cà chua của cô nàng này nhất định sẽ phát tác.

Tần Vũ Phi trừng mắt lườm Cố Anh Kiệt rồi lại nhìn xung quanh, không có ai chú ý đến bọn họ, cô hài lòng, quay đầu lại làm bộ như đang lấy đồ ăn, tức giận nói: “Cố thiếu, chúng ta đã giao hẹn rõ ràng rồi!”

“Đúng vậy, anh làm trái với giao hẹn lúc nào chứ?” Những chuyện đã xảy ra giữa bọn họ, anh nửa lời cũng không có lộ ra, cũng không hề nói ra bí mật mà cô đã nói với anh.

“Tránh xa tôi ra một chút.”

“Nếu như em đã lấy xong đồ ăn, có thể cầm đĩa rời đi.” Anh không muốn đi, nếu như cô không thích thì có thể tự đi trước.

Tần Vũ Phi “hừ” một tiếng, cô vốn là đã muốn rời đi rồi nhưng khi nghe Cố Anh Kiệt nói như vậy thì lại không muốn đi nữa. Dựa vào cái gì mà cô phải đi trước chứ, rõ ràng anh ta là người sắp đến đây cơ mà.

“Vừa rồi bọn em nói chuyện gì vậy?” Cố Anh Kiệt hỏi, lúc anh đang khiêu vũ thì nhìn thấy cô và mấy người chị em đang đứng cười nói với nhau, ánh mắt lại hướng về phía bạn tốt của anh, Từ Ngôn Sương: “Có ai nhìn trúng Jason rồi sao?”

Tần Vũ Phi không đáp mà hỏi lại: “Lúc tôi vừa mới bước vào cửa thì một đám đàn ông các người túm tụm lại bàn tán chuyện gì? Nói xấu tôi sao?”

Cố Anh Kiệt ghen hòng: “Em nghĩ quá nhiều rồi!”

“Các người mới là vô vị!”

“Em thì có chuyện gì hay mà nói, bàn tán về em làm cái gì chứ?” Cố Anh Kiệt ngậm bực bội, mấy tên đó đúng là không ngậm được cái mồm vào.

“Hừ!” Tần Vũ Phi héch chiếc cằm lên.

“Đề tài về chuyện tuy tôi lăm tiền nhưng nông cạn có rất nhiều, cái gì mà tùy hứng, điêu ngoa, không biết phân biệt tốt xấu, tự cho mình là đúng, mắt cao hơn đầu. Cái tên Alen đó còn nói muốn khiến cho tôi đẹp mặt nữa kìa. Các người đều là bạn của nhau, có dùng những câu không lọt tai để mắng tôi thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Chỉ là hắn một bên vừa cùng Mĩ Kỳ hẹn hò xem phim, ăn cơm, mượn phòng lại một bên hẹn tôi cùng đi hóng gió, ngắm trăng, có cảm thấy buồn nôn hay không vậy? Vừa đề tiện, vừa dơ bẩn. Tôi mắng hắn ta như vậy là đã xem như nhẹ nhàng rồi. Hắn mới là loại tự cho mình là đại thiếu gia Trình gia thì rất giỏi, phụ nữ bị hắn ngoắc ngón tay gọi tới thì phải cảm tạ ân đức à, hừ, cũng không tự nhìn lại đức hạnh của mình một chút.”

Cố Anh Kiệt im lặng, Tần đại tiểu thư đúng là phong cách trước sau như một, mắng người vô cùng lưu loát. Bất quá nói đi thì phải nói lại, nếu Alen làm chuyện như vậy thì quả thực là quá đáng. Anh biết Tần Vũ Phi chán ghét loại đàn ông hư hỏng, lãng nhăng như thế nào. Cố Anh Kiệt cảm thấy thật mất mặt, mặc dù anh không có giao tình gì với Alen nhưng bị Tần Vũ Phi

quy vào cùng một loại với hấn ta khiến cho anh cảm thấy tương đối khó chịu.

Tần Vũ Phi mắng xong còn trừng mắt nhìn Cố Anh Kiệt, trừng cái gì mà trừng, mắc mớ gì tới anh chứ, cũng không phải là anh làm.

“Tần Vũ Phi, thái độ của em đối với anh tốt một chút.” Cố Anh Kiệt nhin không được nói. Mỗi lần anh với cô vô tình gặp nhau đều giống như là nhìn thấy kẻ thù vậy.

“Làm sao phải tốt, tôi cứ như vậy đấy!” Cô càng trừng mi quắc mắt.

Cố Anh Kiệt tức giận: “Tần Vũ Phi, với giao tình của chúng ta, không thể làm bạn thân thì cũng nên cư xử như bạn bè bình thường, nếu không thì cũng có thể coi như là quen biết sơ giao. Em nói không thể để cho mọi người biết giữa chúng ta từng xảy ra những việc gì, nhưng thái độ của em đối với anh quá mức “đặc biệt”, vậy có thể giấu như thế nào? Em đối với bạn bè bình thường đều không có thái độ như vậy, người khác tất nhiên sẽ nghi ngờ. Theo lẽ thường mà nói, phụ nữ nếu như đối với đàn ông như vậy, không phải là cực kỳ chán ghét thì chính là quá để ý. Bình thường của em là như vậy sao?”

Nhưng lời này vừa nói ra, Tần Vũ Phi nhất thời cứng họng sau đó cô xiết chặt cái đĩa trong tay hung hăng trừng mắt nhìn Cố Anh Kiệt, vẻ tức giận càng rõ rệt: “Cố, Anh, Kiệt!” Từng chữ từng chữ một bật ra, rõ ràng là biểu hiện bị chọc tức.

“Muốn thế nào?” Chọc tức được cô, anh ngược lại bắt đầu thoải mái, có chút muốn cười, cảm thấy biểu tình của cô lúc này rất buồn cười.

“Anh bớt tự mình đa tình đi!”

“Ồ!” Cố Anh Kiệt cố tình bày ra vẻ không thêm để tâm.

Cô thở phì phì, thật muốn úp nguyên chén sốt cà chua lên mặt Cố Anh Kiệt nhưng lại sợ mất mặt, đây là buổi tiệc của bạn cô, Tần Vũ Phi cũng

không muốn tự làm xấu mặt mình ở chốn đông người. Cô nghiêng chặt hàm răng, điều gì cũng không nói ra được liền “hừ” một tiếng xoay người bỏ đi. Đi được hai bước, trong lòng Tần Vũ Phi vẫn rất điên tiết, ghen đến khó chịu liền quay người lại thấy xung quanh không có ai chú ý, cô bèn giơ chân muốn đá Cố Anh Kiệt một cái, cho dù không thể làm anh ta đau thì chí ít cũng có thể giúp tiêu bớt cơn tức của cô.

Tần Vũ Phi vừa mới nhắc chân lên, Cố Anh Kiệt liền theo bản năng lui về phía sau, cô lại đang đi một đôi giày gót nhọn, đá không trúng liền đứng không vững, lão đảo ngã về phía trước. Tần Vũ Phi theo bản năng túm vào thứ ở trước mặt mình, Cố Anh Kiệt vội vàng tiến lên phía trước đỡ lấy cô, người thì đỡ được nhưng lại không đỡ được cái đĩa ở trên tay Tần Vũ Phi. Cái đĩa đập xuống mặt sàn đá “keng” một tiếng giòn vang, khoai tây và mực chiên rơi đều rơi tung tóe, khoa trương nhất chính là sốt cà chua đỏ chói văng đầy trên mặt sàn dưới chân Cố Anh Kiệt, bắn cả lên quần của anh.

Cố Anh Kiệt không kịp phản ứng, vừa nghe thấy âm thanh vang lên khi chiếc đĩa rơi xuống thì lập tức nhìn đã thấy người phụ nữ khởi xướng ra tất cả những chuyện này bằng một tốc độ kinh người nấp ra phía đằng sau anh. Cố Anh Kiệt cúi đầu nhìn tình trạng bi thảm ở dưới chân, lại ngẩng đầu lên thì thấy tất cả mọi người trong phòng đều đang kinh ngạc nhìn mình.

Phía sau có người dùng sức chọc vào lưng của Cố Anh Kiệt, không cần quay đầu lại nhìn thì anh cũng biết đó là ai. Cô đúng là đồ quỷ đáng ghét, chẳng những gây họa mà còn đường hoàng trốn đi, giày cao gót cao như vậy mà nửa điểm cũng không ảnh hưởng đến tốc độ. Cố Anh Kiệt nhếch khóe môi, hạ tay xuống.

Tần Vũ Phi đứng phía sau lại chọc vào lưng Cố Anh Kiệt. Anh hiểu ý tứ của cô, anh cao 1m84 muốn che khuất một người cao 1m63 như cô cũng không khó. Được, được, không cần phải chọc, anh sẽ không đem cô đẩy ra ngoài làm cô mất mặt là được chứ gì.

“Xin lỗi, lỡ tay!” Cố Anh Kiệt cười cười nhìn tất cả mọi người, ngoắc tay gọi phục vụ nhanh chóng tới thu dọn. Vài người phục vụ chạy tới, vài

người bạn của Cố Anh Kiệt cũng muốn chạy đến xem thử nhưng anh khoát tay cản lại. Những người khác cuối cùng cũng hiểu đó chỉ là chuyện nhỏ ngoài ý muốn, không có vấn đề gì vì thế nên ai nấy đều tiếp tục cuộc vui.

Cố Anh Kiệt lui lại vài bước, Tần Vũ Phi cũng lùi lại theo, thấy bên cạnh là một cây cột lớn liền dùng sức chọc vào lưng của Cố Anh Kiệt một cái rồi lách người trốn ra phía sau cây cột lớn. Cố Anh Kiệt quay đầu lại nhìn Tần Vũ Phi đúng lúc cô cũng đang nhìn sang, ánh mắt hai người vừa chạm vào nhau cô liền nhăn mũi trừng mắt lườm Cố Anh Kiệt, sau đó lựa thời cơ chạy về phía toilet để lại một vệt dài sốt cà chua.

Cố Anh Kiệt rất muốn mắng cô ngu ngốc, như vậy thì trốn thế nào, mọi người cho dù không tận mắt nhìn thấy cô nhưng nhất định sẽ biết cô có phần trong việc này, càng trốn tránh lại càng mất mặt. Đến khi phục vụ lau giày cho mình, Cố Anh Kiệt không nhịn được cầm di động nhắn tin cho cô, nội dung chỉ có hai chữ “Ngu ngốc”

Có điều Tần Vũ Phi cũng không có hồi âm lại, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến anh.

Tuy rằng sau đó, giày và quần của Cố Anh Kiệt đều được lau sạch sẽ nhưng anh vẫn cảm thấy không được thoải mái cho nên chỉ ở lại thêm một lúc rồi cũng cáo từ ra về. Từ Ngôn Sướng cùng hai người bạn khác cũng cảm thấy buổi tiệc này chẳng còn ý nghĩa nào nữa, cũng nhân cơ hội này cùng cáo từ.

Ra khỏi khách sạn, Từ Ngôn Sướng thở ra một hơi, hỏi Cố Anh Kiệt: “Đã xảy ra chuyện gì? Cậu và Tần Vũ Phi giờ trò quý gì vậy?”

“Không có gì.”

“Người trốn phía sau cậu không phải là cô ta sao?” có thể nhìn thấy rõ ràng một góc váy cùng với giày cao gót.

“Ừm, cô ấy lỡ tay làm rơi cái đĩa, đúng lúc tớ ở cạnh đấy.” Cố Anh Kiệt

không muốn nhiều lời.

Bất quá Từ Ngôn Sướng nhìn về phía Cố Anh Kiệt vẻ mặt có chút không tin. Cố Anh Kiệt cười cười: “Tớ với cô ta không thân thuộc.” Trong đầu Cố Anh Kiệt chợt hiện lên những lời mà Tần Vũ Phi đã từng cảnh cáo anh, không cho phép đề cập đến chuyện ở Mỹ, không được nói cho người khác biết chuyện của cô, phải nhớ kĩ, anh và cô không quen biết nhau.

Tần Vũ Phi ời là Tần Vũ Phi, anh thật sự giữ lời hứa, toàn bộ đều nghe theo lời dặn dò của em mà nói đấy nhé.

“Cái cô nàng Tần Vũ Phi kia thật chẳng hiểu ra làm sao cả, chính cô ta làm rơi cái đĩa mắc mớ gì phải trốn ra phía sau cậu, hại cậu phải gánh lấy tai họa, còn bị mọi người nhìn chăm chăm. Alen nói thật không sai, loại phụ nữ như vậy đúng là khiến cho người ta ghét, không có lẽ phép, lại ích kỉ, tự cho mình là đúng. Lần sau có cơ hội nhất định phải giáo huấn cô ta một chút. James đáng lẽ ban nãy cậu nên tránh sang một bên, đem cô ta ném ra, để cho cô ta vấp ngã mới đúng, cũng nên để cho cô ta nếm thử tư vị bị mất mặt...”

“Abel!” Cố Anh Kiệt ngừng lại, không thể không cắt ngang lời hằn ta: “Đừng có đụng chạm đến cô ấy!” Cố Anh Kiệt nghiêm nghị nói khiến cho Abel sững sờ một chút.

“Chúng ta là đàn ông sao lại đi so đo với phụ nữ, lại nói, trong chuyện đó chắc gì Alen đã hoàn toàn đúng, bị cự tuyệt liền đi khắp nơi nói xấu người ta, điều này cũng chẳng có gì vẻ vang.” Cố Anh Kiệt mát hừng nói.

“Được rồi, Kiệt thân sĩ, biết là cậu có phong độ với phụ nữ rồi.” Từ Ngôn Sướng biết Abel và Alen có giao tình nhiều năm với nhau, hiện tại bị Cố Anh Kiệt nói thì sắc mặt trở nên khó coi liền vội vàng chạy đến hòa giải.

“Đúng là chẳng ra làm sao!” Abel tức giận bỏ lại một câu rồi quay người rời đi.

Từ Ngôn Sướng vỗ vai Cố Anh Kiệt, Cố Anh Kiệt còn trừng mắt nhìn

hướng Abel rời đi, cảm thấy hẫng mới là đồ chẳng ra làm sao, chuyện của Tần Vũ Phi thì mắc mớ gì tới hẫng. Cho dù tính tình đại tiểu thư của người phụ nữ kia có lớn hơn nữa nhưng có người chịu cưng chiều là được rồi, không cần bọn họ phải bận tâm.

Chẳng qua cũng không biết sau này ai lại là người xui xẻo như vậy, phải gánh vác cái trọng trách đấy

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 3

Đêm đó, Cố Anh Kiệt vẫn không nhịn được mà gửi một tin nhắn cho Tần Vũ Phi: “Em còn thiếu anh một lời cảm ơn đây!”

Anh giúp cô vậy mà cô còn dám trừng mắt nhìn anh.

Tin nhắn này vẫn theo lệ cũ, sau khi gửi đi thì hoàn toàn không có người đáp trả. Cố Anh Kiệt cũng không để tâm. Từ sau khi ở Mỹ trở về thì Tần Vũ Phi thực sự coi anh như là không khí trong suốt. Anh biết có lẽ là do trong lòng cô đối với chuyện đó vẫn có chút xấu hổ và không được tự nhiên bởi vì cả anh và Tần Vũ Phi đều giống nhau, đều không phải là loại người thích chơi trò tình một đêm. Nhưng trên đời này lại không có loại thuốc tên là hồi hận để uống, chuyện cô muốn phỉ sạch mọi quan hệ với anh, anh cũng có thể lí giải được. Nhưng Cố Anh Kiệt cảm thấy rất oan uổng, anh thật sự không tính toán muốn cùng cô dây dưa không rõ, đáng lẽ cô phải biết rõ điều đó mới đúng.

Cô càng coi anh giống như là một loại virus cần phải đề phòng thì anh lại càng không phục. Cô dựa vào cái gì chứ? Chuyện đó tuy rằng không hiểu vì sao lại phát sinh ra như vậy nhưng không thể phủ nhận là rất vui vẻ, tốt đẹp. Cô rõ ràng cũng rất hưởng thụ, thậm chí có thể khiến cho cô cảm thấy hưởng thụ như vậy hư vinh đàn ông của anh cực kỳ được thỏa mãn, còn âm thầm tự đắc ý mấy ngày. Huống hồ việc này đều là người tình ta nguyện, anh cũng không có ép buộc, dụ dỗ hoặc dùng thủ đoạn hạ lưu gì với cô. Lúc đó, khi ánh mắt cả hai vừa chạm vào nhau thì cả anh và cô đều như là trúng một loại ma chướng.

Mọi chuyện đều phát sinh một cách tự nhiên, cho dù là sau đó có chút hồi hận cũng không cần phải làm như là anh đã phạm phải tội ác nào đó. Anh tuyệt không chấp nhận sự chỉ trích như thế.

Tần Vũ Phi nằm ở trên giường nhìn điện thoại di động

“Em còn thiếu anh một lời cảm ơn đấy!”.

Cô bấu môi, cầm điện thoại ném qua một bên. Đúng là thiếu, nhưng Tần Vũ Phi không thêm lo lắng tới, cô còn muốn cách Cố Anh Kiệt càng xa càng tốt.

Cô tin tưởng Cố Anh Kiệt, còn thổ lộ bí mật của mình với anh ta, khi có chuyện phát sinh thì phản ứng đầu tiên là trốn ra phía sau lưng anh ta, loại trực giác như vậy thậm chí cô còn không buồn suy nghĩ qua. Như vậy là không tốt, Tần Vũ Phi hiểu rõ điều đó, rất nguy hiểm. Sau hơn ba năm bị người đàn ông kia phản bội thì sự tín nhiệm vào đàn ông của cô đã chỉ còn sót lại vài mảnh vụn nhỏ, cho nên Cố Anh Kiệt, đối với cô mà nói rất nguy hiểm.

Hôm nay Cố Anh Kiệt nói là cô để ý anh ta, anh ta cho rằng đó là trò đùa sao? Còn cô thì không có cách nào để đùa giỡn với Cố Anh Kiệt, quá nguy hiểm!

Có lẽ cô nên nhanh tay tìm chút biện pháp mới được.

Biện pháp tính toán của Tần Vũ Phi chính là cô nên thuận theo ý của cha mình, tìm một đối tượng.

....

Thứ hai, đúng 10h25 Tần Vũ Phi bước vào công ty, cô có một cuộc họp lúc 10h rưỡi. Tần Vũ Phi cảm thấy thời gian của mình tính toán rất vừa vặn nhưng vừa bước vào văn phòng liền thấy thư kí vẻ mặt lo lắng nói: “Tần tổng, cuộc họp hôm nay bắt đầu sớm hơn, Cừu tổng đã dời đến 10h.” Nói cách khác là Tần Vũ Phi đã đến trễ nửa tiếng rồi.

“Ừm!” Tần Vũ Phi lơ đãng gạt đầu. Cô cất túi xách, uống một ngụm nước rồi cầm notebook đi đến phòng họp. Trong phòng họp, tất cả mọi người đã đến đầy đủ, khi Tần Vũ Phi vừa bước vào thì mọi người trong

phòng đều ngẩng đầu lên. Tần Vũ Phi cười cười, thản nhiên vô tư chào hỏi, sau đó ngồi vào vị trí chủ vị đang để trống.

Chủ trì cuộc họp là Phó tổng tập đoàn Cừ Chính Khanh, năm nay ba mươi ba, tuổi trẻ triển vọng. Anh ta là người mà cha Tần Vũ Phi, Tần Văn Dịch mới trọng dụng. Trước khi đầu quân cho tập đoàn Vĩnh Khải của Tần gia thì Cừ Chính Khanh đã làm CEO cho công ty văn hóa phẩm của Nhâm tổng được ba năm, thành tích sáng lạn, biểu hiện ưu tú. Hai tháng trước, Tần Văn Dịch đã điều anh ta đến đến Tổng công ty nhậm chức Phó tổng.

Tuy lúc nhỏ gia cảnh nghèo túng, nhưng Cừ Chính Khanh luôn rất chăm chỉ, chịu khó, thành tích lúc đi học luôn rất nổi trội xuất sắc, dựa vào học bổng mà hoàn thành việc học. Sau khi lên đại học thì Cừ Chính Khanh bắt đầu làm thêm các loại công việc, vừa tốt nghiệp liền lập tức nhận được lời mời làm việc từ một công ty lớn, sau đó thuận buồm xuôi gió từng bước thăng chức, chưa đến vài năm đã được các công ty khác săn đón. Ba năm trước, Cừ Chính Khanh được Tần Văn Dịch phát hiện rồi sau đó trở thành Tổng giám đốc chi nhánh trẻ nhất của tập đoàn Vĩnh Khải.

Cừ Chính Khanh là người nghiêm túc, chuyên chú, yêu công việc như mạng, thái độ đối với cấp dưới luôn nghiêm nghị không thay đổi, tính nguyên tắc rất mạnh. Chỉ có điều vẻ ngoài của anh ta nghiêm chỉnh, thuận mắt, cộng thêm khí độ sáng chói cho nên ở trong công ty cũng có không ít chị em phụ nữ âm thầm mến mộ. Nghe nói ở công ty chi nhánh còn có một nhân viên nữ dũng cảm theo đuổi anh ta nhưng mà đã bị anh ta cự tuyệt. Nhưng sau khi được điều đến Tổng công ty thì ngược lại không hề có ai có ý tứ dám theo đuổi vị Phó tổng này nữa, bởi vì theo như lời đồn đại thì dường như Chủ tịch đã chọn trúng vị Phó tổng trẻ tuổi, đầy hứa hẹn này làm rể hiền.

Cừ Chính Khanh nhìn thấy Tần Vũ Phi bước vào thì chỉ dừng lại một chút, sau đó không hề liếc nhìn cô thêm lần nào nữa mà tiếp tục nói nội dung của cuộc họp. Cừ Chính Khanh là Phó tổng phụ trách bộ phận Marketing mà Tần Vũ Phi lại là người phụ trách bộ phận nghiên cứu thị trường và quan

hệ khách hàng nên công việc thường liên quan đến nhau.

Tần Vũ Phi cũng biết ý tứ của cha mình, những lời đồn đãi đó là sự thực. Tần Văn Dịch quả thật có ý để cho con gái và Cừ Chính Khanh thử tiếp xúc với nhau, xem xem có thể phát triển hay không. Tần Vũ Phi là con gái duy nhất của Tần Văn Dịch, ông cũng không hề có ý nghĩ trọng nam khinh nữ. Tập đoàn Vĩnh Khải là do một tay ông lập nên, tất nhiên là hy vọng có thể có người kế thừa, lựa chọn đầu tiên chính là con gái ông. Chỉ là tâm tư của Tần Vũ Phi rõ ràng không đặt ở đây, cô cũng cố gắng thuận theo con đường mà ông đã sắp đặt sẵn nhưng cá tính lười nhác, không ôm chí lớn thì không phải cứ cố gắng là có thể thay đổi được. Hơn nữa, chuyện kinh doanh cũng phải dựa vào thiên phú, con gái ông trong chuyện này đích thực vẫn còn kém cỏi.

Tần Vũ Phi cũng khá thông minh, cách xử sự làm người cũng có chút thủ đoạn nhỏ, nếu như cô nguyện ý thì luôn rất biết cách dỗ cho người ta vui vẻ. Về phương diện quan hệ giao tiếp cô luôn rất được lòng khách hàng, hoặc những việc như tổ chức sự kiện, giới thiệu sản phẩm cô cũng luôn hoàn thành rất tốt, hơn nữa cũng rất có hứng thú với công việc đó cho nên sau khi cô vào công ty làm không được bao lâu thì Tần Văn Dịch liền điều cô từ bộ phận marketing sang bên bộ phận thị trường.

Người nào có khả năng gì, Tần Văn Dịch đều rất rõ ràng, con gái ông cũng không là ngoại lệ. Ông khẳng định con gái mình không phải là người có thể lèo lái tập đoàn này, cho dù có bồi dưỡng thêm hai mươi năm nữa thì cũng như vậy mà thôi. Năm nay ông năm mươi lăm tuổi, sức khỏe vẫn cường tráng, có đảm nhiệm công việc thêm mười năm nữa cũng không thành vấn đề cho nên ông muốn thừa dịp trong khoảng thời gian này lo liệu chu đáo cho tương lai của tập đoàn Vĩnh Khải. Một là muốn tìm được một người có năng lực lại đáng tin cậy, hai là muốn lo liệu cho xong chuyện hôn nhân của con gái, Tần Văn Dịch cũng hy vọng chuyện tình yêu, hôn nhân của con gái có thể hòa hợp, tương trợ cho sự nghiệp của ông. Tần Văn Dịch cảm thấy như vậy cũng là vì tốt cho con gái.

Vốn dĩ nhân tuyển đầu tiên cho vị trí con rể mà Tần Văn Dịch lựa chọn

là Trần Ứng của tập đoàn Thái Tử. Trần Ứng là người đứng đầu, tướng mạo đường đường, luận về sự nghiệp hay tính cách cũng đều rất tốt, quan trọng là tài năng trong việc kinh thương của người này rất hợp ý Tần Văn Dịch. Môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, Tần Văn Dịch cảm thấy tương đối không tồi. Nếu như Trần Ứng có thể trở thành con rể của ông thì sau này chắc chắn có thể giúp Tần Vũ Phi bảo vệ Vĩnh Khai.

Đáng tiếc, mặc dù người lớn hai bên bàn tính hết sức kĩ càng nhưng hai người trẻ tuổi bọn họ lại hoàn toàn chẳng có cảm giác gì với nhau. Tần Vũ Phi nói ấn tượng với Trần Ứng cũng không tệ, cũng có thể cùng hàn huyên, tán gẫu đôi chút, nhưng cuối cùng cũng chẳng đi đến đâu, Tần Văn Dịch cũng hiểu ý tứ của con gái. Ông cũng không phải là nhất định phải chọn Trần Ứng, nhân tài còn nhiều, xem xét thêm vài người khác cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Sau đó, ông liền nghĩ tới Cừ Chính Khanh.

Tần Văn Dịch tương đối tán thưởng cậu thanh niên Cừ Chính Khanh này, tính cách kiên định, nỗ lực, lại là người đam mê công việc, tướng mạo, nhân phẩm đều rất tốt, quan trọng nhất là rất có đầu óc làm ăn. Tần Văn Dịch đã quan sát cậu ta làm việc ở công ty con vài năm cũng cảm thấy cậu ta hoàn toàn có thể gánh vác chức vị và trách nhiệm lớn hơn, nếu như cậu ta và con gái ông có thể tình cảm hòa hợp thì sau này để cậu ta làm con rể cũng là một lựa chọn không tồi.

Về công hay tư cũng đều có lợi, Tần Văn Dịch liền bắt đầu cất nhắc Cừ Chính Khanh. Vì để tạo cơ hội cho hai người bọn họ, ông thường xuyên đem cả hai cùng đi ăn cơm, tham dự các buổi tiệc xã giao. Tần Văn Dịch không nói rõ, cũng không ra sức thúc đẩy, ông cảm thấy nên để cho thanh niên bọn họ có thêm nhiều không gian. Ông không phải là người cứng nhắc, bảo thủ, cũng không muốn tạo cho con gái hoặc Cừ Chính Khanh có tâm lý phản nghịch gì, dù sao thì địa thế cũng đã sắp xếp xong xuôi, cơ hội cũng đã tạo sẵn, còn việc có thể phát triển mối quan hệ này như thế nào thì vẫn phải dựa vào bản thân của hai người bọn họ.

Ý tứ của Tần Văn Dịch, đương nhiên Cừ Chính Khanh và Tần Vũ Phi đều biết, trong công ty cũng đã có lời đồn đại. Đối với chuyện này, Cừ Chính Khanh vẫn luôn tỏ thái độ ung dung, thản nhiên, Tần Vũ Phi thì lại càng không lưu tâm đến. Từ trước đến nay cô luôn hoàn toàn không hề để ý đến Cừ Chính Khanh, lại càng không có khả năng sẽ lựa chọn anh ta. Chuyện này, sau khi cô phát hiện ra ý tứ của cha mình thì liền lập tức nổi rõ ràng với Tần Văn Dịch.

Tần Văn Dịch nghe xong chỉ nhướn mày “Ừm” một tiếng. Tần Vũ Phi không thích, không lựa chọn Cừ Chính Khanh thì có quan hệ gì, ông cũng không có bức cô phải chọn, Công việc cần phối hợp thì phối hợp, nên làm cái gì thì làm cái đó, ông không cảm thấy có vấn đề gì, thời gian còn nhiều, ai biết được sau này có thể phát sinh những chuyện gì. Dù sao thì ông cũng chưa từng hứa hẹn gì, nếu như Tần Vũ Phi thực sự không ưng mà lại có người tốt hơn xuất hiện thì đương nhiên ông cũng sẽ vui vẻ mà xem xét.

Không khí cuộc họp công việc ngày hôm nay khá là căng thẳng, nguyên do là vì thành tích công việc tháng trước chỉ miễn cưỡng đạt được mức yêu cầu của Cừ Chính Khanh. Bây giờ mới là đầu tháng mà đã lập tức có báo cáo thành tích, có thể thấy được Cừ Chính Khanh quản lý công việc hết sức chặt chẽ. Cừ Chính Khanh luôn yêu cầu rất nghiêm khắc trong công việc nhưng đều căn cứ trên tình hình thực tế đã được chứng minh chỉ cần cố gắng gấp đôi thì vẫn có thể hoàn thành được chỉ tiêu.

Nhưng kỳ thật, tần Vũ Phi cũng không tán đồng cách làm như vậy, cô cho rằng nếu như chỉ cần nghiêm túc cố gắng mà có thể hoàn thành thì đó mới là yêu cầu hợp lý còn nếu như phải cố gắng liều mạng chăm chỉ gấp đôi mới có thể làm được thì đó chính là yêu cầu không hợp lý. Công việc cũng không phải là toàn bộ cuộc sống, chết vì công việc cũng không phải là chuyện hay ho gì. Đương nhiên cô cũng sẽ chẳng đại gì mà phát biểu như vậy, cũng sẽ không đem quan điểm cá nhân của mình ra để cản trở việc lãnh đạo, quản lý của Cừ Chính Khanh. Mỗi người đều có một cách sống riêng chỉ cần người ta biết mình đang làm gì là được. Chính bởi vì tính cách của Tần Vũ Phi quá tùy tiện cho nên cô hiểu bản thân không hợp với việc làm

kinh doanh.

Trong phòng họp, bộ phận Marketing bị Cừu Chính Khanh tra hỏi đến không ngóc đầu lên được. Phải mất hai tháng mới có đạt được chỉ tiêu công việc, vậy tháng sau thì thế nào? Cừu Chính Khanh yêu cầu bộ phận Marketing sau ba tháng đầu tiên phải đưa ra được kế hoạch nâng cao thành tích. Nếu như sau hai tháng mà thành tích vẫn có vấn đề thì sau tháng thứ ba phải đưa ra được biện pháp giải quyết.

Bộ phận Marketing bắt đầu báo cáo kế hoạch công việc sắp tới, trong đó đề cập đến một vài hoạt động cần bên bộ phận thị trường phối hợp giúp đỡ, đây cũng là nguyên nhân vì sao mà Tần Vũ Phi phải tham gia cuộc họp này. Nội dung cuộc họp đã chuyển hướng về phía bộ phận thị trường, lúc này Cừu Chính Khanh mới đưa mắt nhìn về phía Tần Vũ Phi.

“Về hoạt động quà tặng thì bộ phận chúng tôi vẫn đang thực hiện theo đúng yêu cầu của bên Marketing, đến mừng 10 sẽ có bản mẫu của tặng phẩm, sau khi kiểm duyệt sẽ mất chừng 5 ngày để sản xuất, ngày 15 sẽ giao hàng, ngày 25 bắt đầu hoạt động, nếu như có vấn đề gì thì vẫn còn thời gian để điều chỉnh. Mặt khác sản phẩm mới dành cho buổi họp báo vào cuối tháng theo kế hoạch là mừng 6 sẽ giao hàng cho nên chúng ta còn chưa bắt đầu tiến hành.” Tần Vũ Phi chẳng có chút chột dạ, bất an nào về chuyện không hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn.

Quản lý bộ phận Marketing đỏ mặt hời hợt đầy đầu, “còn chưa bắt đầu tiến hành” những lời như vậy đúng là chỉ có Tần Vũ Phi mới dám thản nhiên thốt ra.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 4

“Quản lý Tần.”

Cừu Chính Khanh không khách khí nói

“Kế hoạch giờ giấc công việc của các người cần phải chỉnh lý lại.”

“Được.”

Tần Vũ Phi gật đầu

“Chúng tôi sẽ dựa theo những nhu cầu nghiệp vụ của bộ phận Marketing mà điều chỉnh lại, đúng hạn sẽ hoàn thành.”

Trong phòng họp không khí yên tĩnh đến dọa người, nhu cầu nghiệp vụ của bộ phận Marketing không hề thay đổi, ý tứ của Cừu lão đại rất rõ ràng chính là tích cực tăng ca, tích cực thảo luận, tích cực sáng tạo, thành tích phải tăng.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng việc yêu cầu thành tích phải tăng này khiến cho tất cả mọi người cho dù là chỉ là làm bộ làm tịch cũng phải giả vờ bận rộn muốn chết, mặc kệ kết quả như thế nào, tốt xấu gì cũng có thể thoái thác là tất cả mọi người đều đã liều mạng tận lực rồi.

Vừa rồi khi phát biểu, mọi người ai ai cũng đều tranh nhau đem chuyện hoàn thành công việc trước thời hạn ra báo cáo để nêu lên sự cố gắng của mình.

Kết quả đại tiểu thư quả nhiên là đại tiểu thư, tuy rằng thái độ thành khẩn nhưng ý tứ trong lời nói lại biểu lộ ra rằng yêu cầu công việc có bao nhiêu thì sẽ làm bấy nhiêu, tuyệt không làm nhiều hơn.

Cừu Chính Khanh đương nhiên không dễ thỏa hiệp như vậy, anh nhìn Tần Vũ Phi:

“Thứ hai xin quản lý Tần đem phương án về buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới trình lên, việc hoạt động khuyến mại cũng xin thực hiện ngay cho. Vì hôm nay quản lý Tần đến muộn nên không nghe được những sắp xếp mới nhất của bộ phận Marketing nên xin tự cập nhật lại sau. Tôi hy vọng mỗi bước đều có thể tiến triển thuận lợi, ổn thỏa.”

“Được.”

Tần Vũ Phi thái độ rất hợp tác gật đầu nhưng cũng không hề xin lỗi chuyện đã đến trễ. Cô vừa gật đầu vừa nghĩ thầm trong lòng, hôm nay là thứ sáu, thứ hai đã phải trình lên, ý tứ chính là hai ngày cuối tuần này yêu cầu cô phải tăng ca. Vốn là ấn định ngày mừng sáu mới phải trình lên, cô đã tính toán mọi việc ổn thỏa, thứ hai là mừng bốn cả bộ phận sẽ họp bàn bắt tay vào bắt đầu tiến hành tổ chức, ngày mừng năm sẽ họp thêm để thảo luận kĩ lại một lần nữa, ngày mừng sáu sẽ chỉnh sửa chung lại lần cuối cùng sau đó nộp lên, vậy là vừa hay. Nhưng bây giờ tự nhiên lại phải tăng ca!

Cuộc họp còn tiếp tục thêm nửa tiếng nữa, sau khi tất cả mọi người đều cảm thấy nếu như thành tích còn không tăng thì lần này nhất định sẽ chết rất khó coi, cuối cùng thì cũng tan họp.

“Quản lý Tần mời ở lại một chút, những người khác có thể đi rồi.”

Lời nói của Cừu Chính Khanh khiến cho rất nhiều người trước khi rời đi còn quăng lại cho Tần Vũ Phi ánh mắt thông cảm, cũng có người muốn xem kịch vui nhưng đáng tiếc lại không nhìn ra hai người bọn họ có thái độ gì đành phải lục tục tan họp.

Tần Vũ Phi ghi lại những công việc trọng điểm vừa được nhắc tới trong cuộc họp sau đó đem Notebook đóng lại, ngẩng đầu nhìn Cừu Chính Khanh. Cừu Chính Khanh chăm chú nhìn cô thấy cô cuối cùng cũng chuyển sự chú ý qua bên này liền nghiêm mặt nói:

“Quản lý Tần đến trễ!”

Tần Vũ Phi gật đầu

“Tôi không biết Cừu tổng đổi lại giờ họp sớm hơn, lần tới tôi sẽ chú ý.”

“Tôi đã cho thư ký báo cho cô biết.”

Tần Vũ Phi mở di động ra nhìn một lát

“Lúc điện thoại gọi tới là lúc tôi đang lái xe nên không nhận được.”

“Nếu tôi không nhầm thì thời gian quẹt thẻ vào làm là 9 giờ.”

“Đúng!”

Tần Vũ Phi hào phóng thừa nhận

“Cừu tổng cảm thấy tôi làm trễ nải hạng mục công tác nào cứ việc nói thẳng ra.”

Tần Vũ Phi không thích nhất chính là phương pháp nói chuyện quanh co lòng vòng như vậy. Anh ta chẳng qua chỉ là muốn nói đến chuyện cô đi làm trễ mà thôi nhưng từ lúc cô đến công ty của cha tới nay trừ bỏ những ngày đầu khi Tần Văn Dịch còn chưa hết hy vọng thì cô còn cố gắng ngày ngày dậy sớm đi làm, không có việc gì cũng chịu đựng cùng với mọi người đến muộn mới tan làm, nhưng cho dù như vậy cũng không thể làm tăng thêm hiệu suất công việc, hơn nữa cũng không làm thay đổi được sự thật là cô là người không có thiên phú về khả năng lãnh đạo. Cho nên sau khi Tần Văn Dịch tiếp thu được thực tế liên điều cô đến bộ phận thị trường, cô cũng theo phương thức của mình mà làm việc.

Sáng đi làm, hết giờ thì về, Tần Vũ Phi luôn dựa theo nguyên tắc tùy thuộc vào lượng yêu cầu của công việc mà làm, công việc nhiều thì làm nhiều, nếu là việc không quá khẩn cấp thì có thể từ từ làm chỉ cần có thể hoàn thành đúng thời hạn, không kéo dài làm trễ nải công việc của các bộ

phận khác là được. Tuy cô không được xếp vào diện tinh anh của công ty nhưng cô luôn hoàn thành tốt những công việc được giao, chuyện quan hệ giao tiếp với khách hàng cũng luôn được an bài thỏa đáng, những hoạt động tổ chức của công ty đều được hoàn thành chu đáo, Tần Vũ Phi cảm thấy như thế là OK rồi, còn muốn như thế nào nữa?

Cừu Chính Khanh nheo mắt lại, rất không vừa lòng với thái độ của Tần Vũ Phi nhưng lại không tìm được sai lầm lớn nào trong công việc hàng ngày của cô, những lễ vật xã giao để tặng cho người khác cô luôn chọn những thứ có đẳng cấp để tặng, mối quan hệ với khách hàng luôn được cô duy trì rất tốt. Nhưng nói đi thì nói lại, cùng là một việc nhưng nếu như đổi lại để người khác làm thì chưa chắc đã có hiệu quả như vậy, bởi vì cô chính là thiên kim của Tần Văn Dịch, chỉ điểm này thôi cũng đã có thể khiến cho rất nhiều người nể mặt, cho nên Tần Vũ Phi chính là làm chơi ăn thật, chỉ thế mà thôi. Cừu Chính Khanh cảm thấy cô chẳng qua chỉ là y vào thân phận của mình, lười nhác, không có ý chí tiến thủ.

“Quản lý Tần.”

Cừu Chính Khanh nói:

“Làm việc khác biệt ở chỗ phải cùng thống nhất một thứ, việc thuận lợi hoàn thành công việc và việc dụng tâm để có thể hoàn thành công việc một cách hoàn mỹ nhất là hai việc khác nhau. Trong mắt của tôi, quản lý Tần chỉ cần thuận lợi hoàn thành phần việc của mình, những việc còn lại thuộc trách nhiệm của người khác thì sống chết mặc bay, nhưng thân phận của Tần quản lý bất đồng với những người khác thì nên làm gương cho toàn bộ nhân viên trong công ty. Cho nên việc mà Tần quản lý nên làm là dụng tâm mà làm việc, bằng không nếu như tất cả mọi người đều học theo cô tác phong làm việc không tập trung thì phải quản lý như thế nào?”

“Tôi cảm thấy hiện giờ tác phong làm việc của nhân viên trong công ty vô cùng tích cực, hăng hái tiến về phía trước, nào có chuyện không tập trung như anh vừa nói? Cừu tổng không cần phải tự coi nhẹ chính mình, hướng hồ cha tôi vẫn còn đó, anh không quản được thì còn có nhiều vị chú bác tiền bối

có thể quản. Anh nói chuyện vòng vo như vậy mệt muốn chết. Tôi không cần quẹt thẻ, thời gian đi làm linh hoạt là cha tôi cho phép, không chỉ có tôi mà những cấp dưới của tôi cũng như vậy. Nếu như có hoạt động xã giao thì đi muộn về sớm một chút cũng không sao, quan trọng nhất là hoàn thành xong công việc. Toàn bộ công ty thì tôi không quản được nhưng vài người một bộ phận thì tôi có thể quản. Phần nào trong công việc của tôi không hoàn thành được, người nào làm sai việc gì, Cừu tổng cứ việc nói thẳng tôi sẽ lập tức xử lý nhưng đừng dùng phương thức thái độ chủ quan, không thuận mắt mà nói chuyện như vậy.”

“Quản lý Tần nói thật đúng trọng điểm, thái độ của quản lý Tần quả thực là có vấn đề.”

Tần Vũ Phi không thèm để ý tới Cừu Chính Khanh, đứng lên cầm lấy Notebook chuẩn bị trở về văn phòng, vừa rồi lúc họp phải đem tiến độ kế hoạch thay đổi nên cô phải tranh thủ thời gian làm việc, cô cũng không muốn khiến cho cả bộ phận cùng phải tăng ca nên không muốn phí công sức ở đây cãi cọ những việc này.

“Tôi đã nói là cô có thể đi rồi sao?”

Cừu Chính Khanh lạnh lùng, nghiêm mặt nói.

Tần Vũ Phi cười cười

“Nếu như Cừu tổng không vừa lòng về thái độ của tôi thì đành phiền Cừu tổng tự mình điều chỉnh để giải quyết vậy. Tôi phải trở về để làm việc.”

“Tần Vũ Phi, bây giờ là cô đang dựa vào bối cảnh, gia thế của mình để đùa bỡn tùy hứng hay sao? Mặc kệ cha cô là ai, công ty chính là công ty, hy vọng cô có thể hiểu được điều đó.”

Cừu Chính Khanh thật sự bị cô chọc tức.

Tần Vũ Phi dừng bước, xoay người lại thản nhiên nói

“Cừu tổng, anh vốn là có thành kiến với tôi. Công ty là công ty, tôi luôn phân biệt được rất rõ ràng. Mà tôi cũng đích xác là con gái của Chủ tịch tập đoàn Vĩnh Khải, anh cũng rất rõ ràng điều đó.”

Tần Vũ Phi hoàn toàn không có ý định biểu hiện chút cốt khí hay ý chí cầu tiến nào, nói xong liền quay đầu bước đi không buồn nhìn đến sắc mặt của Cừu Chính Khanh cũng không để cho anh chút thể diện nào.

Cừu Chính Khanh từ phía sau cứ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tần Vũ Phi cho đến tận khi không nhìn thấy gì nữa.

Đến lúc ăn cơm trưa, Tần Vũ Phi liền bị Tần Văn Dịch gọi đến, hai cha con cô cùng đến nhà hàng gần đó để ăn cơm, Tần Văn Dịch hỏi cô có phải hôm nay đã xảy ra xung đột với Cừu Chính Khanh hay không.

“Không tính là xung đột, chẳng qua chỉ là ý kiến, suy nghĩ bất đồng mà thôi.”

Chuyện phụ thân đại nhân nhà cô âm thầm sắp xếp vài cơ sở ngầm xung quanh hoàn toàn không nằm ngoài dự đoán của Tần Vũ Phi.

Tần Văn Dịch nở nụ cười

“Con cũng có ý kiến, suy nghĩ sao?”

Theo như ông thấy, con gái ông chính là lười biếng, thích chơi đùa, không để tâm gì đến sự nghiệp.

“Con đương nhiên là có.”

Tần Vũ Phi nhướn mày nhìn cha già nhà mình

“Cha yên tâm đi, không có việc gì đâu. Con biết chừng mực mà, không khiến anh ta phải mất mặt đâu. Anh ta quyền cao chức trọng như vậy sẽ không vì một quản lý nho nhỏ như con mà tức giận đâu.”

Tần Văn Dịch nhìn con gái cười. Tần Vũ Phi cũng cười.

“Cha, con và anh ta thực sự không có cảm giác với nhau, suy nghĩ không hợp chính là suy nghĩ không hợp, không phải là đùa giỡn giận dữ nhau theo kiểu oan gia. Con vốn dĩ đang định tìm một đối tượng phù hợp. Cha, trong tay cha không vài là đang có vài nhân tuyển sao, nói con nghe thử chút, xem con có thể chọn được người nào để thử hẹn hò, tìm hiểu không?”

“Nghe con nói thật không thấy có chút thành ý nào hết.”

Tần Văn Dịch lắc đầu

“Tuổi con cũng không còn nhỏ nữa, nên nghiêm túc mà suy xét chuyện hôn nhân đại sự đi.”

Hai cha con còn đang nói chuyện thì nghe thấy một tiếng cười sang sảng chen vào.

“Hai cha con con đang nói đến chuyện đại sự gì đấy?”

Tần Văn Dịch và Tần Vũ Phi quay đầu lại thì nhìn thấy Phó tổng Hứa Văn Chính và Cừ Chính Khanh đang đứng ở bên cạnh. Hứa Văn Chính cười nhìn hai cha con Tần Vũ Phi, cũng không biết là hai người bọn họ đã nghe được bao nhiêu. Tần Văn Dịch cười nói là thật là khéo gặp sau đó liền bảo cả hai người cùng ngồi xuống dùng cơm chung.

Về mặt Cừ Chính Khanh có chút thâm thúy, khách khí đáp ứng, cùng ngồi xuống theo Hứa Chính Văn.

Hứa Chính Văn là “lão thần” của Vĩnh Khải, so với Tần Văn Dịch còn lớn hơn vài tuổi, lúc trước theo Tần Văn Dịch xây dựng sự nghiệp, cùng gây dựng nên một phần giang sơn của Vĩnh Khải, cũng rất thân thuộc với Tần Vũ Phi cho nên nửa điểm cũng không khách khí, cười nói với Tần Vũ Phi.

“Tiểu cô nương đã trưởng thành, nên lập gia đình rồi.”

Tần Vũ Phi cũng cười, kéo tay Hứa Văn Chính làm bộ thờ dài.

“Những người đàn ông tốt đều già cả rồi, không phải là chú thì cũng là bác.”

Dáng vẻ nịnh nọt, lấy lòng của Tần Vũ Phi đỡ cho Hứa Chính Văn cười không khép được miệng lại, ông liền nắm bắt thời cơ tác hợp.

“Chính Khanh của chúng ta cũng không tồi nha!”

Hứa Chính Văn đối với Cừ Chính Khanh vô cùng tán thưởng, hơn ba năm trước cũng chính ông là người đã đề cử người thanh niên này với Tần Văn Dịch, chiêu mộ Cừ Chính Khanh từ công ty đối thủ về Vĩnh Khải. Sau khi đến Vĩnh Khải, Cừ Chính Khanh quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của tất cả mọi người, thành tích vô cùng xuất sắc. Hứa Văn Chính vô cùng trung thành, tận tâm với Tần Văn Dịch, ông biết rõ Tần Văn Dịch luôn lo lắng gia nghiệp sau này không có người kế thừa, đề nghị tác hợp cho Cừ Chính Khanh và Tần Vũ Phi xem ra cũng là do Hứa Văn Chính nêu ra.

Cừ Chính Khanh nghe Hứa Văn Chính nói như vậy chỉ rũ mắt xuống, không nói năng gì. Tần Vũ Phi đến nhìn cũng không thèm nhìn Cừ Chính Khanh một cái chỉ thản nhiên cười nói.

“Ai da, con cũng vừa mới nói với cha con rằng con và Cừ Phó tổng suy nghĩ không hợp nhau, không thể nào trở thành một đôi được. Con phải tìm người nào mà nội tâm không quá sâu sắc, lối sống phải chơi bời phóng túng một chút, kiểu người hời hợt như vậy mới phù hợp với con.”

Hứa Văn Chính lại nói.

“Con chỉ giỏi trêu chọc chú Hứa của con thôi. Bất quá cô bé con như con không cần phải chịu khổ cực cũng tốt nhưng cần phải tìm một người đàn ông đáng tin cậy, có năng lực như vậy thì cha mẹ con mới có thể yên tâm được.”

“Được rồi mà!”

Tần Vũ Phi nghịch ngợm cười gắp thức ăn cho Hứa Văn Chính rồi hỏi cháu trai của ông dạo này thế nào rồi, còn nói rằng lễ đầy năm nên tổ chức

hắn một bữa tiệc hoành tráng một chút; việc này hay cứ giao cả cho cô, lễ vật cô chọn xong rồi, việc nên tổ chức trò chơi gì cho cục cưng cô cũng đã có vài ý tưởng trong đầu còn muốn hẹn con dâu của Hứa Văn Chính ra ngoài uống trà nữa. Tần Vũ Phi vừa dỗ dành Hứa Văn Chính vừa chuyển đề tài câu chuyện sang chuyện khác. Ăn xong bữa cơm, Hứa Văn Chính lại bắt đầu nhai đi nhai lại bài ca cũ rích nói đáng tiếc là ông không có hai đứa con trai nếu không thì nhất định phải cưới Tần Vũ Phi về làm con dâu

Tần Vũ Phi hờn dỗi nói:

“Chú Hứa thật chẳng có thành ý gì cả, chỉ sinh mỗi một đứa con trai liền thôi, bây giờ đến cháu trai cũng đã có một đứa rồi mới nói là đáng tiếc, chỉ là dỗ dành con thôi.”

Hứa Văn Chính cười khà khà, Tần Văn Dịch gõ nhẹ lên đầu con gái, Tần Vũ Phi liền nhận cơ hội này mà làm nũng, hai ông già cũng đành bó tay không có biện pháp với cô. Cừu Chính Khanh nhìn Tần Vũ Phi vài lần ngoài ra chỉ im lặng dùng bữa.

Một tuần sau chuyện ngày hôm ấy, Tần Vũ Phi bắt đầu hẹn hò. Đối tượng là Triệu Hồng Huy, là con trai út của thương nghiệp Minh Duệ cũng chính là thương nghiệp cung ứng vật liệu cho Vĩnh Khải, hiện tại Triệu Hồng Huy đang nhậm chức tại Minh Duệ. Bởi vì đặc thù công việc có liên quan tới nhau cho nên Triệu Hồng Huy và Tần Vũ Phi sớm đã quen biết nhưng từ khoảng hai tháng nay Triệu Hồng Huy mới bắt đầu chính thức theo đuổi Tần Vũ Phi. Lần đó, Tần Vũ Phi có tham dự một buổi hoạt động doanh nghiệp liền vô tình gặp Triệu Hồng Huy ở đó. Triệu Hồng Huy lại mở miệng muốn hẹn cô đi chơi thêm lần nữa, lần này Tần Vũ Phi đồng ý, cuối tuần hai người đã cùng ăn bữa tối lãng mạn ở một nhà hàng cao cấp.

Đến thứ hai, một bó hồng nhung tươi tắn, lộng lẫy lập tức được giao đến phòng làm việc của Tần Vũ Phi, phía trên có một tấm thiệp ghi: 99 đóa hồng này đại biểu cho tâm ý của anh. Tần Vũ Phi ngắm bó hoa hồng rồi nhắn tin cho Triệu Hồng Huy: Cảm ơn anh, em rất thích chúng.

Sau khi nhận được tin nhắn, Triệu Hồng Huy lập tức gọi điện thoại tới:

“Em thích là tốt rồi vậy tối nay em có rảnh không, anh muốn hẹn em đi chơi.”

Tần Vũ Phi cười nói:

“Tối nay em bận rồi, thứ năm nhé.”

Triệu Hồng Huy lập tức đồng ý, hai người tiếp tục tán gẫu thêm mấy câu rồi cúp máy.

Tần Vũ Phi vứt điện thoại qua một, vẻ mặt cũng không biểu lộ ra sự vui vẻ gì, cô ngẩn người nhìn chăm chăm vào bó hoa vừa được gửi tới rồi đột nhiên nhướn mày nhếch miệng cười, bày ra dáng vẻ bất cần. Tần Vũ Phi vừa quay người lại đã nhìn thấy Cừ Chính Khanh cầm cốc nước đang đứng ngoài cửa phòng làm việc nhìn cô, thấy cô nhìn lại anh ta cũng không nói tiếng nào, cầm cái cốc đi thẳng về phía phòng trà nước.

Xi, Tần Vũ Phi lại càng không thêm quan tâm. Cô bảo thư ký tìm một cái bình hoa thật đẹp để cắm hoa vào rồi bày trên bàn trà trong phòng làm việc.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 5

Một tuần vừa qua, mỗi ngày đều có người đưa hoa tới văn phòng của Tần Vũ Phi. Hoa hồng, bách hợp, uất kim hương một ngày một loại hoa không hề lặp lại. Mỗi lần nhận được hoa, Tần Vũ Phi đều bảo thư ký cắm vào bình cho thật đẹp rồi bày ở bàn trà trong văn phòng vì vậy mọi người trong công ty đều biết chuyện Đại tiểu thư đang yêu đương.

Tần Văn Dịch đối với chuyện này cũng không tỏ thái độ đặc biệt gì. Cừu Chính Khanh cũng biểu hiện hết sức bình thường thậm chí thời điểm họp cũng không còn quá soi mói công việc của Tần Vũ Phi. Những lời đồn đãi trong công ty cũng bắt đầu chuyển hướng rằng có lẽ Cừu tổng cũng không có ý tứ gì mà Đại tiểu thư hóa ra cũng đã có người yêu khác.

Thứ sáu đến lúc tan tầm, Tần Vũ Phi rất đúng giờ thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Cừu Chính Khanh tay cầm cốc đang đứng ở cửa văn phòng của cô.

Tần Vũ Phi cười thầm trong lòng một tiếng, phòng làm việc được thiết kế nằm ngay trên đường đi đến phòng trà nước cũng có cái lợi của nó, chỉ cần cầm một cái cốc cũng có thể giải thích được nguyên nhân đột nhiên xuất hiện.

“Cừu tổng tìm tôi có việc gì sao?” Tần Vũ Phi trực tiếp hỏi.

“Cô và Triệu Hồng Huy là nghiêm túc sao?”

Đây là lần đầu tiên Cừu Chính Khanh hỏi tới chuyện tình cảm của cô nhưng ngữ khí lại hết sức bình thường, thái độ đoan chính giống như là cấp trên quan tâm đến cấp dưới.

Tần Vũ Phi cười cười:

“Cảm ơn Cừ tổng đã quan tâm!”

Cừ Chính Khanh giật nhẹ khóe miệng

“Cùng anh ta suy nghĩ, quan niệm tương hợp?”

Lúc này di động của Tần Vũ Phi chợt vang lên, cô cúi đầu thì nhìn thấy trên màn hình hiển thị tên của Cố Anh Kiệt. Tần Vũ Phi liền tắt âm thanh điện thoại rồi ngẩng đầu cười nói.

“Đúng vậy!”

“ Là quan niệm, suy nghĩ gì?”

Tần Vũ Phi nghiêng đầu.

“Cừ tổng có gì cứ việc nói thẳng, tôi thật sự không thích vòng vo.”

Cừ Chính Khanh buông mắt nhìn chiếc cốc trên tay rồi lại ngược mắt nhìn Tần Vũ Phi nói.

“Kỳ thật cô không cần vì chứng minh điều gì với tôi mà qua loa quyết định chuyện hẹn hò của chính mình. Tính tình của Triệu Hồng Huy được đánh giá không tốt cho lắm, đừng đem thái độ tùy tiện trong công việc mà đối đãi với cuộc sống của chính mình,”

Di động của Tần Vũ Phi lại vang lên, lần này là tin nhắn. Cô cúi đầu nhìn, vẫn là Cố Anh Kiệt. Cô mở tin nhắn, trên đó viết “Em đang hẹn hò với Triệu Hồng Huy? Tác phong của cậu ta không được tốt đâu.” Tần Vũ Phi nhìn chăm chăm vào màn hình, đọc đi đọc lại tin nhắn kia hai lần.

Ý tứ giống nhau, nhưng lại do hai người khác nhau nói ra khiến cho cảm giác cũng không giống nhau.

Tần Vũ Phi nháy mắt, mím chặt môi ngẩng đầu nói với Cừ Chính Khanh.

“Cừu tổng nếu như đã không thềm che đây chuyện tự mình đa tình thì tôi cũng xin thoải mái nói thẳng. Cừu tổng cũng không cần phải để tâm tới tôi, tôi thật sự không có cảm giác gì với anh, không phải tôi kháng cự hay muốn tranh hơn thua gì mà thật sự là quan niệm, suy nghĩ của hai chúng ta hoàn toàn không hợp nhau. Cừu tổng anh là có thành kiến đối với tôi. Tần Vũ Phi tôi bất kể là đối với công việc hay cuộc sống riêng đều giống nhau, luôn luôn nghiêm túc chịu trách nhiệm. Tôi chỉ là không muốn cuộc sống của mình bị công việc chi phối, không muốn bản thân bị quan niệm của người khác ràng buộc, cuộc sống của tôi là do chính bản thân tôi chịu trách nhiệm.”

Cừu Chính Khanh ghen hòng, không phải kháng cự cũng không phải muốn tranh hơn thua, là đang nói anh sao? Cừu Chính Khanh siết chặt chiếc cốc trong tay, cô nàng này đúng là sắc bén.

“Cô nói là tôi tự mình đa tình nhưng cô cũng không kém hơn là bao.”

Tần Vũ Phi cười cười.

“Đúng vậy, tôi là sợ Cừu tổng mất mặt cho nên không dám nói, nếu hôm nay Cừu tổng đã hứng trí như vậy thì nhiều lời thêm vài câu cũng tốt. Kỳ thực, trong lòng Cừu tổng có lẽ có chút xem thường tôi, cảm thấy tôi bất quá chỉ là một cô thiên kim nhà giàu, số mệnh tốt nên không hiểu được hai chữ “quý trọng”. Mà Cừu tổng xuất thân thanh hàn, dựa vào cố gắng nỗ lực mà đạt được địa vị tài phú trước mắt. Cừu tổng từng nếm qua mùi vị của sự cơ cực cho nên có chút hận tài phú nhưng lại muốn bản thân trở nên giàu có. Cừu tổng dùng tiêu chuẩn có cố gắng toàn lực cho công việc hay không để đánh giá phẩm tính của một người, mà tôi vừa hay lại không đạt được tiêu chuẩn đó. Bối cảnh, gia thế, vẻ bề ngoài lẫn tuổi tác của tôi, tất cả những thứ đó đều khiến cho tôi trở thành một đối tượng kết hôn hoàn hảo nhưng Cừu tổng ngạo mạn lại cảm thấy nếu như vậy thì sẽ khiến cho người khác coi thường anh, người khác sẽ cho là Cừu tổng anh là dựa vào quan hệ, bám váy đàn bà mà thăng tiến.”

Âm báo tin nhắn di động của Tần Vũ Phi lại vang lên, cô cúi đầu thật

nhANH xem, không phải là Cố Anh Kiệt mà chỉ là tin nhắn quảng cáo, trong lòng Tần Vũ Phi không khỏi có chút thất vọng, một bên vừa bấm nút xóa vừa tiếp tục nói.

“ Kỳ thật, Cừ tổng không cần nghĩ quá phức tạp. Tôi và anh thật sự đều không có cảm giác gì với nhau. Cừ tổng cũng không cần phải thương hại sự thiếu tập trung của tôi, tôi lại cảm thấy cuộc sống như vậy lại càng tự tại hơn. Cừ tổng đại khái sẽ muốn nói là đó là do tôi tốt số được sinh ra trong một gia đình giàu có, không thiếu tiền bạc. Kỳ thực, cha tôi vốn đã không thiếu tiền của từ lâu rồi, Cừ tổng anh nỗ lực, dốc sức làm việc cho tới ngày hôm nay cũng không thiếu gì tiền bạc nhưng theo đuổi cảm giác thành tựu trong sự nghiệp là hứng thú của các người. Leo được càng cao, đi được càng xa, kiếm càng nhiều tiền mới cảm thấy vui vẻ, đó là do yêu thích mà thôi không có quan hệ gì đến tiền tài hết.”

Cừ Chính Khanh muốn phản bác nhưng lại không biết phải nói cái gì.

“Đem những lời trong lòng nói hết ra thật là thoải mái. Cho nên Cừ tổng, anh có những người cùng chung chí hướng thì tôi cũng có mục tiêu sống của bản thân mình. Cha tôi đã sớm nhìn thấu tính tình này của tôi cho nên mới cho tôi cái chức vị nho nhỏ này nếu không dựa vào bằng cấp, năng lực và lai lịch của tôi thì ở bên ngoài cũng có thể kiếm được một vị trí như vậy. Công việc của tôi rất vui vẻ, cuộc sống cũng không tồi, đây mới gọi là mệnh tốt. Phải biết rằng không phải tất cả những người xuất thân bần hàn chỉ cần cố gắng là có thể thể giống như anh ngày hôm nay, tuy nói là dựa vào chính mình những cũng phải dựa vào kỳ ngộ nữa. Cừ tổng không cần phải tự đặt mình vào vai một nhân vật có hoàn cảnh bi thương lại vừa cao ngạo như như thế, thả lỏng chút đi.

Mặt khác, cảm ơn anh đã quan tâm, trong lòng tôi luôn hiểu rõ những chuyện mình đang làm, không phải là vì muốn chứng minh với anh điều gì mới đi hẹn hò, cái mũ chụp này tôi không mang nổi. Tạm biệt!”

Tần Vũ Phi nói xong cũng mặc kệ phản ứng của Cừ Chính Khanh, cầm lấy túi xách của mình lách qua người Cừ Chính Khanh đi thẳng.

Di động trong tay cũng không có vang lên, cô xiết chặt lấy di động, trong lòng không khỏi nóng nảy.

Đánh giá không tốt! Vậy sao anh không nói tiếp đi! Tôi không nhận điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn thì anh liền không nói năng gì nữa à?

Được, không tiếp tục nói là đúng!

Quá chính xác ấy chứ!

Tóm lại anh có biết tôi đang hẹn hò với người đàn ông khác, không có quan hệ gì với anh hết, như vậy rất tốt.

Nhưng Tần Vũ Phi không hề vui vẻ. Cô thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại nhưng cho dù là cuộc gọi hay tin nhắn thì cái tên Cố Anh Kiệt cũng không hề xuất hiện nữa.

Mà từ sau lần nói chuyện đó Cừu Chính Khanh cũng không nói chuyện riêng cùng với Tần Vũ Phi nữa, trong công việc thái độ đối với cô cũng không còn quá nghiêm khắc như trước. Rất nhanh đã tới cuối tháng 11, cháu trai bảo bối của Hứa Văn Chính cũng tròn một tuổi.

Hứa Văn Chính mở một buổi tiệc lớn, mời rất nhiều khách khứa. Ông nhân dịp vui này mời tất cả bạn bè thân thiết lẫn những đối tác làm ăn tới. Tần Vũ Phi giúp đỡ lên kế hoạch chuẩn bị cho buổi tiệc, dựa theo ý tứ của Hứa Văn Chính nơi tổ chức phải thật lớn để cho lớp thanh niên có thể chơi thật thoải mái nhưng vẫn dành ra được một không gian cho những người lớn tuổi bọn họ đàm đạo.

Con trai Hứa Văn Chính cười nói cha mình làm việc gì cũng không quên chuyện làm ăn. Tần Vũ Phi hoàn toàn có thể hiểu được bởi vì tính tình cha già nhà cô cũng y hệt như vậy.

Bữa tiệc tổ chức ở trọn một tầng của khách sạn Hoa Đức, tách ra làm 2 khu vực, một khu bày bàn tiệc theo kiểu Trung Quốc còn một khu là phòng dạ vũ; phòng dạ vũ cũng có một khu vực được chia riêng dùng để làm nơi

cho trẻ con chơi đùa kiêm luôn không gian dành cho mấy vị lão nhân gia.

Con dâu của Hứa Văn Chính sau khi xem sự sắp xếp của Tần Vũ Phi thì cười gần chết, đây không phải là đám đám tiêu ma vương kia ném chung một chỗ với các lão nhân gia sao?

“Đúng, bọn họ thích như vậy!” Tần Vũ Phi chắn chắn.

Quả nhiên bữa tiệc hôm đó, tất cả mọi người đối với sự sắp xếp như vậy đều khen không dứt miệng. Đám tiêu ma vương kia đều là tâm can bảo bối trong lòng mấy vị lão nhân gia. Muốn bàn chuyện làm ăn? Ai lại trong trường hợp như vậy mà vẫn muốn gắng gượng bàn công việc, tất cả đều chỉ là muốn mượn cơ hội này để kéo gần quan hệ, bồi dưỡng giao tình mà thôi cho nên không có lựa chọn nào tốt hơn chuyện vui đùa với đám trẻ, thỉnh thoảng đàm luận chút chuyện con cháu.

Hứa Văn Chính đối với việc tổ chức bữa tiệc này hài lòng không để đâu cho hết, lôi kéo Tần Vũ Phi đi khắp nơi khen ngợi, còn giống cha cô hơn cả Tần Văn Dịch, chộc cho vợ chồng Tần Văn Dịch không khỏi cười to. Kỳ thực Hứa Văn Chính là muốn giúp Tần Văn Dịch “quảng cáo” cho Tần Vũ Phi, những đối tượng xã giao mà ông đưa Tần Vũ Phi tới giới thiệu đều là con cháu của những đối tác làm ăn tầm tuổi Tần Vũ Phi, chưa lập gia đình, người nào cũng là những đối tượng tốt để kết làm thông gia trong con mắt của bọn họ.

Tần Vũ Phi bị lôi kéo đi kính rượu một vòng, vất vả lắm mới trốn ra được một góc thở ra một hơi. Cô nhìn lướt qua hội trường, không nhìn thấy Cố Anh Kiệt, Vừa rồi Hứa Văn Chính kéo cô tới kính rượu vợ chồng Cố Văn Quang, Cố Văn Quang còn nói tới Cố Anh Kiệt, cha cô cũng đi qua góp thêm câu chuyện. Hai bên còn đem con cái ra để nói đùa, người thì nói rằng con gái tôi tốt thì có tốt những mỗi tội quá ham chơi, người thì nói con trai tôi cũng rất tốt có điều có chút chiều quá sinh hư, bọn chúng từ nhỏ tới lớn không phải chịu vất vả, khổ sở gì, không giống như chúng ta năm đó.

Tóm lại sau khi phê bình con gái mình một chút thì lại nói đến hiện tại,

nói rằng thanh niên trẻ tuổi nên tiếp xúc nhiều một chút, kết giao nhiều bạn bè. Tần Vũ Phi cười cười vâng dạ. Nói chuyện xã giao hơn nửa ngày, cô cũng không nhớ rõ đã hàn huyên với người khác những gì mà chỉ nhớ kỹ Cố gia.

Hiện tại núp ở một góc, Tần Vũ Phi cảm thấy thả lỏng hẳn, cô nhìn toàn bộ hội trường hai lần, ban đầu chỉ là vô ý thức hết nhìn đông tới nhìn tây, sau đó cô phát hiện ra bản thân đang tìm kiếm Cố Anh Kiệt, trong lòng liền giật mình thở dài.

Lúc này bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng người nói.

“Vất vả rồi!”

Tần Vũ Phi nhìn lên, hóa ra là Cừ Chính Khanh. Tần Vũ Phi giật nhẹ khóe miệng, cô đương nhiên sẽ không cho rằng anh ta đang nói cô chuẩn bị bữa tiệc này vất vả.

“Loại giao tế xã giao này cũng thật là mệt người!”

Cừ Chính Khanh cầm ly rượu trên tay, tựa như thờ ơ nói.

“Cừ tổng cứ việc nói thẳng là tôi không cần vòng vo, đem toàn bộ cao phú soái* chưa lập gia đình lần trưởng bối cha mẹ đều gặp luôn một lần không phải là xong sao?”

*cao phú soái: chỉ những người đàn ông đạt đủ ba tiêu chuẩn tài giỏi, giàu có, đẹp choai.

Cừ Chính Khanh bị Tần Vũ Phi trêu chọc, cười gật đầu.

“Đúng, ý của tôi đúng là như vậy!”

“Cho nên một người phải là Cừ tổng mới đúng, nói chuyện thật không thoải mái.”

Cừ Chính Khanh thu lại nụ cười đôi thành vẻ mặt đứng đắn.

“Được rồi, không phải là cô đã có bạn trai sao?”

Lần này, Cừ Chính Khanh gọn gàng, dứt khoát hỏi.

Tần Vũ Phi nở nụ cười: “Có tiền bộ!”

“Người bạn trai kia không quan trọng sao?”

“Cừ tổng hẳn là rất có kinh nghiệm, trước khi ký vào hợp đồng thì bất cứ ai cũng sẽ không buông tha cơ hội tranh giành khách hàng không phải sao? Ở đây có vô số nam nữ thích hợp kết hôn nhưng có mấy ai mà không có bạn bè trai gái chứ. Chỉ cần không chính thức ra vào cùng nhau, trường bối trong nhà còn chưa gặt đầu thì biến số là rất nhiều. Đối với lão nhân gia mà nói việc hôn nhân của con cái cũng chính là một vụ làm ăn.”

Cừ Chính Khanh nhấp một ngụm rượu, gặt đầu. Anh suy nghĩ một chút quyết định không quanh co lòng vòng liền nói.

“Tôi muốn đến nói xin lỗi với cô, trước kia quả thật là tôi đối với cô có chút thành kiến.”

Tần Vũ Phi nhú mày nhìn anh. Cừ Chính Khanh nở nụ cười.

“Vốn dĩ cảm thấy cô và những thiên kim tiểu thư mà tôi biết đều giống nhau, nhưng lần trước nói chuyện ngược lại lại cảm thấy cô cùng những người đó không cùng một dạng.”

“Thật ra là giống nhau thôi, chẳng qua là hiểu biết của anh về những thiên kim tiểu thư đó quá ít mà thôi.” Tần Vũ Phi nói.

Cừ Chính Khanh lại cười.

“Quả thật là cũng không nhiều lắm.”

“Cảm ơn!”

Tần Vũ Phi cười hành lễ “Ít nhất cũng khiến cho Cừu tổng nhận thức tôi thêm một lần nữa, thật khiến cho người ta vinh hạnh.”

Cừu Chính Khanh cười rộ lên, đây là lần đầu tiên Tần Vũ Phi thấy anh ta cười to. Cừu Chính Khanh cười xong còn nói.

“Bất qua tôi đối với thái độ làm việc của cô vẫn không hài lòng lắm, hy vọng cô có thể cố gắng tích cực hơn một chút. Giờ làm việc bắt đầu lúc chín giờ. Mặt khác ngày hôm qua tôi nói cô cần giao ra phương án trước mười hai giờ trưa nhưng đến tận năm giờ chiều cô mới gửi mail tới.”

“Lịch trình của anh cho biết cả ngày hôm qua anh phải đi họp ở bên ngoài, tôi giao phương án trước mười hai giờ trưa hay vào lúc năm giờ chiều thì đối với anh mà nói cũng chẳng có gì khác biệt, dù sao cũng phải đến tối anh mới có thời gian để xem. Hơn nữa, bộ phận của chúng tôi cũng đã hoàn thành xong từ hôm trước, ngày hôm qua chỉ là lợi dụng thêm thời gian để thảo luận, tu chỉnh lại mà thôi. Cừu tổng hẳn là nên cảm thấy may mắn khi chúng tôi có thái độ nghiêm túc đối với công việc chứ không phải làm theo kiểu đúng hạn nộp bài tập.”

Cừu Chính Khanh nhú mày.

“Không sai, đúng là buổi tối tôi mới xem, văn kiện kia vẫn còn phải sửa lại một chút.”

Tần Vũ Phi cũng nhú mày nói.

“Được.”

Cô không hỏi chi tiết lập tức đồng ý, thái độ vô cùng tốt.

Tiếp đó cô nhìn thấy Cố Anh Kiệt không biết từ đâu xuất hiện đang nhìn về phía bên này, thấy Tần Vũ Phi nhìn lại liền đi về phía cô.

Tim Tần Vũ Phi đập nhanh hai nhịp, vội vàng nói.

“Xin lỗi không tiếp chuyện được!”

Nói xong mấy chữ liền xoay người rời đi bỏ lại Cừu Chính Khanh mặt mũi xanh mét.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 6

Vừa mới nghĩ rằng thái độ của Tần Vũ Phi thật ra cũng không tệ thì ngay lập tức chỉ vài giây sau cô đã bày ra cái bộ mặt tiểu thư cho anh nhìn. Cừu Chính Khanh uống thêm một ngụm rượu, nhíu mày nhìn những người đang tiệc tùng vui vẻ trong phòng, suy nghĩ một chút, xem ra lúc này quả thật không phải là thời cơ tốt để thảo luận công việc.

Tần Vũ Phi chạy thẳng đến phòng vệ sinh, nhìn ra ngoài cũng không có người nào ngăn cô lại, cũng không biết là thở phào nhẹ nhõm hay tâm tình biến đổi trầm trọng hơn. Tần Vũ Phi mất hai giây để sắp xếp lại tâm trạng sau đó mới quay lại hội trường, kiểm tra lại tình hình tình hình công việc của buổi tiệc xong cảm thấy không có vấn đề gì, lúc này lại nghe thấy con dâu của Hứa Chính Văn gọi cô.

Tần Vũ Phi vừa đi qua liền nhìn thấy một đám phụ nữ đang cười đùa nói chuyện phiếm với nhau. Tất cả mọi người đối với món quà là đồ dùng dành cho bé cưng của Tần Vũ Phi đều cảm cảm thấy hết sức thích thú lại nghe thấy con dâu của Hứa Văn Chính nói cô ấy và Tần Vũ Phi rất hay nói chuyện phiếm về những kiến thức nuôi dưỡng trẻ nhỏ, hiện tại vừa đúng lúc nhìn thấy Tần Vũ Phi mới liền kêu cô tới.

Ở đây có vài người Tần Vũ Phi đều quen biết, một trong số đó là Cố Anh Từ, chị gái của Cố Anh Kiệt. Cố Anh Từ lớn hơn Cố Anh Kiệt bảy tuổi, con gái cô năm nay vừa tròn sáu tuổi. Mấy người phụ nữ tán chuyện với nhau hết sức cao hứng, có người còn thật thà nói rằng không ngờ Tần Vũ Phi thế mà lại hiểu biết về những chuyện như vậy. Tần Vũ Phi cười ha ha nói rằng đó là do trước đây có nghiên cứu về mấy chuyện quà cáp nên mới biết một chút.

“Đó cũng là thiên phú.” Một người phụ nữ trẻ tuổi cười nói. “Tôi thấy

sau này Vũ Phi nhất định sẽ là một người mẹ siêu cấp tốt.”

Nghe được những lời này bụng dưới của Tần Vũ Phi liền bắt đầu đau, cô biết đó là do tác động của tâm lý.

Đã từng, cô cũng đã từng có cơ hội được làm mẹ, chỉ là người đàn ông kia nói với cô “Hiện tại thật sự không thể có con, anh cái gì cũng không có, chúng ta còn đang đi học. Nếu như cha em biết được em ở Mĩ sinh ra một đứa trẻ thì ông ấy còn không đánh gãy chân anh sao? Hiện tại cũng không phải thời điểm thích hợp, em hãy nghe lời anh, hãy vì cả hai mà suy nghĩ, nếu như bây giờ có con sẽ quấy rầy đến sinh hoạt của cả hai chúng ta. Chúng ta còn trẻ, sau vẫn còn có thể có con, đến lúc đó nếu em thích thì chúng ta sẽ sinh thật nhiều. Lần này mới có hai tháng, uống thuốc là có thể giải quyết.”

Cô nghe lời, cô uống thuốc.

Tần Vũ Phi lặng lẽ hít một hơi, cố gắng đè xuống cảm giác đau bụng. Uống thuốc rất đau, so với tưởng tượng của cô còn đau hơn, cô đau đến mức đến khi lực lăn lộn trên giường cũng không có. Mà chính người đàn ông đó lại bị cô bắt gặp đang lăn lộn ở trên giường với bạn thân nhất của mình.

Mọi chuyện đã qua từ rất lâu rồi, chẳng qua loại đau này đã khắc sâu ở trong lòng của Tần Vũ Phi, đau đến tận xương cốt, không thể nào quên được, nỗi đau đó thỉnh thoảng vẫn nhảy ra như nhắc nhở cô. Gương mặt Tần Vũ Phi không biểu lộ bất kỳ điều gì, cùng cười theo mọi người.

“Những lời này ngàn vạn lần đừng có nói trước mặt cha em nếu không ông nhất định sẽ nghĩ cách vội vàng đem em gả đi đó.”

Tần Vũ Phi làm ra vẻ sợ sệt nói:

“Em vẫn còn muốn chơi thêm vài năm nữa.”

“A Từ, là con gái của chị sao?”. Bỗng một người chỉ vào phía sau Tần Vũ Phi nói.

Cố Anh Từ nhìn theo, trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười hạnh phúc âm ỉ. Tần Vũ Phi quay đầu nhìn lại, không ngờ lại là Cố Anh Kiệt. Có ba đứa trẻ đang vây quanh anh ta, hai đứa bé gái khoảng tầm năm sáu tuổi và một đứa bé trai khoảng tám tuổi. Cố Anh Kiệt đang tỉ mỉ thắt nơ bướm cho bé gái mặc váy công chúa, sợi ruy băng giống như là vừa mới bị giặt xuống.

“Con nhóc này nhất định là lại nghịch ngợm!” Cố Anh Từ oán trách nói nhưng ngữ điệu lại toát ra sự hạnh phúc. Một trong hai đứa bé gái là con của cô còn một là con gái của người bạn thân, đứa bé trai là con của anh trai cô.

Bên kia Cố Anh Kiệt đang nói với hai bé gái: “Được rồi, mỗi người một chiếc, có đẹp hay không?” Hai đứa bé gái liền gật đầu, đứa bé trai đang muốn phát biểu cảm tưởng bị Cố Anh Kiệt liếc mắt nhìn một cái, lời đã chuẩn bị đến khước miệng đành sửa lại nói: “Cậu nói đẹp thì là đẹp.”

Cố Anh Kiệt vừa lòng gật đầu nói: “Cho nên không được khóc nữa, các bạn nhỏ phải đoàn kết thân ái, anh trai phải chiều cố cho em gái thật tốt.” Ba đứa trẻ đều cùng nhau gật đầu.

Đám phụ nữ bên này nhìn thấy cảnh tượng đó thì đều bật cười. Cố Anh Từ tràn đầy kiêu ngạo nói: “Em trai tôi vô cùng thích con nít, hai đứa nhà tôi và nhà anh trai tất cả đều bị nó làm cho hư cả. Haiz, không biết sau này đến lúc nó kết hôn sinh con thì còn chiều chuộng thành ra cái dạng gì nữa.”

Một người phụ nữ trẻ tuổi nói: “A Kiệt bây giờ không phải là không có bạn gái sao? Em họ của tôi mới từ nước ngoài về, con bé rất ngoan. A Từ, chị giúp em họ tôi giới thiệu một chút.”

“Được, cô ấy có đến đây không?”

“Có, để tôi gọi con bé.”

Hai người làm mai nói làm là làm, một người đi gọi em họ, một người phát tay gọi Cố Anh Kiệt tới. Tần Vũ Phi cảm thấy bụng đau càng kịch liệt hơn, cô lấy cớ nói muốn đi đến phòng vệ sinh, Cố Anh Kiệt chân trước vừa

bước tới thì cô chân sau đã chạy mất.

Tần Vũ Phi tìm một góc trong hội trường, cảm giác khó chịu ở bụng dưới đã giảm bớt không ít nhưng cô vẫn cảm thấy không thoải mái, cô cần sốt cà chua. Cô đi tới chỗ để đồ ăn nhìn một chút, nhớ ra thực đơn buổi tiệc hôm nay là cơm Trung, phía bên dạ vũ chỉ có rượu hoa quả và điểm tâm không cần dùng đến sốt cà chua để ăn kèm còn bên tiệc ăn tất nhiên là cũng không có.

Ở khu vực đồ ăn có rất nhiều con nít đang uống nước, ăn điểm tâm, âm thanh cười đùa vang lên bên tai Tần Vũ Phi. Cô nhìn chằm chằm vào khu vực để đồ ăn, bỗng nhiên có chút khó chịu.

“Nếu như em đang do dự xem nên uống thứ gì thì tôi đề nghị uống nước hoa quả.”

Một giọng nam vang lên bên tai cô, cô sững sờ một chút rồi sau đó xoay người: “Cố Anh Kiệt.”

“Vừa rồi em uống khá nhiều rượu, hiện tại nếu muốn uống nữa thì tốt nhất là uống nước hoa quả.” Cố Anh Kiệt nói.

Tần Vũ Phi ngây ngẩn nhìn Cố Anh Kiệt, anh ta không phải là đang gặp em họ của người ta sao? Nhanh như vậy đã xong rồi?

“Không chạy nữa? Em có thể nói là có bạn tìm, cũng có thể nói là muốn đến phòng vệ sinh.” Cố Anh Kiệt thấy cô ngẩn ra, tức giận chỉ chiêu giúp cô.

“Cố Anh Kiệt, tôi muốn ăn sốt cà chua.” Tần Vũ Phi tron tron nói ra những lời này ngay cả một dấu chấm tạm dừng cũng không có.

Lúc này lại đổi lại thành Cố Anh Kiệt ngẩn người sau đó tức giận nói: “Tần Vũ Phi, thái độ của em không thể tiến bộ một chút được sao? Tin nhắn không trả lời, điện thoại không tiếp, gặp tôi liền chạy lúc này lại chỉ vì một chén sốt cà chua thì liền khom lưng?”

“Không, không, sốt cà chua đã chuẩn bị xong rồi. Chỉ là bây giờ nói quản lý khách sạn sắp xếp một bàn nhỏ để khoai tây và mực chiên ăn kèm với sốt cà chua thì không hay lắm. Nhìn thời gian thì cũng sắp sửa tàn tiệc rồi.”

Cố Anh Kiệt chế giễu: “Một vị đại tiểu thư như em còn ngại phân phó bọn họ sao?”

“Ở đây nhiều người quá, cho tôi chút mặt mũi đi.”

Cố Anh Kiệt thật sự bị cô làm cho không còn lời nào để nói sau đó mới kịp thời phản ứng lại: “Nhiều người, cho nên em tính toán lên lút sai bảo tôi à?”

Tần Vũ Phi ngẫm nghĩ một chút, thì ra tâm tư của cô là như vậy, cô cũng vừa mới phát hiện ra.

“Khách sạn này là của gia đình anh mà.” Cho nên việc cô theo bản năng nhờ Cố Anh Kiệt giúp đỡ cũng có thể được cho là lanh trí.

Vẻ mặt Cố Anh Kiệt tràn đầy hắc tuyến, phát hiện ra cô nhóc này nếu như không có chuyện cần nhờ vả anh thì nhất định sẽ lập tức quay đầu bước đi.

“Thôi bỏ đi!” Tần Vũ Phi cảm thấy chính mình vẫn phải có chút cốt khí, chỉ là muốn ăn mà thôi cũng không phải là nghiện. Cô định bỏ đi.

“Đợi đã!” Cố Anh Kiệt vội vã ngăn cản Tần Vũ Phi: “Em với Triệu Hồng Huy đang yêu nhau à?”

“Đúng a!” Tần Vũ Phi gật đầu, kỳ thật chỉ là hẹn hò mà thôi, theo quan điểm của cô thì cái này chưa được tính là yêu đương.

Cố Anh Kiệt nói: “Tôi sẽ đến nhà bếp kiểm tra cho em khoai tây chiên và sốt cà sau đó tìm một chỗ kín đáo cho em ngồi ăn, sẽ không ai biết. Nhưng tôi có một điều kiện, em không được cầm đồ ăn xong liền bỏ chạy, phải nghe

tôi nói hết chuyện của Triệu Hồng Huy đã.”

Muốn ăn sốt cà chua thì phải nghe người khác nói xấu đối tượng hẹn hò của mình, loại điều kiện trao đổi này thật quá không có tiết tháo, Tần Vũ Phi không chút do dự gật đầu: “Thành giao, sốt cà chua phải nhiều một chút có biết không, còn phải có cá viên và gà chiên nữa.”

Cố Anh Kiệt bực mình không thềm lên tiếng phản đối chỉ bỏ lại một câu “Chờ điện thoại của tôi.” Sau đó bỏ đi.

Bụng cô cũng không còn đau nữa, tâm tình cũng tốt hơn. Nghĩ đến ăn nước bọt trong miệng liền tiết ra, ai da, thực sự là rất tham ăn.

Tần Vũ Phi nhân lúc chờ đợi liền đi chào hỏi mọi người, an bài kết thúc buổi tiệc thật thỏa đáng. Mười phút sau, cô liền nhận được điện thoại của Cố Anh Kiệt hẹn gặp cô ở cầu thang thoát hiểm.

Tần Vũ Phi vụng trộm chạy ra khỏi hội trường tới cầu thang thoát hiểm phía đằng sau. Cố Anh Kiệt giờ chiếc hộp lớn đang cầm trên tay lên, Tần Vũ Phi mặt mày hớn hờ. Cố Anh Kiệt ghét bỏ nhìn biểu hiện của Tần Vũ Phi nhưng cũng không nói năng gì, đưa cô lên sân thượng để cô ăn sốt cà chua của mình.

“Được rồi, tôi tuân thủ lời hứa, anh bắt đầu kể về nhưng khuyết điểm của Triệu Hồng Huy đi, tôi tuyệt đối sẽ không phản bác cũng sẽ không cắt ngang.” Tần Vũ Phi vừa liếm ngón tay dính sốt cà chua vừa nói.

Cố Anh Kiệt nhìn động tác của Tần Vũ Phi thì liền cảm thấy máu nóng bốc lên đầu, thái độ kiêu này bảo anh làm sao mà nói tiếp?

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 7

“Anh ngại nói xấu người khác sao? Hay để tôi hướng dẫn cho một chút nhé?”

Tần Vũ Phi vừa tốt bụng đề nghị vừa vô cùng hưởng thụ thấy một miếng gà viên chấm sốt cà chua vào miệng sau đó nói: “Uhm, là như vậy, tôi đồng ý hẹn hò với Triệu Hồng Huy là bởi vì anh ta đẹp trai.” Cô ngừng một lát rồi cường điệu nói: “Anh ta thật sự là rất đẹp trai, đúng không?”

“Nói linh tinh.” Cố Anh Kiệt tức giận “Trai đẹp em gặp còn ít sao?”

“Không ít, trước mặt có một người nè.” Tần Vũ Phi liếc nhìn vào hộp “Sợ rằng chỗ sốt cà chua này vẫn không đủ ăn, nếu tôi muốn phiến trai đẹp đi lấy thêm lần nữa thì liệu có quá đáng không?”

“Rất quá đáng.” Cố Anh Kiệt nhú mày nhìn chiếc hộp trong tay cô, anh rõ ràng đã lấy rất nhiều sốt cà chua “Em ăn ít một chút, loại sốt này rất nóng, ăn nhiều cũng không tốt.”

“Biết rồi.” Tần Vũ Phi gật đầu “Mỗi miếng đành phải chấm ít một chút vậy nếu không chắc không đủ. Kỳ thật chuyện tôi gặp không ít trai đẹp với chuyện cùng trai đẹp ra ngoài hẹn hò chẳng liên quan gì tới nhau hết á. Cũng giống như là chuyện có những người nhìn thấy không ít tiền nhưng vẫn cam tâm tình nguyện đi kiếm tiền đấy thôi. Cố thiếu gia, tư duy logic của anh kiểu gì vậy?”

“...”

Cố soái ca ghen hòng, kỳ thật anh chỉ là muốn nhắc nhở cô một chút, không nên kích động, mù quáng tìm bạn trai chỉ để chứng minh giữa cô và anh không có quan hệ gì, thật sự là không cần thiết.

“Tôi có biết Triệu Hồng Huy, nhưng không thân lắm. Ngày đó có nghe một người bạn nhắc tới cậu ta, nói rằng cậu ta đi khoe khoang khắp nơi rằng đã theo đuổi được em, cho nên tôi mới cùng người đó nói chuyện vài câu.” Cổ Anh Kiệt giải thích vì sao anh biết chuyện của cô với Triệu Hồng Huy: “Xem bạn gái như tài sản để đem đi khoe khoang với người khác thật khiến cho người ta chướng mắt, đúng không?”

Tần Vũ Phi lắc đầu: “Người bạn gái có thể khiến cho bạn trai mình mang đi khoe khoang khắp nơi có thể chứng minh cô gái đó là một người bạn gái tốt, rất có giá trị, còn tốt hơn là bị giấu diếm, không phải sao?” Cô hỏi vặn lại.

“Nghe nói cậu ta tính tình không tốt, thích khoe khoang, lỗ mồm, con người cũng rất ngang ngược, bá đạo.” Nói xấu sau lưng người khác thật sự không phải là tác phong của Cổ Anh Kiệt cho nên anh cũng hết sức cân nhắc từ ngữ để nói.

Tần Vũ Phi gật đầu: “Bá đạo không phải là vô cùng tốt sao? Có một quyển tiểu thuyết tên là ‘Yêu phải tổng tài bá đạo’, đó mới là khuôn mẫu của nam chính.”

“Thật sao?” Cổ Anh Kiệt càng khó chịu: “Trong quyển tiểu thuyết đó, người mà tổng tài bá đạo yêu là thiên kim tiểu thư ngang ngược như em sao?”

“Thế thì không phải. Bình thường thì nữ chính đều là dạng tiểu bạch thỏ dịu dàng, ngọt ngào cơ.”

Cổ Anh Kiệt nhướn mày giễu cợt, Tần Vũ Phi cũng nhướn mày nhìn lại, cuối cùng vẫn là Cổ Anh Kiệt nhượng bộ trước: “Được rồi, kỳ thật tôi cùng cậu ta cũng không quen thân, chỉ là nghe nói nhận xét về cậu ta không được tốt cho lắm cho nên muốn nhắc nhở em chú ý hơn một chút thôi.”

“Yên tâm đi.” Tần Vũ Phi cười liếm liếm ngón tay: “Luận về nhận xét không tốt, anh ta đại khái còn kém xa tôi, tôi cũng không thiệt thòi gì.”

Cố Anh Kiệt thở dài: “Kỳ thật tôi muốn nói là, Tần Vũ Phi, nếu em và cậu ta thật sự yêu nhau tôi cũng không phản đối nhưng nếu như em chỉ muốn tìm một người bạn trai để chứng minh giữa tôi và em không có bất cứ quan hệ gì thì thật sự không cần thiết. Mọi người đều là người trưởng thành, tôi hiểu ý tứ của em, tôi cũng hy vọng em có thể tin tưởng tôi, nếu như tôi đã hứa với em thì nhất định tôi sẽ làm được.”

Tần Vũ Phi không nói lời nào, chỉ nhìn Cố Anh Kiệt, sau đó tiếp tục chậm rãi ăn hết đồ ăn trong hộp.

Cố Anh Kiệt chăm chú nhìn cô, rồi sau đó lại thở dài: “Tần Vũ Phi, em cần một người bạn.”

Lần này Tần Vũ Phi lại trả lời: “Tôi có rất nhiều bạn bè.”

Cố Anh Kiệt không để ý tới lời bác bỏ của cô, lại nói: “Tôi liên lạc với em, gọi điện thoại cho em là vì tôi quan tâm em như bạn bè. Tôi tức giận với em là bởi vì em quá tùy tiện với bản thân mình, giống như lần đó với Mễ Hi, cô ấy chẳng làm sai điều gì nhưng em lại chỉ vì muốn chứng minh không có ở cùng với tôi mà đột nhiên nói muốn tuyệt giao với cô ấy, điều đó khiến cho cô ấy rất khổ sở.”

“Hóa ra là anh đau lòng cho Mễ Hi.”

“Tôi cũng đau lòng cho em.” Cố Anh Kiệt nhanh chóng đáp trả “Tần Vũ Phi, kết bạn không cần thiết phải cần trọng như vậy.”

Tần Vũ Phi tiếc nuối nhìn cái hộp, sốt cà chua đã ăn hết rồi nhưng gà viên và khoai tây chiên thì còn thừa không ít. “Tôi biết.” Trong lòng cô không vui. “Lần trước anh đã mắng tôi rồi còn gì.”

“Tôi nào dám mắng mỗ em.”

“Mắng thì cũng đã mắng rồi còn nói là không dám cái gì.” Cô làm bà làm làm, đem hộp đồ ăn để xuống. “Có giấy ăn không?” Cô quên cầm theo.

Cố Anh Kiệt rút giấy ăn từ trong túi ra đưa cho cô, Tần Vũ Phi rút ra một tờ rồi đem trả lại. Cô chậm rãi lau sạch tay và miệng, nhìn Cố Anh Kiệt này giờ chỉ im lặng chăm chú nhìn mình, cô hỏi: “Lần này giáo huấn xong chưa?”

Cố Anh Kiệt tức giận: “Còn chưa nói đến trọng điểm nữa kìa.”

“Vậy thì anh nói nhanh lên, tôi còn phải đi.”

“...”

Đúng thật là, Cố Anh Kiệt thật sự rất muốn bóp cổ cô, muốn nghiêm túc nói chuyện với cô một chút sao mà khó khăn như vậy chứ.

“Trọng điểm là nếu em lo lắng tôi sẽ dây dưa quần lấy em thì tôi cam đoan em không cần phải lo lắng, chuyện đó sẽ không bao giờ phát sinh. Nếu như tôi gọi điện cho em thì nhất định là chuyện nghiêm chỉnh, em có thể nhận điện thoại. Đương nhiên, tôi cũng tại đây cam đoan với em, tôi sẽ cố tránh gọi điện làm phiền em. Nếu như em thực sự có chuyện gì cần giúp đỡ, hy vọng em không cố ý tránh mặt tôi.”

“Được.” Tần Vũ Phi sáng khoái đồng ý, cô đứng dậy cầm lấy hộp đồ ăn còn thừa, lướt qua Cố Anh Kiệt đi về phía cầu thang. Đi đến cửa cầu thang, cô xoay người lại nhìn khuôn mặt tức giận của Cố Anh Kiệt. Cô nở nụ cười, khuôn mặt tức giận của Cố Anh Kiệt không ngờ lại rất thuận mắt.

“Cố Anh Kiệt, cảm ơn anh. Tạm biệt!”

Cô không nợ anh câu cảm ơn, cũng không nợ anh lời tạm biệt.

Tối muộn, khi Tần Vũ Phi trở về nhà liền lấy một chén sốt cà chua thật lớn đem gà viên và khoai tây chiên mà Cố Anh Kiệt cho cô ăn hết sạch. Cô ngồi trước cửa sổ vừa ngắm sao vừa ăn, cô nhớ khi này ngồi ở trên sân thượng bầu trời cũng nhiều sao như vậy. Nhớ đến những lời lý giải của Cố Anh Kiệt, cô liền cười khổ, đúng là đồ ngốc, kỳ thật anh hoàn toàn chẳng hiểu rõ cô, anh cho rằng cô sợ anh quần lấy cô sao? Đúng là đặc biệt lắm to.

Đồ ngốc ngếch, quá phong độ đứng đắn cũng chẳng phải là chuyện gì tốt.

Đêm đó Tần Vũ Phi ăn quá nhiều đồ chiên với sốt cà chua, đến nửa đêm bệnh đau dạ dày tái phát. Ngày hôm sau, cô xin nghỉ bệnh khiến cho Cừ Chính Khanh tức gần chết, tối hôm qua vừa mới phê bình cô, nói không hài lòng với thái độ làm việc của cô thì hôm nay cô lập tức không đi làm.

Kế tiếp là đến cuối tuần sau đó chỉ chớp mắt đã nhanh chóng đến thứ Hai.

Thứ Hai, Tần Vũ Phi tiếp tục xin nghỉ bệnh, Cừ Chính Khanh tức giận chạy thẳng đến văn phòng của cô, chất vấn thư ký riêng của cô: “Lý do xin nghỉ của Tần Vũ Phi hôm nay là gì?” Đau dạ dày đau ba ngày còn chưa khỏi sao, trừ phi nặng đến mức phải nằm viện.

“Dạ...” Mặt thư ký đỏ lên, Đại tiểu thư đau bụng sinh lý, loại lý do này có thể nói với sếp được không đây?

Bộ dạng lắp bắp của thư ký khiến cho Cừ Chính Khanh càng tức giận: “Bỏ đi, để tự tôi hỏi.” Anh lấy di động ra gọi điện cho Tần Vũ Phi: “Tần Vũ Phi, lý do cô xin nghỉ hôm nay là gì? Tốt nhất nên là lý do chính đáng một chút.”

Tần Vũ Phi nhanh chóng đáp lại: “Dì cả giá lâm, bụng rất đau.” Cô cảm thấy lý do này vô cùng chính đáng.

Cừ Chính Khanh mặt đầy hắc tuyến, cắn răng nói: “Giọng nói của cô nghe vô cùng khỏe mạnh đấy chứ.”

“Chẳng lẽ phải đau đến nổi ngất đi, hơi thở mong manh mới chứng minh được là tôi thật sự đang đau?” Tần Vũ Phi tiếp tục vô cùng khỏe mạnh đáp, giờ phút này cô đang ôm túi chườm nóng nằm ở trong chăn, đau đến mức cáu kỉnh: “Những việc cần làm tôi đều đã dặn dò Robert rồi, tất cả anh ta đều nắm rõ, anh ta sẽ báo cáo cho anh. Tôi muốn dưỡng bệnh, tạm biệt Cừ tổng.”

Điện thoại bị người ta cúp, Cừ Chính Khanh tức giận đến đen sì mặt mũi, đúng là Đại tiểu thư vừa yếu ớt vừa vô trách nhiệm. Thư ký của Tần Vũ Phi bị ánh mắt của Cừ Chính Khanh như radar quét tới liền nhanh chóng cúi đầu, anh cứng rắn bỏ lại một câu: “Bảo Robert tới gặp tôi, báo cáo tiến triển công việc của bên này một chút.”

Thư ký liên tục gật đầu, không dám nói rằng Robert bây giờ đang ở ngay phía sau anh đó lãnh đạo đại nhân. Lãnh đạo đại nhân đi rồi, thư ký cùng Robert đưa mắt nhìn nhau, âm thầm tự mình cẩn thận.

Tần Vũ Phi nằm ở trên giường tâm tình buồn bực, cô thật sự vô cùng ghét bị đau bụng. Cô cầm lấy di động, soạn một cái tin nhắn “Cố Anh Kiệt, tôi đau bụng.”

Anh ta không phải nói có chuyện gì cần giúp thì cứ tìm anh ta sao? Dì cả đến, cần giúp có được tính không?

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn cái tin nhắn kia, suy nghĩ một chút tâm tình cũng bình tĩnh lại. Bỏ đi, cố ý chọc giận khiến cho anh ta nổi trận lôi đình cũng chẳng có ý nghĩa gì, không gặp mặt, cô cũng không nhìn thấy được, nếu như không nhìn thấy lạc thú cũng giảm đi nhiều. Cô vẫn là không nên tự chuốc lấy phiền toái là hơn, xúc động là ma quỷ.

Cô cầm điện thoại ném sang một bên, tin nhắn chưa được gửi đi lặng lặng nằm trong hộp tin nhắn lưu trữ, trong đó còn có một cái tin nhắn được viết vào sáng sớm hôm thứ Sáu: “Cố Anh Kiệt, anh lấy quá nhiều đồ ăn khiến cho tôi bị đau dạ dày.”

Tin nhắn đó cũng không được gửi đi, vẫn nằm im vào trong hộp tin nhắn lưu trữ.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 8

Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, đến ngày thứ tư Tần Vũ Phi mới cảm giác tốt hơn nhiều, hơn mười giờ sáng cô đến công ty, trang điểm tỉ mỉ, quần áo gọn gàng đẹp đẽ, Cừ Chính Khanh nhìn cô với bộ mặt nghiêm túc: “Quản lý Tần thân thể khỏe rồi?”

“Tôi khỏe.”

“Nhìn tràn đầy sức sống quá, thần sắc cô thật không nhìn ra một chút bộ dạng nào là bị bệnh”

“Cám ơn. Đến công ty đi làm nên duy trì dáng vẻ tốt.”

Tần Vũ Phi căn bản không thêm đề ý hấn nói.

“Không thể tưởng tượng được quản lý Tần tính chuyên nghiệp rất cao.”
Thật sự là nhin không được muốn châm chọc cô mấy câu.

“Xem ra Cừ tổng đối với tôi hiểu biết càng sâu rồi, thật là vinh hạnh của tôi.”

Tần Vũ Phi cảm thấy nói chuyện như vậy thật không có ý nghĩa, quá nhàm chán. Mỗi lần đều là những câu này hấn thật sự không biết chán sao?

“Tôi phải đi làm việc, tôi đi trước, tạm biệt Cừ tổng.”

Về đến văn phòng, kêu mọi người trong bộ phận mở một cuộc họp nhỏ, ghi nhận tiến độ, phân chia công việc mỗi người, sau đó cô đem các công việc còn lại trong email giải quyết, trả lời tất cả, xem hết các tài liệu thư ký để trên bàn sau đó ký tên phê duyệt xong.

Nhìn lại thời gian làm việc, cô liên lạc với hai khách hàng, định ra hai cuộc hẹn, nhờ thư ký mua hai phần quà cho họ. Làm xong công việc, thoáng một cái đã sắp đến giờ tan làm. Tần Vũ Phi nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới mở trang web xem tin tức giải trí, mở ra công cụ trò chuyện, xem có bạn bè tìm cô không.

Lại uống trà lại do thư ký pha, thật là thoải mái. Hôm nay hiệu suất làm việc thực sự rất tốt. Cho nên mới nói cô không phải không bận rộn mà cô chỉ là nhìn không giống bận rộn mà thôi. Bạn bè đang nói một truyện cười, Tần Vũ Phi nhìn vào máy tính cười ha hả.

Vừa ngược mắt, liền thấy Cừ Chính Khanh đi ngang qua cửa phòng làm việc của cô, lúc đi qua hắn thả chậm bước chân nhìn cô nhíu mày. Tần Vũ Phi không để ý, cô biết rõ hắn đang nghĩ gì, nhưng cô cứ như vậy, cô thật sự không thích làm ra vẻ bận rộn.

Lúc di động reo Tần Vũ Phi thấy tên Cố Anh Kiệt trên trang tin tức giải trí, ánh mắt của cô từ trên máy tính chuyển hướng sang điện thoại, trên màn hình di động đang nhấp nháy tên Triệu Hồng Huy. Cô nghe máy.

Triệu Hồng Huy nói tối nay hắn với bạn hẹn nhau uống rượu, muốn cô đi chung. Tần Vũ Phi không có tâm tình, hôm trước nhận cuộc gọi của hắn nói cho hắn biết thân thể của cô không thoải mái, mấy ngày nay không muốn hẹn hò, không nghĩ tới hắn lại có thể tự mình hẹn cùng bạn bè ra ngoài uống rượu.

“Em không thoải mái, không muốn ra ngoài.” Cô trực tiếp từ chối.

“Không phải hôm trước em cũng không thoải mái sao?”

“Hôm nay vẫn còn mệt.” Đầu bên kia điện thoại im lặng, âm thanh Triệu Hồng Huy mất hứng: “Anh cùng bạn đã hẹn nói em sẽ đi đấy.”

“Vậy anh nói với bạn thật xin lỗi, hôm nào mời bọn họ ăn cơm là được, Em sẽ mời.”

Cô nói vậy Triệu Hồng Huy càng mất hứng, nhần nại không nói cô cái gì, chỉ nói:”Được rồi, vậy em nghỉ ngơi đi.”

Sau đó cúp máy. Tần Vũ Phi để điện thoại sang một bên, mặc kệ. Hắn mất hứng thì có gì đặc biệt đâu, cô còn mất hứng đây này. Hắn cho rằng tặng hoa, ăn cơm thì sẽ theo đuổi được con gái sao? Cho dù muốn dẫn cô đi gặp bạn bè khoe khoang thì cũng phải hỏi qua ý kiến của cô, đem cô xem là cái gì? Tổng giám đốc bá đạo kia cô còn không chịu nể mặt nữa là.

Tần Vũ Phi đem lực chú ý quay lại trang web kia, thực ra chỉ là tin tức giải trí của một nữ diễn viên họ Điền. Nói cô ta ngày càng nổi tiếng, hoa đào cũng nhiều. Gần đây hay đi cùng với tam thiếu gia tập đoàn Hoa Đức – Cố Anh Kiệt, tin đồn hẹn hò liên tục.

Phóng viên gọi cho người đại diện chứng thực, đối phương chỉ nói không can thiệp vào đời sống tình cảm của nghệ sĩ, cô ta vừa được nhận là người phát ngôn cho Hoa Đức, cho nên hi vọng mọi người không nên đồn những tin đồn thất thiệt. Nhưng trong bài đưa tin lại dẫn lời một vị thầy tướng..., đó là một vị thầy tướng có tiếng là chính xác, hắn từng nói nữ diễn viên họ Điền năm nay sẽ thuận lợi, quả nhiên trở thành sự thật.

Hắn lại nói cô ta cuối năm nay hoặc đầu năm sau sẽ gặp được chân mệnh thiên tử, hôm nay tháng 12 rồi, đã là cuối năm, cũng không biết tam thiếu gia có phải là người định mệnh kia chẳng. Bài đưa tin trên còn đăng một tấm hình, nữ diễn viên họ Điền cùng Cố Anh Kiệt đứng bên cạnh một cái bàn, xem cảnh vật xung quanh hắn là đang ở một hoạt động nào đó, nữ diễn viên nghiêng người, Cố Anh Kiệt vịn eo của cô ta, hai người nhìn nhau cười.

Chú thích là: Không coi ai ra gì, công khai tình cảm lưu luyến, thâm tình chân thành. Tần Vũ Phi nhìn thấy bĩu môi, hắn ta, chỉ trích người khác khoe khoang ban gái, hắn cũng không phải như vậy. Hắn có bạn gái ư. Tần Vũ Phi gõ gõ cái bàn, coi như không tệ. Cô cũng không thể nói trong lòng mình có tư vị gì, dù sao cũng coi như không tệ, chúc mừng hắn thôi.

Cùng một thời gian, anh cả là Cố Anh Huy so với Cố Anh Kiệt lớn hơn

mười tuổi, khi còn bé cha Cố Văn Quang sự nghiệp bận rộn, hấn làm anh tốn không ít thời gian làm bạn dạy bảo đứa em này, nên anh em hai người tình cảm thân thiết.

“Chuyện cô diễn viên kia là sao vậy?”

Cố Anh Huy hỏi.

“Không có gì, ngày đó cùng cô ta tham gia hoạt động, đứng không vững muốn té nên em đỡ cô ta mà thôi, nghệ sĩ ý mà , rất thích một lần liền nổi tiếng, đại khái gần đây không có đề tài gì hay nên mượn cô ta dùng một chút...”

Bài báo đó Cố Anh Kiệt buổi trưa cũng thấy, hấn cũng không nắm rõ tình hình, nhưng tác giả đều đã viết, hấn cũng không có gì tổn thất, cho nên cũng không để trong lòng.

“Em coi chừng lại bị cha nói.”

Cố Văn Quang hiện tại đúng là đối với con trai út khá là quan tâm. Con trai cả, con gái thứ hai đều đã lập gia đình sinh con, sự nghiệp cũng không có vấn đề gì, rất nhiều việc của Hoa Đức đều giao cho con gái trông nom, sự tình cần hấn quan tâm thật sự thiếu. Vì vậy, hiện tại chỉ còn lại con trai út chưa ổn định.

Ông ta đối với con trai út yêu cầu không cao, dù sao vẫn còn nhỏ, để cho hấn chơi thêm hai năm cũng được. Chỉ là thấy hấn có nhiều bạn gái, lại không có một người nào có thể mang về nhà duy trì bề mặt, nói hấn hấn còn tỏ vẻ rất vô tội, Cố Văn Quang có phần tức giận.

“Không có việc gì, cô ta quả thực không phải bạn gái em.”

Cố Anh Kiệt lại vô tội nói.

“Vậy cô em họ của Trịnh gia đâu rồi? A Từ nói đã giới thiệu qua các em một lần.”

Cố Anh Kiệt cười cười.

“Cái người chị giới thiệu thật sự không thích hợp.”

“Không thích hợp như thế nào? Không đủ xinh đẹp?”

Cố Anh Huy nghe em gái nói bộ dạng đối phương giống như khiến A Kiệt chướng mắt.

“Không phải.” Cố Anh Kiệt cười cười, “Không cần đoán, dù sao cũng là không thích hợp.”

Cái cô em họ kia nói chuyện quá kiêu ngạo, cảm giác mình có kiến thức rộng rãi là rất giỏi, cùng hấn chẳng hề quen mà lại ở trước mặt hấn bình luận người khác, giống như người khác đều không tốt chỉ có mình cô tốt. Hấn thật sự không thích loại nữ sinh mắt cao hơn đầu, tính tình tự cho là đúng này.

Tần Vũ Phi cao ngạo, cũng thường làm người ta giận điên người, nhưng lại thẳng thắn làm người ta rất thoải mái. Cố Anh Kiệt tự giác không qua lại với cô em họ kia, cũng không muốn ở trước mặt người khác phê bình cô nàng không tốt. Việc này cười cười cứ vậy trôi qua, hấn về văn phòng. Điện thoại ở trên bàn, lúc đi họp hấn quên cầm.

Hiện tại mở ra nhìn lướt qua, có một cuộc gọi nhớ, là Từ Ngôn Sướng. Hấn ngồi xuống, gọi lại cho Từ Ngôn Sướng, trong thời gian đợi đối phương nhận cuộc gọi, hấn lại nghĩ tới Tần Vũ Phi, có lẽ cô cũng thấy chuyện xấu kia rồi, hy vọng cô có thể xem được, như vậy cô mới yên tâm. Điện thoại được nhận.

“Jason, cậu tìm tớ?”

“Buổi tối mấy người bạn hẹn đi uống rượu, cậu có đi không?”

“Được.”

Dù sao hấn cũng không có việc làm, không có người yêu nói chuyện

cuộc sống thật là nhàm chán, Cố Anh Kiệt nhanh chóng đồng ý.

A Thực tên đầy đủ là Doãn Thực, hắn có một cô em tên gọi là Doãn Đình. Công ty gia đình Doãn Thực là in ấn, nhưng Doãn Thực không có hứng thú nổi nghiệp cha hắn mà tự mình buôn bán. Quán rượu của hắn rất tốt, thiết bị lắp đặt không tệ, các em gái cũng rất dễ chịu, rượu cũng rất tuyệt, cho nên việc buôn bán rất tốt.

Là nơi tiêu khiển ưa thích của không ít bạn bè Cố Anh Kiệt. Cố Anh Kiệt cùng Doãn Thực không tính là có giao tình, chỉ quen biết mà thôi. Mà hắn kỳ thực biết rất rõ em gái của Doãn Thực, Doãn Đình, gặp mặt hai lần, nhưng cũng không tính là sơ giao.

Hắn thật sự có ấn tượng sâu với Doãn Đình, là do Tần Vũ Phi. Đó là tiệc sinh nhật Tần Vũ Phi, hắn nhớ rất rõ, ngày 28 tháng 7, hắn đi cùng Mễ Hi đến đó, khi đó hắn còn chưa hết hi vọng với Mễ Hi, hắn mời Mễ Hi khiêu vũ, Mễ Hi không nhảy, sau đó cô gái Tần Vũ Phi kia nhảy ra, rất bá đạo đem Doãn Đình đẩy sang chỗ khác, nói Doãn Đình muốn nhảy, lại để cho hắn mời Doãn Đình.

Đó là lần đầu hắn tiếp xúc với Tần Vũ Phi. Trước kia chỉ là biết nhau, Vĩnh Khải nhà cô cùng Hoa Đức nhà hắn có không ít vụ làm ăn, cho nên hắn biết rất rõ Tần Vũ Phi, nhưng không tính là quen. Lần này là lĩnh giáo sự điêu ngoa không lễ phép của cô.

Hắn rất không vui, nhưng ở trước mặt Mễ Hi còn có cả những người khác, hắn nhịn, hắn mời Doãn Đình nhảy một điệu. Doãn Đình rất thẹn thùng, cô nói cho hắn biết anh trai của cô là Doãn Thực, cô đã nhìn thấy hắn ở quán bar mấy lần.

Cố Anh Kiệt nhớ tới, hắn lịch sự hàn huyên với Doãn Đình vài câu. Nhưng đối với Tần Vũ Phi, hắn thật sự không khách khí đứng dậy. Lại một lần nữa gặp mặt, là xem phim. Lần này là Doãn Đình hẹn hắn, hắn không trực tiếp từ chối, chỉ nói hắn hẹn Mễ Hi đi xem rồi.

Kết quả lại là Tần Vũ Phi, cô gọi điện thoại đến hỏi Mễ Hi có phải đang hẹn hò với hần không, cô nói nếu như Mễ Hi yêu đương với hần, cô sẽ nói cho Doãn Đình để không nên hy vọng ở hần. Mễ Hi là cô gái trung thực, nói thật với cô là không có yêu đương. Vì vậy, công chúa điện hạ kiêu ngạo Tần Vũ Phi nói rằng cho Cố Anh Kiệt hần một cơ hội, cuối cùng biến thành bốn người họ cùng đi xem phim.

Cuối cùng, xem phim không thành. Bởi vì hần nhịn không được, đấu với Tần Vũ Phi. Cô là công chúa, hần cũng là vương tử, làm sao có thể để cô sắp xếp. Mặc dù đối với Doãn Đình không lịch sự, lại để cho Mễ Hi xem một màn đấu võ mồm không mong muốn, nhưng hần thật sự nhịn không được, hần biểu hiện không tốt, đấu với Tần Vũ Phi khiến Doãn Đình chạy mất, cũng làm cho Mễ Hi rất lo lắng.

Ngày đó cuối cùng là Tần Vũ Phi lúng túng, bà dì của cô đột nhiên đến, cô trở tay không kịp, còn đau đến xanh cả mặt. Nhưng cô vẫn để cho hần chở Mễ Hi về nhà, cô muốn tự mình lái xe về. Hần đương nhiên sẽ không mặc kệ cô, tuy nhiên hần đối với cô thật không có cảm tình gì hết, nhưng mà bỏ con gái đang ốm đau không để ý đến thật sự không phải những chuyện một quý ông nên làm.

Hần đưa cô và Mễ Hi về nhà. Trải qua những sự việc kia ngược lại hần với Tần Vũ Phi mới chính thức quen biết, cô đối với bạn bè rất nghĩa khí, tuy ương ngạnh, nhưng hành động ra mặt cho Doãn Đình, lại tỉ mỉ chiều cố Mễ Hi.

Loại hào khí quan tâm săn sóc này, ở trên người thiên kim tiểu thư ông ọo khó có được. Về sau cô đi Mỹ, muốn trở lại nơi cũ từ bỏ chuyện cũ, mà Mễ Hi muốn đi Mỹ gặp Trần Ứng, cô liền dẫn Mễ Hi đi. Hần cũng đi theo. Kết quả cuối cùng, ở nước Mỹ hai người bọn họ bị Mễ Hi và Trần Ứng bỏ rơi.

Tại nước Mỹ... Cố Anh Kiệt đã suy nghĩ rất nhiều, nhìn thấy Doãn Thực lại có thể nghĩ đến Tần Vũ Phi, cái này thật sự quá đáng sợ rồi. Được rồi, không chỉ Doãn Thực, ở đây có mấy người khiến hần nghĩ đến Tần Vũ Phi.

Ví dụ như A Luân, bị Tần Vũ Phi từ chối liền đi nói xấu cô, lại ví dụ Triệu Hồng Huy, hẹn Tần Vũ Phi đến khoe khoang cho là mình nắm chắc trong lòng bàn tay, chiến thắng vô số cậu ấm. Hai người này tại sao không đánh nhau, thật sự là đáng tiếc.

Cố Anh Kiệt ác ý nghĩ, bọn họ không đánh nhau, hắn cảm thấy đêm nay ở đây không thú vị. Sớm biết như vậy hắn đừng tới.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 9

Cố Anh Kiệt ngửa cổ uống hết rượu trong ly, đặt ly xuống, quay đầu muốn thông báo cho Từ Ngôn Sướng đang chơi đoán số cùng một cô nàng sexy là đến lúc hắn phải đi rồi. Nhưng lúc này, lại nghe thấy A Luân lớn tiếng cười nói với Triệu Hồng Huy: “Cậu coi chừng về sau Tần đại tiểu thư cầm sừng cậu đấy, haha”

Triệu Hồng Huy cười haha, ngữ khí khinh thường: “Cô ta là con một đây, trong tay nắm không biết bao nhiêu cổ phần công ty, mọi người trưởng thành rồi, chỉ cần có đủ lợi ích, muốn chơi như thế nào cũng không sao cả.”

Tên còn lại bên cạnh cười: “Ý A Huy là hắn muốn cho đại tiểu thư mọc sừng.”

Triệu Hồng Huy cười: “Chẳng lẽ muốn thủ thân như ngọc, đừng nói đùa.” Cả đám cười cười ha hả. Cố Anh Kiệt đen mặt, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn cho Tần Vũ Phi: “Nhớ nhắc nhở cha em, bắt kẻ em gả cho ai, nhất định phải ký thỏa thuận trước hôn nhân.”

Tần Vũ Phi đang ở trong phòng đắp mặt nạ, đọc được tin nhắn vừa gửi đến, da mặt cô co giật, hắn ta phát điên cái gì vậy? Bên này, Cố Anh Kiệt đang nghe Triệu Hồng Huy nói, có lẽ nhóm người bọn họ uống hơi nhiều, có thể đây vốn là thói hư của họ, chủ đề vẫn xoay quanh Tần Vũ Phi.

“Mọi người nói cô ta khó theo đuổi, có cái gì khó đâu. A Luân, kỳ thật là con gái, đặc biệt lại là dạng con gái như Tần Vũ Phi, tiền cô ta có nhiều mà, cái cô ta đòi hỏi chính là khuôn mặt, nếu cậu đẹp trai giống tớ, cô ta liền đi theo cậu ngay.”

“Cút.”

A Luân then quá hóa giận, quát to. Mọi người cười lớn. Triệu Hồng Huy nói tiếp: “Cô ta không khó theo đuổi, chỉ là tính tình rất chua ngoa, cái gì cũng không để vào mắt, bày ra vẻ mặt tự cao tự đại. Nhưng cô ta là Tần Vũ Phi, tôi nhìn. Đợi sau khi kết hôn, tôi xem cô ta còn hung hăng càn quấy đến khi nào.”

“Vậy cũng phải đợi đến ngày cô ấy thực sự lấy mày.” Cố Anh Kiệt nhìn không được mở miệng mĩa mai một câu. Hắn bỏ đi động lại vào túi, thật sự không biết còn có thể nói cái gì cho Tần Vũ Phi. Cô gái kia rất sĩ diện, nếu như cô biết bạn trai ở trước mặt nhiều người nói những lời này khẳng định sẽ không nén được giận. Hắn đã cảnh báo rồi, cô sẽ hiểu ý.

“Theo đuổi được bạn gái rồi, một mặt khoe khoang với mọi người cô ấy là bạn gái mình, một mặt quay lưng nói xấu cô ấy với bạn bè, như vậy cũng là đàn ông sao?”

“Cố Anh Kiệt, mày có ý gì?”

Triệu Hồng Huy quay lại trừng mắt nhìn Cố Anh Kiệt. Lúc trước đều là bạn bè tốt giễu cợt, hắn ta coi như mọi người chơi đùa âm ỉ nên không sao, nhưng Cố Anh Kiệt với hắn cũng không phải thân thiết gì vậy nên lời nói kiêu này từ miệng Cố Anh Kiệt thốt ra nghe rất châm chọc.

“Như mày nói đấy, Tần Vũ Phi tự cao tự đại, chứng minh cô ấy không coi trọng mày. Còn có, nhà mày gặp khó khăn trong việc quay vòng vốn rồi sao? Cần phải bám váy đàn bà để kiếm chút tiền sao?” Cố Anh Kiệt đọc miệng nói tiếp.

Triệu Hồng Huy vỗ mạnh bàn một cái, mượn rượu mà mắng: “Con mẹ nó, muốn chết!”

Từ Ngôn Sướng nghe thấy bên cạnh ồn ào liền nhảy dựng lên cùng với mấy người bạn tách hai người ra.

“Thôi thôi, đều là bạn bè cả, chỉ là nói đùa thôi mà.”

Cố Anh Kiệt móc tiền ra để trên bàn, nói xin lỗi với Doãn Thực, sau đó xoay người rời đi. Đi chưa được mấy bước, nghe thấy Triệu Hồng Huy kêu gào: “Bố mày là ai mà cần phải bám váy đàn bà? Là Tần Vũ Phi bám lấy tao không buông, còn thiếu quỳ xuống liếm ngón chân tao cầu tao cần cô ta.”

Cố Anh Kiệt ngừng bước, trong khoảnh khắc đó, đôi mắt trong suốt của Tần Vũ Phi hiện lên trong đầu hắn, cô ngồi ngốc ở bên trong tiệm thức ăn nhanh cũ nhìn chăm chăm vào ánh đèn của cửa hàng đối diện, kể về nỗi đau của cô, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi kể về tên đàn ông khốn nạn phản bội làm tổn thương cô, bộ dạng khổ sở vì mất đi bạn thân, bộ dạng khi cô nói: “Cố Anh Kiệt, tôi nói cho anh một bí mật, anh không được kể cho ai đâu đấy.”. Còn có bộ dạng cô thẳng thắn cười mở, không lễ phép...

Cố Anh Kiệt cũng không biết mình bị làm sao nữa, hắn quay trở lại, hung hăng đâm một quyền vào mặt Triệu Hồng Huy. Triệu Hồng Huy hét lên thất thanh, còn chưa kịp phản ứng xem chuyện gì xảy ra thì cả người đã bị đập vào kệ rượu bên cạnh.

Tên bên cạnh lạnh giọng quát: “Cố Anh Kiệt! Mày nổi điên gì vậy?”

Nắm đấm vung về phía Cố Anh Kiệt. Cố Anh Kiệt bị đâm một cái lên mặt, đau đớn làm máu nóng trong người hắn bốc lên, mặc kệ mọi thứ, hung hãn đánh trả lại. Lúc này Từ Ngôn Sương cũng chạy tới, một cước đá văng tên muốn tấn công Cố Anh Kiệt, bạn bè hai phe anh đẩy tôi đập, thành ra một đoàn đánh nhau hỗn loạn.

Doãn Thực lại càng hoảng sợ, bận rộn dẫn nhân viên quán bar đi ngăn cản họ, những công tử này hắn ta đều không đắc tội nổi. Nhưng những người này cũng không dễ can ngăn, mọi người đều uống hơi nhiều, lúc trước châm chọc nhau cũng là quá hưng phấn rồi, hiện tại biến thành đánh nhau, mỗi người đều không kiềm chế được sự kích động của mình.

Cuối cùng sự việc gây ồn ào đến những khách hàng bên cạnh nên mới có người báo cảnh sát, Doãn Thực nhanh chóng tìm cách cho mọi người rút lui yên ổn. May mắn đám công tử này vẫn chưa mất trí hoàn toàn, ai cũng

không muốn đến cục cảnh sát kiểm phiên phúc. Tuy đánh nhau có thể thu xếp, nhưng những người này cũng không gánh nổi.

Sự việc tuy là Cố Anh Kiệt ra tay trước nhưng nói thật Triệu Hồng Huy vẫn không biết đối mặt với người ngoài như thế nào, hơn nữa việc này còn liên quan đến Tần Vũ Phi, làm lớn chuyện thật sự không tốt. Cho nên cũng không ai dám làm gì, trước tiên cứ giải tán là quan trọng nhất.

Doãn Thực giải quyết xong hậu quả, lúc về đến nhà cũng đã là năm giờ sáng. Doãn Đình đi vệ sinh thì liền bắt gặp khuôn mặt bị thương của anh trai, cô sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi nhanh chóng hỏi thăm có chuyện gì đã xảy ra. Doãn Thực biết quan hệ của Tần Vũ Phi với em gái mình, cũng rất biết ơn Tần Vũ Phi đã quan tâm và chiều cô em gái mình, mà việc làm ăn công ty in ấn nhà hắn cũng có không ít mối là do Tần Vũ Phi giới thiệu.

Tên Triệu Hồng Huy kia nói chuyện quả thật cũng hơi quá đáng, vì vậy hắn đem sự việc kể lại cho Doãn Đình, cuối cùng nói: “Người khác ở trong quán nói cái gì anh không quản được, nhưng em cũng nên nói với Tần Vũ Phi, tên kia đúng là chẳng phải hạng người tốt đẹp gì, tốt nhất là đừng có qua lại với hắn ta nữa.”

Doãn Đình ban đầu rất có cảm tình với Cố Anh Kiệt, tuy bây giờ đã không còn hy vọng, nhưng nghe thấy Cố Anh Kiệt đánh nhau, cũng quan tâm mà hỏi thêm vài câu. Ngày hôm sau, Doãn Đình gọi điện cho Tần Vũ Phi, kể lại cho cô nghe việc Cố Anh Kiệt đánh nhau với Triệu Hồng Huy.

Tần Vũ Phi không thêm để ý đến sự đê tiện, hèn hạ của Triệu Hồng Huy, nhưng nghe thấy Cố Anh Kiệt bị thương thì hỏi thêm vài câu nữa. Đề tài này Doãn Đình rất thích, Cố Anh Kiệt quả thực chính là hoàng tử bạch mã trong lòng cô. Cô thao thao bất tuyệt kể lại hết những gì Doãn Thực nói với cô, “Cố Anh Kiệt mắng hắn ta, bạn gái là để cung chiều, cùng bạn mình nói xấu bạn gái mà cũng là đàn ông à, khiến họ Triệu kia tức đến nghẹt thở. Azzzz, Cố Anh Kiệt thật là phong độ quá đi.”

Tần Vũ Phi vừa nghe ngữ khí của Doãn Đình vừa tưởng tượng ra tâm

tình mơ mộng của cô nàng.

“Tiểu Đình à, cậu vẫn rất thích Cố Anh Kiệt?”

“Tất nhiên rồi, vừa đẹp trai vừa phong độ lại dịu dàng, ai mà không thích được chứ, nhưng mà chỉ có thể thưởng thức vậy thôi, tớ biết mình với anh ấy là không thể nào. Làm sao có thể hợp người như thế cơ chứ. Vũ Phi cậu cũng đừng sắp đặt cho tớ nữa, tớ thực sự đã hiểu rõ rồi. Lúc trước làm hại cậu cãi nhau với anh ta, tớ thật sự không cố ý đâu. Anh ta đã không thích tớ như vậy rồi, miễn cưỡng cũng không tốt. Tớ hiện tại đã có mục tiêu mới rồi, đợi tớ theo đuổi được sẽ nói cho cậu.”

“Theo đuổi được mới nói cho tớ, sợ tớ hung dữ dọa người ta chạy mất sao?”

Doãn Đình cười to: “Vũ Phi, cậu quả thật khéo hiểu lòng người.”

“Hừ! Lúc dẫn hấn đến phải nhớ rõ bảo hấn mang quà gặp mặt tớ, bằng không tớ không hài lòng, lúc đó sẽ dọa hấn chạy mất đấy.”

Doãn Đình lại cười to: “Được, nhất định. Nếu hấn khi dễ tớ, cậu phải làm chỗ dựa cho tớ đấy.”

Hai cô gái lại trò chuyện thêm vài câu nữa rồi mới ngắt điện thoại. Hôm nay Tần Vũ Phi làm việc rất mất tập trung, cô phân vân không biết có nên gọi cho Cố Anh Kiệt không. Hấn giúp cô, ra mặt vì cô, đánh nhau vì cô, cô cảm thấy mình phải nói tiếng cảm ơn với hấn. Nhưng cô đã quyết định không liên quan gì đến hấn. Cô cảm giác mình đã làm được rất lâu rồi, nhưng thật ra tính toán từ nước Mỹ trở về cũng mới chỉ bốn tháng mà thôi.

Cô rất muốn gọi cho hấn, thực sự rất muốn. Suy nghĩ mãi như vậy, đưa đẩy dây dưa mãi, hôm nay quả thực làm việc không có chút hiệu quả nào. Tần Vũ Phi tròng mắt suốt một ngày nhưng không viết được chữ nào, hiểu rõ kiểu này hôm nay về nhà phải tăng ca rồi, cô phát cáu, tất cả đều do Cố Anh Kiệt.

Buổi tối về nhà, mở file ra vẫn không viết thêm được bao nhiêu. Tần Vũ Phi do dự cả buổi, cuối cùng nhìn không được, cô nhắn tin đầu tiên cho Cố Anh Kiệt: “Nghe nói anh bị thương rồi hả?”

Những lời này cân nhắc đi cân nhắc lại, sửa rồi sửa, cuối cùng gửi đi. Sau khi nhấn nút gửi, Tần Vũ Phi có chút khẩn trương, cô để di động qua một bên, có chút hy vọng Cố Anh Kiệt đừng quan tâm, đừng trả lời. Nhưng không lâu lắm, điện thoại vang lên, không phải là tin nhắn mà là cuộc gọi tới. Tần Vũ Phi nhìn chằm chằm điện thoại cả buổi, rốt cuộc vẫn phải bắt máy.

“Cố Anh Kiệt.”

“Tần Vũ Phi, em nghe ai nói gì sao?”

“Đại khái là có người nói.”

“Cho nên?”

“Cho nên cái gì?”

“Anh bị thương rồi, em không muốn biểu hiện gì à?”

“Ừ, được. Vậy cảm ơn anh.”

“Không phải là nên nhanh chóng tới chăm sóc bệnh nhân sao?” Hần mở miệng chọc ghẹo.

“Anh nghĩ hay quá nhỉ, tôi là Tần Vũ Phi sống an nhàn sung sướng không hiểu chuyện, làm sao có chuyện đi hầu hạ người khác.”

“Anh cũng là anh chàng cao to đẹp trai lại giàu có sống an nhàn sung sướng quen rồi nên rất khắt khe trong việc được phục vụ, vì thế không cần đến em.”

“Vậy là quá tốt, thật vui vì chúng ta lần nữa đạt được nhận thức chung.”

Cố Anh Kiệt lại bị cô chọc tức đến nghiến răng: “Em nhớ kỹ đừng có hẹn hò với loại người cặn bã, Tàn Vũ Phi”

“Đã biết.”

“Anh không nói đùa với em, thật sự không nên hẹn hò với hần ta. Loại người này chuyện gì cũng làm được, lỡ như hần ta bỏ thuốc em, lúc đó gạo nấu thành cơm, hần sẽ lấy cớ đó để đe dọa em, đến lúc đó em tìm ai mà khóc đây?”

“Đừng đùa chứ, nếu thật sự như vậy thì tôi sẽ không khóc đâu, mà tôi sẽ đá bẻ trứng hần để hần muốn tìm ai khóc cũng không được.”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 10

“...” Cô Anh Kiệt ở đầu bên kia im lặng một lúc lâu mới bắt đầu nói: “Tần Vũ Phi, em có phải là phụ nữ không vậy?”

“Tất nhiên, chính vì thế tôi tuyệt đối sẽ không nén bi thương trốn đi khóc, tôi nhất định phải đánh lại hắn mới không uổng thân phận phụ nữ của tôi.”

“Được rồi, nữ hiệp, lần sau đánh nhau anh sẽ gọi em.”

“Được thôi, tôi sẽ kêu Mễ Hi đi cùng nữa.” Mễ Hi có võ, mang theo cô ấy còn tốt hơn mười tên Cô Anh Kiệt.

Bỗng nhiên cả hai bên đều im lặng, nói hết những chuyện trên rồi thì không biết phải nói thêm gì nữa. Tần Vũ Phi cảm điện thoại, cảm thấy tim mình có vẻ đập nhanh hơn, nên cúp máy thôi. Hỏi thăm cũng đã hỏi thăm rồi, nghe qua anh ta cũng không có việc gì, cô có thể yên tâm rồi. Nhưng cô lại muốn nói thêm chút gì đó.

“À, đúng rồi, tôi đã đọc báo, bạn gái anh rất đẹp.”

“Ừ.” Hắn trả lời đơn giản, giọng nói rất dịu dàng.

Tần Vũ Phi cười nhạt nói: “Vậy... tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tạm biệt rồi, nhưng ai cũng không ngắt máy, dừng lại hai giây, giống như phát hiện đối phương không ngắt máy trước liền đồng thời vội vàng tắt máy.

Cố Anh Kiệt sờ nhẹ lên khóe mắt, đau đến hít một hơi. Cô gái này thật quá thực tế. Cho rằng hắn đã có bạn gái rồi mới bằng lòng điện thoại tới. Thật quá thực tế, một chút cũng không đáng yêu.

Đồ vô lương tâm!

Sau khi cúp điện thoại Tần Vũ Phi ngây người một lúc, sau đó dùng điện thoại nội bộ gọi cho quản gia dưới lầu làm cho cô một phần mực chiên, cô muốn ăn. Rất nhanh món mực chiên đã được làm xong, Tần Vũ Phi đi đến tủ lạnh lấy bình sốt cà chua, ngồi trước cửa sổ phòng vừa ngắm sao vừa ăn.

Nhớ lại khi ở Mỹ, cô cũng từng trở lại nơi cũ ngắm sao, Cố Anh Kiệt ngồi bên cạnh nghe cô tâm sự, thi thoảng lại đấu võ miệng cùng cô, những chuyện như vậy đều làm cho nỗi đau của cô vơi đi ít nhiều. Cô thừa nhận, tuy là ngoài ý muốn nhưng thật sự hắn ta đã ở bên cạnh giúp cô chống đỡ đi qua những ngày khổ sở đó.

Đêm đó cô xem chương trình giải trí, cười rất to, nhưng hắn lại nói với cô: “Thật ra nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi, tôi sẽ làm như không thấy.”

Cô tức giận trừng hắn, tại sao cô phải khóc, dựa vào cái gì phải khóc! Cô là đại tiểu thư xinh đẹp điệu ngoa, sao cô có thể khóc được!

Hắn còn nói: “Tần Vũ Phi, thật sự tôi không hề thích em chút nào nhưng rất thích bộ dạng vui vẻ của em. Muốn thì hãy cười thật vui vẻ, không vui thì cũng đừng miễn cưỡng ép mình phải cười, lúc nào cũng miễn cưỡng như vậy em không thấy mệt sao?”

Cô vẫn trừng mắt nhìn hắn, cô muốn mắng chửi hắn một trận nhưng lại không biết phải chửi cái gì. Bởi vì hắn nói đúng, cô cả ngày lúc nào cũng nở nụ cười, thật sự cảm thấy mệt mỏi. Cô cười nhưng lại chẳng cảm thấy vui vẻ. Bản thân lúc nào cũng gắng gượng cười, cô cũng cảm thấy chán nản. Nhưng hắn đang nói gì vậy. gì mà không thích cô nhưng lại thích bộ dạng vui vẻ của cô.

Thật chẳng lộn xộn, thiếu logic, nhưng rõ ràng cô lại cảm thấy rất dễ nghe.

Lời ngon tiếng ngọt còn không bằng cái này.

Cô muốn mắng hấn, cái đồ hoa hoa công tử nhà anh, đừng đem những thứ anh dùng để lừa gạt các cô gái khác mà áp dụng lên người cô.

Nhưng ánh mắt của anh dịu dàng như vậy, giống như anh thật sự quan tâm cô. Cô có chút bị làm cho cảm động rồi lại cực kỳ tức giận, bởi vì anh nói không thích cô, cô rõ ràng là người rất được người ta yêu thích, anh ta lại dám nói không thích cô!

Cô cứ nhìn anh, mà anh cũng không dời mắt. Cô còn nhớ rõ ánh mắt khi đó của anh rất dịu dàng, sạch sẽ làm cho người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Cô không biết đã có chuyện gì xảy ra với mình, cô bỗng duỗi hai tay ra kéo cổ anh xuống, hôn.

Cô nghĩ anh sẽ đẩy ra nhưng mà... không có.

Nụ hôn kia rất đẹp, cô hoàn toàn không biết mình đang làm cái gì. Chỉ nhớ rõ cô không nỡ buông anh ra, bọn họ hôn nhau thật lâu, sau đó là lên giường.

Lại một lần nữa.

Lần đầu sai lầm có thể trách anh bị Mễ Hi và Trần Ứng cho leo cây, tức giận ở nhà hàng uống rượu. Nhưng lúc này đây cô chỉ có thể trách bản thân cô. Cô không biết anh sẽ nghĩ như thế nào, có lẽ anh nghĩ cô rất tùy tiện. Cô cũng không biết giải thích thế nào, bởi vì anh chưa bao giờ nói lời dễ nghe, cô đương nhiên cũng không chọn câu chuyện của mình. Huống chi, cô cũng cảm giác bản thân mình rất tùy tiện, rất hèn hạ.

Cô vẫn cảm thấy con gái nên đối xử tốt với bản thân mình, phải có cảm tình mới lên giường mới được coi là đúng đắn. Nhưng cô lại hiến dâng lần

đầu tiên mình đã giữ gìn cho người đàn ông khôn nạn, cô cho rằng mình sẽ cùng người đàn ông đó dắt tay đi hết quãng đường còn lại, kết quả là không phải. Khi đó chỉ có thể coi như mắt mình bị mù. Nhưng bây giờ lại cũng một người đàn ông mình không thích lên giường. Không phải sao? Cô thật sự rất hèn hạ.

Cô thấy chán ghét chính mình.

Chán ghét bản thân dẫn đến kết quả là không không chế được cảm xúc, vò đã mở lại sứt, sau đó lại có lần thứ ba.

Lại sau đó, lý trí quay lại, cả hai người bọn họ đều cảm thấy cả hai đều sai hoàn toàn rồi, phải dừng lại. Vì vậy sáng hôm sau vội vàng về nước.

Sau khi trở về Tần Vũ Phi một mực không tiếp xúc với Cố Anh Kiệt, cô không nhận điện thoại của hắn không trả lời tin nhắn. Hắn cho rằng cô sợ anh dây dưa, nhưng thật sự anh căn bản không biết, người cô sợ lại chính là bản thân mình.

Cảm giác của cô với hắn là một loại cảm giác không thể gọi tên. Cô cho rằng cô đã quên hắn nhưng thực ra cô lại rất nhớ hắn. Không phải vì tính cách mà là vì sự dịu dàng ôn nhu của hắn. Hắn một bên thì trách móc cô nhưng vẫn tha thứ cho cô, hắn hiểu cô không vui, hắn bảo vệ lòng tự ái của cô, hắn bị cô chọc tức nhưng vẫn chủ động đưa cô về nhà khi cô bị bệnh. Hắn dịu dàng ôm cô, hắn lấy tay che đi đôi mắt của cô làm cô cảm thấy rất an toàn, nếu cô có vụng trộm khóc cũng sẽ không có người nhìn thấy.

Hắn thật sự rất phong độ nhưng cũng vì sự phong độ đó Tần Vũ Phi biết hai người bọn họ không thích hợp. Hắn đối với ai cũng phong độ như vậy, đối với mỗi người con gái đều dịu dàng săn sóc, là một hoàng tử bạch mã đa tình, bên người luôn vây quanh cả đám công chúa và cô bé lọ lem. Cô không giống như vậy, cô đã bị tổn thương, cô đã không còn tin vào đàn ông. Mà hắn quả thực là người đại diện cho nhóm phong lưu đa tình. Xem thái độ tính tình của hắn ta, đó mới thực sự là tùy tiện. Mà bản thân cô cũng có vấn đề, cô không khiến hắn yêu thích, điều này hắn xác thực đã nói qua với cô.

Cho nên bọn họ không có khả năng, cô hiểu rõ vấn đề, nhanh chóng rút lui, xây dựng tường thành.

Tần Vũ Phi đem miếng mực chiên cuối cùng cho vào trong miệng, hiện tại cô có cuộc sống của cô, hắn có bạn gái của hắn, mỗi người đều đi con đường riêng, không can thiệp lẫn nhau, càng không nên gặp mặt.

Mọi thứ như vậy rất tốt.

Những ngày tiếp theo, quả thật Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt không gặp nhau. Bọn họ cũng không gửi tin nhắn cho nhau, cũng không gọi điện càng không gặp mặt.

Một tháng trôi qua rất nhanh, lễ Giáng Sinh đã qua, đảo mắt sắp đến Tết Nguyên Đán.

Tết này Tần Văn Dịch đi công tác bàn chuyện làm ăn, Tần Vũ Phi quyết định đến lúc đó sẽ đi nước ngoài du lịch cùng mẹ. Gả cho một người đàn ông cuồng công việc thật sự là không vui nổi, Tần Vũ Phi rất thương mẹ, ba không có ở nhà, cô sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc cho mẹ.

Mà cái người đàn ông cuồng công việc kia vào cuối năm cũng rất bận rộn ép cấp dưới cũng đều thở không nổi.

Mọi người liên tục tăng ca, thật vất vả cuối cùng cũng được tan làm, kết quả đi chung một thang máy với Cừ Chính Khanh, anh ta đang một đường hướng dẫn công việc, cuối cùng lúc đi đến cửa ra vào còn giữ lại hai đồng nghiệp tiếp tục bàn luận công việc. Tần Vũ Phi sợ bị anh ta giữ lại, nhanh chóng trốn qua một bên, vừa đi vừa quay lại nhìn Cừ Chính Khanh, niềm vui cuộc sống chỉ có thế, thật là có chút bi thảm.

“Tần Vũ Phi.”

Ánh mắt đang dừng trên người Cừ Chính Khanh, đột nhiên nghe được một âm thanh quen thuộc gọi cô. Tần Vũ Phi lại càng hoảng sợ, tể bào toàn thân đều dựng lên cảnh giác. Quay đầu nhìn lại, quả thật là Cố Anh Kiệt đã

lâu không gặp.

Cố Anh Kiệt lại nhìn về phía cô nổi giận, bước mấy bước dài đến trước mặt: “Em làm sao lại không nghe lời rồi hả?”

Cái gì? Tần Vũ Phi chẳng hiểu ra sao, câu nói không đầu không đuôi này là sao?

“Anh đã nói với em, nếu còn đi ra ngoài với hần ta lỡ gặp chuyện không may thì sao? Em cũng đã lớn rồi không còn nhỏ nữa, không thể tự chiều cố bản thân mình sao?” Anh thực sự tức giận quát lớn.

“Ai? Triệu Hồng Huy sao?” Tần Vũ Phi bị anh giáo huấn đến tức giận, cái con người không phân biệt tốt xấu kia chưa gì đã mắng người ta thật sự rất đáng ghét. “Cố Anh Kiệt, anh đừng tưởng hiểu rõ, tôi đi chơi với ai anh quản được sao?” Thanh âm của cô cũng rất lớn.

Cố Anh Kiệt trừng mắt nhìn cô, cô cũng nhìn trả lại.

“Em, cái đồ...” Cố Anh Kiệt bị tức giận quá mức, với tay muốn bắt lấy cô. Tâm Tần Vũ Phi giật thót, không kịp phản ứng, tay bị hần bắt được.

“Cố Thiếu? Vĩnh Khải tìm chúng tôi có việc gì sao?” Một giọng nam chen vào, là Cừ Chính Khanh, anh ta đi tới. Anh ta nhìn lướt qua tay của Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi, bất động thanh sắc, bình tĩnh hỏi.

Cố Anh Kiệt nhận ra Cừ Chính Khanh nhưng hiện tại anh không muốn để ý lời nói khách sáo lạnh lùng của anh ta. “Việc tư.” Anh nói.

Cừ Chính Khanh mỉm cười, nhìn Tần Vũ Phi, lịch sự nói: “Việc này còn cần phải hỏi xem Tần tiểu thư có chịu hay không.”

Tần Vũ Phi nhếch miệng, hiểu rõ vừa rồi cô cùng Cố Anh Kiệt cãi nhau đã đem Cừ Chính Khanh thu hút qua đây, anh ta muốn xác nhận là cô có an toàn không. Lúc này tay của cô bị Cố Anh Kiệt dùng sức siết một cái khiến cô đau đến hít một hơi, trừng mắt anh: “Đừng có siết tay tôi.”

“Chúng ta đi ăn cơm.” Cố Anh Kiệt cũng phát giác đứng ở ngoài đường nói chuyện không phải chuyện hay ho, nhất là với một cô nàng có thể làm người khác nổi điên ngay câu nói đầu tiên.

“Muốn mời Cừu tổng cùng đi không?” Tần Vũ Phi cố ý nháy mắt mấy cái.

“Lần sau đi.” Cố Anh Kiệt cũng cố ý dùng ngữ khí thân mật nói chuyện, sau đó quay đầu nhìn về phía Cừu Chính Khanh; “Cừu tổng, không có chuyện gì, chỉ là tôi có vài việc cần nói cùng Tần tiểu thư, lần sau sẽ mời Cừu tổng ăn cơm. Tạm biệt!”

Cừu Chính Khanh không phản ứng, chỉ nhìn Tần Vũ Phi, nếu như cô không muốn, anh ta sẽ không để Cố Anh Kiệt dẫn người đi. Cố Anh Kiệt lại nắm chặt tay Tần Vũ Phi: “Cùng Cừu tổng tạm biệt.” Tần Vũ Phi bị anh nhìn chằm chằm mới không tình nguyện nói với Cừu Chính Khanh: “Đừng lo, tôi không sao, anh ta sẽ không làm tôi bị thương. Tạm biệt.”

Cừu Chính Khanh gật đầu, nhìn Cố Anh Kiệt lôi kéo Tần Vũ Phi đi mất. Tần Vũ Phi vừa đi vừa đánh tay anh vừa làm bầm: “Thái độ của anh là sao, tôi cũng không phải con nít. Đừng có kéo tay tôi, tôi tự mình đi được.”

Hai người đi đến bên cạnh chiếc xe hơi đậu bên đường, Cố Anh Kiệt mở cửa, bàn tay che trên đỉnh đầu Tần Vũ Phi cho cô ngồi cuống, nhìn chân cô thu vào hoàn toàn, đóng cửa xe, chính mình đi đến bên ghế lái. Anh kéo cửa ra, ngẩng đầu nhìn Cừu Chính Khanh vẫn còn nhìn theo họ, anh phất tay, sau đó lên xe.

Rất nhanh xe liền khởi động, Cừu Chính Khanh thu hồi tầm mắt, chậm rãi bỏ đi.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thỉnh Phong

Chương 11

Cố Anh Kiệt lúc này đã tỉnh táo lại, hắn vừa lái xe vừa hỏi: “Ăn cơm ở đâu?”

“Nơi nào sang trọng là được.” Tần Vũ Phi đáp.

Cố Anh Kiệt liếc cô một cái, không hỏi ý kiến cô nữa. Xe chạy một hồi, hắn nói: “Cừu Chính Khanh so với Triệu Hồng Huy tốt hơn nhiều, ánh mắt em sao thế, tại sao phải cùng hắn ta dây dưa không rõ. Em đã thấy rõ bộ mặt thật của hắn rồi, sao lại còn chưa chia tay?”

“Tại sao phải chia tay?” Tần Vũ Phi ngấm những móng tay của mình, trước khi đi du lịch phải làm lại rồi.

“Tần Vũ Phi, em đừng có chọc giận anh.”

“Chính tự anh quan tâm. Chuyện không liên quan đến anh, anh quản làm gì?”

Cố Anh Kiệt không để ý cô nói hắn xen vào việc người khác, chỉ hỏi cô: “Em nói anh nghe, vì sao còn chưa chia tay?” Cô không biết tự yêu quý bản thân mình như vậy thật làm hắn tức đến nội thương mắt.

“Chỉ là đi ăn cơm vài lần, lại không có gì nữa, cũng chưa tính là yêu đương, không cần chia tay, sau này không gặp mặt hắn nữa là được rồi.” Tần Vũ Phi thản nhiên đáp, không nhìn tới anh chàng Cố Anh Kiệt đẹp trai bên cạnh, chỉ chuyên tâm ngấm những móng tay của mình, suy nghĩ xem sơn màu gì cho đẹp, di chuyển sự chú ý.

Cố Anh Kiệt bị ghen, vì thế trước kia là cô cố ý trêu tức hắn sao? Hắn bình tĩnh lại, nói vào trọng điểm: “Cho nên em chưa từng yêu đương với hắn

ta?”

“Đúng vậy.” Nếu cô không yêu đương với hắn thì lúc hắn gọi điện cho cô tại sao cô lại châm chọc khiêu khích hắn ta, còn đem cả hoa hắn tặng ném vào thùng rác nói cảm ơn. Chỉ là những điều này không cần phải nói cho Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt thở phào một cái, bình tĩnh lại. “Cái tên buồn nôn kia còn miêu tả với người khác là em tặng quà Giáng Sinh cho hắn ta thế nào nữa đây.”

“Ồ.” Tần Vũ Phi gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Hắn ta như vậy mà không đi khám bác sĩ thật sự sẽ ổn chứ?”

Cố Anh Kiệt nở nụ cười, hỏi lại cô: “Em không tức giận sao?”

“Hắn ta là ai, đáng để tôi phải tức giận vì hắn sao?”

Cố Anh Kiệt gật đầu, “Được rồi, anh xin lỗi, là anh chưa hiểu rõ ràng đã tức giận với em, sorry.”

“Ừ, lần sau đừng như vậy là được.” Tần Vũ Phi giả vờ ra vẻ ta đây liền bị Cố Anh Kiệt lườm một cái.

Trong xe trầm mặc một lúc, sau đó Cố Anh Kiệt bỗng nhiên hỏi lại cô một lần nữa: “Em bây giờ thật sự không qua lại với Triệu Hồng Huy nữa đúng không?”

“Đúng vậy.” Kỳ thật đó chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng tim Tần Vũ Phi đập nhanh hai nhịp, cảm thấy trong giọng nói của anh có thứ gì đó khiến tim cô loạn nhịp, cô nhìn chăm chăm mấy ngón tay của mình.

“Vậy Cừu Chính Khanh thì sao? Anh ta cũng không tệ. Vừa rồi có vẻ anh ta rất quan tâm em.” Cố Anh Kiệt hết hỏi về người này lại đến người khác.

“Anh ta là loại hình cha tôi thích, không phải tôi.”

“Anh ta thuộc loại hình nào?”

“Sự nghiệp là vợ cả, phụ nữ là vợ bé.”

Cố Anh Kiệt bật cười, tiếng cười rất ôn nhu, ánh mắt Tần Vũ Phi chuyển từ những ngón tay mình lên khuôn mặt của anh, anh cũng đang quay đầu nhìn cô, đôi mắt cười đến trong suốt, phát sáng. Lòng Tần Vũ Phi như bị gõ mạnh một cái.

“Lần đầu tiên tanh nghe được hình dung như vậy đây.” Hấn nói.

Tần Vũ Phi lại cúi đầu tiếp tục ngắm những ngón tay mình, không lên tiếng.

Cố Anh Kiệt tiếp tục lái xe, một lát sau lại hỏi cô: “Ngón tay của em làm sao vậy?”

“Tôi muốn đổi màu khác.” Cô nói, hấn quan tâm ai là bạn trai cô, quan tâm ngón tay cô, cô cảm thấy tâm trạng mình tương đối nặng nề.

“Như thế nào đột nhiên không có tinh thần rồi. Màu sắc móng tay làm cho em mất hứng vậy sao? Bây giờ nhìn vẫn đẹp mà.” Cố Anh Kiệt xoay vô-lăng, rẽ vào chỗ ngoặt, đã tới nhà hàng.

Tần Vũ Phi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô biết hấn sẽ dẫn cô đến đây. Nhà hàng này khá tốt, thật sự rất sang trọng, phù hợp với yêu cầu của cô lúc này. Nhà hàng trang trí lộng lẫy, đồ ăn tinh xảo, phục vụ rất tốt, khung cảnh lãng mạn. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh bọn họ vào trong nhà hàng, nhân viên phục vụ dẫn họ đến bàn ăn, bọn họ mặt đối mặt, ăn món ăn ngon, tìm được đủ loại chủ đề nói chuyện, anh sẽ mỉm cười, anh sẽ nhìn cô...

Xe ngừng lại, tim Tần Vũ Phi muốn ngừng đập. Cô dùng sức hít một hơi, cô không có biện pháp, cô thật sự không có biện pháp. Cô nói: “Cố Anh Kiệt, tôi không muốn ăn cơm, tôi muốn về nhà.”

Cố Anh Kiệt sững sốt: “Làm sao vậy?”

Tần Vũ Phi chuẩn bị tốt chính mình, “Tôi không muốn ăn cơm với anh” lời này dường như có chút tổn thương, cô nhìn anh, nói không nên lời, chỉ có thể nói, “Không có gì, tôi đột nhiên nhớ ra ở nhà có chút việc, tôi phải về, anh đưa tôi về công ty lấy xe được không?”

Cố Anh Kiệt không đáp lời, chỉ chăm chú nhìn cô, nhìn vào mắt cô, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Hắn biết cô rõ ràng nói dối, mà cô cũng hiểu rõ là hắn sẽ biết.

Hắn không vạch trần cô, cô cũng biết hắn sẽ không vạch trần cô.

Hai người cứ im lặng như vậy nhìn nhau, không dời mắt. Một sức mạnh vô hình bỗng nhiên bao vây lấy họ. Cố Anh Kiệt trừng mắt, loại không khí này cũng không biến mất. Hắn cắn răng, cuối cùng đem ánh mắt chuyển sang chỗ khác, nói: “Được.”

Sức mạnh vô hình kia vẫn ép chặt vào lòng hắn, khiến hắn cảm thấy rất bất thường.

Trên đường trở về cả hai người đều không nói gì. Cố Anh Kiệt nhìn thẳng phía trước lái xe, Tần Vũ Phi quay đầu nhìn dòng xe ngoài cửa.

Im lặng. Nhưng trong không gian lại tràn đầy bầu không khí làm họ khẩn trương.

Đã đến trước tòa nhà, Cố Anh Kiệt đậu xe bên đường. Lúc này hắn mới quay đầu nhìn Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi cắn môi, cũng nhìn hắn, sau đó nhanh chóng rũ mắt xuống, vui vẻ nói: “Tôi đi đây.”

“Được.”

“Cố Anh Kiệt, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tần Vũ Phi lại cắn môi, gật nhẹ, cũng không biết gật đầu vì cái gì, sau đó cô chuẩn bị đẩy cửa xe.

Động tác Cố Anh Kiệt nhanh hơn so với cô, hấn xuống xe chạy qua bên phía cô ngồi, mở cửa xe cho cô.

Tim cô lại bắt đầu đập loạn.

Cô xuống xe, mỉm cười với hấn, cô nói “Cám ơn”, anh nói “Em phải chăm sóc tốt bản thân.” Hai người cùng lên tiếng, trong lời nói dường như có cảm giác vĩnh biệt.

Sau đó bọn họ đều có chút sững sờ, nhìn thẳng vào đối phương. Đứng đó, cách một cánh cửa xe.

Bọn họ rất gần. Trong mắt Tần Vũ Phi có khấn trương, mê man, còn có bất lực. Cô Anh Kiệt cũng không biết chuyện gì xảy ra, hấn dường như không không chế được, nghiêng đầu về phía cô.

Ngay tại thời điểm hai cánh môi sắp chạm nhau, Tần Vũ Phi giật mình lùi về sau đụng vào xe, nhưng cô không kêu đau, cũng không nhìn Cố Anh Kiệt một cái, hoảng hốt quay người bỏ chạy. Cô chạy rất nhanh về phía tòa nhà, cũng không quay đầu lại. Cố Anh Kiệt càng hoảng sợ, nhìn theo bóng lưng cô biến mất, một lúc lâu sau mới bình thường lại.

Hấn thở hắt ra, trở lại xe, vuốt mặt. Lo lắng của cô quả nhiên là đúng, hấn thật sự đánh giá quá cao mình. Đàn ông không đáng tin, xem ra phụ nữ luôn có trực giác. Hấn thật sự không bằng lòng. Cô đúng, bọn họ hoàn toàn không nên liên lạc lại, là do hấn tự cho quan tâm tới cô là tốt, là bạn bè. Hấn sai rồi.

Cố Anh Kiệt khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Mọi người đều là người trưởng thành, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, trong lòng đều biết rõ. Không thể phạm sai lầm nữa.

Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng trong lòng Cố Anh Kiệt có chút loạn.

Còn nữa, rất nhiều chuyện như vậy, trôi buộc rất dễ dàng, nhưng để quên cái trôi buộc ấy cũng rất dễ dàng.

Tết Nguyên Đán.

Cố Anh Kiệt cùng mẹ, chị dâu và hai đứa cháu đi du lịch Nhật Bản. Cố Văn Quang cùng hai người con thêm con rể còn có công việc cần giải quyết, đợi xong công việc hai ngày nữa sẽ đến Nhật Bản với họ. Cố Anh Kiệt mang hai người phụ nữ và hai đứa trẻ đi trước, trách nhiệm nặng nề. Hắn cho mọi người làm thủ tục đăng ký, dẫn hai đứa qua cửa kiểm tra hải quan, ở khu vực VIP chờ máy bay cho mọi người ngồi xuống, lúc mở nắp chai nước suối cho hai bạn nhỏ, anh nghe được một giọng dễ nghe lại quen thuộc.

Quay đầu nhìn lại, cách đó không xa, Tần Vũ Phi đang ôm cánh tay một người phụ nữ trung niên chừng năm mươi tuổi quần áo sang trọng nũng nịu cười. Người phụ nữ kia Cố Anh Kiệt nhận ra, là mẹ Tần Vũ Phi.

Mẹ Cố Anh Kiệt theo tầm mắt hắn nhìn sang, mắt sáng ngời: “Tần phu nhân.” Vừa gọi vừa đi qua.

Hai vị phu nhân Tần, Cố quen biết đã lâu, vô tình gặp nhau ở sân bay, vui vẻ trò chuyện. Cố Anh Kiệt bị chị dâu kéo qua chào hỏi, hai bạn nhỏ cũng đi qua ngọt ngào gọi “Bà Tần” “Dì Tần.” Thân là bảo mẫu đi theo, Cố Anh Kiệt cũng đứng dậy đi qua.

“Chào, Cố Anh Kiệt.” Tần Vũ Phi mỉm cười ngọt ngào, giống như không nhớ rõ sự kiện xấu hổ trước đó.

Cố Anh Kiệt thở dài một hơi, cô không ngại chuyện kia thật tốt quá. Hắn chào hỏi, vẻ mặt cũng rất bình thường.

Hai bên khách sáo trò chuyện, một bên muốn đi Nhật Bản, một bên muốn đi Maldives. Rõ ràng không chung đường. Ừm, đương nhiên cũng không có sự tình trùng hợp như vậy. Cố Anh Kiệt nghĩ như vậy, không biết

nên nói là may mắn hay có chút tiếc nuối, nhưng nhìn Tần Vũ Phi hoàn toàn không để chuyện lần trước hấn lỗ mãng ở trong lòng, hấn cũng có chút cao hứng.

Tần Vũ Phi cùng mẹ đã đến giờ lên máy bay, hai bên chào tạm biệt nhau. Cố Anh Kiệt cho hai đứa bé uống nước, quay lại nhìn, Tần Vũ Phi kéo mẹ mình đi tới cửa ra vào. Hấn vừa định quay lại thì lại thấy Tần Vũ Phi quay đầu lại nhìn hấn một cái.

Ánh mắt chạm nhau.

Sau đó cô nhanh chóng quay đầu, kéo mẹ đi. Cố Anh Kiệt cũng xoay người lại, ôm lấy cháu gái luôn miệng gọi cậu.

Tần Vũ Phi ngồi trên máy bay, cảm thấy tim vẫn còn đập nhanh. Vừa rồi thật sự rất khẩn trương, cô cảm thấy mặt nóng lên, sợ lộ ra chút sơ hở gì đó. Cũng may, nhìn phản ứng của mọi người, cô biểu hiện không tồi. Tần Vũ Phi nhắm mắt lại, cổ vũ chính mình, khiên trì là thắng lợi, chỉ cần chống đỡ đủ lâu, cảm giác đối với hấn nhất định sẽ nhạt dần.

Chuyến bay rất thuận lợi. Tần Vũ Phi cùng mẹ đến khách sạn, ăn bữa tiệc lớn ngắm phong cảnh, vô cùng vui vẻ. Chỉ là lúc sau cô nhận được một tin nhắn, là của Cố Anh Kiệt. Tim Tần Vũ Phi lại đập loạn, do dự cả buổi mới ấn mở.

“Năm mới vui vẻ, vạn sự như ý. James.”

Tần Vũ Phi ngẩn người, sau đó nhin không được mắg trong lòng, con mẹ nó, thật mất hứng.

Chút ít khẩn trương trước lúc mở tin nhắn tất cả đều bay hết đi rồi. Cái này rõ ràng là tin nhắn chúc mừng năm mới gửi tập thể. Cô rất chắc chắn. Bởi vì James là tên chỉ dùng lúc đi du học và mấy người bạn thân trong nước gọi hấn, mà cô gần đây chỉ gọi hấn là Cố Anh Kiệt.

Tần Vũ Phi tức giận, xóa tin nhắn. Hành động nhanh chóng, dứt khoát.

Năm mới vui vẻ cái quý, ghét nhất tin nhắn chúc mừng năm mới gửi tập thể, hoàn toàn không có thành ý.

Lúc này Cố Anh Kiệt đang ngâm mình trong bồn tắm ở khách sạn, tin nhắn gửi đi rất nhiều người hồi âm lại. Hắn cầm điện thoại một lòng xem rồi lại xóa. Đợi cả đêm không thấy tin nhắn của Tần Vũ Phi. Ngày hôm sau cũng có một vài tin nhắn hồi âm, Cố Anh Kiệt vẫn như cũ, xem rồi lại xóa.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư... Cố Anh Kiệt cuối cùng thừa nhận đại biểu thư Tần Vũ Phi sẽ không trả lời tin nhắn của hắn.

Đồ phụ nữ vô lương tâm. Trong lòng anh oán giận, năm mới chúc nhau một câu cũng không có, đúng là quá vô tình.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 12

Qua Tết Nguyên Đán, cuối tháng là Tết Âm lịch, cả một tháng đều bận rộn nhiều việc.

Cố Anh Kiệt không gặp lại Tần Vũ Phi, cũng không nghe bất cứ tin tức gì của cô. Bởi vì bận rộn, ít tham gia tụ họp cùng bạn bè, cũng không có người cùng hăn tám chuyện Tần Vũ Phi như thế nào, tên của cô nằm lảng lảng trong danh bạ điện thoại của hăn, chỉ thể mà thôi.

Tháng hai, kỳ nghỉ Tết Âm lịch chấm dứt, Cố Hấn Kiệt cuối cùng cũng nghe được ít tin tức của Tần Vũ Phi qua miệng Doãn Thực. Đương nhiên cũng không phải hăn cố ý nghe ngóng, chỉ là đúng lúc đi đến đó uống rượu, vừa vặn vào ngày nghỉ, Doãn Thực nhắc tới em gái của anh ta, Doãn Đình, cùng Tần Vũ Phi đi du lịch tại Paris vào tết Âm lịch.

Tên Tần Vũ Phi chỉ xuất hiện một lần, không hơn.

Đêm đó, tâm trạng Cố Anh Kiệt rất tốt.

Cuối tháng hai, tại cuộc họp của Hoa Đức do Cố Anh Huy chủ trì, Cố Anh Kiệt nghe được cái tên Vĩnh Khải. Năm trước, Hoa Đức thu mua hai công ty nguyên liệu, hôm nay vừa hoàn tất việc chỉnh lý, thành lập công ty mới gọi là Minh Đức, điều chỉnh chiến lược sản phẩm. Minh Đức nhận được tin tức nội bộ, năm nay Vĩnh Khải tiến hành mở đầu thầu cho các công ty cung ứng nguyên liệu, nói cách khác, bọn họ có cơ hội thay thế Minh Duệ để hợp tác với Vĩnh Khải. Cái này đối với Minh Đức là một cơ hội tốt.

Tổng giám đốc của Minh Đức vốn là tổng giám đốc của một trong hai công ty được mua lại, ông ta là một lão làng trong ngành sản xuất. Cũng là hăn nhận được tin tức nội bộ của Vĩnh Khải, nói Tần Văn Dịch đề xuất yêu

cầu đầu thầu, nhưng vì trước đó bên kia hợp tác với Minh Duệ vẫn rất ổn định, mà cả chất lượng sản phẩm lẫn giá cả Minh Duệ cung cấp cho Vĩnh Khải cũng rất tốt, chưa bao giờ có sai sót gì, phải thay đổi Minh Duệ là một việc lớn, cho nên Vĩnh Khải còn đang trong quá trình thảo luận nội bộ.

Vương Thành báo cáo với Cố Anh Huy, ông ta đã cùng người nội bộ bên Vĩnh Khải gặp mặt, sơ bộ hiểu được nhu cầu của bên đó. Ông ta lên kế hoạch cho năng lực sản xuất cùng chất lượng sản phẩm, chỉ cần tăng thêm giờ làm việc sẽ có thể thỏa mãn nhu cầu của Vĩnh Khải. Chỉ là giá cả của bọn họ không chiếm ưu thế nên lợi nhuận sẽ rất ít. Nhưng Vương Thành còn nói, hai công ty mới điều chỉnh cũng không phải là xí nghiệp hàng đầu, lúc trước vì muốn xoay chuyển tình hình, mạo hiểm mua dây chuyền sản xuất cao cấp tạo thành tình trạng lỗ nghiêm trọng không thể đưa vào hoạt động, hiện tại muốn gây dựng lại xâm nhập vào thị trường rất khó khăn, cũng cần rất nhiều tài trợ, nếu như vậy không bằng tập trung tinh lực dành lấy đơn đặt hàng của Vĩnh Khải, để công ty có thể hoạt động lại sau đó dần dần phát triển.

Vương Thành đem tất cả chi tiết mình thu thập được, tỉ mỉ làm thành biểu đồ, tại cuộc họp phát biểu, cố gắng thuyết phục Cố Anh Huy dành lấy hợp đồng của Vĩnh Khải.

Sau cuộc họp, Cố Anh Huy gọi Cố Anh Kiệt vào văn phòng nói chuyện. Hai anh em ngồi xuống, Cố Anh Huy chế giễu Cố Anh Kiệt: “Em xem, không cần em làm anh hùng, người làm cha đương nhiên sẽ vì con gái người ta mà làm chủ.”

Chuyện Cố Anh Kiệt bị thương làm người lớn trong nhà hoảng sợ, hẳn chỉ nói ở quán bar đánh nhau, chứ không đề cập đến lý do. Nhưng khi đó đánh nhau có không ít người ở đó, cuối cùng có tiếng gió rơi vào tai Cố Anh Huy, anh ta gọi em trai đến hỏi, Cố Anh Kiệt không nói đến Tần Vũ Phi, chỉ nói nhìn Triệu Hồng Huy chướng mắt, lại uống hơi nhiều nên mới hơi kích động. Cố Anh Huy đau lòng em trai, nhưng lúc đó không nói gì, chỉ đem sự việc lưu lại trong đầu.

Hôm nay nghe Vương Thành báo cáo, Cổ Anh Huy đối với cái khác không có hứng thú, nhưng đối với việc đào góc tường của Minh Duệ lại thấy vui vẻ. Lúc trước thu mua hai công ty này, kỳ thật cũng không phải Hoa Đức nhìn trúng nghề kinh doanh của họ, ngành sản xuất cũng không phải thế mạnh của Hoa Đức, mù quáng đem tiền đầu tư để khôi phục công ty này cũng không phải việc Hoa Đức muốn làm. Cái ngành sản xuất này lúc nào rất nóng, phát triển rất tốt, hai công ty trước đó mặc dù lỗ nghiêm trọng, nhưng vẫn còn giá trị, Hoa Đức xuống tay thu mua trước, chính là điều chỉnh tốt rồi đem bán đi kiếm tiền mà thôi. Vương Thành là đối với công ty có tình cảm, tự nhiên hy vọng có thể phát triển ngành kinh doanh của công ty, lại để công ty hoạt động lại. Nhưng trong nội tâm, Cổ Anh Huy đối với công ty này có cân nhắc khác.

Hiện tại xuất hiện việc tranh đoạt mỗi làm ăn với Minh Duệ, giáo huấn Triệu Hồng Huy một chút, anh ta muốn cùng em trai thương lượng lại.

“Em thấy thế nào?”

“Nếu so về thực lực, Minh Đức đương nhiên đâu không lại Minh Duệ, đối phương nhiều năm là lão đại trong ngành sản xuất, các phương diện đều mạnh hơn so với Minh Đức. Vương Thành là cảm thấy thực lực tài chính của Hoa Đức hùng hậu, muốn dựa vào kinh phí đầu tư lớn lôi kéo việc dành đơn đặt hàng, cũng không phải làm không được, chỉ là với chúng ta không có lợi ích gì, cùng một số tiền, đầu tư vào một ngành kinh doanh đang đi lên sẽ thu được lợi nhuận cao hơn...” Cổ Anh Kiệt nhìn biểu cảm anh trai, cười nói: “Nói lại nếu đơn đặt hàng của Vĩnh Khải tốt như vậy, người khác đã sớm cướp đi, cũng không tới phiên Minh Đức. Chúng ta cũng không thể nói với Tần Văn Dịch là tôi đánh Triệu Hồng Huy, cũng coi như là xả giận dùm ông, vì thế đơn đặt hàng hãy cho chúng tôi.”

Cổ Anh Huy cười haha, “Nói như vậy cũng có thể đó, ngày mai em hãy đi thử xem.” Anh ta trêu chọc cậu em.

Cổ Anh Kiệt phát tay: “Đừng đùa.”

Cố Anh Huy lại cười, cười đủ rồi, hỏi: “Vây em nghĩ sao?” Cũng không thể bị Triệu Hồng Huy đánh vô ích. Cố tiên sinh đã quên mất thật ra người ra tay trước là em trai anh ta.

“Ừm, em nghĩ...” Cố Anh Kiệt chăm chú cân nhắc, “Muốn hát căng Minh Duệ, dựa vào Minh Đức thì không được, nhưng nếu dựa vào Vĩnh Khải thì lại có cơ hội đó.”

“Là như thế nào?” Cố Anh Huy nhướn lông mày.

“Minh Đức đối với chúng ta mà nói chỉ là một thương phẩm được đóng gói chờ giá cao, thương phẩm này có kỹ thuật có năng lực tồn tại, nhưng quy mô có hạn, nói thật dù có nhận được hợp đồng này từ Vĩnh Khải, đem hết toàn lực cũng chỉ có thể làm với Vĩnh Khải mà thôi, một khi Vĩnh Khải không hợp tác nữa, Minh Đức lại phải bắt đầu lại. Vĩnh Khải từ trước tới nay phải dựa vào nhà cung cấp nguyên liệu, bọn họ cần nguồn cung cấp nguyên liệu có thể không chế được và ổn định lâu dài, mà những nguyên liệu tốt đều nằm trong tay những công ty lớn, bọn họ chỉ có thể mua lại từ những công ty đó. Chúng ta mang Minh Đức bán cho Vĩnh Khải, cùng bọn họ hùn vốn, chúng ta bỏ người và máy móc sản xuất, bọn họ bỏ tiền. Nguyên liệu chỉ cung cấp cho Vĩnh Khải, như vậy Vĩnh Khải có khả năng quản lý nguồn nguyên liệu này, giá thành giảm xuống, đối với bọn họ là có lợi. Mà chúng ta đem Minh Đức bán đi, ngồi thu lợi nhuận, giảm thiểu rủi ro, cũng là đạt được mục đích ban đầu.”

Cố Anh Kiệt dừng một chút, lại nói: “Nếu dùng hình thức như vậy, so với việc dành việc làm ăn với Minh Duệ phần thắng sẽ lớn hơn. Vĩnh Khải cùng Hoa Đức chúng ta đều có lợi.”

Cố Anh Huy nghe xong cười nói: “A Kiệt, xem ra trước kia công việc của em khá nhẹ nhàng rồi, anh phải giao cho em nhiều trọng trách hơn mới đúng.”

Cố Anh Kiệt lại phát tay: “Đừng giỡn nữa. Anh cảm thấy sao?” Kỳ thật trong lòng hắn cũng rất muốn đem Minh Duệ đá đi, cho Triệu Hồng Huy biết

tay một chút, không phải vì vấn đề kiếm tiền của công ty mình, bọn họ như vậy là được rồi, hấn chỉ muốn trút cơn tức này cho Tần Vũ Phi. Hấn không vô cớ gây sự, nhưng hiện tại có cơ hội không lý nào lại buông ra được.

“Anh cảm thấy rất tốt, cực kỳ tốt. Việc này có thể thảo luận. A Kiệt, hạng mục này em lo liệu đi.”

Trong đầu Cố Anh Kiệt chợt hiện lên gương mặt của Tần Vũ Phi, đáp: “Được.”

Chuyện này rất nhanh được tiến hành, Cố Anh Kiệt chuẩn bị cùng Cố Anh Huy một tuần sau tới Vĩnh Khải gặp Tần Văn Dịch. Đúng như Cố Anh Kiệt dự đoán, Tần Văn Dịch đối với việc hợp tác này rất có hứng thú, Hứa Văn Chính càng hỏi nhiều vấn đề. Ông ta là giám đốc điều hành sản xuất, đối với nguyên liệu và việc cung cấp bán thành phẩm nắm rất rõ, may mà tuần này Cố Anh Kiệt đã tìm hiểu kỹ, miễn cưỡng đều trả lời được. Cuối cùng Tần Văn Dịch lên tiếng, hẹn thời gian để Hứa Văn Chính cùng một vài người tới Minh Đức xem xét, nếu như điều kiện sản xuất phù hợp lại bàn tiếp.

Cuối cùng lúc Cố Anh Kiệt rời đi, Tần Văn Dịch bỗng nói: “A Kiệt là lần đầu đến Vĩnh Khải chúng ta sao?”

“Vâng ạ.” Cố Anh Kiệt cẩn thận trả lời, cũng không biết vì cái gì, lần này hấn tới quả thật có chút khẩn trương.

“A Kiệt và Tần Vũ Phi nhà ta là bạn bè à?”

“À, đúng ạ.” Cố Anh Kiệt càng khẩn trương hơn. Hấn đã đáp ứng Tần Vũ Phi đối với bên ngoài bọn họ không quen biết, nhưng bây giờ là Tần Văn Dịch hỏi đến, hấn nói bọn họ không quen biết có chút không thích hợp.

“Văn phòng của Vũ Phi ở lầu dưới, có muốn gọi nó một tiếng không?”

Trán Cố Anh Kiệt đổ mồ hôi hột, không đi có thiếu lịch sự lắm không? Nếu đi không biết Tần Vũ Phi có nổi nóng không?

“Hay là để hôm khác đi ạ.” Cố Anh Kiệt đáp lại khó khăn.

Tần Văn Dịch cười cười, tự mình tiễn anh em họ đến cửa phòng làm việc.

Hứa Văn Chính tiễn họ đến thang máy, trong khoảng thời gian đó giới thiệu một chút công việc ở các tầng với họ, cũng mời họ quay lại đi xem khu vực nhà máy. Cố Anh Huy và Cố Anh Kiệt một lời đáp ứng. Thang máy dừng lại ở tầng có văn phòng của Tần Vũ Phi, cửa thang máy mở ra, tim Cố Anh Kiệt đập nhanh hai nhịp, nhưng tiếc là đi vào thang máy là một người đàn ông trung niên. Nhìn ra cửa thang máy có một văn phòng cửa kính bên cạnh nhưng cũng không nhìn thấy cái gì.

Cửa thang máy đóng lại, thang máy tiếp tục đi xuống dưới. Cố Anh Kiệt không biết mình là yên tâm hay thất vọng. Thang máy theo hần xuống phía dưới, cách Tần Vũ Phi càng ngày càng xa.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 13

Hôm đó, Tần Văn Dịch khó có ngày về sớm để ăn cơm cùng vợ và con gái. Sau khi ăn xong, ông ta vô tình nói đến chuyện hai anh em nhà họ Cố đến Hoa Đức bàn việc, cũng khen ngợi chủ kiến của hai anh em họ. “Bọn họ không có ý định tấn công ngành sản xuất, chỉ muốn mua đi bán lại kiếm chút tiền nhỏ, hiện tại gặp việc này, hiểu rõ cần hợp tác với người khác, lại có thể nghĩ đến Vĩnh Khải chúng ta, cũng thật là thông minh. Cũng khó trách Cố Văn Quang về hưu sớm như vậy, xem ra là do có hai đứa con trai đặc lực này đây.”

“Cha, người đang ám chỉ sinh con gái là vô dụng sao?” Tần Vũ Phi nghe thấy có Cố Anh Kiệt lơ tai liền dựng lên, thừa cơ ôm cha mình làm nũng.

“Cha còn phải ám chỉ sao?” Tần Văn Dịch xoa mặt cô, “Cha không ngại để Vĩnh Khải có một nữ tổng giám đốc, nhưng tiếc là con gái cha không chịu thôi.”

“Hi hi.” Tần Vũ giả ngốc cười cười, dựa đầu vào vai Tần Văn Dịch, cô hy vọng Vĩnh Khải và Hoa Đức có thể hợp tác, Cố Anh Kiệt phụ trách vụ này, cô cũng hy vọng hắn có thể thành công.

Dự án hợp tác được đẩy mạnh, Hứa Văn Chính ba lần đi khảo sát thiết bị, nhân viên kỹ thuật và sản phẩm ở Minh Đức về, cuối cùng đưa ra kết luận đã đạt yêu cầu. Tần Văn Dịch, Cố Anh Huy và Cố Anh Kiệt bốn lần đàm phán, thống nhất điều kiện, Vĩnh Khải tham gia vào cổ phần của Minh Đức, Minh Đức phải tập trung nghiên cứu, phát triển sản phẩm nguyên vật liệu và cung cấp độc quyền cho Vĩnh Khải.

Ngày ký hợp đồng, Cố Anh Kiệt thở phào nhẹ nhõm, hắn chưa từng làm việc cật lực như vậy. Hôm nay cuối cùng đã đạt được thắng lợi, thật sự là

hung phần không nói nên lời. Nhưng hẳn cũng biết bây giờ chỉ mới bắt đầu, kế tiếp phải cải tiến sản phẩm, nâng cao chất lượng sản phẩm, đây mới là thời gian quan trọng nhất cũng cực khổ nhất.

Từ lúc đàm phán đến ký kết mất hai tháng, thật ra tốc độ như vậy là nhanh rồi. Tần Văn Dịch là một thương nhân khôn khéo, yêu cầu của ông ta rất rõ ràng và cặn kẽ, mà Cố Anh Huy cùng Cố Anh Kiệt cũng phải bàn tính kỹ càng, cho nên coi như lợi ích cả hai bên đều như nhau. Thật ra suy nghĩ của Cố Anh Kiệt không sai, Tần Văn Dịch muốn có sự đột phá, nhưng xưởng nhỏ, thiết bị kỹ thuật không tốt, những thứ tốt đều ở những công ty lớn ông ta không chen vào được, tốn nhiều tiền mua sắm nhà máy mới một là không hiệu quả hai là thời gian dài rủi ro lớn, Hoa Đức rất khôn lanh, nhanh tay mua lại hai công ty điều kiện không tệ đem điều chỉnh sau đó mang ra bán lại lần nữa.

Tần Văn Dịch cảm thấy Hoa Đức thật sự thông minh. Mà ông ta rất tán thưởng những người trẻ tuổi khôn khéo.

Tần Vũ Phi cũng không biết cha nhà mình là cố tình hay vô ý, thỉnh thoảng đề cập đến hai anh em nhà họ Cố, khen Cố Anh Kiệt không dứt. Lúc trước ông muốn gán ghép cô cùng Trần Ứng thì ra sức khen Trần Ứng, khi ông muốn tác hợp cô cùng Cừ Chính Khanh thì hết lời khen ngợi Cừ Chính Khanh.

Hiện tại, mục tiêu của ông biến thành Cố Anh Kiệt sao?

Tần Vũ Phi cảm thấy cha cô cũng thật đáng thương, muốn làm mỗi nhưng không thành công, các mối ông làm mai đều thất bại. Nhưng mà trước kia cha cô thường khen ngợi những người trẻ tuổi, cô không ấn tượng gì, nhưng bây giờ ông hết lòng khen Cố Anh Kiệt, cô cảm thấy có phần chua xót.

Cố Anh Kiệt và cô, đó là chuyện không thể nào.

Cuối tháng tư, lễ ký kết hợp đồng của Vĩnh Khải và Hoa Đức được tổ

chức. Các hoạt động đều được Tần Vũ Phi tổ chức, không thể tránh, cô gặp được Cố Anh Kiệt ở hội trường.

Lúc cô nhìn thấy hắn, hắn đang cũng một nữ phóng viên trò chuyện, người phóng viên kia Tần Vũ Phi cũng biết. Cô nhìn thấy nữ phóng viên kia trình ra danh thiếp cho , hắn cười cười tiếp nhận, sau đó cẩn thận bỏ vào ví, cũng móc ra một danh thiếp đưa lại. Sau đó không biết hắn nói cái gì, cô ta cười đến sáng lạn. Nữ phóng viên lại nói gì đó, hắn mỉm cười gật đầu, đứng bên cạnh cô ta, cô ta gọi thợ chụp ảnh đến chụp hai người họ một tấm.

Tần Vũ Phi không nhìn nữa, quay đi làm việc khác. Đợi cô bận rộn một hồi, quay lại nhìn thấy Cố Anh Kiệt chào tạm biệt cô phóng viên kia và thợ chụp ảnh. Hắn cười rất dịu dàng, nắm tay cũng lâu hơn một chút.

Tần Vũ Phi không nhìn nữa, quay đi chỗ khác.

Hoạt động chúc mừng rất thành công, Vĩnh Khải và Hoa Đức đều cảm thấy hài lòng. Trong hội trường kỳ thật Tần Vũ Phi cũng không quá bận rộn, các công việc cô luôn giao cho cấp dưới hoàn thành, cho nên cô rất rảnh, hết nhìn đông tới nhìn tây. Cô quan sát từng hành động của Cố Anh Kiệt, nhìn thấy hắn cười to, thấy hắn giúp phu nhân kéo ghế, thấy hắn lúc chụp ảnh chung sẽ hơi lui về phía sau nhường cho người bên cạnh. Kỳ thật cô đã không gặp hắn bốn tháng rồi, tuy vẫn nghe nhắc đến, nhưng cô cảm giác đã thật lâu không gặp, người này giống như cách cô rất xa, nhưng hôm nay gặp được, cô cảm thấy thời gian không đủ dài, bởi vì lòng của cô vẫn rất loạn.

Nhìn thấy hắn, cũng không biết là vui vẻ hay phiền não.

Tần Vũ Phi tận lực trốn ở những nơi ít người, không muốn để người khác chú ý, nhất là Cố Anh Kiệt. Cô cũng rất cố gắng không nhìn Cố Anh Kiệt, tuy nhiên hình như hắn đẹp trai hơn so với trong trí nhớ của cô.

Thế nhưng không biết sao cô đến chỗ nào cũng đều có thể thấy hắn, xoay người lại là thấy hắn. Hắn đang giúp một vị nữ quản lý cấp cao của Hoa Đức cầm rượu, người này Tần Vũ Phi chưa tiếp xúc, cô cũng chú ý tới

vị phu nhân. Trong lòng ra sức chửi mắng Cố Anh Kiệt, thật sự một tên đàn ông ôn nhu đa tình không đáng tin mà.

“Tần tiểu thư.”

Tần Vũ Phi đang nhìn Cố Anh Kiệt đến gần người, chợt nghe bên cạnh có người gọi cô. Tần Vũ Phi giật mình, quay đầu lại nhìn, là Cố Anh Huy.

Cố Anh Huy nhìn theo ánh mắt của Tần Vũ Phi nhìn sang, thì ra là em trai anh, anh ta lại xoay đầu nhìn Tần Vũ Phi cười cười.

Tần Vũ Phi lập tức có cảm giác chợt dạ, mặt đỏ bừng. “A, Cố tổng, xin chào.”

“Chào cô.” Cố Anh Huy có khí chất nhẹ nhàng, có phần giống Cố Anh Kiệt, “Tần tiểu thư vất vả rồi, bữa tiệc rất thành công.”

“Cảm ơn, phải làm mà.” Tần Vũ Phi khàn trương, đầu óc không thông, phản ứng không tự nhiên, cô đang tìm cơ hội đi chỗ khác.

“Tần tiểu thư phụ trách mảng marketing và kế hoạch thị trường của Vĩnh Khai sao?”

“Đúng vậy.” Tần Vũ Phi cố gắng duy trì nụ cười.

“Tần tiểu thư chưa tới Hoa Đức bao giờ thì phải?”

“A, chưa có cơ hội.”

“Tần tiểu thư nếu có thời gian cô nhất định phải tới chơi nhé, Hoa Đức chúng tôi mới thành lập một bảo tàng nghệ thuật, nghe nói Tần tiểu thư đối với nghệ thuật rất có hứng thú, vậy cô nhất định sẽ thích.”

Nghe nói, làm gì có nhiều chuyện nghe nói như vậy. Cô còn nghe nói con trai cả nhà họ Cố sợ vợ đó. Tần Vũ Phi cười nói: “Được, tôi rất thích các bảo tàng nghệ thuật, nếu có gì tốt nhất định phải nói cho tôi biết, tôi thấy được nhất định sẽ mua. à, bên kia có phóng viên phải ra về, tôi qua đó tiễn

họ một chút, Cố tổng cứ tự nhiên, có vấn đề gì cứ việc phân phó nhân viên. Tạm biệt, Cố tổng.”

Tần Vũ Phi chạy trốn rất nhanh, cô vừa đi thì Cố Anh Kiệt vừa chạy tới bên cạnh Cố Anh Huy.

Hai anh em đứng tại chỗ nhìn theo Tần Vũ Phi đi ra cửa tiền nhóm phóng viên, đi tiền họ rồi cũng không thấy quay lại, không thấy bóng dáng.

“Anh, vừa rồi anh và Tần Vũ Phi nói gì vậy?”

“Không có gì.”

“Vì sao cô ấy nhìn anh xấu hổ?”

“Em đứng xa như vậy mà vẫn thấy cô ấy xấu hổ?” Anh ta làm vẻ mặt vô tội, “Anh cũng không để ý.”

Không để ý? Cố Anh Kiệt trừng mắt nhìn anh trai, cái dạng như Tần Vũ Phi kia, làm sao có thể không để ý? Nhưng Cố Anh Huy không quan tâm, quay người đi luôn.

Sau khi hoạt động kết thúc, quản lý cấp cao của hai công ty cùng một vài cán bộ chủ chốt của Minh Đức có một bữa cơm, Tần Vũ Phi không tham gia, cô sớm đi mất. Dù sao cho tới bây giờ cô cũng không phải là trợ thủ đắc lực của cha cô trong việc làm ăn, cô thấy mình có ở đó hay không cũng không quan trọng, dù sao việc cần làm cô cũng làm xong rồi. Cô đã nói qua với Tần Văn Dịch rồi, Tần Văn Dịch mặc dù có chút không vui, nhưng vẫn để cô đi.

Thời điểm Tần Vũ Phi ra khỏi hội trường, vô ý thức quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền thấy Cố Anh Kiệt đang cùng Hứa Văn Chính nói chuyện.

Cố Anh Kiệt hình như cũng cảm giác được ánh mắt cô, cũng nhìn sang. Ánh mắt hai người chạm nhau, Tần Vũ Phi vội vàng rời khỏi. Kỳ thật việc này làm cho cô phát hiện hần cũng nhìn thấy cô mấy lần, nhưng không có ý muốn tới gặp cô một chút, cô nghĩ đại khái hần cũng cảm thấy sự việc lần

trước thật sự xấu hổ.

Như vậy cũng không tệ, ít ra bọn họ đối với chuyện này vẫn ăn ý nhau.

Giữ một khoảng cách an toàn là thượng sách.

Cố Anh Kiệt thấy Tần Vũ Phi chạy mất, trong nội tâm có chút tức giận. Hắn thật sự muốn tìm cơ hội nói chuyện với cô vài câu, kết quả mỗi lần đều không thấy đâu. Vừa rồi trong hội trường có nhiều người tới xã giao không có biện pháp, chờ một lát đi ăn cơm mới có cơ hội trò chuyện. Nhưng cô lén lút chạy trốn, rõ ràng là không muốn để ý đến hắn. Không để ý thì không để ý, hắn khó gặp lắm sao? Lần là do hắn thất thố thiếu chút nữa là bất lịch sự với cô, nhưng chuyện kia đã qua rất lâu rồi. Cô phải thù dai như vậy sao?

Được rồi, thật ra cũng là lỗi của hắn, cô sợ dây dưa với hắn, hắn vừa tỏ vẻ họ không có khả năng vừa lại muốn hôn cô, xác thực là khiến người ta không tin được. Hắn cũng không thể giải thích, hắn thật sự là đã lỡ mạng, có lẽ do hắn đã một mình quá lâu rồi.

Cố Anh Kiệt nghĩ như vậy, bỗng giật mình, hắn thậm chí đã không có bạn gái hơn nửa năm rồi, tính cả lúc theo đuổi Mễ Hi cũng là một thời gian không có bạn gái, azzzz, rõ là cả một năm không có bạn gái rồi. Cho nên nhất định là do hắn cảm thấy cô đơn, tình cảm không có chỗ gửi gắm.

Được rồi, trong mắt cô hắn quả thật không đáng tin, xác thực có hơi xa cách với cô một chút. Cô từng bị tổn thương lại nhạy cảm, cô đáng được đối xử tốt.

Không gặp thì không gặp, nếu như vậy có thể khiến cô an tâm.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 14

Nhưng sự thật lại luôn trêu người, Cố Anh Kiệt không nghĩ tới, hắn và Tần Vũ Phi lại sớm gặp lại.

Đó là ngày nghỉ mừng một tháng năm. Cố Anh Kiệt đều làm việc trong mấy ngày nghỉ. Hắn cùng Vương Thành đi khảo sát tất cả các sản phẩm trên thị trường cạnh tranh với Vĩnh Khải, yêu cầu sản phẩm của Vĩnh Khải tuy tương đối rõ ràng, nhưng Cố Anh Kiệt cảm thấy hắn phải làm thật tốt.

Hắn chưa bao giờ có áp lực lớn như vậy, tựa như phải càng ngày càng cố gắng.

Ngày nghỉ cuối cùng, Cố Anh Kiệt cho mình thư giãn một ngày, ngủ cả ngày thật sự rất chán, hắn gọi điện cho Từ Ngôn Sướng. Từ Ngôn Sướng nói hắn ta cùng mấy người bạn ở câu lạc bộ đánh bida, hỏi Cố Anh Kiệt có tới không.

Cố Anh Kiệt đi. Lúc hắn đến thấy Từ Ngôn Sướng đang ôm một cô gái chỉ cho cô ta cách đánh, bên cạnh mấy người bạn quen biết đang uống rượu nói chuyện phiếm. Mọi người thấy Cố Anh Kiệt đã đến, đều trêu ghẹo hắn: “Ây da, nhân vật tinh anh đã đến.”

Từ Ngôn Sướng cũng nói: “James định xem sự nghiệp là vợ rồi.”

Cố Anh Kiệt huých mỗi người một cái, cầm chai rượu uống vài ngụm. Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh Tần Vũ Phi nói: “Chính là coi sự nghiệp là vợ cả, phụ nữ là tình nhân.” Buông chai rượu xuống, hắn lắc lắc đầu, sao cái gì cũng liên tưởng đến Tần Vũ Phi, thật là không bình thường.

Uống rượu, chơi đùa một lúc, Cố Anh Kiệt ngừng chơi bóng. Bạn gái Từ Ngôn Sướng dẫn theo bạn của cô ta, nam có nữ có, cười cười nói nói. Một cô

gái quần quít lấy Cố Anh Kiệt bảo anh dạy cô chơi, Cố Anh Kiệt cũng cùng cô ta chơi một lúc.

Nhưng không hiểu sao, hần cảm thấy, cô ta cũng giống như mấy thiên kim tiểu thư trước kia theo đuổi hần, có chút giả tạo. Căn bản không có cảm xúc gì. Cô gái kia mượn cơ hội chơi bóng cổ ý vô tình đụng chạm vào người hần, Cố Anh Kiệt có chút phản cảm liền nhẹ nhàng sắc tránh đi. Sau đó khoảng hai phút, hần không chơi nữa, quay lại chỗ ngồi uống rượu.

Lúc này, bên cạnh có mấy tiếng ồn ào, mới có thêm mấy người mới vào. Bọn Cố Anh Kiệt quay đầu nhìn lại, thăm kêu xui xẻo, thật là oan gia ngõ hẹp, lại là đám người Triệu Hồng Huy.

Triệu Hồng Huy cũng nhìn thấy Cố Anh Kiệt, chân bước tiếp, đổi sắc mặt, tên bạn thân bên cạnh kéo hần, hần ta hất mặt lên, cố ý ngồi xuống bàn bên cạnh họ.

Sau vài giây bất động, đám Cố Anh Kiệt lại trở lại như cũ, uống rượu, chơi bóng. Một người bạn nhỏ giọng hỏi Cố Anh Kiệt: “Muốn đi chỗ khác không?”

“Không.” Cố Anh Kiệt cũng có chút cáu kỉnh, chơi thì cứ chơi bình thường sao phải vì loại người đó mà mất hứng. Cái quán này cũng không phải của hần ta.

Đám người Triệu Hồng Huy sau khi ngồi xuống bắt đầu lớn tiếng cười nói, Triệu Hồng Huy khoác lác công ty Minh Duệ của nhà hần ta tốt như thế nào, vừa ký một hợp đồng nước ngoài ra sao. Cố Anh Kiệt nghe được cười khẩy. Từ Ngôn Sương cố ý lớn tiếng hỏi Cố Anh Kiệt: “James, tháng trước các cậu cùng Hoa Đức ký hợp đồng rất náo nhiệt phải không?”

“Cũng được.” Giọng Cố Anh Kiệt cũng đáp không nhỏ, “Tớ cũng chẳng dám nói quá, lỡ trở thành một tên khoác lác cũng rất mất mặt.”

Bên kia Triệu Hồng Huy “Ba” một tiếng, đem bình rượu nhỏ đập lên

bàn, cố nén giận. Bạn bè bên cạnh pha trò nói sang chuyện khác. Cố Anh Kiệt cùng Từ Ngôn Sương còn chạm cốc, khiến Triệu Hồng Huy tức giận đến nổi mặt đen lại.

Bởi vì có Hoa Đức tham gia, Vĩnh Khải cắt hợp đồng với Minh Duệ, chuyện này bên trong rất ồn ào. Triệu Hồng Huy bị cha hấn chửi đến không ngẩng đầu lên được, hấn thực sự tức giận đến nỗi không có chỗ phát. Nhưng bây giờ hấn cũng không dám gây chuyện, chỉ là trong lòng thâm ghi hận.

Hai bên đều uống rượu, bên kia Triệu Hồng Huy chuyển đề tài đến trên người phụ nữ, nữ diễn viên kia thế nào, cô người mẫu kia ra sao. Rượu càng uống càng nhiều, nói càng lúc càng khó nghe. Cố Anh Kiệt thầm mắng một câu buồn nôn, nghe bọn họ nói chuyện thật sự là hại lỗ tai. Hấn đứng dậy đi vệ sinh, trong nhà vệ sinh hấn nghĩ nghĩ, quyết định cùng mọi người đi nơi khác, không cần phải tức giận với đám người cặn bã, làm khó chính mình phải ngồi nghe hấn nói láo.

Vừa ra khỏi toilet liền nhìn thấy một dáng người quen thuộc, mặc cái váy màu lam nhạt, chân mang đôi giày cao gót màu xanh da trời, gọn gàng, xinh đẹp động lòng người. Cô mới từ trong toilet nữ ra.

Cố Anh Kiệt căng thẳng, vô thức gọi: “Tần Vũ Phi.”

Tần Vũ Phi quay đầu lại, thấy người gọi là Cố Anh Kiệt liền lấp bấp kinh hãi.

Cố Anh Kiệt có chút khẩn trương giữ chặt cô, sợ cô gặp phải Triệu Hồng Huy, con người cặn bã không có lịch sự kia nếu thừa dịp uống say vô lễ với Tần Vũ Phi sẽ không tốt. “Tại sao em lại ở đây?” Hấn hỏi.

“Tôi vì sao không thể ở đây?” Tần Vũ Phi nhanh chóng điều chỉnh lại lại, hỏi ngược lại.

Cố Anh Kiệt cau mày, cô gái này làm gì như con nhím xù lông vậy. Hấn hắng giọng: “Chưa nói là em không thể ở đây.”

Tần Vũ Phi không nói lời nào, chỉ tức giận trừng mắt nhìn hấn. Doãn Đình theo đuổi đàn ông, yêu đơn phương thất bại, cô cùng mấy người chị em cùng cô ấy ra ngoài giải sầu. Trùng hợp lại gặp được hấn, không biết đây có được coi là nghiệp duyên không.

“Cái quán này rất loạn, trở về sớm một chút.” Cố Anh Kiệt nói.

Tần Vũ Phi nhếch miệng, nếu loạn như thế sao hấn còn ở đây. Cô rút lại cánh tay trong tay hấn. “Tạm biệt.” Sau đó bước thẳng đi không quay đầu lại.

Thái độ trước sau thật khác biệt, Cố Anh Kiệt thở dài, được rồi, coi như đó là phong cách của cô vậy. Cố Anh Kiệt trở lại chỗ ngồi, vừa ngồi xuống liền nghe Triệu Hồng Huy bàn bên cạnh nói chuyện: “Là tao bỏ rơi cô ta, tính tình khó chịu không sao, không coi ai ra gì cũng được, cô ta có kiêu ngạo bản thân, ta cũng có thể nhịn. Nhưng mà ở trên giường cô ta thật sự không được, bị lãnh cảm. Vừa xinh đẹp lại có tiền, nhưng không lên giường được thì không được, cái này nhất định phải bỏ thôi.”

Cố Anh Kiệt cau mày, tên này lại nói lung tung, thật sự buồn nôn. Hấn đang muốn tạm biệt Từ Ngôn Sướng nói hấn không chơi nữa, phải đi rồi, lại thấy Từ Ngôn Sướng nháy mắt với hấn, hấn vừa muốn hỏi chuyện gì xảy ra, lại nghe được mấy người bàn Triệu Hồng Huy bên cạnh cười haha: “Tần Vũ Phi thật bị lãnh cảm, rõ ràng thân hình rất quyến rũ nha.”

Cố Anh Kiệt cứng đờ, sau đó tức giận bùng lên. Con mẹ hấn, rõ ràng là nói Tần Vũ Phi.

Triệu Hồng Huy có men rượu thanh âm rất lớn: “Nhìn xem, quyến rũ có dùng được đâu, thật sự thử qua mới biết được. Con mẹ nó, không có phản ứng, như cá chết, vị như sáp nến, nữ nhân trong thì ngon mà không dùng được có ai mà thèm!”

Cố Anh Kiệt đứng bật dậy, quay người lại, chỉ thấy một bàn tay vung qua, “Ba” một tiếng, Triệu Hồng Huy bị tát một cái. Mọi người còn chưa kịp

phản ứng, một chai rượu đập lên đầu hắn.

Cố Anh Kiệt trợn mắt há hốc mồm nhìn Tần Vũ Phi bị lửa giận thiêu đốt xinh đẹp vô cùng, đang nổi giận.

Cô một cước đạp ngã Triệu Hồng huy, lật tung cái bàn của bọn triệu Hồng Huy. Bình rượu, ly chén, đồ ăn bị hất tung đầy đất, đổ xuống ầm ầm. Mọi người nhanh lẹ nhảy lên trốn đi.

Tần Vũ Phi vừa đánh vừa mắng: “Mày, con mẹ nó dám nói hươu nói vượn, phỉ báng, đầu óc người chỉ để trang trí thôi sao? Là đàn ông thì phải ở trước mặt nói cho rõ ràng, con mẹ nó mày đến cả ngón tay bà cũng chưa chạm qua! Mày cũng xứng! Lãnh cảm cái đầu mày, đê tiện! Láo toét! Sao mày không đi chết đi! Đồ buồn nôn!”

Tất cả mọi người ngây người, trơ mắt nhìn Tần Vũ Phi ra sức đạp đánh Triệu Hồng Huy không ai dám ngăn cản. Triệu Hồng Huy không biết là chóng mặt hay giả bộ bất tỉnh, nằm yên không nhúc nhích trên mặt đất. Tần Vũ Phi đạp đến gãy giày cao gót, dứt khoát cởi ra ném lên người Triệu Hồng Huy. Ném giày xong bắt đầu tìm vũ khí mới, cô chuyển đến cái ghế.

Cố Anh Kiệt rốt cục cũng phản ứng, nhanh chóng tiến lên ngăn lại, Tần Vũ Phi giãy giụa mắng to: “Cố Anh Kiệt, anh tránh ra!” Những người khác chỉ ngơ ngác đứng xem, không ai dám tiến lên hỗ trợ.

Cố Anh Kiệt chặn ngang Tần Vũ Phi, ôm lấy cô lùi ra phía sau. Trên mặt đất đều là thủy tinh. “Em cởi giày rồi, rốt cuộc có biết nguy hiểm là gì hay không?”

“Buông ra, tôi đánh chết hắn, dám vu oan con gái, hắn có phải đàn ông không?” Tần Vũ Phi giãy dụa, đá Cố Anh Kiệt vài cái. Hắn dứt khoát đem cô bế lên đi ra ngoài, quát: “Tần Vũ Phi, đừng làm càn!”

“Anh thả tôi ra, tôi còn chưa đánh xong.”

“Đừng làm loạn nữa!”

Mọi người kinh ngạc nhìn theo kỵ sĩ Cố Anh Kiệt anh dũng chế ngự ác long Tần Vũ Phi. Một lúc lâu sau cũng không có ai động đậy. Từ Ngôn Sướng cười cười uống nốt ngụm rượu cuối cùng, nói với đám bạn của Triệu Hồng Huy: “Mau giúp hã gọi xe cứu thương đi. Mà cũng đừng quên bồi thường cho chủ quán.”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 15

Cố Anh Kiệt bế Tần Vũ Phi ra ngoài quán, vừa đặt cô xuống đất cô lại muốn chạy vào trong quán, giận dữ quyết không bỏ qua.

Cố Anh Kiệt dùng sức ôm eo ngăn cản cô lại, bị cô cắn cho một cái. Hắn đau nhưng vẫn không buông cô ra. Thấy có taxi chạy ngang qua liền vẫy tay ngoắc, đem Tần Vũ Phi nhét lên xe, mình cũng nhanh chóng lách người ngồi vào, báo với tài xế địa chỉ, rồi để anh ta lái xe.

Tần Vũ Phi tức giận, nhưng nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của tài xế taxi, cô cũng ráng nhẫn nhịn không phát giận, mím môi không nói lời nào, trong lòng dùng sức mắng chửi.

Cố Anh Kiệt quan sát trên dưới cô hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Tần Vũ Phi không để ý tới hắn.

Cố Anh Kiệt nhìn nhìn cô, không thấy bị thương chỗ nào liền thả lỏng. Lúc này, điện thoại hắn reo lên, là Từ Ngôn Sương. Hắn bắt máy, Từ Ngôn Sương nói bạn Tần Vũ Phi đến tìm cô ấy, túi xách còn để lại ở đó. Cố Anh Kiệt nhìn Tần Vũ Phi, hỏi cô, Tần Vũ Phi mím môi, nói: “Kêu Tiểu Đình cầm giúp tôi, lần sau tôi đến lấy.” Cô ngừng lại một chút, “Giày thì đừng lấy, đạp qua con sâu đấy rồi, ném đi.”

Cố Anh Kiệt theo ý cô nói lại, sau khi cúp điện thoại, hai người không nói gì nữa, một đường im lặng. Xe rất nhanh đã đến địa chỉ Cố Anh Kiệt nói. Đó là một khu chung cư xa hoa, là căn nhà Cố Anh Kiệt mua, hắn vẫn ở nơi này.

Cố Anh Kiệt trả tiền xe, dẫn Tần Vũ Phi xuống xe. Tần Vũ Phi tức giận, đi chậm, chân không đi giày ma sát với mặt đất rất đau.

Cố Anh Kiệt quay đầu lại nhìn cô: “Có muốn anh cưỡng em không?”

“Tại sao không hỏi là ôm tôi?”

“Có muốn anh ôm em đi không?” Cố Anh Kiệt rất nghe lời đòi lại.

“Không muốn.” Tần Vũ Phi ngẩng đầu uốn ngực bước đi. Cố Anh Kiệt bắt đầu đi đuổi theo, dù sao cũng không phải là hấn đau.

Lên lầu, dẫn Tần Vũ Phi vào nhà, Cố Anh Kiệt đẩy cô vào nhà tắm, xả nước ấm cho cô ngâm chân, mang cho cô đôi dép lê đi trong nhà cho cô đi vào. Sau đó đi ra ngoài, cô ngồi trên ghế sofa, hấn ngồi xổm xuống cầm lấy chân cô quan sát, có nhiều chỗ bị trầy, hấn tìm thuốc mỡ bôi vào cho cô.

Tần Vũ Phi này giờ không nói gì, cũng không kêu đau. Cố Anh xử lý chân cô xong, ngồi trên thảm nhìn cô: “Còn tức giận sao? Đừng tức giận nữa, vì loại người đó không đáng.”

“Loại người đó?” Tần Vũ Phi vẫn còn nóng nảy, “Đàn ông các người không có lấy một người tốt, không phải lừa gạt cũng làm tình một đêm, đều không phải khoác lác vu oan cho phụ nữ chúng tôi đấy sao.”

Cố Anh Kiệt im lặng. Tại sao lại đổ lên đầu hấn rồi? Hấn cũng không phải là cùng cô làm tình một đêm đấy sao, nhưng lần kia thật sự là ngoài ý muốn.

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn hấn, thấy hấn tỏ vẻ vô tội lại càng tức giận. Cô nhảy dựng lên, đi qua đi lại. “Anh tại sao lại ngăn cản tôi, tôi đánh hấn còn chưa đủ đâu.”

Cố Anh Kiệt không nói lời nào, ánh mắt nhìn theo cô. Lúc trước cô kể cho hấn nghe, lúc phát hiện bạn trai mình cùng bạn thân mình ở trên giường với nhau cô đã đánh họ một trận, đánh xong cô còn đập phá. Qua hôm nay, Cố Anh Kiệt tin rằng cô không hề nói khoác, cô thật sự có thể làm được việc đó.

“Đàn ông các người thật sự quá đê tiện.”

Cố Anh Kiệt tiếp tục im lặng.

Tần Vũ Phi đi hai vòng, ngồi xuống, ôm lấy chân. “Đau quá!”

“Đã bôi thuốc rồi, hãy nhìn một chút, chỉ là trầy da xiu thôi.” Cố Anh Kiệt thở dài, cùng ngồi lên sofa. Thằng cha khốn kiếp kia bị đánh trong câu lạc bộ vẫn không có cơ hội kêu đau, không biết bây giờ ra sao rồi.

Tần Vũ Phi quệt miệng dạng chân ngồi như đứa bé, hoàn toàn không để ý đến hình tượng. Cô cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Cố Anh Kiệt cũng không biết nói gì cho phải, chỉ ngồi cùng cô. Một lát sau, cô đột nhiên nói: “Tôi khát nước.”

Cố Anh Kiệt đứng dậy đi rót cho cô ly nước. Tần Vũ Phi cầm lấy uống hai ngụm rồi không uống nữa, cầm ly tiếp tục ngẩn người.

Cố Anh Kiệt nhìn cô, với tay lấy cái ly đi: “Coi chừng đổ.”

“Tôi chỉ là cùng hấn đi ăn cơm chung mấy lần, nhận của hấn mấy bó hoa và quà thôi.” Tần Vũ Phi để mặc hấn lấy ly đi, đột nhiên nói. Cô căn bản không phải người yêu Trần Hồng Huy, tay còn chưa nắm, càng đừng nói đến vấn đề lên giường. Nghĩ đến chuyện này cô lại nổi giận, thật sự rất tức giận.

“Ừm.” Cố Anh Kiệt đem ly đi cất, tỏ ra mình đã hiểu.

Kết quả bị Tần Vũ Phi trừng mắt.

Cố Anh Kiệt không hiểu, nhìn cái gì mà nhìn, cũng có phải là hấn bắt nạt cô đâu.

Cái người kia còn tỏ vẻ vô tội càng làm Tần Vũ Phi tức giận, cầm lấy cái gối trên sofa ném qua phía hấn.

“Này.” Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ bắt được, để qua một bên. Tại sao lại có người con gái kỳ lạ như vậy, dữ dần đến nỗi khiến người khác đau lòng, lúc

nững nịu lại khiến người khác tức giận. Hấn không phục, cũng trừng mắt nhìn cô.

Tần Vũ Phi lại với tay lấy một cái gối, Cố Anh Kiệt còn tưởng cô muốn ném hấn, kết quả là cô ôm vào trong ngực, dựa cằm lên trên, bộ dáng vừa yếu ớt vừa đáng thương. Lòng Cố Anh Kiệt mềm nhũn, hắng giọng một cái: “Được rồi, đừng để trong lòng.” Không biết phải an ủi thế nào, thực trách mình ăn nói vụng về bình thường cũng đâu có như vậy đâu.

Tần Vũ Phi bỗng nhiên “Xoạt” một cái hít vào một hơi. “Làm sao vậy?” Cố Anh Kiệt hỏi cô.

Tần Vũ Phi cúi đầu nhìn nhìn, đem ngón tay tới trước mặt Cố Anh Kiệt, “Móng tay gãy hết rồi.” Cô cau mày, vẻ mặt đau lòng.

Đánh người tới nỗi móng tay gãy luôn sao? Không quan tâm tên đàn ông bị đánh, cũng không để ý trên người mình không có tiền không có điện thoại cũng không có giày đi, lại đau lòng vì móng tay đã gãy sao?

Cố Anh Kiệt cố gắng nhịn, nhịn không được hấn nhếch miệng cười, sau đó cười to, lại sau đó cười haha.

Tần Vũ Phi nổi giận, vung gối lên đánh hấn. Gối mềm đánh vào người một chút cũng không đau. Cố Anh Kiệt thấy bộ dáng thờ hờn hển của cô cười càng lợi hại hơn, cười đến nỗi ngã ra, Tần Vũ Phi ngồi trên người hấn vung mạnh cái gối.

“Được rồi, được rồi, đừng bạo lực như vậy.” Hấn giật cái gối ra ném qua một bên ngăn cản cô tiếp tục đánh người. Cô bĩu môi, chất vấn hấn: “Cười cái gì?”

Hấn rất muốn cười. “Không biết.”

Cô dùng sức trừng mắt nhìn hấn. “Rõ ràng tôi thê thảm như vậy.”

“Đúng vậy, là rất thảm.” Hấn phụ họa.

Cô càng tức giận, trong đó có chút thành ý nào sao? “Này!” Cô chỉ vào ngực hắn, hắn cười bắt lấy ngón tay cô. Móng tay của cô thật sự đã gãy, đầu ngón tay mềm mại có chút bị thương. Hắn rử mắt nhìn xem, rất tự nhiên nhẹ nhàng vuốt ve đầu ngón tay của cô. Lại giương mắt, bắt gặp cô cũng đang nhìn mình.

Hắn không cười nữa, cười không nổi nữa. Gương mặt của cô phiem hồng, ánh mắt rực sáng, mái tóc dài buông lỏng, rơi trên người hắn. Cô ngồi trên người hắn, mà trong đầu hắn toàn là hình ảnh của cô, cô vụng trộm nhìn hắn lại lén lút chạy trốn, cô dùng sức đánh Triệu Hồng Huy như người đàn bà đánh đá, lúc cô khiêu vũ nhắc lên làn váy cười ngọt ngào.

Cố Anh Kiệt đưa tay, nắm chặt gáy cô, đem đầu cô kéo xuống. Anh nâng người lên nghênh đón, hôn cô.

Tần Vũ Phi sững sờ, vô ý thức ôm lấy cổ hắn, mở miệng ra. Hắn thẳng người, làm nụ hôn này sâu hơn nữa.

Hắn ngồi dậy, ôm eo cô, mút đầu lưỡi cô, cùng cô dây dưa. Cô nhiệt tình đáp lại hắn, cô thè lưỡi ra liếm môi trên của hắn, theo trong cổ họng hắn phát ra tiếng ngâm trầm thấp, niết da thịt phía sau cổ cô, đáp lại sự thâm nhập của cô sâu hơn.

Đây là nụ hôn đầy nhiệt tình quán quýt, hôn đến hai người thở hồng hộc, hai bên má nóng lên. Sau nửa ngày nụ hôn cũng kết thúc, hai đôi môi tách ra, ánh mắt giằng co, bọn họ nhìn chằm chằm đối phương. Tần Vũ Phi chìm đắm trong đôi mắt thâm thúy của hắn, trong đầu trống rỗng. Mông cô chạm đến chỗ cứng rắn của hắn, trí nhớ ở nơi nào đó sâu trong cô thức tỉnh.

Tần Vũ Phi nhảy dựng lên, đẩy Cố Anh Kiệt ra.

Đầu Cố Anh Kiệt đụng vào thành ghế sofa, một bên hô đau một bên theo Tần Vũ Phi nhảy xuống bỏ chạy, chạy hai bước lại quay lại đi dép rồi tiếp tục chạy, giống như chạy trốn tử thần vậy. Mở ra cánh cửa, một tiếng “Rầm” cực lớn sau đó cánh cửa bị đóng lại.

Cố Anh Kiệt ngả người trên ghế sofa, hồi hận lại ảo não, hấn rút cuộc là bị trúng tà gì vậy.

Sau đó như nghĩ tới cái gì, hấn nhảy dựng lên, không kịp thay giày mang dép lê chạy ra khỏi nhà, thang máy đang đi xuống dưới, không đuổi theo được. Hấn mang dép lê chạy như điên xuống thang bộ, nhiều lần thiếu chút nữa bị ngã. Nhanh đuổi theo nhưng vẫn không kịp. Lúc đến lầu một trong thang máy đã không có người, Cố Anh Kiệt chạy ra khỏi tòa nhà, xuyên qua vườn hoa của khu chung cư đuổi tới cửa tiểu khu, nhưng nhìn một vòng bốn phía, cũng không thấy hình bóng Tần Vũ Phi.

Cô gái này, cô gái này, thật tức chết mà. Biết quay lại đi dép lê, chẳng lẽ không biết trên người mình không có tiền không có điện thoại sao? Quay lại đi dép lê thì thuận tay lấy ví tiền của hấn cũng được mà, chẳng lẽ hấn không cho.

Giận điên người, thật sự giận điên người.

Làm sao bây giờ? Không biết cô có về đến nhà an toàn không? Cố Anh Kiệt chưa từ bỏ ý định, đi xung quanh tiểu khu hai vòng, xác nhận cô gái này thực sự đi mất rồi, lúc này mới hậm hực về nhà. Vào đến nhà, thấy trên sofa trong phòng khách lộn xộn, gối nằm loạn khắp nơi, hấn nhớ đến bộ dạng Tần Vũ Phi chạy trốn còn nhớ quay lại đi dép nhện không được liền bật cười.

Cô mặc một bộ lễ phục đẹp mắt, lại mang đôi dép lê ở nhà kiểu nam đi ngoài đường. Hấn càng nghĩ càng buồn cười, một bên cười một bên mắng cô trong lòng, cô tốt nhất phải báo cho hấn là đã về an toàn, bằng không hại hấn lo lắng, hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 16

Sự thật chứng minh, cô gái tên Tần Vũ Phi thật sự không hề có lương tâm. Cả đêm cô đều không gọi điện cho Cố Anh Kiệt báo đã về an toàn hay một chút tin tức nào cả, thời gian càng muộn Cố Anh Kiệt càng lo lắng, cuối cùng hấn nhin không được gọi điện vào điện thoại của cô, hy vọng bạn của cô đã đem túi xách trả lại cho cô. Kết quả người nghe máy là Doãn Đình.

Cố Anh Kiệt không biết phải nói sao, đành phải lấy cớ muốn biết chuyện hôm nay được giải quyết ra sao. Doãn Đình nói cuối cùng đám bạn Triệu Hồng Huy mang hấn đi bệnh viện, mấy người các cô cũng không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, từng người cũng rời đi. Cô có nghe nói là Triệu Hồng Huy nói xấu sau lưng Tần Vũ Phi bị Tần Vũ Phi dạy cho một bài học, rồi hỏi lại Cố Anh Kiệt xem Tần Vũ Phi có bị gì không.

Cố Anh Kiệt kể lại cho cô nghe tình huống lúc đó, bỏ qua chuyện của hấn cùng Tần Vũ Phi, chỉ nói hấn kéo Tần Vũ Phi ra ngoài, sau đó cô bỏ đi mất. Rồi cũng không còn gì để nói nên liền cúp máy.

Đêm nay Cố Anh Kiệt không ngủ được, tuy hấn cảm thấy Tần Vũ Phi thông minh, hung dữ, bắt taxi về nhà rồi trả tiền khẳng định không có chuyện gì, nhưng hấn không tận mắt thấy, không nghe được cô báo đã về tới nhà an toàn hấn thật sự không yên tâm. Lại không thể gọi cho Tần Văn Dịch.

Cuối cùng Cố Anh Kiệt nửa đêm gọi điện thoại cho Từ Ngôn Sướng, cùng hấn ta lải nhải một lúc, nói đến nói đi cũng là chuyện tức giận với Tần Vũ Phi, nhưng lại không nói rõ cụ thể sự tình là thế nào. Từ Ngôn Sướng vừa ngáp vừa hỏi : “Cho nên rốt cục là đang bức bối cái gì?”

Cố Anh Kiệt ghen một hồi, nói: “Bức bối vì tớ xui xẻo được không?”

“Được.” Từ Ngôn Sướng bó tay rồi.

Một đêm không ngủ được, sáng sớm Cố Anh Kiệt gọi điện đến văn phòng Tần Vũ Phi, kết quả thư ký cô nói sau mười giờ cô mới đến. Cố Anh Kiệt càng tức giận, nhin đến mười rưỡi gọi lại lần nữa, lần này cuối cùng cũng tìm được người.

“Tần Vũ Phi.”

“Làm sao vậy?”

Thái độ của hắn càng không tốt, cô càng ngang ngược.

Hắn lại ghen hòng hơn nửa ngày oán hận mới nói: “Không có gì, biết em không chết là được rồi.” Sau đó hắn cúp máy.

Tần Vũ Phi sững sờ nhìn điện thoại trên tay, một hồi lâu mới tức giận dùng sức đập mạnh xuống. Phảng phất như làm thế thì có thể cắt đứt quan hệ giữa hai người họ vậy.

Hôm nay Tần Vũ Phi không có tâm trạng làm việc, nhìn máy tính cũng không biết mình muốn làm cái gì, cũng may vừa qua kỳ nghỉ không có công việc gì gấp cần cô giải quyết. Cô ngây người cho tới trưa, sau đó phát hiện đã qua giờ ăn cơm trưa mất rồi. Tần Vũ Phi cầm ly nước trà đến phòng pha trà, lại tình cờ gặp được Cừ Chính Khanh.

“Cừ tổng.” Cô chào hỏi, mở trừng hai mắt, bỗng nhiên nói: “Bữa trưa ăn cái này thôi sao? Tôi cũng chưa ăn, không bằng chúng ta cùng xuống nhà hàng dưới lầu ăn cơm đi, tôi mời.”

Cừ Chính Khanh cau mày nhìn cô chăm chăm, không biết cô đang làm cái quỷ gì.

“Không muốn?” Tần Vũ Phi cũng cau mày nhìn anh ta, anh ta dám không muốn?

“Tôi vừa rót nước vào.” Cừ Chính Khanh giơ lên cái tô trước mặt.

“Loại thức ăn không có dinh dưỡng này ăn ít thôi, cũng không phải không có thời gian ăn cơm.”

Cừ Chính Khanh cúi đầu nhìn tô mì, có chút không nỡ, “Cái này thật lãng phí.”

Tần Vũ Phi dứt khoát đoạt lấy cái tô ném vào thùng rác. “Được rồi, đi thôi!” Cô dẫn đầu đi ra. Cừ Chính Khanh do dự một chút rồi đuổi theo.

Trong thang máy, Tần Vũ Phi nhìn gương mặt nghiêm túc cau mày của Cừ Chính Khanh: “Cừ tổng không hài lòng?”

“Tôi không thích người khác quyết định chuyện của mình.” Cừ Chính Khanh lạnh lùng nói.

“À.” Tần Vũ Phi không cho là đúng, không thích thì không thích, kệ anh.

Đến nhà hàng, Cừ Chính Khanh nhìn lướt qua menu rồi nhanh chóng gọi món cho mình, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Tần Vũ Phi, im lặng thúc giục cô mau một chút. Tần Vũ Phi chậm rãi nghiên cứu menu, mất hai phút cô mới quyết định xem ăn cái gì. Gọi xong mới giương mắt lên nhìn, thấy Cừ Chính Khanh gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn rất không kiên nhẫn. Tần Vũ Phi trùng mắt với hắn.

Thời gian đợi món ăn được dọn lên, hai người bắt đầu im lặng, sau đó Cừ Chính Khanh tựa hồ cảm thấy lãng phí thời gian vì thế bắt đầu hỏi chuyện công việc của Tần Vũ Phi, cùng cô nói chuyện thị trường. Tần Vũ Phi chống cằm, bây giờ đến lượt cô gõ nhẹ ngón tay lên bàn.

“Tại sao cô lại muốn mời tôi ăn cơm?” Cừ Chính Khanh đang thảo luận công việc dùng một cái dứt khoát hỏi.

“Tôi là muốn thử theo đuổi Cừ tổng, xem có thể cảm hóa nổi cổ máy

làm việc được không.” Tần Vũ Phi thở dài một tiếng, “Nhưng ở cùng Cừu tổng chưa tới mười phút, tôi liền biết bản thân quá ngây thơ quá ngu xuẩn rồi. Cho nên vẫn là thôi vậy, miễn cưỡng không hạnh phúc.”

Cừu Chính Khanh không biểu cảm nói: “Nếu cô không lười, cố gắng làm việc, chăm chút cuộc sống sinh hoạt, đại khái cũng có cơ hội theo đuổi tôi.”

“Đây là nguyên nhân khiến Cừu tổng có chút ý tứ với tôi nhưng lại không biểu hiện sao?” Tần Vũ Phi một chút cũng không có cảm giác tự mình đa tình.

“Đúng.” Cừu Chính Khanh sáng khoái thừa nhận, anh ta phát hiện Tần Vũ Phi nói chuyện rất thẳng thắn, không cần loay quanh lòng vòng. “Điều kiện của cô rất tốt, là một đối tượng kết hôn rất được, điều này không thể phủ nhận. Nhưng chứng kiến phương thức làm việc được chẳng hay chớ của cô làm tôi rất không thoải mái, nếu quả thật trở thành người yêu, tính tình dạy mãi không sửa này dễ làm người khác nổi nóng.”

“Người làm bạn gái của anh thật đáng thương đến công việc hàng ngày cũng bị kiểm tra.” Tần Vũ Phi biết suy nghĩ hy vọng một chút của mình lóe lên trong phòng trà nước đã bị đánh vỡ rồi. Cô thở dài, làm sao mà cô gặp toàn những người không phải lừa gạt thì cũng là cuồng công việc, không phải loại cặn bã cũng là phong lưu.

Aiz, tại sao lại không có người nào thích hợp vậy? Yêu cầu của cô thật sự không cao mà!

“Nhưng mà tôi thừa nhận lúc trước cô nói rất đúng, tôi thật sự lấy thành kiến so đo với cô, cảm thấy cô ỷ lại gia thế của mình nên mới lười nhác và ngông cuồng, về sau lúc cô nói thẳng với tôi tôi có suy nghĩ kỹ lại, thật ra đây là tính cách của cô, không thể nói tốt hay xấu, chỉ là cái tính cách riêng vậy thôi. Giao công việc cô, cô cũng hoàn thành, làm việc cũng không tệ lắm. Cô đối xử với mọi người rất nhiệt tình, cũng phân rõ phải trái, giải quyết việc chung, cho nên lúc trước tôi đúng là có thành kiến với cô, tôi xin

lỗi.”

“A.” Tần Vũ Phi nghịch cái đĩa, bỗng nói: “Cừu tổng à, thật ra lần trước tôi nói sai rồi, anh thành kiến cũng đúng, có cái gọi là hoàn cảnh tạo nên tính cách, tôi chính là y vào gia đình mình mới dám như vậy. Nếu như tôi không có cơm ăn, khẳng định mỗi ngày tôi đều sẽ nịnh nọt anh, bận rộn chịu khó để anh tăng lương cho tôi. Anh ghét người giàu cũng là bởi vì trước kia anh cực khổ, không những con nhà giàu không cần cố gắng cũng có thể đạt đến những thứ mà anh vất vả mới có được, kỳ thật anh đối với tôi thù ghét cũng bình thường thôi.”

Về mặt Cừu Chính Khanh đầy hắc tuyến, “Cho nên, cô đang trêu chọc tôi sao?”

“Tôi là đang kiểm điểm bản thân đây này.”

“Kiểm điểm xong cô sẽ sửa đổi sao?”

“Không đổi.”

Cừu Chính Khanh tức giận, “Vậy cô tiếp tục kiểm điểm đi.” Món ăn được dọn lên, anh ta bắt đầu ăn cơm.

“Thật ra Cừu tổng anh cũng nên kiểm điểm lại một chút.”

“Tôi đã kiểm điểm rồi, cảm ơn đã quan tâm.”

“Cừu tổng về sau nếu anh kết giao bạn gái nhất định phải cho tôi gặp một lần, tôi muốn tặng cô ấy một bó hoa.”

“Bạn gái của tôi tôi sẽ tự mình tặng hoa.”

“Vậy tôi sẽ tặng cho cô ấy cái khác, cô ấy rất dũng cảm, tôi muốn biểu đạt sự kính nể của tôi với cô ấy một chút.”

“Bạn trai cô tôi sẽ không tặng gì, tôi không có nhiều tiền đâu.”

“Ừm, có thể hiểu được.” Nghĩ đến bạn trai, Tần Vũ Phi thở dài, được rồi, cuối cùng trên cái tên của Cừ Chính Khanh chính thức gạch một cái, kỳ thật thì ban đầu trên cái tên ấy đã có dấu gạch bỏ rồi nhưng bây giờ thì chính thức hơn một chút, đành viết cái khác vậy.

Bữa cơm này hai người suôn sẻ ăn xong, quá trình về sau thậm chí còn cùng nhau nói đến một ít chuyện ngoài công việc. Lúc về tới công ty, tâm trạng Tần Vũ Phi tốt hơn một chút, tuy là ở một chỗ với Cừ Chính Khanh là không có khả năng, nhưng bữa cơm này làm cho quan hệ hai người tốt lên không ít, cũng không tính là vô dụng.

Lúc chiều Tần Văn Dịch trở về từ bên ngoài, gọi Tần Vũ Phi vào văn phòng. Ông ta hôm nay đến Minh Duệ một chuyện, tìm cha và chú của Triệu Hồng Huy nói chuyện. Ông chỉ có một đứa con gái, mặc dù không vui vì cô không có chí cầu tiến trong sự nghiệp làm ông ta sốt ruột chuyện thừa kế gia nghiệp, nhưng ông vẫn thật tâm yêu thương cô.

Tối hôm qua, con gái đi chơi về trên tay không có cái gì, chân còn đang mang đôi dép lê trong nhà kiểu đàn ông, tiền taxi cũng là kêu người trong nhà ra trả, dọa ông hết hồn. Nghe được đầu đuôi sự việc liền nổi trận lôi đình. Vì vậy mọi công việc hôm nay đều bị ông dẹp sang trực tiếp đến Minh Duệ làm cho rõ ràng, nếu như Triệu gia không dạy dỗ con trai, mặc hấn ở bên ngoài bôi đen hãm hại con gái Tần Văn Dịch ông, vậy ông cũng không ngại thay họ dạy dỗ một chút, cho Triệu công tử chút giáo huấn.

Triệu gia đuối lý, tuy con họ bị đánh đến nhập viện, nhưng vẫn phải nhường nhịn một phen, còn nói hấn trẻ người không hiểu chuyện, uống nhiều rượu, lại bị bạn bè xúi giục, hôm nay đã nhận được bài học rồi, bọn họ sẽ cẩn thận dạy bảo lại. Hai nhà nhiều năm có giao tình, thật sự không nên làm lớn chuyện này ra. Tóm lại, một bên chịu thua thiệt nhường bên kia một chút, việc này coi như không có gì, cứ thế bỏ qua.

Nhưng Tần Văn Dịch vẫn đau lòng con gái. Trở về gọi Tần Vũ Phi vào phòng. Đầu tiên mở miệng giáo huấn cô một phen, con gái hành xử không nên xúc động như vậy. Triệu Hồng Huy cơ thể cao to, lại uống nhiều rượu,

bên cạnh hắn còn có một đám bạn bè không tốt, tất cả đều là dạng ương ngạch thành thói, cô không nói hai lời liền tiến lên đánh nhau, lỡ như đám người kia tức giận đánh lại, một cô gái như cô khẳng định sẽ chịu thiệt.

Lần này là may mắn, vừa ra tay liền đánh ngã người ta, không để hắn có cơ hội đánh lại. Nhưng lần sau chưa chắc đã may mắn như vậy. Tần Văn Dịch khuyên con gái, về sau nhất định không được lỗ mãng như vậy. Nếu bị ủy khuất cứ nói với cha, Tần Văn Dịch ông ta còn một ngày cũng sẽ không để người khi dễ con gái mình.

Tần Vũ Phi cắn môi không phục, tối hôm qua cô nghe được những lời nói buồn nôn kia sao còn có thể nhịn để về nhà cáo trạng. Huống hồ khi đó cũng có Cố Anh Kiệt ở cạnh, anh sẽ không mặc kệ cô đâu.

Tần Vũ Phi chột giật mình, tại sao cô lại nghĩ như vậy? Tại sao lại ỷ vào Cố Anh Kiệt?

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 17

Lòng Tần Phi Vũ vừa chua xót vừa đau khổ, cô thở dài, ôm lấy cánh tay cha mình, đầu dựa vào bả vai ông làm nũng. Cô thật sự quá thất vọng về mình rồi.

Tần Văn Dịch chỉ chỉ vào trán cô: “Lúc nào con mới bớt làm cho ba mẹ lo lắng đây?”

Tần Vũ Phi bĩu môi, cô cũng muôn bớt lo, nhưng đối với đàn ông cô thật sự không tin tưởng được.

Còn Cố Anh Kiệt, anh tức giận với Tần Vũ Phi mấy ngày, sau đó công việc bận rộn, hắn cũng dần quên đi. Chỉ là đôi khi có tin nhắn tới, hắn phát hiện anh chờ mong đó là của cô, nhưng cô chưa từng gọi tới một lần, kể cả tin nhắn hỏi thăm cũng không có.

Cố Anh Kiệt cảm giác như mình bị coi thường, vừa rẻ mặt lại cạn bã.

Một tuần sau, mẹ Cố Anh Kiệt mời một ông lão thầy thuốc trung y rất có tiếng về nhà, nói là người này điều trị về phụ khoa rất mát tay. Chị gái và chị dâu của Cố Anh Kiệt đều về nhà sớm để vị thầy thuốc kia bắt mạch, chăm sóc thân thể một chút. Hôm ấy Cố Anh Kiệt rảnh rỗi nên chịu trách nhiệm đi đón hai đứa cháu đi học về. Chờ lúc anh đưa hai đứa bé về nhà, vị thầy thuốc kia đang cùng mấy người phụ nữ nhà hắn nói một ít kiến thức về việc chăm sóc thân thể, Cố Anh Kiệt nghe loáng thoáng vài câu, rồi liền bị mấy đứa bé kéo đi. Chờ lúc hắn quay lại, vị thầy thuốc Trung Y kia đã nói xong, mấy người phụ nữ lại vui vẻ nói đến chủ đề làm sao để bảo toàn nhan sắc.

Cố Anh Kiệt cũng có một vài vấn đề muốn hỏi, nhưng đang ở trước mặt nhiều người như vậy, rất ngại, hơn nữa da mặt hắn cũng không dày đến vậy.

Sau đó hần lanh lẹ tìm được cơ hội, nói hần giúp tiền vị thầy thuốc kia về, mọi người không ai để ý, để hần tiền vị đó.

Tối hôm đó, Tần Vũ Phi nhận được tin nhắn của Cố Anh Kiệt. Hần nói, bị đau bụng kinh buổi tối phải ngâm chân làm ấm tử cung, kiên trì điều dưỡng, còn có cả một đồng phương pháp và tên thuốc. Cuối cùng còn nói lúc bị đau thì nhét vào hai tai hai miếng bông tẩm rượu sẽ làm giảm đau.

Tần Vũ Phi mặt đầy vạch đen. Hần ta đi đâu mà kiếm được nhiều phương thuốc dân gian như vậy, còn quan tâm đến chuyện đau bụng kinh nữa sao? Hần là một người đàn ông đầy, tự nhiên lại quan tâm chuyện đau bụng kinh của cô! Thật sự có hơi chút khoa trương rồi.

Tần Vũ Phi ném di động qua một bên, nhưng một lát sau không nhận được lại cầm lấy xem. Nội dung tin nhắn rất dài, cô chẳng muốn nhìn những dòng chữ kia chỉ nhìn chăm chăm tên Cố Anh Kiệt, nhìn lại nhìn rồi lại ném di động qua một bên.

Cố Anh Kiệt chẳng mong Tần Vũ Phi hồi âm lại, tuy hần rất muốn biết cô có làm theo những phương pháp đó không. Thầy thuốc nói, loại chuyện đau bụng kinh này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nếu như rất đau thì nên đi bệnh viện khám xem, tìm được nguyên nhân mới có phương pháp trị bệnh đúng được, bệnh đau nhức gì cũng phải phát hiện kịp thời mới chữa trị tốt được. Nếu như chỉ là thể chất mang tính hàn, kỳ thật thì hần nghe cũng không hiểu gì, theo như ông ta giải thích thì không có bệnh gì nặng chỉ cần điều dưỡng tốt thân thể là được, có thể dùng những phương pháp ông ta vừa chỉ, kiên trì làm, sẽ dần dần cải thiện thể chất.

Tuy Cố Anh Kiệt cảm thấy Tần Vũ Phi chắc chắn sẽ không trả lời tin nhắn, nhưng hần vẫn rất hy vọng cô coi trọng vấn đề thân thể mình một chút. Cô gái kia thật sự rất lười nhác lại tùy hứng thật sự làm cho người khác không yên tâm.

Hai ngày sau, Cố Anh Kiệt bỗng nghĩ đến việc trong tin nhắn hần không nói rõ những phương pháp này từ đâu mà có, Tần Vũ Phi có thể sẽ cảm thấy

hắn trích lung tung từ đâu ra không đáng tin cậy nên sẽ không làm theo? Cố Anh Kiệt lại gửi cho Tần Vũ Phi một tin nhắn, nói cho cô biết những phương pháp hắn nói cho cô là từ vị thầy thuốc kia có được, nhắc cô nhất định phải để ý đến.

Tin nhắn này gửi đi vẫn một mực không có hồi âm. Trong nội tâm, Cố Anh Kiệt cũng không vui nhưng thôi, không thể cùng Tần Vũ Phi kia so đo nếu không chỉ có tức chết thôi.

Tần Vũ Phi cũng sắp bị mình làm cho tức chết rồi. Cô muốn cầm điện thoại xem Cố Anh Kiệt gửi cho mình cái gì, thậm chí còn muốn gọi lại cho hắn. Điện thoại thuận tiện như vậy, tên hắn nằm trong đó, chỉ cần nhấn một cái là có thể tìm được rồi.

Cũng sắp không quản nổi bản thân mình rồi.

Hôm nay là cuối tuần. Cố Anh Kiệt đồng ý dẫn hai đứa cháu đến công viên trò chơi, còn chưa đi ra cửa điện thoại đã vang lên. Cố Anh Kiệt lấy điện thoại ra nhìn, là Tần Vũ Phi.

Tim Cố Anh Kiệt đập loạn hai nhịp, bị hai đứa bé nhìn chăm chú, hắn có chút chột dạ. Hắn đi ra khỏi phòng khách đến chỗ yên tĩnh để nghe cuộc điện thoại này. Hắng giọng một tiếng, thanh cổ họng lại một cái, lúc này mới ấn nút trả lời, “Alo” một tiếng.

“Cố Anh Kiệt.” Giọng Tần Vũ Phi vốn rất trong trẻo dễ nghe, cũng rất sáng khoái, “Hôm nay anh có rảnh không?”

Có rảnh. Ở trong đầu Cố Anh Kiệt hai chữ này bật ra đầu tiên. Hắn kịp thời nén lại, hỏi cô: “Làm gì?”

“Muốn mời anh ăn cơm.”

Ăn cơm? Cố Anh Kiệt kinh ngạc. “Em lại gây chuyện gì nữa rồi hả?” Hắn có chút khản trương, cô rước lấy phiền phức, cần giúp đỡ? Chẳng lẽ Triệu Hồng Huy kia lại trêu chọc cô?

“Tại sao tôi phải gặp chuyện gì!” Tần Vực Phi tức giận, “Không có chuyện thì không thể cùng anh ăn cơm à?”

“A.” Không có việc gì là tốt rồi. Nhưng thật sự là không có chuyện gì chứ?

“Anh không rảnh à?” Tần Vũ Phi vốn cũng rất khẩn trương, không nghe được câu trả lời của hấn liền muốn rút lui. “Không rảnh thì thôi. Tạm biệt.” Sau đó cô nhanh chóng cúp máy.

“...” Cố Anh Kiệt cầm điện thoại ngây người, miệng còn mở ra chuẩn bị nói chuyện. Đang chuẩn bị trả lời, lại nghe đầu kia “Tút” một tiếng, chuyện này gặp ai cũng đều không chịu được!!! Cố Anh Kiệt tức giận, cái con người này? Nữ tướng cướp sao? Có hiểu lịch sự hay không? Hấn có nói là không rảnh sao? Hấn có nói sao? Rõ ràng như vậy còn cúp điện thoại! Cô thật sự là quá lắm rồi!

Cố Anh Kiệt gọi lại, gọi được rồi, còn chưa kịp đổ chuông, Tần Vũ Phi đã nhanh chóng nghe máy.

Tốc độ nghe cũng nhanh như tốc độ cúp máy vậy.

“Tần Vũ Phi!” Có nghe máy nhanh hơn nữa cũng không làm Cố Anh Kiệt nguôi giận, hấn mở miệng quát.

“Làm sao?” Nhưng tiếc là Tần đại tiểu thư một chút cũng không sợ, nói về chuyện cứng đầu cô cũng không thua kém ai đâu.

“Em có biết hai chữ lịch sự viết thế nào không?”

“Anh lại muốn lên lớp tôi sao?” Cô lại muốn tắt điện thoại.

“Hẹn ở đâu? Khi nào?” Được cô nhắc cho thật tốt quá, phải nhìn thấy mặt cô mới lên lớp cô được, cho nên nhất định gặp mặt! Phải gặp mặt!

“12 giờ, nhà hàng tây Phí Thúy.” Tim Tần Vũ Phi bắt đầu đập nhanh,

hắn đã nhận lời?!

“Được, không gặp không về.” Hắn biết cái nhà hàng kia, 12 giờ là vừa khốp, đến kịp. Cố Anh Kiệt cúp điện thoại, nhìn lại mình, một bộ thường phục và lại còn là bộ trẻ em, thật sự không thích hợp với cuộc hẹn. Nên đổi bộ quần áo khác thì hơn, ừm, mặc bộ đồ mới mua tuần trước đi.

Trở lại phòng khách, nhìn thấy hai đứa bé dùng vẻ mặt cẩn thận nhìn anh, Cố Anh Kiệt thật sự thấy xấu hổ, tuy là cảm thấy có lỗi với hai đứa bé nhưng hắn vẫn quyết tâm thông báo, tạm thời hắn có việc gấp phải giải quyết, không thể cùng mấy đứa đi công viên trò chơi.

Con gái Cố Văn Từ không nói hai lời, miệng nhỏ nhếch lên, hai mắt đỏ bừng, một bộ muốn khóc cho anh xem. Cố Anh Kiệt cảm thấy thật đau đầu.

Mất một tiếng đồng hồ dành hai đứa nhỏ, cộng thêm ông nội Cố Văn Quang giúp sức, mấy đứa bé cuối cùng nhận lời cùng ông bà đi mua sắm, không muốn phiền đến cha mẹ bận rộn, không thêm để ý đến người cậu nói không giữ lời kia.

Cố Anh Kiệt nhìn lại, không xong rồi, không kịp rồi. Chạy về nhà hắn thay quần áo, lại nhanh chóng chạy tới nhà hàng tây đó. Không nghĩ tới lại bị kẹt xe.

Vào cuối tuần rồi, sao còn kẹt xe chứ!

Cố Anh Kiệt có chút sốt ruột, khó có được cùng Tần Vũ Phi gặp mặt một lần, hắn sẽ không thất lễ mà đến muộn chứ? Hơn nữa người kia tính tình rất tệ, chắc không phải vì hắn đi muộn mà không đợi chứ?

Cuối cùng Cố Anh Kiệt vượt đèn đỏ, nhìn đồng hồ, hắn đã trễ hết năm phút, hy vọng cô gái kia sẽ không bỏ đi, bằng không hắn sẽ không tha cho cô.

Cố Anh Kiệt vội vàng dừng xe, đi nhanh vào cửa nhà hàng. Tim đập có chút nhanh, cảm giác có chút hưng phấn như chim sẻ. Sau đó, cách bức

tường thủy tinh, hần nhìn thấy Tần Vũ Phi.

Cô ngồi dựa vào tường, mặc bộ âu phục màu trắng, cột đóc đuôi ngựa, lộ ra khuôn mặt trắng mịn xinh xắn. Cô chống cằm, ngẩn người nhìn vị trí trống không trước mặt.

Cố Anh Kiệt dừng lại, cứ đứng như vậy, lẳng lặng nhìn cô.

Dưới ánh mặt trời, phản phát bao quanh cô có một tầng màu vàng dịu nhẹ, chói mắt như vậy, xinh đẹp như vậy. Mà trên mặt cô có chút cô đơn, đáng thương, yếu đuối.

Một cô nàng mâu thuẫn. Làm cho người ta mê muội.

Cố Anh Kiệt không chuyển mắt, cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, một cỗ cảm giác không thể hình dung tràn ngập khắp lồng ngực.

Hần nghĩ nhất định là do lâu rồi không gặp, nhất định là do hần quá bất ngờ khi nhận được lời mời của cô. Cho nên mới có cảm giác không nói ra lời như vậy. Hần đem cảm giác lạ lẫm này đè ép xuống. Lại bước đi, tiến vào trong nhà hàng đến trước mắt cô.

Tần Vũ Phi ngồi ngẩn người cho đến khi Cố Anh Kiệt ngồi xuống chỗ trống trước mặt cô mới giật mình tỉnh lại. Cô hoàn toàn không ý thức rằng Cố Anh Kiệt đến muộn, thậm chí có chút ngây ngốc.

Bộ dáng trì độn rất đáng yêu.

Cố Anh Kiệt đối với cô cười cười, Tần Vũ Phi tỉnh táo lại, cũng cười với hần.

Cô rõ ràng đang rất khẩn trương. Cố Anh Kiệt đã nhận ra. Anh bắt đầu lo lắng. Cô thật sự là có chuyện phiền toái cần hần giúp đỡ. Hần bất động thanh sắc, vì hần biết cô gái này rất kiêu ngạo, nếu như cô tới là để nhờ hần giúp đỡ, cô nhất định là nổi lên dững khí. Hần không thể nói bậy, bằng không cô sẽ đem ý nghĩ trong đầu mình nuốt trở về, như vậy không tốt lắm.

Hắn muốn giúp cô. Hắn đồng ý giúp cô.

Đã qua vài giây, Tần Vũ Phi nhanh chóng lấy lại tinh thần. Cô như không có việc gì gọi nhân viên phục vụ đem menu tới, đảo mắt, rất nhanh gọi hai món ăn. Cố Anh Kiệt một bên nhìn menu một bên vụng trộm quan sát cô, phát hiện cô cũng sẽ lén nhìn anh, ánh mắt đùng phải hắn sẽ nhanh chóng giả vờ ngoảnh đi chỗ khác.

Mang theo ý xấu hổ.

Tâm tình Cố Anh Kiệt bỗng nhiên thật tốt còn có chút tự đắc. Khóe miệng hắn nhin không nhếch lên, hoàn toàn không khống chế được cảm xúc vui vẻ của mình.

Cô cách hắn gần như vậy, ngồi đối diện với hắn, bọn họ cùng ngồi một chỗ ăn cơm, có thể nói lời thật lâu muốn nói, không cần biết cô có trả lời tin nhắn không, không cần biết nữ nhân vô lương tâm này có gọi điện thoại tới không, không cần đoán hiện tại cô đang làm cái gì.

Cố Anh Kiệt phát hiện chính mình đang mỉm cười, cảm thấy mỹ mãn.

Hắn giương mắt, gọi một vài món ăn, trong đó có một phần mực chiên. “Sốt cà chua nhiều một chút.” Hắn nhỏ giọng nói, không nhìn được nhìn Tần Vũ Phi. Cô thích nhất là sốt cà chua, nhưng vừa rồi cô không gọi.

Nhìn như vậy, bất gặp cô có chút sững sờ nhìn anh. Vẫn là bộ dạng trì độn. Cố Anh Kiệt nở nụ cười, để cho nhân viên phục vụ đi nhanh mang thức ăn lên.

Sau đó hắn ngồi thẳng lên, chăm chú nhìn cô, cô cũng nhìn hắn, vẫn là bộ dạng trì độn đó. Cố Anh Kiệt vẫn nhìn cô, nhìn nhìn, tâm muốn bay lên, cái loại cảm giác tràn đầy lồng ngực này, lần này, hắn đã biết là cảm giác gì rồi.

Thỏa mãn.

Anh rất thỏa mãn.

Nhìn cô, cùng cô ngồi một chỗ, nghĩ đến có thể cùng nhau ăn cơm, cùng một chỗ nói chuyện phiếm, nghĩ đến cô cần hắn.

Hắn sung sướng, còn có thỏa mãn.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 18

Tần Vũ Phi không nói gì. Cố Anh Kiệt cũng không quan tâm. Hắn đang hưng phấn và kích động. Hắn biết rõ cô không phải là loại phụ nữ mà hắn luôn thích. Nhưng hiện tại hắn rất chắc chắn, hắn thích cô.

Ban này, bên ngoài nhà hàng, trong nháy mắt hắn nhìn thấy cô, chưa bao giờ rõ ràng như vậy.

Hắn thích cô, có lẽ có thể sử dụng từ ngữ mãnh liệt hơn để hình dung. Hắn đặc biệt thích cô.

“Tần Vũ Phi.” Hắn gọi tên cô. Thậm chí chỉ cần gọi tên cô cũng khiến hắn vui mừng nhảy nhót. Không khí nhà ăn lúc này đầy say đắm, thuốc ư? Tình yêu đúng là thuốc độc.

Cô nhìn hắn, im lặng, không biết đang nghĩ gì?

“Tần Vũ Phi.” Hắn lại gọi cô.

Cho dù cô gặp phải bất kỳ rắc rối nào cũng được, hắn sẽ giúp cô, trong lòng hắn toàn bộ đều là ý muốn bảo vệ cô.

Hắn phải cho cô biết điều này. Phải khiến cô hiểu rõ, hắn nguyện ý để cô dựa vào. Hắn phải tìm cơ hội nói cho cô biết cảm giác của mình, hắn không phải là người có thể giấu tình cảm của bản thân. Hắn đã biết tâm ý của mình, thì đối phương cũng phải rõ ràng. Hơn nữa, người đó là Tần Vũ Phi, không nói rõ lần sau gặp lại không biết đã là lúc nào. Người phụ nữ vô tâm này cũng sẽ không nhớ đến hắn.

Hắn đã phải cúi đầu trước cô, cô đoán đúng, hắn muốn dây dưa với cô. Tất nhiên, trước đây hắn không nghĩ như vậy, cô có tin trước kia hay không

không quan trọng, quan trọng là...Hiện tại hấn muốn sửa chữa, xem cô muốn nói gì.

Cô trốn không được, cô đối với nhiệt tình của hấn không có cách nào để đáp lại. Giữa họ tồn tại thứ ma thuật không thể giải thích. Nụ hôn tuyệt vời ở nhà hấn hôm đó, cô nhiệt tình cùng hấn hòa hợp. Đây không phải là những hấp dẫn giới tính đơn thuần, hấn biết rõ.

Cô có tình cảm với hấn. Hấn biết. Có lẽ cô chỉ kiêu ngạo, cho rằng bọn họ bắt đầu không tốt. Lòng tin của cô đối với hấn không cao. Hoặc có thể cô cũng giống hấn, không hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, hừm, cũng không phải không rõ, chính là chưa từng nghĩ đến chuyện đó kia. Cho rằng không có khả năng, tự nhiên sẽ không suy nghĩ nhiều, giống như hấn.

Không thể kháng cự, im lặng trốn tránh, tránh việc “không có khả năng” này, cho rằng chỉ cần không để ý, thì thực sự “không có khả năng”.

Thật khờ.

Cho nên hấn đồng ý nói chuyện với cô. Tất nhiên, hấn sẽ để cô nói suy nghĩ của mình trước. Cô có chuyện gì, cô muốn hấn phải làm gì?

“Ăn cơm trước đi, ăn xong lại nói tiếp”. Tần Vũ Phi nói, lời này đúng ý Cố Anh Kiệt, hấn cười mỉm. Đây được coi là trong lòng có hấn?

Tần Vũ Phi hơi căng thẳng mất tự nhiên, thấy Cố Anh Kiệt cười liên tục thì hơi tức giận. “Cười nhiều thế làm gì, hôm nay anh quên uống thuốc sao?”

“Rõ ràng em chưa uống thuốc, rất nóng”. Cố Anh Kiệt thản nhiên, đối với tính tình của Tần Vũ Phi, hấn thực sự đã quen rồi. “Nhắc đến uống thuốc, những cách anh chỉ cho em có hữu dụng hay không?”

Tần Vũ Phi đỏ mặt, “Anh là đàn ông sao? Quan tâm chuyện phụ nữ làm gì?”

“Anh thế nào lại thấy em mới không giống phụ nữ, khi vừa mới quen

nhau, em đã đem dì cả treo lên miệng nói”.

“Aizzz, trí nhớ của anh thật kém. Rõ ràng là anh trước kia nói tôi có phải dì cả lại đến hay không, tôi mới có thể nhắc đến dì cả”.

“Phải không?” Hấn nghiêng đầu, thật ra hấn cũng không nhớ rõ lúc đó đã nói chuyện này. Hấn chỉ nhớ được lúc đó ở nhà hàng cô rất thê thảm, còn đau đến xanh mặt, cuối cùng là hấn đưa cô về nhà. Khi đó còn có Mễ Hi ở bên cạnh.

Tần Vũ Phi trừng hấn, nghiêng đầu ra vẻ đẹp trai làm gì chứ. Đáng ghét!

“Quan trọng là em có làm theo không?”

“Đương nhiên là không!” Cô đáp rất sáng khoái, còn gửi lại một cái biểu cảm làm sao có thể nghe lời cho hấn nhìn.

Cố Anh Kiệt ngả ra sau, ôm ngực nhìn cô, một bộ “Em thật không nghe lời”, Tần Vũ Phi lườm anh, đùa giỡn sao? Ra vẻ vương tử sao? Cô cố gắng không chịu thua được không? Cô quay đầu nhìn ra cửa sổ, giống như đối diện không có ai.

Một lát sau, phục vụ mang các món khai vị lên. Tần Vũ Phi quay đầu lại, ăn hết sức nghiêm túc, đầu cũng không ngẩng lên. Cố Anh Kiệt chậm rãi đưa đồ ăn vào miệng, hai mắt luôn nhìn cô. Hôm nay tâm trạng đại tiểu thư rất không tốt, lúc này cùng cô nói chuyện tình cảm liệu có phải là thời cơ thích hợp? Thế nhưng muốn gặp cô một lần không dễ, hấn cũng không muốn bày tỏ qua điện thoại, hơn nữa người phụ nữ này còn không nghe điện thoại của hấn, cũng không thể gửi tin nhắn nói rõ, huống hồ tin nhắn hấn gửi cho cô luôn như đá chìm đáy biển.

Cố Anh Kiệt trong lòng lộp bộp, người phụ nữ này nhất định rất khó đối phó, hấn phải nghĩ kỹ xem nên ra tay thế nào.

“Em tìm anh có chuyện gì?” Trước tiên thử thăm dò một chút.

“Ăn cơm trước.” Cô đáp.

“Vừa ăn vừa trò chuyện không được sao?”

“Không được.”

“Vì sao?”

“Tôi sợ ăn không vui vẻ.”

“Nghiêm trọng như vậy?” Hấn cười khẽ, cười đến mức khiến cô liếc mắt trừng hấn. Hấn lại nói: “Hiện giờ em không nói chuyện cũng không vui”.

Cô tiếp tục trừng hấn, cô chính là thích ăn xong mới trò chuyện không được sao? Cô cam tâm tình nguyện không vui không được sao?

Cố Anh Kiệt nhìn cô chăm chú, được rồi, cô muốn thế nào cũng được, tùy cô quyết định.

Lát sau món chính mang lên, Tần Vũ Phi ăn càng tập trung. Cũng không ngẩng đầu một hơi đem tảng thịt bò quét sạch. Sau đó một đĩa cá sốt cà chua lạng lẽ đặt trước mặt, cô nhìn xuống, lại nhìn Cố Anh Kiệt, hấn đang chậm rãi nhai cơm, phát hiện cô đang nhìn mình, thuận miệng nói: “Muốn ăn thì ăn, không muốn ăn thì để lại, anh sẽ ăn.”

Tần Vũ Phi nhìn, cơm của hấn còn không ít, hấn chưa ăn xong, vẫn nên chờ một chút. Cô cúi đầu nhìn sốt cà chua, nước bọt trong miệng tiết ra, thật sự là muốn ăn. Nhưng cô dần xuống, lát nữa cô muốn nói cô không muốn nhận sự quan tâm của hấn.

Cố Anh Kiệt rút cuộc cũng nhận ra sự tình có vẻ không ổn, không giống như trước kia cô đỡ trò trêu chọc, tâm trạng dường như không vui. Hấn ăn cơm xong, kéo đĩa cá trở về, từng miếng ăn sạch, hấn không thích chấm nước sốt, cá vốn xốp giòn, không chấm cũng rất ngon. Tần Vũ Phi nhìn hấn chăm chú, vẻ mặt rất kiềm nén. Cố Anh Kiệt mặc kệ, không có ý định nhường cô sốt cà chua.

“Cố Anh Kiệt.” Tần Vũ Phi rút cuộc nhìn không được mở miệng.

“Làm sao?” Cố Anh Kiệt vô lại hỏi, hắn tưởng cô muốn bắt bẻ hắn không chấm nước sốt.

“Anh thích tôi phải không?”

Cố Anh Kiệt thiếu chút nữa bị hóc cá.

“Cố Anh Kiệt, tôi cảm thấy tôi rất thích anh.” Tần Vũ Phi nói tiếp.

Cố Anh Kiệt bị nghẹn. Nhanh chóng uống một ngụm nước lớn.

“Anh không cần hoảng sợ, tôi không có ý định đổi với anh như vậy. Sẽ không đánh ngất anh đem về sơn trại đâu.”

“Phốc.” Nước thiếu chút nữa phun ra, ho dữ dội.

Tần Vũ Phi nhìn hắn chật vật, không có ý định lấy khăn giấy hay vỗ lưng giúp hắn. Cố Anh Kiệt trong lòng chua xót, hắn làm sao có thể thích loại phụ nữ như cô.

“Cố Anh Kiệt.” Cô chờ hắn ngừng ho, gọi tên hắn.

Hắn lau miệng, nhìn cô.

“Chúng ta...” Cô dừng lại, trái tim hắn muốn nhảy lên, lẽ nào cô muốn bày tỏ trước? Trước giờ cô không có lương tâm, hung ác, chẳng đáng yêu, hắn nên lập tức đồng ý hay vẫn là nâng hứng thú của cô lên nói muốn cân nhắc một chút đây?

“Chúng ta không nên gặp lại nữa.”

Cố Anh Kiệt kinh ngạc há to miệng. Nếu như vừa rồi cô ngoài dự liệu của hắn nói thích hắn, thì cô hiện tại nói không nên gặp mặt thật sự là hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Hơn nữa, chờ một chút, không phải cô hẹn hấn ra đây sao? Hẹn hấn đến đây gặp mặt sau đó nói “Chúng ta không nên gặp lại nữa”, đây là đùa giỡn hấn? Bọn họ trước kia cũng chưa từng chủ động gặp mặt, đây chỉ là vô tình mà thôi, không phải sao?

Cố Anh Kiệt im lặng, xoa trán.

“Tôi đang nói nghiêm túc, anh không nên tỏ thái độ lúc này.” Tàn nữ vương đối với phản ứng của hấn không hài lòng.

Cố Anh Kiệt đưa tay gãi trán, hỏi: “Tại sao không gặp lại?” Hấn không muốn bị đùa giỡn như vậy.

Tàn Vũ Phi không trả lời ngay, rử mắt, nhìn chằm chằm đĩa cá, cuối cùng không nhịn được gấp một miếng chấm sốt cà chua bỏ vào miệng, sốt cà chua chua ngọt ngọt, nhẹ nhàng an ủi cô. Cô đem toàn bộ cá nuốt xuống bụng, xoa xoa tay, sau đó nói: “Cố Anh Kiệt, tôi có rất nhiều khuyết điểm.”

“Anh biết.” Cố Anh Kiệt không khách khí đáp.

Tàn Vũ Phi lườm hấn một cái, tiếp tục: “Chuyện của tôi anh đã biết. Tôi trước kia yêu hết mình, tôi nghĩ rằng có thể trả giá tất cả, tôi nghĩ tôi sẽ cùng hấn kết hôn, tôi đã giới thiệu hấn với tất cả bạn bè, tôi thậm chí muốn đưa hấn về nước gặp cha mẹ. Thế nhưng, kết quả là như vậy. Cố Anh Kiệt, tôi có khiếm khuyết, tôi biết, tôi cho rằng tôi rất khó toàn tâm toàn ý để yêu lần nữa. Tôi đa nghi, tính tình tự đại, tôi còn rất ngang ngược, tôi còn...” Cô cảm thấy đứa con trong bụng đau âm ỉ, cô không dám nói với hấn.

Ở Mỹ, quá khứ xấu hay tốt cô đều có thể nói với hấn, nhưng bây giờ không dám.

Tàn Vũ Phi nhắm mắt, hít thật sâu.

Cố Anh Kiệt cau mày nhìn cô, không nhịn được nói: “Tôi...” Thế nhưng vừa mở miệng đã bị Tàn Vũ Phi ngắt lời. “Anh đừng nói, để tôi nói hết.” Cô khó khăn lấy đủ dũng khí, cô phải một lần nói xong.

Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ im lặng.

Tần Vũ Phi tiếp tục: “Cố Anh Kiệt, thực ra anh rất tốt, nhưng anh quá lãng nhãng.”

“Anh không lãng nhãng.” Cố Anh Kiệt tức giận, không có cách nào im lặng, hắn không thể chấp nhận bị lên án như vậy.

“Anh có nhiều bạn gái như vậy, thế nào lại không lãng nhãng.”

“Mỗi lần chia tay đều có lý do.”

“Một hai người thì có thể hiểu, nhiều như vậy thì khẳng định là vấn đề ở anh.”

“Nào có nhiều như vậy.”

“Dù sao cũng nhiều hơn hai.”

“Một số lần cũng không phải anh đề nghị chia tay.”

“Như vậy thì phải chia ra chắc.”

Hai người anh trừng tôi, tôi trừng anh.

“Anh xem, chúng ta không có chuyện gì cũng có thể làm ầm lên.” Tần Vũ Phi trừng hắn một lúc, cô nhìn xuống sốt cà chua, sau đó đưa tay gấp một miếng cá, chấm đầy nước sốt, nuốt vào miệng, trong lòng cũng tốt hơn.

“Cố Anh Kiệt, anh không cần không phục, anh như vậy chính là một cây củ cải trắng lãng nhãng!” Ngữ khí kiên định chỉ trích hắn.

“Anh không lãng nhãng!” Hắn không phục.

“Anh nói xem, anh qua lại với những bạn gái đó, anh đã đưa mấy người về nhà, dự định kết hôn với mấy người? Những mỹ nữ người mẫu ngôi sao đó, gia đình anh có thể đồng ý? Anh thực sự có thể lấy sao?”

Cô Anh Kiệt há to miệng, thực sự là chưa yêu ai đến mức đưa về nhà gặp cha mẹ nói chuyện kết hôn thì đã chia tay. Gia đình hẳn quả thực có yêu cầu về gia cảnh của đối tượng, nhưng hẳn cho rằng quan trọng là hẳn thích. Nếu như thích hẳn sẽ kiên quyết, gia đình hẳn cũng không thể phản đối đến cùng. “Anh mỗi lần yêu đều rất nghiêm túc.” Hẳn chỉ có thể nói như vậy. “Sau cùng chia tay, cũng không hoàn toàn là vấn đề ở anh.”

“Vì vậy Cô thiếu ở đây, cũng là chân ái khó tìm sao.” Tần Vũ Phi châm chọc hẳn.

Cô Anh Kiệt cau mày, lần đầu cảm thấy chột dạ. Nói yêu đương, chính là lưỡng tình tương duyệt, hai người đều vui vẻ là tốt rồi. Còn phải thế nào? Có thể tiến từng bước một, không phải thuận theo tự nhiên mà phát triển sao? Hẳn chính là mỗi lần yêu chưa từng nói tới chuyện kết hôn mà thôi. Còn phải như thế nào?

“Cố Anh Kiệt.” Tần Vũ Phi nói tiếp, “Tôi nghĩ, chúng ta thực sự không thích hợp. Tôi có nhiều khiếm khuyết như vậy, anh đều biết rõ, anh làm sao có thể không ngại? Chúng ta mỗi lần gặp mặt đều cãi nhau, nếu chúng ta cùng một chỗ, anh rất nhanh sẽ không chịu nổi. Mà tôi cũng sẽ nghi ngờ anh tươi cười với người con gái khác phía sau có thể có ý gì khác, tôi sẽ đề phòng anh qua lại với bạn bè của tôi, tôi sẽ vì vậy mất đi rất nhiều bạn. Cuộc sống của tôi sẽ rối loạn, tôi mỗi ngày đều có thể nghi ngờ vô căn cứ, sẽ không vui, sau đó chúng ta lại cãi vã, oán trách lẫn nhau.”

Cô dừng lại, nhìn hẳn.

“Tôi không muốn như vậy.” Cô nói.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 19

Cố Anh Kiệt không cam lòng.

Cô nói quả thực là có lý do. Có thể sẽ như vậy.

Nhưng chỉ là có thể.

Còn có một khả năng khác.

Nếu như bọn họ đôi bên yêu nhau. Biết đâu tình cảm càng ngày càng sâu đậm, cô sẽ lần nữa có lòng tin vào tình yêu, cô sẽ lạc quan trước cuộc sống, giống như trước kia khi chưa từng chịu bất kì tổn thương nào. Hắn sẽ bảo vệ cô, quan tâm cô, cưng chiều cô. Biết đâu họ sẽ không chia tay, có thể yêu nhau thật lâu, thật lâu...

Ngàn vạn khả năng trong tương lai, mà cô chỉ nghĩ đến cái tồi tệ nhất.

Hắn phải phản đối cô.

“Tần Vũ Phi, em nghĩ như vậy không đúng. Chuyện thất tình này mỗi ngày đều xảy ra, so với những việc em từng trải vẫn còn khỏi người thăm hơn, nếu mỗi người đều giống em, bỏ không được vứt không đi, vậy thế giới này chẳng phải chấm dứt rồi sao? Mọi chuyện qua lâu như vậy rồi, em nên cho bản thân mình cơ hội. Em đi Mỹ, lúc đó chẳng phải là để từ biệt nỗi đau trong quá khứ bắt đầu lại hay sao? Tại sao không cố gắng lần nữa, con người phải nhìn về phía trước để đi, mà chung quy đều không phải dùng chuyện quá khứ nghiêm phạt chính mình. Tội gì tự làm khó bản thân.”

“Này, Cố Anh Kiệt, đừng giảng đạo lý với tôi. Tôi rất phiền rồi.” Tần Vũ Phi rất muốn cầm đĩa cá ném hắn, “Tôi chính là một bạch phú mĩ nông cạn, không lĩnh hội được nhân sinh quan sâu sắc như vậy. So với tôi nhiều

người thâm hơn đi, thì thế nào? Họ không phải tôi, tôi cũng không phải họ. Bây giờ so với một nhóm khốn khổ sao? Xem ai thâm hơn ai? Phân biệt rõ để làm gì? Tôi không sống cuộc sống của họ, họ cũng không sống cuộc sống của tôi, tôi quan tâm người khác có bao nhiêu thâm làm gì chứ? Họ khó khăn họ chịu, tôi không vui tôi chịu. Tôi đi Mỹ chính là muốn đi, cái gì mà từ biệt đau thương? Muốn nhìn đèn sao thì nhìn, nhớ lúc đó vì tiện nhân kia mà tức giận chạy xa như vậy đến đó, thấy ánh đèn sao xấu như vậy, bỗng nhiên rất muốn nhìn lại lần nữa rồi đi. Tôi chỉ làm chuyện mình muốn làm mà thôi, chỉ đơn giản như vậy. Đừng cố gắng đưa giáo viên thể dục dạy triết học đến cảm hóa tôi. Làm tôi khó chịu, tôi không muốn. Chỉ là như vậy thôi.”

Cố Anh Kiệt bị ghen, cô hung hăng nói một tràng, rõ ràng, dường như rất hợp lý.

“Đừng nói cái gì tình yêu, nhân sinh, đau xót, thực ra anh cũng là một hoa tâm củ cải nông cạn, đừng giả bộ thâm trầm. Anh thích nói chuyện tình yêu, mà tôi sợ tình yêu. Cho nên tôi không muốn nói chuyện yêu đương với anh. Chính là như vậy.”

Cố Anh Kiệt lại bị ghen, hơn nữa ngày cũng không được gì. Chờ chút, vì sao bọn họ đều nông cạn, mà cô là “Bạch phú mỹ”, còn hẳn lại là “củ cải trắng hoa” mà lại không phải “Cao phú soái” sao? Được rồi, được rồi, đây đều không phải trọng điểm.

Cố Anh Kiệt lấy lại bình tĩnh, rút cuộc tìm được đúng trọng điểm: “Em không thể suốt đời không nói chuyện yêu đương, em bao tuổi rồi, cuối cùng vẫn phải có bạn trai, sau đó kết hôn sinh con. Nếu không phải anh cũng sẽ là người khác. Nếu như vậy...”

Anh chưa nói xong đã bị cô cắt ngang, cô biết anh muốn nói gì: “Tôi không có cảm giác này đối với những người khác, cho nên không thể là anh.”

Cô nói không đầu không đuôi nhưng hẳn nghe hiểu rất rõ.

Không có cảm giác này, sẽ không bị tổn thương. Không yêu người đàn ông đó, cho nên không nghi ngờ tình cảm của hắn, cũng sẽ không để tâm. Như vậy hai người có thể chung sống bình thường, tương kính như tân.

Cố Anh Kiệt mở miệng, muốn nói điều gì đó. Nhưng trong đầu hắn hiện tại trống rỗng, trong nháy mắt bỗng trở nên lóng ngóng, hắn không biết nên nói cái gì. Cô lại muốn tình cảm đi đôi với cuộc sống? Hắn cảm thấy rất đau khổ.

Đau lòng, lại không nói nên lời. Cô ấy nói sắc bén, đánh bại hắn, cũng làm chính mình rối loạn. Hắn dường như thấy cô mỉm cười ngọt ngào cùng người nào đó ôm nhau nhảy múa, vui vẻ kiêu ngạo không gì sánh được, nhưng trong lòng lại cứng nhắc lạnh như băng.

Điều này khiến hắn rất giận, vô cùng tức giận.

Hơn nữa ngày, Cố Anh Kiệt tìm lại giọng nói của chính mình: “Cho nên, em hẹn anh ra đây, là muốn nói cho anh biết em thích anh, nhưng không muốn cùng anh yêu đương, không nên gặp lại nhau?”

Tần Vũ Phi gạt đầu, ngừng lại một chút rồi lại nói: “Còn có một việc.”

“Còn có?” Cố Anh Kiệt cười nhạt. Thực sự là bị người phụ nữ này làm cho tức đến no luôn rồi.

“Nếu như chỉ là những việc này, vậy không cần đặc biệt hẹn anh đến đây nói. Có một số chuyện phải rõ ràng mới tốt, nếu không thì, tôi thực sự không có biện pháp. Cố Anh Kiệt, tôi thực sự đã cố gắng.” Tần Vũ Phi nắm chặt tay, “Tôi đã từng cố gắng, Cố Anh Kiệt.”

Nghĩ tới cô trở về không nhắn tin, không điện thoại, không để hắn gặp mặt, Cố Anh Kiệt cười nhạt: “Anh biết, em quả thực rất cố gắng.”

“Còn nữa.” Giọng Tần Vũ Phi có chút nghẹn, hắn nhìn cô cười lạnh lùng khiến lòng cô có chút khó chịu, nhưng cô vẫn phải nói cho hết. “Cố Anh Kiệt, chúng ta xóa bỏ số điện thoại của nhau đi, như vậy thì sẽ thực sự không

liên lạc lại.”

Phải kiên quyết như vậy? Cố Anh Kiệt trừng cô.

Tần Vũ Phi bị hấn trừng, viền mắt từ từ ửng đỏ. “Xóa đi, được không?”

Giọng điệu của cô rất nhu nhược, có vẻ rất đáng thương, so với bộ dạng vừa rồi kiêu ngạo bướng bỉnh quả là hai người khác nhau. Đây là lần đầu tiên cô hạ mình trước hấn, gần như cầu xin hấn.

Cố Anh Kiệt không nói lời nào, còn đang trừng cô.

“Tôi, tôi sẽ xóa trước.” Tần Vũ Phi lấy điện thoại của mình ra trước mặt hấn, tìm ra số của hấn, nhìn chăm chăm dãy số đó một lúc, sau đó, xóa bỏ.

Tên của hấn cùng dãy số biến mất.

Tần Vũ Phi thoáng đau lòng, cô tưởng rằng việc này sẽ đơn giản. Thực ra rất đơn giản, chỉ là một cái nhấn phím mà thôi, động tác cực kì đơn giản. Nhưng đến khi ấn xuống, cô lại thấy có chút khó khăn. May mà, cô đã làm được.

Tần Vũ Phi nhìn màn hình điện thoại, bỗng nghĩ đến trong điện thoại của cô vẫn còn hai tin nháp bên trong chưa được gửi đi.

“Cố Anh Kiệt, anh đưa tôi ăn nhiều quá làm tôi đau bụng.”

“Cố Anh Kiệt, tôi đau bụng.”

Tần Vũ Phi cũng không biết thế nào, nước mắt bỗng nhiên rơi xuống.

Cố Anh Kiệt ngẩn người, sao lại có thể khóc?

“Em thế này thực sự không ổn.” Cố Anh Kiệt rút khăn tay lau nước mắt cho cô, cô quay đầu, rút khăn tay của mình ra lau.

Cố Anh Kiệt thu tay về, không muốn đáp ứng yêu cầu vô lý này của cô,

hoàn toàn không muốn. Yêu cầu tùy hứng nhàm chán như vậy, vừa ấu trĩ vừa buồn cười tưởng là đưa trẻ đến từng nhà mời rượu sao? Đây coi là cái gì, ăn một bữa cơm làm nghi thức xóa sổ, người của quyết liệt giáo sao?

Nhưng cô giương mắt nhìn hấn, viền mắt hồng hồng, mũi hồng hồng, trong mắt ẩn chứa ánh nước.

Cô lại có thể vì chuyện này khóc trước mặt hấn!

Cố Anh Kiệt vừa tức vừa giận, hấn lấy điện thoại ra, “Ba” một tiếng nặng nề đập xuống trước mặt cô: “Cô tự xóa!”

Tần Vũ Phi cầm điện thoại, lau khô nước mắt, thực sự bắt đầu tìm số, thực sự lấy tay xóa. Sau khi xóa bỏ, nhẹ nhàng lặng lẽ đặt điện thoại trước mặt hấn.

“Hài lòng chưa?” Hấn hỏi cô.

Cô gật đầu, hít mũi.

“Tạm biệt!” Hấn đứng dậy, cầm điện thoại đi, chỉ là không nhắn tin, không điện thoại, không còn liên lạc, gặp lại thôi, hấn đâu phải chưa từng. Hấn đào hoa như vậy, bạn gái hết người này đến người khác, hấn lại thiếu bạn gái sao?

Cố Anh Kiệt một bên tự giễu một bên sai bước đi ra ngoài.

Ra cửa chính nhà hàng, hấn quay đầu lại, qua cửa kính đối diện ánh mắt Tần Vũ Phi. Vừa rời tại vị trí này, hấn cũng nhìn cô như vậy, hấn cảm nhận được tình cảm dành cho cô, mà hiện tại, vẫn là vị trí này, hấn chỉ có thể nhìn cô một lần cuối cùng.

Tất cả những thứ có liên quan đến cô vụt hiện lên trong đầu hấn. Bọn họ cãi nhau, hấn thấy cô không vừa mắt, cô tính tình tiểu thư. Bọn họ uống rượu trò chuyện rất nhiều, sau đó không cẩn thận lên giường, cô kéo hấn đi ngắm sao, kể cho hấn nghe chuyện củ của cô, có người mời cô khiêu vũ, cô đặc ý

cười với hắn. Cô trốn hắn, cho hắn xem sắc mặt, cô làm rơi đĩa rồi trốn sau lưng hắn, cô nói Cố Anh Kiệt tôi muốn ăn suốt cả chua...

“Cô Anh Kiệt, tôi cảm thấy tôi rất thích anh.”

Thích hắn, cho nên không thể là hắn, bạn trai của cô không thể là hắn, chồng cô không thể là hắn, cha của con cô cũng không thể nào là hắn, bởi vì cô sợ yêu.

Hừ, lần này hắn nhất định sẽ đi!

Cố Anh Kiệt nhìn Tần Vũ Phi, thấy ánh mắt của cô, giống như cô nhìn vào mắt hắn, ánh mắt này. Cô nói đúng, cô quả thực thích hắn, cô rất rất thích hắn.

Cố Anh Kiệt đột nhiên quay đầu lại, đi vào nhà hàng, tới trước mặt Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi kinh ngạc, hắn đi mà quay lại, cô không biết làm sao, ngửa cổ ngơ ngác nhìn hắn.

Hắn cúi người xuống, mũi chạm mũi cô, tàn bạo nói: “Tần Vũ Phi, lần này anh đồng ý với em. Nhưng mà, lần sau chúng ta gặp lại, nếu như em còn thích anh, còn nhìn anh bằng ánh mắt như vậy, em nhất định phải làm bạn gái của anh.”

Bất kể cô dùng lý do nào, sợ tình yêu của mình, sợ hắn là một hoa tâm củ cải. Yêu thì sẽ cùng một chỗ! Thiên kinh địa nghĩa! Lý nên là như vậy! Cái khác đều là rắm chó!

Hắn nói xong, không đợi cô phản ứng, quay người đi.

Lúc này, hắn cũng không quay đầu lại, đi khỏi nhà hàng, đến bãi đỗ xe, mở khóa lên xe rồi đi.

Hắn cho cô cơ hội, chỉ lần này.

Tần Vũ Phi ngậy người ngồi trong nhà hàng, hoàn toàn há hốc mồm.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 20

Hắn rốt cuộc là đang âm ỉ cái gì?

Tần Vũ Phi có chút không hiểu Cố Anh Kiệt nghĩ gì.

Trai đẹp thì sao? Đẹp thì cô có thể ăn được không?

Nhưng mà, vừa rồi hắn, quả thực là quá đẹp trai.

Tim cô đến giờ vẫn còn đập thình thịch.

Ngồi một lát, trái tim có chiều hướng ổn định trở lại, sau đó Tần Vũ Phi bắt đầu luống cuống. Tên kia sẽ không cho là cô khó chịu không vui còn muốn xóa số điện thoại hắn, cho nên cố ý đối nghịch với cô sao? Phong độ của hắn đâu? Hắn không phải đối đãi với mọi người rất khách khí sao?

Tần Vũ Phi rất lo lắng, đến lúc cô về tới nhà trốn vào phòng rồi mà nó vẫn không biến mất.

Lần sau gặp lại nếu như em vẫn còn yêu anh, còn nhìn anh bằng ánh mắt này... Ánh mắt cô thế nào? Tần Vũ Phi ngồi trước bàn trang điểm nhìn chăm chú, trong gương là người phụ nữ có chút hoảng loạn, nhưng dường như lại có chút vui vẻ.

Cô đang vui cái gì? Cô không vui chút nào!

Tần Vũ Phi gõ đầu chính mình: “Được rồi, thế là đủ rồi! Stop!”

Mọi chuyện bây giờ đã kết thúc, cho dù lần sau tình cờ gặp lại, cô cần phải không có cảm giác gì đối với hắn. Cô nhảy lên giường, thở phào nhẹ nhõm. Dán mắt lên trần nhà nửa ngày, nhin không được lấy điện thoại ra. Cô

tìm tên Cố Anh Kiệt trong thông báo, không tìm thấy cái gì. Cô nhìn điện thoại một lúc lâu sau đó đặt xuống.

Cho nên nói, chiêu này nhất định có tác dụng. Hấn sẽ không nhắn tin, gọi điện cho cô, cô cũng sẽ không vì nhận được tin nhắn của hấn mà bối rối, cũng sẽ không nhìn tên của hấn ra sức đấu tranh muốn tìm một lý do để gọi cho hấn, vất óc tìm đủ lý do để gọi điện thoại thật là ngu xuẩn hết mức.

Lần sau gặp lại... Nếu như lần sau vẫn còn có thể gặp mặt, cô nhất định sẽ không có cảm giác đối với hấn.

Tần Vũ Phi nhắm mắt, nhớ đến lời nói của Cố Anh Kiệt trước khi đi. Cô thở dài một tiếng, tên khốn kia, lại dám nói lời này, giả bộ trêu trai đẹp gì đó, cô thật sự không ăn cái loại này.

Thời gian chớp mắt đã qua một tuần. Một tuần này, Tần Vũ Phi phát huy tối đa tinh thần trạch nữ, đi làm hết giờ về nhà, cũng không ra ngoài chơi, bạn bè mời đều từ chối, xã giao với khách hàng cũng bị trì hoãn, thế nào cũng chỉ xuất hiện ở nhà và công ty.

Cô không chỉ trạch, còn xuất quỷ nhập thần. Đương nhiên “Xuất quỷ nhập thần” là Cừ Chính Khanh nói. Bởi vì thời gian làm việc của cô đã không có quy luật để tuân theo.

Tần Vũ Phi có hai ngày đúng 8 giờ đến công ty, trong đó không có một bóng người, chỉ có Cừ Chính Khanh máy móc đi làm sớm. Cừ Chính Khanh thấy Tần Vũ Phi lại càng hoảng sợ, vội hỏi cô xảy ra chuyện gì? Cô nói không có việc gì, dậy sớm thôi, không có việc gì nên đến sớm.

8 giờ sáng thứ hai cô bước vào công ty thì bị Cừ Chính Khanh mời đi nói chuyện nửa tiếng đồng hồ.

“Cô nếu có chuyện gì phiền phức thì nói với Tần tổng, hoặc có thể nói cho tôi biết, biết đâu tôi có thể giúp đỡ. Hơn nữa, tôi cũng không phải loại người ăn nói lung tung.” Cừ Chính Khanh nói rất chân thành.

Tần Vũ Phi phản ứng như gặp quỷ trùng mắt nhìn anh.

Cừu Chính Khanh dương dương tự đắc, anh còn nói “Cô có thể tin tưởng tôi.”.

Tần Vũ Phi không nói lời nào, cô cho rằng mình đúng là gặp quỷ rồi. Rõ ràng Cừu Chính Khanh và Cố Anh Kiệt một chút cũng không giống, nhưng lúc này nhìn anh, cô lại nhớ tới Cố Anh Kiệt. Cô đến công ty sớm như vậy quả thực là muốn thay đổi quy luật về thời gian làm việc một chút, mặc dù cô cảm thấy không có khả năng, nhưng cô vẫn cẩn thận trốn tránh đỡ phải bị Cố Anh Kiệt ảnh hưởng đến suy nghĩ.

Hiện tại Cừu Chính Khanh nói cô có tâm sự có thể nói cho hắn biết, hắn sẽ không nói cho người khác. Trước đây Cố Anh Kiệt cũng chưa nói với cô như vậy, nhưng cô cảm thấy Cố Anh Kiệt là người có thể để cô làm vậy.

Không có lý do, cô chính là theo bản năng cảm thấy như vậy.

“Anh đã hiểu lầm tôi, Cừu tổng.” Tần Vũ Phi lắc đầu, quăng Cố Anh Kiệt ra sau đầu. “Tôi không có tâm sự, chỉ là thỉnh thoảng cũng sẽ thức dậy sớm phân đầu.”

Lại còn dậy sớm để phân đầu? Thần kinh Cừu Chính Khanh co giật.

Sáng hôm đó Cừu Chính Khanh đi ngang qua phòng làm việc của Tần Vũ Phi, phát hiện cô đang ngây người dán mắt vào điện thoại, anh lặng lẽ bỏ đi.

Phân đầu sao? Rõ ràng là ngây người.

Buổi chiều Cừu Chính Khanh lại đi ngang qua phòng làm việc của Tần Vũ Phi, phát hiện cô nằm bò trên bàn nghỉ ngơi, anh lại lặng lẽ bỏ đi.

Còn không bằng không dậy sớm phân đầu, cả ngày đều bị lãng phí. Cừu Chính Khanh thầm nghĩ, anh thiếu chút nữa cho rằng cô thực sự hối cải, rõ ràng anh đã hiểu lầm cô.

Hiều lắm rất lớn.

Những ngày tiếp theo Tần Vũ Phi không còn đi làm sớm, sửa thành hơn chín giờ, mười giờ, hơn mười một giờ, hoàn toàn không bắt được thời gian của cô, sau đó không phải cô đi quá muộn thì là về sớm. Cừ Chính Khanh không thể nhìn được nữa, tìm Tần Vũ Phi nói chuyện riêng.

“Quản lý Tần, tuần này cô hoàn toàn thu hút sự chú ý của tôi.”

“Gay go như vậy?” Tần Vũ Phi nhú mày, vẻ mặt lơ đãng.

“Cho nên, hiện tại quản lý Tần có hai lựa chọn, một là nói cho tôi biết nguyên nhân bất thường, tôi giúp cô giải quyết, hai là quản lý Tần không cần phải nói gì, tôi đi tìm Tần tổng nói chuyện, đem tình trạng của quản lý Tần nói một chút, để Tần tổng giúp quản lý Tần giải quyết thông suốt.”

Tần Vũ Phi sửng sốt, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Đi nói với cha tôi chuyện này, đây là trường mẫu giáo chuyên trông coi trẻ em sao?”

“Vậy sao?” Cừ Chính Khanh không cho là đúng. “Tôi cho rằng miễn là phương pháp hữu hiệu, cho dù tuổi nào cũng có thể áp dụng như nhau.” Anh nhìn Tần Vũ Phi, lại nói: “Kỳ thực dùng chiêu này không giới hạn tuổi tác, thể nhưng người hứng chiêu này đa số lại là trẻ con.”

Tần Vũ Phi suy nghĩ kỹ lại, cô thực ra không sợ Cừ Chính Khanh nói với cha cô, chẳng qua là phải làm nũng với ông thì tương đối phiền phức, gần đây cô thật sự không có tâm tình để làm nũng. Cô suy nghĩ một chút, tuần này Cố Anh Kiệt tương đối an phận, hoàn toàn không có dấu hiệu sẽ đến quấy rối cô, có lẽ là cô quá lo lắng. Người ta nói lời kia căn bản là để trêu chọc cô, chỉ có cô ngu ngốc đem việc này đặt ở trong lòng. Cô thực sự không nên làm cuộc sống của mình đảo lộn. “Xuất quỷ nhập thần” như thế, luôn luôn phải chú ý đến thời gian cũng mệt chết đi.

“Cừ tổng à, chúng ta đều là người lớn, cứ sử dụng cách của người lớn để giải quyết đi.”

“Người lớn đều là làm việc đúng giờ, chăm chỉ, có trách nhiệm với bản thân.” Cừ Chính Khanh đáp lưu loát, sắc mặt không chút thay đổi.

Tần Vũ Phi vẻ mặt suy sụp đối mặt hẳn.

“Quản lí Tần muốn xử lí như thế nào thì tốt?” Cừ Chính Khanh hỏi. Kỳ thực anh thật sự khá lo lắng về tình trạng của cô, dĩ nhiên anh càng hy vọng cô không có phiền phức gì, sớm trở lại bình thường.

Tần Vũ Phi cắn răng, “Cừ tổng, thực ra tôi không có vấn đề gì, trong khoảng thời gian này làm việc và nghỉ ngơi không bình thường, vì vậy vừa mới điều chỉnh thời gian ở trên. Tôi vừa kiểm điểm qua, cuối tuần tôi sẽ làm việc đúng giờ.”

“Chín giờ?” Cừ Chính Khanh không buông tha. Thời gian của tiêu thư không giống người bình thường bọn họ, hẳn phải sớm xác định một chút.

“Đúng chín giờ.” Tần Vũ Phi vô thức nhượng bộ, trong lòng thực sự là không xong, hoàn toàn không có chút tinh thần đấu tranh chống cự đến cùng.

Cừ Chính Khanh nhìn cô chăm chú, được một lát cuối cùng cũng để cô trở về.

Tần Vũ Phi trở lại phòng làm việc, càng nghĩ càng ám ức, đều tại Cố Anh Kiệt. Đều do hắn, đều do hắn!

Hừ, có bản lĩnh thực sự thì đến trước mặt cô xem, nếu cô sợ hắn, sẽ không là Tần Vũ Phi.

Kết quả hôm sau Cố Anh Kiệt thực sự tới.

Tần Vũ Phi biết tin lúc đang thảo luận công việc với Robert trong văn phòng. Thư ký gõ cửa bước vào nói. Cừ Chính Khanh để cô ra ngoài một chút, triển khai cuộc họp với các đối tác.

Tần Vũ Phi không suy nghĩ nhiều, nói với Robert: “Trước tiên là như

vậy, tôi đi họp trước, trở về chúng ta bàn lại.” Cô vừa đóng máy tính chuẩn bị đi vừa hỏi thư ký: “Ai đến rồi?” Cô nên sớm chuẩn bị phải thảo luận cái gì.

Thư ký đáp: “Hứa tổng đã tới, hình như là nhà máy Minh Đức.”

Tần Vũ Phi liền cứng đờ, Minh Đức = Hoa Đức = Cố Anh Kiệt. Vĩnh Khải hợp tác với Hoa Đức góp vốn vào Minh Đức, Cố Anh Kiệt ở Hoa Đức thăng chức thành phó tổng, phân công quản lý sản nghiệp Minh Đức. Lúc cô nghe được tin còn vui mừng thay hẳn. Nhưng sau đó cô giận dữ nhớ lại, vui mừng cái gì, anh là tam thiếu của Hoa Đức, thăng chức hay không thăng chức có gì khác nhau đâu.

Hiện tại hẳn ra sức bỏ xuống không bao lâu, Minh Đức liền chạy tới cùng Vĩnh Khải bọn họ nói chuyện? Quá đáng ngờ, rõ ràng đối tác của họ chính là bộ phận sản phẩm.

Tần Vũ Phi bỏ máy tính xuống, trong đầu rất nhanh có kế sách. Cô không thể đi. Ngộ nhớ Cố Anh Kiệt ở đây? Cô đi chẳng phải là dẽ vào hang cọp, không, không nên miêu tả thế này, cũng không phải là cô sợ hẳn. Chỉ là hiện tại cô chưa chuẩn bị tốt, đây cũng không phải thời cơ tốt để bọn họ gặp nhau. Hơn nữa lần trước hẳn vô cùng tức giận bỏ đi để lại lời uy hiếp dữ tợn, ngộ nhớ trước mặt đồng nghiệp của cô hẳn lại nói lời không nên nói, đó không phải là chuyện cô muốn thấy.

Không được, vẫn là không nên đi, hiện tại cô không thể điều khiển biểu cảm của mình một cách tự tin, cô không muốn mất mặt trước mặt anh, lại càng không muốn mất mặt trước mặt đồng nghiệp.

Tần Vũ Phi suy nghĩ một chút, nói với Robert: “Hay là anh đi đi! Anh nói tôi đi vắng, anh thay tôi có mặt một chút, xem những công việc yêu cầu bộ phận của chúng ta phụ trách.”

Robert và thư ký cảnh giác nhìn Tần Vũ Phi. Đi vắng? Lại dám nói dối Cừu tổng đại nhân, trở lại bị Cừu tổng bắt được vạch trần sự thật thì phải làm

sao.

Tần Vũ Phi phát tay: “Đóng cửa văn phòng lại, cứ nói tôi ra ngoài các người không biết. Đến gõ cửa mới phát hiện tôi không ở đây.”

Thư ký vẻ mặt suy sụp, như thế có vẻ thư ký cô quá ngu xuẩn thất trách. Nhưng Tần Vũ Phi đã quyết định, bọn họ làm công cũng không có cách nào. Vì vậy Robert cầm máy tính của mình đi vào phòng họp, trước khi đi Tần Vũ Phi còn dặn dò cậu trong phòng họp tùy thời phải thông báo tình hình. “Nhìn xem nhà cung cấp kia có phải muốn bới móc khuyết điểm của chúng ta.” Tần Vũ Phi nói như vậy.

Robert đi. Cảm giác như bị lão đại ép buộc ra chiến trường chịu chết.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thỉnh Phong

Chương 21

Robert vừa đến cửa đã bị những người trong phòng nhìn chăm chăm, đặc biệt là Cố Anh Kiệt bên Minh Đức, ánh mắt đặc biệt sắc bén. Robert nhận ra hắn, cũng nhận ra Vương Thành bên cạnh hắn, trước đây đã từng thấy qua trên chương trình thời sự.

Robert da đầu tê dại, theo như phân phó của Tần Vũ Phi, nói cô ra ngoài, thư ký không chú ý, vừa rồi đi gõ cửa gọi người mới phát hiện.

“Không có việc gì, ngồi đi.” Hứa Văn Chính khách khí chào hỏi, Robert ngồi xuống. Hắn chú ý thấy Cừu tổng đại nhân cau mày không vui, cũng không biết là tức giận thư ký quá ngu ngốc, hay là tức giận Tần Vũ Phi vắng mặt làm anh mất mặt trước khách mời.

Cuộc họp tiếp tục tiến hành. Robert nghe xong, biết là tình huống gì. Hóa ra bên Minh Đức tập hợp được một số sản phẩm tiêu thụ tốt trên thị trường. Quá trình sản xuất cùng nguyên liệu thu thập được đối lập, đến tìm Hứa Văn Chính cùng trao đổi nguyên liệu cải tiến nâng cao sản phẩm. Mà uy tín sản phẩm và hiệu suất tiêu thụ không chỉ dựa vào bản thân sản phẩm, ngoài ra còn có quan hệ rất lớn với thị trường tiêu dùng. Hứa Văn Chính là một người rất nhiệt tình. Minh Đức chủ động như thế anh rất vui vẻ, và lại bên kia đưa ra ý tưởng và cách làm rất tốt, lại đề nghị không bằng cùng tiếp thị và thị trường bên đó gặp mặt, Hứa Văn Chính lập tức dẫn đầu, mang theo những người tài giỏi và Cố Anh Kiệt xuống dưới lầu, cùng Cừu Chính Khanh thảo luận.

Robert đem tình hình báo cáo với Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi tức giận, xem đi, quả nhiên là Cố Anh Kiệt cố tình giở trò. Tiểu tử đây, rõ ràng chỉ cần cung ứng hàng hóa tốt là được rồi, còn quá phận nhúng tay can thiệp vào sản phẩm sản xuất và thị trường tiêu thụ, tích cực như vậy làm gì? Hắn nhất định

là đến để phá cô.

Tần Vũ Phi nhìn cửa phòng làm việc một chút, đã khóa chặt rồi, cô ở đây hay không ở đây, hẳn có tới cửa giết cũng vô dụng.

Tần Vũ Phi bảo Robert bảo giữ mồm miệng cho tốt, lại nhắc nhở hẳn đừng để người bên cạnh thấy máy tính của hẳn viết gì, trò chuyện với ai.

Robert cảm thấy áp lực rất lớn. Đây không phải là họp, đây là gián điệp ần núp tại doanh trại của địch mà!

“Các người họp ở phòng nào?”

“Phòng số 4.” Robert đáp.

Phòng họp số 4, Tần Vũ Phi cau mày, phòng họp kia từ văn phòng của cô đi tới thang máy nhất định phải đi qua, hơn nữa hai bên tường đều là thủy tinh, nếu bây giờ cô trốn đi chắc chắn sẽ bị phát hiện. Được rồi, cô kiên nhẫn một chút, chờ bọn họ đi là được.

“Cố Anh Kiệt đang làm gì?” Một lát sau, Tần Vũ Phi lại hỏi.

Robert nhanh chóng đáp: “Hắn đang cùng Cừu tổng nói tình hình nghiên cứu thị trường của bọn họ. Minh Đức rất lợi hại, nghiên cứu thị trường rất kỹ càng, báo cáo tương đối xuất sắc.” Robert đang định sao chép ghi chép lại một chút gửi cho Tần Vũ Phi xem. Kết quả Tần Vũ Phi gửi qua một câu: “Xuất sắc thì lược bớt đi, không cần nói nhiều.”

Robert vẻ mặt hắc tuyến dừng động tác:

“Có hành động không liên quan nào thì nói lại với tôi.”

“Là sao?”

“Tức là Cố tổng bên Minh Đức có nói chuyện gì kỳ quái không, hoặc là lúc nào anh ta đi.”

Hành động không liên quan? Robert hoàn toàn im lặng.

Một lát sau, Robert báo cáo: “Cố tổng muốn tham quan văn phòng tầng này một chút, Hứa tổng dẫn hẩn đi.” Đây có được xem là hành động không liên quan không?

Tần Vũ Phi nhanh chóng cảnh giác nhìn lướt qua phòng làm việc đang đóng cửa, không có lỗ hổng trên tường. Bên ngoài nhất định không nhìn thấy người đang trốn bên trong. Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên nghe được bên ngoài có tiếng người nói chuyện. Tần Vũ Phi nhanh tay nhanh chân núp sau cửa nghe lén như kẻ trộm.

Đúng là nghe được giọng nói của Cố Anh Kiệt: “Đây là phòng làm việc của Vũ Phi sao?”

Còn Vũ Phi? Ai cho hẩn gọi như vậy?

Tần Vũ Phi tức giận đến nghiến răng. Người này nhất định là cố tình, thực sự là quá phức tạp quá giáo hoạt, cho nên nói đàn ông một bụng xấu xa, Cố Anh Kiệt cũng không tốt hơn chỗ nào.

“Đúng vậy, tiếc là hôm nay cô ấy không ở đây.”

“Không sao, dù sao vẫn còn cơ hội gặp mặt.” Lời này của Cố Anh Kiệt Tần Vũ Phi nghe không rõ, hẩn là họn họ đã đi khỏi cửa phòng cô.

Tuy rằng biết rõ Cố Anh Kiệt không biết cô ở sau cửa, nhưng Tần Vũ Phi cảm thấy hẩn đang cố tình nói cho cô nghe.

Nhất thời cô không có cách nào hình dung tâm trạng của mình, cũng không biết mình muốn làm gì. Tần Vũ Phi cảm thấy rất sốt ruột. Cô có chút hối hận, ngay từ đầu không nên trốn, cô thực sự là không có đầu óc. Hiện tại muốn đi cũng không được, vậy càng mất mặt hơn, giống như cô tỏ ra sợ hẩn, vô cùng bị động.

Tần Vũ Phi trong phòng làm việc đi tới đi lui, không nghĩ ra cách nào

tốt, một lát sau, nghe được máy tính có tiếng thông báo, cô quay lại trước máy tính xem xét, là Robert đã gửi: “Lão đại, Cừu tổng nói không có chuyện gì, bảo mấy người chúng tôi có thể về trước. Tôi trở về đây.”

“Người của Minh Đức đâu?” Tần Vũ Phi hỏi, tan họp rồi sao?

“Bọn họ vẫn còn ở phòng họp. Cố tổng nói còn muốn thỉnh giáo vài vấn đề. Mấy người bọn họ còn muốn ở lại tiếp tục trò chuyện, tôi về trước, quay về rồi hãy nói.” Robert thấy những người bình thường tham gia họp đều đã đi, chỉ còn lại mình cậu, bị nhiều lãnh đạo nhìn như vậy, thực sự là xấu hổ. Lập tức không dám nói thêm nữa, đóng máy tính lại trốn về phòng thị trường.

Quay lại chỗ ngồi mở máy tính, câu hỏi của Tần Vũ Phi trên màn hình máy tính nhảy ra, cô muốn biết bên Minh Đức có nói thêm nội dung gì đặc biệt không. Robert vẻ mặt đau khổ, hẳn thực sự không phải là một nhân tài làm gián điệp, thật không nghe ra người bên Minh Đức nói chuyện gì đặc biệt. Có điều đối với nghiên cứu sản phẩm và nghiệp vụ rất kỹ lưỡng. Hắn nhìn Hứa tổng, Cừu tổng vẻ mặt vui vẻ, rõ ràng bọn họ rất hài lòng đối với việc hợp tác lần này .

Robert có thể cảm giác được tâm tình kỳ lạ của Tần Vũ Phi, thật sự là không dám khen Minh Đức trước mặt cô. May mà Tần Vũ Phi không nói gì nữa, cũng không gọi hắn trở lại văn phòng, ngay cả cửa phòng làm việc cũng chưa từng mở ra, giống như cô dường như thật sự không có ở đây.

Nhưng một lát sau, trong máy tính của Robert có thông báo, Tần Vũ Phi gửi đến, cô bảo cậu đến phòng họp nhìn xem người của Minh Đức đã đi chưa? Robert cứng đờ, phòng họp không thông với toilet cũng không thông phòng trà nước, thẳng đến cửa thang máy, cậu đi thoáng qua tìm hiểu tình hình, mười phần chính là biểu hiện lúc đi làm lơ mơ, không được để bị Cừu tổng nhìn thấy.

“Giả vờ ra ngoài hút thuốc lá.”

“Khu vực hút thuốc bên cạnh toilet mà lão đại.”

“VẬY cậu cầm điện thoại làm bộ tín hiệu không tốt lắm, ra ngoài tìm tín hiệu đi.”

“Làm sao có thể vụng về như vậy?”

“Căn bản sẽ không có ai chú ý đến cậu, đi đi!”

“Đi đi!” một dấu chấm than đằng sau lại làm cho Robert có thể cảm nhận được khí thế của Tần Vũ Phi, vẻ mặt cậu đau khổ, cầm điện thoại đi ra ngoài. Một lát sau, Robert trở về báo cáo, đám người Cố Anh Kiệt cùng Cừ Chính Khanh vẫn còn trong phòng họp.

Tần Vũ Phi nóng nảy, người kia định ở lại đây hay sao?

20 phút sau cô lại bảo Robert đi xem. Robert rất nhanh đã trở lại, nói Hứa tổng bộ phận sản phẩm đi mất, Vương Thành của Minh Đức và những người khác cũng không ở đó, nhưng Cố tổng và Cừ tổng vẫn còn trò chuyện náo nhiệt. Cuối cùng cậu lại gõ thêm một câu: “Lão đại, tôi không thể xuất hiện lần nữa, đi nữa sẽ bị đưa đến khoa tâm thần đó.”

Tần Vũ Phi tức giận nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, lúc này cách giờ tan tầm không xa, hôm nay cô đã đồng ý với mẹ hết giờ làm sẽ cùng bà đi làm tóc. Cố Anh Kiệt người có thôi hay không, lại không đi là có ý gì? Còn có Cừ Chính Khanh kia, giờ làm việc quý giá, người cùng người khác chém gió trên trời không thấy ngại sao? Tinh thần chuyên nghiệp của anh đâu? Còn có, hai người vì sao không trở về văn phòng trò chuyện, chiếm một căn phòng hội nghị quá là lãng phí tài nguyên rồi, đàn ông lớn rồn mà còn lười chuyển hang ổ, chuyện này thật sự là không tốt đâu.

Tần Vũ Phi trong lòng kìm nén nỗi bực họ ra máng ăn, nhìn lại bề ngoài, quyết định chắc chắn, đang muốn dứt khoát mặc kệ, dựa vào cái gì là cô trốn, Cố Anh Kiệt có gì đặc biệt hơn người, cô còn là Tần Vũ Phi đây này, ai sợ ai!

Lúc này điện thoại của cô vang lên, Tần Vũ Phi bị tiếng chuông điện thoại hù dọa, vô thức cho rằng Cố Anh Kiệt gọi cô, đang bức bối người này quá không thủ tín, nhưng cầm điện thoại xem, lại là Doãn Đình gọi đến.

Tần Vũ Phi không có khí thế, trong lòng còn có chút suy sụp. Cô lấy lại bình tĩnh, nhận điện thoại.

Doãn Đình gọi điện thoại tới hỏi buổi tối có muốn cùng nhau ăn cơm, cô mới lên mạng tìm được một nhà hàng không tệ, muốn đi ăn.

Tần Vũ Phi không có thời gian, nhưng Doãn Đình mời cơm làm cô đột nhiên có tinh thần: “Tiểu Đình à, hôm nay tớ đồng ý cùng mẹ ra ngoài rồi, hôm khác lại mời cậu ăn cơm. Nhưng bây giờ cậu có thể qua giúp tớ giải quyết rắc rối này được không?”

Doãn Đình bị cha bắt làm ở nhà máy hành chính, chỗ làm lại rất gần chỗ của Tần Vũ Phi. Cô nghe Tần Vũ Phi nói cần giúp đỡ, không hỏi một câu liền đồng ý. Kết quả nghe xong lời Tần Vũ Phi nói, cô có chút há hốc mồm. Cái gì Cố Anh Kiệt ở lì không đi, cái gì cô nói dối nói cô đi vắng không đi họp, bây giờ vừa vặn rất tốt, bị nhốt trong phòng làm việc không ra được. “Tớ ngay cả toilet cũng không dám đi.” Tần Vũ Phi cuối cùng còn muốn ra về đáng thương. “Cho nên thế này, cậu tới tìm tớ, tớ đi vắng, sau đó cậu rất tình cờ phát hiện ra Cố Anh Kiệt, gặp lại không bằng vô tình gặp được, cậu lại bảo anh ta đến quán bar của anh cậu chiều cố anh ấy làm ăn, trước kia chẳng phải cậu cũng có chút ý tứ với anh ta sao, cho nên mời anh ta cùng ăn một bữa cơm đi. À, đúng rồi, còn một câu nữa, vừa vặn hết giờ làm rồi. Sau khi đưa anh ta rời khỏi đây, cậu bằng lòng ăn với anh ta một bữa cơm cũng được, không muốn thì người kiếm có rút lui. Tóm lại mang anh ta ra ngoài, đừng ngăn cản đường tan tành của tớ là được.”

Doãn Đình khóc không ra nước mắt, lại là nhiệm vụ yêu cầu cao như vậy!

“Cố Anh Kiệt chưa chắc đồng ý đi theo tớ! Ngộ nhỡ tớ mời người ta ăn cơm nhưng người ta lại không muốn đi thì sao?”

“Sẽ không... anh ta ở trước mặt người khác sẽ không để cho cậu bẽ mặt đâu. Con người hấn nói về phong độ thì đứng đầu rồi.” Tần Vũ Phi còn nhớ rõ lúc trước trong tiệc rượu sinh nhật của cô, cô để cho Cố Anh Kiệt mời Doãn Đình khiêu vũ, tuy Cố Anh Kiệt rất không vui, nhưng ở trước mặt mọi người hấn vẫn làm theo.

Nghĩ đến đây trong lòng Tần Vũ Phi vừa hận nghiêng rằng, loại đàn ông này thật sự là quá không đáng tin cậy, phong độ đứng đầu cái gì. Hoa tâm củ cái! Hấn dám nói hấn không phải!

Doãn Đình có chút khó xử, bảo cô đi trêu Cố Anh Kiệt cô có chút không dám, trước kia trêu chọc một lần lại hại hấn cùng Tần Vũ Phi ầm ĩ một lần, quá xấu hổ. Thế nhưng Tần Vũ Phi nhờ cô giúp, dù thế nào cô vẫn phải làm. Lại làm chuyện mất mặt, ấu trĩ lần nữa cô cũng vui lòng. Ai bảo cô là một người bạn thân đáng tin cậy cơ.

Vì vậy Doãn Đình đi!

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 22

Doãn Đình nhanh chóng đến dưới lầu công ty của Tần Vũ Phi, trước tiên gọi điện xác nhận lại chi tiết quá trình hành động sau đó cô cố gắng che giấu sự khẩn trương của mình, giả bộ điềm nhiên như không có việc gì đi lên lầu. Lúc đi vào văn phòng, cô kiểm chế không nhìn cửa chính gần phòng họp của Cố Anh Kiệt, giả bộ không có việc gì đi tới giống như những người khác.

Đến bên ngoài phòng làm việc của Tần Vũ Phi, Doãn Đình hỏi thư ký: “Vũ Phi có ở đây không?”

Thư ký nhận ra Doãn Đình, cũng đã sớm nhận được chỉ thị của Tần Vũ Phi, vì vậy đáp: “Cô ấy ra ngoài rồi, không ở đây ạ.”

“À.” Doãn Đình sững sờ vài giây, nghĩ xem nên diễn tiếp thế nào, chuyện như này cô thực sự không am hiểu. “VẬY...” Cô suy nghĩ lại, rốt cuộc quyết định thật ra thì cũng chỉ là diễn một chút thôi, không có gì to tát cả. “Tôi đi đây.” Cô nói. Thư ký gật đầu: “Doãn tiểu thư đi thông thả.”

Doãn Đình nhếch miệng, cô thật sự không muốn đi. Đến gần phòng họp lúc này cô còn phải mời Cố Anh Kiệt ăn cơm, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý cho tốt. Sớm biết phải có ngày này, lúc trước cô nên đi học một khóa bồi dưỡng biểu diễn, mà bây giờ không còn kịp rồi.

Doãn Đình thở dài, chậm chạp xoay người đi đến cửa chính, chậm chạp đi đến cửa phòng họp, dọc đường đi suy nghĩ lời thoại tiếp theo.

Trong điện thoại Tần Vũ Phi nói rất dễ, bởi vì Doãn Đình vốn đã tìm được nhà hàng muốn rủ Tần Vũ Phi đi ăn cơm, theo tình tiết vở kịch này, cô đến tìm Tần Vũ Phi, Tần Vũ Phi đi vắng, trùng hợp cô gặp Cố Anh Kiệt, vì vậy thuận tiện mời anh cùng đi ăn. Việc này nghe hợp tình hợp lý không hề

có sơ hở.

Thế nhưng Doãn Đình cảm thấy thật khó.

Cuối cùng cô đi tới cửa phòng họp, trước khi “Vô tình gặp mặt” Cố Anh Kiệt, cô kìm lòng không được lại thở dài. Sau đó cô giả bộ lơ đãng quay đầu, lại phát hiện hai người đàn ông trẻ tuổi trong phòng đều nhìn cô chăm chăm.

Doãn Đình lại càng hoảng sợ, hoàn toàn không cần ngụy trang, trên mặt có đầy đủ biểu cảm giật mình. Bắt đầu dường như không tệ, nhưng cô quên lời thoại rồi.

“À, cái đấy...” Cô thật chột dạ.

“Thật khéo.” Cố Anh Kiệt thay cô giải vây. “Cô tới tìm Vũ Phi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Doãn Đình gật đầu liên tục.

“Cô ấy không ở đây.”

“À, vâng.” Doãn Đình lại tiếp tục gật đầu. Nếu Cố đại soái ca có thể nói tiếp “Hiện tại vừa vặn cũng gần đến giờ cơm chiều, không bằng chúng ta cùng đi ăn một bữa.” thì tốt rồi. Nhưng Cố Anh Kiệt không có câu sau, anh nhìn Doãn Đình không nói, mà Doãn Đình tiếp tục kệt lời thoại.

“Vị này là?” Cừu Chính Khanh hỏi.

Doãn Đình tinh thần chấn động, thật tốt quá, có chuyện có thể nói rồi.
“Xin chào, tôi là Doãn Đình, là bạn của Vũ Phi.”

“Xin chào.” Cừu Chính Khanh gật gật đầu “Cô tìm Tần Vũ Phi làm gì?”
Không phải là bạn bè trong công việc, có việc công muốn tìm người sao?”

Doãn Đình trong lòng vui vẻ, vị này so với Cố Anh Kiệt có cảm giác dễ nói chuyện: “Còn chưa thỉnh giáo đại danh.”

“Cừu Chính Khanh.”

“À, thì ra là Cừ tổng.” Doãn Đình đã từng nghe Tần Vũ Phi nhắc đến vị quản lý tinh anh này, cô đối với tên của anh rất có ấn tượng. “Xin hãy đứng đắn chút.” Cô lúc ấy nói với Tần Vũ Phi, “Tên của anh ta nhất định là có ý này.”

Hóa ra dáng vẻ của “Xin hãy đứng đắn chút” nhìn như thế này, cũng không tệ lắm.

Cừ Chính Khanh gật gù đầu, “Xin chào. Cô tìm Tần Vũ Phi có chuyện gì?”

Lời mở đầu này rất thích hợp, Doãn Đình rất cao hứng, liền tranh thủ bắt lấy cơ hội: “Tôi từng nghe Vũ Phi nhắc đến anh, không nghĩ tới hôm nay có thể gặp được, quen biết cũng là có duyên. Cừ tổng, tôi tìm trên mạng thấy một nhà hàng rất tốt, đến tìm Vũ Phi đi ăn thử, kết quả cô ấy không có ở đây. Trùng hợp gặp được Cừ tổng, chi bằng chúng ta đi cùng đi.” Cô thuận lợi đem lời mời nói cho hết, tự thấy lòng can đảm của mình thật đáng khen, cô thậm chí vỗ ngực chính mình. Hơn nữa phòng họp này chỉ có Cừ Chính Khanh cùng Cố Anh Kiệt, kéo Cừ Chính Khanh đi Cố Anh Kiệt nhất định cũng không cách nào ở lại.

Thật sự là cơ trí! Doãn Đình tự khen mình một chút.

Cừ Chính Khanh vẻ mặt hắc tuyến, cô gái này và Tần Vũ Phi đều thuộc nước ” Mạc”* sao? Hay là nói virus “Không có quy luật không có nguyên tắc” của Tần Vũ Phi đại tiểu thư cũng được lây sang cho bạn bè rồi? Anh thấy Doãn Đình lén lút nhìn Cố Anh Kiệt, bỗng nhiên liền sáng tỏ, à, hóa ra là cảm thấy hứng thú với Cố thiếu. Cô không muốn mời anh ăn cơm, là muốn mời Cố thiếu ăn cơm.

*Nước Mạc (莫名其妙) hay edit đầy đủ hơn là “mạc danh kì diệu”

Quả nhiên Doãn Đình lại nói thêm một câu: “Khó gặp được. Cố Thiếu cũng cùng đi nhé.” Để chắc chắn... Vẫn là mời Cố Anh Kiệt, cô dốc sức như vậy, một mẻ hốt gọn, cho dù bọn họ không đồng ý, cô cũng có thể ăn nói với

Vũ Phi.

Cố Anh Kiệt nhìn Cừ Chính Khanh, lại nhìn Doãn Đình, thì tỉnh ngộ. Thì ra Doãn Đình vừa ý Cừ Chính Khanh, Tần Vũ Phi thật sự dồn hết tâm trí giới thiệu đôi tượng cho bạn thân. Anh lại quan sát Cừ Chính Khanh, bỗng nhiên tâm tình rất tốt. tuy Tần Vũ Phi đối với Cừ Chính Khanh cũng không có hứng thú, nhưng không thể phủ nhận, người đàn ông này rất ưu tú, hôm nay càng trò chuyện hẳn càng tán thưởng Cừ Chính Khanh, nếu như Tần Vũ Phi muốn thấy Doãn Đình và Cừ Chính Khanh phát triển tình cảm, anh đương nhiên cũng có thể giúp một tay.

“Được.” Cố Anh Kiệt đã đồng ý, lại nói với Cừ Chính Khanh: “Cùng đi chứ, tôi làm chủ được rồi.”

Doãn Đình cảm động muốn khóc, Cố thiếu rõ ràng đã đồng ý! Quả nhiên là một người đàn ông siêu cấp tốt, siêu cấp phong độ, siêu cấp vương tử, cô đã từng thích anh thật sự là quá tinh mắt rồi! Vũ Phi à Vũ Phi, chuyện khó như vậy mình lại có thể xử lý được, nhanh đến khen mình đi !

Cừ Chính Khanh vốn không hề có ý định nhận lời mời cơm của Doãn Đình, nhưng mà bây giờ là Cố Anh Kiệt mời anh, anh không có lý do cự tuyệt. Anh lập tức trở lại văn phòng dọn dẹp một chút, bàn giao tốt chuyện làm ăn, sau đó cùng Cố Anh Kiệt đi ra ngoài. Hai người trong thang máy tiếp tục nói chuyện công việc. Doãn Đình đứng bên cạnh họ không nói lời nào, vội vàng cúi đầu gửi tin nhắn.

“Cố tổng và Cừ tổng đều ra ngoài, nhiệm vụ hoàn thành.” Phía sau thêm một khuôn mặt tươi cười.

“Quả nhiên có thể giao trọng trách, trở về mình sẽ mời cậu một bữa lớn.” Tần Vũ Phi trả lời rất nhanh. Doãn Đình thật cao hứng, cất kỹ điện thoại ngẩng đầu nhìn lên, hai người đàn ông đã ra thang máy đi về phía bãi đậu xe. Doãn Đình nhanh chóng đuổi theo, trong đầu đang do dự bây giờ rút lui được không? Tìm lý do gì tốt đây? Kết quả không khéo như thế, lúc này hai người đàn ông đồng thời nhìn thấy xe Tần Vũ Phi, bọn họ dừng chân.

Ra ngoài rồi, sao xe vẫn còn ở đây?

Chứng cứ này có chút quá rõ ràng, Doãn Đình đỏ mặt hời hợt, cho nên nói chỉ số thông minh của đàn ông không quá quá cao thì sẽ đáng yêu. Cô vội vàng kêu lên: “Ồ, đây không phải xe Vũ Phi sao? À, nhất định là người khác hẹn cô ấy, lái xe tới đón, muộn một chút cô ấy sẽ lái xe về à?”

Hai người đàn ông nhìn cô, không nói gì, tiếp tục đi lên phía trước. Đi hai bước Cố Anh Kiệt hỏi cô: “Cô nói nhà hàng ở đâu?”

“À, có có.” Doãn Đình nhanh chóng lấy điện thoại ra, may mà cô thật sự đã chọn được nhà hàng, hôm nay còn tìm nhận xét về nó. Cô đem tin tức điều tra ra xem, báo tên nhà hàng và địa chỉ, còn chăm chú đọc đánh giá của thực khách cho bọn họ nghe. Đọc xong rồi, ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt hai người đàn ông, à, có chút sâu xa.

Doãn Đình rất xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Đánh giá của khách hàng rất quan trọng, chọn nhà hàng nhất định phải xem cái này.”

Không có ai tiếp lời cô, Doãn Đình kiểm điểm một chút, sớm biết như vậy đã không đọc đánh giá rồi, nên nói như Vũ Phi “Đến nhà hàng này, đi!” Vừa có khí thế lại không cần giải thích, thật tốt.

Lúc này Cố Anh Kiệt hỏi cô: “Xe của cô đâu?”

“Tôi không biết lái xe.” Doãn Đình đỏ mặt. Mỗi lần cô học lái xe đều giày vò huấn luyện viên đến mức họ đều khóc lóc cầu xin cô “Tôi sẽ hoàn tiền lại tất cả cho cô, xin mời tạm biệt” loại chuyện này tuyệt đối không đáng được khoe khoang, hơn nữa cô mỗi lần học lại làm hư xe của huấn luyện viên loại chuyện này thật sự cũng không nên nói cho người khác biết. Một số người trời sinh đối với máy móc rồi xe cô gì đó đều không thành thạo, cô tình cờ lại là một trong số đó.

Cố Anh Kiệt lại nói: “Vậy cô ngồi xe Cừu tổng đi, chúng ở gặp mặt ở cửa nhà hàng.” Tiểu Đình à, coi như cô là bạn thân của Tần Vũ Phi, tôi có

thể giúp cô chuyện này.

Cừu Chính Khanh cùng Doãn Đình đưa mắt nhìn nhau, tại sao muốn hai người bọn họ không quen biết đi cùng một chiếc xe? Có điều Cố Anh Kiệt không chờ bọn họ phát biểu ý kiến, anh đã đi tới xe của mình ở chỗ khác, mở khóa lên xe. Cừu Chính Khanh thấy thế cũng không nói gì, dùng tay ra hiệu mời Doãn Đình đi với hấn, để cô lên xe.

Dọc đường đến nhà hàng, Doãn Đình đều có chút không tự nhiên, thật sự không quen biết “Xin người đứng đắn chút”, không biết có thể nói chuyện gì. Hơn nữa bộ dạng hấn lái xe qua mức nghiêm túc, nhưng mà nghe Tần Vũ Phi nói, vị Cừu tổng đại nhân này làm gì cũng rất nghiêm túc tập trung. Được rồi, Doãn Đình nói với chính mình, như vậy ít nhất ngồi xe của anh rất có cảm giác an toàn.

Đang từ từ thả lỏng, chợt nghe Cừu Chính Khanh hỏi: “Tần Vũ Phi đang giờ trò quỷ gì?” Xe chỗ kia, Doãn Đình diễn thật sự không đạt, bộ dạng giúp che giấu Tần Vũ Phi làm chuyện xấu quá rõ ràng.

Doãn Đình sợ hãi kêu lên, nhanh chóng giả ngu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cừu Chính Khanh nhìn cô một cái, không đáp, hỏi: “Doãn tiểu thư và Tần Vũ Phi là loại bạn bè nào?”

“Là...” Doãn Đình nghĩ nghĩ, “Bạn tốt.” Bạn bè loại nào rốt cuộc là vấn đề gì, cũng không thể nói là bạn bè ăn nhậu chơi bời, tuy rằng họ quả thực là cùng ăn chơi.

“À.” Cừu Chính Khanh gật gật đầu, lại hỏi: “Doãn tiểu thư làm công việc gì?”

“Hả, hành chính.” Kỳ thật cô bị cha bắt hỗ trợ cửa hàng, có cái gì thì làm cái đó, không phải chức vụ quan trọng gì.

“À.” Cừu Chính Khanh lại nói thẳng, “Cho nên Doãn tiểu thư đến tìm Tần Vũ Phi ăn cơm, là trốn việc về sớm sao?”

“...” Doãn Đình ngẩn người, chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua Cừ Chính Khanh, hẳn cũng quay đầu nhìn cô một cái. Trong ánh mắt kia, không có khiêu trách chứ?

Doãn Đình ngây ngốc, bị Cừ tổng đại nhân khí thế lãnh đạo đè lại. Cô còn chưa từng bị người khác chỉ trích thái độ làm việc bao giờ.

Xong đời, lên xe giặc!

Doãn Đình qua nửa ngày mới trở lại bình thường, cô trốn việc liên quan gì đến hắn, cô cũng công phải người làm của hắn, cô căn bản không cần chột dạ!

“Đúng vậy!” Doãn Đình lấy khí thế của Tần Vũ Phi trả lời vấn đề này. Cô chính là trốn việc về sớm, thế nào!

“Cái gì đúng vậy?” Kết quả Cừ Chính Khanh hỏi.

Doãn Đình lại sửng sốt, chẳng lẽ muốn cô lặp lại lần nữa “Tôi chính là trốn việc đến tìm người ăn cơm” sao? Doãn Đình nhếch miệng, không để ý tới anh. Người này không có cách nào nói chuyện phiếm, rất không có cách nào hàn huyên.

“À.” Kết quả một lát sau, Cừ Chính Khanh phản ứng. “Cô là trả lời vấn đề của tôi à? Chuyện đó đã qua lâu rồi, tôi tưởng cô không muốn quan tâm.”

“...” Doãn Đình im lặng, người này phản ứng quá chậm lại chế giễu cô cung phản xạ của cô quá dài sao? Người này không có cách nào nói chuyện phiếm, rất không có cách nào hàn huyên.

May mà đã đến nhà hàng, Doãn Đình thở dài một hơi.

Lúc ở cửa nhà hàng đợi Cừ Chính Khanh đi đỗ xe, Cố Anh Kiệt đã tới, hẳn cùng đứng đợi với cô..., sau đó hỏi một câu: “Tần Vũ Phi đang giở trò quỷ gì?”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Doãn Đình đọc lời thoại có sẵn, liền diễn xuất giống lúc trên xe.

Cố Anh Kiệt nhìn cô, không nói lời nào. Doãn Đình cười ngây ngô hai tiếng, vừa quay đầu thấy Cừ Chính Khanh đứng bên cạnh cô, dường như đã nghe đối thoại vừa rồi, bởi vì vẻ mặt hấn giống như đang nói “Cô sẽ chỉ nói một câu kia sao?”

Doãn Đình tiếp tục giả ngốc “À, nhanh vào trong, nếu không thì không còn chỗ ngồi.” Cô nhất mã đương tiên, dẫn đầu đi vào, nghĩ thầm kế trước không xong, cô đã bỏ lỡ cơ hội để rút lui. Hy vọng hai vị soái ca lúc ăn cơm ăn thật ngon, không muốn nói chuyện với cô, không nên ép cung, nếu không thì cô sẽ nhịn không được gọi điện cho Tần Vũ Phi cầu cứu.

Mày mà hai vị soái ca cũng rất có phong độ, trên bàn ăn không nói gì ảnh hưởng đến khẩu vị..., hơn nữa Cừ Chính Khanh chỉ thích nói chuyện công việc, Cố Anh Kiệt ngược lại có thể mở rộng cuộc trò chuyện, Doãn Đình đối với việc chính mình không xen vào cuộc trò chuyện này vô cùng hài lòng. Cô chính là đến ăn, đối với việc cô vừa thất tình trước đó không lâu mà nói, hiện tại đồ ăn còn có sức hấp dẫn hơn là đàn ông rất nhiều.

Bên trong phòng làm tóc, Tần Vũ Phi và Tần mẹ. Tần mẹ làm tóc, cô tiện thể sơn móng tay. Lơ đãng xoay mặt, nhìn thấy gương mặt quen thuộc. Từ Ngôn Sướng, bạn Cố Anh Kiệt. Hấn cũng ở đây hót tóc.

Tần Vũ Phi không quen Từ Ngôn Sướng, chỉ là biết mà thôi, trò chuyện cũng chưa từng, gật đầu cũng có thể miễn, hướng chỉ hấn biết quan hệ của cô và Cố Anh Kiệt, vì vậy Tần Vũ Phi nghiêng đầu, trực tiếp ra vẻ không nhìn thấy.

Từ Ngôn Sướng nhú mày, thật sự ghê gớm, quả nhiên là Tần đại tiểu thư ra vẻ kiêu ngạo. Từ Ngôn Sướng đợi cắt tóc xong, ngồi trên ghế sa lon ăn điểm tâm uống trà đợi bạn, hấn lấy điện thoại ra, gọi cho Cố Anh Kiệt: “Cậu đoán xem tôi vừa nhìn thấy ai?”

Cố Anh Kiệt nghe được câu hỏi này trong lòng nhảy dựng, phản ứng đầu tiên trong đầu phát ra ba chữ “Tần Vũ Phi”. Anh vô thức nhìn Doãn Đình đối diện đang vui vẻ ăn cơm, sau đó cầm điện thoại nói với Doãn Đình và Cừu Chính Khanh “Tôi nhận điện thoại”, mới vừa đi tới một bên, còn chưa nói lời nào, Từ Ngôn Sướng lại nói: “Đang hẹn hò?”

“Không có, cùng bạn bè ăn một bữa cơm thôi.”

Từ Ngôn Sướng cười cười: “Cậu thật giống như rất lâu chưa hẹn hò phụ nữ rồi nhá, chuẩn bị xuất gia sao?”

“Buồn cười.” Cố Anh Kiệt nhếch miệng.

“Đoán xem mình đã nhìn thấy ai?”

“Ai?” trong đầu Cố Anh Kiệt liên tục nhảy ra tên Tần Vũ Phi, nhưng ngoài miệng lại hỏi.

Kết quả Từ Ngôn Sướng thừa nước đục thả câu: “Người đoán xem, phối hợp một chút.”

“Cha cậu.”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 23

Cố Anh Kiệt cười rộ lên. Từ Ngôn Sướng giả vờ: “Được rồi, cậu không có hứng thú, vậy thì tôi cúp máy đây.”

“Này, chờ một chút.” Cố Anh Kiệt không kìm nổi gọi hắn lại, quả thực là hôm nay anh nửa công nửa tư chạy tới Vĩnh Khải muốn mượn danh công việc gặp Tần Vũ Phi, nhưng lại không gặp được. Hơn nữa anh cũng thấy được là hôm nay Tần Vũ Phi nhất định đang cố ý tránh anh. Anh hỏi: “Cô ấy đang làm gì?”

“Ai?” Đến lượt Từ Ngôn Sướng hỏi lại.

Cố Anh Kiệt lại do dự, đột nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, ngộ nhỡ người Từ Ngôn Sướng nhìn thấy căn bản không phải Tần Vũ Phi, anh chẳng phải là làm trò cười? “Không có ai. Tôi nói cái người cậu nhìn thấy kia.”

“À,” Từ Ngôn Sướng cố tình giấu ẩn ý, không nói là ai.

“Là Tần Vũ Phi?” Cố Anh Kiệt vẫn đoán. Hôm nay không gặp cô, trong lòng thật sự không thoải mái.

Từ Ngôn Sướng bên kia điện thoại cười lớn. Cười đến mức Cố Anh Kiệt nhanh chóng nói: “Bạn bè của tôi gọi rồi, tôi đi đây, chào.” Không đợi Từ Ngôn Sướng nói, anh cúp điện thoại, cảm giác mặt hơi nóng. Thực ra nam nữ lưỡng tình tương duyệt không có gì bề mặt xấu hổ, với kinh nghiệm tình trường lão luyện, Cố Anh Kiệt trước giờ đối với chuyện tình cảm đều thể hiện rất phóng khoáng, chỉ với Tần Vũ Phi, ừ, không cách nào hình dung, rất vi diệu. Trước khi trị được cô triệt để, anh không muốn làm trái ý cô, để cho mọi người biết chuyện của họ, làm cô mất hứng.

Cố Anh Kiệt nhìn điện thoại, chỗ đứng đầu đã không còn dãy số và hồ

sơ của Tần Vũ Phi, Tần Vũ Phi đã hoàn toàn xóa sạch, nhưng thực tế anh muốn lấy được số quá đơn giản, chỉ là anh không muốn làm như vậy. Là cô xóa bỏ, cho nên phải tự tay cô thêm lại giúp anh. Cố Anh Kiệt ngẩng đầu, thấy bàn ăn bên kia, Doãn Đình và Cừ Chính Khanh dường như lơ đãng ngẩng đầu nhìn nhau, sau đó cùng cúi đầu quét sạch đồ ăn.

Chuyện tình cảm à, Cố Anh Kiệt trong lòng thở dài, liền đi qua.

Quay lại chỗ ngồi, Cố Anh Kiệt không có tâm tư ở lại lâu, anh rất nhanh đã ăn xong, sau đó nói vừa rồi bạn bè nói có việc mời anh đi, anh xin phép rời đi đi trước, anh thanh toán hóa đơn, để hai người bọn họ từ từ dùng. Doãn Đình và Cừ Chính Khanh đương nhiên đồng ý. Cố Anh Kiệt lại nói với Cừ Chính Khanh phiền anh ăn cơm xong đưa Doãn Đình về, con gái một mình không an toàn, Cừ Chính Khanh không có ý kiến, đồng ý.

Doãn Đình nhìn Cố Anh Kiệt nhìn không được hai mắt phát ra trái tim, nhìn xem nhìn xem, bạch mã hoàng tử vừa ân cần lại dịu dàng, thật ghen tị với người phụ nữ cuối cùng được hoàng tử cưới về nhà! Cừ Chính Khanh thấy phản ứng của cô, liền cảm thấy suy đoán của mình là đúng.

Phòng khách bên này, Từ Ngôn Sướng bị ngắt điện thoại không nhìn được cười, sau đó anh cầm điện thoại di động, vụng trộm chụp Tần Vũ Phi một tấm, cô đang chống cằm, vẻ mặt nhàm chán. Từ Ngôn Sướng gửi ảnh chụp kia cho Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt chạy được nửa đường, nghe âm báo tin nhắn điện thoại, nhân lúc đợi đèn đỏ nhìn lướt qua. Là Tần Vũ Phi! Nhìn qua có chút buồn chán lại có vẻ đáng thương. Đáng đời! Cô nàng ngu ngốc! Đồ đàn độn!

Phía sau có xe ắc còi thúc giục, Cố Anh Kiệt mới phát hiện đèn xanh rồi, phía trước xe đã đi lên,... anh tranh thủ lúc lái xe. Đi qua giao lộ này, đi về hướng giao lộ kế tiếp, anh đang ở giữa dòng xe cộ, nhưng trong đầu tất cả lại đều là Tần Vũ Phi.

Bên này Từ Ngôn Sướng đợi một hồi lâu không thấy Cố Anh Kiệt trả

lời, liền cười, ông bạn cứng đầu này của hần, hần hiểu rất rõ, xem ra thật sự là có chuyện gì đó đang xảy ra.

Từ Ngôn Sướng lại nhìn Tần Vũ Phi, cô đã làm xong móng tay, ngồi trên ghế sa lon giống như chờ người. Hần đi qua, chào hỏi cô: “Hi, đã lâu không gặp.”

“Hi.” Tần Vũ Phi có chút cảnh giác, rất quen hần sao? Không lý do gì chạy đến chào hỏi, không phải là Cố Anh Kiệt bày mưu tính kế đây chứ?

“Gần đây có từng gặp qua James?” Từ Ngôn Sướng lại hỏi.

Tần Vũ Phi càng cảnh giác, “Không gặp.”

“Gần đây tôi cũng không gặp hần.” Từ Ngôn Sướng cười cười: “Tên này gần đây bắt đầu làm việc điên cuồng, bận bịu thấy đầu không thấy đuôi, bạn bè gặp mặt hần đều không đi.”

Tần Vũ Phi không nói lời nào, không hiểu nổi ý của Từ Ngôn Sướng là gì. Từ Ngôn Sướng nói tiếp: “Đoan ngộ được nghỉ, vốn định mời hần cùng đi du thuyền, kết quả hần nói không muốn ra ngoài, muốn làm việc. Tôi cảm thấy hần bị cái gì kích thích, tưởng rằng cô sẽ biết chứ.”

Tần Vũ Phi chợt dạ trừng mắt: “Tôi biết sao được! Tôi thân với anh ta lắm sao?”

Từ Ngôn Sướng không nói gì, Tần Vũ Phi trong lòng bực bội, lại nói: “Nói lại, tôi cùng Từ thiếu gia cũng không quen.”

“Đúng vậy.” Từ Ngôn Sướng lạnh lạnh nói, “Đại gia hiện tại không quen, cho nên tôi cũng không mời cô du thuyền ra biển.” Giọng nói kia, lại khiến Tần Vũ Phi tức giận nghiêng răng ngứa ngáy, cô giống như ít được đi sao, du thuyền cô chưa từng ngồi qua sao? Cô không có ra biển chơi đùa sao? Cô còn có chứng nhận lặn dưới nước đây này.

Từ Ngôn Sướng nói xong những lời khó nghe thân nhiên rồi khỏi, để lại

Tần Vũ Phi ở phía sau hắt giương mắt nhìn. Từ Ngôn Sướng cười thầm trong lòng, cô nàng này này có chút giống như thuốc nổ, tên kia dường như có chuyện gì bí mật, nói chuyện cũng không dễ nghe, ừm, bây giờ thử một lần thì càng thêm chắc chắn, có chuyện gì đó đang xảy ra.

Buổi tối hôm nay, Cố Anh Kiệt nhận được điện thoại của Từ Ngôn Sướng. Cố Anh Kiệt có phần đề phòng, anh cho rằng Từ Ngôn Sướng muốn nói đến chuyện Tần Vũ Phi, kết quả không phải. Từ Ngôn Sướng chỉ xác nhận với anh ngày nghỉ tết Đoan Ngọ dùng du thuyền nhà hắt cùng nhau ra biển. Chuyện này nửa tháng trước đã nói rồi, Cố Anh Kiệt không có ý kiến, mọi việc giao cho Từ Ngôn Sướng thu xếp. Du thuyền hai nhà Từ Cố đều gần bãi biển thành phố du thuyền để trong câu lạc bộ, mọi người có thể ra biển câu cá, bơi lội, đến nấu nướng trên đảo, câu lạc bộ nghỉ mát cũng ở trên đảo, còn rất nhiều trò chơi. Mang theo bao nhiêu bạn bè, ở mấy phòng, chuyện này Cố Anh Kiệt cũng không quan tâm, mà Từ Ngôn Sướng lại tới hỏi anh kế hoạch có thay đổi không?

Đương nhiên không thay đổi. Thời gian này anh bị cô gái kia chọc tức, công việc lại mệt mỏi như chó, anh không biết mình có phải là đang cùng Tần Vũ Phi tranh giành thắng thua hay không, nhưng anh cố gắng làm việc rất nhiều, cũng không biết cố gắng cho ai xem, người phụ nữ kia gặp cũng không nhìn anh. Tóm lại, anh cũng rất cần nghỉ ngơi giải trí.

Thực ra hôm nay anh muốn mượn công việc vô tình gặp cô, sau đó thuận lợi mời Tần Vũ Phi và đồng nghiệp của cô đi chơi, cô đề phòng không sơ suất, lần trước vừa nói cắt đứt mọi chuyện, anh định từ từ, mượn bạn bè yểm trợ làm cho cô vừa mất lại có thể tạo ra chút ít cơ hội.

Kỳ thật Cố Anh Kiệt cảm thấy Tần Vũ Phi nói rất có đạo lý, cô ấy cho rằng điều này là tình hình thực tế, nếu như anh không thể chắc chắn đi cùng cô lâu dài, vậy anh tội gì trêu chọc cô. Mỗi lần anh yêu đều thất bại, trong mắt cô căn bản cũng là thứ cặn bã. Anh vốn không biết, nhưng bị cô nói, anh thực sự hơi chột dạ.

Lần trước anh cũng nói kiên quyết, nói xong trong lòng rất thoải mái,

chẳng qua là sau đó anh cẩn thận suy nghĩ, anh yêu cô, anh không muốn cô bị tổn thương, cho nên ít nhất anh cần có lòng tin đối với chính mình để hành động lần nữa, có lòng tin có thể cùng cô đi lâu dài một chút, hơn nữa cũng muốn làm cho cô có lòng tin với anh. Nhưng điều kiện tiên quyết là, bọn họ không thể biểu hiện với người lạ. Anh muốn gặp cô, vốn định lấy cơ công việc cần họp vô tình gặp được, kết quả cô trốn đi.

Cố Anh Kiệt càng nghĩ càng bức, xem ra thật sự không thể quá khách sáo với cô. Đợi anh nghỉ tết Đoan ngo trở về, anh muốn cùng cô nói chuyện! Anh không thể tiếp tục bị loại như vậy. Anh một chút cũng không lãng nhãng!

Hai ngày sau đó, Tần Vũ Phi mời Doãn Đình ăn cơm, trên bàn ăn Doãn Đình liên tục nói chuyện Cừ Chính Khanh.

” ‘Xin hãy đứng đắn chút’ quả nhiên là phần tử tri thức, mình nói cái gì với hần, hần cũng kéo đến chuyện công công việc. Mình nói với hần đồ ăn thật ngon, hần nói muốn làm ra món ăn ngon đầu bếp đã rất cố gắng. Mình nói với hần quy mô nhà máy in của cha mình rất lớn, mỗi ngày đều rất bận, hần nói vậy sao cô còn không cố gắng một chút giúp cha cô quản lý tốt mà còn về sớm. Mình khách sáo khen ngợi hần còn trẻ đã thành đạt, hần nói nếu như cô cố gắng cũng sẽ có sự nghiệp. Tóm lại bất kể là mình nói gì với hần, hần đều yêu cầu mình phải cố gắng làm việc.”

Tần Vũ Phi cười ha ha.

“Hần quá đáng thương.” Doãn Đình rung đùi đắc ý, “Mình chưa thấy tên đàn ông nào giống như vậy.”

Tần Vũ Phi không nhịn được lại cười haha, nếu Cừ Chính Khanh nghe đánh giá thế này, có thể sẽ học máu đấy.

“Sau đó hần đưa mình về, mình nghĩ không tiện làm phiền hần lắm, nên mình nói có thể đưa ta đến chỗ anh trai cũng được, lại nhân tiện mời hần uống rượu, để hần tận hưởng không khí quán bar thử xem. Cậu tin không?

Hắn lại có thể chưa từng đến quán bar, hắn nói quá ồn, không muốn đi, nói chuyện công việc làm ăn không cần đến chỗ đó.” Doãn Đình nhú mày, “Quá đáng thương.”

Tần Vũ Phi cười đến chảy nước mắt, lại quay về chủ đề vui vẻ. “Hôm qua A Lâm gọi điện thoại cho mình, nói ngày nghỉ Đoan ngo đi thành phố B du thuyền ra biển chơi, hỏi mình muốn đi hay không, nó nói nó cũng sẽ tìm cậu.”

“Ừ, hôm qua nó cũng có gọi cho mình.”

“Vậy cùng đi chứ, năm nay chúng ta còn chưa ra biển chơi, mình mới tập luyện dáng người rất đẹp, nên lộ thì lộ. Bây giờ thời tiết cũng nóng lên, thời điểm thích hợp.” Doãn Đình chóng cằm, lúc trước theo đuổi nam sinh kia, nghĩ đến mùa hè, ăn mặc ít, không thể không coi trọng vấn đề vóc dáng, kết quả cố gắng cả buổi, eo thon ngực tròn, nhưng nam sinh kia lại không đuổi theo. Không thể uống công khổ cực được, tranh thủ thời gian tìm cơ hội khoe dáng thôi.

“Đi.” Thực ra hôm qua Tần Vũ Phi có do dự, bởi vì cô hỏi thăm, hoạt động là Từ Ngôn Sướng tổ chức, cho nên một nhóm người kia tất cả đều liên quan đến Cố Anh Kiệt. Nhưng cô lại nghĩ, dù sao Cố Anh Kiệt không đi, hơn nữa thái độ của Từ Ngôn Sướng hôm đó làm cô rất không thoải mái, hắn không muốn cô đi, cô lại càng muốn đi. Sau đó, bạn bè của Cố Anh Kiệt trở lại nói với anh Tần Vũ Phi cũng đi, trêu chọc Cố Anh Kiệt lo làm việc không đi Cố Anh Kiệt có thể bị tức chết hay không. Anh cố ý đến cô không đến, cô lại cùng bạn bè của anh tiêu sái chơi đùa.

“Đi!” Tần Vũ Phi quyết định. “Nhất định phải đi!” Tức chết Từ Ngôn Sướng và Cố Anh Kiệt là được rồi!

Thứ bảy, ngày nghỉ đầu tiên. Sáng sớm Tần Vũ Phi và Doãn Đình an vị trên xe bạn bè thẳng đến bến tàu thành phố B. Một đường vô sự, đến nơi đã có không ít bạn bè chờ ở đó, mọi người từng người lớn tiếng chào hỏi, trang điểm lộng lẫy, cạnh tranh sắc đẹp.

Doãn Đình nhìn tình hình, nói với Tần Vũ Phi: “Cậu nói đúng đó, ‘Xin hãy đứng đắn chút’ không nên quan tâm đến các hoạt động lật lọng này.” Ngày đó cô nhất thời nóng đầu, phát nhiệt, nói với Tần Vũ Phi nếu không cũng mời Cừ Chính Khanh cùng đi đi. Kết quả Tần Vũ Phi rất chắc chắn nói hắn sẽ không tới đây. Nếu như hắn nhìn thấy một đám con nhà giàu khỏe của đùa giỡn không muốn phát triển hắn sẽ tức chết. Doãn Đình cũng không cố chấp, mặc dù cảm thấy Tần Vũ Phi nói có chút khoa trương, nhưng vẫn bỏ đi ý định. Hôm nay nghĩ lại, quả nhiên không gọi Cừ Chính Khanh là đúng. Chủ đề của mọi người đều là tên thành phố, quần áo, đổi xe, đi đâu chơi, không có người thảo luận công việc. Như vậy ‘Xin hãy đứng đắn chút’ nhất định sẽ cảm thấy siêu buồn bực. Đến lúc đó cô là người phụ trách mời, vậy cô chẳng phải là rước họa vào thân. Được rồi, được rồi, người tốt không thể làm loạn.

Hôm nay mí mắt Tần Vũ Phi giật liên tục, cảm thấy dường như có cái gì bất thường, nhưng từ lúc rời giường đến đi ra ngoài đều rất thuận lợi, cô nghĩ loại tâm lý này là do cô quá mệt mỏi. Tối qua cô rõ ràng mơ thấy Cố Anh Kiệt. Trong mơ anh không làm gì, chỉ nhìn cô, thấy tim cô đập rất nhanh. Tim đập nhanh cả đêm như vậy, có thể không mệt mới là lạ.

Tần Vũ Phi lấy kính râm xuống, dụi mí mắt, chợt nghe một giọng nói nũng nịu gọi: “James, anh giúp em cầm một chút đi.”

Tần Vũ Phi cứng đờ, sau cổ tóc gáy đều bị dựng lên.

Rất nhiều người tên James. Nhưng James...

Tần Vũ Phi quay đầu lại thấy cách đó không xa một chiếc xe vừa đậu, bên cạnh là Cố Anh Kiệt tay mang theo hai túi hành lý đang ở giữa nhóm người, một cô gái đứng bên cạnh anh, một cô gái khác đang xoay người sửa sang lại giấy, người đàn ông khác đang từ xe khác xuống.

Trong mắt Tần Vũ Phi, những người khác như vô hình, chỉ chú ý đến hình ảnh Cố Anh Kiệt hoa tâm củ cải và hai cô gái ở cùng một chỗ như một bức tranh đẹp để đặt trước mặt cô.

Trong cơn giận dữ.

Công việc bận quá, không thể đến chơi? Phi! Ra đây chơi được rồi, còn trái ôm phải ấp!

Hoa tâm củ cải chết tiệt, thôi hoa tâm củ cải!

Đằng kia Cố Anh Kiệt quay người, đang muốn cùng bạn bè đi đến du thuyền bên này, lại nhìn thấy Tần Vũ Phi nổi giận đùng đùng lại xinh đẹp tỏa sáng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lần sau khi chúng ta gặp lại...

Trong đầu hai người đồng thời nhảy ra những lời này.

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn Cố Anh Kiệt, không chút che dấu sự tức giận của bản thân. Cô kiêu ngạo hất cằm, ra dáng tư thái nữ vương.

Sau đó Cố Anh Kiệt nở nụ cười.

Tần Vũ Phi, nên là hình dáng này.

Anh cười để lộ một hàm răng trắng, cười đến Tần Vũ Phi không hiểu sao không còn khí thế. Cô bỗng nhiên rụt rè...., vội vã lấy kính râm đeo lại trên mũi, lại hung hăng trừng Cố Anh Kiệt, lặng lẽ quay đầu qua một bên.

Bỏ qua anh!

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 24

Không quan tâm thì không quan tâm thôi.

Cố Anh Kiệt hiểu được ngôn ngữ cơ thể của cô, anh cố tình không để ý tới cô. Anh cùng ba người bạn kia đến chỗ nhóm bạn khác, lần lượt chào hỏi, nhưng không đến gặp mặt Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi càng tức giận, cô cảm thấy mình bị vừa lừa rồi. Từ Ngôn Sướng nói với cô Cố Anh Kiệt muốn tặng ca, nói cái gì sẽ không mời cô tất cả đều là cố ý, trở về lại tìm một người bạn chung giữa họ làm như trùng hợp đến mời cô, kết quả cô đã cắn câu. Nhất định là Cố Anh Kiệt đang giở trò. Lừa cô tới đây để xem sắc mặt cô.

Tần Vũ Phi biết rõ mình có điểm kì lạ, nhưng kì lạ thì kì lạ, trong lòng cô không vui tại sao phải giả vờ mình rất vui vẻ. Cố Anh Kiệt xếp đặt cô gặp hần, cô không vui, thấy Cố Anh Kiệt lạnh nhạt với cô, cô cũng khó chịu, cho dù Cố Anh Kiệt đối với cô ân cần, cô ưng thuận nhưng cũng sẽ khó chịu. Dù sao cô cũng khó chịu rồi, tại sao cô phải giả vờ rằng mình đang vui vẻ.

Tần Vũ Phi phụng phịu, vẻ mặt mất hứng. Sau đó Từ Ngôn Sướng đến, thấy Tần Vũ Phi, hần cười đến mặt mày sáng lạn, gọi mọi người tranh thủ thời gian chia nhóm, hai chiếc du thuyền, chia lộ trình trên thuyền, trước tiên mọi người bơi lội câu cá ăn điểm tâm, sau đó chạy lên đảo đốt lửa qua đêm, ngày mai lái thuyền đến nơi xa hơn để chơi, một số hòn đảo nhỏ rất có ý nghĩa.

Mọi người đều rất cao hứng, tung tăng hoan hô như chim sẻ, chia nhóm đi theo Từ Ngôn Sướng và Cố Anh Kiệt lên du thuyền. Tần Vũ Phi không nói hai lời, lên du thuyền bên Từ Ngôn Sướng. Từ Ngôn Sướng cười với cô, cô cũng giả bộ cười lại, sau đó quay đầu. Từ Ngôn Sướng quay đầu nhìn Cố

Anh Kiệt bên kia, anh đang nhìn về bên này. Nhưng tiếc là Tần Vũ Phi nhìn cũng chưa từng nhìn anh một cái. Từ Ngôn Sương giả vờ không biết bão tố giữa hai người, chỉ vẫy vẫy tay với Cố Anh Kiệt, ý bảo người bên này đã sẵn sàng, chuẩn bị khởi hành.

Dọc đường không có chuyện gì bất thường, hai chiếc du thuyền đến nơi, các nhóm trai gái thay đồ bơi, thoa kem chống nắng nhao nhao xuống nước, ai không bơi thì ở trên thuyền ăn uống, trò chuyện, khiêu vũ, đánh bài, chụp ảnh, chơi trò chơi. Tần Vũ Phi tâm tình không tốt, chơi cái gì cũng không có hứng thú, Doãn Đình đã sớm cùng người khác xuống biển bơi lội, lúc kéo cô cùng đi cô nói cô muốn ở lại trên thuyền chơi, nhưng cô đòi tới đòi lui, một chút hứng thú cũng không có, hơn nữa càng đòi càng bực bội.

Thà vừa rồi cô lên thuyền của Cố Anh Kiệt cho rồi, như vậy ít nhất cô không cần đoán anh lúc này đang làm gì, có phải đang được phụ nữ quay quanh, có phải đang tán tỉnh những cô gái khác. Thậm chí cô nghĩ mục đích Cố Anh Kiệt gạt cô đến chơi, là muốn phủ đầu ra oai cho cô xem, không có cô anh rất thoải mái, anh căn bản không thiếu phụ nữ, cho nên cô không cần quá coi trọng bản thân, còn chơi trò trốn tìm. Thật ra người ta một chút cũng không thèm, chỉ là cô tự mình đa tình.

Tần Vũ Phi cảm thấy như vậy không đúng, trong đầu cô ra sức bảo chính mình dừng lại. Không cần nghi ngờ nhiều, không được nghĩ xấu người khác, nhưng cô nhin không được. Cô biết rõ tính tình cô không tốt, biết rõ mình có tật xấu, nhưng cô không cách nào không chế. Cô chán ghét chính mình như vậy, cô cũng ghê tởm mình ngu ngốc nói với Cố Anh Kiệt “Anh có yêu tôi không”, “Tôi rất thích anh”, “Chúng ta xóa sổ điện thoại của nhau”, chán ghét bản thân nghe nói Cố Anh Kiệt đến thì rõ ràng si mê vô cùng, giống như chơi trốn tìm.

Thật sự là ngu xuẩn, làm cho người ta ghét. Cô đúng là người phụ nữ khiến cho người ta chán ghét.

Tần Vũ Phi nghĩ cô cần phải xuống nước để tỉnh táo một chút, nếu không thì cô sẽ nóng nảy mà quăng ném đồ lung tung mất.

Tần Vũ Phi thay áo tắm hai mảnh, nhảy xuống nước. Thời tiết rất nóng, vừa xuống nước cảm thấy nước lạnh chênh lệch với nhiệt độ bên ngoài rất cao, cô run rẩy dưới nước, lập tức cảm thấy thoải mái nhiều, một lúc thích ứng với nước, cô bắt đầu đi lên. Người trên boong tàu lớn tiếng ầm ĩ, xung quanh không ít người bơi lội cười hì hì, Tần Vũ Phi không có tâm trạng, nghe được cảm thấy mệt mỏi, liền bơi đến ven bờ, bên kia có một số đảo san hô nhỏ, khá yên tĩnh.

Bơi được một đoạn dài, từ trong nước ngẩng đầu lên mới nghe được có người gọi cô: “Tần Vũ Phi!”

Tần Vũ Phi đảo mắt, rất tốt, Cố thiếu đến cãi nhau sao? Muốn chỉ trích thái độ trốn tránh của cô không tốt sao? Cô đầy một bụng bức bối không có chỗ bộc phát, ầm ĩ một trận cũng tốt, có lẽ cãi nhau so với xóa sổ điện thoại chấm dứt càng hiệu quả hơn!

Tần Vũ Phi đột nhiên quay lại, còn chưa mở miệng, lại nghe Cố Anh Kiệt bắt đầu mắng: “Rốt cuộc em có chút ý thức an toàn hay không, trước đó không phải đã cùng mọi người nói rồi? Không bơi quá xa, không hành động một mình, xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao?”

Tần Vũ Phi ngẩn ngơ, lại mắng cô chuyện này sao? Cố Anh Kiệt trước mặt cô không ăn mặc bảnh bao như bình thường. Anh để trần nửa thân trên, tóc ẩm ướt vẫn còn chảy xuống, bọt nước theo gương mặt sóng mũi rớt xuống, phác họa đường nét anh tuấn, Tần Vũ Phi không dám nhìn xuống, đành phải nhìn chằm chằm vào mắt anh.

Ánh mắt của anh lúc này đặc biệt sáng, đang bốc cháy lửa giận. Tần Vũ Phi cũng không biết tại sao, khí thế bỗng chốc mất hết. Nhưng cô không thể yếu thế, không cam lòng bị anh chèn ép, vì vậy hừ một tiếng, hất cằm: “Mắng chửi người khác rất nhanh, anh chẳng là gì của tôi, có tư cách gì mà chỉ trích tôi?”

Cố Anh Kiệt ghen hòng, xấu hổ mở miệng nói anh đang tìm cô, ở dưới nước bơi trong đám người không thấy cô, liền chạy lên thuyền đi tìm, nhưng

người trên thuyền lại nói cô xuống nước rồi, anh lại xuống nước tìm, thật vất vả mới thấy cô, nhưng cô lại bơi một mình ra xa. Anh đương nhiên tới một mình, tìm được cơ hội ở riêng với cô là quá khó. Nhưng cô không chú ý an toàn, một mình chạy loạn khắp nơi thật sự là chọc giận anh. Tóm lại một mét trở về một mét, muốn trách cô không có ý thức an toàn, cũng muốn bắt lấy cơ hội cùng cô một chỗ.

Cố Anh Kiệt rẽ nước, tới gần Tần Vũ Phi, trong nước Tần Vũ Phi trốn không được, bị anh bắt được. Cố Anh Kiệt kéo cô đến rạn san hô đằng sau, vừa nói: “Đến đây, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Tôi không muốn đi.” Tần Vũ Phi giãy dụa, nhưng đánh không lại sức của anh. Cô có chút hối hận, thật sự là không nên bơi đến chỗ này, cô không muốn nói chuyện với anh, cô sẽ thua. Hiện tại trong đầu cô rất loạn, cô không có tâm trạng, cô chưa chuẩn bị tốt, cô sẽ thua.

“Anh thả tôi ra.” Cô đập tay anh, “Đồ lưu manh, tôi muốn gọi người.”

“Được, em gọi đi, nhanh lên, anh có thể giúp em.” Cố Anh Kiệt trêu chọc, nhìn cô nàng có chết thì cũng chết vì sĩ diện này có thể làm gì.

Tần Vũ Phi trừng anh, quả nhiên không có mặt mũi nào gọi người, cô thậm chí còn vô thức nhìn bốn phía xung quanh, sợ có người chú ý bọn họ. May mắn là cô đã bơi khá xa, những người trên du thuyền không có ai thấy bọn họ.

Cố Anh Kiệt vừa rẽ nước vừa kéo cô đến rạn san hô bên kia, cô không phối hợp, anh duỗi tay nắm lấy eo cô. Eo cô rất nhỏ, rất mềm mại, lúc này bởi vì mặc áo tắm hai mảnh, da thịt bên hông lộ ra, bàn tay to lớn của anh nắm lấy, giống như hâm nóng cô. Hai người đều dừng động tác, những ký ức chung đồng thời tràn vào trong đầu. Ánh mắt của anh nóng rực, nóng đến mặt cô không tự giác được đỏ lên.

Cố Anh Kiệt nhìn cô chằm chằm, rồi sau đó có phần thô lỗ kéo cô, mang cô đi đến rạn san hô phía sau. Chỗ này thật sự kín đáo lại yên tĩnh, tim Tần

Vũ Phi đập thình thịch.

Cố Anh Kiệt chống hai tay lên đá ngầm, sát hai bên bả vai của cô, lưng cô dựa vào đá ngầm, bị cọ có chút đau, để đề phòng bị chìm xuống, cô duỗi tay nắm lấy cánh tay anh, Cố Anh Kiệt dứt khoát lặn tới, dùng chân nhẹ nhàng áp sát cô, da thịt trên người gần như chạm nhau, mặt đối mặt, tạo thành một cử chỉ rất thân mật.

Tần Vũ Phi thiếu chút nữa cho rằng anh muốn hôn cô, vì vậy sau đó co rút lại, nhưng anh không có, anh chỉ nhìn cô, thấy thân thể cô như nhũn ra. Lại không dám nhìn thẳng anh, cô liền rủ mắt xuống. Nhưng nhìn xuống tình hình cũng không chuyển biến tốt đẹp bởi vì cô thấy anh để trần, lộ ra lồng ngực cường tráng cùng trên đó... hai điểm đỏ ửng.

Tần Vũ Phi mặt càng đỏ hơn. Chưa bao giờ biết đàn ông cởi trần cũng sẽ khiến mọi người suy nghĩ xa xôi, đồ tắm của đàn ông cũng nên có ba điểm mới đúng.

“Hôm đó anh đến công ty em, có phải em trốn đi không?” Cố Anh Kiệt hỏi. Tần Vũ Phi trong đầu bỗng tưởng tượng anh mặc quần áo lót, có chút buồn cười.

“Vì sao trốn anh?” Anh lại hỏi.

Tần Vũ Phi hồi phục tinh thần, ai nói cô trốn anh rồi? Còn vì cái gì! Anh quản được cô sao? Cô nhin không được gương mặt tròng hấn: “Anh mới là xấu xa, rõ ràng tìm người lừa tôi tới đây!”

“Anh tìm người lừa em lúc nào?”

“Rõ ràng là có! Không phải ngày nghỉ anh tăng ca sẽ không tới đây sao? Bây giờ tại sao lại ở đây?” Hơn nữa vừa xuất hiện đã dẫn theo hai người con gái đi cùng! Quá ghê tởm!

Cố Anh Kiệt nghe xong, hỏa khí cũng tăng lên: “Em là vì cho rằng anh sẽ không tới cho nên mới đến đây sao?” Uống công anh lúc gặp cô ở đây vừa

kinh ngạc lại vui mừng, anh cho rằng cô không ngại gặp anh, hoặc nên nói là cô giả vờ cũng muốn giả vờ không sợ gặp anh. Kết quả đây sao? Cho là anh tăng ca?

“Lớn tiếng như vậy làm gì? Lớn tiếng thì hay sao? Giọng lớn rất giỏi à?” Luận khí thế cãi nhau Tần Vũ Phi thật sự sẽ không thua.”Chính là nghĩ anh không ở đây tôi mới đến đây, như thế nào!”

Không ra làm sao, anh đã phát bực. Sau đó anh cũng đoán được ai lừa gạt cô, chẳng qua là để tránh lửa giận của cô đốt tới người khác, anh vẫn không muốn nói chuyện này cho thỏa đáng.

“Tóm lại bây giờ chúng ta lại gặp mặt, chúng ta phải nói chuyện rõ ràng.”

“Lần trước cũng đã nói rõ ràng, không còn gì để nói.” Tần Vũ Phi muốn đẩy anh ra, nhưng anh dùng sức, cô đẩy không đi. Cô tức giận đánh anh một cái, da hai người để trần để xuống nước, khi chạm vào nhau liền vang lên một tiếng “chát” rất lớn. Tần Vũ Phi lại càng hoảng sợ, chột dạ mở mắt, nghe có vẻ rất đau. Cô không dám động thủ lần nữa, liền rút tay lại.

“Vui không?” Cố Anh Kiệt hỏi.

“Không.” Người phụ nữ không có lương tâm nào đó trừng mắt.

“Cho em đánh thêm một cái.”

“Không muốn.” Ai thèm đánh anh. Tần Vũ Phi nhin không được lại trừng anh.

Cô trừng anh, lại bị tầm mắt của anh bắt được. Ánh mắt đó giống với trong giấc mơ của cô tối hôm qua. Mặt Tần Vũ Phi lại bắt đầu nóng lên, trong đầu có âm thanh đang hò hét, đẩy anh ra, bảo anh rút ngay, nhưng cô không nhúc nhích được, cô thậm chí không mở mắt ra, sau đó cô thấy anh mỉm cười, thở dài một tiếng.

Môi của anh áp sát, hôn cô.

Tần Vũ Phi đầu óc choáng váng, cô nghe được anh trên môi cô nói: “Tần Vũ Phi, anh đã nghĩ sẽ thật từ từ đến bên em, chờ chúng ta đều tin tưởng nhau hơn sẽ nói sau.”

Sau đó thì sao? Tần Vũ Phi hỏi thầm. Nhưng anh không nói tiếp, mà lại hôn cô, nụ hôn lần này tương đối nhiệt tình, đầu lưỡi của anh quấn vào, cô đã từng nếm thử hương vị của anh, cô thích hương vị đó, sạch sẽ lại rất dễ chịu.

“Thế nhưng lúc nhìn thấy em, anh lại hoàn toàn quên mất chuyện từ từ này.” Cô bị anh ôm vào lòng, nghe được anh bên tai cô nói: “Anh thích em, Tần Vũ Phi, rất rất thích em. Anh muốn ở bên em.”

Thế sự tin tưởng kia đâu rồi, không có lòng tin làm sao bây giờ? Tần Vũ Phi lại hỏi thầm. Cô cảm thấy anh rất nhanh sẽ chán cô. Chỉ cần cô bắt đầu lộ ra sự lo lắng, nghi ngờ, bộ mặt nhỏ mọn của mình, cô cảm thấy cô không có cách nào không chế chính mình. Cô đối với chuyện tình cảm này, hoàn toàn không có lòng tin.

“Tần Vũ Phi, bạn thân của em đã đi rồi, cho dù cô ấy đối với em có cảm giác như thế nào, là đặc ý, áy náy hay là cái gì khác, đều không quan trọng, cô ấy giải thoát rồi. Mà tên đàn ông cặn bã kia, em không phải nói hấn đã tìm được tình yêu đích thực, sống một cuộc sống tốt đẹp sao? Vì cái gì trong ba người, chỉ có em sống không tốt? Em sao có thể chịu thua?”

Tần Vũ Phi há to miệng, trong đầu như bị đánh một đấm.

Vì cái gì trong ba người, chỉ có cô sống không tốt?

Cô không biết.

Cô sống không tốt sao?

“Em sao có thể chịu thua, để bọn họ so với em hạnh phúc hơn?”

Tần Vũ Phi kinh ngạc nhìn Cố Anh Kiệt, cô không phục, cô đương nhiên không phục, nhưng nếu như cô lại thất bại? Bụng cô sẽ đau đớn, cô sợ lại bị phản bội, cô rất sợ cô sẽ yêu ai, đã yêu, sẽ đau khổ. Cô thật sự không muốn lại trải qua lần nữa.

Sẽ khiến cô khổ sở, cô không muốn.

Tần Vũ Phi nhìn Cố Anh Kiệt, nhìn ánh mắt của anh, cô nhớ tới câu Cố Anh Kiệt nói: “Nếu như em còn yêu anh, còn nhìn anh bằng ánh mắt này”, cô dường như nhìn thấy tình yêu trong ánh mắt Cố Anh Kiệt, đáp lại? Cô không chắc chắn. Lúc trước cô cho rằng cái nhìn thấy trong mắt của người đàn ông kia chính là tình yêu. Nhưng kết quả đã chứng minh là không phải.

Tần Vũ Phi há to miệng, rất muốn hỏi: “Cố Anh Kiệt, anh có thể đảm bảo anh sẽ không thay đổi sao?” Nhưng lời này vướng trong cổ họng, cô hỏi không ra. Quá ngu ngốc, cô ngu ngốc trốn tránh anh. Chính cô còn không bảo đảm được chuyện đó, người khác sao có thể đảm bảo?

Nam nữ hoan ái, lưỡng tình tương duyệt, cái gọi là tình cảm, căn bản là không có gì đảm bảo.

“Cố Anh Kiệt.” Cô gọi anh, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cô không thắng được, nhưng cũng thua không nổi.

Cô và anh yêu nhau sẽ có thể hạnh phúc sao?

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 25

Tần Vũ Phi đầu óc rối bời, lúc này lại thấy Cố Anh Kiệt nhíu mày, bàn tay trên bả vai và cổ cô sờ soạng, “Em không thoa kem chống nắng sao?” Anh hỏi

Tần Vũ Phi sưng sờ.

“Không thoa kem chống nắng đã xuống phơi nắng, em định tự lột da mình ra sao?” Anh mắng cô.

Tần Vũ Phi vẫn còn sưng sờ.

Cố Anh Kiệt quay đầu nhìn bốn phía: “Chúng ta qua bên kia, bên đó nắng không chiếu đến, lát nữa em trở về thì thoa kem chống nắng biết không? Bị bỏng nắng sẽ rất đau, làm sao mà kiến thức thông thường này cũng không có, rõ ràng là ra đây chơi, chuẩn bị cũng không chuẩn bị tốt. Đợi chút, em có mang kem chống nắng không?”

Anh nhìn cô, đợi cô trả lời, nếu như không có, vậy lấy của anh cho cô dùng. Nhưng cô không trả lời, nhìn anh hai giây, bỗng nhiên vịn lên vai anh, tiến lên tìm môi của anh hôn.

Thay đổi này làm Cố Anh Kiệt sửng sốt, đây là đáp lại ý của anh? Nhưng họ không phải nói vấn đề chống nắng sao? Vì vậy người phụ nữ này căn bản là không nghe vào... Cố Anh Kiệt không kịp nghĩ nhiều, bởi vì Tần Vũ Phi ôm cổ anh, hôn anh.

Cố Anh Kiệt đầu óc nóng lên, rất nhanh giành thế chủ động. Anh đặt cô ở trên đá ngầm, ra sức hôn.

Cô ôm chặt anh, nụ hôn này so với vừa rồi càng nhiệt tình. Cố Anh Kiệt

mừng rỡ như điên, người phụ nữ đáng giận này, chưa bao giờ hành động đúng nhịp, không hiểu rõ nhau, nhưng nụ hôn của cô thật đẹp, anh một chút cũng không muốn buông. Hôn nhau thật lâu, hai người đều thở dốc, anh lại ngậm lấy vành tai của cô, khó giấu hưng phấn của mình, nhẹ nhàng hỏi: “Vậy là em đã đồng ý phải không? Chuyện của chúng ta quyết định rồi?”

Tần Vũ Phi không nói, cô thay đổi tư thế, tựa đầu vào vai anh. Cô cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, vừa rồi nhất thời xúc động, rất muốn hôn anh. Nhưng anh hỏi chuyện này, cô lại không biết trả lời thế nào.

“Em có mang kem chống nắng, đừng lo.”

Nhấn nhin cả buổi, cô nói việc này? Cố Anh Kiệt quả thực không thể tin được, anh lôi cô từ trong lòng ngực ra vừa muốn mắng cô đùa giỡn với anh, du thuyền bên kia đột nhiên truyền đến một giọng nữ la hét hoảng loạn, sau đó là tiếng mấy người kêu to, tiếp đó có chút lộn xộn âm ỉ la hét trách móc.

Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi giật nảy mình. Cố Anh Kiệt kéo cô lên: “Chúng ta về trước đi, em không nên chạy loạn, không được đi riêng lẻ, về lên thuyền trước. Một lát anh sẽ tìm em.”

Tần Vũ Phi không hiểu được chuyện gì đã xảy ra, nhanh chóng gạt đầu ngoan ngoãn, không quan tâm việc cãi nhau với anh, cùng anh bơi trở lại. Một bên du thuyền không ít người vây quanh, thì ra là mấy người cười đùa âm ỉ, khiến cho một cô gái rơi xuống nước, cô gái kia bị dọa sợ, chân còn bị rút gân, may mà bên cạnh có người đang bơi lội, người trên thuyền cũng nhanh chóng nhảy xuống cứu giúp, cuối cùng cũng không sao.

Trên thuyền có mấy nhân viên phục vụ, phụ trách lái thuyền, chuẩn bị thức ăn và sinh hoạt hàng ngày, đều có chút kiến thức cứu hộ, lập tức đã làm một sơ cứu, cô gái kia không có việc gì. Chẳng qua là trước đó mọi người vui đùa quá mức, có chút âm ỉ không vui. Từ Ngôn Sương và Cố Anh Kiệt ra mặt hòa giải, cuối cùng xin lỗi, cũng coi như bình an vô sự.

Đợi xử lý xong những việc này, Cố Anh Kiệt quay lại tìm Tần Vũ Phi,

lại không thấy cô. Anh thở dài, đi lại trên thuyền nửa ngày, rốt cuộc bắt được Doãn Đình. Doãn Đình bung hai chén đồ uống, nghe xong vấn đề của anh đầu méo mó: “Cô ấy ở dưới phòng, cô ấy nói nó muốn ngủ một chút, chúng tôi ở bên cạnh đánh bài.”

Cố Anh Kiệt nghe xong, nhắc chân muốn đến khoang thuyền. Doãn Đình nhanh chóng ngăn cản anh: “Chỗ đó, đàn ông con trai không thể vào.”

“Tại sao?”

“Chúng tôi đặt cược hơi lớn, không thể để cho con trai vào.” Doãn Đình nói xong liền đi. Để lại Cố Anh Kiệt có chút ngơ ngác. Bên cạnh có một nam sinh hô: “Các cô gái đánh bài thua một lần cởi một bộ quần áo.” Bạn gái anh đang chơi ở dưới, anh bị đuổi ra đây. “Con gái đúng là kỳ quái, lúc bơi lội nói ăn mặc nhiều không thể nhìn, lúc đánh bài lại nói ăn mặc ít không thể nhìn. Cuối cùng không phải là mặc bikini sao? Không hiểu nổi.”

Cố Anh Kiệt cũng đồng ý, con gái đều không thể hiểu nổi, nhất là cô nàng Tần Vũ Phi kia, càng khó hiểu hơn. Người ta đánh bài, cô ngủ tại sao lại chọn chỗ này. Hơn nữa vừa rồi là cô chủ động hôn anh, anh đã nói sẽ đến tìm cô, cô lại chui xuống dưới. Muốn nói cô không trốn anh, anh không tin.

Cố Anh Kiệt có chút bức bối, không rõ Tần Vũ Phi đang suy nghĩ gì. Anh đi lại hai vòng trên thuyền, lại ngồi một hồi lâu, do dự nếu không thì tìm người xuống dưới kêu cô, lại lo lắng lên giọng như vậy cô sẽ mất hứng. Sau đó có người tìm anh, anh đành phải lên lại một chiếc thuyền khác.

Tần Vũ Phi quả thực là đã trốn, bởi vì cô không biết cô muốn làm cái gì, hoàn toàn không muốn để ý tới vấn đề muốn hay không muốn làm bạn gái của anh, rất phiền.

Thời gian qua rất nhanh, du thuyền theo lịch trình chạy đến nghỉ phép ở một đảo nhỏ, mọi người bố trí phân chia phòng ngủ, cô cầm thẻ phòng về trước đi tắm rửa thay đồ rồi nghỉ ngơi, lại không thấy Cố Anh Kiệt. Cô cho rằng mình cũng không phải đang tìm anh, nhưng không thấy anh, cô cũng có

chút mất mát. Cô cầm thẻ phòng, cùng Tiểu Đình đi lên lầu.

Cố Anh Kiệt xử lý hết việc vụn vặt, lúc đến khách sạn mọi người gần như đều đã về phòng, anh dạo qua một vòng, không thấy Tần Vũ Phi. Liên có chút bức bối. Người phụ nữ này, người phụ nữ này...

Lúc năm giờ, mọi người tập hợp, có thể chọn đến nhà hàng ăn ít đồ ăn, cũng có thể lựa chọn trực tiếp đến khu bãi biển chuẩn bị nướng thịt, buổi tối đốt lửa trại cùng với nướng thịt, bắn pháo hoa, đương nhiên cũng có thể tự do hoạt động. Mọi người rất nhanh quyết định nên làm gì rồi liền từng người tản đi. Từ Ngôn Sương dẫn người đến chỗ nướng thịt, Cố Anh Kiệt sắp xếp các hoạt động cho những người ở khách sạn.

Ở lại khách sạn sắp xếp người là do Cố Anh Kiệt chủ động nhận việc, anh sớm chờ ở đại sảnh, đến lúc mọi người đều tản đi, vẫn không thấy Tần Vũ Phi. Doãn Đình cùng phòng cô chậm rãi đi đến, bảo Tần Vũ Phi nói quá mệt mỏi, không muốn đi chơi, cô xuống giúp cô ấy lấy chút đồ ăn. Lửa giận trong bụng Cố Anh Kiệt không có nơi xả ra.

Buổi tối, Cố Anh Kiệt ở khu nướng đồ tinh thần không tập trung, càng không thấy cô, trong nội tâm càng ngứa ngáy, hướng chi Tần Vũ Phi chủ động hôn anh, hôn xong lại không nói rõ cực đồng ý hay không đồng ý, đúng là khiến người ta đứng ngồi không yên. Nếu không phải thực sự biết rõ người phụ nữ này yếu ớt lại sĩ diện, tính tình đại tiêu thư, anh thực sự sẽ cho rằng đó là lật mềm buộc chặt, thủ đoạn cao minh, tình trường lão luyện rồi. Chưa từng có người phụ nữ nào có thể làm anh bất ổn như vậy.

Cố Anh Kiệt đem chân gà nướng trên bếp lật lại, anh không có tâm tình chơi đùa, lại không thể không làm gì, nếu như rảnh rỗi, anh nghĩ anh sẽ nhin không được mà chạy đến phòng khách sạn bắt Tần Vũ Phi, cho nên anh chủ động nhận trách nhiệm nướng thịt. Chỉ là một bên nướng thịt một bên trong đầu tất cả đều là cô. Lần này thật sự có chút tội tệ hơn, anh cũng không phải là thiếu niên bốc đồng mười bảy mười tám tuổi, cũng không phải mối tình đầu. Nhưng tình cảm so với thời kỳ trưởng thành càng xúc động, trước khi lý trí cân nhắc muốn từ từ bồi dưỡng niềm tin, anh đã chết trước.

Anh không muốn từ từ, không có cách nào cùng người phụ nữ kia từ từ sẽ có kết quả, anh thích cô, rất thích cô, anh muốn hai người yêu nhau.

Anh dự định đợi thời gian thích hợp, không có người nào chú ý, anh phải về khách sạn bắt cô, lúc này bất luận thế nào cũng không thể để cô chạy trốn, sau này xác định danh phận, anh muốn xác định quy tắc yêu đương giữa anh và cô, thứ nhất là không được phép chơi trốn tìm. Thứ hai... ừm, điều thứ hai chưa nghĩ tới, bây giờ quan trọng nhất là không được phép chơi trốn tìm.

Cố Anh Kiệt đang nghĩ ngợi, một cái chén được đưa qua, Doãn Đình cười híp mắt nói: “Cố thiếu, sáu cái chân gà, hai miếng bắp, sáu cái nắm hương, hai phần bò bít-tết.” Mặc dù bên cạnh còn có nhân viên khách sạn hỗ trợ nướng đồ ăn, nhưng tất cả mọi người đều thích chạy đến chỗ Cố Anh Kiệt ăn, có thể sai sử Cố thiếu, thật sự là rất thoải mái.

Cố Anh Kiệt giương mắt nhìn Doãn Đình, Doãn Đình có chút xấu hổ, bởi vì trước đó cô đã lấy ba đĩa rồi, vì vậy giải thích: “Đĩa này không phải một mình tôi ăn, tôi muốn mang lên ăn cùng với Vũ Phi.”

Muốn cho Tần Vũ Phi sao? Cố Anh Kiệt chăm chú chọn lấy mấy món ngon, sau đó xoay người tìm ra một lọ sốt cà chua trong va li, biết Tần Vũ Phi có tham gia hoạt động sau đó, anh cố ý bảo khách sạn chuẩn bị sốt cà chua, kết quả cô không đến. Vừa lấy sốt cà chua và thịt nướng tất cả đưa cho Doãn Đình, đột nhiên bên cạnh có một nữ sinh đi tới: “James.” Nữ sinh kia kêu, dáng vẻ có chút ngại ngùng.

Cố Anh Kiệt cười cười với cô ấy, đây là em gái của Tôn Diệc An bạn anh Tôn Diệc Tuyệt, cùng đi xe của anh. “Em muốn ăn gì?” Anh hỏi cô.

Tôn Diệc Tuyệt mím môi cười cười, dường như có chút xấu hổ: “James, em thích anh. Chúng ta kết giao được không?”

Cố Anh Kiệt sững sờ, vô thức nhìn thoáng qua Doãn Đình, Doãn Đình mở to hai mắt, say sưa nhìn. Tổ tình sao, Cố Anh Kiệt được bày tỏ. Lúc trước cô bày tỏ bị cự tuyệt rồi, rất muốn xem kết quả của vị cô nương này.

Nếu như nói lời cự tuyệt..., không biết Cố Anh Kiệt có thay đổi lời thoại hay không, nếu không cự tuyệt, Cố Anh Kiệt đồng ý kết giao sẽ là cái dạng gì đây, rất muốn xem!

Tinh thần bát quái của Doãn Đình hừng hực bốc cháy, con mắt lóe sáng khóe miệng mỉm cười, Cố Anh Kiệt thấy đau đầu.

Kết quả bởi vì Cố Anh Kiệt nhìn Doãn Đình, Tôn Diệc Tuyết cũng quay đầu nhìn Doãn Đình, ánh mắt kia giống như cô ở đây quấy rầy bọn họ. Doãn Đình hắc hắc gượng cười hai tiếng, vốn còn định giả ngu chịu đựng, chẳng qua da mặt không thật sự không đủ dày, Tôn Diệc Tuyết nhìn vào mắt cô, cô quyết định rút lui. Không cho nhìn thì không cho nhìn, cô quay lại hỏi Cố Anh Kiệt, à, không đúng, cô không tiện hỏi Cố Anh Kiệt. Trở về cô sẽ bảo Vũ Phi tới hỏi Cố Anh Kiệt được rồi.

Doãn Đình bùng đũa, nhanh chóng chạy về khách sạn. Cố Anh Kiệt đưa mắt nhìn bóng lưng cô, trong lòng chửi bậy, không cần đầu óc quá cao siêu cũng có thể đoán được cô nhất định là đến chỗ Tần Vũ Phi buôn chuyện, thật muốn gọi cô đến nhét cho cô 100 cái cánh gà làm cô ăn no quá không chạy nổi, không thể buộc tội anh.

Chỉ tiếc...

“James?” Tôn Diệc Tuyết nhìn Cố Anh Kiệt, chờ anh trả lời.

Cố Anh Kiệt thu lại ánh mắt nhìn theo hướng Doãn Đình biến mất, cười cười với Tôn Diệc Tuyết: “Thật xin lỗi.”

Lại bị cự tuyệt, Tôn Diệc Tuyết nhếch miệng, hỏi anh: “Là vì cô gái tên Tiểu Đình vừa rồi hay sao?”

“Đương nhiên không phải.” Cố Anh Kiệt bật cười, lắc đầu.

Tôn Diệc Tuyết không nói lời nào, suy nghĩ, bỗng cười cười: “Không sao, dù sao anh cũng không có bạn gái, chúng ta nhận thức tốt hơn nhiều.”

Cố Anh Kiệt nói: “Em sẽ tìm được người thích hợp hơn.”

Tôn Diệc Tuyết từ chối cho ý kiến, quay người đi.

Cố Anh Kiệt thở hắt ra, anh rất muốn nói cho cô biết anh đã có bạn gái, bạn gái anh rất hay ghen, tính tình cũng đại tiểu thư. Nhưng anh thật sự rất yêu cô ấy. Nhưng mà anh không thể nói như vậy, không thể để lộ quan hệ với người phụ nữ vô tâm kia. Anh đã nhiều lần yêu đương, thật sự chưa lần nào kìm nén như vậy. Cố Anh Kiệt thậm chí tâm trạng nướng cánh gà cũng không còn. Không biết Doãn Đình trở về sẽ nói với Tần Vũ Phi như thế nào, cô sẽ không lần nữa né tránh, cho là anh vừa trêu chọc cô vừa dụ dỗ cô gái khác?

Sau khi Doãn Đình trở về phòng quả thực đã nói. Chẳng những nói, còn mặt mày hớn hờ, thêm rất nhiều tính từ. Nào là tiếng sóng biển, ánh trăng mờ hoặc, dưới chân là hạt cát mềm mại, trước mắt là cô gái đáng yêu. “Thật muốn biết Cố Anh Kiệt suy nghĩ thế nào.” Doãn Đình vừa gặm chân gà vừa nói: “Cô gái kia là ngồi xe hắc tới đây, hắc cố ý đi đón cô ấy tới chơi, hắc là rất có cảm tình? Ôi, thật sự không phục, mình có chỗ nào kém cô ấy sao?” Cô ném xương gà vào thùng rác, chạy vào toilet soi gương, tiếng nói phát ra trong toilet: “Rõ ràng mình cũng rất xuất sắc, tại sao cho tới bây giờ nghĩ lại vẫn không có con trai theo đuổi?”

Tần Vũ Phi không trả lời, cô đang nhìn lọ sốt cà chua. Không cần hỏi Doãn Đình cô cũng biết rõ lọ sốt này là ai đưa, không có ai ăn thịt nướng với sốt cà chua, chỉ có người đàn ông đó sẽ giúp cô chuẩn bị. Có cô gái theo đuổi anh ư, buồn nôn! Hoa tâm củ cải! Anh dám đồng ý cô gái kia thử xem! Cho dù không đáp ứng nhưng cự tuyệt không dứt khoát thử xem!

Tần Vũ Phi đứng dậy, bắt đầu thay quần áo.

Doãn Đình trong toilet đi ra, la to: “À, mình đã hiểu! Chính là theo đuổi mình rất khó, cho nên không thể trách mình, chỉ trách bọn họ!”

“Bọn họ không có mắt.” Tần Vũ Phi buột miệng đáp.

“Không, không, về sau bạn gái bọn họ cũng không kém đâu.” Doãn Đình nói như vậy.

Tần Vũ Phi liếc mắt, cái đồ đàn này.

“Là do độ khó không thích hợp..., cho nên nhiều lần kết nối không được.” Doãn Đình nằm trên giường kêu rên. “Theo đuổi nhiều như vậy không có người nào thích hợp. Ngã Ca còn nói mình là hoa tâm củ cải, người ta không phải!” Cô đấm giường, “Nào có xử nữ hoa tâm củ cải! Chết tiệt! Còn có thể lấy chuyện này chê cười mình, cô ta quá đáng ghét, nói chuyện ngoại trừ châm chọc khiêu khích, cô ta cũng không còn kiểu nào tiến bộ hơn.”

“Cậu thật ngốc, cô ta nói khó nghe thì cậu quay lại mắng cô ta, xem lần sau cô ta còn dám?” Hoa tâm củ cải là đề Tần Vũ Phi nghĩ tới Cố Anh Kiệt, tên kia cũng tỏ thái độ vô tội. Cô chọn tới chọn lui, quần áo không hài lòng lắm, sớm biết như vậy mang thêm vài bộ.

Doãn Đình mếu máo, chẳng qua cô chỉ có thể mắng, không có khí thế của Vũ Phi: “Dù sao, lần tới mình muốn tìm một người dễ theo đuổi. Theo đuổi được là của mình, theo đuổi không được, cho dù giữ gìn cũng vô dụng.” Kỳ thật không phải là không có đàn ông chủ động theo đuổi cô, nhưng cô không muốn. Lúc này Doãn Đình mới nhìn đến hành động của Tần Vũ Phi, cô thay quần áo đẹp, vào trong toilet trang điểm.

“Ồ, cậu muốn ra ngoài sao?”

“Đúng.” Đi tìm hoa tâm củ cải kia tính sổ!

“Vậy cậu phải giúp mình hỏi Cố Anh Kiệt rốt cuộc có đồng ý cô gái kia không, thật muốn biết.”

“Được.” Anh dám đồng ý! Cô sẽ đánh anh!

Tần Vũ Phi ăn diện ổn thỏa, nhìn chính mình trong gương.

Cô sao có thể phục, để bọn họ sống hạnh phúc?

Tần Vũ Phi hít một hơi, cô không phục. Cô thật sự không thể chịu phục.

Doãn Đình sôi nổi đi trước dẫn đường, đưa Tần Vũ Phi đến bãi cát,

Càng đến gần người đó, khí thế của Tần Vũ Phi càng yếu đi. Cô là không phục, nhưng nếu như không phục có thể vui vẻ hạnh phúc, trên đời này làm gì còn tổn thương và đau khổ? Không phục chỉ là không cam lòng mà thôi, không thể đại biểu được gì, quyết định được gì.

Mấy người bạn cười toe toét chạy tới, kéo Tần Vũ Phi và Doãn Đình ra nhảy. Tần Vũ Phi cười cùng họ làm thành một vòng tròn giẫm nước bước chân dao động lán vẩy, trong lòng lại có chút hốt hoảng, vì sao trong ba người, chỉ có cô sống không tốt?

Cô rõ ràng rất tốt, cô có tiền, có cha mẹ yêu thương cô, có nhiều bạn bè, công việc rất tốt. Cô sống không thể tốt hơn. Chỉ là không yêu đương mà thôi, chỉ là không muốn yêu thêm lần nữa, có gì không tốt? Một đồng người không yêu ai, một đồng người không kết hôn, ai sẽ bảo ai sống không tốt,.

Càng nhiều người tham gia nhảy múa trong vòng, tiếng cười vang dội. Tần Vũ Phi cười không nổi nữa, khuôn mặt mệt mỏi, cô lặng lẽ rời khỏi đám người, cô muốn tìm Cố Anh Kiệt.

Nhưng dạo một vòng trên bờ cát cũng không thấy anh, Doãn Đình nói anh đang nướng thịt, nhưng sạp nướng thịt kia không có anh, trong nhóm người nhảy múa không có anh, trong đám người bên cạnh chơi đoán số cũng không có, Tần Vũ Phi bắt đầu bức bối. Lại đi một vòng, cũng không thấy nữ sinh tới cùng xe với anh, Tần Vũ Phi càng bức bối.

Bờ biển xa xa có một đôi tình nhân hoặc ngồi hoặc đi, Tần Vũ Phi không muốn đến xem bên đó có anh không, nhưng lửa giận trong lòng đã bắt đầu cháy. Trong lúc xuống cô đã thoáng xác định suy nghĩ từ từ làm lạnh, cô cũng không xác định được có nên làm như vậy không, cô cũng không biết

thật sự sẽ có thể hạnh phúc không.

Lúc này những người xung quanh bỗng nhiên kêu lên, pháo hoa rực rỡ nổ tung trên bầu trời.

Tần Vũ Phi ngẩng đầu, thấy trong bầu trời đêm nhảy ra vô số tia sáng chói mắt, rất đẹp, rung động lòng người, chỉ là thoáng qua, trong nháy mắt.

Nó có thể sẽ giống với hy vọng của cô không, cô bi quan nghĩ.

Cố Anh Kiệt chạy xuống khách sạn, thở gấp. Anh đến phòng tìm Tần Vũ Phi, gõ cửa hồi lâu không có ai mở, anh đợi một lúc, lại gõ cửa một hồi, vẫn không có người đáp lời. Anh rất thất vọng, nghe được bên ngoài có tiếng bắn pháo hoa, anh giật mình, có lẽ cô đang ngắm pháo hoa, anh vội vã chạy xuống dưới.

Pháo hoa rực rỡ, bên bờ biển người một nhóm lại một nhóm, Cố Anh Kiệt không biết nên đi đâu tìm, anh tùy tiện tìm từng người sau đó nhìn thấy cô.

Tần Vũ Phi đang ngẩng đầu ngơ ngác nhìn pháo hoa không ngừng bắn ra, một cái vụt tắt, một cái khác bay lên bầu trời đêm, tiếng người xung quanh ngạc nhiên thích thú, giờ điện thoại lên chụp. Cô chỉ ngơ ngác nhìn. Cô khinh thường bản thân bi quan, bi quan chẳng qua là tự cho rằng mình đáng thương, lại để người khác chê cười, cô ghét cái này nhất.

Cho nên, cô ghét nhất, là mình. Nếu như cô sống không tốt, là cô tự tạo ra. Cô thật chán ghét chính mình.

Bỗng nhiên một người đứng bên cạnh cô, cô quay đầu nhìn, tim đập nhanh. Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, giả vờ tập trung xem pháo hoa.

Người bên cạnh không nói chuyện, cô cố gắng kiềm chế không quay đầu nhìn anh, nhưng mỗi tế bào trong cơ thể dường như cảm nhận được sự hiện hữu của anh, tim cô đập càng nhanh, mặt cũng bắt đầu nóng lên, phát sốt. Sau đó, tay của cô được nắm lấy.

Bắt đầu chỉ là một đầu ngón tay, như đang thăm dò, vừa giống như đang trêu chọc cô.

Bàn tay nhỏ nắm lấy bàn tay nhỏ.

Cô biết là ai, cô không né tránh, cũng không nhìn anh. Cô nhìn không chớp mắt, chỉ nhìn pháo hoa trên trời.

Xung quanh có rất nhiều âm thanh, tiếng pháo hoa nổ tung, tiếng người reo hò, còn có tiếng sóng lớn vỗ bờ, nhưng Tần Vũ Phi đều không nghe thấy, bên tai cô chỉ có tiếng trái tim mình đập.

Tay của anh lại đi lên, lần này là hai hoặc ba ngón, cô không dám khẳng định, tim đập quá nhanh, cô không dám cúi đầu nhìn. Sau đó, tay của cô bị nắm trọn. Giữ trong lòng bàn tay của anh.

Cuối cùng cô không nhịn được quay đầu nhìn anh, anh cũng đang nhìn cô. Ánh mắt sâu xa, nóng bỏng, chứa đầy tình cảm.

Tần Vũ Phi chớp mắt, anh vẫn nhìn cô, ánh mắt không thay đổi, ánh mắt này cô đã gặp, trong giấc mơ của cô, anh nhìn cô như vậy.

Ngón tay của anh lại chuyển động, tách ngón tay của cô, đem ngón tay của cô kẹp giữa kẽ tay.

Mười ngón đan vào nhau.

Cô lại chớp mắt, anh nhìn cô, không nói chuyện, bàn tay dùng lực, kéo cô ra khỏi vòng người.

Cô không kháng cự, không giãy dụa, lòng cô mềm nhũn, không suy nghĩ điều gì, trong mắt là anh, sau lưng là tiếng sóng, tiếng pháo hoa phóng lên trời, tiếng người reo hò sôi nổi, cô cảm thấy một phần trong cơ thể đã xúc động hò hét. Anh kéo cô, càng chạy càng nhanh, trên tay cô là nhiệt độ từ bàn tay rộng của anh truyền tới, cô đi theo anh, tim đập rất nhanh, chậm rãi chạy lên.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 26

Cố Anh Kiệt đưa Tần Vũ Phi đến khách sạn.

Bọn họ đi qua đại sảnh, tiến vào thang máy, trên đường đi không gặp người quen, hoặc có lẽ bọn họ căn bản không để ý. Bàn tay vẫn nắm chặt không buông, anh quay đầu nhìn cô trong thang máy, cô cũng đang nhìn anh, đôi mắt như nước, khuôn mặt như hoa.

Anh một tay ôm cô kéo vào ngực, nắm chặt gáy cô, cúi đầu hôn.

Vốn định nói chuyện với cô, nhưng trong khoảnh khắc thấy cô dưới pháo hoa, anh đã quên mất mình muốn nói gì. Ôn định lại nội tâm xao động, cầm chặt tay cô, yên tâm lại hưng phấn.

Còn chuyện gì để nói, bọn họ yêu nhau, quanh đi quẩn lại, trốn trốn tránh tránh, cuối cùng thật ra lại khiến cho họ càng chắc chắn, bọn họ yêu nhau, đơn giản như vậy. Anh tin cô cũng nghĩ như vậy, anh có thể cảm nhận được. Cô kháng cự và né tránh, cuối cùng chẳng qua càng làm cho cô biết rõ điều này mà thôi.

“Đỉnh” một tiếng, đã đến tầng trên, cửa thang máy mở ra. Anh buông cô ra, cánh môi cô bị hôn đến đỏ tươi, hiện ra mị hoặc sáng bóng. Anh kéo cô vào phòng, cô không nói gì, ngây ngốc chạy theo anh.

Mở cửa phòng, hai người va chạm đi vào, trong nháy mắt cửa đóng lại, anh không thể chờ đợi được liền đè cô lên cánh cửa hôn nồng nhiệt. Cô nhón chân, vô cùng nhiệt tình đáp lại anh. Anh ngậm lấy mô cô, vượt ve vòng eo tinh tế, gọi tên cô.

Cô bị ngửa liền cười, co lại trong lòng ngực anh, càng ra sức hôn anh.

Cô giống như một ngọn lửa bắt đầu đốt cháy cả người anh.

“Tần Vũ Phi.” Anh gọi tên cô, tự chủ của đàn ông thực sự không đáng tin, anh cần cô ngăn cản mình.

“Cố Anh Kiệt.” Cô cũng gọi tên anh, vừa gọi vừa tìm kiếm môi anh, bàn tay theo vạt áo của anh đi vào, vuốt ve ngực của anh. Lúc trong biển vẫn chịu đựng được do chưa sờ qua, hiện tại tay của cô không bị khổng chế, cô cũng hoàn toàn không muốn khổng chế.

Anh bấu môi oán trách cô, cô cười to, cảm thấy vẻ mặt của anh rất thú vị. Cô nghịch ngợm cắn cằm anh, anh hừ một tiếng, nắm hông cô ấn về phía mình, để cô biết anh là một người đàn ông hơn nữa thật sự rất nguy hiểm.

Cô tiếp tục cười, lớn tiếng cười, nhảy lên vòng hai chân ôm eo của anh, lần này lại liếm lỗ tai của anh.

Đó là chỗ nhạy cảm của anh, anh biết cô biết rõ, là cô cố ý.

Cho nên còn có cái gì cần nói sao? Anh hoàn toàn nghĩ không ra, cái gì cũng không muốn nói.

Anh thô lỗ nâng cô lên, ánh mắt của cô sáng kinh người, má hồng xinh đẹp, đầy đặn làm cho anh mê muội. Anh cúi người hôn cô, tay tham lam tiến vào trong làn váy của cô, gọi tên cô: “Tần Vũ Phi!”

Tần Vũ Phi thở dốc, bị bàn tay của anh hâm nóng đến nổi da gà. Trong phòng không bật đèn, chỉ có pháo hoa lóe lên ngoài cửa sổ. Cô tìm anh muốn nói gì nhỉ? Cô nghĩ không ra. Cô nhắm mắt lại, ra sức ôm anh.

Không còn nhìn thấy gì nữa, trong đầu chỉ còn ánh mắt anh nhìn cô.

Cô không biết mình muốn làm gì, chỉ biết là cô cần anh. Mặc kệ tương lai như thế nào, mặc kệ sau này như thế nào, hiện tại cô cần anh. Cô kéo áo sơ mi của anh, cọ vào quần anh.

“Cố Anh Kiệt.” Cô gọi tên anh, bỗng nhiên cảm thấy hốc mắt nóng lên.

Cô không cần lo ngày mai có tốt không, không lo sau này có tốt không, cô chỉ muốn hiện tại. Hiện tại vui vẻ là tốt rồi! Có làm sao đâu? Dù sao cô vẫn là tùy hứng, không ôm chí lớn.

À, lọt bạch phú mỹ. Từ này rất quan trọng.

Cô ngây ngốc cười khanh khách.

Cô cảm thấy mình điên rồi!

Điên rồi điên rồi!

Cô kéo áo Cố Anh Kiệt, anh rời khỏi cô. Anh liên tục gọi tên cô, cô cảm thấy anh rất phiền, “Câm miệng!” Cô quát anh.

Cố Anh Kiệt trừng cô, cô trừng lại. Muốn thế nào?

Anh cúi người tiến vào, cô không đề phòng, “A” một tiếng kêu lên, cô dùng sức đập cánh tay anh, anh bị đau nhe răng, động tác dưới thân không ngừng, thấy vẻ mặt nhúm mày của cô, anh có chút đắc ý cười. Cô ôm chặt anh, giấu mặt vào hõm vai của anh, không cho anh nhìn, cổ tình hét lên: “Cố Anh Kiệt, anh chậm quá, nhanh một chút nhanh một chút.”

Thật sự là đủ rồi! Lúc này còn muốn trêu chọc anh sao? Cố Anh Kiệt đưa cô trở lại trên gối, cô mới đồng ý đóng cái miệng kia lại. Anh hôn cô, cô không nói, bởi vì nụ hôn của anh rất dịu dàng, dịu dàng khiến cô không muốn làm loạn nữa.

Cô nghe được tiếng pháo hoa, nghe được tiếng anh thở dốc, còn nghe được giọng của chính mình.

Tần Vũ Phi không biết bọn họ làm bao lâu. Bên ngoài pháo hoa đã ngừng bắn, đám người dường như cũng tản. Đến lúc cô và Cố Anh Kiệt kết thúc, cô mới để ý tới bên ngoài dường như đã yên tĩnh trở lại. Cô mệt mỏi

đến nổi đầu ngón tay cũng không muốn nhúc nhích. Cô nhắm mắt lại, cảm giác được Cố Anh kiệt hôn nhẹ lên mặt mình, vén tóc cho cô. Anh còn trêu chọc cô “Chỉ biết ngoài miệng lớn tiếng, thực ra một chút cũng không dùng được.”

Tần Vũ Phi rất muốn trừng anh, mắng anh, nói ai không dùng được? Không dùng được anh tại sao anh còn liên tục phẫn chấn góc đầu! Chẳng qua hiện tại cô quá mệt mỏi, đợi cô ngủ một một giấc dậy..., cô nhất định phải mắng anh, đồ đàn ông đáng ghét, được tiện nghi còn khoe mẽ. Cô đang suy nghĩ, cảm giác anh lại hôn trán mình, sau đó cô thiếp đi.

Cố Anh Kiệt ngồi bên cạnh, bật đèn ngủ, im lặng nhìn cô một lúc. Cô thật sự ngủ rồi, ngủ như một đứa bé. Lông mi cong cong, cái trán trơn bóng, dịu dàng, điềm tĩnh, đáng vẻ vô ưu vô lo. Anh nắm tay cô, nhìn vẻ mặt cô lúc ngủ, toàn thân tràn đầy cảm giác thỏa mãn. Anh nghĩ anh có thể luôn nhìn cô như vậy, chỉ là hiện tại anh đói bụng.

Nghĩ lại ngày hôm nay, anh muốn đi tìm cô, cơm cũng chưa ăn một miếng. Cố Anh Kiệt mặc xong quần áo, quyết định ra ngoài kiếm gì ăn, lát nữa cô cũng sẽ đói, anh cá hôm nay cô trốn anh nhất định cũng chưa ăn gì.

Để lại đèn ngủ cho cô, anh nhẹ nhàng đi ra ngoài. Đi vào thang máy sau đó nhìn vào gương, trong gương người đàn ông cười đến ngớ ngẩn, anh xoa xoa mặt, nhưng nhin không được vẫn cười.

Nhà hàng đã sớm đóng cửa, Cố Anh Kiệt chạy đến chỗ nướng đồ bên kia, cũng không thiếu người ở đó uống rượu, nói chuyện phiếm, đánh bài suốt đêm, trên kệ vẫn còn nướng mấy món. Cố Anh Kiệt không nói hai lời, lấy thức ăn bỏ vào đĩa, lại lấy mấy bình thức uống. Từ Ngôn Sướng ở trong đám người trò chuyện đã thấy anh, chạy tới: “Lúc này cậu đi đâu?”

Cố Anh Kiệt cười cười, tìm cái túi bỏ mấy thứ đó vào. Từ Ngôn Sướng thấy vẻ mặt của anh, cũng cười: “Cùng chỗ với Tần Vũ Phi?”

Cố Anh Kiệt nhìn hẩn, lại nhìn xung quanh, không có người nào, liền

nói: “Cậu lừa cô ấy?”

“Đúng vậy.” Từ Ngôn Sướng không phủ nhận. “Muốn cảm ơn sao?”

Cố Anh Kiệt gật đầu, Từ Ngôn Sướng cười lớn, “Cậu cũng nên cẩn thận một chút.”

Cố Anh Kiệt cũng cười: “Vẫn chưa đến lúc công khai, trở về mình và cô ấy mời cậu ăn cơm.”

“Được rồi, tôi sợ cô ấy giết người mất.”

“Cũng có thể.” Cố Anh Kiệt cũng không phủ nhận, tính tình Tần Vũ Phi, có thể mắng Từ Ngôn Sướng lừa cô hay không thật đúng là không xác định được.

Từ Ngôn Sướng tức giận trừng anh, tốt xấu gì cũng phải xuất ra khí khái đàn ông, lại có thể không biết xấu hổ thừa nhận mình thua thế Tần Vũ Phi sao? “Cậu rất nghiêm túc?”

“Ừ. Lần này quả thật hơi nghiêm túc.”

“Lần đó không nghiêm túc cũng nói giống vậy.”

“Không giống...” Cố Anh Kiệt suy nghĩ diễn tả như thế nào, “Chính là, có chút ý định nghiêm túc bất chấp tất cả.” Cho dù tính tình cô không tốt, quá khứ của cô không tốt, cho dù suy nghĩ của cô không tốt, cho dù cô... Tóm lại bất luận cô thế nào, anh cũng đã nghiêm túc rồi, anh muốn cùng cô ở một chỗ.

Từ Ngôn Sướng còn muốn nói gì, Cố Anh Kiệt lại nói: “Mình phải về, cô ấy tỉnh lại không thấy mình sẽ lại nghĩ nhiều, trở về lại nói chuyện.” Anh nói xong cầm đồ ăn vội vàng chạy, Từ Ngôn Sướng ở đằng sau giương mắt nhìn, ặc, cái này là trọng sắc khinh bạn rồi.

Cố Anh Kiệt trở về phòng, Tần Vũ Phi mở đôi mắt buồn ngủ nhìn anh,

anh hỏi cô: “Tĩnh rồi? Muốn ăn chút gì không?”

“Đừng ồn.” Cô buồn ngủ bực bội, trở mình ngủ tiếp.

Không ồn thì không ồn, Cố Anh Kiệt ngồi một bên ăn. Cô không ăn thì anh ăn, anh đói bụng lại rất vui vẻ, khẩu vị của anh vô cùng tốt. Một hơi quét sạch sẽ một đĩa thức ăn lớn, lúc anh đang uống nước, Tần Vũ Phi đứng lên đi toilet, sau đó không một mảnh vải bò lên giường đắp chăn, lát sau hơi tỉnh táo một chút, quay đầu nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Em cũng muốn ăn.”

Cố Anh Kiệt ghen hòng, anh cao hứng ăn hết sạch toàn bộ rồi. “Anh đi lấy cho em.” Anh đành phải nói.

Cô chớp chớp mắt, dường như càng tỉnh táo một chút. “Anh ăn hết sạch rồi?” Cô nổi giận.

Cố Anh Kiệt xoa xoa mũi, bị mắng đã đỏ lên, là anh không tốt, anh làm sao lại ăn hết sạch toàn bộ đồ ăn chứ. “Anh lại đi lấy cho em.”

“Anh không có đeo cái kia!” Cô đột nhiên chuyển chủ đề, lại tiếp tục đùa nghịch.

Cố Anh Kiệt ngẩn người, đầu rồi, anh hoàn toàn quên mất chuyện này. Chột dạ nhìn Tần Vũ Phi, cô cau mày vẻ mặt mất hứng, được rồi, cô mệt rồi ngủ không ngon, rất tức giận. Cố Anh Kiệt nhận mệnh bước tới ngồi cạnh cô: “Thực xin lỗi, là anh sai rồi.” Có chút đau lòng, không biết bây giờ cô không phải kỳ an toàn. Sai lầm này bình thường anh sẽ không phạm phải, kết quả lại phạm với cô hai lần.

Tần Vũ Phi duỗi tay cho anh một quyền, không tính là đau, Cố Anh Kiệt rất phối hợp mà giả vờ đau đớn, Tần Vũ Phi lại không chịu nể mặt, ném cho anh cái nhìn khinh bỉ.

“Anh có thuốc hay không?” Cô hỏi.

“Không có.” Anh làm sao có thể mang những thứ này trong người, cũng

không phải hái hoa tặc, thậm chí còn không chuẩn bị bao cao su, bởi vì anh không có ý định lúc du lịch xảy ra đoạn tình duyên ngắn ngủi các loại, căn bản không biết cô sẽ đến.

Tần Vũ Phi bĩu môi, đã đói bụng, ngủ không ngon, còn phải uống thuốc, cái gì cũng không thoải mái. Thật sự là tự tìm khổ cho bản thân, thế nên nói nhất thời phóng túng nhất định sẽ hối hận. Cô đứng lên tìm quần áo, anh bận bịu nhặt lên đưa cho cô. “Anh đi lấy ít đồ ăn cho em được không?”

“Không có tâm trạng.” Cô mặc quần áo, anh đứng bên cạnh hầu hạ. Cô tiện tay còn đập anh một cái: “Đáng ghét.”

“Được rồi, là anh sai, lần sau sẽ không như vậy.”

“Còn có lần sau.” Cô hung dữ trừng anh.

Anh không nói lời nào, chỉ thầm nghĩ đương nhiên là có lần sau, còn có rất nhiều lần.

Tần Vũ Phi bĩu môi một cái rồi dừng lại, hỏi anh: “Ở đây chỗ nào có thể mua thuốc?”

Cố Anh Kiệt khó xử lại áy náy, quả thật không biết ở đâu có. “Nếu không, anh đến khách sạn hỏi, ở đây cũng có bác sĩ thường trú cứu hộ khẩn cấp đấy, có lẽ có cũng không chừng.” Càng nói âm thanh càng nhỏ, bởi vì Tần đại tiểu thư nhà anh lại liếc anh rồi.

Cứu hộ khẩn cấp ở đâu ra thuốc tránh thai. Hơn nữa anh đến hỏi, trở về mọi người đều biết anh cùng phụ nữ lên giường, sau đó đám bạn bè sẽ nhiều chuyện, mặt mũi cô biết để đi đâu.

“Được rồi, được rồi.” Tần Vũ Phi đi toilet soi gương, chải tóc qua loa. Ai cũng không trách, đáng trách là cô. “Em phải về rồi.” Cô quay đầu, thấy Cố Anh Kiệt dựa vào cánh cửa nhìn cô. Nhịn không được lườm anh một cái, anh lại cười rộ lên.

Bạn gái mới của anh rời giường tính khí rất xấu, bắt đầu nổi tính làm nũng.

“Cười cái gì?” Cô tức giận, muốn đập anh. Nhưng tối qua chính mình quá xúc động, trong lòng có chút trống rỗng, cũng không dám hung dữ quá.

Cố Anh Kiệt không trả lời, đi tới ôm chặt lấy cô. Cảm giác bọn họ cùng một chỗ rất tốt.

“Này.” Cô đập lưng anh. “Em phải về rồi. Trở về nội thành.”

Anh sững sờ: “Vì thuốc?”

“Uống xong mới yên tâm.” Cô thật sự rất sợ chuyện này, so với yêu đương còn sợ hơn.

“Thực xin lỗi, là anh không tốt.” Cố Anh Kiệt giống như tự trách.

“Anh giúp em chuẩn bị thuyền được không, bây giờ có thể đi không, em không muốn cho mọi người biết, tránh bọn họ hỏi tới hỏi lui.”

“Được, 10 phút sau, anh ở đại sảnh chờ em. Em đi lấy đồ của mình đi.” Cố Anh Kiệt thoải mái đáp ứng, Tần Vũ Phi lại cảm thấy trong lòng có chút cảm giác không đúng. Nhưng nghĩ lại hiện tại cô tinh thần không tốt, tâm trạng có chút sa sút, thật sự không yên tâm.

Tần Vũ Phi trở về phòng. Vừa mở cửa, Doãn Đình mặc quần áo nằm trên giường liền giật mình nhảy dựng lên, thấy Tần Vũ Phi trở về hô một tiếng vội vàng chạy lại ôm chầm lấy cô, luôn miệng nói tìm cô cả buổi, điện thoại cô cũng không mang, sợ cô ra xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng Từ Ngôn Sướng nói chỗ này nhỏ, nếu gặp chuyện không may đã sớm có người gọi, bảo cô đừng gấp. Nơi này rất thích hợp nói chuyện yêu đương, rất nhiều người đều không trở về phòng, bảo cô đợi trời sáng nói sau. Doãn Đình lại không dám làm lớn chuyện, trở về phòng tiếp tục đợi.

“Minh đi ngắm cảnh đêm.” Tần Vũ Phi cảm thấy lời nói dối này thật sự

có chút mất mặt, còn có Từ Ngôn Sướng kia, cô còn chưa tìm hẳn tính sở, cái gì gọi là nơi thích hợp nói chuyện yêu đương, rất nhiều người không về phòng.

“Không có việc gì thì tốt quá.” Doãn Đình hoàn toàn không phân tích tính chân thật trong lời nói của Tần Vũ Phi, hai mắt buồn ngủ mở không nổi, quay người trở về giường. “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì mình có thể ngủ. Làm mình sợ muốn chết.” Doãn Đình nằm xuống, còn dặn dò Tần Vũ Phi: “Cậu đi dạo cả đêm, cũng mau ngủ đi.” Nói xong liền nhắm mắt.

Tần Vũ Phi bật cười, thật hâm hâm mộ thần kinh thô của Doãn Đình, nếu cô cũng như vậy thì tốt rồi. “Trong nhà có một số việc, mình muốn về trước. Cậu ở lại chơi vui vẻ, đến lúc trở về chúng ta gặp lại.”

“Vậy à. Đi về cẩn thận nhé.” Doãn Đình phát phát tay, không nghi ngờ gì, yên tâm ngủ tiếp.

Tần Vũ Phi nhẹ nhàng thở ra, may mắn là Doãn Đình, không lái nhải hỏi tới hỏi lui, cũng không quán lấy cô đòi về cùng. Vì hành trình ba ngày, cho nên cô chỉ mang cái túi nhỏ, đồ đạc cũng không nhiều, rất nhanh đã thu dọn xong. Cô bắt đầu tắm rửa, thay quần áo, xách túi xuống lầu.

Tắm rửa xong cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều, xuống lầu thấy Cố Anh Kiệt tâm tình lại càng đỡ một chút. Sau đó cô thấy bên cạnh anh có túi hành lý.

Cô bỗng chốc kinh ngạc, Cố Anh Kiệt nựng mặt cô: “Anh về với em. Đừng nghĩ là đêm hôm anh lại để em đi một mình về.”

“Thật phiền phức.” Cô cố ý ghét bỏ anh, nhưng lại có một chút mừng thầm trong lòng.

Cố Anh Kiệt giúp cô cầm túi, đưa cô đi tới bến tàu. “Chúng ta ngồi du thuyền trở về, có thể ở trên biển nhìn mặt trời mọc, tiếp đó lại quay trở về

thành phố. Sau đó du thuyền trở về, không làm chậm trễ những người khác đi chơi.” Cố Anh Kiệt an bài ổn thỏa, Tần Vũ Phi hoàn toàn không có ý kiến.

Nhân viên công tác đã ở trên thuyền chuẩn bị sẵn sàng, hai người đi lên sau, du thuyền rất nhanh chuyển động. Chỉ chốc lát một phần ăn sáng đã bày ra trước mặt Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi ăn hết một bữa cơm no đủ, rốt cuộc cảm thấy tinh thần và tâm tình đều khôi phục. Cô chạy đến boong thuyền, chờ xem mặt trời mọc. Cố Anh Kiệt đi theo, lấy một tấm chăn quấn quanh người cô.

“Sáng sớm sẽ rất lạnh.”

“Ừ.” Tần Vũ Phi rất biết điều trả lời.

“Điện thoại di động của em đâu?”

“Làm gì?”

Cố Anh Kiệt không đáp, quay lại khoang thuyền tìm túi của cô, lấy điện thoại của cô ra. Sau đó quay lại bên cạnh cô, ôm cô vào ngực từ phía sau, nhập số của anh vào trước mặt cô.

Tần Vũ Phi nhìn xuống, không nói gì, trong lòng bắt đầu căng thẳng.

Cố Anh Kiệt nhập số và tên xong, lấy điện thoại của mình ra, nhét vào tay cô: “Tới lượt em.”

Tần Vũ Phi cắn cắn môi, nhẫn nhịn cả buổi, nói ra một câu: “Để làm bạn trai mà nói..., anh không đủ tiêu chuẩn.”

Cố Anh Kiệt trừng mắt, lại có thể ra chiêu này.

Tần Vũ Phi từng cái từng cái liệt kê cho anh nghe: “Anh ở một mình, không phải là đợi người đẹp đến thăm à? Anh vừa theo đuổi em vừa dụ dỗ cô gái khác thổ lộ với anh. Em đói như vậy, anh lại ở trước mặt em ăn hết đồ ăn. Không suy nghĩ cho phụ nữ, không dùng biện pháp an toàn.” Nhiều nhận

xét xấu như vậy, kể ra nhược điểm còn chưa đủ sao?

“Anh ở một mình là vì anh muốn ngủ một mình. Rất nhiều người đều ở một mình mà. Anh đã từ chối lời thổ lộ kia, anh làm sao biết cô ấy đột nhiên nói những lời đó, anh cũng không quen cô ấy. Chuyện sau đó là anh sai, anh sửa.”

“Nhưng bây giờ em không bằng lòng đây này.” Tần Vũ Phi cố ý làm khó anh.

Cố Anh Kiệt nổi cáu, quan tâm cô sao. Dứt khoát không nói gì, nắm tay của cô nhập dãy số, cô không phối hợp, anh dứt khoát đổi điện thoại của cô, dùng tay cô bấm điện thoại gọi cho anh, anh lại đổi điện thoại, nắm tay của cô tới lưu số, nhập tên của cô vào.

“Xin chào.” Cô trêu chọc anh.

Anh nâng khuôn mặt cô lên hôn.

Mặt trời từ đường chân trời bên kia mọc lên, mặt nước trong veo lăn tăn gợn sóng tỏa ra ánh sáng trong vắt.

“Buổi sáng tốt lành, em yêu.” Anh nói với cô.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 27

Du thuyền đến bến tàu thành phố là lúc gần 7 giờ tối. Cố Anh Kiệt lái xe chở Tần Vũ Phi chạy trên đường, thấy một tiệm thuốc kinh doanh 24 giờ, Tần Vũ Phi đẩy anh đi mua thuốc, anh đi, lúc trở lại thuận tiện mua chai nước suối.

Tần Vũ Phi ngồi trong xe uống hết thuốc, Cố Anh Kiệt nhìn cô, cảm thấy rất không được tốt, là anh không nghĩ cho cô. Chu kỳ sinh lý của cô vốn không ổn định, uống những loại thuốc này đối với cơ thể thật sự không tốt.

Anh đến gần cô: “Thật xin lỗi, anh cam đoan lần sau sẽ không như vậy.”

“Lại còn lần sau.” Mặt cô nóng lên, trừng mắt, lại rót cho mình mấy ngụm nước.

Cố Anh Kiệt cười cười, sờ mặt cô, mặt cô bắt đầu hồng hồng rất đáng yêu. “Tiếp theo đi đâu?”

“Về nhà.”

“Vẫn còn hai ngày nghỉ.”

“Thế nào?”

“Chúng ta vừa mới bắt đầu hẹn hò, anh làm sao có thể thả em về nhà.”

“Thỏ phi à?” Cô liếc xéo anh, “Đánh em ngất xỉu rồi kéo về nhà của anh à.”

“Được.” Anh thật sự bắt đầu khởi động xe.

Tần Vũ Phi nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng rất không yên. “Cố Anh

Kiệt.”

“Sao?” Giọng nói của anh âm áp dễ nghe, dịu dàng kéo dài âm cuối. Tần Vũ Phi quay đầu nhìn anh, miệng giật giật, muốn nói gì lại nhin xuống.

“Sao vậy?” Cố Anh Kiệt liếc nhìn cô một cái.

Tần Vũ Phi dịch chuyển tại chỗ, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cũng không biết ngoài cửa sổ có cái gì đẹp mắt, “Em đã nói với anh, nếu yêu em, sẽ rất dính anh đấy, loại người dính người kia thật đáng ghét. Sẽ muốn biết bạn trai đang làm gì, ra ngoài gặp ai, sẽ muốn mỗi ngày được gặp anh.”

“Ừ.” Cố Anh Kiệt gật gật đầu, “Cho nên anh đồng ý cách hai giờ sẽ báo cáo sơ qua hành tung của mình, sau đó mỗi đêm sẽ đưa mình đến trước mặt em, được không?”

Tần Vũ Phi không nói lời nào, lát sau bỗng nhiên nói: “Em muốn ngủ một chút.”

“Được.” Cố Anh Kiệt cũng không sốt ruột, dù sao đã xác định quan hệ, họn họ có thể từ từ thích ứng lẫn nhau. Dính người anh không sợ, ngược lại là sợ cô trốn trốn tránh tránh không bộc lộ tâm sự. Anh đỗ xe một bên, duỗi tay hạ thấp ghế ngồi của cô xuống một chút, để cô có thể nằm thoải mái. “Không thể quá thấp, không an toàn. Anh chạy chậm một chút, em ngủ đi, đến nơi sẽ gọi em.”

Muốn đến đâu? Tần Vũ Phi không muốn hỏi. Cô nhắm mắt lại. Cảm giác xe lại di chuyển, trong xe có mùi thơm nhàn nhạt, cô mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, nghe thấy Cố Anh Kiệt nhận điện thoại ba lần, dường như là bạn bè ở trên đảo gọi tới. Có một lần có lẽ là phụ nữ, tuy ngữ điệu nói chuyện của Cố Anh Kiệt không thay đổi, trong lúc đối thoại đều giống nhau, đều nói anh có một số việc nên rời khỏi trước mời mọi người chơi vui vẻ. Nhưng Tần Vũ Phi nhạy cảm có thể nhận ra được người gọi điện là phụ nữ.

Phiền quá. Cô nhúu mày, động đây.

“Làm sao vậy? Ghế ngủ không thoải mái, rất mệt sao?” Cố Anh Kiệt thấy động tĩnh của cô, hỏi cô.

Tần Vũ Phi quay qua liếc anh một cái: “Nếu muốn ngủ thoải mái một chút thì làm sao bây giờ?”

“Tìm khách sạn mượn một phòng cho em ngủ. Còn có thể làm gì?” Cố Anh Kiệt lái xe nhìn đường phía trước, hỏi cô: “Muốn ngủ không, muốn thì anh tìm khách sạn.”

“Không muốn.” Tần Vũ Phi không hiểu sao lại đỏ mặt, giống như hai người bọn họ luôn ngủ cùng nhau. “Thật sự là quan hệ thấp kém.” Cô nói.

“Cái gì?” Cố Anh Kiệt nghe không hiểu.

Tần Vũ Phi nhếch miệng, không cần trả lời mấy vấn đề này, làm bộ quay đầu tiếp tục ngủ.”

Qua một lúc Cố Anh Kiệt mới kịp phản ứng, nổi giận. “Ai với em thấp kém!” Mẹ nó, bốn thiếu gia yêu đương rất nghiêm túc! Anh đưa tay nhéo tai cô, người phụ nữ này, sẽ nổi giận.

Tần Vũ Phi bị anh nhéo đau, co rút lại, anh lại gãi da thịt ở cổ sau tai cô, cô bị ngứa cười rộ lên, đẩy tay anh ra: “Lái xe đàng hoàng!” Cô ngồi xuống vuốt vuốt tóc, “Em trẻ trung xinh đẹp, có tiền có tài, còn chưa muốn chết.”

“Em nói tài là tài sản sao?” Anh cho rằng cô sẽ không dùng “Có tài” để nói về chính mình.

“Đúng vậy, ý là có nhiều tiền.” Tần Vũ Phi cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào.

Cố Anh Kiệt cười ha ha, Tần Vũ Phi tự mãn như vậy, thật đáng yêu. “Thực thấp kém.” Anh cố ý khinh bỉ cô, “Đây mới là thấp kém.”

“Em thích.” Tần Vũ Phi hất cằm, sau đó bắt đầu oán trách, “Đều tại anh, vốn có thể vui vẻ chơi vài ngày, kết quả đầy bụi đất trở về, hai ngày sau cũng không biết làm gì, nhàm chán.”

“Vậy bây giờ em muốn làm gì nhất?”

“Tâm tình không tốt, muốn mua sắm.” Cô tùy tiện nói lung tung.

“Anh đưa em đến cửa hàng.” Không lâu nữa có thể trở lại thành phố A rồi.

“Thôi, đi dạo cũng chán, không có ý nghĩa.” Cô cố ý bắt bẻ.

Cố Anh Kiệt nhường mày, không nói gì. Xe tiếp tục di chuyển, đi hơn nửa ngày, Tần Vũ Phi phát hiện anh đã lái xe đến sân bay.

“Đi thôi.” Cố Anh Kiệt đỗ xe ở bãi đậu xe, gọi Tần Vũ Phi, “Không chuẩn bị, thời gian cũng quá ngắn, em đi nước ngoài không được,... chúng ta xem bảng chuyến bay, tùy tiện chọn một nơi, chọn chỗ em chưa từng đến, sẽ không thấy chán.”

Tần Vũ Phi sáng mắt lên, ngồi máy bay đi dạo phố sao? Dường như có vẻ rất thú vị. Cô kích động xuống xe, vung túi xách cho Cố Anh Kiệt, sau đó tự mình dẫn đầu đi vào.

Ở chỗ bán vé máy bay nhìn một hồi, cô kéo áo Cố Anh Kiệt hỏi: “Cố Anh Kiệt, thời gian chuyến này đúng lúc, trước tiên chúng ta đi đến chỗ này, sau đó buổi tối đón chuyến bay này đến đây xem phim, ngày mai lại bay đến đây ăn một bữa cơm, anh cảm thấy thế nào?”

Cố Anh Kiệt vẻ mặt tràn ngập hắc tuyến, anh chỉ là đề nghị đi nơi khác chơi một chút được không? Cô thực sự lấy máy bay làm taxi rồi hả? “Honey, như vậy có chút biến thái.”

‘Biến thái’ mặt trắng không còn chút máu, mặc kệ anh, móc ra thẻ tín dụng và CMND đi mua vé, còn nói với anh: “Anh tự mua cho mình đi.”

Cố Anh Kiệt tức giận, lấy thẻ của cô ném qua một bên, dùng thẻ của anh mua hai tấm vé máy bay.

“Mua cùng một chỗ phía sau, tránh khỏi phiền toái.” Tần Vũ Phi phát biểu ý kiến.

“Anh không ngại phiền toái.” Cố Anh Kiệt cầm vé máy bay, xách hành lý chạy lên trên cô, rời đi.

Đối với thẻ VIP, sau khi kiểm tra an ninh lên máy bay, thời gian thật sự vừa vặn. Ngồi trên máy bay, Tần Vũ Phi có chút hưng phấn: “Cố Anh Kiệt, chỗ đó có gì thú vị?”

“Không biết.” Nơi đến rõ ràng là cô chọn.

“Em chưa từng nhắm mắt tùy tiện mua một tấm vé đi đâu, thật sự rất thú vị.” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm trạng giống như lần đầu tiên ngồi máy bay vậy. Quay đầu, cười với Cố Anh Kiệt.

Nụ cười của cô rất rực rỡ, ngọt đến mức làm cho anh muốn bắt cô tới hôn một lát.

“Thật sự rất lạ, cũng không biết vì sao vui vẻ, chỉ là cảm thấy thật sự vui vẻ.” Cô cười hì hì, cười đến Cố Anh Kiệt cũng thật vui vẻ.

Chuyến bay không có chuyện gì đặc biệt, sau khi cất cánh không lâu, hai người đều bắt đầu ngủ, cả ngày hôm qua hai người đều không được nghỉ ngơi, bây giờ đầu dựa đầu vai dựa vai, rất nhanh đều cảm thấy mệt mỏi. Lúc tỉnh lại máy bay đang thông báo chuẩn bị hạ cánh, Tần Vũ Phi lấy hộp trang điểm và cái gương nhỏ ra, kiểm tra bản thân lại một chút, thuận tay cũng chải đầu cho Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt quả thực thụ sủng nhược kinh, thật sự là không xong rồi, chỉ là mờ ám mà thôi, Tần Vũ Phi giúp anh chải tóc hai cái đã lấy lược lại rồi, thoạt nhìn dường như căn bản không quan tâm, nhưng anh vẫn cảm thấy chính mình rất được lợi. Anh nhịn không được đưa đầu đến gần môi cô. Kết

quả bị cô trùng.

Ở nơi công cộng đây, muốn thế nào?

Bị cô trùng anh cười liên tục.

Thật vui vẻ, cũng không biết vì sao vui, chỉ là cảm thấy rất vui.

Ra sân bay gọi taxi, Tần Vũ Phi nói với tài xế đến trung tâm mua sắm lớn nhất ở đây, kết quả bị Cố Anh Kiệt trùng: “Đi khách sạn trước, cất hành lý, rửa mặt nghỉ ngơi ăn ít đồ, em là trẻ con sao?”

Tần Vũ Phi bấu môi, lại dám trùng cô, ăn hết gan báo rồi! “Đi khách sạn tốt nhất.” Cô hất cằm thay đổi.

“Đi Hoa Đức.” Cố Anh Kiệt hạ chỉ thị. Tần Vũ Phi liếc xéo anh, mở khách sạn rất tốt nha.

“Vâng Hoa Đức!” Lái xe đại ca không rõ nội tình, nhưng rất nể tình. “Khách sạn năm sao của chúng tôi ở đây, Hoa Đức là tốt nhất, tháng trước mới có một cái khai trương đây, trang trí rất đơn giản. Tôi nhìn từ bên ngoài đã thấy quá xa hoa rồi.”

“Khách sạn của bọn họ nhất định là quá ít.” Tần Vũ Phi nhỏ giọng nói với Cố Anh Kiệt, bất luận thế nào cũng muốn kéo Hoa Đức xuống. Về mặt ghét bỏ lại bởi móc kích động, chọc cười Cố Anh Kiệt.

Lúc đặt phòng khách sạn, Cố Anh Kiệt chỉ cần một phòng cao cấp, Tần Vũ Phi không phản đối, cô không có ý định giả vờ đứng đắn với anh ở đây. Đi vào phòng, cô đánh răng rửa mặt, Cố Anh Kiệt đi tắm. Lúc chờ anh, cô yên vị xem tivi trên ghế salon.

Trong TV diễn cái gì cô cũng không chú ý, chỉ nghe được Cố Anh Kiệt đang tắm, trong phòng tắm tiếng nước ào ào, anh huyết sáo, thỉnh thoảng còn lớn tiếng ca hát.

Thật là ngốc. Cố Anh Kiệt là đại ngốc. Tần Vũ Phi nghĩ như vậy.

Đang ngẩn người, người lớn tiếng ca hát kia đi tới, dùng sức nhéo mặt cô một cái. “Chương trình TV hay như vậy sao?”

“Coi như cũng được.”

Cố Anh Kiệt nhìn TV, không biết tiết mục này có ý nghĩa gì, chẳng qua anh một chút cũng không để tâm, Tần Vũ Phi thích xem là được. Anh đi tìm máy sấy sấy khô tóc, vừa làm vừa hỏi cô: “Em muốn ngủ một giấc trước hay trực tiếp đi ra ngoài?”

“Ra ngoài.” Cô không cần suy nghĩ.

“Được.” Cố Anh Kiệt nhanh chóng đáp ứng. Về mặt kia vô tư không có tà niệm khiến Tần Vũ Phi chột dạ, ôi, quả nhiên là cô nghĩ quá nhiều, vẫn còn chưa ở trong trạng thái yêu đương.

“Cố Anh Kiệt, em đã nói với anh, em dạo phố rất lợi hại đó, anh có thể theo kịp không? Nếu không anh ở đây ngủ bù, em tự đi được rồi.” Cô tự mình đi dạo, không cần phải quay đầu lại nhìn anh càng có thể tỉnh táo hơn phải không?

Cố Anh Kiệt tắt máy sấy, cho là mình nghe lầm, “Em nói gì?”

Thần sắc có vẻ nguy hiểm. Tần Vũ Phi kinh sợ, “Không có gì, anh không thấy phiền là được.”

Cố Anh Kiệt rất không vui: “Em dạo phố có thể lợi hại bao nhiêu, anh là một người đàn ông còn đi không bằng em sao? Tiểu thư Tần Vũ Phi, mời em nhận rõ tình thế trước mắt.” Danh phận đã định, thứ lỗi không thể trả lại.

“Nhận rõ rồi, nhận rõ rồi, nên có một cái túi xách, là em không chu đáo.” Tần Vũ Phi gật đầu rất thành khẩn.

“...” Cô nàng này, cô nàng này, thật sự giận điên người. “Anh đi dạo

phố cũng rất lợi hại, em một chút cũng không cần lo lắng cho anh.” Tóm lại là đàn ông con trai thì không thể yếu thế.

“Đừng nói với em đó là do anh cùng n người bạn gái luyện ra được, em rất buồn.” Tần Vũ Phi làm ra vẻ mặt khổ sở.

Một cái khăn lông lớn bay tới chum đầu cô lại, Cố Anh Kiệt không muốn nói, cô nàng không có lương tâm này suốt ngày ức hiếp anh, anh mới là người phải đau khổ.

Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi đi ăn cơm, tản bộ. Ăn một bữa lớn, đi đứng cũng có sức, Cố Anh Kiệt tràn đầy lòng tin. Nhưng anh thật sự đánh giá thấp bản lĩnh đạo phố của phụ nữ.

Tần Vũ Phi đi từ cửa hàng này đến cửa hàng kia, từ đầu đường đi đến cuối phố, chiến lợi phẩm từng đồng. Tất cả túi lớn túi nhỏ trên tay rất nhanh đã xách không nổi, người xách không nổi đương nhiên là Cố Anh Kiệt. Tần đại tiểu thư tay không bước đi như bay, Cố thiếu ở phía sau thật sự là giỏ xách đúng chuẩn. Cố thiếu có chút không thoải mái, chẳng qua là không thoải mái cũng không hoàn toàn vì chuyện xách đồ này, mà là Tần đại tiểu thư không chịu để cho anh trả tiền, cô hoàn toàn tự quẹt thẻ.

Ngay từ đầu Cố Anh Kiệt có chủ động bỏ tiền muốn giúp Tần Vũ Phi thanh toán, kết quả Tần Vũ Phi nói: “Làm gì vậy, so tiền sao? Trở về bảo kế toán nhà anh đến so với kế toán nhà em!”

Nghe này, đây là ý gì. Cố Anh Kiệt bị ghen không phản đối được. Theo ý kiến của cô, cô không cho anh trả tiền là vạch rõ ranh giới, giữ một khoảng cách. Ăn cơm ngủ lại những cái này đều tính chung không chia ra, nhưng đạo phố mua sắm, mua đồ yêu thích lại là vấn đề cá nhân. Vấn đề cá nhân, cô không để anh vượt quá ranh giới. Anh đương nhiên sẽ không vui vì điều này.

“Em có mệt không?” Đi dạo một hồi lâu, Cố Anh Kiệt rốt cục hỏi cô.

“Không mệt.” Tần Vũ Phi giả vờ hứng thú bưng bưng, bây giờ anh biết rõ tìm cô làm bạn gái thật sự đủ loại rắc rối. Cô cũng không phải là cố ý cư xử không tốt, nhưng luôn cảm thấy rằng trước tiên nên bộc lộ bộ mặt thật với anh, anh có chuẩn bị tâm lý, sau này cũng sẽ không qua thật lâu mới chán ghét cô.

Thật là suy nghĩ không tốt, trước khi mọi người đặt tình cảm quá sâu đều hiểu rõ, để không làm tổn thương quá lớn.

Tần Vũ Phi lặng lẽ nhìn Cố Anh Kiệt, đã thấy anh đến gần một tiệm giày. Chỗ đó bán giày vải kiểu nữ, Tần Vũ Phi không biết anh muốn làm gì, thấy anh buông đôi giày xuống vẫy tay với cô, anh cầm một đôi giày cho cô xem. Là đôi giày vải có đế cao su bằng phẳng, màu hồng phấn, mềm mại, nhẹ nhàng, cũng coi như xinh xắn. Nhưng Tần Vũ Phi không thích, cô lắc đầu.

“Màu sắc cũng rất hợp với quần áo của em đấy.” Anh dễ dàng dành cô.

“Không thích.” Cái này không phải sở thích của cô. Ánh mắt của anh thật sự không được tốt lắm, cần phải cho anh nhận xét khác rồi.

“Đi lâu như vậy, đôi đôi giày vải chân sẽ thoải mái hơn. Bây giờ đi dạo phố mang vào, trở về em lại mang giày cao gót.” Anh tiếp tục dễ dàng.

Cô nghe anh nói xong ngẩn người, đột nhiên cảm thấy đôi giày kia trở nên thuận mắt: “Thử một chút cũng được, đẹp mắt mới chịu.” Cô dựng cho mình bật thang. Kết quả mang đôi giày kia vào, đứng trước gương xem xét, thật đúng là nhìn rất đẹp, quả thực rất hợp với váy của cô.

Quan trọng là cô cảm thấy chân thoải mái hơn nhiều.

Trong lòng cũng thoải mái.

Cố Anh Kiệt tính tiền đôi giày này. Đây là lần duy nhất anh thanh toán tiền đồ cho cô.

Tần Vũ Phi đi giày vào, vô cùng vui sướng. Không biết vì cái gì vui vẻ, dù sao cũng là thật sự vui vẻ.

Lại đi dạo hơn mười cửa tiệm, Cố Anh Kiệt cuối cùng xin tha. Anh ngồi xuống cái ghế dài bên đường: “Được rồi, em thắng, anh nhận thua. Em dạo phổ lợi hại đệ nhất thiên hạ, Thế vận hội Olympic nếu có hạng mục này em nhất định có thể cầm huy chương vàng. Anh ngồi đây một lát, em có thể tiếp tục đi dạo, lát nữa đến rước anh được không?”

Tần Vũ Phi cười ha ha, sau đó thật sự rời đi.

Cố Anh Kiệt mắt trừng mắt, lại thật sự vứt bỏ anh ở đây? Người phụ nữ này là gì? Lương tâm đâu rồi?!

Trong lòng vừa oán giận xong, đã thấy cô từ chỗ rẽ kia ló ra nhìn anh, anh vẻ mặt bất đắc dĩ, vẫy tay với cô. Mau trở lại trở lại.

Tần Vũ Phi cười, chấp tay sau lưng nhảy tới, làn váy dao động, xinh đẹp động lòng người.

Cố Anh Kiệt nhìn cô, không cảm thấy mệt mỏi. Nếu cô có thể luôn luôn vui vẻ như vậy thật là tốt. Anh thích cách cô cười.

“Chúng ta trở về đi.” Cô rốt cục chịu buông tha anh, thừa nhận bản thân rất đau lòng vì anh.

Lúc trở về, cô chia ra cầm một nửa túi, Cố Anh Kiệt tay cuối cùng được tự do, thở dài: “Cuối cùng có một tay có thể làm chút ít chuyện bạn trai nên làm rồi.”

“Chuyện gì?”

Một cái tay lớn đặt ngang eo cô.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 28

Buổi tối hai người cùng đi xem phim.

Đương nhiên là không mua vé máy bay đến thành phố khác, Tần Vũ Phi chỉ là nói một chút mà thôi, Cố Anh Kiệt cũng sẽ không điên cùng cô. Đi dạo phố về rất mệt, chỉ khi thần kinh mới cùng cô đi tìm rạp chiếu phim. Thế nhưng Tần Vũ Phi vẫn cứ muốn xem phim, vì vậy lúc quay về khách sạn cất chiến lợi phẩm sau khi mua sắm, nghỉ ngơi chưa đến một giờ, cô lại kéo Cố Anh Kiệt ra ngoài.

Thật ra không có bộ phim nào đặc biệt muốn xem, Tần Vũ Phi tùy ý chọn xong, Cố Anh Kiệt mua vé trở về cười nhạo cô: “Yêu đương cũng không phải chiến tranh, em vội cái gì? Cũng không thể một lúc đều làm được hết những chuyện người yêu nhau phải làm. Thời gian không gấp, em cũng đừng không màng sống chết như vậy, kiệt sức bị bệnh mọi người hỏi tại sao, em trả lời yêu quá mệt nên bệnh, thì rất mất mặt.”

Xung quanh nhiều người qua lại, có người nghe được mấy câu này quay đầu nhìn bọn họ cười. Bệnh sĩ diện của Tần Vũ Phi phát tác, giả vờ thân thiết ôm lấy cánh tay Cố Anh Kiệt, len lén véo anh. Cố Anh Kiệt vừa cười vừa đau đến nổi hít một hơi khí lạnh: “Ai da, em không thể bạo lực như vậy.”

Ai cần anh quản! Tần Vũ Phi lại len lén véo một chút.

Lúc vào phòng chiếu, phim nói về cái gì Tần Vũ Phi một chút cũng không quan tâm, tất cả thời gian đều ngồi thất thần. Cố Anh Kiệt nói cô quá sốt ruột, anh nói thời gian của bọn họ không gấp, không cần một lúc đều phải làm xong tất cả chuyện yêu đương. Sao cô lại phải sốt ruột?

Cô phát ngốc, sau một lúc cảm thấy tay bị nắm, quay đầu nhìn, Cố Anh

Kiệt đang chăm chú xem phim, vô cùng nhập tâm. Ừm, loại phim chủ nghĩa anh hùng đánh giết giết, cảnh tượng kích động thế này là loại bọn đàn ông thích xem. Cô khẽ giật giật ngón tay, anh vô thức nắm chặt lại. Cô lại động một chút, anh rút cuộc cũng quay đầu nhìn cô một cái: “Đừng nghịch.”

Sau đó anh kéo tay cô đặt lên bụng mình, tiếp tục nghiêm túc xem phim.

Tần Vũ Phi nhíu nhíu mày. Này, đó là tay cô, không phải đồ chơi.

Nhưng Cố Anh Kiệt cũng không quay đầu lại nhìn, không có chút phản ứng nào với vẻ mặt của cô. Tần Vũ Phi nhìn một bên sườn mặt anh, không thể phủ nhận, anh rất dễ nhìn, dù sao cô cũng thấy anh vô cùng đẹp trai. Mũi cao, lông mày nhu hòa, mắt không quá to, thể nhưng đường nét đẹp, lại rất có thần. Vóc dáng đủ cao, vai cũng rất rộng.

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt, chậm rãi nhắc đầu kê sang, gối lên bờ vai anh. Gối đầu trên vai anh rất thoải mái.

Cố Anh Kiệt quay đầu, hôn nhẹ lên trán cô một cái, lại quay sang tiếp tục xem phim.

Tần Vũ Phi tức giận, tên này là thật sự đến xem phim à? Cô buồn chán nhìn màn hình chằm chằm, qua một lúc, có ly Coca đưa tới bên miệng, cô mở miệng ngậm ống hút hút một ngụm, Cố Anh Kiệt cầm về, cũng hút một ngụm, sau đó đặt cái ly ở một bên, anh lại xem phim, còn cô nhìn sang ly Coca kia.

Đừng vội vàng làm hết những chuyện tình nhân muốn làm, nếu như vậy hình như rất nhanh sẽ không có chuyện gì làm nữa.

Cô lại liếc anh một cái. Có đúng không? Cố Anh Kiệt không nhìn cô, đương nhiên không biết trong lòng cô có câu hỏi.

Xem phim xong, bọn họ nắm tay đi dạo một lúc, đi ngang qua siêu thị, Tần Vũ Phi muốn vào mua một ít đồ ăn vặt. Cầm thật nhiều khoai chiên lát, thịt bò khô, mực khô, lại cầm thêm một lọ tương cà, Cố Anh Kiệt hoàn toàn

không thể nói gì hơn, ăn khoai chiên lát thì chấm tương cà cái gì!

Lúc đến chỗ thu ngân chờ tính tiền, Cố Anh Kiệt nhìn sang quầy hàng, cầm một hộp bao cao su ném vào giỏ đồ, Tần Vũ Phi thấy, không nói gì. Đến lượt bọn họ, Cố Anh Kiệt lấy từng thứ ra để tính, Tần Vũ Phi thừa dịp anh không chú ý lặng lẽ đem hộp bao cao su ném vào cái giỏ cho khách hàng để đồ không muốn mua bên cạnh cô thu ngân, sau đó giả vờ ngây thơ đi ra ngoài, thấy Cố Anh Kiệt mặt không thay đổi lấy hộp bao cao su từ cái giỏ kia ra, đưa cho thu ngân.

Tần Vũ Phi đỏ bừng mặt, quay đầu đi ra. Phía sau tên kia có phải có thêm một con mắt rồi không?

Qua một lúc, Cố Anh Kiệt mang theo túi đồ đuổi kịp, nhưng không đề cập tới động tác nhỏ lúc nãy của cô, cô đương nhiên cũng làm như cái gì cũng không biết. Hai người lại đi bộ một lúc, Tần Vũ Phi kéo Cố Anh Kiệt ngồi xuống băng ghế đá xem xe cộ qua lại, đến tối khuya mới về khách sạn.

Về đến khách sạn, Cố Anh Kiệt nhận một cuộc điện thoại, Tần Vũ Phi nhân cơ hội sắp xếp lại những thứ vừa mua, thừa lúc Cố Anh Kiệt không chú ý, lại đem hộp bao cao su vứt vào thùng rác. Sau đó cô vội vàng tắm rửa đánh răng, có tật giật mình bò lên giường sớm.

Một lúc sau Cố Anh Kiệt cầm máy sấy tóc kéo cô dậy.

“Tóc ướt thế này làm sao ngủ?”

“Thì nằm ngủ.” Cô vừa cãi lại vừa lén nhìn sắc mặt của anh. Nhìn qua, anh không có gì khác thường, tiếng máy sấy tóc vù vù cộng thêm tóc được dịu dàng vuốt ve, cô bắt đầu buồn ngủ. Sấy được một lúc, tóc cuối cùng cũng khô, anh cất máy sấy tóc, cô thoải mái mà ngáp một cái.

“Không muốn làm sao?”

Cô đột nhiên tỉnh táo.

“Anh xem thùng rác rồi.” Anh nói.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh rất ôn nhu, cũng không có tức giận. Cô cất giọng nhẹ nhàng: “Đúng, là em cảm thấy, chúng ta nên bồi dưỡng tốt tình cảm trước đã.”

Anh nhú mày: “Ý em là, em nghĩ anh lên giường với em rồi mới thích em?”.

“Đương nhiên.” Cô chắc như đinh đóng cột, cái này còn cần phải bàn cãi sao?

Cố Anh Kiệt nhướn mày, sau đó ghen ra một câu: “Em tại sao lại nghĩ như vậy? Công phu trên giường của em không có giỏi như em tưởng tượng đâu!”

Tần Vũ Phi hét to một tiếng, cầm gối tập kích anh.

Cố Anh Kiệt cười ha hả, bị cô áp trên giường. Cô vẫn la hét, dùng gối đầu đánh anh. Anh cười đến mức ngừng không được, cuối cùng xoay người chặn cô lại, ngăn sự hung ác của cô: “Được rồi, được rồi.”

“Còn chưa được.” Cô còn chưa đánh đủ. “Công phu trên giường của anh cũng không tốt lắm đâu.”

“Đúng đúng.” Cố Anh Kiệt rất khiêm tốn gật đầu: “Không lợi hại như em.”

“Mau khen em.” Cô nói ra yêu cầu.

“Hung dữ quá.” Anh nói.

Cô đánh anh một cái, nguy hiểm yêu cầu lần nữa: “Mau khen em.”

Anh nhin không được cười lớn: “Công phu của em rất tốt, em là lợi hại nhất.”

“Chưa đủ.”

Anh cười đến run rẩy cả người: “Này, phụ nữ sẽ không so đo những chuyện này đâu.”

“Ai nói, em là phụ nữ, em vẫn muốn so đo.”

Tóc cô tán loạn trên giường, đôi mắt lấp lánh, xinh đẹp động lòng người, anh nhìn không được hôn cô, lại bị cô dùng lực đánh một cái: “Khen em nhanh lên một chút.”

“Khen rồi mà.”

“Còn nữa!”

“Còn cái gì?”

“Khen em đẹp!”

“Em rất xinh đẹp!”

“Khen em đáng yêu!”

“Em rất đáng yêu!”

“Khen em giàu có!”

Cô Anh Kiệt liên cười không ngừng được, cười ngã lên người cô.

“Nhanh lên!” Cô giục anh.

“Em, rất, giàu, có!” Anh vừa cười vừa khó khăn nói xong, lại ha ha không thể dừng được.

Hơn nửa ngày rốt cuộc cũng cười đủ, anh thấy cô bĩu môi, giống một đứa con nít.

“Hồng hét rồi, Cố Anh Kiệt, ngoại trừ ba điều này, em thật không nghĩ

ra mình có cái gì đáng để đàn ông thích. Cố Anh Kiệt, anh thích em chỗ nào?”

Cố Anh Kiệt không cười nữa, anh nghiêm túc suy nghĩ, nhưng thế nào cũng nghĩ không ra đáp án. Không biết thích cô điểm nào, nhưng lại rất thích. Thích đến mức ngày nào cũng nhớ cô, thích đến mức thấy cô cười liên tục, thích đến mức cung chiêu cô thế nào cũng không thấy đủ. Thế nhưng không nói ra đáp án thì không được. Anh nghĩ nghĩ: “Không phải còn có điều thứ tư hay sao, công phu trên giường của em rất tốt.”

Tần Vũ Phi cắn lên vai anh một cái: “Đồ lưu manh.”

Đồ lưu manh nở nụ cười, hôn lên môi cô.

Đêm nay hai người ôm nhau ngủ, chuyện gì cũng không làm. Lúc Cố Anh Kiệt sắp rơi vào mộng, anh nghe Tần Vũ Phi nói: “Cố Anh Kiệt, em thông suốt rồi. thật ra có ba ưu điểm như vậy là đủ, không cần những cái khác nữa.”

Cố Anh Kiệt nhin không được khóe miệng cong lên.

Một lúc sau tần Vũ Phi lại nói: “Đương nhiên điều thứ tư cũng không loại bỏ.”

Cố Anh Kiệt cười đến mức tỉnh táo. Đây là không muốn cho người ta ngủ sao?

Sau đó bị đập một cái. Anh mặc kệ, mặt vẫn chôn ở hõm cổ cô tiếp tục cười.

Ngày hôm sau dậy hơi muộn, khi tỉnh lại gặp một ít phiền toái. Đó là do khi vừa tỉnh ngủ mọi người rất dễ xúc động, mơ mơ màng màng hôn nhau, vì vậy kích phát ra lửa. Cố Anh Kiệt cả người nóng cháy, đứng dậy tìm “mỹ”, mới nhớ ra hôm qua ai đó phát điên đem đồ vật quan trọng như vậy ném vào thùng rác.

Anh quay đầu hung ác nhìn cô. Vẻ mặt cô gái kia vẫn vô tội, ôm chần ở trên giường đợi anh. Tóc dài tán loạn, da trắng nõn, cả người tản ra hơi thở quyến rũ. Cố Anh Kiệt nghiêng răng nghiêng lợi, cuối cùng không thể nhìn được. Con mẹ nó, thùng rác thì thùng rác.

Cố tam thiếu tuần tú tiêu sái đi lục thùng rác.

Tần Vũ Phi ở trên giường thét to: “A a a, em không biết, đó là đồ trong thùng rác!”

“Câm miệng.” Cố tam thiếu cầm đồ từ trong thùng rác ra.

“Bẩn quá!” Cô vẫn đang hô, vừa hô vừa cười.

“Bẩn cái gì, cái thùng rác này rất sạch, chưa từng bị vứt đồ vào.”

“Nhưng nó chính là thùng rác.”

“Còn có hai tầng gói bao.” Anh cực nhanh hung tợn phá mở hộp đóng gói.

“Hai tầng đóng gói cũng là từ trong thùng rác.” Cô càng muốn ồn ào.

“Câm miệng!”

“Không!”

Người này càng lớn tiếng hơn người kia.

Cố Anh Kiệt chuẩn bị xong xuôi, vội vàng lên giường, không hề nói lời vô ích, cũng không bắt cô im miệng, anh thích nghe tiếng của cô.

Lúc vừa nhiệt tình vừa kịch liệt vận động, Tần Vũ Phi hai má đỏ hồng, vừa thở dốc vừa nói: “Cố Anh Kiệt, cho dù quan hệ của chúng ta thấp kém, em vẫn còn ưu điểm thứ tư, không sợ.”

Cố Anh Kiệt đang toàn tâm chuyên chú thiếu chút nữa...

Có, “người”, đang, sợ, sao?

Hơn nữa không có cô gái nào da mặt dày khen chính mình “tốt” như vậy.

Quan trọng nhất là, khen chuyện hoàn toàn không đúng thật tốt sao? Sức chiến đấu chỉ như vậy, cô còn không biết xấu hổ nói!

Lúc này gây phiền phức, thật sự là, thật sự là tức chết người! Cố Anh Kiệt cúi người cắn cô. Anh phải dùng kết quả vận động làm cô nhận rõ sự thật.

Thật tức chết người, cô gái này. Thế nhưng cô càng làm người giận, anh lại càng yêu cô. Làm sao lại có một cô gái như vậy, hung dữ rất đáng yêu, già mồm cãi láo rất đáng yêu, quật cường cật mạnh cũng rất đáng yêu.

Nói chung làm anh vô cùng yêu.

Hôm nay bọn họ không đi đâu cả, ở khách sạn trải qua một ngày một đêm cuối cùng

Chuyến bay buổi tối, quay về thành phố A.

Trở lại cuộc sống thực tại.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 29

Sau khi xuống sân bay, về đến nhà đã rất muộn, Tần Vũ Phi lại mất ngủ.

Trước khi ngủ Cố Anh Kiệt gọi điện chúc cô ngủ ngon, tuy anh và cô mới chỉ xa nhau mấy giờ, nhưng Tần Vũ Phi cảm thấy đã thật lâu. Lúc ngủ, loại ảo giác về thời gian này cũng làm cô bối rối, bởi vì nó làm cô nghĩ rằng bản thân không quen ngủ một mình.

Thế nhưng rõ ràng Cố Anh Kiệt mới chỉ ôm cô ngủ một đêm, một đêm mà thôi. Cô chắc chắn đã bị anh hạ bùa gì rồi, bị một gã đào hoa hạ mê hồn được.

Tần Vũ Phi thở dài, trở mình ngủ không được, cảm thấy hơi không vui. Một chuyến bay, hai thành phố, lại giống như hai thế giới. Trong thế giới kia, mặt khác đơn giản của cô có thể tung tăng, muốn yêu liền yêu, muốn mắng liền mắng, muốn làm nũng liền làm nũng. Nhưng về đến nhà rồi, mặt khác đó đã không thấy tăm hơi, trở thành bộ dạng cô bây giờ – chịu qua thương tổn, trải qua nhiều chuyện, so đo từng tí một với hiện thực.

Cô cảm thấy không có hứng thú ra ngoài, không muốn đi làm, nhưng cũng không muốn cứ ngồi ngốc ở đây, cô muốn đi nghỉ phép cùng Cố Anh Kiệt. Thế nhưng ngày nghỉ có dài bao nhiêu, cuối cùng cũng phải trở về. Tần Vũ Phi lại thở dài.

Cô bỗng nhận ra, mình đã quên hỏi Cố Anh Kiệt chuyện bạn gái diễn viên kia của anh. Cũng quên hỏi chuyện cô nữ sinh thổ lộ với anh. Anh nói không quen cô nữ sinh đó, còn cô diễn viên kia anh cũng không chính miệng thừa nhận đó là bạn gái anh.

Tần Vũ Phi lật người, càng nghĩ càng buồn bực. Lý trí nói cho cô, hẳn là

nên tin tưởng Cố Anh Kiệt, anh biết tính tình cô, nếu vẫn còn có quan hệ thân mật hay dính líu gì với các cô gái khác, vậy anh không nên đến trêu chọc cô mới đúng. Nhưng tình cảm không được bảo đảm, dù sao anh cũng không tự mình làm rõ, mà cô làm sao lại quên hỏi được nhỉ?

Những chuyện nên và không nên làm ở hiện tại, cô và Cố Anh Kiệt đều đã làm cả rồi, bây giờ hỏi lại anh chuyện này, sẽ rất mất mặt. Tần Vũ Phi cầm di động lên nhìn một chút, đã hai giờ sáng, không gọi cho cây củ cải hoa tâm kia một cuộc thì trong lòng rất khó chịu, vì vậy cô quyết định gọi.

Chuông kêu thật lâu sau Cố Anh Kiệt mới nhận điện, thanh âm mơ mơ màng màng giống như vừa bị đánh thức: “Bảo bối, sao vậy?” Lời nói như bị kìm lại trong miệng, nghe qua hết sức trầm cảm.

“Không có gì, em chỉ muốn xem anh có đang ngủ hay không thôi.” Tần Vũ Phi nói, hiện tại tâm tình không hiểu sao đã trở nên tốt hơn.

“Ừ.” Cố Anh Kiệt hình như tỉnh táo hơn một chút. “Ngủ được một nửa. Sau đó bị tiểu quỷ đáng ghét nào đó gọi điện quấy rối.”

Tần Vũ Phi khanh khách cười rộ lên, tâm tình lại tốt hơn một ít.

“Tiểu quỷ đáng ghét có mong muốn gì?” Cố Anh Kiệt hỏi.

Tần Vũ Phi suy nghĩ nửa ngày, thật sự nghĩ không ra vấn đề gì để nói, vì vậy nói bừa: “Cố Anh Kiệt, em hỏi anh này...”

“Ừ.”

“Em là thịt trong tim của anh đúng không?”

“Hả?” Cố Anh Kiệt day day thái dương, hỏi ngược lại cô: “Em muốn nghe câu trả lời buồn nôn bao nhiêu?”

“Hừ, em là người nông cạn thế sao?” Tần Vũ Phi hung dữ, “Nói thật cho em.”

“Ừm.” Cố Anh Kiệt không phản bác cô, cũng không biết ai mỗi ngày đều đem những lời nông cạn “Bạch, phú, mỹ” (1) này đặt bên miệng, anh đáp: “Không phải. Thịt trong tim là một tiểu quý, em rõ ràng là chứng đau nửa đầu của anh, bây giờ đang tái phát.”

Tần Vũ Phi cười ha ha.

(1) Chú thích: Bạch phú mỹ (白富美): người đẹp da dẻ trắng mịn, tướng mạo xinh đẹp, gia cảnh tốt. Ở đây ý nói Cố Anh Kiệt đang khen ngợi Tần Vũ Phi mà chính bản thân mình cũng không để ý.

Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ hỏi: “Hiện tại tâm tình tốt hơn chưa?”

“Tốt rồi.”

“Buồn ngủ chưa?”

“Ừm.”

“Vậy ngủ ngon.” Cố Anh Kiệt nhìn thoáng qua đồng hồ, đã trễ thế này, cô thật đáng đánh đòn.

Tần Vũ Phi nằm trên giường khẽ trở mình, luyến tiếc nắm điện thoại, cô cũng biết nên cúp máy, cuối cùng qua một lúc lâu, nói: “Cố Anh Kiệt, anh chính là một tên lãng nhãng, thừa nhận đi.”

“Ừ, mai chúng ta cùng nhau ăn tối, có thời gian lại thảo luận vấn đề này.”

“Ngày mai không được.” Tần Vũ Phi vô thức cự tuyệt. Mới quán nhau hai ngày, giờ lại thấy mặt, có quá dồn dập hay không?

“Sao thế?”

“Em phải đi với mẹ rồi.” Cô nói dối, vừa dứt lời liền hối hận, không nên lòng vòng như thế, cô ghét nhất cách nói này, cô nên trực tiếp nói không muốn hẹn hò với anh quá nhiều, nhưng nói như vậy thật không thích hợp.

Song Cố Anh Kiệt cũng không quá để ý, anh nói: “Vây được rồi, sau này chúng ta lại hẹn. Bây giờ nghe lời anh ngoan ngoãn đi ngủ.”

“Được.”

“Ngày mai anh gọi cho em.”

“Được.”

Tần Vũ Phi vâng lời đến kỳ lạ, Cố Anh Kiệt khen ngợi cô trong điện thoại, sau đó nói: “Bảo bối, ngủ ngon.”

Tần Vũ Phi gác máy, phát hiện mặt mình đỏ hồng. Chuyện thân mật hơn bọn họ cũng làm rồi, thế nhưng bây giờ, không thấy mặt nhau, chỉ là nói thầm qua điện thoại “này, này” mấy tiếng, mặt cô liền đỏ.

Hôm sau đi làm, Tần Vũ Phi lại đi muộn như thường lệ. Sau đó cả ngày đều có chút không yên lòng, lúc họp liền rước lấy ánh mắt “thân thiết” của Cửu Chính Khanh. Tần Vũ Phi có hơi chột dạ giả trang bộ dạng nghiêm túc. Thằng nhãi này liếc ra mấy chữ “Phiền cô đang hoang một chút”, ép cô phải nghiêm chỉnh.

Lúc tan tầm bước chân Tần Vũ Phi vội vàng, một giây cũng không ở lại lâu. Hôm nay cô gọi cho Cố Anh Kiệt ba cuộc điện thoại, lúc anh nghe máy là trước khi cô tan tầm nửa tiếng, Cố Anh Kiệt nói hôm nay anh rất bận, không biết vì sao sau khi đi nghỉ công việc đã chắt thành đồng.

“Đó là do tâm lý của anh.” Tần Vũ Phi nói. “Em đã tự hỏi qua vấn đề này.”

“Em tự hỏi qua?” Cố Anh Kiệt cười ha ha.

“Đúng vậy, em rất khó hiểu vì sao bản thân cảm thấy công việc không hề chồng chất, nhưng người khác đi nghỉ về là liền sút đầu mẻ trán chiến đấu.”

“Vậy kết quả nghiên cứu thế nào?”

“Đó là khi nghỉ ngơi mấy ngày, lúc trở về không thích ứng được với công việc, nghĩ rằng áp lực quá lớn. Hoặc là cho rằng, trong mắt sếp nghỉ ngơi vài ngày là lười biếng làm việc, cho nên khi trở lại công việc phải nhiều hơn thì mới ổn.”

“Nguy biện.” Cố Anh Kiệt cười nhạo cô.

“Thật mà! Anh ngẫm lại xem, rõ ràng trước khi nghỉ phải liều mạng làm hết công việc, như thế thì mới nghỉ ngơi tốt được. Lúc anh nghỉ người khác cũng nghỉ cho nên cũng không xuất hiện tình trạng người khác làm việc trước thời hạn khiến cho anh theo không kịp. Vậy thì tại sao vừa đi làm liền nghĩ công việc nhiều không đếm xuể? Cũng là do ảnh hưởng của tâm lý. Cảm thấy nên bận một chút mới được.” Tần Vũ Phi vừa nói, đột nhiên thấy rằng từ “Ảnh hưởng tâm lý” này do chính cô tạo ra.

“Đúng, đúng, bạn gái của anh là thông minh nhất.” Cố Anh Kiệt nịnh nọt, sau đó có người tìm, anh liền tạm biệt Tần Vũ Phi rồi ngắt máy.

Chỉ là bốn chữ “Bạn gái của anh” vẫn luôn quanh quẩn trong lòng Tần Vũ Phi. Đến lúc tan tầm, còn kém vài phút, cô bắt đầu thu dọn túi xách, rời khỏi phòng làm việc. Làm việc thoải mái, không phải giả vờ bận rộn thật là tốt. Cô lái xe trên đường, nhất thời không biết muốn đi đâu. Không muốn về nhà, cũng không muốn đi chơi cùng bạn bè. Đi qua hai khu phố, cô rút cuộc thừa nhận, cô muốn đi tìm Cố Anh Kiệt.

Cô nên vượt qua ảnh hưởng tâm lý của mình, phải cố gắng thật nhiều. Vì có gì trong ba người năm đó, chỉ có cô không hạnh phúc.

Tần Vũ Phi lái xe đến tòa nhà Hoa Đức, cũng không báo trước cho Cố Anh Kiệt, dù sao anh nói bận, sẽ không tan tầm sớm như vậy, cô tới đón anh, anh phải rất kinh ngạc đi. Xem như cô đã cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của “bạn gái” rồi đúng không?

Tần Vũ Phi rất thuận lợi đạt được mục đích, trên đường không kẹt xe, tâm tình cô cũng không tệ lắm. Chạy đến hầm đỗ xe dừng xong, cô ngồi trong xe gọi cho Cố Anh Kiệt, muốn hỏi anh làm việc ở lầu mấy, vừa nhấn nút gọi, cô liền nhìn thấy anh. Anh đang đi tới, bên cạnh có một nữ sinh.

Tần Vũ Phi ngẩn người, lúc này Cố Anh Kiệt lấy di động ra từ ví tiền, Tần Vũ Phi chưa kịp ngắt máy, anh đã cười tiếp điện: “A lô, em tan làm rồi à?”

“Đúng vậy.” Tần Vũ Phi lấy lại bình tĩnh, nỗ lực không nhìn tới cô nữ sinh bên cạnh anh. Nữ sinh kia cô biết, chính là ngày du thuyền của mọi người rời bến, cô gái đó đã ngồi lên xe anh.

“Sao lại muốn gọi cho anh, không phải về nhà với mẹ sao?”

“Anh đang ở đâu vậy?” Tần Vũ Phi không trả lời anh, hỏi ngược lại. Nhịn không được hỏi anh câu hỏi vừa tầm thường vừa kỳ quặc này.

“Ở bãi đỗ xe của công ty.” Lúc Cố Anh Kiệt nói lời này, anh đang đi qua trước xe của Tần Vũ Phi. Nữ sinh kia vẫn thân thiết đi bên cạnh anh, quay đầu nhìn anh nói chuyện điện thoại.

Tần Vũ Phi chịu đựng rất khó khăn mới không hỏi ra câu “Anh đang ở cùng với ai?”. Cô cố gắng giả vờ tự nhiên hỏi anh: “Vậy anh phải về nhà à?”

“Có bạn bè hẹn gặp mặt, bây giờ anh muốn qua.” Cố Anh Kiệt đi tới bên cạnh xe, dùng chìa khóa mở cửa xe. “Sao vậy? Em có thời gian gặp anh rồi hả?”

“Không phải.” Tần Vũ Phi nhanh chóng phủ nhận.

“Vậy em về nhà chưa?”

“Chưa.” Tần Vũ Phi nói, thấy nữ sinh kia cũng không lên xe, vẫn đứng chờ bên cạnh Cố Anh Kiệt.

“VẬY trên đường phải lái xe cẩn thận, về đến nhà gọi lại cho anh.” Cố Anh Kiệt không nghi ngờ gì, giọng nói rất bình thường.

“ĐƯỢC, vậy em cúp máy đây.” Tần Vũ Phi gác máy, trong lòng rất khó chịu. Cô nhìn Cố Anh Kiệt cắt điện thoại, thấy nữ sinh kia hỏi anh gì đó, anh cười lắc đầu, sau đó mở cửa xe cho cô, nữ sinh kia ngồi vào, Cố Anh Kiệt cũng ngồi lên theo, rất nhanh khởi động xe, rời khỏi.

Tim Tần Vũ Phi đập nhanh, người bắt đầu đổ mồ hôi, cô mím chặt môi, nuốt nuốt nước bọt, trong đầu tưởng tượng đoạn đối thoại kia. Nữ sinh hỏi: “Ai gọi tới vậy, có phải bạn gái anh không?” Cố Anh Kiệt cười lắc đầu: “Đương nhiên không phải, bạn gái ở đâu chứ.”

Tần Vũ Phi khởi động xe, đi theo hướng Cố Anh Kiệt vừa đi. Cô không nên nghĩ lung tung, có thể đoạn đối thoại ấy không phải như vậy, nhưng cô không thể kiềm chế suy nghĩ của mình. Lái xe ra khỏi bãi đỗ, thấy xe Cố Anh Kiệt phía trước rẽ phải. Đó không phải hướng về nhà cô, cô không biết làm thế nào, cuối cùng đánh tay lái, cũng rẽ sang phải.

Xe vẫn chạy, sau khi qua mấy con đường, Tần Vũ Phi rốt cuộc nhận ra, cô đang theo dõi Cố Anh Kiệt.

Chuyện này làm cô vô cùng hoảng sợ, cảm giác cực kỳ không tốt. Ký ức ba năm trước trỗi dậy mạnh mẽ, cô cắn chặt răng, gắt gao nắm tay lái. Cô không biết mình điều khiển xe thế nào, cuối cùng theo đến nơi. Đó là một câu lạc bộ, rất nổi tiếng, Tần Vũ Phi cũng đã từng đến. Bên trong rất náo nhiệt, không phải chỗ thích hợp để gặp mặt riêng tư.

Tần Vũ Phi dừng xe bên đường đối diện câu lạc bộ, cô không bước xuống, liền ngồi trong xe nhìn. Cô không biết chính mình đang làm gì, hoảng hốt và lo lắng. Một lúc sau cô thấy Cố Anh Kiệt và nữ sinh kia từ bãi đỗ xe đi ra, tới cửa câu lạc bộ thì gặp người quen. Người đó Tần Vũ Phi đã từng gặp, cũng là ngày du thuyền rời bến ngồi cùng xe với Cố Anh Kiệt. Nữ sinh kia vui vẻ chạy sang chỗ người nọ. Cố Anh Kiệt cũng đi qua, cùng người đó nói cười một chút. Sau đó bọn họ cùng nhau đi vào câu lạc bộ.

Tần Vũ Phi không biết Cố Anh Kiệt vừa đi vừa cùng người nọ nói: “Được rồi, tôi giúp cậu đưa em gái qua đây, cho nên tối nay cậu mời.”

Cô nhìn chăm chăm cửa câu lạc bộ, tự nói với bản thân không được phiền muộn trong lòng, cô biết Cố Anh Kiệt không nói dối, cô tận mắt nhìn thấy, cô tin tưởng anh. Thế nhưng cô rất nóng nảy, không thể an tâm. Cô hơi kích động nghĩ gọi cho Cố Anh Kiệt, muốn hỏi anh đang ở đâu, muốn hỏi bên cạnh anh có những ai, là nam hay nữ, muốn nghe thử xem anh có nói dối không.

“Đừng như vậy, Tần Vũ Phi, đừng như vậy, đừng làm bản thân trở nên đáng ghét như thế.” Cô tự nói với chính mình.

Đây là lý do cô không dám nói chuyện yêu đương, cô đã nhắc nhở Cố Anh Kiệt, thế nhưng anh không nghe. Cô thầm nghĩ sẽ là một “bach, phú, mỹ”, chứ không muốn là một bà vợ ác độc đa nghi.

Tần Vũ Phi khởi động xe, tiến vào dòng đường, xe chạy mãi, cuối cùng tới nhà Cố Anh Kiệt. Đứng trước cửa căn hộ, ngồi hơn nửa ngày, mới gọi cho anh.

“Cố Anh Kiệt, bữa tiệc kết thúc chưa?”

“Sao vậy?”

“Em bây giờ rảnh rồi rồi, chúng ta gặp nhau được không?”

“Được.” Cố Anh Kiệt mừng rỡ, thử hỏi cô: “Vậy em đến chỗ anh được không, anh đang ở cùng vài người bạn, để anh giới thiệu em với bọn họ.”

“Không, em không muốn đi.” Cô không chút do dự từ chối.

“Được rồi.” Cố Anh Kiệt hiểu ý cô, cô còn chưa muốn công khai. “Để anh qua đón em.”

“Không cần, gặp nhau dưới nhà anh đi. Anh về được không?”

Cố Anh Kiệt đương nhiên nói có. Gác điện thoại, Tần Vũ Phi đưa xe vào bãi đỗ, lên lầu, tựa ở cửa nhà Cố Anh Kiệt chờ anh. Thời gian qua rất chậm, cô chờ rồi lại chờ, nghĩ lâu như vậy sao anh còn chưa tới. Cô nhin không được nghĩ có phải ở câu lạc bộ nữ sinh kia không cho anh đi, cô ta có phải đang làm nũng, mà Cố Anh Kiệt có phải đang lừa cô.

Tần Vũ Phi lắc lắc đầu, ném hết những suy đoán này.

Cô trong quá khứ không phải như thế. Cô trong quá khứ tự tin rực rỡ, nghĩ sức hấp dẫn của mình là vô tận, đàn ông yêu cô là điều hiển nhiên. Cô không cần tốn sức theo đuổi ai, đàn ông xum xoe nịnh hót cô xếp dài hai con đường. So với bạn thân cô giàu có hơn, so với bạn thân cô còn xinh đẹp hơn, cô nghĩ tính tình phóng khoáng của mình người gặp người thích, tên đàn ông đó hẳn là phải yêu cô tận xương. Cô chưa từng hoài nghi những điều này, cô chưa từng gặp qua cản trở nào.

Tự cho là đúng.

Cho đến lúc cô bắt gặp bọn họ thông dâm trên giường.

Cô ra tay đánh người, nhưng trên thực tế cảm thấy người bị hung hăng đánh lại chính là cô. Cô lớn như thế lại chưa từng bị tàn nhẫn tu chính bao giờ. Thương tích đầy mình, vết sẹo chồng chất.

Người khác thất tình cảm giác thế nào cô không biết. Cô chỉ cảm thấy chính mình đau như bị lột một tầng da. Cô bị lấy đi kiêu ngạo, lấy đi sự tự cho mình là đúng, lấy đi tự tôn. Tuy rằng cuối cùng cô cũng chịu đựng được cảm giác thất tình và phản bội, nhưng cô biết cô có vấn đề rất lớn. Đàn ông tìm đến, cô sẽ nghĩ có phải hẳn muốn tiền của mình, phụ nữ đến thân thiết, cô sẽ nghĩ có phải cô ta muốn lợi dụng mình.

Mà trước đây, cô chỉ biết nghĩ bọn họ thích cô, thật lòng thích cô.

Cô không kết bạn mới nữa, phải nói là không kết bạn mới thật lòng nữa. Cô phải bảo đảm, tươi cười của cô chỉ là tươi cười. Những người có thể gần

gũi cô đều là những người quen trước khi du học, giống như Doãn Đình, không phải cô không nói chuyện, nhưng chuyện xảy ra ở Mỹ, cô sẽ không nói cho cô ấy. Cô thật lo lắng, bạn bè sẽ ghét bỏ cô.

Giống như bây giờ, cô rất lo sợ Cố Anh Kiệt sẽ ghét cô.

Thang máy “đỉnh” một tiếng, ngừng ở tầng này. Cố Anh Kiệt từ thang máy đi ra, vừa nâng mắt liền thấy Tần Vũ Phi ngơ ngác đứng trước cửa nhà anh. Còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy cô chạy qua, ôm cổ, kiễng chân hôn anh.

Thật đúng là điểm phúc bay tới, Cố Anh Kiệt vô cùng hưởng thụ. Anh đôi khách thành chủ, làm sâu thêm cái hôn này.

“Cãi nhau với mẹ rồi?” Anh hỏi cô.

Tần Vũ Phi lắc đầu, ôm anh không buông.

Cố Anh Kiệt ôm cô mở cửa. Cửa vừa đóng, Tần Vũ Phi lại hôn anh. Cô vuốt ve anh, nhiệt tình như lửa.

Cố Anh Kiệt thật sự chịu không nổi. Mỗi lần nữ vương của anh tận lực trêu chọc, anh cũng chỉ có thể đầu hàng.

Rất nhanh hai người thẳng thắn đáp ứng nhu cầu của nhau, không kịp vào phòng ngủ, ngay trên sofa làm chuyện lần trước chưa làm. Đệm dựa trên sofa lại bị ném loạn xạ, Cố Anh Kiệt có chút nhớ nhung cười, mấy cái đệm này thật đúng là không dành cho đại tiểu thư.

Việc mới chỉ làm phân nửa, Tần Vũ Phi đã gác súng đầu hàng, Cố Anh Kiệt “đội mũ”, ôm cô vào phòng ngủ hoàn thành nốt phần sau.

Xong việc hai người mệt rãi rồi, ôm nhau mà ngủ. Qua một hồi lâu, Cố Anh Kiệt bị đá một cái.

“Cố Anh Kiệt em đói bụng rồi.”

“Ừ, muốn ăn cái gì?”

“Gà rán, khoai tây.”

“Anh làm sao có.”

“Ồ.” Cô không nói, cuộn tròn trong lòng anh. Một lúc sau mới mở miệng: “Em đói quá.” Cơm tối cô cũng chưa ăn, lại vừa hao tổn thể lực như vậy.

Cố Anh Kiệt thở dài, đấu tranh một hồi rồi đứng lên. “Anh ra ngoài mua cho em, anh biết chỗ bán đồ ăn nhanh rất gần, lái xe rất mau tới.”

Cô nhìn anh bắt đầu mặc quần áo, trong lòng rất cảm động. Thế nhưng, tên đàn ông kia cũng đã từng vì chiếc CD ký tên số lượng có hạn mà cô thích, đứng xếp hàng trong tuyết suốt một đêm, khi đó cô còn cảm động hơn bây giờ. Nhưng cuối cùng lại là kết quả kia.

Cô lắc đầu, ném hồi ức đó sang một bên. Nếu như có thể mất trí nhớ được thì tốt rồi.

“Đã muộn thế này, đừng đi ra ngoài. Nhà anh có gì ăn không, bánh mì cũng được.”

“Không có bánh mì.” Cố Anh Kiệt ra xem tủ lạnh và quầy bếp, trở về nói với cô: “Mì trứng được không?”

“Được.” Cô ngồi trên giường, ôm chần của anh gật đầu. Tim Cố Anh Kiệt tan chảy, làm sao lại có thể thích cô như vậy, anh đi qua hôn cô, “Em chờ một chút, anh đi làm, rất nhanh là có rồi.”

Cố Anh Kiệt đi vào phòng bếp, vừa lấy mì bỏ vào nồi đã thấy Tàn Vũ Phi đi ra, cô mặc áo sơ mi của anh, để lộ cặp đùi trắng nõn. Cố Anh Kiệt thấy thể toàn thân lửa nóng bốc lên, anh nghĩ phải nên khắc chế một chút, nếu không lại làm cô sợ bỏ chạy mất.

Thế nhưng cô không hề biết khổ tâm của anh, đã mặc như vậy, còn ôm thất lung anh, hỏi: “Cố Anh Kiệt, anh có thích em không?”.

Cô gái này là yêu tinh biến thành phải không?.

“Rất thích.” Anh thành thật đáp.

“Thích bao nhiêu?”

Thích đến mức lại muốn kéo em lên giường. Cố Anh Kiệt nhếch miệng: “Thích đến mức muốn bỏ mười quả trứng vào bát mì cho em.”

“...”

Được rồi, Cố Anh Kiệt thừa nhận, lời yêu thương này thật sự không hay lắm. Anh không thể làm gì khác ngoài việc tìm đường thoát, tiếp tục nói: “Ăn mười quả trứng thật ra không tốt, anh cho em hai quả là được rồi.”

Sau đó cô nở nụ cười.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 30

Cố Anh Kiệt phải thừa nhận, mỗi lần Tần Vũ Phi hài lòng cười ngọt ngào thật sự có thể xuyên vào tim anh. Thật hận không thể bỏ mười quả trứng vào mì cho cô.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi cô.

Cô ôm thắt lưng anh, ngực anh rất ấm áp. Đang cầm đũa không thể ôm cô, vì vậy anh dùng chóp mũi cọ cọ, cảm thấy mỹ mãn vô cùng.

“Không có thành ý.” Cô cố ý đâm chọc anh, “Sao không nói cho em mười viên kim cương đi!”

“Anh sợ em mua lại hai mươi viên nện vào mặt anh, sau đó kêu to để kế toán của em hện kế toán của anh đi chọn.”

Cô ha ha cười lớn, đây quả thực là chuyện mà một “Bạch, phú, mỹ” nông cạn như cô sẽ làm. Đương nhiên chỉ là nói ngoài miệng, kế toán của cô bề bộn nhiều việc, làm gì có thời gian để đi chọn” “Được rồi, trứng thì trứng.” Thật ra cô nghĩ bỏ mười quả trứng vào mì còn làm cô hài lòng hơn so với việc tặng mười viên kim cương. Người này quả nhiên là một tên đào hoa, tình trường lão luyện, lừa gạt không biết bao nhiêu con gái nhà lành rồi.

Cố Anh Kiệt vừa ôm cô vừa trộn mì rồi đập trứng vào. Trong lòng ôm một người hoạt động bất tiện, nhưng hai người đều không ngại.

“Không có hành lá.” Anh nói.

“Không sao.” Cô nói.

Một lát sau lại nói. “Em đói quá.”

“Lập tức có ngay mà.”

“Không phải. Em muốn nói không phải tiêu chuẩn ăn uống của em thấp, do bây giờ đói quá, cho nên không tính toán với anh.”

“Vâng.” Anh hừ nhẹ, “Tạ ơn đại vương.”

Cô cười ha ha, anh nhìn không được hôn lên thái dương cô, hỏi: “Đêm nay ở lại được không?”

Cô ngẩn người, sau đó cười: “Được.” Hơi ngượng ngùng, cô vui vẻ chạy ra phòng khách, mở ví: “Em gọi cho mẹ, anh phải nấu mì thật ngon, em đói quá.”

Cố Anh Kiệt giật mình, còn tưởng cô sẽ nhăn nhó ra vẻ, hoặc là nói “Chúng ta nên từ từ thôi”, kết quả lại sảng khoái đồng ý. Anh mừng rỡ, vô cùng vui vẻ, cho thêm một ít dầu mè vào mì.

Tần Vũ Phi thật sự đói bụng, không hề quan tâm hương vị của món mì này, một hơi ăn hết sạch. Cố Anh Kiệt nhìn cô ăn ngon như vậy, thiếu chút nữa cho rằng chính mình là một đầu bếp vĩ đại, lại cảm thấy may mắn bản thân còn biết nấu ăn. Chỉ một tô mì trứng mà thôi, lại làm anh rất có cảm giác thành tựu.

Sau khi ăn xong hai người cùng ngồi ở sofa xem ti vi, ti vi có gì bọn họ cũng không quan tâm, chỉ nói chuyện linh tinh một lúc, sờ qua sờ lại, rồi cảm thấy nóng lên, cùng đi tắm uyên ương. Trong lúc tắm không tránh khỏi sờ mó một phen. Tần Vũ Phi không phản nản Cố Anh Kiệt cầu hoan, toàn bộ theo tư thế anh thích, hai người từ phòng tắm lăn đến trên giường, thỏa mãn triệt để.

Xong việc, Cố Anh Kiệt cắn cắn vành tai cô: “Chúng ta phải tiết chế một chút.”

Tần Vũ Phi cười lớn: “Không liên quan đến em, em rõ ràng là một “Bạch, phú, mỹ” ngượng ngùng và rụt rè.”

Cố Anh Kiệt đánh đánh mông cô, nói như vậy cô cũng không biết xấu hổ à? Rụt rè, anh hoàn toàn không nhìn thấy loại phẩm chất này trên người cô.

Tần Vũ Phi nhướn mày nhìn anh: “Lẽ nào anh thật sự thích kiểu như vậy? Em cũng có thể phối hợp với anh mà, lần sau anh lại gần một chút, em liền nói đừng tới mà, không được mà.”

Hai chữ “mà”, “được” cô ngâm vừa dài vừa mềm như nước, quả thực có thể làm lòng người yếu đuối. Cố Anh Kiệt trừng cô, cảm thấy trên người lại nóng lên. Cô còn không sợ chết tiếp tục mềm giọng trêu chọc anh: “Được không? Như thế được không? Sau đó em cứ nói như vậy, anh thích không?” Vừa nói vừa xoa nhẹ lồng ngực anh.

Cố Anh Kiệt do dự đầu tranh, không muốn ép buộc cô, anh từ trước đến giờ không phải là người phóng túng, nhưng người phụ nữ này rất đáng giận, nghĩ không giáo huấn cô không được. “Quên đi, quên đi.” Anh nói: “Dù sao cũng không phải em chết hay anh mất mạng.”, rồi xoay người đè cô xuống giường.

Tần Vũ Phi thét chói tai cười to, cố sức đẩy anh: “Không được, không được.”

“Anh thấy em rõ ràng rất được.” Anh cố ý nói.

“Không, không.” Tần Vũ Phi tiếp tục đẩy: “Thực sự không được, em sai rồi, đầu hàng rồi còn không được sao?”

“Hừ.” Tiếng “hừ” này của Cố Anh Kiệt quả thực “Uy phong bát diện”, Tần Vũ Phi rất muốn đá anh một cái, nhưng cô thật sự mệt muốn chết, lại sợ có động tác gì kích thích anh cô chắc chắn không chịu nổi.

Cố Anh Kiệt xoay người nằm xuống, kéo cô vào lòng: “Ngủ đi.”

Cô nghe lời nhắm mắt lại. Một lúc sau cô mò mẫm tìm được tay anh, ngón đàn ngón, rồi tiếp tục ngủ. Lại một lúc sau, cô thấy nghe thanh âm

buồn ngủ của Cố Anh Kiệt vang lên: “Ái chà, anh nhớ ra rồi. Vũ Phi, lúc trước em hỏi anh chuyện cô diễn viên kia, hay vụ tai tiếng đăng trên truyền hình, em nói chúc mừng anh, bạn gái anh rất đẹp. Anh không phủ nhận. Nhưng thật ra đó không phải bạn gái anh. Khi đó em không muốn để ý anh, có vẻ vô cùng hi vọng anh mau chóng tìm một cô bạn gái rồi phải sạch quan hệ với em, em mới an tâm, cho nên anh không phủ nhận.”

Tần Vũ Phi ngay lập tức tỉnh táo, cô xoay người, đối mặt với Cố Anh Kiệt, đôi mắt nhìn anh.

Cố Anh Kiệt nói: “Cô ta không phải bạn gái anh, anh chưa bao giờ yêu đương với cô ta. Lúc theo đuổi Mễ Hi, anh sẽ không liên quan đến bất kỳ cô gái nào khác. Anh muốn nói cho em một chuyện, anh phát hiện lúc bản thân thích em, bên cạnh anh cũng không có người phụ nữ nào khác.”

Tần Vũ Phi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh. Nhìn một lúc lâu, cuối cùng kè vào lòng anh, nhắm hai mắt lại: “Ngủ ngon, Cố Anh Kiệt.” Lòng cô vui vẻ, rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Nhưng sáng sớm hôm sau, tâm tình Tần Vũ Phi vô cùng không tốt. Bởi vì Cố Anh Kiệt gọi cô dậy rất sớm.

“Sớm như vậy làm gì?” Cô nóng nảy.

“Anh phải đi làm.” Cố Anh Kiệt hùng hồn. “Bây giờ đã hơi muộn rồi, sẽ trễ làm. Anh không thể bỏ em lại một mình. Em muốn ăn sáng cái gì? Hôm qua lái xe tới à? Có muốn anh đưa em về nhà thay quần áo không?”

Tần Vũ Phi bị anh làm cho không ngủ được, thở phì phì đứng lên. Ở đây không có bàn chải đánh răng của cô, không có sữa rửa mặt cô quen dùng, tối hôm qua có thể không sao, bây giờ nghĩ lại cái gì cũng bất tiện. Cố Anh Kiệt không có đồ dự trữ, Tần Vũ Phi phòng má thay quần áo.

Cố Anh Kiệt quần áo chỉnh tề, bước tới xoa mặt cô: “Em phải nghĩ đến chỗ tốt, như thế này chứng minh ở đây không quen có phụ nữ ngủ lại, có thể

cho anh điếm cộng đúng không?”

Không đúng. Tần Vũ Phi cầm lấy túi xách, đi giày vào, “Qua đêm ở đây phải dậy sớm, em không cần.”

Cố Anh Kiệt sừng sốt đến ngây người, “Tần Vũ Phi, vì phải dậy sớm liền vứt bỏ bạn trai, chuyện nói ra sẽ chọc cười toàn đại hội nhân dân Trung Quốc này rất tốt à?”

Tần Vũ Phi xoay nhanh giả mặt quỷ: “Cứ để bọn họ cười! Cười đến rớt hàm cho đáng đời!”

Cô mở cửa đi ra ấn thang máy, anh vội vàng đóng cửa khóa kỹ khóa điện tử cửa rồi đuổi theo, bắt được cô ở cửa thang máy. Rất tự nhiên ôm eo cô: “Điếm tâm ăn gì?”

“Về nhà đánh răng.”

“Em có biết tối hôm qua em ngáy không?”

“Em không có.” Tần Vũ Phi vỗ anh, “Đàn ông mới có thể ngáy.”

“Ai bảo? Tối hôm qua em thật sự ngáy, giống con mèo nhỏ, âm thanh êm êm.”

“Anh nghe mèo ngáy rồi hả?” Tần Vũ Phi trừng anh, nghe anh nói lung tung.

“Thật mà. Cháu anh nuôi một con mèo, lúc sang chơi với nó anh thấy con mèo đó ngáy, mấy người bọn anh ngồi xổm ở bên cạnh xem.”

Tần Vũ Phi tưởng tượng hình ảnh đó, phì cười một tiếng.

Cố Anh Kiệt nhân cơ hội nói: “Em thích mèo không, sau này anh mang em sang bên kia xem con mèo đó.”

Tần Vũ Phi lắc đầu.

“Được rồi.” Bây giờ tạm thời không được để lộ ra ngoài.

Hai người tới bãi đỗ xe. Lúc chia tay trước xe, Tần Vũ Phi nói tạm biệt liền muốn đi, bị Cố Anh Kiệt kéo lại. “Dựa vào lẽ thường, người yêu phải hôn tạm biệt nhau.”

“Được rồi.” Tần Vũ Phi nhìn quanh một chút, không có ai, mới nhón chân hôn lên môi anh, “Tạm biệt.”

Lần này Cố Anh Kiệt mới thỏa mãn buông tay, Tần Vũ Phi ngồi lên xe mình, suy nghĩ một chút rồi gửi cho anh một tin nhắn: “Anh nhất định phải ăn sáng nghe chưa.”

Cách đó không xa, Cố Anh Kiệt ngồi trên xe, thấy tin nhắn liền nở nụ cười. “Vâng, đại vương.” Anh trả lời.

Cố Anh Kiệt khởi động xe, lúc ngang qua Tần Vũ Phi vẫy tay với cô rồi đi làm. Đi qua mấy con đường, tiếng tin nhắn lại vang lên, thừa lúc đèn đỏ cầm lên xem, là Tần Vũ Phi gửi tới. Tin nhắn viết: “Cố Anh Kiệt, em sẽ thật cố gắng.”

Không nói cố gắng cái gì, nhưng anh lại hiểu. Không nói muốn anh làm sao, nhưng anh cũng hiểu. Càng không nói quyết tâm, khổ sở, ủy khuất của cô, chỉ là vài chữ đơn giản, đây chính là phong cách của Tần Vũ Phi, nhưng anh đều hiểu.

Duyên phận là một thứ vô cùng kỳ diệu.

“Được, bảo bối.” Anh trả lời.

Lúc trước anh cho rằng cô không phải mẫu người anh thích, nhưng bây giờ anh lại yêu cô đến mức muốn đem cả tim ra đặt trước mặt cô. Biểu tình của cô anh cảm thấy rất đáng yêu, chuyện cô nói anh thấy rất thú vị, cô giận dỗi anh cũng cảm thấy không sao cả. Lúc trước anh yêu không hề có áp lực, thích thì ở cùng một chỗ, không thích thì chia tay, đây là quy tắc mỗi người trưởng thành đều biết,... ít nhất... các cô gái anh qua lại đều như vậy.

Thế nhưng đối với Tần Vũ Phi, áp lực của anh rất lớn, dù sao trước khi đoạn tình cảm này bắt đầu, cô cũng đã trịnh trọng báo trước cho anh, cô có trở ngại của cô, mà anh không hề phù hợp với mong đợi của cô. Có một ngày lưng đã mang trách nhiệm và yêu cầu, tình yêu sẽ không còn đơn thuần là tình yêu,... ít nhất... không phải là tình yêu thoải mái tự tại mà anh đã trải qua. Nếu như vì tiền, anh sẽ không theo đuổi người phụ nữ này. Thế nhưng mặc dù biết rõ tình huống là như vậy, anh vẫn muốn ở bên cạnh Tần Vũ Phi, mong ước này vô cùng mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức vượt lên cả sự lo lắng phải gánh chịu áp lực của anh.

Nghĩ đến anh và cô giống nhau, đều rõ ràng đối phương không phù hợp mong đợi của mình rồi lại không có cách nào chống cự cảm giác trong lòng, anh có chút đặc ý, nghĩ mình rất có mị lực. Từ trước đến nay, anh không nghi ngờ điểm này, chỉ là mị lực như vậy có thể hấp dẫn Tần Vũ Phi, anh thật sự rất đặc ý.

Cô nói cô sẽ cố gắng, anh cảm thấy không ổn. Anh tự nhủ chính mình cũng phải nỗ lực. Tình cảm thuận theo tự nhiên mặc dù rất tự tại thoải mái, nhưng tình cảm khó khăn tạo dựng mới có thể lâu dài. Anh nghiêm túc nghĩ, Tần Vũ Phi phê bình anh những lời này quả không sai, từ trước đến giờ anh đều nghĩ mỗi một phần tình cảm của mình đều là thật tâm, không hề sai, nhưng trên thực tế, anh chẳng qua cũng là một người đàn ông sợ vất vả. Muốn phối hợp rất mệt, muốn bao dung cũng rất mệt, muốn nhẫn nại lại càng mệt. Nhưng làm sao có thể mỗi thời khắc đều hài lòng, những mệt nhọc này bất quá chỉ là mảnh nhỏ trong năm tháng dài đằng đẳng, chịu mệt một chút, mới có thể trải qua lâu dài.

Thói xấu này rất khó sửa, bây giờ anh cũng không đảm bảo có thể cùng Tần Vũ Phi đi được bao lâu. Chỉ là mọi người đều có tật xấu đó, mỗi người có một vấn đề riêng, cô biết rất rõ, nhưng bằng lòng để anh gánh chịu thử thách tình yêu, vậy anh phải nỗ lực một chút, gặp vất vả cũng là điều đương nhiên, không phải sao?... ít nhất... bây giờ anh đã sẵn lòng vì cô làm chuyện gì đó, không hề mệt chút nào.

Vài ngày tiếp theo, không có gì đặc biệt xảy ra. Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt hẹn nhau hai lần, đều là cùng nhau đi ăn, sau đó đến nhà anh ân ái, sau đó anh đưa cô về nhà. Thời gian khác không phải cô có việc thì là anh bận việc. Kỳ thật không phải chuyện gì đáng ngại, gặp bạn bè, tiệc kinh doanh, họp, tặng ca, liên hoan gia đình, vân vân... Tuy để hai người gặp nhau, một số việc cũng có thể bỏ qua, thế nhưng Tần Vũ Phi không muốn, cô không muốn làm náo loạn sinh hoạt hiện tại, bất luận là của cô hay của anh. Cố Anh Kiệt cũng theo ý cô.

Sau đó Cố Anh Kiệt đi công tác năm ngày, khi trở về anh rảnh rỗi nửa ngày, vì vậy vừa xuống máy bay liền gọi điện thoại hẹn cô.

Buổi trưa, cô lại không ở công ty, ở nhà.

“Dì cả mẹ của em tới, đau bụng.” Cô nói.

Anh trầm ngâm, như vậy hẹn cô ra ngoài e là không tốt lắm, thân thể của cô đang khó chịu.

“Vậy qua nhà anh được không, em có thể ở nhà anh nghỉ ngơi, chúng ta có thể trò chuyện cả ngày, xem TV, anh làm gì đó cho em ăn.”

“Thế nhưng nếu không thể làm thì sang nhà anh rất kỳ lạ.”

“Tần Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt nghe những lời này liền bốc hỏa, “Em nghĩ anh hẹn em để làm việc đó hả?”

Tần Vũ Phi rất muốn nói loại quan hệ này xác thực là cơ sở quan hệ của hai người, nhưng giọng nói của anh nghe rất tức giận, cô nên im miệng mới tốt.

“Anh rất vất vả mới trở về, buổi chiều có thể không đến công ty, ngày mai lại bận rộn, em không sắp xếp thời gian gặp mặt, đừng để người khác biết, em nói một chút xem bao lâu chúng ta không gặp nhau rồi.”

“Mới mười ngày.” Cô thành thật đáp.

“Mới!” Anh gầm lên.

Được rồi, cô sai rồi, cô không nên như vậy.

“Nói chung hôm nay anh nhất định phải nhìn thấy em. Em mặc quần áo, mang theo đồ tùy thân...”

“Phải đăng ký gì sao?” Câu này của anh rất giống giọng phát thanh ở sân bay.

“Tần Vũ Phi!”

Được rồi, cô lại sai rồi. Nhưng anh đi công tác trở về cô rất vui, nhất thời không kiềm chế được muốn làm loạn một chút.

“Nửa tiếng sau anh đến đón em. Khi nào tới anh gọi, em tự mình đi ra. Nếu như không nghe lời, anh sẽ ấn chuông cửa, nói với mẹ em anh tới tìm bạn gái.”

“Mẹ em không ở nhà.”

“Thì anh nói với quản gia của em!” Cô ngửa da rồi đúng không?

“Cố Anh Kiệt, anh hung dữ với em, em muốn trừ điếm anh.”

“Làm nũng cũng không được. Bản thiếu gia không để mình bị xoay vòng vòng nữa, cho em nửa tiếng.” Cố Anh Kiệt hung dữ ngắt điện thoại. Tần Vũ Phi bĩu môi, thế nhưng không quá vài giây lại không nhịn được nở nụ cười, cô lấy túi chườm nóng trên bụng ra, như cụ bà đứng lên soi gương.

Ai da, đi cả đến, sắc mặt rất không tốt, thật là xấu. Tối hôm qua cũng không gội đầu, tóc xù hết lên. Tần Vũ Phi do dự, có nên liều mạng đi gội đầu, sau đó trang điểm lại một chút. Lâu không gặp như vậy, cô hẳn là phải xinh đẹp mà gặp anh. Anh thật sự không hề hiểu tâm tính phụ nữ.

Nhưng bụng đau quá, gội đầu càng thêm khó chịu, dứt khoát buộc đuôi ngựa là được rồi. Buộc tóc, trang điểm xong nhìn có tinh thần hơn nhiều. Cô

thu dọn túi xách, mang băng vệ sinh, túi chườm nóng, lại mang theo một bộ nội y. Ngộ nhớ nhiễm máu bản rồi còn có cái để đổi.

“Uy lực của dì cả rất lớn, ngộ nhớ em làm bản nhà anh, cũng không thể trách được.” Tần Vũ Phi quay sang nhìn mũi với cái gương, trong lòng sốt ruột mong chờ Cố Anh Kiệt đến.

Vừa đợi vừa buồn cười, chưa từng có cuộc hẹn nào như vậy. Sang nhà bạn trai trải qua ngày dì cả đến, cô càng nghĩ càng tức cười. Ôm bụng nằm xuống giường, đợi một lúc lâu, rốt cuộc chuông điện thoại cũng reo.

Tần Vũ Phi nhận xong điện thoại, mang theo túi rời khỏi nhà, như kẻ trộm lén lút nhìn quanh xe Cố Anh Kiệt, vừa lên xe liền giục anh đi.

Cố Anh Kiệt tức giận: “Ai không biết còn tưởng chúng ta đi bỏ trốn.”

Tần Vũ Phi chỉ nhìn anh cười khúc khích.

“Bụng đau lắm à?”

“Hơi hơi.” Vừa nãy nằm một mình buồn chán, rất đau, bây giờ đã dòi đi lực chú ý, cô đã tốt hơn nhiều rồi.

“Chuyện chú ý thân thể anh bảo em làm, em đều không làm đúng không?”

“A, quên cả rồi.” Tần Vũ Phi rất vô tội, sau đó liền bị Cố Anh Kiệt trừng mắt.

Cả đường đi đều bị Cố Anh Kiệt giáo huấn, Tần Vũ Phi lại không hề tức giận. Lúc tới nơi, Cố Anh Kiệt mở túi cô kiểm tra, “Em không mang áo ngủ à?”

“Mang làm gì?”

“Em nghỉ ngơi, ăn mặc thế này làm sao thoải mái.”

Tần Vũ Phi chớp mắt mấy cái, cô không nghĩ tới.

“Ngốc.” Cố Anh Kiệt nhìn không được lại mắng, sau đó đến tủ quần áo lấy một cái áo sơ mi cho cô làm áo ngủ, rồi nằm xuống giường.

Tần Vũ Phi vừa thay đồ vừa nói: “Ngộ nhỡ bản giường của anh cũng không thể trách em đâu.”

Anh lại trừng cô.

Cô đang lo lắng, anh không trách cô. Cô cũng hiểu chuyện này rất xấu hổ. “Nếu không anh... cho em thêm một cái áo sơ mi nữa, em lót ở phía dưới, bản thì vứt là được, khỏi bị bản giường.”

Anh không nói hai lời, lại lấy thêm một cái áo nữa cho cô lót.

Tần Vũ Phi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, điềm tĩnh lại nằm xuống. Cố Anh Kiệt đắp chăn cho cô, đem túi chườm nóng của cô đi nạp điện, kéo rèm cửa, mở đèn ngủ, lại rót một ly nước ấm cho cô uống. Lúc anh ra ngoài cất ly, cô tháo tóc ra, thế này thoải mái hơn. Cô sao lại cảm thấy giường của Cố Anh Kiệt thoải mái hơn giường cô, bụng cũng không đau như vậy nữa.

Suy nghĩ tình huống này một chút, cảm thấy rất buồn cười. Cô hẹn hò anh, chính là từ giường cô chuyển sang giường Cố Anh Kiệt nuôi dì cả đến. Cô nhìn không được cười ra tiếng. Cố Anh Kiệt đi vào, liền thấy đại tiểu thư đang cười không dừng được.

“Sao vậy? Buồn cười chỗ nào?” Anh đi tới, nằm xuống giường, ôm cả chăn và cô. Rốt cuộc cũng gặp nhau rồi, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

“Em đang suy nghĩ, Cố Anh Kiệt, anh cũng rất liều.” Giống cô vậy.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 31

Vẫn còn dùng từ “liều” được. Cố Anh Kiệt cao giọng: “Bây giờ em mới biết, cho nên phải tốt với anh một chút.”

Tần Vũ Phi chớp chớp mắt. Cô có mà, rất nghiêm túc mà “Tốt” với anh. Cô cũng rất liều nữa.

Cái ôm của Cố Anh Kiệt rất thoải mái, Tần Vũ Phi nói với anh câu được câu không, thấy có chút buồn ngủ. Túi chườm nóng đã chuẩn bị xong rồi, Cố Anh Kiệt buông cô ra, lấy sang đặt lên bụng cô.

“Như vậy đỡ hơn chưa?” Anh hỏi.

“Đỡ hơn chút rồi.”

“Chờ em khỏe hơn, anh đưa em đi khám bác sĩ được không? Bác sĩ Đông y lần trước chăm sóc cho mẹ anh cũng không tệ, các chị của anh xin mấy bài thuốc bổ dưỡng, thể chất đều tốt lên.” Cố Anh Kiệt vỗ về mái tóc cô, đau lòng nhìn đáng vẻ nhịn đau của cô.

“Anh quan tâm đến sức khỏe phụ khoa của mẹ và chị anh sao?” Tần Vũ Phi cười nhạo.

“Cũng không cố tình hỏi, là lúc trên bàn cơm ở bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện.” Cố Anh Kiệt kiên nhẫn nói, “Y thuật của bác sĩ đó rất tốt, anh biết phòng khám của anh ta ở đâu, sau này anh dẫn em đi có được không?”

“Không. Em không thích khám bác sĩ.”

“Bị bệnh sẽ phải đi khám, làm gì có chuyện thích hay không.”

“Đau bụng kinh không tính là bệnh, là phụ nữ ai cũng sẽ đau thế này.”

“Nói lung tung. Đâu phải ai cũng đau kịch liệt như vậy, em là người đầu tiên anh thấy đấy.”

Tần Vũ Phi giương miệng, vừa định nói “Vậy chắc chắn là anh biết rất ít phụ nữ”, nhưng cô nhanh chóng nghĩ lại, tên đào hoa trước mặt nhưng là một tên đã đi qua bao nhiêu phụ nữ, cho nên nói anh biết phụ nữ quá ít gì đó quả thực là nói đùa. Trong lòng Tần Vũ Phi lập tức cảm thấy không thoải mái. “Tóm lại là em không muốn đi.” Cô giận dỗi nói.

“Chỉ là đi xem một chút, hỏi anh ta một vài phương pháp điều dưỡng thôi. Tuy rằng anh ta có quen biết mẹ anh, nhưng cũng sẽ không chạy đi tám chuyện anh đưa phụ nữ sang, em hoàn toàn không cần lo lắng.”

“Không đi.” Cô kiên quyết.

Cố Anh Kiệt có chút không vui, “Vậy em định kéo dài tới khi nào? Không nói đến tình trạng cơ thể em, mà là quan hệ của chúng ta, cuối cùng cũng phải nói rõ với mọi người. Không cần giống trống khua chiêng tuyên bố, cũng đừng trốn trốn tránh tránh, cố gắng giấu giếm như vậy. Quan hệ của chúng ta bây giờ cũng coi như ổn định rồi đúng không?”

Tần Vũ Phi mím chặt môi không nói lời nào, bụng vẫn đang đau, tâm tình cũng không tốt lắm, cô liền cáu kỉnh: “Ổn định bao nhiêu? Anh định kết hôn với em à?”

Cố Anh Kiệt ghen hờn, không đến mức kết hôn nhanh như vậy, tuy bây giờ anh rất yêu cô, đang đứng giữa tình cảm cuồng nhiệt, nhưng anh thật sự không nghĩ đến chuyện kết hôn, anh tin chắc cô cũng như vậy. Yêu là yêu, cưới là cưới, đây là chuyện rất thực tế. Huống hồ nếu như hai người bọn họ kết hôn sẽ liên quan đến rất nhiều thứ, gia tộc, công ty, tài sản, thỏa thuận trước hôn nhân,...

Yêu thì nói đến cảm giác, nhưng hôn nhân là về cuộc sống. Tuy rằng nói

ra không vui vẻ gì, nhưng chuyện này rất thực tế. Anh tuy là một người thích lãng mạn, nhưng cũng không muốn bịa đặt loại chuyện này. Huống hồ người phụ nữ như Tần Vũ Phi lại càng thực tế hơn anh, lo lắng nhiều hơn anh, cho nên cô không thể bây giờ đã nghĩ đến chuyện kết hôn với anh, cô chỉ nói những lời này để làm anh ghen mà thôi.

Chuyện này cũng khiến trong lòng Cố Anh Kiệt khó chịu. Không phải nói không kết hôn, nhưng yêu đương là cả một quá trình, quá trình này phát triển đến một giai đoạn nhất định rồi mới tiến đến hôn nhân. Tự nhận mình không làm gì sai, lại bị Tần Vũ Phi đẩy cho chuyện này, anh hoàn toàn không muốn trả lời.

Cố Anh Kiệt im lặng, Tần Vũ Phi cảm thấy trong lòng càng khó chịu. Vừa nói xong cô liền hối hận, nhưng lời đã ra khỏi miệng thì cũng như bát nước hắt đi không thể lấy lại, cô tìm không ra đường thoát. Bụng càng đau hơn, cô cắn răng, vô cùng buồn bực.

Trong phòng rất yên lặng, Tần Vũ Phi nhắm mắt giả vờ ngủ, cô hơi hối hận rồi, lúc đi cả mẹ tới tính tình cực kỳ không tốt, cô cũng không muốn biểu hiện tệ như vậy trước mặt Cố Anh Kiệt, trong quá khứ cô không ngại, nhưng bây giờ lại cực kỳ chú ý.

Nằm một lúc, Tần Vũ Phi cảm giác Cố Anh Kiệt đứng dậy ra ngoài, cô không mở mắt, mũi hơi cay cay, dì cả mẹ hại cô đau bụng, lại hại tâm tình cô thay đổi, cô cực kỳ chán ghét. Nghe tiếng Cố Anh Kiệt mở ngăn kéo, sau đó là tiếng bình thủy tinh va chạm, tiếng kéo túi ni lông, cô đoán được anh đang làm gì, chỉ hy vọng anh không tức giận cô.

Chẳng bao lâu sau, Cố Anh Kiệt đi đến, Tần Vũ Phi tiếp tục giả vờ ngủ. Cố Anh Kiệt tới bên giường, sau đó đưa tay nâng đầu cô, dùng cái gì đó lạnh lạnh nhét vào tai cô. Lúc này cô giả vờ không nổi nữa, mở mắt. Không đợi cô hỏi, Cố Anh Kiệt đã nói: “Anh nhớ ra lần trước bác sĩ kia đã nói đến biện pháp này, lúc đau bụng kinh dùng một ít bông đã sát trùng bằng rượu nhét vào lỗ tai có thể giảm bớt đau đớn.”

“Có tác dụng sao?” Cô hiểu kỳ.

“Không biết, cứ thử xem đi đã, dù sao cũng không hại gì.” Giọng nói Cố Anh Kiệt có chút cứng nhắc, hiển nhiên tâm tình cũng không tốt lắm. Anh cầm một miếng bông đã sát trùng, nhét vào lỗ tai bên kia của Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi thừa cơ cầm tay anh, mềm mại nói: “Nhưng như thế này thì em không nghe được giọng nói của anh.”

Đây là làm nũng cầu hòa với anh sao? Cố Anh Kiệt khó chịu nhìn cô: “Anh tưởng em không thích nghe chứ.”

Tần Vũ Phi bĩu môi, có miếng bông quả thật nghe không rõ lắm, có hơi ong ong, hơn nữa cô cũng đã xuống nước, anh còn chặn lời cô, rất đáng ghét.

Cố Anh Kiệt sờ sờ mặt cô, “Được rồi, em nghỉ ngơi đi, xem thử cách này có tác dụng không. Bây giờ nghe được anh nói gì không?”

Tần Vũ Phi gật đầu: “Nhưng có hơi nhỏ, hơn nữa che lỗ tai rất khó chịu.”

“Nhịn một chút sẽ tốt lên ngay, em nghỉ ngơi chút đi.”

Tần Vũ Phi lại gật đầu, tâm trạng không hiểu sao tốt lên. “Anh ôm em được không?”

Cố Anh Kiệt cười cười, lên giường ôm cô vào lòng. Tần Vũ Phi nhắm mắt lại chui vào lòng anh, bỗng nghĩ nếu giờ khắc này anh cầu hôn cô, cô nhất định sẽ gả cho anh. Xúc động trong nháy mắt, dũng cảm cũng chỉ trong nháy mắt. Sau đó cô lại nghĩ may mà anh không nói vậy.

Tần Vũ Phi ngủ. Lúc tỉnh dậy phát hiện miếng bông trong tai đã không còn, mà bụng cũng không đau nữa. Không biết là tác dụng của miếng bông sát trùng rượu hay là do cô ngủ quá ngon. Ngồi dậy, cô nghe được tiếng Cố Anh Kiệt nói chuyện điện thoại bên ngoài.

“Bây giờ tôi không thể trở lại công ty, có việc không rời đi được, đúng rồi, gửi qua email đi, tôi ở đây xử lý. Được được, biết rồi, cứ thế đi. Tôi xem email rồi trả lời, các anh cứ họp trước, ngày mai tôi đến chúng ta nói tiếp.”

Tần Vũ Phi trừng lớn mắt, biết anh nói “Có việc” là chỉ cô. Anh không vì chuyện công ty mà mặc kệ cô, cô rất cảm động. Chỉ là chuyện nhỏ như vậy cô lại vô cùng vô cùng vui vẻ.

Cố Anh Kiệt đi đến, thấy cô dậy, vội hỏi: “Cảm thấy khá hơn chút nào không?”

Tần Vũ Phi gật đầu: “Mấy giờ rồi?”

“Ba giờ kém năm, em ngủ gần một giờ.”

“Em không muốn nằm nữa, muộn quá rồi.”

“Vậy em muốn lên phòng đọc sách hay muốn xem TV ở phòng khách?”

Tần Vũ Phi giơ hai tay: “Đi phòng khách.”

Cố Anh Kiệt cô ý nói: “Không phải bụng không đau nữa sao? Không thể tự đi à?”

Tần Vũ Phi nghiêm mặt nhìn anh, dáng vẻ hung dữ làm anh bật cười.

“Qua đây! Bế em!” Khẩu khí như đang mệnh lệnh.

Cố Anh Kiệt đi qua, bế cô lên. Tần Vũ Phi ôm cổ anh, làm nũng tựa đầu vào vai anh.

“Hài lòng chưa? Đại vương.” Anh cười hỏi.

“Tạm được.” Ngữ khí rất bất đắc dĩ, nhưng nụ cười lại nói rõ tâm tình cô.

“Hừ.” Cố Anh Kiệt cũng nghiêm mặt cho cô xem.

Cô ôm anh càng chặt, cọ cọ cổ anh: “Cố Anh Kiệt, em rất đáng ghét đúng không?”

“Bây giờ em mới biết à? Vừa yếu ớt vừa phiền phức vừa hung dữ, lại vừa khó chịu!” Anh một hơi nói ra một loạt khuyết điểm. Ôm cô tới chỗ sofa, anh ngồi xuống, đặt cô xuống đầu gối mình, “Chỉ có điều nhìn vào, em vừa đẹp vừa đáng yêu lại có tiền, anh vẫn rất thích em.”

“Còn có kĩ năng trên giường tốt nữa!” Cô hung dữ, nói thêm cho anh một ưu điểm.

“Phụ nữ không phải sẽ không so đo vấn đề này sao?”

“Em so đo!” Tần Vũ Phi đếm đầu ngón tay, “Anh một mạch kể bốn khuyết điểm, ưu điểm ít hơn sao được.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha: “Em buồn chán quá rồi.”

Cô níu chặt anh, chôn mặt ở hõm cổ anh. “Cố Anh Kiệt, vì sao em buồn chán như thế nhưng lại cảm thấy vui vẻ.”

“Bởi vì chúng ta đang yêu.”

“Vậy chúng ta yêu trước được không, chỉ là yêu thôi, mặc kệ những chuyện khác. Nếu có một ngày, chúng ta cảm thấy đã chuẩn bị tốt rồi, sẽ làm những chuyện khác ngoài yêu ra, được không?”

Những chuyện khác ngoài yêu? Là chỉ công khai quan hệ với bạn bè thân thích, gánh chịu trách nhiệm và áp lực, nhận sự mong đợi và quan tâm của mọi người, cuối cùng có một ngày tiến tới hôn nhân?

“Được.” Cố Anh Kiệt đồng ý. Vừa nói đến chuyện nghiêm túc quả nhiên áp lực liền tới, Cố Anh Kiệt tưởng tượng sau khi công khai tình cảm với cha mẹ, bạn bè, thực sự cảm thấy trong lòng hơi nặng nề. Trước kia yêu nhiều lần như vậy anh cũng chưa từng thử đi đến bước này. Với bạn bè thì thoải mái vui vẻ mà khoe khoang, nhưng chính thức giới thiệu trước cha mẹ lại

hoàn toàn không giống như vậy, anh cũng chưa chuẩn bị tốt.

“Vậy lúc anh gặp bạn bè thì em cùng đi được không?” Công khai với bạn bè anh không ngại, thậm chí có chút chờ mong.

“Vẫn là không nên.” Bước này Tần Vũ Phi cũng không muốn đi. “Danh tiếng của em trong đám bạn anh cũng không tốt, anh dẫn em ra ngoài, nhờ đâu bọn họ cười nhạo anh thì sao? Nếu như sau này chúng ta ở chung không được, chia tay, bọn họ cũng sẽ cười nhạo em.”

Cố Anh Kiệt không nói lời nào. Cô đúng là, so với tưởng tượng của anh còn cẩn thận hơn. Cô trước đây được cưng chiều ương ngạnh, anh còn tưởng cô sẽ không quan tâm đến danh tiếng của mình trong miệng người khác, hóa ra không phải như vậy.

“Bọn họ sẽ không như vậy đâu.” Anh dỗ dành cô, bạn thân thiết như vậy, anh sẽ giải thích.

“Không nói trước mặt thì nói sau lưng, anh cũng sẽ không biết. Những người khác thế nào em không quan tâm, nói chung cũng không liên quan đến em, nhưng họ là bạn bè anh, em không muốn như vậy. Trước kia lúc Triệu Hồng Huy nói bừa, bạn bè anh cũng nghe thấy, nhờ đâu bọn họ đánh giá trong lòng thì sao?”

“Em không yêu bọn họ, em quan tâm bọn họ nghĩ thế nào làm gì?” Cố Anh Kiệt khó chịu.

“Không phải, quan trọng không phải bọn họ, mà là anh.” Tần Vũ Phi ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh. Không khí hôm nay có vẻ tốt, cô cảm thấy có thể nói ra lời trong lòng, “Thời gian chúng ta ở bên nhau không dài, lúc vừa bắt đầu quen biết, anh rất ghét em, chuyện này em biết. Chỉ là lúc ở Mỹ xúc động làm chuyện sai lầm, cho nên anh có cảm giác khác đối với em. Cố Anh Kiệt, nói thật ra khởi đầu của chúng ta không phải khởi đầu tốt, anh hẳn là rất rõ ràng. Dựa vào tình hình hiện tại, quan điểm yêu đương của anh, thêm cả quan hệ của chúng ta cũng bắt đầu như thế. Em thực sự không có

cách nào để tự tin.”

Cố Anh Kiệt nhú mày, vội vàng tranh luận : “Anh đã nói rồi, anh thích em không phải vì đã lên giường.”

Tần Vũ Phi chăm chú nhìn anh, hồi lâu mới nói: “Nhưng đó là việc đã ảnh hưởng đến quan hệ của chúng ta.”

Cố Anh Kiệt mím chặt môi, điềm ấy anh không phản bác được.

“Cố Anh Kiệt, em rất thích anh, thích anh đối với em thật tốt. Nhưng em cũng không thể xác định rõ, anh tốt với em có phải vì đã lên giường cùng em, căn cứ vào tâm lý đàn ông, nghĩ phải có trách nhiệm với em. Em không phải là Tần Vũ Phi trước kia nữa, em thực sự không có tự tin. Chúng ta yêu nhau chưa lâu, quan hệ cũng chưa vững chắc đến mức không gì có thể phá được. Bạn bè anh không hề thích em, em không muốn sau khi công khai chuyện của chúng ta, bọn họ sẽ nói với anh, em chỗ này không tốt chỗ kia không tốt, rồi tận lực khuyên anh quay lại còn kịp. Mà em thấy mặt bọn họ, nhất định sẽ gây xung đột. Chúng ta đã có rất nhiều rất nhiều điều sẽ gây cãi nhau rồi chia tay.”

Cố Anh Kiệt không biết có thể nói gì, giống như lần cô mời anh ăn cơm xóa điện thoại, lời cô nói rất có lý, cũng rất bi quan. Anh không có cách nào phản bác, nhưng cũng không thể đồng ý. Khả năng cô tưởng tượng là khả năng xấu nhất, vẫn còn nhiều khả năng tốt mà. Bạn bè của anh cô biết hơn phân nửa, có thể sau khi biết cô là bạn gái anh, bọn họ hòa hợp với nhau, trong lúc đó anh cùng cô sẽ gia tăng thêm cảm tình.

“Cố Anh Kiệt, em thật sự muốn, đến cuối cùng có thể có kết quả tốt với anh.” Cô nhỏ giọng nói, hy vọng mong muốn của cô anh có thể hiểu. Cô không phải đùa giỡn bừa, không phải ra vẻ, không muốn công khai là do cô đang cố gắng hết sức để bảo vệ phần tình cảm này.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 32

Hôm nay Tần Vũ Phi qua đêm ở nhà Cố Anh Kiệt.

Cô đã trải qua một ngày vô cùng vui vẻ.

Buổi chiều, cô ngồi xem tivi ở sô pha, Cố Anh Kiệt ôm laptop đặt trên bàn trà vừa làm việc vừa xem tivi cùng cô. Sau đó anh ra ngoài mua bữa tối. Vốn dĩ cô hơi không vui khi anh ra ngoài, nói với anh kêu người ta đưa đến nhà là được, nhưng anh vẫn muốn đi. Khi về nhà ngoài việc cầm rất nhiều đồ ăn, anh còn mua một vài đồ dùng hàng ngày của phụ nữ, bao gồm bàn chải đánh răng, khăn mặt, nội y, đồ ngủ, thậm chí còn có một ít băng vệ sinh,...

“Buổi tối ở lại đây được không? Anh có thể chăm sóc cho em.” Cố Anh Kiệt nói.

Tần Vũ Phi cong khoe miệng cười, nói đến chăm sóc, nhà cô có cha mẹ, có quần gia, có người hầu, đương nhiên tốt hơn chỗ này của anh, hơn nữa, đồ ăn trong tủ lạnh nhiều không biết bao nhiêu lần so với tủ lạnh của một người đàn ông độc thân. Thế nhưng Tần Vũ Phi vô cùng vui vẻ nói: “Được.”

Ăn cơm tối xong, Tần Vũ Phi lại ngồi trở về sô pha, Cố Anh Kiệt vẫn ngồi ở bàn trà làm việc, Tần Vũ Phi không có hứng thú gì với tivi, thỉnh thoảng len lén nhìn Cố Anh Kiệt vài lần. Thật ra bệnh cuồng làm việc cũng không đáng ghét như thế, xem Cố Anh Kiệt nhà cô đi, đáng vẻ lúc anh làm việc đẹp trai biết bao.

Đêm nay hai người lên giường ngủ sớm, chỉ là ngủ, không làm bất cứ chuyện gì khác. Cố Anh Kiệt ôm cô nói rất nhiều, kể những chuyện thú vị khi anh còn bé, kể về anh chị của anh, nói cháu trai cháu gái đáng yêu bao nhiêu, nói những chuyện anh đã làm với bạn bè. Tần Vũ Phi say sưa lắng

nghe, rất phối hợp thỉnh thoảng xem vào mấy câu, sau đó nửa đùa nửa cảnh cáo anh: “Ngàn vạn lần đừng nói về người yêu cũ của anh với em, em là người rất ích kỷ đấy.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha, kéo cô vào lòng đùa một lúc.

Sau đó hai người liền ngủ.

Hôm sau, lúc Tần Vũ Phi thức giấc, Cố Anh Kiệt đã đi làm. Anh để lại giấy nhắn cho cô, trên tờ giấy đặt một cái chìa khóa. Anh nói đây là chìa khóa của cô, có thể mở cửa nhà anh, cô ra vào tùy ý, muốn chuyển đến ở cũng được. Anh còn nói bữa sáng đã làm xong rồi, cô hâm lại là được, còn nếu như không thích ăn, số điện thoại quán ăn anh dán trên tủ lạnh, cô có thể gọi họ mang đến.

Tần Vũ Phi cầm chìa khóa cười ngây ngô, là “Chìa khóa của cô”, có thể “Mở cửa nhà anh”, cô cảm thấy câu nói này thật tuyệt vời.

Cười xong, cô nhảy xuống giường, đầu óc thoải mái. Giấc ngủ ở đây vô cùng thoải mái, không hề khó chịu như cô nghĩ, lúc ở bên cạnh anh cười cười nói nói, cô cũng cảm thấy vui vẻ. Ban đầu bọn họ không thân thiết như vậy, tự nhiên mà thế thôi. Cho nên, cơ sở quan hệ của hai người có phải không tiến triển nhanh và dung tục như cô nghĩ?

Phải có lòng tin, cô nói với bản thân.

Tần Vũ Phi vui sướng rửa mặt đánh răng rồi tắm rửa. Lúc vớt băng vệ sinh vào thùng rác cô cũng không xấu hổ ngượng ngùng nữa, có cảm giác đây là thùng rác của cô, đây là phòng tắm của cô. Cô ăn trưa sớm, sau đó lại lăn trên sofa, vừa lấy di động ra liền gửi tin nhắn cho anh: “Anh đang làm việc à?”

Một lúc sau, Cố Anh Kiệt trả lời: “Đang họp. Em dậy rồi sao? Ăn gì chưa? Bụng còn đau không?”

Tần Vũ Phi ôm di động cười ngốc nghếch, nhiều câu hỏi quá, thế nhưng

lại làm cô rất vui vẻ. Cô gửi trả anh một tin nhắn: “Em rất khỏe. Hôm nay em vẫn muốn ở lại đây.”

Cố Anh Kiệt cúi đầu nhìn điện thoại cười, nhanh chóng trả lời: “Được. Anh sẽ tan tầm sớm một chút.”

Cô cũng gửi một tin: “Được.”

Sau đó một người ở nhà, người còn lại ở công ty, ngốc nghếch nhìn đi động cười.

Họp xong, Cố Anh Huy hỏi em trai: “Em gần đây đang yêu à?”

Cố Anh Kiệt sờ sờ mặt: “Rõ ràng như vậy sao?”

“Ừ.” Cố Anh Huy cười nói: “Thiếu điều khắc trên mặt mấy chữ “Người đàn ông ngốc nghếch đang yêu” thôi.”

Cố Anh Kiệt nở nụ cười của một người đàn ông ngốc nghếch, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Cố Anh Huy lại hỏi: “Lần này là ai vậy?”

“Hi hi.” Cố Anh Kiệt lại cười ngây ngô, “Chờ đến lúc ổn định, em sẽ đưa cô ấy đến gặp mọi người.”

Cố Anh Huy nhíu mày, lần này không hề giống với những lần trước. Trước đây hỏi đến chuyện yêu đương, Cố Anh Kiệt sẽ tự nhiên nói đó là cô gái nào, nhưng chưa bao giờ nói muốn dẫn về nhà giới thiệu, còn lần này thì ngược lại, không nói là ai, nhưng nói sau này ổn định sẽ dẫn về nhà. Cố Anh Huy nhìn em trai chăm chú, lần này thật sự rất khác.

Cố Anh Kiệt quay về phòng làm việc, lại đưa tay lên sờ mặt mình, rõ ràng thế sao? Có điều hôm qua vừa nhắc tới chuyện kết hôn, hôm nay anh trai lại hỏi một cách trùng hợp như vậy làm cho Cố Anh Kiệt bắt đầu chú trọng vấn đề này. Tần Vũ Phi nói muốn có một kết quả tốt, sao anh lại

không? Nếu cô và anh thật sự đi tới bước đó, vậy anh lại có thêm một vị cha vợ cần phải đối phó.

Anh biết Tần Văn Dịch, ông là một người rất cởi mở, nhưng anh cũng từng nghe nói, Tần Văn Dịch chọn con rể rất nghiêm khắc. Sự nghiêm khắc này không phải yêu cầu về gia cảnh đối phương, mà là nhất định phải có năng lực, phải giỏi giang. Mọi người đều bàn tán rằng, do Tần Vũ Phi không có năng khiếu kinh doanh, nên rất có thể ông sẽ giao lại gia nghiệp cho con rể.

Vì thế nên có một đoạn thời gian, không ít người trẻ tuổi chưa lập gia đình trong ngành đều rất có hứng thú với Tần Vũ Phi, nóng lòng muốn thử theo đuổi cô. Nhưng sau đó bọn họ không thể nào chịu đựng khí thế mạnh mẽ của cô, hơn nữa còn phát hiện, muốn thu được lợi ích từ lão già Tần Văn Dịch khôn khéo này không hề dễ như vậy, cho nên không bao lâu sau, “phong trào” này cũng đi vào quá khứ. Nhưng tiếng tăm ương ngạnh kiêu căng của Tần Vũ Phi lại từ đó lan truyền ra ngoài, Cố Anh Kiệt cũng nghe được những lời đồn đại vào khoảng thời gian đó nên có ấn tượng rất sâu đối với cô.

Cho đến khi anh thật sự biết Tần Vũ Phi vào bữa tiệc sinh nhật của cô.

Cố Anh Kiệt không hề muốn tiếp quản tập đoàn Vĩnh Khải của Tần gia, chỉ làm việc ở Hoa Đức cũng đã bận rộn rồi, nhưng anh rất có hứng thú đối với việc giành được sự tán thưởng của Tần Văn Dịch. Có lẽ rất có khả năng, anh và Tần Vũ Phi thực sự có thể đi đến bước cuối cùng.

Cố Anh Kiệt bỗng dưng rất nhớ Tần Vũ Phi, anh gọi cho cô nói đã họp xong rồi: “Em đang làm gì thế?”

“Đang kiểm tra nhà của anh.” Tần Vũ Phi lười biếng nằm trên sô pha ôm gối dựa của Cố Anh Kiệt nói.

“Kiểm tra cái gì?”

“Kiểm tra xem có đồ của phụ nữ khác để lại hay không, nếu có em sẽ ném hết ra ngoài.”

Cố Anh Kiệt nở nụ cười: “VẬY em tìm thấy chưa?”

Tần Vũ Phi không nói lời nào, thật sự cô đã từng có suy nghĩ đó trong đầu, nhưng cô không có can đảm để làm. Một mặt nếu lục tung nhà anh lên, anh có lẽ sẽ rất tức giận. Mặt khác, nếu cô vượt quá giới hạn sẽ làm thay đổi mọi thứ, không thể trở lại như ban đầu. Cô nghĩ cô nên kiểm chế một chút mới tốt.

“Anh không ngăn cản em à?” Cô hỏi.

“Ngăn cản em thì có tác dụng sao?” Anh hỏi lại.

“Dù gì cũng nên tỏ thái độ gì đó một chút chứ.”

“Được rồi, thái độ của anh là trong nhà anh không có bất cứ đồ vật nào của bạn gái cũ, chia tay rồi là chia tay rồi, sẽ không giữ lại vật kỷ niệm mà vương vấn không dứt đâu, cho nên em cũng không cần tốn sức lục lại, tìm không được em sẽ càng buồn bực hơn.”

“Cũng đúng nha, nếu tìm không được em sẽ nghĩ chắc chắn anh đã giấu đi đâu rồi, làm sao sẽ có thứ quý giá như vậy mà phải giấu chứ?”

Cố Anh Kiệt cười to: “Cho nên cứ để dành tinh thần và thể lực của em để nghĩ xem chốc nữa ăn gì đi. Đừng làm tổ ở trong nhà, nếu bụng không đau nữa thì dọn dẹp rác ở nhà một chút rồi xuống lầu vứt, nhân tiện đi dạo luôn, đi đi lại lại nhiều cơ thể mới tốt.”

“A, không biết thế nào nữa, dám sai người ta vứt rác cho anh. Em cũng không phải bà lão phải đi dạo tập thể dục đâu.”

Cố Anh Kiệt còn muốn tiếp tục nói, nhưng thấy anh trai Cố Anh Huy đến trước cửa phòng làm việc, làm động tác ra ngoài ăn, muốn rủ anh cùng đi. Anh không thể làm gì khác là nói với Tần Vũ Phi anh muốn đi ăn, kêu cô

đừng đói bụng, anh sẽ tan tầm sớm hơn mọi ngày rồi về với cô.

Tần Vũ Phi lăn lộn trên giường lớn, thật muốn anh trở về ngay bây giờ. Cô nằm trên giường một lúc, sau đó đứng dậy dọn dẹp phòng một chút, mang rác trong nhà đi vứt. Lúc làm những việc này, cô thật sự có cảm giác đây chính là nhà của mình.

Một mình ở nhà buổi chiều không có chuyện gì đặc biệt, Tần Vũ Phi chỉ quanh quẩn ăn, ngủ, đọc sách, cô không mang laptop sang, cho nên gạt phăng công việc sang một bên, chỉ gọi một cuộc điện thoại đến công ty hỏi thăm một chút rồi dặn dò thư ký và Robert tự sắp xếp công việc là được rồi.

Cố Anh Kiệt cũng bận rộn ở công ty, anh muốn trước khi vội vàng tan tầm phải xử lý xong hết công việc, cho nên hiệu suất làm việc cực kỳ cao. Lúc bốn giờ, anh nhận được một cuộc điện thoại từ bạn, Tôn Diệc An, nói người bạn nào đó của bọn họ về nước, buổi tối cùng nhau đón tiếp, hỏi anh tới được hay không. Cố Anh Kiệt nghĩ đã có hẹn với Tần Vũ Phi, nên từ chối Tôn Diệc An, chỉ nói anh sẽ gọi cho người bạn đó, hôm nào anh mời thì lại cùng đi.

Vừa mới ngắt máy, chuông điện thoại lại vang lên, Cố Anh Kiệt nhìn, là Tôn Diệc Tuyệt. Hai anh em bọn họ đúng là kẻ trước người sau. Cố Anh Kiệt bắt máy, việc Tôn Diệc Tuyệt muốn nói quả nhiên cũng là việc này, cô nói hôm nay không lái xe, nếu buổi tối Cố Anh Kiệt muốn đi thì giống lần trước, cô đến chỗ anh rồi đi cùng xe được không. Cố Anh Kiệt khéo léo từ chối, nói anh không có thời gian, vừa nói chuyện với anh trai cô rồi.

“Thế à.” Giọng nói Tôn Diệc Tuyệt hơi thất vọng, nhưng cũng không nói thêm cái gì liền cúp máy.

Cố Anh Kiệt hoàn toàn không suy nghĩ nhiều, vừa quay đầu liền tiến vào làm việc, nhìn đồng hồ, có lẽ trước sáu giờ là có thể đi rồi. Nhưng vừa mới năm giờ, anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi nói mẹ cô hỏi cô đang ở đâu, bảo cô trở về ăn cơm.

Bà Tần không ngừng kêu con gái về ăn, còn mắng một chút, trong người khó chịu sao còn đi lung tung, đi chơi với bạn cũng không nhất định phải hai ngày. Bà bảo Tần Vũ Phi về nhà nghỉ ngơi, không được ham chơi bên ngoài. Tần Vũ Phi không dám không nghe, bởi vì cô không thể nói cô đang ở nhà bạn trai.

“Em về nhà trước đã, hai ngày sau lại đến tìm anh.”

Cố Anh Kiệt rất thất vọng, nhưng cũng không có cách nào khác. Lúc bỏ máy xuống, anh không muốn làm việc nữa, tâm trạng không tốt. Suy nghĩ một chút liền gọi điện cho Tôn Diệc An, nói bây giờ anh rảnh rồi, buổi tối có thể tham gia bữa tiệc. Hơn hai mươi phút sau, Tôn Diệc Tuyết gọi tới, cô nghe nói Cố Anh Kiệt thay đổi ý định, vì vậy nhắc lại chuyện cùng đi xe với anh, Cố Anh Kiệt đồng ý.

Ban đầu không nói, sau một khoảng thời gian tốt đẹp Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt đều không thể hẹn nhau, bởi vì bên nguyên liệu cung cấp của Vĩnh Khải đã xảy ra chuyện.

Ban đầu hợp đồng hợp tác của Minh Duệ và Vĩnh Khải đến hạn cũng không bổ sung thêm, nhưng hợp đồng sản phẩm của hai bên vẫn đang trong kỳ hạn, cho nên xem như vẫn đang cùng Minh Duệ hợp tác, nhưng Minh Duệ đột nhiên dựa vào thiếu sót của hợp đồng bỏ dở việc cung ứng hàng, Vĩnh Khải trở tay không kịp. Hứa Văn ráo riết liên lạc Minh Đức, mong muốn tìm được biện pháp trong lúc nguy cấp.

Cố Anh Kiệt và Vương Thành hiển nhiên không thể từ chối, hơn nữa Cố Anh Kiệt xem việc này là việc nhà phải làm. Toàn công ty Minh Đức động viên toàn lực, tăng ca thêm mấy giờ, đẩy nhanh tốc độ, Vương Thành chăm chú nhìn quá trình sản xuất sản phẩm, còn Cố Anh Kiệt chạy khắp các thành phố, các tỉnh khác tìm xưởng gia công thích hợp, Vĩnh Khải cũng tìm kiếm biện pháp gia công phần mềm ngắn hạn. Nhưng việc này không dễ làm, Minh Duệ vẫn ngoan cố, hơn nữa yêu cầu của Vĩnh Khải với sản phẩm cao, những nguyên liệu đó cũng vô cùng hiếm hoi ngoài thị trường. Bôn ba nhiều ngày cũng không có kết quả, cuối cùng Cố Anh Kiệt phát động hết công suất

của mình, tìm được nguồn cung cấp thích hợp của một người bạn ở nước ngoài, vừa hay đối phương có một lượng lớn hàng hóa không cần dùng gấp, có thể chuyển trước cho họ.

Cố Anh Kiệt và Hứa Văn ra nước ngoài một chuyến, số hàng này rất thích hợp, tuy rằng chi phí vận chuyển vào nước khá cao, nhưng để kịp thời nhập hàng, bảo vệ danh tiếng trong giới, mọi thứ khác cũng không quan trọng.

Giải quyết xong vấn đề lớn, Hứa Văn luôn miệng khen Cố Anh Kiệt có năng lực, Tần Văn Dịch cũng đặc biệt mời Cố Anh Kiệt và Vương Thành đi ăn. Sau đó số hàng kia đến thuận lợi, Vương Thành đốc thúc toàn bộ công ty mở hết công suất, đẩy nhanh tốc độ, giúp đỡ Vĩnh Khải vượt qua nguy cơ nhỏ lần này một cách suôn sẻ,... những chuyện này để sau hãy bàn, không nói thêm gì nữa.

Hon nữa bên Cố Anh Kiệt, bận rộn xong chuyện của Minh Đức, vốn nghĩ rốt cuộc có thể thở ra một hơi, định hẹn Tần Vũ Phi, nhưng không nghĩ tới lại gặp xui xẻo. Đó vốn không phải chuyện của anh, nhưng chị dâu bị ốm, Cố Anh Huy đi công tác lại không an tâm, Cố Anh Kiệt đành phải thay anh trai đi công tác. Trước khi đến sân bay, anh cố ý đi một vòng đến bãi đỗ xe công ty Tần Vũ Phi, Tần Vũ Phi chạy xuống gặp anh.

“Vất vả quá.” Cô ngồi trong xe anh, chăm chú nhìn anh vài lần.

“Không sao rồi, lần này rất nhanh thôi, ba bốn ngày anh có thể trở về rồi.” Cô Anh Kiệt vừa nói vừa ho hai tiếng.

“Bị bệnh rồi sao?” Cô sờ sờ trán anh.

“Không có việc gì đâu, có thể mấy ngày nay nói nhiều, cổ họng hơi ngứa.” Anh nhìn cô, vô cùng luyến tiếc. “Anh sẽ trở về sớm, còn em, không được suy nghĩ lung tung, anh tới nơi sẽ gọi cho em.”

“Được.” Tần Vũ Phi đồng ý, nghiêng đầu sang hôn anh. Thế nhưng Cố

Anh Kiệt quay mặt đi: “Anh ho như vậy sẽ lây sang em mất.”

“Hôn mặt được rồi.” Anh xoay mặt sang cho cô.

“Không thêm.” Cô mặc kệ, xoay người muốn mở cửa xe.

“Được rồi, được rồi, như vậy đã tức giận à?” Anh vội vàng kéo cô lại, vươn đầu qua hôn lên môi cô. “Nóng nảy như vậy. Đúng là em được chiều quen rồi.”

“Hôn lại mau.” Cô hất cằm, vênh mặt làm thành bộ dạng ra lệnh.

Cố Anh Kiệt lắm bằm, thực sự cô quá được chiều chuộng, như vậy rất không ổn, nhưng anh vẫn kéo cô ôm vào lòng, hôn cô. Cô chủ động làm cho cái hôn thêm nóng bỏng, anh đầu hàng, hôn cô thật sâu. Nhưng thời gian đã không còn kịp, tuy rằng nuối tiếc, nhưng Cố Anh Kiệt vẫn phải đến sân bay, rời khỏi thành phố.

Cố Anh Kiệt đi công tác bốn ngày, mỗi ngày đều nói chuyện điện thoại với Tần Vũ Phi, lúc rảnh rỗi sẽ mở webcam một lúc, anh thậm chí cầm laptop đi một vòng gian phòng cho cô kiểm tra, vừa đùa giỡn cô vừa để chứng minh anh hoàn toàn giữ mình trong sạch, chỉ là người của một mình cô, Tần Vũ Phi cười ha ha. Những ngày đợi anh trở về là những ngày vừa lo lắng vừa ngọt ngào.

Hôm nay Tần Vũ Phi tham gia buổi gặp mặt, tâm trạng cô rất tốt, vì ngày mai Cố Anh Kiệt về rồi. Cô định nói với mẹ cô sang nhà bạn, sau đó đến nhà Cố Anh Kiệt ở vài ngày. Nhưng giữa cuộc họp mặt, trọng tâm bàn tán của mọi người chuyển sang Cố Anh Kiệt.

“Đúng rồi, nghe nói Cố Anh Kiệt có bạn gái rồi.”

Tần Vũ Phi giật mình.

“Nghe nói bắt đầu từ lúc đi du thuyền lần trước.”

Tần Vũ Phi xém chút phun ra một ngụm nước. Bạn bè ai cũng đều say sưa bàn tán, hoàn toàn không nhìn cô, không hề giống như đang nói về chuyện của cô.

“Là cô gái kia tỏ tình trước. Lần trước tôi đi tham gia tiệc đón tiếp của một người bạn thì thấy hai người họ, cũng chụp rất nhiều ảnh của bữa tiệc, bên trong có bọn họ. Hai ngày trước tôi cùng bạn đi ăn, vừa hay gặp cô gái và bạn bè cô ta, tất cả mọi người đều quen biết nhau liền ngồi ăn cùng một bàn. Nói chuyện xong mới biết được việc này.” Cô bạn kia vừa nói vừa lấy di động ra. Mọi người trên bàn truyền nhau nhìn, chuyện tình cảm của Cố tam thiếu, các cô đều rất tò mò.

Tần Vũ Phi đại khái đã đoán được là ai, thật sự có chuyện nữ sinh đến tỏ tình hôm đó, lúc quen nhau cô có bắt gặp được một lần, lẽ nào còn có lần khác sao? Trong lòng Tần Vũ Phi nháy mắt trầm xuống.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 33

Chiếc điện thoại được truyền rồi lại truyền, cuối cùng truyền tới tay Tần Vũ Phi. Cô nở nụ cười tự nhiên cầm điện thoại sang xem.

Đó là băng ghế của một nhà hàng cao cấp, trên bàn lớn có rất nhiều người ngồi. Trung tâm ảnh chụp là hai người giơ tay chữ V hướng về máy ảnh, mà Cố Anh Kiệt vô tình ngồi bên cạnh, cho nên cũng bị chụp. Bên cạnh anh có một nữ sinh, chính là nữ sinh cô thấy lần trước, cô ta đang gấp rau cho Cố Anh Kiệt, còn anh cười với cô ấy. Đương nhiên, cô nữ sinh đó cũng đang cười với Cố Anh Kiệt.

Trái tim Tần Vũ Phi bị nhéo một cái thật mạnh. Cô bạn cùng ngồi xem bên cạnh lấy tay lướt qua màn hình mở ra bức ảnh tiếp theo.

Trong bức ảnh đó mọi người đang nâng chén, nữ sinh kia đứng bên cạnh Cố Anh Kiệt, cười vô cùng ngọt ngào. Lại một bức nữa, Cố Anh Kiệt đang nói chuyện với người bạn bên cạnh, nữ sinh dựa gần anh ghé đầu cùng nghe, hình ảnh đó thoát nhìn vô cùng đẹp dễ hài hòa. Bức ảnh sau không có hai người, kéo xuống tiếp lại là bọn họ, không biết có phải người bên cạnh nói gì đó hay không, Cố Anh Kiệt đang cười rất to, mà cô nữ sinh kia cũng ngồi chống cằm bên cạnh nhìn anh cười. Rất nhiều bức ảnh sau không có hai người họ, đến bức cuối cùng, Cố Anh Kiệt ngồi phía trước, mà nữ sinh kia đứng phía sau, tay vịn vai anh, cùng nhau quay sang máy ảnh cười.

Trong bức ảnh có hơn mười người, thế nhưng Tần Vũ Phi chỉ liếc mắt liền thấy được hai người này.

“Nữ sinh này là ai ta?” Có người hỏi.

“Em gái của Tôn Diệc An, tên là Tôn Diệc Tuyết. Nhà anh ta làm về

điện tử. Tôn Diệc An chính là người lấy đi miếng ngọc hình Phật mà Mẫn gia vừa ý trong buổi đấu giá lần trước, cậu có nhớ không, lão già Mẫn vô cùng tức giận.” Một người bạn xen vào nói.

“A, nhớ ra rồi. Cô ta cũng được chứ nhỉ, nhìn rất lém lỉnh đáng yêu.”

Lém lỉnh cái rắm. Tần Vũ Phi nổi nóng, muốn cướp đàn ông của cô, lém lỉnh cái gì mà lém lỉnh.

“Có lẽ do trang điểm.” Một người bạn trêu đùa.

Đúng, rõ ràng là thế. Tần Vũ Phi xấu bụng nghĩ, chắc chắn không đẹp bằng cô.

“Ai theo đuổi ai trước nhỉ?”

“Không phải vừa mới nói rồi sao, nữ sinh kia theo đuổi Cố thiếu. Bây giờ nhìn hai người bọn họ như vậy, xem ra là thành rồi. Hôm đó bọn tớ cùng nhau ăn, nói đến Cố thiếu, bạn cô ta đã nói chuyện này, cô ấy còn xấu hổ, nói vẫn đang rất cố gắng. Nhưng nghe giọng điệu cô ấy, chắc chắn là việc đã thành. Ôi chao, tiếc là Tiểu Đình không ở đó, nếu không không phải đã có thể phỏng vấn cảm nghĩ của cô ấy một chút rồi sao. Khả năng theo đuổi đàn ông của Tiểu Đình quá kém, xem người khác đi kìa.”

Một người khác cười ha ha: “Cậu xem nhẹ Tiểu Đình làm gì. Tiểu Đình đâu phải mẫu người của Cố Anh Kiệt. Cố Anh Kiệt thích cô gái nhỏ hơn mình vài tuổi, nhu thuận nghe lời, nhẹ nhàng ngọt ngào, những cô bạn gái trước kia của anh ta không phải đều như vậy sao? Anh ta còn qua lại với một cô người mẫu mười tám tuổi nữa kia mà.”

Người bạn tiết lộ cười to: “Cho nên Tiểu Đình thua ở chỗ đã hai mươi bốn tuổi rồi hay sao? Hơn nữa cô ấy cũng là kiểu người nhu thuận, chẳng qua bạn gái của Cố Anh Kiệt phải đẹp là được.”

“Tiểu Đình cũng không tệ mà, thanh tú dễ nhìn, lại sạch sẽ, chỉ có điều hơi quê mùa.”

“Bàn về Tiểu Đình làm gì!” Tần Vũ Phi nghe không nổi nữa, cô hét lên một tiếng, ném chiếc điện thoại của người bạn kia lên bàn, đứng lên nói muốn đi toilet.

Ngây người trong toilet một lúc, tâm trạng Tần Vũ Phi không yên, lấy di động ra muốn điện thoại cho Cố Anh Kiệt, tay đặt trên nút gọi nhưng mãi không thể nhấn xuống được, cuối cùng cô cất di động đi. Đứng trước gương nhìn mặt mình, cô hẳn là đẹp hơn cô nữ sinh kia, gia thế của cô so với cô ta tốt hơn, cô sẽ không thua cô ta.

Nhưng lời lúc trước tên đàn ông căn bã kia nói với cô lại hiện lên trong đầu. “Em nghe anh giải thích đã, lòng của anh đối với em chưa từng thay đổi, anh rất yêu em. Chỉ là cô ấy vẫn luôn tốt với anh, em biết trái tim đàn ông bọn anh rất dễ mềm yếu, trong chốc lát bị mê hoặc, chỉ là như thế mà thôi. Anh sẽ không như thế nữa, em phải tin tưởng anh.”

Trái tim đàn ông rất mềm yếu, Tần Vũ Phi trầm nghĩ, cười lạnh.

Cố Anh Kiệt chưa từng nhắc đến nữ sinh này, anh tham gia tiệc cùng bạn bè, để cho nữ sinh kia ngồi bên cạnh anh. Tần Vũ Phi cảm thấy tim mình như bị rắn độc cắn một cái. Người đã từng là bạn thân kia sau khi cãi nhau với cô đã nói, cô quá tự cho mình là đúng, có tiền thì có gì đặc biệt hơn người khác, tình yêu là thứ tiền không thể mua được.

“Cô cho rằng mua đồ tốt, ở nhà cao cấp, mua xe đắt tiền thì người khác nên thích cô sao? Cô nghĩ rằng cô rất tốt với tôi, nhưng cô có biết làm bạn với cô áp lực lớn thế nào không, mọi người đều muốn so sánh tôi với cô, cô lại biểu hiện ra bộ dạng không quan tâm. Đương nhiên rồi, cô là đại tiểu thư, cô không sợ bị so sánh, nhưng cô có nghĩ đến cảm nhận của tôi không? Chuyện gì mọi người cũng đều nghe cô, có ai từng tôn trọng ý kiến của tôi chưa? Tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi, cho nên tại sao cô không tìm nguyên nhân ở bản thân cô? Tần Vũ Phi, cô tỉnh lại đi, soi gương cho kỹ vào, cô chẳng qua chỉ là một đại tiểu thư bị chiều hư, tính cách tệ hại, ương ngạnh cứng đầu, nếu bàn về vấn đề được mọi người yêu thích, về sức hấp dẫn, cô hoàn toàn bị xếp cuối cùng. Anh ấy trước giờ không chịu nổi cô, anh

ấy không hề yêu cô. Tôi dịu dàng hơn cô, sẵn sàng hơn cô, càng thích hợp với anh ấy hơn cô.”

Tần Vũ Phi quay sang cái gương, nhìn mặt mình, nghĩ đến lời bọn họ. Sau đó thái độ tên đàn ông cạnh bà kia liền thay đổi, giọng chửi rửa cô, rồi người bạn thân đối trá kia liền xin cô tha thứ, nói rằng lúc đó lời nói ra không suy nghĩ trước thật sự không đúng, đều không phải là lời nói thật lòng. Nhưng Tần Vũ Phi không hề muốn nghe, vì cô không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, mỗi chữ bọn họ nói ra cô đều không muốn tin nữa.

Còn có thể tin tưởng được gì?

Tần Vũ Phi hít sâu một hơi, nói với bản thân: Đừng đau lòng, Tần Vũ Phi, đừng đau lòng. Vì bọn họ không đáng.

Tần Vũ Phi nhanh chóng ra ngoài, quay về chỗ ngồi. Mọi người đang ngồi lúc này không bàn tán gì nữa, một người bạn thấy cô quay lại, tranh thủ giải thích: “Vũ Phi, đừng mất hứng, chỉ là đùa một chút thôi, không nói gì Tiểu Đình hết.” Cô ta biết Tần Vũ Phi rất bảo vệ Doãn Đình, cho rằng cô khó chịu vì chuyện này.

Những người khác không nói lời nào, có người lộ vẻ không đồng ý, nhưng Tần Vũ Phi không có tâm trạng cãi nhau với bọn họ, chỉ nói: “Không sao đâu, là mình không tốt, làm mọi người mất vui, mình hơi đau đầu nên về trước. Hôm nay để mình trả.”

“Cái đó không cần, đau đầu thì về nghỉ ngơi nhanh đi.” Một người bạn nói.

Tần Vũ Phi không khách khí, cầm túi xách rời đi, vừa đi không xa liền nghe có người thấp giọng nói: “Hứ, ai không có tiền, tiền ăn cũng không trả nổi sao? Làm ra vẻ rồi lại bảo mời khách, cho ai xem vậy? Làm như mình hơn người ta thì giỏi lắm à?”

Bước chân Tần Vũ Phi dừng lại, có người thấy được, liền nhỏ giọng nói:

“Đừng nói lớn như vậy, nghe thấy rồi đó.”

“Nghe thì cứ nghe.”

Tần Vũ Phi dừng lại hai giây, nén cơn giận xuống, không quay đầu lại tiếp tục đi ra ngoài.

Cả đêm nay tâm trạng Tần Vũ Phi vô cùng không tốt. Hình ảnh Cố Anh Kiệt thân thiết với cô nữ sinh kia làm mắt cô bị thương, đâm đau tim cô. Mà đêm nay Cố Anh Kiệt cũng không gọi cho cô, chuyện này có phần đổ thêm dầu vào lửa. Trong lòng vừa nghĩ cho dù anh điện thoại tới cô cũng không muốn bắt máy, vừa oán giận anh vì sao không gọi điện.

Hôm sau tinh thần Tần Vũ Phi rất xấu, làm việc không tập trung. Lúc họp thất thần mấy lần, trả lời câu hỏi không được. Cửu Chính Khanh không thể nhịn được nữa, đen mặt nghiêm khắc nói: “Thân thể Tần quản lý khó chịu vậy không bằng đổi người đi, không có lý do gì mọi người trong phòng phải phối hợp với tình trạng của cô.”

Tần Vũ Phi bị đuổi trước mặt mọi người, thay Robert đi họp. Cô không có tinh thần để ý tới mặt mũi, chỉ liên tục nhìn đồng hồ. Theo lời Cố Anh Kiệt, chuyến bay của anh vào buổi sáng, bây giờ đã nên đáp xuống rồi. Nhưng cô chờ rồi lại chờ, mãi cho đến buổi chiều, Cố Anh Kiệt cũng không gọi cho cô một cuộc.

Tần Vũ Phi phẫn nộ, buồn bực thở ra một hơi, không gọi thì không gọi đi, cô tuyệt đối sẽ không xuống nước gọi trước đâu. Cứ như vậy đến bốn giờ chiều, chuông điện thoại của cô vang lên, cái tên trên màn hình rất cuộc cũng là “Cố Anh Kiệt”, Tần Vũ Phi ngay lập tức quên lúc trước đã nói sẽ không nhận điện thoại, chuông chỉ vang lên một tiếng cô liền bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại còn chưa nói gì đã nghe thấy tiếng ho khan, Tần Vũ Phi nhú mày, hỏi anh: “Tại sao anh còn chưa hết ho?”

“Ừ.” Cố Anh Kiệt lên tiếng, giọng rất khàn, rất suy yếu. “Anh đang ở

bệnh viện.”

Tần Vũ Phi càng hoảng sợ: “Anh làm sao vậy?”

“Đêm qua anh thấy đau đầu, cho rằng chưa hết cảm liền uống một viên thuốc, cuối cùng sốt lên. Xuống máy bay không thể chống đỡ nữa, anh được đưa vào bệnh viện, bây giờ đang truyền nước biển.”

“Bao nhiêu độ? Có nặng lắm không? Ở bệnh viện nào vậy?”

“Không sao đâu, em đừng lo lắng.” Cổ Anh Kiệt lại ho vài tiếng, “Hôm nay anh không thể gặp em, sợ em lo nên gọi báo với em một tiếng.”

“Anh đang ở bệnh viện nào? Em đi xem anh.”

Cổ Anh Kiệt nói tên bệnh viện, lại nói: “Không cần đến đây, anh ở phòng truyền dịch, ở đây đều là bệnh nhân, vi khuẩn rất nhiều. Anh truyền xong liền về, chờ anh khỏe hơn một chút em đến nhà thăm anh đi. Mẹ và chị anh đều ở đây, anh có người chăm sóc rồi, em đừng lo lắng.”

Tần Vũ Phi vừa nghe nói người nhà anh đang ở đó, yên tâm hơn, cũng không dám qua. Lại hỏi thêm vài câu, nhưng nghe đáng vẻ anh nói rất khó khăn, không dám nói nhiều, dặn anh có chuyện gì cũng phải nói cho cô, sau đó hai người tạm biệt nhau rồi cúp máy.

Sau khi cúp máy Tần Vũ Phi càng không có tâm trạng làm việc, dứt khoát lên mạng xem những tin tức nóng hổi, vừa xem vừa tức giận, cái người này, khắp nơi chọc ghẹo tâm hồn thiếu nữ không nói, lại còn không biết chăm sóc chính mình. Chắc chắn anh làm việc quá mệt mỏi, lại liên tục, cơ thể chịu không được, hệ miễn dịch giảm xuống, lúc này mới bắt đầu sốt, càng nghĩ càng giận Thật ước gì bây giờ có thể mắng anh một trận. Vụ em gái Tuyết gì đó cô còn chưa thanh toán với anh đâu.

Hôm nay trôi qua rất nhanh, tới buổi tối, Cổ Anh Kiệt vẫn không có tin tức, Tần Vũ Phi không yên lòng, suy nghĩ một lúc rồi gọi cho Cổ Anh Kiệt nhưng mãi không ai nhận, Tần Vũ Phi đang muốn cúp máy bên kia liền có

người trả lời.

“Là Vũ Phi à? Chị là Anh Từ.”

Tần Vũ Phi hoảng sợ, sao lại là chị Cố Anh Kiệt bắt máy.

“Em gọi cho Anh Kiệt có chuyện gì không?” Cố Anh Từ hỏi.

“A, anh ấy không ở đó sao? Em đang có việc muốn hỏi anh ấy.” Tần Vũ Phi luống cuống, dưới tình thế cấp bách bất chấp khó khăn nói dối.

Cố Anh Từ không nghi ngờ cô, đáp: “Nó đang bị bệnh nằm viện, uống thuốc nên ngủ rồi. Việc của em có gấp lắm không, để chị xem có thể tìm người giúp em giải quyết được không.”

“A, không sao không sao.” Tần Vũ Phi sốt ruột, không phải chỉ là sốt thôi sao? Thế nào mới nửa ngày liền bệnh đến mức nằm viện. “Cũng không phải chuyện quá gấp, chỉ là em đột nhiên nghĩ tới nên gọi điện hỏi một chút. Anh ấy bị bệnh thì nên nghỉ ngơi, ngày mai em sẽ tìm người khác xử lý.”

“Vậy được rồi.”

“À, bệnh của anh ấy có nghiêm trọng không, sốt rất cao à? Khám thấy có vấn đề gì không?”

“Là cảm cúm thôi, lặp đi lặp lại thì sốt thành như vậy. Trong nhà không yên tâm, liền bắt nó nằm viện. Từ nhỏ thân thể Anh Kiệt rất tốt, nhưng một khi bị bệnh thì rất khó khỏi. Nó làm việc quá mức, chạy khắp nơi, suốt ngày thức đêm tăng ca, lần bệnh này cả nhà dứt khoát bắt nó nằm viện làm kiểm tra toàn diện, nghỉ ngơi vài ngày cũng tốt.”

“À, vậy em chúc anh ấy sớm khỏi bệnh.” Tần Vũ Phi giả vờ làm bạn bè bình thường nói vài câu khách sáo, sau đó cúp máy.

Cố Anh Từ cầm di động trở về phòng bệnh, Cố Anh Kiệt bị đánh thức: “Điện thoại của ai vậy?”

“Tần Vũ Phi. Cô ấy nói có việc muốn hỏi em, chị nói em đang bị bệnh.”

Cố Anh Kiệt cau mày ho vài tiếng. Việc? Người phụ nữ này, chuyện gì cũng bịa ra được.

“Em ngủ đi, không có gì, việc cũng không gấp, ngày mai cô ấy tìm người khác xử lý cũng được.” Cố Anh Từ nhìn đồng hồ, bỗng nhiên nghĩ ra trong điện thoại có một điểm không hợp lý, “Này, làm sao cô ấy biết em đang sốt? Chị rõ ràng chỉ nói em bị bệnh, chứ đâu có nói bị sốt!”

Cố Anh Kiệt nhin cười nhắm mắt lại, cô gái ngốc nghếch. “VẬY chị đi hỏi cô ấy xem.” Anh nói.

Cố Anh Từ không để ý em trai, lẩm bẩm: “Ừ, cũng có thể chị đã nói sốt mà không nhớ rõ.”

Cố Anh Kiệt kéo chăn che nửa mặt. Chị à, chị đừng như vậy, chắc chắn là chị nhớ không nhầm đâu, nhất định là cô ấy lỡ miệng rồi. Cơ hội như thế rất hiếm hoi, chị gọi hỏi cô ấy một chút đi, người phụ nữ đó bề ngoài hung dữ, nhưng cô ấy đang chột dạ, hù dọa vài câu không chừng sẽ nhận tội.

Đáng tiếc Cố Anh Từ không suy nghĩ nhiều như thế, cô ngồi xuống sofa cầm tạp chí lên xem.

Cố Anh Kiệt rất thất vọng.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 34

Hôm sau, Cố Anh Kiệt khỏe hơn, anh gọi cho Tần Vũ Phi, muốn cô có thể đến bệnh viện thăm mình.

“Chúng ta đã lâu không gặp nhau rồi, anh nhớ em, qua đây cho anh nhìn một cái.” Cố Anh Kiệt vừa ho vừa nói, có vẻ rất đáng thương.

Tần Vũ Phi cũng rất nhớ anh, nhưng tối hôm qua bị chị anh dọa sợ, liền hỏi: “Chị anh có ở đó không?”

“Tôi qua chị ấy về rồi.”

“Vậy ai ở đó chăm sóc anh?”

“Hôm qua quản gia đến, trong bệnh viện còn có y tá hộ lý, không sợ không có ai trông nom.”

“À.”

“Vậy lúc nào em sang? Hôm nay có bận lắm không, nghỉ làm được không?”

“Vậy quản gia vẫn ở đó à?”

Cố Anh Kiệt hơi khó chịu: “Vậy là sao? Quản gia đang ở đây thì em không tới à? Hơn nữa không chỉ có quản gia, anh nằm viện, rất nhiều bạn bè đồng nghiệp tới thăm, nên luôn có người ở đây, vậy em cũng không muốn tới phải không?”

Anh làm dữ, cô không dám trả lời.

Cô không nói lời nào, Cố Anh Kiệt tức giận. “Bạn bè bình thường cũng

biết phải mang quà đến thăm, còn em có quan hệ gì với anh, tới cũng không tới, trong điện thoại cũng không hỏi một chút. Lương tâm của em ở đâu rồi?” Anh truyền thuốc hai ngày, sốt đi sốt lại, thân thể rất khó chịu, tâm trạng cũng hơi gắt gỏng, mắng xong cũng không nghe cô trả lời, dứt khoát tỏ vẻ lạnh lùng nói: “Không đến cũng được, dù sao anh cũng không thiếu người thăm.”, sau đó ngắt máy.

Tần Vũ Phi nghe thấy tiếng bíp bíp trong điện thoại, cảm thấy hơi uất ức, cô cũng không nói không đi, anh giận lên làm gì. Ở bên ngoài anh cầu kết làm bầy với cô nữ sinh nào đó cô còn chưa nói gì, cơn tức nghẹn trong bụng còn chưa kịp bùng phát. Bây giờ nghĩ rằng anh đang bệnh, cô cũng không so đo với anh, khi nào khỏe rồi cô sẽ chọn lúc nói rõ chuyện này.

Tần Vũ Phi khẽ di động sang một bên, càng nghĩ đến lời Cố Anh Kiệt cô càng cảm thấy khó chịu, anh nói anh không thiếu người đến thăm, hừ, đương nhiên rồi, bạn gái cũ, bạn gái scandal cộng thêm người theo đuổi có thể xếp thành hàng dài đứng từ phòng bệnh ra đến ngoài đường cái mà.

Tần Vũ Phi tức nghẹn nhưng vẫn nhịn được đến buổi chiều, cuối cùng không thắng nỗi lo âu trong lòng, nghe giọng của anh có vẻ bệnh không nhẹ, thời điểm bây giờ có thể sốt rất nặng, cô thật sự muốn đi xem một chút. Không thì cứ đi thôi, nếu như gặp ai đó thì dùng có hôm qua, nói là đại diện cho Vĩnh Khải sang thăm anh, lấy danh nghĩa hợp tác chắc sẽ không lộ đầu nhĩ?

Tần Vũ Phi vừa nghĩ như thế liền lập tức cầm túi lên, không kiêng dè gì.

Tần Vũ Phi lái xe đến bệnh viện, đường đi rất thuận lợi, không kẹt xe, đến đèn đỏ cũng rất ít, điều này làm tâm trạng cô khá hơn. Cô nghĩ chuyện Tuyết muội muội kia bây giờ không nên hỏi Cố Anh Kiệt, anh đang bị bệnh, tâm tình chắc chắn không tốt, mà tính tình nóng nảy của cô một khi bộc phát cũng rất khó khống chế, lúc này cãi nhau vì chuyện đó thật sự không đáng. Tất cả đều chờ anh khỏe loại rồi nói.

Xe đến bệnh viện rất nhanh, cô đột nhiên nghĩ chưa mang quà gì cho

anh, thế nhưng lập tức liền thay đổi suy nghĩ. Quên đi, cô đến thăm đã là cho anh mặt mũi rồi, còn muốn quà gì nữa. Khi thấy cô, anh chắc sẽ rất kinh ngạc và vui mừng phải không? Lúc trong thang máy lên tầng, cô lại nghĩ, nếu gặp người khác, cô không có quà trên tay rồi lại nói là người đại diện của công ty tới thăm, như vậy sẽ không đáng tin lắm nhỉ?

Thôi quên đi. Cô bước ra thang máy, tìm phòng bệnh, ai muốn tin thì tin, không tin thì thôi. Tần Vũ Phi cô cũng không rảnh rồi đi suy xét cảm nghĩ của người khác, họ không phải Cố Anh Kiệt, cô quan tâm nhiều như vậy làm gì.

Tần Vũ Phi cuối cùng cũng tìm được phòng bệnh. Cửa đóng hờ, để lại một khe hở nhỏ, Tần Vũ Phi đang muốn gõ cửa lại nghe thấy giọng nói của một cô gái trẻ trong phòng bệnh. “Em gọt táo cho anh nha, loại táo này nhập khẩu từ nước ngoài, vị rất ngon.”

Tay Tần Vũ Phi định gõ cửa ngay lập tức cứng lại, giọng điệu dịu dàng như vậy sẽ không phải của Tuyết muối muối kia đâu nhỉ.

Cô nghe Cố Anh Kiệt trả lời: “Cám ơn, nhưng cổ họng anh đang đau, ăn không được đồ cứng như thế.”

Cô gái kia cũng không tức giận, nói: “Vậy em để ở đây, lúc nào anh khỏe hơn thì ăn.”

“Ừ.”

Anh lại có thể nói “Ừ”, trong lòng Tần Vũ Phi chua xót, khá lắm! Nói đúng hơn nên mang quả táo của cô cắt đi, từ nước ngoài mang đến thì hay lắm à? Ai mà chưa ăn? Táo trong nước vừa ngọt vừa giòn không biết sao? Nguyên tắc ưu tiên dùng hàng trong nước cô có hiểu không?

Nhưng đương nhiên trong phòng không ai nói vậy, Tần Vũ Phi đứng bất động tại chỗ, cô không biết mình muốn làm gì, chỉ là đợi mà thôi.

Một lúc sau, cô gái đó còn nói: “James, em, em không biết nói sao nữa,

gần đây chuyện của em rất không tốt, em muốn chia tay bạn trai hiện tại, nhưng anh ta không đồng ý, còn đánh em nữa. Em bây giờ mới biết, lúc đó anh rất tốt với em, em rất hối hận khi chia tay anh. Tại sao em lại ngu ngốc như vậy, giờ nhớ lại không biết lúc đó nghĩ gì lại nói chia tay với anh nữa?”

Khốn kiếp! Tần Vũ Phi chửi thề trong lòng, cô con mẹ nó bị bạn trai đánh giờ còn đi kể lể báo lại với bạn trai cũ! Bạn trai cũ có tác dụng cái rắm! Hối hận chia tay thì sao, hối hận chia tay rồi trở lại quấy rầy à? Cô có quan tâm đến cảm thụ của bạn gái hiện tại không?

Tần Vũ Phi dựng thẳng lỗ tai, không nghe thấy Cố Anh Kiệt đáp lời. Cô gái kia còn nói: “Em nhớ lúc đó nói chia tay là do giận dữ, muốn anh để ý tới em hơn, muốn anh giữ em lại, nhưng không nghĩ tới anh lại thoải mái đồng ý.” Giọng nói cô ta có chút bi thương, Tần Vũ Phi nghe được lòng liền bốc hỏa.

Cố Anh Kiệt lúc này mới mở miệng: “Chuyện qua lâu như vậy rồi, em canh cánh trong lòng làm gì. Chúng ta có cuộc sống của riêng mình, em cũng có bạn trai mới, anh ta đối với em không tốt thì chia tay sớm một chút cũng đúng. Nếu như anh ta có hành vi bạo lực em phải báo cảnh sát. Nhớ kỹ phải nghiệm thương, tìm nhân chứng thì báo cảnh sát mới được. Phải học cách bảo vệ chính mình, có thể sống cùng người nhà, phải đi cùng bạn bè, không nên đi một mình. Nếu như có thể nói chia tay được thì tốt nhất, nếu không nói được, trừ báo cảnh sát ra, em cũng phải tìm ra nhược điểm của tên kia, đã không phải người lương thiện em cũng không cần khách sáo với hắn ta. Tóm lại vẫn là câu nói kia, quan trọng nhất là phải bảo vệ chính mình thật tốt.”

Giọng nói của Cố Anh Kiệt rất dịu dàng, cô gái kia khóc lên: “James, em còn rất yêu anh, em phát hiện ra người em yêu nhất cũng chỉ có anh.”

“Làm cho cô ta cút đi! Cố Anh Kiệt, bảo cô ta cút đi!” Tần Vũ Phi hô to trong lòng.

Nhưng Cố Anh Kiệt thở dài, nói: “Đừng khóc.”

Giọng anh rất ôn nhu.

Tần Vũ Phi quay đầu đi.

Không thể nghe được nữa, cũng không có dũng khí xông vào, cô đã không phải là Tần Vũ Phi trước kia nữa rồi. Tần Vũ Phi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện, khoảnh khắc vừa ngồi vào xe, nước mắt liền tràn mi.

“Đồ thần kinh. Tần Vũ Phi, mày là đồ thần kinh, không có chuyện gì cả mày khóc cái gì!” Cô vừa mắng chính mình vừa kê đầu vào vô-lăng khóc lớn. Cô không muốn khóc, cô không khóc, chỉ là do nước mắt tự chảy ra mà thôi.

Cô gái kia không phải Tuyết muội muội, không phải cô ta, nhưng lại càng hồngбет. Bao nhiêu oanh oanh yến yến vờn quanh anh, giọng anh mềm mại, phong thái nhẹ nhàng. Nhưng cô cũng không phải công chúa Bạch Tuyết thân mặc giáp sắt cầm kiếm sắc trong tay, đó là trước kia, bây giờ thì không phải nữa. Cô thậm chí cũng không kiên cường lạc quan cầm chổi nhảy múa như cô bé lọ lem, đến cô bé lọ lem cô cũng không bằng.

Cô chỉ là một “Bạch, phú, mỹ” tầm thường nông cạn mà thôi.

Cô không muốn gây chiến, chính bản thân cô cũng đánh không thắng.

Trong phòng bệnh, Cố Anh Kiệt nói với bạn gái cũ kia: “Abby, đừng khóc nữa, vô luận là vì anh hay vì bạn trai hiện tại. Khăn tay ở bên kia, em lấy rồi lau mặt đi. Phụ nữ phải xinh đẹp mới được, khóc xấu lắm.”

Cô gái kia nín khóc mỉm cười, đi lấy khăn lau mặt.

Cố Anh Kiệt còn nói: “Thật ra, không phải vẫn yêu anh, chỉ là bây giờ chuyện của em không được như ý, đối lập với trước kia nên sinh ra ảo giác mà thôi. Lúc trước nếu chúng ta yêu nhau như vậy thì sẽ không đi tới chia tay.”

Cô gái kia vội vàng nói: “Không phải, em thật sự yêu anh, khi đó em quá

hồ đồ, bây giờ đã suy nghĩ cẩn thận rồi, em thật sự rất yêu anh.”

“Abby.” Cố Anh Kiệt cắt lời cô ta: “Nếu như em thật sự còn cảm tình với anh, anh cũng chỉ có thể nói xin lỗi. Chúng ta không có khả năng quay lại, anh đã không còn cảm giác lúc trước với em, hơn nữa bây giờ anh đã có người mình thích rồi.”

“Là ai?”

“Bây giờ không thể nói được.”

“Anh lừa em phải không? Em biết rồi, anh không muốn dính dáng tới chuyện tình cảm của người khác, anh thấy em có bạn trai, cho nên bây giờ anh sẽ không chấp nhận em. Nhưng em sẽ nói chia tay với anh ta. Hơn nữa lúc đầu chúng ta ở bên nhau rất vui vẻ, anh chắc chắn sẽ không quên. Nếu anh có người mình thích, có bạn gái, thì tại sao người khác lại không biết? Em đã hỏi rồi, bạn bè đều nói anh vẫn chưa yêu đương, đã độc thân rất lâu rồi.”

“Anh không lừa em. Anh không cần phải lừa em. Anh thật sự có người mình thích, cũng không phải yêu thầm, chúng tôi đang yêu nhau, chỉ là cô ấy hơi xấu hổ nên chúng tôi chưa công khai. Cô ấy khá nhạy cảm, lại hay ghen, thế nhưng anh vô cùng thích cô ấy. Em hiểu anh mà, nếu như anh đã nói yêu rồi, nhất định sẽ toàn tâm toàn ý. Cho nên nếu em có bất kỳ cảm giác gì với anh, tốt nhất là bỏ đi. Chúng ta thực sự không có khả năng. Chuyện quá khứ tôi còn nhớ rõ, tôi cũng không mất trí nhớ. Nhưng đã trải qua quá khứ, mới có thể hiểu rõ hiện tại, mới càng kỳ vọng vào tương lai, không phải sao?”

Abby không nói lời nào.

“Bạn trai hiện tại của em rồi cũng sẽ trở thành quá khứ, sau đó em sẽ tìm được người thích hợp với em hơn, cùng nhau trải qua cuộc sống hạnh phúc vui vẻ. Em phải nghĩ như vậy mới đúng. Cứ đi tìm an ủi trong quá khứ mãi cũng không phải là biện pháp thông minh.”

“Anh nói như vậy thực sự rất đáng ghét.” Abby nói, “Dùng giọng điệu nhẹ nhàng như vậy nói còn làm cho người ta ghét hơn, tuy rằng anh nói rất có lý.”

Cố Anh Kiệt nở nụ cười, “Có thể nghe hiểu là tốt rồi. Abby, anh đang nói nghiêm túc, chúng ta không có khả năng, em không nên có suy nghĩ đó trong đầu. Anh rất yêu bạn gái hiện tại của anh.”

“Em thật sự muốn cầm hết táo về.”

Cố Anh Kiệt cười to.

Abby đi, táo để lại. Sau đó không bao lâu Từ Ngôn Sướng tới thăm bệnh, hai tay trống trơn không nói, lại một hơi gặm hết mấy quả táo. Anh ta đang oán giận Cố Anh Kiệt, gần đây anh ta đang theo đuổi một cô gái, kết quả cô gái kia vẫn mập mờ, không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý, Từ Ngôn Sướng rất tức giận, anh ta rất bứt rứt về sự mập mờ này.

Cố Anh Kiệt thở dài, tại sao anh khó khăn lắm mới có một lần bệnh, thế mà mọi người đều coi anh là chỗ để phàn nàn cay đắng cuộc đời. Phiền muộn trong lòng còn chưa phát tiết, thân thể khó chịu không nói, người phụ nữ hung dữ kia còn không chịu đến thăm anh, quả thật không có lương tâm.

Đang suy nghĩ, Từ Ngôn Sướng bỗng hỏi: “Người phụ nữ hung dữ nhà cậu đâu? Tại sao không thấy cô ấy? Cô ấy tới chưa? Người nhà cậu đã biết chưa?”

Cố Anh Kiệt nắm bắt cơ hội, cuối cùng cũng đến lượt anh kể khổ rồi. “Cô ấy không muốn công khai, ở đây nhiều người đến rồi lại đi, cô ấy không muốn tới.”

“Khốn kiếp!” Từ Ngôn Sướng vốn đang bị phụ nữ làm cho hít thở không thông, nghe đến chuyện này càng thấy không thoải mái. “Cô ta thật đúng là quá tự cao tự đại. Không muốn công khai, vậy cậu là cái gì, trai bao à? Cậu đã nằm viện như vậy, cô ta tới cũng không tới một chút, không biết xấu hổ

à? Chuyện yêu đương của các cậu như vậy, định giấu gia đình mà, phân biệt rồi còn gì nữa.”

“Đừng nói lung tung.”

“Cậu để cô ta bắt nạt làm gì?”

“Không hề, cô ấy rất tốt với mình.”

“Không thấy vậy tí nào cả.”

“Không cần cậu thấy, cũng không phải cùng với cậu yêu nhau. Mình biết cô ấy tốt là được.”

“Thật buồn nôn.” Từ Ngôn Sướng vẽ mặt ghét bỏ. “Khó trách bị bắt nạt, nhìn tính tình của cậu đi kia. Tóm lại mình nói cho cậu, không thể cưng chiều phụ nữ, một khi được sủng sẽ không biết chính mình là ai, đặc biệt là cái người hung dữ kia, lúc chưa nuông chiều đã đủ kiêu ngạo rồi, cậu chiều cô ta không phải lên trời luôn sao? Ít nhất cũng phải tỏ ra có khí thế một chút chứ, cô ta thiếu quan tâm chăm sóc cậu, đối với cậu không tốt, cậu liền nói với cô ta chia tay không bàn cãi.”

Cố Anh Kiệt hoàn toàn không muốn nói chuyện nữa, người bạn tốt này của anh chắc chắn đã chịu kích thích quá nặng rồi. “Cậu về nhà bình tĩnh lại trước đi, cô gái cậu theo đuổi kia thì coi như cô ta không đồng ý là được rồi, như vậy trong lòng sẽ không chờ mong, tâm tình chắc chắn sẽ tốt hơn.”

“Tại sao lại không đồng ý, dựa vào cái gì không đồng ý?” Từ Ngôn Sướng tức giận. “Tâm tình của mình rất tốt đấy.”

“Chẳng phải người ta không đồng ý sao?”

“Đó là lạt mềm buộc chặt.”

“Được rồi. Vậy cậu nhanh về nhà chờ tin tức của cô ấy đi, đừng để đến lúc cô ấy muốn bắt cậu cậu đã nhảy đi xa rồi!” Cố Anh Kiệt không khách

sáo đuổi người.

Từ Ngôn Sướng đi, nhưng anh càng nghĩ càng tức giận. Sinh vật như “phụ nữ” sao không biết tốt xấu như vậy chứ? Anh hít một hơi rồi gọi cho Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi đang ngây người trong phòng, hôm nay khóc một lúc tâm trạng cô liền giống như “vò đã mẻ lại thêm nứt”, dù sao, cùng lắm thì lại thất tình lần nữa thôi mà. Nếu bây giờ đã coi như thất tình rồi, vậy tâm trạng của cô sẽ đỡ hơn phải không?

Sự thật chứng minh, không hề.

Nhưng cảm giác nguy hiểm càng ngày càng tăng. Tình huống lúc trước cô tưởng tượng bây giờ đã ứng nghiệm rồi. Lòng cô không khỏe cũng không bình thường, mọi chuyện đều tồi tệ, anh đa tình ôn nhu, chỗ nào cũng treo hoa ghẹo nguyệt, cho dù anh không cố ý, nợ đào hoa cũng không phải là do anh, nhưng thái độ của anh như vậy, hơn nữa điều kiện tốt như thế, những cô gái kia không kể trước người sau tấn công mới lạ. Nếu như là Tần Vũ Phi trước kia sẽ hoàn toàn không sợ, nhưng cô là Tần Vũ Phi của bây giờ. Cô không có sức chiến đấu thế kia, hơn nữa một khi nghĩ đến việc này cô liền gắt gỏng phiền muộn. Cô thật lo lắng ở trước mặt anh sẽ biến thành một mụ phù thủy hung dữ hay ghen.

Cho nên cô cùng Cố Anh Kiệt có thể cùng đi được bao lâu? Hôm nay cô không nên rời đi, cô hẳn nên đẩy cửa xông vào, đem mặt xấu nhất của cô bày ra, cô nên đánh đuổi cô gái kia, chửi rửa thậm tệ Cố Anh Kiệt một trận. Nếu như anh không chịu nổi cô, chia tay thì chia tay, thẳng thắn một chút, cô cũng không khổ sở như bây giờ.

Tần Vũ Phi suy nghĩ, quyết định dành cơ hội nói rõ với Cố Anh Kiệt. Phải nói với anh cô không chịu nổi tình hình bây giờ của anh, cô đã theo dõi anh, cô nghe được tin đồn xấu về anh sẽ tức giận, nghe được bạn gái cũ nói muốn tái hợp sẽ đánh người. Nói chung, anh không thể thay đổi được việc anh rất thu hút, mà cô cũng không có cách nào bỏ đi ý muốn của cô. Thực tế

chính là mâu thuẫn không thể hòa giải, chính là như vậy.

Đang nghĩ ngợi, chuông điện thoại vang lên, Tần Vũ Phi nhìn, sao lại là Từ Ngôn Sướng.

Từ Ngôn Sướng không hề khách khí mở miệng, anh ta chất vấn Tần Vũ Phi vì sao không đi thăm Cố Anh Kiệt, mắng một tràng xong, nói: “Cô nên tự kiểm điểm lại mình, là bạn gái như cô thật sự rất thất bại.”

Tần Vũ Phi giận dữ, cô thất bại liên quan tới anh sao? Cô biết mình không tốt là một chuyện, nhưng bị người truy cứu lại là chuyện khác. Cô rất bủn xỉn, trước giờ không muốn nghe lời chỉ trích của người khác. “Từ thiếu anh tỉnh lại đi, anh bị gì rồi mà gọi cho tôi nói những lời này, ăn no rảnh rồi à? Tôi cùng Cố Anh Kiệt ra sao có liên quan gì đến anh sao?”

“Là mẩu bạn gái thất bại”, câu nói này thật sự đã chọc trúng chỗ đau của cô.

“Thì không liên quan đến tôi. Tôi chỉ muốn nói cho cô, đừng quá kiêu ngạo, đừng quá tự cho mình là đúng, James cho dù có kiên trì tốt hơn đi nữa thì vẫn là một người đàn ông. Là đàn ông sẽ không chịu nổi người phụ nữ như vậy, cô đừng hao phí tất cả bao dung của cậu ấy.”

Một câu nói liền đánh vào chỗ đau của cô, Tần Vũ Phi then quá hóa giận: “Anh mới tự cho mình là đúng, là đàn ông thì giỏi lắm à, mang theo kiên trì bao dung của mình cút đi! Tôi sẽ không đi thăm anh ta, thế nào!” Nói xong liền ngắt máy.

Tức giận khiến cô không thể ngủ được, mà không chỉ tức giận, cô còn rất khó chịu, hơn nữa có chút hoảng hốt. Từ Ngôn Sướng là bạn tốt của Cố Anh Kiệt, anh ta sẽ không vô lý chạy tới nói những lời này, có phải Cố Anh Kiệt than vãn với anh ta cái gì rồi không?

Tần Vũ Phi trằn trọc cả đêm, hôm sau vẻ mặt rất tiêu tụy, bất đắc dĩ trang điểm thật dày.

Hôm nay đi làm đương nhiên không hề có hiệu suất, cả ngày Tần Vũ Phi chỉ suy nghĩ tới chuyện lúc nào thích hợp để đi gặp Cố Anh Kiệt. Hiện tại anh đang bệnh, nói những chuyện không vui như vậy thật sự không tốt. Thế nhưng người khác đã xỏ mũi vào chuyện này, cô cũng không muốn kéo dài thêm nữa.

Chịu đựng đến lúc tan tầm buổi trưa, cô còn không đưa ra chủ ý, cuối cùng là Doãn Đình chạy tới.

Tần Vũ Phi ngoài ý muốn, nói: “Sao cậu lại tới đây?”

“Mình đến tìm ‘Xin hãy đứng đắn chút’.”

Tần Vũ Phi càng ngoài ý muốn: “Sao thế?”

“Không có gì, lần trước vô tình trên đường gặp phải, xe mình bị hư, anh ta giúp mình sửa. Mình tới trả tiền sửa xe. Lúc này đã trả tiền rồi, tiện thể sang thăm cậu.”

Tần Vũ Phi rất kinh ngạc: “Cậu biết lái xe à?”

“Xe đạp.” Doãn Đình cười ha ha.

Tần Vũ Phi mặt đầy hắc tuyến. Khoan đã, tiền sửa xe đạp có bao nhiêu đâu, cô ấy trả không nổi à?

“Hôm đó mình quên mang tiền, xe lại hỏng, di động cũng hết pin. May mà gặp anh ‘Xin hãy đứng đắn một chút’, lúc đó ngôi sao may mắn tỏa sáng.” Doãn Đình vui vẻ, buôn chuyện với cô: “Mình nói cho cậu nghe, ‘Xin hãy đứng đắn một chút’ có bạn gái rồi, lúc anh ta giúp mình sửa xe, trên xe anh ta còn có một cô gái, mình lỡ làm bóng đèn của người ta rồi.”

Tần Vũ Phi cảm thấy Doãn Đình thật sự là “Đại sứ ngạc nhiên”, chưa tới vài phút, mỗi một trọng tâm câu chuyện đều rất ngoài ý muốn của mọi người. Doãn Đình bắt đầu bàn tán về bạn gái Cừ Chính Khanh, khí chất gì đó rất giống anh ta, rất có tướng phu thê, lúc chờ sửa xe, cô cùng ngồi ăn

với bọn họ. Chuyện hai người nói cô hoàn toàn không hiểu, thế nên liền liêu mạng ăn, nhưng thật đáng tiếc, nhà hàng đó chỉ mắc tiền chứ không hề ngon, nếu nói chuyện được với bọn họ cô đã giới thiệu một nhà hàng tốt hơn, mà các cặp đôi lúc yêu nhau nên đến. Cô theo đuổi nhiều người như vậy nên đã từng nghiên cứu qua rồi. Chỉ là cô nghĩ bọn họ sẽ không có hứng thú đối với thành quả nghiên cứu của cô, cho nên cô không hề mở miệng.

“Tiểu Đình à!” Tần Vũ Phi cắt lời cô, “Cậu thất tình nhiều lần như vậy, làm sao mới đủ?”

Nếu như từ miệng người khác nói, lời này có lẽ mang ý châm chọc, nhưng Doãn Đình biết Tần Vũ Phi sẽ không như thế, vậy nên cô cũng nghiêm túc đáp: “Mình nghĩ rồi, cây cỏ khắp trời đất cây nào không có nơi để về, nhưng có cây này sẽ cây tiếp theo, chắc chắn sẽ gặp người thích hợp. Nếu vẫn không may thì sẽ không gặp được thôi, mình đã trải qua rất nhiều chuyện phong phú rồi, cho nên đời này không hề uổng phí. So với yêu thâm, hơn nữa còn đơn phương, cái gì cũng không kiên cường bằng.”

Tần Vũ Phi giật mình, đang muốn nói, khước mắt liền thấy một người đứng ở cửa phòng làm việc. Quay đầu nhìn, là Cừ Chính Khanh, anh ta đang cầm một cái ly, có vẻ như muốn đi lấy nước. Tần Vũ Phi cau mày, Cừ tổng đại nhân đã lâu không mượn cớ lấy nước đi thị sát công việc rồi, hôm nay có chỗ nào không đúng à?

Doãn Đình nhìn theo ánh mắt cô, lại càng hoảng sợ hơn. Cừ Chính Khanh thấy hai người đã phát hiện anh ta, thanh thanh cổ họng nói: “Trước hết sửa lại một chút, cô gái đó là bạn học cùng đại học với tôi, vẫn chưa là bạn gái tôi.”

“Ừ.” Doãn Đình gật đầu, “Nghĩa là vẫn chưa, vậy nhất định sau này sẽ là đúng không?”

Cừ Chính Khanh trầm ngâm trong chốc lát, như đang suy nghĩ phải trả lời như thế nào. Doãn Đình nhanh chóng nói với Tần Vũ Phi: “Tin tình báo của mình không sai đâu, chỉ là lệch thời gian một tí mà thôi.”

Cừu Chính Khanh nhú mảy, quên đi, không cần phải giải thích chuyện này. Nhưng anh ta còn một vấn đề muốn hỏi: ” ‘Xin hãy đứng đắn chút’ là ý gì?”

Tần Vũ Phi không nói lời nào, Doãn Đình trừng lớn mắt: “Đó là, ừm, cái đó,... biệt hiệu của anh.”

“...” Biểu tình của Cừu Chính Khanh khá là đặc sắc, nhưng Tần Vũ Phi không có tâm trạng để thưởng thức, cô quyết định rồi, cô muốn đi gặp Cố Anh Kiệt, bây giờ liền đi. Cho dù sẽ cãi nhau hay la hét đòi chia tay, cũng sẽ không khó chịu như trốn tránh rồi suy nghĩ lung tung. Hơn nữa cô rất nhớ anh, thực sự rất nhớ.

“Cừu tổng, Tiểu Đình tìm tôi có việc, tôi tan tâm về trước.” Tần Vũ Phi chuyển ánh mắt sang Doãn Đình, Doãn Đình hiểu ý: “Đúng, đúng.”

Sắc mặt Cừu Chính Khanh rất khó coi: “Cho nên Doãn Đình bỏ bê công việc chạy đến chỗ của chúng ta không nói, lại còn dụ dỗ nhân viên của tôi về sớm?”

Doãn Đình sừng sốt, gương gương miệng, hình như thật sự đúng như vậy nha.

Tần Vũ Phi mặc kệ, thu dọn túi xách kéo Doãn Đình đi. Doãn Đình chạy vài bước liền quay đầu lại, làm một cái mặt quỷ với Cừu Chính Khanh: ” ‘Xin hãy đứng đắn chút’, may mà anh không phải sếp của tôi đó nha.” Thật sự là may mắn.

Tần Vũ Phi chia tay Doãn Đình ở dưới lầu, sau đó lái xe tới bệnh viện. Lần này trên đường cô không nghĩ bất cứ gì cả, trực tiếp tới phòng bệnh của Cố Anh Kiệt.

Cửa phòng bệnh đang mở, Tần Vũ Phi vừa tới trước cửa chợt nghe tiếng Từ Ngôn Sướng bên trong.”Xin lỗi nha, hôm qua tâm trạng không tốt, gọi điện mắng đồ hung dữ nhà cậu một trận, hình như làm cô ta tức giận, nói sẽ

không đến thăm cậu.”

Vừa dứt lời, ngẩng đầu lên liền thấy Tần Vũ Phi đang đứng trước cửa.

Từ Ngôn Sương bực bội: “Cô có cừ oán gì với tôi à?” Sao cứ phải đối nghịch như vậy? Đang lúc vừa nói xin lỗi liền xuất hiện, mặt mũi còn để ở đâu?

“Đúng.” Thật sự có cừ oán, lời hôm qua anh ta nói cô đã ghi hận rồi.

Cố Anh Kiệt vừa thấy Tần Vũ Phi mặt mày liền rạng rỡ, hoàn toàn bỏ qua Từ Ngôn Sương. Anh vươn tay, Tần Vũ Phi liền vô ý thức nắm lấy. Anh nhìn có vẻ gầy đi một vòng, sắc mặt xanh xao, rất khó coi. Trên mu bàn tay có một cây kim truyền nước biển, Tần Vũ Phi liền đau lòng, hoàn toàn quên mất mục đích tới đây.

Cố Anh Kiệt muốn mở miệng nói, rốt cuộc lại là một trận ho. Tần Vũ Phi tới gần, vỗ vỗ lưng anh. Ho xong, anh cười vui vẻ: “Em ngồi ở đây đi.” Anh chỉ vào cái ghế cạnh giường, còn nói: “Jason sẽ đi ngay thôi.”

“Ai nói? Mình không đi.” Từ Ngôn Sương cố ý.

Cố Anh Kiệt nắm tay Tần Vũ Phi, nói với Từ Ngôn Sương: “Đừng đùa nữa, mau chút!”

Tần Vũ Phi bấu môi, thầm oán sao hôm qua anh không nói với bạn gái cũ như vậy đi. Cố Anh Kiệt nhìn biểu tình của cô, vô cùng thân thiết dùng ngón trỏ sượt sượt mặt cô: “Mất hứng rồi à? Hấn chọc giận em rồi đúng không? Chút nữa anh sẽ mắng hấn.”

Tần Vũ Phi trừng mắt liếc anh, rõ ràng là anh chọc giận cô, đâu có liên quan đến người khác. Cố Anh Kiệt bị trừng, cười toe toét, thẳng tắp nhìn cô, thật muốn kéo cô lại hôn cho đã.

Từ Ngôn Sương bên cạnh mạnh mẽ tron trắng mắt, nhấc chân đi ra ngoài: “Được rồi, được rồi, đừng buồn nôn thế nữa, mình đi. Mắt bị hồng

thật rồi.” Đi tới cửa quay đầu lại nhìn, hai người đó đang em nhìn anh anh nhìn em, hoàn toàn không liếc mắt tới mình, Từ Ngôn Sướng u ám “hừ” một tiếng, cố ý không đóng cửa cho bọn họ mà rời đi luôn.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 35

Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt cũng không chú ý tới cửa có đóng hay không, chỉ biết trong phòng còn lại hai người họ.

Tần Vũ Phi chăm chú nhìn Cố Anh Kiệt, “Tại sao không chú ý sức khỏe như vậy, sốt đến mức phải vào viện, anh còn không bằng một đứa nhỏ nữa.”

Cố Anh Kiệt chỉ cười. Tần Vũ Phi lại hỏi anh: “Bác sĩ nói sao?”

“Thật ra không phải chuyện lớn gì cả, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe rồi. Chẳng qua con vi rút hơi cứng đầu, thời gian này lại không nghỉ ngơi tốt cho nên hệ miễn dịch suy giảm một chút. Phổi nhiễm lạnh, cuối cùng bị ho, cũng là do vi rút gây bệnh thôi, hạ sốt rồi tiêm thuốc là được rồi, em đừng lo lắng.”

Tần Vũ Phi mím môi không nói, nhẹ nhàng phủ tay lên phần kim trên mu bàn tay anh.

“Thật ra cũng không nghiêm trọng đến nỗi nằm viện, là do mẹ anh lo lắng, nói phải kiểm tra sức khỏe rồi nghỉ ngơi vài ngày nên mới nằm viện.”

“Ừm.”

Cố Anh Kiệt nâng tay phủ lên mặt cô: “Sao hôm nay trang điểm đẹp vậy?”

Bị bệnh còn có thể chú ý tới việc trang điểm của cô à? Tần Vũ Phi nói: “Em đẹp sẵn rồi.”

Cố Anh Kiệt cười cười, “Đúng, đúng, rất đẹp.”

Hừ, chỉ giỏi nói ngọt! Thế nhưng Tần Vũ Phi lại vui. “Vậy nếu em nói em trang điểm đẹp như vậy là để đến gặp anh, anh vui không?”

“Đương nhiên rồi, anh vô cùng vui.” Cố Anh Kiệt thở dài, vươn tay ôm cô, “Anh rất nhớ em, cảm thấy như đã rất lâu rồi chưa được gặp em.”

Tần Vũ Phi bị anh kéo qua ôm, đầu nằm lên ngực anh, lòng thoáng mềm xuống. “Tối qua em ngủ không được, sáng dậy thấy mình rất xấu, như vậy không thể đi ra ngoài nên phải trang điểm thật dày.”

“Không ngủ được?” Cố Anh Kiệt cúi đầu nhìn cô, “Bị Jason làm tức giận?”

“Anh ta cũng có phần.”

“Vậy còn ai nữa?” Cố Anh Kiệt hoàn toàn không nghĩ đó chính là mình.

“Anh.”

“Anh chỉ muốn em đến thăm anh một chút nên giọng điệu không tốt lắm, em lại tức giận đến mức không ngủ được à?” Cố Anh Kiệt vuốt vuốt tóc cô, “Ái chà, keo kiệt như thế thì làm sao bây giờ?”

“Hôm qua em có đến thăm anh rồi.” Tần Vũ Phi cất giọng nho nhỏ.

“Sao anh không thấy?”

“Đúng lúc gặp bạn gái cũ gì đó của anh, em tức giận bỏ đi.”

“Abby? Cô ấy chỉ nán lại một chút liền đi ngay mà, không hề có gì cả.”

“Tại sao lại không có gì, không phải cô ta nói rất yêu anh, muốn tái hợp với anh sao?”

Cố Anh Kiệt ngay lập tức hiểu ra: “Cho nên em chỉ nghe trộm đến phân nửa thì bỏ đi đúng không?”

Tần Vũ Phi trừng anh: “Vậy em còn phải nghe hết toàn bộ à?”

“Lời anh nói lúc sau với cô ấy mới là vấn đề chính.”

“Vấn đề chính con khi!” Con giận của Tần Vũ Phi liền bốc lên, cô ngồi xuống, “Anh dám dỗ ngọt cô ta, nói cái gì mà đừng khóc, kể tiếp chắc lại là ôm vào lòng rồi lau nước mắt, em còn không đi sớm thì phải làm sao?” Không đi chắc chắn cô sẽ xông vào đánh người, mà anh lại đang dưỡng bệnh, làm anh chuyển từ sốt sang bầm dập thì thật quá mất mặt.

“Anh không ôm cũng không lau nước mắt cho cô ấy.” Cố Anh Kiệt giải thích với vẻ mặt bất đắc dĩ, “Anh còn nói thích người khác rồi, muốn cô ấy không có suy nghĩ đó trong đầu nữa, không thể có khả năng tái hợp. Cuối cùng cô ấy tức giận nói muốn cảm về mấy trái táo đã cho anh.”

“Ha ha, còn chuyện quả táo nữa, anh nghĩ cô ta rất đáng yêu đúng không?” Tần Vũ Phi vẫn còn tức giận. Cứ nghĩ đến anh dịu dàng nói “Đừng khóc” với cô gái kia, cô liền khó chịu.

“Không đáng yêu bằng em.” Cố Anh Kiệt cười cười, “Bây giờ anh thấy em đáng yêu nhất.”

“Hừ, lời ngon tiếng ngọt, anh còn dám nói không phải tên lăng nhăng à, nhìn anh giỏi dỗ ngọt chưa kìa, một chút chân thành cũng không có.” Tần Vũ Phi vừa oán giận vừa kéo cái chăn đơn của anh.

“Không phải dỗ ngọt, là lời nói từ trong tim, nhìn em ghen kìa, tức giận đến không ngủ được, anh cảm thấy em rất đáng yêu.”

“Anh bị bệnh rồi.”

“Cho nên anh đang nằm viện này.”

“Vô lại.”

“Rõ ràng rất chân thành mà.” Cố Anh Kiệt nói, tâm trạng rất tốt, thật ra

trước khi cô đến trong lòng anh rất nóng nảy, bây giờ nhìn thấy cô rồi nổi bực dọc này cũng biến mất.

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn anh, trừng rồi lại trừng, cuối cùng mệt mỏi ghé vào đùi anh, lằm bằm như trẻ con: “Hôm qua em đã suy nghĩ rõ ràng rất nhiều, định ngả bài với anh luôn.”

“Nghe có vẻ nghiêm trọng nhỉ.” Ngón tay anh cuộn cuộn một lọn tóc cô, lại vuốt ve lỗ tai cô, không hề bị cô dọa sợ.

“Thật sự nghiêm trọng đó.” Tần Vũ Phi nghĩ, cô còn một món nợ khác chưa tính toán với anh nữa. “Ngài Cố Anh Kiệt à, ngài có một cô bạn gái tin đồn ở ngoài, ngài có biết không?”

“Một?” Về mặt Cố Anh Kiệt hồ nghi.

“Chẳng lẽ còn có vài một à?” Tần Vũ Phi nổi điên đánh một cái vào tay anh.

Cố Anh Kiệt cười ha ha, né tránh tay cô, sau đó nắm chặt. “Anh đùa thôi mà.”

“Không buồn cười chút nào.” Tần Vũ Phi hờn dỗi bĩu môi.

“Được rồi, được rồi, em nói tiếp đi, anh có một cô bạn gái tin đồn, là ai vậy? Sao anh có thể không biết bây giờ khắp nơi đồn đãi thời gian độc thân của anh quá dài rồi, lại lo lắng anh nhịn lâu quá sẽ hỏng mất, rất có triển vọng nói anh muốn xuất gia, còn có người nói anh muốn yêu đồng giới.”

“Đồng giới là nói Từ Ngôn Sướng à?” Tần Vũ Phi trừng mắt.

Cố Anh Kiệt cười ha ha: “Sao có thể?”

“Cố Anh Kiệt anh là người song tính luyện ái à?”

Cố Anh Kiệt cười đến mức đau bụng: “Không phải.”

“Vậy là Từ Ngôn Sướng đúng không?”

Cố Anh Kiệt cười không dừng được, anh kéo cô sang ôm lấy, đầu cọ cọ: “Em đã tích lũy rất nhiều giấm chua (1) mà không có chỗ hắt đúng không?”

(1) Giấm chua: chỉ sự ghen tuông

“Buồn cười như thế chỗ nào?”

“Rất buồn cười. Nhìn thấy em ghen như thế anh liền cảm thấy vui vẻ.”

“Cố tam thiếu Cố Anh Kiệt, phiền anh ngậm cái miệng đồ ngọt của anh đi, bây giờ em rất nghiêm túc nói với anh chuyện này đây.”

Cố Anh Kiệt lại muốn cười, được rồi, không thể cười quá nhiều, nếu không thì người phụ nữ hung dữ nhà anh sẽ tức giận mất. “Anh nghiêm chỉnh rồi.” Cố Anh Kiệt cố gắng ra vẻ đứng đắn, nhưng khóe miệng vẫn không thể kiềm chế mà cong lên.

“Chính là cái cô tên cái gì Tuyết, cô gái đã tỏ tình với anh lúc ở du thuyền hôm đó.”

“Shirley? Cô ấy tên Tôn Diệc Tuyết.”

“Tên gì không quan trọng, nói chung bây giờ em nói với anh, chuyện xấu đã truyền đến miệng bạn bè em rồi, hôm đó lúc mọi người ăn còn có người lấy ảnh thân mật của bọn anh ra nói.”

Cố Anh Kiệt rất kinh ngạc: “Ảnh thân mật? Anh chưa từng ra ngoài với cô ấy mà.”

“Tại sao lại không, em đã từng thấy rồi.” Anh không thừa nhận, trong lòng cô liền khó chịu, “Anh cùng cô ta đến King. Trước đó anh cũng ngồi ăn cùng bàn với cô ta.”

“Cũng đi cùng những bạn bè khác mà, không phải hẹn hò riêng, cô ấy hay đến bởi vì bọn anh rất thân thiết với anh trai cô ấy, mọi người vẫn

thường đi chơi chung, cô ấy về nước nên cũng cùng đến chơi, anh không hề đi một mình với cô ấy.”

“Cái gì mà cùng đến, tại sao cô ấy lại cùng anh đi từ công ty ra? Chẳng lẽ lại trùng hợp như vậy, cô ấy cũng làm ở công ty anh à?”

“Không phải, chỉ là lúc đó cô ấy ở cách công ty anh không xa, lại không có xe nên muốn đi nhờ xe anh, chuyện này rất bình thường không phải sao?”

“Chuyện này xảy ra ở một đôi nam nữ chưa lập gia đình, hơn nữa trong đó một bên đối với bên kia rõ ràng có ý đồ, cũng đã mở miệng tỏ tình rồi, vậy nên rất không bình thường.” Tần Vũ Phi nhìn Cố Anh Kiệt, thấy sắc mặt có hơi giật mình của anh: “Nhưng anh đã từ chối, cô ấy cũng chưa từng nhắc lại việc này, hẳn là cũng đã hết hi vọng rồi.”

“Em cũng đã từng từ chối anh mà.” Cô trừng lớn mắt.

Cố Anh Kiệt nghĩ đến chuyện đó liền có chút nhớ lại cười. “Lúc đó anh chưa tỏ tình em đã hung dữ từ chối, không có người phụ nữ nào tốt như em đúng không?”

“Đừng có đánh trống lảng, bây giờ đang nói đến chuyện của anh và cô gái kia.”

Cổ họng Cố Anh Kiệt ngựa ngựa liên ho khan vài tiếng, thậm chí là cô đánh trống lảng trước mặt. Tần Vũ Phi nhìn sang tủ đầu giường, cái ly đã không còn nước, cô đi rót nước, nhấp nhấp cái miệng nhỏ để thử độ ấm rồi đưa ly nước cho anh. Cố Anh Kiệt uống vài ngụm sau đó nói: “Em đừng suy nghĩ nhiều quá, thật sự là anh không hề có gì với cô ấy. Anh chưa từng đi một mình với cô ấy cũng không nói lời gì với cô ấy, tỏ tình anh cũng từ chối rất rõ ràng rồi, cô ấy không thể không hiểu.”

“Vấn đề không phải hiểu hay không hiểu, vấn đề chính là cô ta có chấp nhận hay không, có hết hi vọng hay không.” Tần Vũ Phi tương đối nóng nảy, “Suy nghĩ của đàn ông bọn anh phát triển như thế nào vậy, hay là nói tại sao

anh cảm thấy chuyện này không hề đáng để tâm?”

Cố Anh Kiệt nghiêm túc ngẫm lại, đúng là anh nghĩ chuyện này không phải vấn đề gì lớn, anh cũng không mập mờ với những cô gái khác, nhưng xã giao bình thường thì vẫn phải có, tất cả mọi người đều như vậy không phải sao? Anh cũng chưa hề ra ám thị với cô ấy, chưa thân cận, chỉ là giao tiếp bạn bè bình thường mà thôi.

Tần Vũ Phi thấy đáng vẻ anh như vậy liền cảm thấy mất hi vọng. “Cố Anh Kiệt, cô ta còn chưa hết hy vọng với anh, cô ta còn đang theo đuổi anh, chỉ là có lẽ anh đã từng từ chối cho nên cô ta đổi cách thức theo đuổi trở nên nhẹ nhàng hơn. Thật ra nói nhẹ nhàng cũng chỉ là nói cho người đàn ông ngốc như anh. Cô ta không có xe thì không biết bắt xe sao? Một bàn ăn nhiều người như vậy sao lại khéo ngồi bên cạnh anh, còn gấp rau cho anh, chú ý nghe anh nói, lúc chụp ảnh tập thể lại đứng phía sau anh, tay còn vịn lên vai anh.”

Cố Anh Kiệt chậm rãi nhíu mày, anh chưa từng chú ý tới những điểm này. Bây giờ ngoại trừ cô gái hung dữ nhà anh ra, những người khác đều tự động không quan tâm đến. Hơn nữa lúc đó nhiều người như thế, anh vẫn không chú ý tới những chi tiết này.

“Cố Anh Kiệt, có lẽ những cô gái khác sẽ nghĩ có người thích anh là chuyện rất bình thường, cho rằng anh lịch sự dịu dàng mà từ chối phụ nữ là biểu hiện rất tốt, sẽ không chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt này. Thế nhưng em thì không. Cố Anh Kiệt, em có vấn đề, một khi gió thổi cỏ lay, cho dù chỉ là một chút, em cũng sẽ như người điên mà suy nghĩ lung tung, em làm không được, thật sự không chịu nổi những chuyện như thế.”

“Anh thật sự không hề có ý gì với cô ấy, sau này anh sẽ chú ý, em tin tưởng anh được không?”

“Không phải em không tin anh, thật ra tất cả lý lẽ em đều hiểu, nhưng là không kiềm chế được suy nghĩ lung tung của mình. Nếu em vẫn giống người bị bệnh tâm thần như vậy thì làm thế nào bây giờ?”

“Nếu không thì anh tìm viện trưởng nói chuyện, đặt thêm một cái giường ở trong này, em đến đây nằm vài ngày.”

“Không buồn cười tí nào.” Tâm trạng Tần Vũ Phi giảm xuống, lại nằm trên đùi Cố Anh Kiệt.

“Được rồi, đúng là không buồn cười.” Anh vuốt mái tóc cô, bộ dạng lúc rầu rĩ không vui của cô rất thảm thương. “Em nghĩ xem làm sao bây giờ, Vũ Phi? Em muốn anh phải làm gì? Sau này anh sẽ giữ khoảng cách với bọn họ, được không?”

“Em thật sự rất sợ, rất sợ phải chia tay.” Anh đưa tay vuốt ve mặt cô, Tần Vũ Phi nhắm mắt lại, vừa hưởng thụ dịu dàng trong khoảnh khắc này vừa nói, “Em đã nói không thể quá thích anh, nếu không em sẽ rất khổ sở. Những chuyện lúc trước em đã tưởng tượng, bây giờ đều đã thành sự thật rồi. Em thật sự không thích hợp để yêu, hoàn toàn không hề thích hợp.”

“Anh cũng không muốn chia tay, anh muốn luôn cùng em yêu đương.”

“Em đã từng theo dõi anh, Cố Anh Kiệt.”

Cố Anh Kiệt dừng tay, giọng điệu kinh ngạc: “Lúc nào?”

Tần Vũ Phi mở mắt ra: “Chính là lần bọn anh đi King, em nói dối anh em phải về cùng mẹ, sau đó lại muốn thấy anh liền lái đến công ty anh, tiếp đó liền thấy anh ở cùng cô Tuyết đó, rồi chúng ta lại nói chuyện điện thoại. Em lại lừa anh trong điện thoại, sau đó hai người đi, em liền theo dõi rồi theo đến King. Một lúc sau em quay lại đường cái, đi tới cửa khu nhà anh, em vẫn ngồi ở đó như vậy, sau lại nhìn không được gọi cho anh, kêu anh về.”

Cô nhìn mặt anh một chút rồi hỏi: “Em có phải rất đáng sợ không?”

Cố Anh Kiệt chậm chạp tiêu hóa những tin tức này, sau đó gật đầu: “Ừ, vô cùng đáng sợ.”

Tần Vũ Phi cách lớp chăn véo anh một cái. Cố Anh Kiệt oa oa kêu lớn,

vừa cười vừa ho, ho đến mức thở gấp, Tần Vũ Phi sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng đưa tay vỗ lưng anh. Khi anh đã trở lại bình thường, cô đưa ly nước đến, Cố Anh Kiệt một hơi uống hết tất cả nước còn lại trong ly, Tần Vũ Phi lại giúp anh thay túi chườm rồi hỏi: “Có nặng lắm không, có cần em gọi bác sĩ không?”

“Không cần, anh không sao, vài lúc không nhin được lại ho thôi, bây giờ tốt hơn rồi.”

“Vậy thì truyền nước biển đi, phải thật nhanh cơ.”

“Lượng cần truyền hôm nay đã truyền xong rồi, sao có thể lại truyền lung tung được.” Anh trợn mắt nhìn cô.

Cô vừa muốn ngồi xuống cái ghế cạnh giường, anh liền đưa tay ôm cô vào lòng rồi nhìn vào mắt cô nói: “Anh không muốn chia tay.”

Cô lầm bầm nói: “Ai nói chia tay, em chỉ là nói rõ sự thật cho anh biết, tránh cho sau này em nói quá nhiều anh sẽ bị sốc. Em không hề nói chia tay.”

“Nhưng em có nghĩ tới đúng không?” Anh sờ sờ đầu cô, “Em muốn nghe anh nói anh không sợ em như thế, đúng không?”

“Không có người đàn ông nào là không sợ, hoặc nói đúng hơn, không có người đàn ông nào sẽ không chán ghét người phụ nữ như thế. Em còn cảm thấy mình rất đáng ghét, nếu bạn bè em như vậy, em chắc chắn sẽ mắng chết cô ấy. Nhưng em không khống chế được, cho nên cảm thấy rất phiền não, em không hề muốn như vậy, như thế rất vô nghĩa. Nếu như em chưa yêu anh thì sẽ không như vậy đâu. Tiểu Đình nói, trên khắp trời đất cây cỏ nào mà không tỏa hương, không được cây này thì còn có cây khác. Nhưng em nghĩ, nếu như anh, là cái cây này không được, em cũng không muốn tìm cây tiếp theo. Phụ nữ khi yêu thật sự rất đáng ghét mà.”

“Tần Vũ Phi, lời em nói không phải còn có ý khác à, thế nào gọi là “cây

này không được”, đây quả thực chính là vũ nhục đúng vào phương diện nào đó của đàn ông. Anh vẫn rất được mà, em luôn rõ ràng không phải sao?”

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn anh, hiểu được rồi mặt liền đỏ lên, lại đánh anh: “Em nói nghiêm túc đó, anh nghĩ đi đâu vậy?”

“Anh cũng nói rất nghiêm túc mà, không thể nghiêm túc hơn đâu.” Anh cười, dáng vẻ cô lúc tức giận thật sự rất đáng yêu.”Được rồi, đừng nóng. Em không cần nghĩ nhiều, phải nhìn đến mặt tiến bộ chứ. Chúng ta đều đang hướng về mục tiêu phát triển, không phải sao? Em không thích bản thân suy nghĩ lung tung nhưng lại chịu nói với anh những tâm sự này, như vậy không phải thoải mái hơn à? Anh biết em đã rất cố gắng nên không hề cảm thấy em có vấn đề gì cả. Đương nhiên theo dõi là không tốt, nói dối cũng không tốt, em có thể trực tiếp nói cho anh biết em đang ở đó, hoặc là em ở tại chỗ nói cho anh biết không thích anh như thế, ừm, để anh nghĩ xem, vẫn là không nên nói tại chỗ như vậy, nếu không anh sẽ mất mặt trước bạn bè, có thể ở tại chỗ khéo léo ám chỉ cho anh, hoặc sau đó nói rõ ràng cho anh, anh đã làm chuyện gì khiến em khó chịu, về sau anh chắc chắn sẽ sửa, chúng ta hiểu nhau thật rõ để lòng em dễ chịu hơn một chút, như vậy không tốt hơn sao?”

“Ừm.” Tần Vũ Phi suy nghĩ một chút, “Nhưng em rất bướng bỉnh, một khi phát cáu, có nói gì em cũng sẽ không nghe đâu.”

“Không phải bây giờ em đang nghe à?”

Tần Vũ Phi ngẩn người, đúng vậy, bây giờ bọn họ đang nói chuyện rất tốt, hơn nữa bầu không khí không tệ, mọi chuyện đều vui vẻ. Cả ngày hôm qua và hôm nay cô đều nghĩ đến các tình huống xấu, cuối cùng khi nhìn thấy anh tâm trạng thay đổi hoàn toàn.

“Chúng ta có thể, Vũ Phi, em phải tin tưởng. Anh cũng đã nghiêm túc suy nghĩ, trước đây tâm tình anh rất bất định, anh rất thích việc yêu đương nhưng chưa từng nghĩ tới chuyện cùng đối phương đi tới bước hôn nhân cuối cùng, ít nhất chưa từng nỗ lực hoàn toàn. Thậm chí có đôi khi anh biết rõ đối tượng kia không thích hợp để kết hôn, không có khả năng đi được lâu dài,

nhưng khi đó trong lòng thích, có cảm giác yêu thì liền yêu thôi. Nhưng em không giống như vậy, em quản lý được anh. Khi ở bên em anh sẽ có áp lực, có cảm giác lưng mang trách nhiệm, những lời này em trách anh cũng chắc chắn có lý lẽ. Cho nên anh đã từng suy nghĩ, anh muốn có thể cùng em đến bước cuối cùng.”

Tần Vũ Phi ngây dại, cô ôm suy nghĩ “chia tay thì chia tay” tới, anh lại nói muốn cùng cô đi tới bước cuối cùng.

“Vũ Phi, em có vấn đề của em, anh cũng có của mình, nhưng chúng ta không hề đụng chạm đến chúng, sẽ không sao cả. Em xem, không phải chúng ta đang rất tốt sao? Bảo bối à đừng nhụt chí, bệnh tâm thần không phải bệnh nan y, có thể chữa mà. Chúng ta cùng nhau cố gắng, biết đâu sẽ tu thành chính quả đúng không?”

“VẬY,..” Cô hơi thấp thỏm, “Tìm bác sĩ tâm lý để chữa sao?”

“Tần Vũ Phi!” Anh trừng lớn mắt, anh thâm tình chân thành như thế, bất kỳ cô gái nào cũng sẽ cảm động khóc hết nước mắt đúng không, phản ứng này của cô là gì?

Tần Vũ Phi vui vẻ rồi, cô còn nói: “VẬY anh phải giữ khoảng cách với những người phụ nữ khác đó, một khi họ không có ý tốt tới gần, anh phải la lớn làm cho họ cúت đi, không thể nói cái gì mà “Đừng khóc”, như vậy đáng ghét lắm.” Về mặt cô chán ghét nhìn anh.

“VẬY em còn gì không vui không, nói cho anh hết đi, không nên suy nghĩ lung tung một mình, càng nghĩ càng chú ý vào những chuyện vụn vặt, sẽ thật sự trở thành người điên đấy.”

“Anh đừng trêu hoa ghẹo nguyệt như thế nữa thì em đương nhiên sẽ không suy nghĩ lung tung.” Cô nâng cằm, biện bạch rất sĩ diện.

“Bình giám chua lớn như thế sao em có thể uống hết, nếu thế vận hội Olympic có hạng mục này em chắc chắn sẽ là quán quân.” Anh cúi đầu

muốn hôn cô, nhưng nghĩ đến chính mình đang bị bệnh liền tránh, hôn lên mặt cô.

“Em là quán quân hai mục lận.” Cô một chút cũng không ngại.

“Còn gì nữa?”

“Đi dạo phố đó.”

Cố Anh Kiệt bị cô chọc cười. Anh dùng ngón tay phớt phớt chớp mũi cô, cô túm tay anh xuống, vừa lúc thấy móng tay anh liền ghét bỏ: “Móng tay anh dài như vậy mà không thêm cắt à?”

“Thời gian này bạn muốn chết còn để ý tới móng tay à?”

“Em cắt giúp anh.” Tần Vũ Phi lấy đồ làm móng từ trong túi ra, cắt móng tay cho Cố Anh Kiệt, vừa cắt vừa hỏi anh: “Chúng ta bây giờ tính là đã hoà thuận rồi đúng không?”

“Chúng ta trước giờ sống không hề hòa thuận à?” Cố Anh Kiệt trừng cô.

Tần Vũ Phi cười khúc khích, tâm trạng trở nên rất tốt, hóa ra sự việc không hề hồng hét như cô nghĩ, cô thật sự là bị bệnh tâm thần rồi.

Cắt xong móng tay cô nhìn xuống chân anh, quả nhiên móng chân cũng rất dài. Vì vậy cô sung sướng ôm chân anh tiếp tục sự nghiệp. Cô hỏi: “Được rồi, người nhà anh đâu, tại sao không ai ở đây hết vậy?”

“Mẹ anh nói về hầm canh nhuận phế cho anh, nhưng lưng bà lại đau, anh cũng không có chuyện gì, vừa này Jason không phải ở đây sao, một lúc nữa quản gia sẽ mang canh đến.”

“À.” Tần Vũ Phi có chút cảnh giác, “Vậy em cắt móng xong sẽ về ngay. Em đã đến thăm anh rồi, anh không thể vì chuyện này lại giận em.”

Cố Anh Kiệt vuốt vuốt lưng cô: “Tới cũng tới rồi, còn sợ gặp ai nữa? Vậy em đã nghĩ như thế nào, gặp được người nhà anh thì phải nói sao?”

“Thì nói em đại diện cho Vĩnh Khải tới thăm Cố tổng của Hoa Đức thôi.” Cô vừa nói vừa nghiêng đầu cắt móng chân, khước mắt liền thấy có người trước cửa, cô vừa ngẩng đầu liền bị dọa một trận.

Đứng trước cửa là anh cả Cố gia Cố Anh Huy, theo phía sau là một người đàn ông trung niên mang theo cặp lồng cơm, chắc đó là quản gia nhà anh.

Cố Anh Huy hơi xấu hổ đứng ở đó, tiến vào cũng không được bỏ đi cũng không xong. Vừa đến liền thấy em trai đang ngồi tựa vào đầu giường, đại tiểu thư Tần gia vô cùng thân thiết ôm lấy chân hắn mà gặm, không đúng không đúng, là cắt móng chân, mà tay em trai lại vô cùng dịu dàng vuốt lưng cô, đùa tóc cô.

Không phải hành vi quá mức kích thích gì, lại làm cho người ta cảm thấy rất nóng bỏng. Hình ảnh hòa hợp xứng đôi như vậy mà Tần đại tiểu thư vẫn khẳng khái nói dối.

“Đại diện cho Vĩnh Khải đến thăm Cố tổng của Hoa Đức.” Ông trời ơi, Vĩnh Khải ôm chân cắt móng, em trai phó tổng Hoa Đức của anh cực kỳ có khí thế.

Mặt Tần Vũ Phi đỏ bừng, thoáng chốc nhảy dựng lên, “Hung khí” cắt móng còn đang ở trên tay, cô vô thức giấu tay về phía sau lưng.

“À, à...” Khẩn trương đến mức không thể mở miệng rồi, giải thích làm sao bây giờ?

“Gọi anh cả.” Cố Anh Kiệt lên tiếng.

“Anh cả.” Tần Vũ Phi vô thức nghe lời, gọi xong xem chút căn đút đầu lưỡi mình. Nhìn không được len lén tròng Cố Anh Kiệt, anh cười, ngoắc ngoắc ngón tay kêu cô đứng bên cạnh. Tần Vũ Phi cúi đầu nhìn chân anh một chút, còn hai ngón chân chưa được cắt móng, những ngón khác đều cắt hết rồi, chỉ có hai ngón còn rất dài chưa cắt, cô thật sự rất bứt rứt.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 36

Chương 36

Cố Anh Huy nhìn em trai, lại nhìn Tần Vũ Phi, “Xin chào.” Anh nhẹ nhàng chào hỏi, dáng vẻ bình thường giống như chưa từng nhìn thấy chuyện vừa rồi. Anh để ý thấy đôi mắt Tần Vũ Phi vẫn nhìn chăm chăm vào ngón chân Cố Anh Kiệt, có phải chuyện vừa nãy còn chưa xong không?

Cố Anh Huy suy nghĩ, nói: “Anh đi tìm bác sĩ hỏi tình trạng của em một chút đã.” Sau đó rất biết điều tránh đi.

Quản gia đi vào, để cặp lồng xuống, cũng nói: “Tam thiếu, Tần tiểu thư, tôi đi tìm y tá hỏi liều thuốc hôm nay đủ chưa.” Nói xong cũng đi.

Tần Vũ Phi trừng mắt nhìn Cố Anh Kiệt, Cố Anh Kiệt vô tội cười hì hì. Tần Vũ Phi cũng không thèm quan tâm, chỉ đi tới ôm chân đốc lòng nhanh chóng cắt nốt hai ngón còn lại. Được rồi, đã giải quyết xong, công việc hoàn thành. Cô dọn dẹp một chút, rửa sạch tay sau đó cầm túi xách chuẩn bị rút lui. “Em đi đây.”

Cố Anh Kiệt nắm chặt tay cô: “Thấy cũng thấy rồi, ngồi lại một chút đi.”

“Không được.” Mặt Tần Vũ Phi vẫn đang đỏ, lúc nãy thật sự là quá xấu hổ, cô lớn như vậy lại chưa bao giờ mất mặt kinh khủng thế. Hành động cắt móng chân không lịch sự lại phối hợp với lời nói dối, cô thật muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

“Vậy buổi tối đến đây một chút, ăn xong cơm tối rồi về được không?”

“Không được.”

“Ngày mai lại qua?”

“Không được.”

“Tần Vũ Phi!” Cố tam thiếu mặt mày hung dữ nhìn cô.

“Khi nào anh xuất viện?”

“Sẽ nhanh thôi, nằm viện rất khó chịu.” Anh bày bộ mặt thảm thương ra, nỗ lực hòa tan trái tim băng giá của nữ vương.

Tần Vũ Phi cười cười, cúi người hôn lên mắt anh, sau đó nói “Tạm biệt”, rồi nhanh chóng chạy đi.

Cố Anh Kiệt lúc này không thể bắt cô lại, chỉ có thể trợn mắt nhìn thân ảnh cô xa dần. Ngồi một lúc cũng không thấy anh trai và quản gia về, vì vậy bất đắc dĩ gọi điện thoại giục: “Mọi người có thể trở về rồi.”

Không đến nửa phút, Cố Anh Huy và quản gia đã quay lại. Quản gia không nói lời nào múc canh cho Cố Anh Kiệt, Cố Anh Huy liền hỏi: “Cô ấy đi rồi à?”

“Đúng vậy.” Cố Anh Kiệt biết anh trai mình thật sự muốn nghe nhiều thông tin hơn, nhưng anh không muốn nói nhiều lời.

Anh không nói, Cố Anh Huy liền hỏi: “Bắt đầu từ khi nào thế? Giữ kín rất tốt đấy.”

Cố Anh Kiệt cười cười, không nói lời nào, trong lòng vẫn đang ngọt ngào. Tuy Tần Vũ Phi nói bản thân không tốt thế này thế nọ, không hề có lòng tin vào mối quan hệ của bọn họ ra sao, oán giận anh cái này cái kia, nhưng cô nghe thấy anh ho vài tiếng liền lo lắng, chủ động rót nước cho anh, quan tâm sức khỏe của anh, còn cắt móng cho anh nữa. Cố Anh Kiệt càng nghĩ càng vui vẻ, bỗng nghĩ cắt móng là một chuyện rất ngọt ngào. Anh liền quyết tâm sau này việc cắt móng sẽ giao cho Tần Vũ Phi.

Cố Anh Huy tức giận nhìn em trai đang cười ngây ngô, tiểu tử này sao có thể bí mật như vậy, bây giờ còn không chịu để lộ à? Vì vậy anh thay đổi góc độ hỏi: “Có muốn chuẩn bị một chút hay không, mời cô ấy về nhà ăn một bữa cơm?”

“Chưa được.” Cố Anh Kiệt bây giờ mới mở miệng. “Cô ấy rất dễ xấu hổ, tiến triển nhanh quá sẽ làm cô ấy sợ. Để em tính một chút, thời cơ chín muồi em sẽ mang cô ấy về nhà gặp mọi người.”

Mặt Cố Anh Huy co rút, xấu hổ? Tần Vũ Phi à? Tần Vũ Phi trong ấn tượng của mọi người, ngang ngược, rộng rãi, thông minh giỏi giang, nhưng tuyệt đối không có hai chữ xấu hổ đúng không?

Cố Anh Kiệt cũng biết Cố Anh Huy đang suy nghĩ gì, anh nói: “Thôi, không cần suy nghĩ nhiều, cô ấy thật sự xấu hổ đó. Bộ dạng công chúa xinh đẹp thân mang áo giáp chỉ để cho người ngoài xem, nhưng đối với hoàng tử của nàng thì sẽ lộ ra góc độ thật.” Cố Anh Huy rất muốn xoay người bỏ đi, người em trai này của anh chắc chắn bị sốt hổng cả đầu óc rồi, nghe xem, nói toàn những lời buồn nôn. Cái gì mà hoàng tử công chúa, thật sự là đủ rồi. “Em mau nói cô ấy chia cho em một chút xấu hổ đi, sau đó mới nói có xấu hổ hay không.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha, mất mặt cái gì không quan trọng, anh đang rất vui vẻ, bảo bối nhà anh tâm sự với anh, không ghen ở trong lòng rồi suy nghĩ lung tung đã là tiến bộ bao nhiêu rồi, anh cảm thấy thành công đang trong tầm tay, vô cùng vui vẻ. Thời khắc này anh thật sự nghĩ, biết đâu bọn họ có thể ở bên nhau thật lâu, thật lâu.

“Em sẽ dẫn cô ấy về nhà.” Cố Anh Kiệt nhìn Cố Anh Huy, “Em rất nghiêm túc, em sẽ dẫn cô ấy về nhà.”

Về phần Tần Vũ Phi, vừa về đến nhà cô đã chạy ngay vào phòng ngủ đắm xuống giường, thật sự quá mất mặt, mất mặt, mất mặt, vô cùng mất mặt. Sau này nếu cô và Cố Anh Kiệt thật sự có thể đi tới bước kia, anh dẫn cô về nhà, cô làm sao đối mặt với người nhà anh đây, bọn họ sẽ không phải đều

biết cô ngày đó trong phòng bệnh, rất mất hình tượng mà ôm chân cắt móng cho Cố Anh Kiệt sao.

Khoan đã, hướng lo lắng của cô sai rồi, nếu như Cố Anh Kiệt dẫn cô về nhà thì còn tốt chán, nếu chẳng may bọn họ không đi tới bước đó, mà mọi người trong nhà anh đều biết cô đã từng ôm chân Cố Anh Kiệt, cuối cùng lại rạn nứt bị vứt bỏ, vậy cô sẽ rất hèn mọn, rất mất mặt mũi. Không được không được, cô tuyệt đối không thể bản thân rơi vào tình cảnh đó.

Tần Vũ Phi nhìn đồng hồ, nhẩm nại, nhìn đến chín giờ, đoán rằng Cố Anh Huy chắc chắn đã đi, cô liền gọi cho Cố Anh Kiệt.

“A lô, Cố Anh Kiệt, anh trai anh đi chưa?”

“Đi rồi.”

“Vậy bây giờ ở đó còn ai không, có tiện nói chuyện không?”

“Không còn ai cả, em muốn nói gì cứ nói đi.”

“Không còn ai sao? Vậy quản gia đâu? Ai chăm sóc anh?”

“Ông ấy cũng về rồi. Anh không có chuyện lớn gì, lúc uống thuốc hay tiêm gì đó đều được quan sát, có y tá ở đây. Lưng mẹ anh đau, trong nhà phải có quản gia chăm sóc thì mới được. Hơn nữa, bên cạnh anh phải có người, em lại bực bội tức giận, không gọi điện cũng không chịu đến đây.”

“Được rồi.” Tần Vũ Phi cắt đứt lời anh, “Em chỉ hỏi có một câu sao anh nói nhiều thế.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha, bị cô dạy một trận xong anh lại thấy vui vẻ.

“Lúc em đi anh anh có nói gì không?” Tần Vũ Phi rất quan tâm đến chuyện này, muốn biết mặt mình cuối cùng mất đi bao nhiêu phần.

“Không nói gì cả, chỉ hỏi anh khi nào đưa em về nhà.”

Lòng Tần Vũ Phi âm áp, không lưu loát hỏi: “Vậy anh trả lời thế nào?”

“Anh nói chờ em chuẩn bị tốt liền đưa em về.”

Cô nở nụ cười, lại hỏi: “Vậy anh đã chuẩn bị tốt chưa?”

“Tốt rồi đó.”

“Đừng vội trả lời, em cho anh thêm một ít thời gian để cân nhắc cho kỹ, em là một người phụ nữ rất kinh khủng đấy.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha: “Gan anh lớn lắm, mau khen anh đi.”

“Bệnh thần kinh.”

“Không sai, chúng ta mắc cùng loại bệnh.”

“Đáng ghét.” Tần Vũ Phi cố ý mắng anh, hai người cầm di động cười ngốc nghếch.

Cười một hồi, Cố Anh Kiệt lại nói: “Bảo bối à, anh đã kiểm điểm bản thân rồi, là anh dùng sai phương pháp. Tuy bây giờ chúng ta chưa công khai, anh không biết cô gái kia anh có thể làm rõ. Anh không nghĩ nhiều về chuyện này, không chú ý đến, là anh không tốt, không nghĩ đến cảm nhận của em. Sau này anh sẽ thật cẩn thận, em đừng vì chuyện này mà lo lắng nữa, được không?”

“Em cũng có sai mà.” Tần Vũ Phi nhanh chóng kiểm điểm lại bản thân, “Em ăn năn rồi, để tâm vào chuyện vụn vặt, diên rồ, đa nghi, ngờ vực, chuyện gì cũng nhắm vào chỗ xấu mà nghĩ, em còn theo dõi anh, chuyện này thật sự không tốt, em tự mình suy nghĩ lại, thật sự cảm thấy loại phụ nữ như mình rất đáng sợ. Sau này, nếu tính khí nóng nảy của em lại bộc phát, có chuyện không vui liền nói cho anh, như vậy trở ngại của chúng ta sẽ ít đi đúng không?”

Cố Anh Kiệt nở nụ cười trả lời “Đúng”. Cả hai người đều đang nỗ lực,

sao có thể xảy ra chuyện gì được.

“Nhớ em quá bảo bối à.” Cố Anh Kiệt làm nũng, “Ngày mai em lại đến gặp anh được không?”

“Không phải hôm nay đã đến rồi sao?”

“Hôm nay là hôm nay. Sáng mai anh làm kiểm tra, nếu không có vấn đề gì lớn thì truyền nước biển khoảng hai ngày nữa là được rồi. Ngày mai em đến đây đi, nhờ đâu ngày một anh xuất viện, em sẽ không có cơ hội thể hiện dáng vẻ bạn gái hiền thực dịu dàng mà chăm sóc anh nữa đâu, vậy thì rất đáng tiếc.”

“Tiếc con khi! Anh bớt giả vờ yếu đuối nữa đi.”

“Anh rất nhớ em mà.” Giọng điệu Cố tam thiếu không chỉ tiếp tục giả vờ yếu đuối, lại còn tiếp tục làm nũng.

“Đừng ồn ào nữa.” Tần Vũ Phi cười, cười đến mức trong lòng âm áp. Hôm qua cô còn nghĩ chuyện này cuối cùng sẽ lộn xộn ra sao, lại còn cái gì mà vò đã mở lại sứt, chia tay thì chia tay, thật đúng là thần kinh. Nhìn hôm nay xem, bọn họ hòa hợp bao nhiêu đúng không? May rằng đó là Cố Anh Kiệt, Cố Anh Kiệt hiểu cô, Cố Anh Kiệt bảo vệ cô.

Tần Vũ Phi vô cùng cảm động.

“Em không trò chuyện lung tung với anh nữa, em phải đi tắm.” Tần Vũ Phi bật dậy, không để ý Cố Anh Kiệt đang tiếc nuối thở dài cùng kháng nghị, ngắt điện thoại. Cô tắm rửa, thay một bộ quần áo thật đẹp, trang điểm thật đẹp rồi đi ra ngoài.

Lúc tới bệnh viện đã hơn mười giờ, sớm đã qua thời gian cho phép thăm bệnh. Nhưng khi thể đại tiểu thư Tần gia luyện được cũng đã hơn hai mươi năm, trùng y tá một cái, cô ta cũng không dám có ý kiến gì khác, tuy rằng thăm thì nói Cố Anh Kiệt uống thuốc ngủ rồi, tuy rằng sợ phải gánh trách nhiệm đi theo phía sau Tần Vũ Phi, nhưng vẫn để Tần Vũ Phi đi vào tự do.

Tần Vũ Phi đẩy cửa phòng bệnh, thấy Cố Anh Kiệt thật sự đang ngủ. Bộ dạng anh ngủ rất giống một đứa trẻ, khóe miệng còn cong nhẹ, giống như mơ thấy chuyện gì rất vui vẻ. Điều này làm cô cũng không nhịn được cười tủm tỉm, cô khẽ khàng đi vào, ngồi ở ghế cạnh giường anh.

Y tá đứng ở cửa, do dự không biết nên để cô ngồi một lúc hay mời cô về.

Nhưng giây tiếp theo Cố Anh Kiệt tỉnh dậy. Anh mở mắt, ban đầu có hơi mơ màng, sau đó kinh ngạc: “Sao em lại tới đây? Đã qua ngày mai rồi sao?”

Tần Vũ Phi cười: “Chưa đến ngày mai, lúc này cách thời gian chúng ta nói chuyện điện thoại mới chỉ hơn một tiếng đồng hồ.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không có chuyện gì cả. Không phải anh nói nhớ em sao, em đến cho anh nhìn một cái.”

Cố Anh Kiệt tròn tròn mắt, tỉnh táo lại, sau đó anh nhìn quần áo Tần Vũ Phi một chút, cười toe toét rồi ngồi dậy, vươn hai tay ôm chầm lấy Tần Vũ Phi, Tần Vũ Phi cũng cười, ôm chặt lại anh.

Y tá rút cuộc cũng rời đi, còn giúp bọn họ đóng cửa, hình ảnh đẹp dễ như vậy nên vẫn nên để bọn họ tiếp tục thôi, phá vỡ đôi uyên ương sẽ bị trời phạt, cô còn phải về phòng trực buôn chuyện với đồng nghiệp, hóa ra Cố thiếu có một cô bạn gái rất đẹp, tuy rằng ban đầu nghĩ cô ấy hung dữ, nhưng thật ra lại là một người rất dịu dàng, cô ấy mặc trang phục đẹp như vậy chỉ bởi vì Cố thiếu nói nhớ cô ấy rồi mà thôi. Đây thật sự là một câu chuyện rất cảm động đúng không, như vậy cũng đủ để các cô tán dóc cả đêm rồi.

Trong phòng bệnh, Tần Vũ Phi nói với Cố Anh Kiệt: “Lúc nãy trong điện thoại em quên nói với anh, Cố Anh Kiệt, em mắt mắt như thế trước mặt anh trai anh, người nhà anh chắc chắn cũng sẽ biết. Cho nên chúng ta nhất định phải yêu thành công, nếu không mặt mũi em sẽ vứt hết. Nếu như anh

dám nói chia tay với em, em sẽ chặt đứt chân anh.”

Cố Anh Kiệt cao giọng cười to.

Tuyên ngôn tình yêu này của cô thật đúng là làm cho, ừm, tinh thần người ta hăng hái!

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 37

Hai ngày sau, Cố Anh Kiệt xuất viện.

Mẹ Cố Anh Kiệt kiên trì muốn anh về sống ở nhà lớn, nói phải chăm sóc sức khỏe thật tốt cho anh, Cố Anh Kiệt không muốn. Bà Cố rất không vui, vẫn liên tục khuyên nhủ anh, nhìn Cố Anh Kiệt cố chấp không đồng ý, bà Cố mang sự tức giận của mình chuyển đến người con cả.

“Con cũng không nói với em một câu, tại sao không thể ở đây chứ, có rất nhiều phòng mà. Đi làm xa không tiện là có gì, sức khỏe không tốt mà còn muốn đi làm à?”

Anh cả Cố gia Cố Anh Huy thật sự hết cách, không thể làm gì khác hơn nói. “Mẹ, mẹ đừng lo lắng nữa, A Kiệt có người chăm sóc rồi, mẹ gấp thế làm gì. Mà mẹ cũng đừng nóng nữa, nó lớn rồi, chỉ là sốt thôi, bây giờ khỏe lại rồi đúng không, chẳng lẽ còn bắt mẹ phải mỗi ngày trông chừng sao?”

“Ai chăm sóc?” Bà Cố phản ứng chậm hai nhịp, “A Kiệt con có bạn gái rồi sao?”

“Vâng.” Cố Anh Kiệt liếc anh trai, nhỏ giọng trả lời, hơi hơi ngượng ngùng, Tần Vũ Phi nói trong điện thoại với anh, hai ngày này cô không đến, bệnh viện nhiều người không tiện. Để bồi thường, sau khi anh xuất viện cô sẽ đến chỗ anh ở vài ngày.

Cố Anh Kiệt rất mong đợi chuyện này, cho nên làm xong kiểm tra lần hai, anh liền yêu cầu xuất viện. May là kết quả kiểm tra không tệ, anh hồi phục rất nhanh, cũng chắc chắn không có bệnh gì khác, cho nên bác sĩ chấp thuận yêu cầu xuất viện. Cuối cùng dựa theo yêu cầu của bà Cố, sau khi quản gia giúp anh hoàn thành thủ tục xuất viện liền đưa anh về nhà lớn Cố

gia, cho nên mới có chuyện tranh cãi này.

“Những cô bạn gái của nó có người nào biết chăm sóc người khác đâu?” Bà Cố tiếp tục càu nhàu.

Cố Anh Huy cúi đầu ăn, không nói. Đại tiểu thư Tần gia thật sự không giống người biết cách chăm sóc, anh có lẽ không nên nói tiếp, để Cố Anh Kiệt tự mình giải quyết đi.

Cố Anh Kiệt quả nhiên không nhịn được, phản bác nói: “Quen bạn gái cũng không phải thuê người giúp việc đâu mẹ.”

“Cho nên con còn mong đợi bạn gái chăm sóc mình hay sao? Ở đây vài ngày đi, con nhìn mình xem, gầy đi bao nhiêu rồi?” Bà Cố rất kiên quyết. Cố Văn Quang từ đầu đến cuối không nói lời nào rốt cuộc cũng mở miệng: “Được rồi, đừng tranh cãi với mẹ con nữa, ở đây vài ngày đi, phòng con đã được sửa sang lại rồi.”

Đến ba cũng nói rồi, Cố Anh Kiệt không phản bác ngoan ngoãn ăn cơm. Sau khi ăn xong, bà Cố nhấn tâm tịch thu chìa khóa xe của Cố Anh Kiệt, nhà lớn Cố gia ở ngoại ô thành phố, taxi rất ít, buổi tối lại càng ít, không có xe của mình mà đi bộ thật sự rất khó khăn. Cố Anh Kiệt giận mà không dám nói gì, ăn cơm xong lại ăn trái cây, uống thuốc, sau đó về phòng gọi điện cho Tần Vũ Phi.

Chuông điện thoại vừa vang lên một tiếng Tần Vũ Phi liền bắt máy, giọng nói rất phấn khởi: “Anh ở nhà ăn cơm xong chưa? Trở về chưa? Em tới rồi, còn mua rất nhiều đồ nữa.” Trên thực tế cô chỉ xách một cái va li, gạt mẹ nói muốn ở chơi chỗ bạn bè vài ngày.

“Em đang làm gì thế? Ăn à? Muộn như vậy mới ăn sao?” Cố Anh Kiệt quan tâm chuyện này hơn, cô chạy đến chỗ anh rồi mới đói sao?

“Không kịp ăn cơm chiều, mua đồ xong là đến bây giờ luôn. Nhưng em có mua rất nhiều đồ ăn, còn có gà rán nữa.” Tâm trạng Tần Vũ Phi rất tốt.

“Đừng ăn quá nhiều sốt cà chua.” Anh dặn.

“Anh trở về nhanh đi mà.” Cô giờ chiều làm nũng, thanh âm vừa mềm vừa ngọt, âm cuối còn ngân thật dài.

Cố Anh Kiệt lập tức căng thẳng, thế này làm sao nhịn được, nhất định phải trở về! Romeo còn có thể treo tường, anh dĩ nhiên sẽ không thua anh ta.

Cố Anh Kiệt xuống lầu dạo qua một vòng, bà Cố đang xem ti vi trong phòng khách, quản gia đang rót trà, anh đang ở lầu hai, Cố Anh Huy và Cố Văn Quang đang nói chuyện ở thư phòng, Cố Anh Kiệt vội vàng đi tới. Cha con ba người trò chuyện công việc, Cố Anh Kiệt không hề tập trung, một lát sau Cố Văn Quang đuổi anh: “Sức khỏe không tốt thì đi nghỉ sớm một chút đi.”

Cố Anh Kiệt nhanh chóng đồng ý: “Được, vậy con về phòng đây, ba, ba cũng đừng nói chuyện lâu với anh, muộn quá lái xe không an toàn đâu.”

Cố Văn Quang nghe cũng hợp lý, chuyện bọn họ đang nói cũng không quá quan trọng, vì vậy nói: “Vậy A Huy con cũng về đi, trên đường lái xe cẩn thận.”

Cố Anh Huy đáp ứng, Cố Anh Kiệt còn nói: “Con về phòng ngủ đây, ba ngủ ngon, anh ngủ ngon.”

Cố Anh Kiệt mở cửa đi ra, Cố Anh Huy nghe tiếng em trai lên lầu, cũng không để ý, anh nói vài câu với Cố Văn Quang, xuống lầu chào mẹ rồi về.

Cố Anh Huy vào ga ra khởi động xe, xe vừa nổ máy đột nhiên có người chạy tới đập đập vào cửa xe làm anh vô cùng hoảng sợ. Nhìn kĩ một chút, lại là người vừa nói sẽ trở về phòng ngủ – Cố Anh Kiệt.

“Anh, đưa em đi một đoạn đi.” Cố Anh Kiệt vừa nói vừa không biết xấu hổ mở cửa xe ngồi vào.

Cố Anh Huy tức giận: “Mẹ mà phát hiện chắc chắn sẽ mắng chết em.”

“Đến lúc đó đi rồi hẵng nói.” Đương nhiên Cố Anh Kiệt biết hậu quả, thế nhưng nữ vương hung dữ yêu dấu của anh đang ở nhà đợi, sao anh có thể không về, đúng hơn là không thể mở miệng từ chối. Hơn nữa anh muốn gặp cô, khẩn cấp muốn gặp cô.

“Lái nhanh đi, nếu không mẹ phát hiện thì nguy to.” Cố Anh Kiệt giục anh trai. Cố Anh Huy bắt đắ dĩ lái xe rời đi. Anh dặn: “Em đừng nói là anh đưa em đi đấy.”

“Yên tâm đi, em không khai anh ra đâu. Em sẽ nói có bạn gọi ra ngoài chơi rồi để hấn tới đón.”

Cố Anh Huy nghe xong: “Cho nên nếu em không đuổi kịp anh thì em tính gọi bạn tới đón đúng không?”

“Đương nhiên rồi, tình bạn bè là dùng ở thời điểm mấu chốt như thế này mà.” Cố Anh Kiệt nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Cố Anh Huy quay đầu nhìn em trai, “Tần Vũ Phi đang chờ ở chỗ em à?”

Cố Anh Kiệt không trả lời, nhưng nụ cười vui vẻ đã nói thay đáp án. Cố Anh Huy quay đầu lại, chăm chú nhìn đường, nụ cười của đàn ông đang yêu thật sự là buồn nôn, đặc biệt là cậu em trai này của mình, tại sao trước đây anh không biết Cố Anh Kiệt sẽ có lúc buồn nôn như thế. Cô gái Tần Vũ phi này thật sự có chút năng lực áp chế đàn ông, cứ nhìn em trai anh mà xem.

Một đường rất thuận lợi, xe nhanh chóng đến khu nhà của Cố Anh Kiệt. Cố Anh Huy dừng xe, cố ý nói: “Không mời anh vào nhà uống cốc nước à?”

“Đừng đùa nữa.” Cố Anh Kiệt nhanh chóng xuống xe, vẫy tay tạm biệt rồi nhanh như chớp chạy mất.

Cố Anh Huy lắc đầu, cúi đầu nhìn lịch, anh chờ, chờ xem lúc nào Tần đại tiểu thư thu phục em trai mình, có thể làm nó đưa cô về nhà ra mắt cha mẹ.

Trong thang máy, Cố Anh Kiệt bắt đầu cười ngây ngô, tim đập nhanh, rất có cảm giác đang yêu. Thang máy lên một tầng lại một tầng, anh cảm thấy quá chậm. Thật vất vả mới đến được tầng nhà, anh nhẹ nhàng cầm chìa mở cửa, muốn len lén đi vào làm cho Tần Vũ Phi kinh hỉ.

Cửa vừa mở ra anh liền nghe thấy tiếng hát của cô, ca từ bài hát không thể hiểu, thể nhưng âm thanh rất vui, tuy rằng không thành bất kỳ giai điệu nào, anh lại cảm thấy rất dễ nghe. Cố Anh Kiệt đóng cửa, cởi giày, sau đó đi theo tiếng hát,

Đi tới phòng ngủ, cô không ở trong phòng, anh nhìn sang liền thấy cô ở phòng giữ quần áo. Cô mặc đồ ở nhà, dưới chân là đôi dép lớn dành cho nam của anh, gật gù vui vẻ, đang cất nội y vào tủ đồ.

Cố Anh Kiệt mỉm cười, hoàn toàn không khống chế được độ cong khóe miệng. Anh tựa bên cửa nhìn cô, cứ như thể nhìn cô.

Không bao lâu sau Tần Vũ Phi xếp đồ xong xuôi. Cô nhìn nhìn kết quả, quần áo của anh và cô đặt ở cùng một chỗ, cảm thấy vô cùng vừa lòng, xoay người lại đột nhiên thấy một người đang đứng chắn cửa chằm chằm nhìn cô, cô sợ đến mức thét chói tai, nhưng sau đó là một tiếng thét lớn hơn nữa, cô xông đến chỗ người nọ, nhào về phía trước ôm chặt lấy.

“Anh về rồi!”

Cố Anh Kiệt mở rộng tay đỡ cô, nhưng lực xông tới quá lớn, anh lui lại hai bước, thiếu chút không đứng vững. Cô kêu lớn tiếng như vậy làm đau tai anh, nhưng anh không nhịn được cười to, cùng cô cười to.

Cảm giác này thật tốt, đây chính là cảm giác yêu.

Tần Vũ Phi dán vào người anh, dùng lực hôn anh. Dép cũng không biết đã bay tới nơi nào, tóc cô tán loạn, vừa mới dọn đồ nên người đầy mồ hôi, không thể tính là bộ dạng xinh đẹp, nhưng cô chẳng quan tâm cười ha ha, cảm thấy vô cùng vui vẻ. Không biết vì sao lại vui vẻ như vậy, thật ra chỉ

mới hai ngày không gặp, nhưng lại phần khởi như vừa xa nhau rất lâu.

“Tần tiểu thư, rứt rề của em đâu rồi?”

“Hôm nay nó nghỉ định kỳ rồi.” Cô đáp rất ngọt.

“Lực kìm chế của anh hình như hôm nay cũng nghỉ luôn rồi.” Anh nói.

“Không được.” Cô cười ha ha, xoay từ người anh xuống. “Không được.” Anh lại đến gần ôm chặt, cô đẩy anh ra. “Bệnh của anh còn chưa khỏi hẳn, phải nghỉ ngơi thật tốt.”

“Làm một lần là được rồi, đảm bảo trị bách bệnh.” Anh chơi xấu.

Cô vừa cười vừa đánh anh: “Lang băm!”

“Trị một lần thôi.”

“Không được làm bừa!” Cô rất kiên quyết.

“Được rồi.” Anh bắt đắc dĩ nghe lời làm cho cô rất vui vẻ, so với khi anh khen cô đẹp còn vui vẻ hơn.

Tối hôm nay bọn họ lên giường sớm, không làm bất cứ cái gì, ở bên cạnh ôm nhau, chỉ đắp chăn đơn giản nói chuyện. Bọn họ nói rất nhiều, nhưng không có một câu nghiêm túc. Tần Vũ Phi còn nói: “Nếu trước đây người khác nói với em nội dung buồn chán như vậy, em chắc chắn sẽ thẳng chân đá hất ta đi.”

“Cho nên anh không phải là người khác.” Cố Anh Kiệt nhấn mạnh, “Anh là bạn trai của em.”

“Bạn trai à, em nói cho anh chuyện này.”

“Sao? Lại nghe được chuyện xấu gì nữa rồi à?”

“Anh chợt dạ nha.”

“Không phải thật sự có chuyện xấu chứ?”

“Thừa lúc em chưa nói anh mau thừa nhận đi, như vậy còn có thể được xử tội khoan hồng.”

“Dám dụ anh xưng tội à?” Cố Anh Kiệt nghiêm túc nghĩ, nhưng không thể nhớ ra cái gì, “Thực sự không có gì hết. Đúng là Shirley cùng anh trai cô ấy có đến bệnh viện thăm anh, nhưng anh không nói chuyện một mình với cô ấy nhiều, táo cô ấy gọt anh cũng không ăn. Cô ấy không có biểu hiện gì khác thường, hơn nữa còn có những người bạn khác và anh trai cô ấy ở đó, anh cũng không thể quá cường điệu. Hoàn toàn không có gì với cô ấy nên vẫn không ngả bài cái gì được hết. Sau đó ngoại trừ Abby, không có bạn gái cũ nào đến thăm anh cả. Dù sao đi nữa, anh cũng không muốn bọn họ đến thăm. Anh không nói họ biết chuyện nằm viện, chỉ là có mấy người bạn rủ ra ngoài chơi, anh thuận miệng nói đang bị bệnh nằm trong bệnh viện, từ đó ai cũng biết.”

“Hừ, tên lằng nhằng.”

Cố Anh Kiệt rất bất đắc dĩ: “Được rồi, em tuyên án luôn đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Em đi kiểm tra sức khỏe rồi.”

Cố Anh Kiệt sửng sốt, “Em có rồi?” Nhưng anh suy nghĩ lại, không thể đâu, rõ ràng lần trước đi cả tới bọn họ không thể làm, sau đó anh chạy ngược chạy xuôi làm việc, đến gặp mặt nhau cũng không được.

“Nói lung tung gì vậy.” Tàn Vũ Phi thấy biểu tình cả kinh của anh lòng tức khắc trầm xuống, cô trở mình, lưng tựa vào anh, cố gắng điều tiết tâm trạng, đây vốn là chuyện rất bình thường, nhưng anh lại nhắc tới chuyện đó, hơn nữa còn phản ứng như vậy làm cô rất đau đớn, bụng dưới bắt đầu không kiềm chế được cảm thấy rất đau lòng.

“Vậy em làm sao? Bị bệnh à?” Cố Anh Kiệt không phát hiện sự khác

thường của cô, hỏi.

Tần Vũ Phi hít sâu một hơi cố gắng quên đi đau đớn ở bụng dưới, nói: “Chuyện anh nói em đi khám đau bụng lúc đi cả đến, hôm qua em đến phụ khoa của bệnh viện kiểm tra một chút rồi.” Cô ngừng lại, Cố Anh Kiệt căng thẳng, không phải bị bệnh thật rồi chứ? Anh đang muốn an ủi cô không sao cả, có bệnh thì chữa, không có gì đáng lo hết, ngàn vạn lần không được có áp lực, nhưng anh còn chưa mở miệng lại nghe cô tiếp tục nói: “Tất cả những gì có thể kiểm tra được bác sĩ đều làm rồi, họ nói em không có vấn đề, không bị bệnh.”

Cố Anh Kiệt liền thở ra một hơi: “Em làm anh sợ muốn chết.”

Tần Vũ Phi mím môi, anh cho rằng cô có thai nên sợ muốn chết sao?

“Cố Anh Kiệt.” Cô xoay người, nhìn anh.

“Sao?”

Cô mở miệng, muốn hỏi anh nếu như bọn họ không cẩn thận có em bé thì sao? Thật ra cô không muốn có em bé, cô rất sợ, chỉ là cô muốn thăm dò anh một chút. Nhưng lời đến bên miệng lại không thể nói ra. Thăm dò để làm gì, nếu anh nói “Vậy thì sinh đi”, cô không thể trả lời lại “Được”, bởi vì bây giờ cô không hề muốn. Còn nếu anh nói “Không được”, cô càng không thể chịu nổi, đau đớn lúc trước quá sâu, đau đến mức kéo dài đến bây giờ. Cô nổi điên muốn thử anh làm gì, cô hoàn toàn không dám nghe đáp án của anh, vậy nên cô cần gì phải tự mình chuốc đau khổ.

“Làm sao vậy?” Anh vỗ vỗ lưng cô rồi nhắm hai mắt lại, có chút mệt nhọc.

“Không phải anh nói muốn đưa em đi gặp bác sĩ giúp em điều trị một chút sao?”

“Em đồng ý đi sao?” Anh mở mắt ra.

“Ừm. Nếu Tây y kiểm tra không ra vấn đề gì, vậy đi trung y điều trị một chút thử xem.” Thật ra chuyện cô muốn nói là chuyện này. Cô không thích đi gặp bác sĩ, nhưng vì anh, cô hy vọng có thể điều trị hết tâm bệnh của mình.

Thật ra cô hiểu rõ, cuối cùng người có lợi vẫn là bản thân. Chỉ là vì anh thúc giục mới khiến cô nhìn thẳng vào vấn đề này, cho dù là về sinh lý hay tâm lý. Cũng không nhớ rõ cô đã thấy câu nói này ở đâu: Có một người bạn đồng hành tốt, sẽ làm bạn trở nên tốt hơn.

Cô cảm thấy anh chính là người đó.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 38

Hai hôm sau là cuối tuần, Tần Vũ Phi không phải đi làm nên ở nhà trải qua cuộc sống tình nhân ngọt ngào với Cố Anh Kiệt. Họ ở bên nhau xem tivi, cùng nhau nấu cơm, chơi game, rồi nghỉ ngơi.

Sáng chủ nhật, Cố Anh Kiệt tuyên bố bệnh đã khỏi hẳn, liền bắt Tần Vũ Phi làm chuyện gì đó. Lúc động tình, Cố Anh Kiệt thở hổn hển hỏi Tần Vũ Phi, cuối tuần bớt chút thời gian cùng anh về nhà ăn bữa cơm được không? Tần Vũ Phi bị anh bày mưu, rơi vào tình huống nguy cấp không có hơi sức suy nghĩ nhiều, đáp: “Được.”

Cố Anh Kiệt vui sướng nên đặc biệt ra sức. Xong việc hai người liền ngủ say, vừa mở mắt đã hơn mười hai giờ. Cố Anh Kiệt nằm trên giường lười biếng không muốn dậy, Tần Vũ Phi đá anh một cái nói bụng đói quá, hỏi anh muốn ăn gì, “Nếu không kêu đồ ăn ở nhà hàng đó được không?”

“Chỗ đó đông lắm, bây giờ em kêu, phải hai giờ họ mới đưa đến.” Cố Anh Kiệt vui đầu trong lòng cô, nhân cơ hội làm nũng, “Anh cũng đói quá, không thì em đi nấu mì đi, cho vào chút thịt bò rồi bỏ thêm ba quả trứng nữa.” Hôm qua hai người mệt mỏi nấu cơm, anh dạy cô nấu mì trứng, cho nên bây giờ rất thích ăn mì.

“Bực mình, lại là mì nữa.” Tần Vũ Phi vừa rên vừa mặc một chiếc sơ mi của anh rồi đi ra phòng bếp.

Cố Anh Kiệt vui đầu vào gối cười, nữ vương nhà anh càng ngày càng ra dáng bà chủ rồi. Anh chậm chạp rời giường mặc áo ngủ, rồi lại chậm chạp vào phòng bếp quan sát. Tần Vũ Phi đang đun nước, mì để một bên, ba quả trứng, hộp thịt bò cũng đã mở ra, sau đó cô lấy một cái chảo nhỏ cho dầu vào, chuẩn bị rán gà cô mang đến hôm trước.

“Hừm, hừm.” Cố Anh Kiệt vừa hừ vừa ôm lấy cô từ phía sau, “Lại ăn đồ nóng.”

“Không cho anh ăn.” Tần Vũ Phi đứng cách xa chảo, với dũa cẩn thận bỏ gà vào rán, nghe được âm thanh xèo xèo, cô liếm liếm môi, lại có thể được ăn sốt cà rồi.

“Em rán gà, anh đi nấu mì đi được không?” Cô thương lượng. Nếu đã dậy rồi thì cùng làm đi, cô thật sự rất đói bụng.

“Hôn anh một cái thì được.” Anh nói rồi chu môi ra, Tần Vũ Phi quay lại nhanh chóng “chụt” một cái, sau đó giục anh: “Nhanh lên, nước sôi rồi.”

Cố Anh Kiệt đứng trước bếp đảo đảo mì trong nồi, rồi lại quay đầu nhìn Tần Vũ Phi, cô rất chăm chú nhìn chằm chằm chảo, Cố Anh Kiệt mỉm cười, cứ đứng cùng cô trong bếp như vậy, dù chỉ đơn giản là ăn một tô mì, anh cũng sẽ cảm thấy mỹ mãn.

Anh nâng vai đụng đụng Tần Vũ Phi.

“Gì thế?” Tần Vũ Phi hỏi anh.

“Nói em yêu anh đi.”

Tần Vũ Phi lườm anh một cái. Thật là buồn nôn, không muốn để cho ai ăn sao?

Cố Anh Kiệt cười ha ha. Tiếng cười còn chưa dứt chuông cửa liền vang lên.

Tần Vũ Phi nhìn Cố Anh Kiệt, anh cũng không biết là ai, “Để anh đi xem.”

Tần Vũ Phi không hiểu sao tự dưng lại căng thẳng, toàn thân đều cảnh giác. Cô tắt bếp, đi theo sau Cố Anh Kiệt, núp ở góc tường ló đầu ra nhìn. Cố Anh Kiệt nhìn qua lỗ mắt mèo ở cửa lớn, xoay người lại nhỏ giọng nói

với cô: “Là mẹ anh.”

Vừa dứt lời, chỉ nghe “vèo” một tiếng, Tần Vũ Phi nhanh chóng chạy mất.

Cố Anh Kiệt hơi ngây người nhìn góc tường trống trơn, sau đó bật cười. Anh tới vài bước, thấy cửa phòng ngủ đóng chặt, nghĩ chắc cô muốn thay quần áo hay sửa sang nhan sắc gì đó nên cũng không để tâm. Chuông cửa vẫn reo, Cố Anh Kiệt đành phải nhanh chóng mở cửa.

Ngoài cửa là bà Cố và quản gia. Bà vừa bước vào liền quở trách: “Sao mở cửa lâu thế, mẹ còn sợ con bệnh ngất luôn rồi chứ.”

“Đâu có.” Cố Anh Kiệt cười cười, đưa mẹ vào nhà. “Con khỏe rồi mà.”

“Thằng bé này, con thật không ngoan ngoãn, lên đi cái gì, không ở yên trong nhà được à, làm như ăn trộm vậy, rồi tung hết cả lên.” Bà Cố bắt đầu giáo huấn, “Vậy để mẹ nói, con đưa chìa khóa nhà cho mẹ đi, có chuyện gì khẩn cấp thì còn mở cửa được, nếu không bị bệnh trong nhà cũng chả ai biết. Sáng mẹ gọi cho con không ai bắt máy, liền dứt khoát sang xem.”

Cố Anh Kiệt sờ sờ mũi, không dám nói lời nào. Đương nhiên chìa khóa không thể đưa cho mẹ, không thì nếu bà chăm chỉ đến kiểm tra sẽ rất bất tiện. Buổi sáng chuông điện thoại đúng là có vang lên, nhưng lúc đó anh đang ở trên giường vận động với Tần Vũ Phi nên không để ý, sau đó ngủ liền quên luôn chuyện này.

Bà Cố lúc này đã vào nhà, nhìn nhìn khắp nơi. “Sao bữa bọn như vậy? Anh con còn nói giúp con, cái gì mà có người chăm sóc gì đó. Nhưng đám bạn gái con cũng chỉ như một đám yêu tinh, có chỗ nào giống người biết chăm sóc? Con cũng đừng chơi bời nữa, lo mà đi tìm một tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực, biết chăm sóc đi.”

“Vâng, vâng, con sẽ tìm một người tốt như mẹ.” Cố Anh Kiệt nịnh nọt.

Bà Cố liếc con trai. “Hay do mẹ dễ với con quá làm con hư rồi.” Bà còn

đang tức giận, trộm từ đâu tới nhà con trai bà, muốn ngồi tù sao?

“Mẹ, mẹ đợi một chút, trước tiên ngồi xuống đã.” Cố Anh Kiệt ấn bà Cố xuống sô pha, “Con sẽ quay lại ngay.” sau đó xoay người đi vào phòng ngủ, mở cửa, bên trong không có ai. Cố Anh Kiệt suy nghĩ một chút, đóng cửa lại. Anh đi vào trong, mở cửa phòng để quần áo, thấy Tần Vũ Phi đã thay đồ của cô, đang núp ở góc tủ.

Cố Anh Kiệt đề thấp giọng, hỏi cô: “Em đang làm gì vậy? Em cho mình là trộm, đang hành động thì chủ nhà về sao?”

Tần Vũ Phi không thể cười nổi, chỉ có thể lắc đầu.

“Mẹ tới, em ra ngoài gặp bà rồi chào hỏi một chút đi!”

Tần Vũ Phi lại lắc đầu. Lúc trước là do cô do dự, chưa cảm thấy mình đã chuẩn bị tốt, nếu cho cô lựa chọn, chắc chắn cô sẽ không gặp mẹ anh nhanh như thế, nhưng buổi sáng không nghĩ tới sẽ bị anh dụ dỗ đồng ý cuối tuần về nhà, bây giờ mẹ anh đến cửa, nếu cô không ra thì thật không lễ phép. Đang định anh dừng ra chiến trận, cuối cùng chợt nghe bà Cố mắng con trai, thế còn chưa tính, lại còn oán trách bạn gái anh, cái gì mà muốn tìm người dịu dàng hiền thực, biết quan tâm biết chăm sóc, những phẩm chất này cô đều không có. Hơn nữa mấy ngày nay, cô và Cố Anh Kiệt chơi đùa, phòng khách quả thực rất bừa bộn, đến chuyện này cũng bị mẹ anh trách mắng. Bây giờ cô đi ra, chắc chắn sẽ không thoát khỏi số phải làm bia đỡ đạn.

Vừa nghĩ như thế, Tần Vũ Phi quyết định hôm nay không phải thời cơ tốt để gặp phụ huynh, cô nghe thấy tiếng bà Cố đi vào liền trốn trong phòng để đồ, chỉ lo bà sẽ phát hiện.

Cố Anh Kiệt thấy cô không muốn đi ra liền hơi không vui, “Mẹ đến cũng đến rồi, em trốn như thế thì tính là ý gì?”

Tần Vũ Phi đang muốn nói, chợt nghe bà Cố lớn tiếng quát: “A Kiệt!” Thanh âm vô cùng tức giận, hơn nữa đang đi tới phòng ngủ. Cố Anh Kiệt

không biết mẹ tức giận cái gì, không thể làm gì khác hơn là nhanh ra ngoài, lúc đi ra thuận tay đóng cửa phòng giữ quần áo. Cửa bên này vừa đóng, cửa phòng ngủ bên kia liền bị mở ra. Tiếng bà Cố vẫn đang quanh quẩn trong phòng ngủ, có thể thấy bà tức giận không ít.

“Đây là chuyện gì hả? Con đang bị bệnh biết không? Phải ăn thật nhiều đồ dinh dưỡng, tắm rửa cho tốt, cuối cùng thì sao? Trong bếp là cái gì? Mì gói, gà rán? Mẹ nói cho con ở nhà vài ngày, con không muốn, đi về đây liền ăn mấy thứ rác rưởi này à? Trong nhà thì bừa bộn, đó là chỗ mà bệnh nhân cần tĩnh dưỡng nên ở sao? Cho nên mẹ đã nói bạn gái gì đó của con làm sao có thể chăm sóc tốt cho người khác, chỉ biết chơi bời, ham làm đẹp, thích hàng hiệu.”

“Mẹ, cô ấy không như thế. Mẹ không biết cô ấy là ai thì đừng đánh giá lung tung như vậy.” Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ cắt lời mẹ.

“Được, được, mẹ không cần biết cô ta là ai, mẹ có mắt nhìn. Con sinh bệnh nằm viện, cô ta có tới chăm sóc cho con không? Con trở lại đây thì sao, có chăm sóc không? Loại phụ nữ này mẹ biết, khi con mua quà tặng thì cô ta mới có thể tốt với con. Con nhìn phòng ngủ của mình đi, lộn xộn thành cái gì rồi, đang bệnh lại như vậy, thật là không thể tưởng tượng nổi.” Bà Cố thương con trai nên càng nghĩ càng tức giận.

Cố Anh Kiệt không dám nói tiếp, lúc này nói cái gì đi nữa đều là đổ thêm dầu vào lửa. Thật ra anh cũng biết, chắc chắn mẹ rất tức giận chuyện anh lên đi, bây giờ bắt được nhược điểm, mượn đề tài để nói chuyện của mình.

“Cô ta đâu? Không ở đây sao? Trưa rồi, đến cơm cũng không nấu cho con ăn à? Bây giờ mấy giờ rồi, con còn muốn dạ dày của mình nữa không?”

“Mẹ đừng tức giận, không liên quan đến cô ấy.”

“Đừng nhắc đến cô ta với mẹ! Cô ta không ở đây rất tốt, mẹ cũng không muốn nhìn thấy cô ta. Dù sao bạn gái con đến đến đi đi đều như vậy. Mẹ nói

cho con, mẹ chưa bao giờ hỏi đến chuyện con quen bạn gái, thế nhưng lúc yêu đừng để bị mê muội, nếu muốn nói đến chuyện kết hôn, tiêu chuẩn thấp hơn chị dâu con thì đừng mang về nhà cho mẹ gặp.”

Cố Anh Kiệt bất đắc dĩ thở dài, phải thừa nhận, hôm nay thật sự không phải ngày tốt để gặp phụ huynh, quên đi.

Bà Cố còn đang phát giận, sau khi trách mắng con trai và cô bạn gái không biết là ai kia một trận xong, nói với con bây giờ cùng bà về nhà.

“Mẹ đừng làm khó con nữa, ngày mai con còn phải đi làm mà.”

Bà Cố không nói lời nào, đưa ra vẻ mặt buồn bực.

Cố Anh Kiệt tiến lên vài bước, ôm mẹ dỗ dành: “Hai ngày nay con chỉ lo ngủ nên không dọn dẹp, lại nằm viện lâu như vậy nên có rất nhiều tài liệu, bưu phẩm chưa xử lý, ngày mai đi làm sẽ không kịp tiến độ mất. Mẹ xem, con đã khỏe lại rồi mà, tinh thần rất là tốt. Mẹ cũng đừng bực mình nữa, con không nên lén chạy về, là con sai, lần sau sẽ không như vậy nữa. Chỗ của con rất bừa bộn, mẹ về trước đi, đừng tức giận nữa, tức giận sẽ không đẹp. Ngày mai tan làm con về nhà uống canh, mẹ nấu giúp con được không, là canh hôm trước mẹ nhờ anh đem đến bệnh viện cho con đây, uống rất ngon.”

“Ít nói ngọt thôi.” Bà Cố tuy nói như vậy nhưng con giận trong lòng đã nguôi không ít. “Mẹ mang cho con nhiều canh, mì hay gà rán gì đấy đều vớt hết đi, nấu một ít cơm ăn cùng với canh, thịt cũng phải ăn hết biết không?”

“Vâng.”

“Vẫn cứ để mẹ làm cho con đi, con thực sự không thể khiến mẹ yên tâm được.”

“Thôi thôi, mẹ về trước đi, nếu không chốc nữa mẹ lại mắng con. Bệnh vừa khỏi, nghe mắng sẽ lại nhiễm bệnh mất.”

“Nói lung tung.” Bà Cố nhìn con trai, rốt cuộc cũng mềm lòng, quyết

định hôm nay buông tha cho anh. Nếu bà ở lại chắc chắn sẽ nhẫn không được lại cãi nhai. “Vậy con phải chăm sóc mình thật tốt, đừng để mẹ lo lắng.”

“Mẹ yên tâm đi, con lớn như thế này rồi mà.” Cố Anh Kiệt dụ dỗ, kéo dài hơn mười phút sau, cuối cùng cũng tiễn mẹ và quản gia ra cửa. Trước lúc rời đi, quản gia đưa lại cho anh chìa khóa xe, ông lái xe của anh đến, lúc về ngồi trong xe của Cố gia cùng bà Cố.

Cố Anh Kiệt nhìn chìa khóa, biết tuy mẹ nói lời khó nghe nhưng lòng rất mềm, mắng anh trốn nhà lại mang xe trả cho anh, đó thật ra lại rất giống một người. Cố Anh Kiệt vội vàng quay vào phòng ngủ, Tần Vũ Phi lui trong góc tủ quần áo, ôm gối, cúi đầu, vẻ mặt hổ thẹn như vừa làm điều sai trái.

“Được rồi, bà ấy đi rồi.” Cố Anh Kiệt dỗ dành cô, kéo cô lên. “Không có việc gì cả, em nói đúng, hôm nay tâm tình mẹ anh không tốt, không gặp cũng không sao, lần sau tìm cơ hội thích hợp sắp xếp cho em gặp bà ấy sau.”

Tần Vũ Phi im lặng gật đầu, không nói gì, chạy vào phòng bếp vút hết mì và gà đi. Sau đó nấu một nồi cơm, lại mở canh bà Cố mang đến ra đổ vào nồi, mang lên bếp hâm nóng lên.

Sau đó Tần Vũ Phi vẫn không hề có tinh thần. Ăn cơm xong, Cố Anh Kiệt dọn dẹp nhà, cô cũng giúp một tay. Buổi tối hai người ra ngoài đi dạo, nhân tiện giải quyết bữa tối. Xong xuôi Tần Vũ Phi nói ngày mai phải đi làm nên cô về trước.

Cố Anh Kiệt thấy tâm trạng cô không tốt nên cũng không giữ cô lại nữa, dỗ dành cô một chút rồi để cô về.

Tần Vũ Phi về đến nhà, ngã người vào sofa trong phòng khách thần thờ. Cô cảm thấy sự việc hơi gay go rồi, thật ra điều bà Cố nói có điểm đúng, cô không phải người biết chăm sóc người khác, cô là một “Bạch phú mỹ” nông cạn. Cố Anh Kiệt bị bệnh, cô lại không chăm sóc tốt cho anh. Cô cảm thấy áy náy thở dài.

Bà Tần đi tới, ngồi xuống cạnh con gái: “Sao vậy, chơi ở chỗ bạn không vui à?”

Tần Vũ Phi nhìn mẹ, hỏi bà: “Mẹ, mẹ có thấy con là tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực không?”

Bà Tần nở nụ cười: “Con đang nói đến ai vậy?”

Tần Vũ Phi suy sụp.

Bà Tần cười ha ha, ôm cô vào lòng. “Con muốn làm tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực sao?”

“Hơi hơi.”

“Chịu kích thích gì vậy?”

“Dù sao thì con vẫn muốn.” Tần Vũ Phi nói. Cô quyết định rồi, khiến cho một bà bà vui vẻ thì “Bạch phú mỹ” nông cạn cũng sẽ làm được.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 39

Hôm sau mọi người đi làm như thường lệ, buổi tối Cố Anh Kiệt đứng hẹn về nhà ăn cơm. Con giận của bà Cố còn chưa tiêu tan, thấy con trai chịu về nhà, nói rằng: “Ái chà, bỏ được bạn gái rồi à?” Cố Anh Kiệt dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác ngoài việc mua quà dỗ bà. Để làm mẹ vui vẻ cùng với việc tặng thiện cảm cho Tần Vũ Phi, anh đành về nhà ở vài ngày.

Cứ như vậy, thời gian đề hẹn hò với Tần Vũ Phi liền thiếu đi. Tần Vũ Phi cảm thấy áp lực rất lớn, không phải vì không thể hẹn nhau ra ngoài, mà bởi vì cô đã hỏi thăm đây đó một phen, nghe nói bà Cố thật sự thích phụ nữ nhã nhặn dịu dàng, trước đây đã từng đề ý một cô thiên kim, còn cố ý sắp xếp để Cố Anh Kiệt gần gũi hơn với cô ta, cuối cùng Cố Anh Kiệt lại không chú ý. Cô thiên kim kia là mẫu người vừa dịu dàng vừa trang nhã, nấu nướng lại giỏi, còn biết quan tâm đến chuyện trong gia đình.

Mấy cô gái Cố Anh Kiệt qua lại trước đây, bà Cố cũng nghe được, nhưng bà không thích nên cũng không chủ động yêu cầu Cố Anh Kiệt đưa về nhà. Đối với hôn sự của con trai bà không gấp, cho rằng anh còn trẻ, vẫn còn nhiều thời gian, cho nên mâu thuẫn trong việc kén vợ gả chồng của hai người vẫn chưa có dịp bùng phát. Cố Anh Kiệt chơi bời thì cứ chơi bời, bà cũng không quá quản lý anh. Hẳn là Cố Anh Kiệt cũng biết yêu cầu của mẹ cao, cho nên thứ nhất, quả thực tình cảm của anh và bạn gái chưa sâu đậm đến mức đó, thứ hai có lẽ do thái độ của bà Cố, anh cũng chưa đưa bạn gái về nhà bao giờ.

Tần Vũ Phi đau đầu. Bạn gái trước đây của Cố Anh Kiệt so sánh với cô, quả thực là dịu dàng động lòng người hơn nhiều. Dựa theo danh tiếng lan rộng của cô, bà Cố hẳn là rất chú ý. Khó trách mẹ cô và bà Cố quen biết, trong tiệc rượu đầy tháng lần trước của cháu trai, Hứa Văn Chính có ý muốn mai mối cô với Cố gia, nhưng cuối cùng bà Cố cũng không sắp xếp để

cô thân thiết với Cố Anh Kiệt.

Trước đây cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, bây giờ vừa đổ gọt ra liền biết, cô cũng không phải mẫu con dâu lý tưởng của bà Cố.

Tần Vũ Phi nói nổi bản khoản này cho Cố Anh Kiệt, anh trấn an cô: “Em đừng suy nghĩ nhiều, mẹ anh không có gì đâu. Bà ấy nói năng khó nghe nhưng lòng là đậu hũ, lần trước nổi giận là do sau khi anh xuất viện bà khẳng khẳng giữ anh ở nhà, cuối cùng anh trốn đi. Bà vốn đang nổi nóng vì chuyện này, hôm đó gọi điện anh lại không bắt máy, bà tìm tới cửa, vừa lúc nắm được nhược điểm, mượn cơ hội mắng anh một chút thôi mà.”

“Đây là hai chuyện khác nhau.” Tần Vũ Phi nói. “Bà ấy nhân cơ hội tức giận với anh không hề liên quan tới việc không thích mẫu người như em.”

“Được rồi, vậy em muốn làm sao đây?” Cố Anh Kiệt lười biếng nằm trên giường phòng anh ở nhà lớn Cố gia, khó chịu quá, muốn đi hẹn hò quá rồi. Bắt một người đang trong tình yêu cuồng nhiệt lại có bạn gái yêu dấu như anh ở nhà nghỉ ngơi là một chuyện vô cùng tàn nhẫn, nhưng để mẹ không giận chó đánh mèo lên bạn gái thân yêu, anh đành phải nhẫn nại vài ngày.

“Em còn có thể thế nào, phải nghĩ cách làm mẹ anh vui vẻ thôi.” Tần Vũ Phi thở dài.

“Cố Anh Kiệt à, em nói cho anh biết nhé, em thật sự rất liều mạng rồi đấy, cho nên anh phải thật tốt với em.”

“Sao, không phải em sẽ chặt đứt chân anh à?”

“Đúng thế.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha, lại nói: “Bảo bối, chuyện trong nhà em do ba hay mẹ quyết định?”

“Ba em.”

“Vậy nếu anh không ưu tú như Cừ Chính Khanh, ba em có đồng ý chuyện của chúng ta không?”

“Anh hỏi làm gì thế?”

“Anh cảm thấy, rất rất áp lực.” Cố Anh Kiệt ăn ngay nói thật. Anh cố tình biểu hiện tốt trước mặt Tần Văn Dịch, nhưng lai lịch tuổi tác của anh bày ra ở đó, tuy rằng nhìn chung công việc hiện tại không tệ, nhưng anh cũng biết, nếu nói làm cho ông rửa mắt mà nhìn, năng lực siêu cường,... thật sự là nói quá. Anh hơi hồi hận mấy năm trước trong công việc yêu cầu với chính mình không cao, nhân lực và quan hệ còn thiếu rất nhiều, cũng tích lũy chưa đủ kinh nghiệm. Bây giờ trước mặt Tần Văn Dịch có lão tướng Hứa Văn Chính, có người trẻ tuổi tài giỏi là Cừ Chính Khanh, ai cũng có thể biết, nếu mang anh lên bàn cân so sánh thì hoàn toàn không có ưu thế gì lớn. Huống hồ người ta không thiếu thể không thiếu tài, cái danh Cố tam thiếu này của anh trong mắt Tần Văn Dịch cũng chẳng là gì cả.

“Cho nên anh khiến bản thân bận rộn đến mức bệnh luôn sao?”

“Bệnh là trùng hợp, nhưng lúc ấy nếu không giải quyết được hạng mục đó cho Vĩnh Khải bọn em, anh chắc chắn sẽ ăn không ngon ngủ không yên.” Vậy cho nên anh sẽ là người mất mặt nhiều nhất trước mặt Tần Văn Dịch.

“À, vậy anh tiếp tục cố gắng đi.”

“Bảo bối à, thời điểm này chẳng lẽ em không nên cổ vũ anh một chút, đỡ dành vài câu sao?”

“Đỡ dành cái gì, cứ như vậy em thấy công bằng hơn.”

“Người phụ nữ vô lương tâm này.” Anh oán giận.

Cô mỉm cười.

Anh còn nói: “Em nên khen anh trẻ hơn Cừ Chính Khanh, đẹp trai hơn Cừ Chính Khanh, giàu hơn Cừ Chính Khanh, cho nên ba em nhất định sẽ

thích anh hơn.”

Tần Vũ Phi cười ha ha, “Cho nên anh là “Cao phú suất” nông cạn à?”

“Đúng vậy, chỉ có anh mới hợp với “Bạch phú mỹ” nông cạn nhất.”

Tần Vũ Phi lại cười: “Nhưng bây giờ em trở thành tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực rồi, làm sao đây?”

“Này.” Cố Anh Kiệt tức giận.

Tần Vũ Phi cười lớn, cười xong lại yên tĩnh một lúc lâu. “Cố Anh Kiệt, anh nghĩ chúng ta có thể bên nhau năm năm không?”

“Em hi vọng ít thế sao?”

“Không thì, mười năm?”

“Anh không quan tâm đến em nữa.”

“Mục tiêu không thể đặt cao quá, như thế cơ hội thành công mới lớn. Nếu chúng ta đến mốc mười năm thì lại đặt ra mục tiêu tiếp theo.”

“Được rồi, vậy mục tiêu năm năm đầu là kết hôn, năm năm sau sẽ là cho con chúng ta đi nhà trẻ.”

Tần Vũ Phi nghe thấy từ “con” liền sờ sờ bụng, cảm thấy ần ần đau nhức. “Mục tiêu của em là, sau mười năm, chúng ta vẫn yêu nhau, không có người thứ ba chen chân vào, cũng sẽ không chán ghét đối phương.”

“Được.”

“Vậy ngày mai em sẽ bắt đầu học nấu ăn với đầu bếp.”

“Cái gì?” Sao từ đề tài đặt ra mục tiêu tình yêu vừa ảo vừa thật vừa mờ mịt vừa ầu trĩ lại chuyển sang hướng hiện thực củi gạo dầu muối vậy?

“Không phải em đã nói rồi à, em trở thành tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực rồi, vào được phòng bếp ra được phòng khách, nấu ăn chỉ là một trong những kỹ năng khuê tú. Nhưng anh cũng đừng mong đến lúc đó em sẽ nấu cho anh đấy, em học chỉ dùng để bày trước mặt cha mẹ anh thôi.”

“Ừ, em chỉ cần biết nấu mì là được rồi. Anh thích ăn mì em làm, cho thêm thịt heo hai lát với trứng gà nữa.”

“Hừ.” Tần Vũ Phi nhớ đến kết thúc của nồi mì lần trước, lại còn bị phê là không săn sóc không trông nom cho Cố tam thiếu quý báu nữa.

“Anh biết nướng bánh mì với bánh ga tô, lần sau có thời gian anh làm cho em ăn.”

“Không thêm, anh chỉ cần đuổi hết oanh oanh yến yến bên cạnh ra xa một chút em đã hài lòng lắm rồi.”

“Trong lòng anh chỉ có em.”

“Buồn nôn quá.”

“Này, nhanh nói em thích nghe đi.”

“Không.”

“Vậy nói trong lòng em chỉ có anh thôi.”

“Ha ha.”

“Này!”

“Sao?”

“Không có gì, anh cảm thấy rất đủ rồi, ít nhất đại tiểu thư không trách mắng anh.”

“Ừm, ngoan.”

Cố Anh Kiệt thở dài, “Anh cảm thấy tôn nghiêm đàn ông đã bị tổn thương nghiêm nặng nề.”

Tần Vũ Phi cười ha ha.

Hai người ngốc nghếch nói những chuyện nhạt nhẽo hơn một tiếng đồng hồ, đến khi mí mắt mở không nổi nữa mới ngắt máy.

Cố Anh Kiệt nói dối, thật ra tôn nghiêm đàn ông của anh không hề bị tổn thương, bị nữ vương đại nhân dỗ một tiếng “Ngoan”, anh vô cùng vui vẻ. Người khác nói lời này sẽ làm đàn ông không được tự nhiên, nhưng anh cảm thấy người phụ nữ hung dữ nhà anh nói câu này rất là hợp, muốn khí thế có khí thế, muốn ngọt ngào cũng có ngọt ngào. Cô chịu học làm tú nữ khuê phòng dịu dàng hiền thực để lấy lòng mẹ anh, Cố Anh Kiệt cảm thấy mình rất được yêu thương nên vô cùng thỏa mãn.

Nhưng không nghĩ tới, chỉ một tuần sau anh đã “không ngoan”.

Hôm đó bà Cố nói có một bữa tiệc thân mật, muốn mời một người bạn đi ăn, mang con gái Cố Anh Từ và con trai Cố Anh Kiệt đi cùng. Cố Anh Kiệt gọi điện cho Tần Vũ Phi báo cáo lịch trình trong ngày của mình, còn nói hôm nay anh vốn đang muốn đưa Tần Vũ Phi đi xem phim, có một bộ phim mới lên rạp rất hay.

“Không sao đâu, lúc khác đi cũng được. Tối nay em cũng không có thời gian, ba em có một người bạn cũ vừa về nước, ông muốn đưa em và mẹ đi.”

“Khéo như vậy sao?”

“Đúng thế.”

“Như vậy cũng tốt, dù sao cũng chỉ có một ngày, không chiếm quá nhiều thời gian của chúng ta.” Cố Anh Kiệt nói như thế.

Cuối cùng đến buổi tối lại cảm thấy không hề tốt chút nào, bởi vì anh không nghĩ tới, mẫu thân đại nhân nhà anh đã sắp xếp cả rồi, thật ra đó là

buổi xem mắt trá hình. Nhưng trên danh nghĩa không gọi là xem mắt mà là quen biết này nọ, gặp một người bạn, nhưng thật ra các văn bối đều hiểu ý đồ của trường bối mình.

Không may, buổi gặp mặt của gia đình Tần Vũ Phi cũng tại nhà hàng đó. Phòng ăn của anh vừa hay ở góc nghiêng với cửa gia đình cô. Lúc mẹ cô đang nhiệt tình khen vị thiên kim ôn nhu mạo mỹ nhà bạn tốt của bà thì bị Tần Vũ Phi kéo tay, vừa hay ngang qua cửa phòng ăn của anh, mà cánh cửa đó, không đóng.

Hoàn cảnh gặp nhau là như vậy. Gia đình hai bên nói chuyện khách sáo vài câu, nhưng vẫn còn có khách, nên sau khi giới thiệu đơn giản thì ai về phòng người nấy.

Cố Anh Kiệt đứng ngồi không yên. Anh nghĩ vị đại vương hay ghen nhà anh, sau khi vào ngõ cụt sẽ không suy nghĩ nhiều nữa, anh an ủi chính mình sẽ không có việc gì cả, dù sao lần này ra ngoài anh cũng đã báo cáo với cô rồi, hai nhà cùng nhau ăn, đưa con trai con gái đi là bình thường, chỉ cần không hiểu thành xem mắt là được, ăn xong thì đường ai nấy đi, không hẹn gặp lại.

Chỉ trong chốc lát, di động anh liền có tin nhắn, cúi đầu xem, chính là Tần Vũ Phi. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, chỉ có hai chữ: “Ha ha.”

Cố Anh Kiệt mắt nhìn căng thẳng, đã bắt đầu trị tội rồi sao? Anh nhanh chóng trả lời: “Em hiểu lắm rồi, đây là một bữa ăn vô cùng trong sáng.”

Tần Vũ Phi cũng rất nhanh hồi âm: “Em không hiểu lắm đâu, em cũng biết đó là một bữa ăn trong sáng mà.”

“Đúng thế, đúng thế.” Cố Anh Kiệt nhắn lại.

Không bao lâu sau Tần Vũ Phi lại gửi một tin: “Cô gái đó đẹp quá nhỉ, nhìn sơ qua là dạng tiểu thư khuê các hiền lành biết chăm sóc người khác, tính tình tốt, kỹ năng nấu nướng cao.”

Cố Anh Kiệt thật sự thua dưới tay cô, chỉ đành hồi âm: “Anh không biết cô ta, hoàn toàn không quen.” Anh vội vàng phủ nhận quan hệ, không có bất cứ liên quan gì đến cô gái kia.

“Không sao cả, sẽ thân quen nhanh thôi.”

“Anh vô tội mà.” Tin này vừa gửi đi, rất lâu sau cũng không có hồi âm.

Bà Cố liếc con trai vài cái, cố gắng đưa anh vào trọng tâm câu chuyện. Cố Anh Kiệt ra vẻ ứng phó vài câu, lòng âm thầm sôi ruột, cô không nhắn lại là sao?

Qua một hồi lâu rốt cuộc điện thoại cũng vang lên tiếng tin nhắn, Cố Anh Kiệt thở phào, cúi đầu xem, tin nhắn viết: “Bác gái thật sự rất hiện đại đó, biết rõ là anh có bạn gái rồi lại còn đưa phụ nữ cho anh, hoàn toàn không ngại chuyện con trai “Trái ôm phải bông” nhỉ? Anh phải nói cho bà ấy biết bạn gái anh rất hung dữ, nếu anh dám chân đứng hai thuyền cô ấy sẽ đánh chết anh.”

Cố Anh Kiệt mất rất nhiều sức lực mới giữ được biểu tình tự nhiên trên mặt. Người phụ nữ hung dữ nhà anh đúng là càng ngày càng hung dữ hơn rồi.

“Anh nói thật đấy!”

Tần Vũ Phi nhìn tin này, “Nói đi!” Cô nhắn lại. Cô thật sự không tin, anh dám nói mới là lạ, còn dám khiêu khích cô nữa, ai sợ ai cho biết!

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 40

Bên này Cố Anh Kiệt nhìn di động cười khúc khích, bà Cố nhin không được nữa, cố ý nói: “A Kiệt à, gần đây con bận rộn lắm nhỉ, ăn một bữa cơm mà cũng làm việc nữa à? Không thì con ra ngoài nói chuyện đi, nói xong thì vào. Trên bàn cơm mà cứ nhìn điện thoại là không lễ phép chút nào đâu.”

Cố Anh Kiệt còn chưa nói gì, bạn tốt của bà Cố đã lên tiếng hòa giải: “Không sao, công việc quan trọng hơn mà. Mọi người đã thân quen như vậy rồi, không cần khách sáo làm gì. A Kiệt cố gắng làm việc là chuyện tốt. Con trai cậu trẻ tuổi đầy hứa hẹn, cậu thật có phúc.”

Cố Anh Từ ngồi bên cạnh cười, Cố Anh Kiệt tranh thủ nói: “Vâng ạ, mẹ cháu rất có phúc, sinh ba đứa con ai cũng xuất sắc cả.”

Cố Anh Từ cười ha ha, những người khác cũng bị chọc cười, bà Cố vừa cười vừa liếc con: “Da mặt dày đến thế cơ chứ.”

Cố Anh Kiệt gấp rau cho bà: “Nào nào, mẹ đã cực khổ rồi, bây giờ dùng bữa thôi.”

Bạn tốt của bà Cố cười nói: “Đây không gọi là mặt dày, mà là sự tự tin của người trẻ tuổi. Đình Đình nhà mình rất hay ngượng ngùng, lúc nào cũng thích ở trong nhà. Nấu nướng, mọi việc đều do nó chuẩn bị, có một số việc mình nói để người giúp việc làm cũng được, thế mà nó vẫn khẳng khẳng tự tay làm. Mình cũng rất thoải mái, việc nhà cứ giao cho nó là được, nhưng bạn bè của nó quá ít cũng không tốt, con gái mà, nên nói chuyện yêu đương, phải đi ra ngoài nhiều một chút.”

Cô gái tên Đình Đình kia vừa nghe mẹ nói vừa cười, có vẻ khiêm tốn nhã nhặn, hành động rất đúng mực.

Bà Cố vội tiếp lời: “Đúng vậy, con gái phải kết thật nhiều bạn mới tốt, A Kiệt rất hay đi ra ngoài chơi, đến lúc đó nó hẹn con, cả hai cùng nhau đi.”

“Được đấy.” Cố Anh Kiệt mỉm cười đáp, “Khi đó anh sẽ giới thiệu bạn gái anh cho em, bạn bè cô ấy rất nhiều, đều là con gái, mấy chuyện mua quần áo dạo phố của phụ nữ cô ấy rành hơn anh.”

Bà Cố vừa nghe xong thiếu chút nữa ngã xuống. Mẹ của Đình Đình hơi sững sờ nhìn qua bà Cố, Cố Anh Từ liền nói: “Ồ, Tam thiếu có bạn gái rồi à? Giấu quá kín rồi đấy.” Vừa nói vừa đá em trai một cái, dám phá sân khấu của mẹ à, không muốn sống yên thân hay sao?

Lời này của Cố Anh Từ đã giải vây giúp bà Cố, tỏ ý rằng trước khi “Bữa tiệc thân mật” này của bà Cố và bạn bè được sắp xếp, bà cũng không biết con trai mình đã có bạn gái.

Cố Anh Kiệt cũng đi xuống bậc thang này, dù sao mục đích của anh cũng đã đạt được, nói như vậy anh cũng đã hiểu rồi. “Chưa đến lúc để nói. Hơn nữa bạn gái em, có một số việc cô ấy nhất gan, rất xấu hổ, em muốn thời cơ chín muồi rồi mới nói cho mọi người, đưa cô ấy về nhà. Đình Đình, đến lúc đó anh sẽ nói với cô ấy đưa em đi chơi, tính cách cô ấy rất tốt, em nhất định sẽ thích cô ấy, cho nên đừng khách sáo với anh.”

“Được, vậy em cảm ơn trước.” Mặc dù Đình Đình có chút ngoài ý muốn, nhưng người ta đã nói như vậy rồi, cô cũng không thể có biểu hiện gì quá đáng được, mặt mũi luôn luôn là quan trọng.

Bà Cố không vui nên không nén được oán giận: “Bạn gái đó của con thể nào, đừng lấy lý do cũ ra để ham chơi. Lúc trước một người lại một người, đâu có ai được lâu!”

“Mẹ.” Cố Anh Từ cắt lời bà Cố, bà thật sự phát bực rồi, không thêm cân nhắc lời nói gì cả, ban đầu muốn giới thiệu bạn gái cho con trai, nhưng cuối cùng lại nói bạn gái cũ của nó “Một người lại một người” trước mặt nhà gái, thể có được không? “Được rồi, mẹ ăn nhiều một chút đi. A Kiệt là đứa hiểu

chuyện, đâu có một người lại một người hay là không được lâu gì đó đâu, nó không nói cho mẹ là nó sai, về nhà con sẽ mắng nó.”

Bà Cố tự biết mình đã lỡ lời, lăm bằm vài câu, lại nói với bạn: “Được rồi, đừng quan tâm tới nó nữa, chuyện quen bạn gái là chuyện lớn, gặp người tốt thì được, không tốt thì mình rất lo lắng, cuối cùng cũng phải do phụ huynh chúng ta ra tay sắp xếp thôi.”

“Đúng vậy.” Người bạn kia rất nể tình phụ họa.

Cố Anh Kiệt nói thêm: “Mẹ, mẹ yên tâm đi, bạn gái lần này của con không giống lúc trước nữa, mẹ sẽ thích cô ấy. Gia thế cô ấy tốt, dung mạo cũng tốt, tính cách tốt, rất khác so với những người trước đây, con rất thích cô ấy. Cô ấy rất quan tâm tới con, cũng rất hiểu chuyện, có thể quản lý được con. Cô ấy nói, nếu con dám lẳng nhăng một chân đứng hai thuyền, cô ấy sẽ đánh chết con, cho nên con phải chân thành, nỗ lực tiến tới để mọi người bớt lo.”

“Phụt.” Cố Anh Từ đang uống nước bên cạnh xém chút nữa phun ra. Đánh chết sao?! Lời yêu thương kiểu thế không nên nói trong trường hợp này đâu, Cố Anh Kiệt thật sự muốn bị đánh chết rồi, nhưng người ra tay là mẹ, không phải bạn gái nó.

Bà Cố trừng mắt trợn mi, thật sự sắp bị con trai làm tức chết. “Đây là chuyện đáng tự hào lắm à? Nghe qua là thấy hung dữ không được giáo dục rồi.”

“Làm sao thế được, cô ấy rất đáng yêu. Nhưng bây giờ phải ăn đã, mọi người ăn nhiều vào, mẹ ăn rau này.... Sau này con đưa cô ấy tới gặp mẹ, mẹ nhất định sẽ thích. Có thể theo đuổi được cô ấy con thật sự rất tự hào.” Cố Anh Kiệt cười nói, gấp đồ ăn cho mẹ, sau đó cười với Đình Đình và mẹ cô ấy, bảo họ dùng bữa.

Cố Anh Từ rất giỏi về việc chuyển trọng tâm câu chuyện, hỏi Đình Đình mua khuyên tai ở đâu, sau đó rất tự nhiên nói tới chuyện chăm sóc da, mấy

chuyện vụn vặt trong cuộc sống. Bà Cố vẫn hơi không vui, nói chuyện rất ít, cũng không quá quan tâm đến con trai nữa. Cố Anh Kiệt ra sức nịnh nọt, cả buổi vừa gắp rau vừa rót rượu cho bà, còn nói vài chuyện thú vị khuấy động bầu không khí, Đình Đình và mẹ cô ấy cũng bị anh chọc cười, bữa tiệc hôm nay coi như “Khách và chủ đều vui”.

Nhưng vì mục đích ban đầu của bữa tiệc không còn tồn tại, nam chính tuyên bố mình đã có người yêu, nên nhà gái cũng không thể tính toán gì nữa, chỉ thầm cảm thấy may mắn, từ đầu không nói rõ mọi chuyện nên cũng không mất mặt. Thế nên bữa cơm hôm nay chỉ là một cuộc hẹn bình thường của những người bạn, ăn xong rồi thì có thể đi, cũng không ai có hứng thú nói chuyện phiếm nữa.

Cố Anh Kiệt gửi một tin nhắn cho Tần Vũ Phi, nói bên này sắp xong rồi, đang chuẩn bị về, hỏi tình hình của cô bên kia thế nào, có thể gặp mặt chút hay không?

Tần Vũ Phi nhanh chóng trả lời: “Hai phút sau, nhà vệ sinh.”

Cố Anh Kiệt nhấp một ngụm trà, sau đó lễ phép nói anh muốn đi toilet, đợi ở cửa nhà vệ sinh một lúc thì thấy Tần Vũ Phi đi tới.

“Ba em và bạn cũ nói chuyện rất vui vẻ, em tạm thời không thể đi ngay được.” Tần Vũ Phi nói.

Cố Anh Kiệt chủ động báo cáo: “Em yên tâm đi, anh đã nói rõ ràng với bọn họ anh là cây đã có chủ rồi.”

“Ngoan.” Tần Vũ Phi hơi không vui.

“Thật mà, không lừa em đâu, anh đã nói hết những gì em phân phó rồi, đảm bảo họ không có ý định đó nữa đâu.”

“Tốt, rất có tương lai.” Tần Vũ Phi thưởng cho anh một nụ cười, cô tin lời anh, nhưng không tin anh sẽ nói mấy câu cô đã nói. Cô đoán Cố tam thiếu vẫn đi con đường tao nhã như thường lệ, từ chối vài câu khách sáo lễ

độ mà thôi. Nhưng cô cũng không làm khó anh, việc xem mắt hôm nay không phải do anh chủ động, cô có thể hiểu, chỉ là tâm trạng không thoải mái, không nhin nổi muốn phát giận lên anh chút thôi.

“Anh mau về đi, đi WC lâu quá mẹ anh sẽ nghi ngờ đấy.” Cô nói với anh.

Cố Anh Kiệt cười rộ lên, sờ sờ đầu cô. Cô rất mạnh miệng, nhưng trong lòng lại sợ sẽ làm mẹ anh không vui. “Thế được rồi, anh đi về trước đây, em ở đây sau khi về nhà gọi một cuộc để anh yên tâm.”

Hai người nói thêm vài câu sau đó chia tay. Tần Vũ Phi vào toilet chỉnh trang một chút, làm dịu lại tâm tình. Thật ra cô rất căng thẳng, rất sợ Cố Anh Kiệt giữ mặt mũi cho mẹ anh mà không dám từ chối chuyện mai mối này, bây giờ anh đã nói rõ ràng cô liền thở phào nhẹ nhõm.

Hy vọng anh đã thật sự nói rõ ràng, hy vọng mẹ anh đừng sắp xếp như thế nữa, hy vọng có thể tìm được cơ hội tốt để gặp mặt cả nhà anh.... Nhắc đến chuyện gặp cha mẹ, cô liền cảm thấy khản trương, hít sâu mấy hơi, nhìn chính mình trong gương, rất tốt đúng không, vừa trẻ tuổi vừa xinh đẹp, cô thật sự không tệ, nhưng quan trọng là, Cố Anh Kiệt thích cô, vậy là được rồi.

Tần Vũ Phi về phòng ăn, không lâu sau nhận được tin nhắn của Cố Anh Kiệt, anh nói bọn họ đã về rồi.

Hai mươi phút sau lại nhận được một tin nhắn nữa, anh nói họ đã về đến nhà, đêm nay anh tiếp tục ở nhà lớn Cố gia. Tần Vũ Phi nhắn lại anh vài câu, bảo anh phải ngủ sớm, nhưng suy nghĩ một lúc lại thấy lo lắng, hỏi anh có nói với mẹ bạn gái anh là cô không.

Cố Anh Kiệt nhanh chóng trả lời, anh nói thời cơ hôm nay không thích hợp, anh đã phá sân khấu của mẹ nên bà rất không vui, đành phải chờ lâu hơn chút nữa. Anh vốn dự định trong bữa ăn nếu mẹ có hỏi, anh chắc chắn giấu không được cho nên sẽ nói. Cuối cùng bà không hỏi, hoàn toàn chưa nghe qua chuyện này, xem ra còn đang tức giận, nên anh chờ cơ hội tiếp theo

rồi nói.

Lúc gửi xong tin này, anh lại gửi thêm một tin nữa, bảo cô đừng lo lắng, anh chắc chắn sẽ tìm cơ hội mà hành sự, nhất định sẽ chọn một ngày trời trong nắng ấm để giải quyết nốt việc này.

Tần Vũ Phi mạnh miệng trả lời một câu: “Em đâu có lo lắng.” Nói thì nói vậy thôi nhưng cô cũng biết, lúc Cố Anh Kiệt phá cuộc mai mối này, bà Cố có thể kiên trì không bức cung đã là dùng thái độ thờ ơ cho thấy bà cũng chẳng quan tâm bạn gái con trai mình là ai rồi, nói chung cho dù là ai đi chăng nữa bà cũng không chấp nhận.

Tần Vũ Phi ngẫm lại mới thấy tức giận Cố Anh Kiệt, tên này lúc trước phong lưu bao nhiêu, đến nỗi làm cho mẹ anh không có một chút hảo cảm nào với đám bạn gái của con trai mình. Bây giờ bản thân mang danh “bạn gái Cố tam thiếu” nhưng không hề kiếm được chút ấn tượng tốt nào, tất cả đều do anh.

“Tên lẳng nhăng!!!!!!!!!!!!!!” Cô tức giận, gửi cho anh ba chữ này rồi thêm chuỗi dài dấu chấm than phía sau biểu lộ rõ sự không vui của cô.

“Bảo bối à em đừng gấp, anh sẽ nỗ lực mà.” Cố Anh Kiệt gửi tin nhắn thể hiện quyết tâm to lớn, một lát sau lại gửi một tin, lần này là thư bằng giọng nói. Tần Vũ Phi không dám mở ra nghe trên bàn ăn, cô cầm di động ra ngoài, tại lối đi nhỏ len lén mở tin.

Di động đặt bên tai, cô có thể nghe được rõ ràng tiếng của Cố Anh Kiệt và mẹ anh.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, bạn gái lần này của con không giống lúc trước nữa, mẹ sẽ thích cô ấy. Gia thế cô ấy tốt, dung mạo cũng tốt, tính cách tốt, rất khác so với những người trước đây, con rất thích cô ấy. Cô ấy rất quan tâm tới con, cũng rất hiểu chuyện, có thể quản lý được con. Cô ấy nói, nếu con dám lẳng nhăng một chân đứng hai thuyền, cô ấy sẽ đánh chết con, cho nên con phải chân thành, nỗ lực tiến tới để mọi người bớt lo.”

“Đây là chuyện đáng tự hào lắm à? Nghe qua là thấy hung dữ không được giáo dục rồi.”

“Làm sao thể được, cô ấy rất đáng yêu. Nhưng bây giờ phải ăn đã, mọi người ăn nhiều vào, mẹ ăn rau này.... Sau này con đưa cô ấy tới gặp mẹ, mẹ nhất định sẽ thích. Có thể theo đuổi được cô ấy con thật sự rất tự hào.”

Tin phát xong, chỉ có ba câu thôi.

Tần Vũ Phi há hốc mồm, hoàn toàn không thể tin được. Cô nghe lại một lần, lại nghe thêm lần nữa, tiếp tục thêm lần nữa...

Liên tiếp mấy lần như thế, rốt cuộc cô cũng xác nhận 200% rằng, tên đàn ông kia thật sự nói với mẹ rằng bạn gái muốn đánh chết anh.

A a a a a, Tần Vũ Phi phát điên, cô thật sự muốn thét chói tai. Chỉ số thông minh ở đâu?! Anh ném chỉ số thông minh của mình đi chỗ nào rồi? Chỉ có tên ngốc mới với mẹ rằng bạn gái muốn đánh mình, còn đánh chết nữa!!! Cho dù chỉ xem như nói đùa cũng quá quá quá ngớ ngẩn! Khó trách mẹ anh đến hỏi cũng không muốn hỏi con gái nhà ai vậy! Đồi bại là mẹ cô, bà chắc chắn sẽ bảo con trai chỉ ra cô ta, xem ai dám động vào một sợi tóc gáy của con bà.

Hình tượng của cô!!! Cô là tiểu thư khuê các dịu dàng hiền thực cơ mà!!!

Bây giờ cô muốn đánh chết anh rồi! Thật sự không thể chịu đựng được nữa!

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 41

Tần Vũ Phi trở về phòng ăn, cô không còn tâm tư ăn uống nữa, suy nghĩ đã sớm bay về phía Cố Anh Kiệt, tưởng tượng bản thân đánh cho tên đàn ông đáng ghét kia thành đầu heo.

Thấy Tần Văn Dịch còn chưa có ý định tàn tiệc, Tần Vũ Phi ngồi trên bàn ăn vô cùng khó chịu, muốn gửi cho Cố Anh Kiệt một tin nhắn mắng anh, nhưng lại cảm thấy tâm trạng bây giờ của cô đã không thể hình dung được bằng lời nữa.

Ngồi đợi hơn nửa giờ, Tần Văn Dịch và bạn ông rốt cuộc cũng đã thấy hài lòng, sau một cuộc tâm tình đứng lên bắt tay từ biệt. Tần Văn Dịch thu xếp cho tài xế đưa bạn về nhà, còn mình ngồi trong xe của con gái.

Tần Vũ Phi không hề ngại việc làm tài xế, trên đường khá là vui vẻ. Rốt cuộc cũng tan cuộc rồi, rốt cuộc có thể về nhà gọi điện cho Cố Anh Kiệt rồi.

Vừa về đến nhà Tần Vũ Phi liền chạy lên phòng, chuyện thứ nhất chính là gọi cho Cố Anh Kiệt. Cố Anh Kiệt nhanh chóng bắt máy.

“Sao rồi?”

“Em về nhà rồi.”

“Nghe xong tin nhắn của anh chưa?”

Anh không hỏi thì không sao, vừa hỏi xong Tần Vũ Phi liền kích động.
“Sao anh có thể bôi nhọ hình tượng của em trước mặt mẹ!”

“Đại vương à, anh hoàn toàn dựa theo lời em phân phó mà thực thi đấy.”

“Em nói đùa thôi, là nói đùa anh có hiểu hay không? Lẽ nào em thật sự sẽ đánh người sao? Lại còn đánh chết nữa! À, không đúng, em thực sự sẽ đánh người, bây giờ em đang muốn đánh chết anh.”

Cố Anh Kiệt cười to: “Đại vương, trọng điểm không phải ở đánh chết, quan trọng là sự ân ái của chúng ta được không? Anh rõ ràng đã nói những nội dung rất quan trọng trong mấy lời này mà, anh nói em tốt, nói anh rất yêu em, theo đuổi được em anh rất vui mừng, lẽ nào em nghe xong không hề cảm động sao?”

“Nghe thấy anh muốn bị em đánh chết trăm suy nghĩ trong đầu em đều bị tiêu diệt, không thể cảm động nổi.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha: “Đâu có nghiêm trọng thế, anh chỉ bày ra một chút tình cảm của chúng ta với bọn họ thôi, để họ biết không thể có ý đồ gì đó với anh được nữa. Hiệu quả rất tốt, nửa bữa ăn sau mọi người trò chuyện vui vẻ, uống không nghỉ. Nhưng không ai nhắc lại chuyện tác hợp cho anh và vị tiểu thư Đình Đình kia. Mẹ cô ấy và mẹ anh cũng không nói để anh đưa cô ấy ra ngoài “Đi dạo” nữa.”

“Tiểu thư Đình Đình?”

“Đúng vậy, cô gái kia cũng tên là Đình Đình, rất là trùng hợp đấy.”

“Ha ha, Cố tam thiếu rất thu hút sự yêu mến của các cô gái Đình Đình đấy nhỉ.”

“Trời ạ, sao bây giờ em cũng ghen với Tiểu Đình luôn rồi hả.”

“Em đã nói đến Tiểu Đình đâu? Liên quan gì đến Tiểu Đình thế?” Tần Vũ Phi tức giận.

Cố Anh Kiệt lúc này lại nghĩ tới: “Đúng rồi, Tiểu Đình với Cừu tổng của bọn em, có tiến triển gì không?”

Tần Vũ Phi giật mình: “Tiến triển? Tiểu Đình với Cừu Chính Khanh à?”

Lại là vụ mới mẻ gì nữa đây, hai người kia không đội trời chung, hơn nữa bạn học Tiểu Đình không thích người cuồng công việc, sao lại có thể vừa ý Cừ Chính Khanh.

“Không phải cô ấy muốn theo đuổi Cừ tổng à? Lần trước anh đến công ty em nói chuyện phiếm với anh ta trong phòng họp, cô ấy chạy tới mời bọn anh đi ăn, chẳng hiểu tại sao lại ra chiêu này, hơn nữa đối tượng mà cô ấy mời là Cừ tổng, anh chỉ tiện thể đi cho vui thôi, chẳng lẽ không phải cô ấy có ý với Cừ tổng, còn em xúi giục cô ấy hành động hả?”

Tần Vũ Phi cảm thấy bất lực. Thật sự không có cách nào giải thích, cô cũng không muốn giải thích gì cả. “Anh đừng chuyển trọng tâm câu chuyện, Tiểu Đình với Cừ Chính Khanh ra sao liên quan gì tới anh? Vấn đề bàn luận ở đây là anh bôi nhọ hình tượng của em. Anh nghĩ xem, bây giờ mẹ anh sẽ nghĩ em là một người phụ nữ hư hỏng xúi giục anh bỏ nhà ra đi, không hiếu thuận, không dọn dẹp nhà cửa, lười biếng, không biết nấu cơm, không để ý đến sức khỏe của anh, bây giờ lại thêm một tội danh là bạo lực muốn đánh chồng, anh muốn sau này em làm sao vào cửa nhà anh đây?!”

Tần Vũ Phi hung dữ, nhưng Cố Anh Kiệt lại mỉm cười.

Anh vừa cười, Tần Vũ Phi liền phản bác lại, mặt lập tức hồng hồng: “Cười cái gì mà cười, chúng ta không phải đã nói rồi sao? Sau này em không có cơ hội vào nhà các anh thì buồn cười cái gì. Đến lúc đó anh muốn em vào còn phải cầu em nữa đây!”

“Đúng, đúng, nên như vậy, nên như vậy. Anh sẽ cầu em mà.” Lời này của Cố Anh Kiệt rất đáng suy nghĩ, loại chuyện như cầu hôn này, có vẻ cách anh rất xa, nhưng bây giờ nói ra anh lại thấy rất tự nhiên.

“Cho nên anh phải tạo hình tượng tốt đẹp cho em trước mặt mẹ anh. Cuối cùng cái tên không đầu óc này, anh lại nói cái gì mà đánh với không đánh, thật đáng ghét.”

“Đúng, đúng, anh thật đáng ghét.” Cố Anh Kiệt dỗ cô.

“VẬY anh biết lỗi chưa?”

“Biết lỗi rồi, biết lỗi rồi, sau này anh sẽ không nói chuyện tình cảm lung tung nữa, thế đã được chưa.” Cố Anh Kiệt hi hi nói, lại nói thêm: “VẬY lúc đại vương ngài hạ chỉ cho tiểu nhân cũng xin hãy chắc chắn. Tiểu nhân ngoan như thế, nghe lời như thế, rất dễ hiểu sai ý ngài.”

“Hừ, anh thật đáng ghét.”

“ĐÚNG, anh rất đáng ghét.”

“KHÔNG quan tâm đến anh nữa.”

“ĐỪNG mà, quan tâm một chút nữa đi.”

“Đã không quan tâm rồi.”

“Quan tâm đi mà.”

“Nhàm chán.” Tần Vũ Phi biết lúc này ngắt điện thoại với anh sẽ thể hiện uy nghiêm, miệng nói như vậy nhưng cô không hề muốn ngắt chút nào. Sao nói loại chuyện nhàm chán này với anh lại có thể vui vẻ như vậy nhỉ?

Hai người cùng nhau nhàm chán hết mười phút sau, cuối cùng mới lưu luyến cúp điện thoại.

Tần Vũ Phi đi tắm, thay đồ ngủ chuẩn bị nghỉ ngơi, trước khi ngủ không nhận được lấy tin nhắn ra nghe lần nữa.

“Gia thế cô ấy tốt, diện mạo tốt, tính tình tốt, cô ấy rất khác so với những người trước đây, con rất thích cô ấy. Cô ấy rất tốt với con, cũng rất hay chú ý, có thể quản lý được con.”

Tần Vũ Phi càng nghe càng muốn cười, còn “Tính tình tốt” nữa, anh trái với lương tâm bao nhiêu nhỉ. Nhưng cô thích anh không nguyên tắc như vậy, thế mới thực tế.

“Sau này con đưa cô ấy tới gặp mẹ, mẹ sẽ thích cô ấy. Có thể theo đuổi được cô ấy con thật sự rất vui mừng.”

Tần Vũ Phi lăn một vòng trên giường, càng nghe càng vui vẻ.

Liên tục nghe vài lần, rốt cuộc cô nghĩ “Cô ấy sẽ đánh chết anh” không phải là trọng tâm của những lời này, mà là thể hiện tình cảm mới đúng.

Tần Vũ Phi đặt điện thoại sang một bên, vỗ vỗ gối, nghiêm chỉnh nằm lên, đắp chăn chuẩn bị đi ngủ. Nhưng nằm một lúc lại lấy điện thoại ra nghe một lần, nghe xong cô không nhịn được cười cười, cười đến mức mặt đỏ lên. Sau đó cô tự nhủ nên đi ngủ thôi, lại để điện thoại sang một bên, không lâu sau lại cầm lên nghe.

Cứ như thế vài lần, khả năng kiềm chế của cô đã thua trận. Tần Vũ Phi bật dậy, nhanh chóng thay đồ, sửa lại tóc. Nhìn đồng hồ một chút, đã hơn mười một giờ rồi, nếu ra ngoài muộn như vậy chắc chắn sẽ rất phiền phức, nhưng cô không hề do dự, cất điện thoại vào túi rồi cầm chìa khóa xe lên, đeo túi xách rón rén đi ra, cẩn thận nghe ngóng xung quanh, bên ngoài không có ai, cô như kẻ trộm khom lưng lặng lẽ đi xuống lầu, một đường rất thuận lợi không hề bị ai phát hiện. Cô chạy đến ga ra khởi động xe rồi khởi.

Ánh sao đêm lấp lánh, lòng Tần Vũ Phi cũng nhảy nhót hào hứng. Cô gọi cho Cố Anh Kiệt, xác nhận địa chỉ của Cố gia.

Cố Anh Kiệt nói địa chỉ nhà cho cô, hỏi: “Sao thế?”

Cô cười, nói: “Em nhớ anh rồi.” Sau đó ngắt máy tập trung lái xe.

Cố Anh Kiệt sừng sốt, tinh thần phấn chấn hẳn lên nhưng lại không dám chắc chắn, sẽ không như anh nghĩ đâu nhỉ? Cô đến chỗ anh, ngay bây giờ sao? Cố Anh Kiệt nhanh chóng rời giường thay quần áo, sau đó ngồi đợi, đợi một lúc lại nhìn đồng hồ.

Vô cùng chờ mong, còn hơi kích động nữa.

Hai mươi phút sau, Tần Vũ Phi lại gọi: “Em tới rồi, đi một vòng cũng không thấy chỗ nào kín đáo cả, đành phải dừng ở trước giao lộ, anh ra đây đi.” Không đợi Cố Anh Kiệt trả lời, cô liền nói thêm: “Phải cẩn thận đấy, đừng để bị phát hiện.”

Cố Anh Kiệt rất muốn cười, cũng thật sự cười ra tiếng. Đây là hành động lén lút sao? Nhớ lần trước đến gặp cô anh cũng len lén lần mò rời khỏi nhà, mà lúc này đổi lại là cô, đã muộn thế này rồi, đường lại xa như vậy.

Anh không kìm chế được nụ cười, miệng rộng đến bên tai. Chưa từng có cô gái nào như cô, cả gan làm loạn nhưng nhất gan sợ phiền phức, kiêu căng ương ngạnh nhưng sợ hãi rụt rè, mâu thuẫn nói không nên lời, nhưng anh lại thích. Bọn họ ăn ý đến kinh ngạc, bọn họ là trời sinh một đôi, anh thâm tin tưởng.

Cố Anh Kiệt cầm điện thoại rồi chạy ra ngoài như kẻ trộm, rẽ vào một giao lộ ít xe, anh dùng tốc độ nước rút một trăm mét chạy tới, thấy được chiếc xe lóe đèn sau của cô rồi chạy đến, cô mở cửa xe cho anh, hai người như hai tên ngốc nhìn nhau cười.

“Nhớ anh rồi à?” Anh hỏi cô.

Cô ngượng ngùng không nói thật lòng: “Cũng không phải quá nhớ.”

Cố Anh Kiệt cười to.

Tần Vũ Phi trừng mắt: “Chỉ là em nhất định phải tìm anh tính sổ, vô cùng bức thiết muốn đánh anh vài đấm.”

“Được rồi, cho em đánh đấy.” Cố Anh Kiệt nói, sau đó kéo cô vào lòng hôn.

Cô nhiệt tình hôn lại, cảm thấy rất thỏa mãn.

Hai người cứ hôn nhau như vậy, lưu luyến không muốn rời. Cô không có cách nào chống lại sự nhiệt tình trong lòng, hỏi anh: “Có muốn mang em về

nhà không?”

Cố Anh Kiệt hiểu ý của cô, nhưng cố tình hỏi: “Bây giờ em muốn đi dọa mẹ anh một trận không? Đi thôi!”

Tần Vũ Phi hờn dỗi đấm anh một cái, nói: “Bỏ đi, anh không muốn thì thôi, xuống xe về nhà đi.”

“Ôi, em thật tàn nhẫn.” Cố Anh Kiệt làm bộ làm tịch, anh nhìn cô, ý cười trong mắt không lần át được lửa nóng, “Về nhà thôi, anh muốn em rồi.”

Vì vậy xe lập tức khởi động, nhanh chóng phóng đến nơi ở của Cố Anh Kiệt. Trên đường hai người đều không nói chuyện, thỉnh thoảng liếc nhau, gia tăng nhiệt độ trong xe. Trong thang máy Cố Anh Kiệt nhìn không được nữa liền kéo cô vào lòng, cô cười rộ lên, rất đắc ý. Nghĩ đến lời Cố Anh Kiệt nói với người khác rằng nếu anh dám lén lút vụng trộm bạn gái sẽ đánh chết anh, cô còn cười lợi hại hơn. Được rồi, cô không để bụng nữa, cô cũng hiểu đó chỉ là đang thể hiện tình cảm mà thôi.

Sau khi hai người vừa vào cửa, một màn nhiệt tình ân ái không thể chờ được nữa mà bắt đầu, họ hòa hợp, sung sướng, hưởng thụ, cảm thấy ngọt ngào không gì sánh được. Sau đó đã quá muộn, không ai muốn động dậy nữa, vì vậy dự định cứ như thế mà ngủ mặc kệ ngày mai ra sao.

“Anh không được nói cho mẹ biết là em lừa anh đi đâu đấy.” Tần Vũ Phi dặn dò Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt: “Không cần phải nói bà ấy cũng biết.”

Tần Vũ Phi đá anh một cái: “Em không cần biết, anh chọn bừa một lý do nào đó ra mà nói, phải giữ gìn hình tượng cho em.”

“Ừ, hình tượng của em là dụ dỗ đàn ông nhà lành.” Cố Anh Kiệt vừa nói xong lại bị đá. “Nhưng anh không ngại bị dụ dỗ chút nào.” Anh nói thêm.

“Đáng ghét.” Cô nhắm mắt muốn ngủ, nhưng miệng vẫn oán giận anh.

Anh kéo cô vào lòng, cô lại nói: “Đáng ghét.”

Sau đó hai người cùng nhau ngủ.

Hôm sau khi thức dậy, Tần Vũ Phi hơi phiền lòng. Kích động là phải trả giá đắt, vui thích là phải gánh hậu quả. Cho dù bây giờ không lo Cố Anh Kiệt nói với mẹ anh thế nào, cô cũng phải nghĩ xem giải thích sao với mẹ mình về chuyện nửa đêm chạy ra khỏi nhà.

Nếu không thì, cứ nói thật đi nhỉ.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 42

Tần Vũ Phi ôm suy nghĩ này lái xe về nhà, đấu tranh tư tưởng trong gara, tuy bây giờ tâm trạng cô rất tốt, nhưng đến lúc phải làm chuyện lớn thì vô cùng căng thẳng.

Cô gọi điện cho Cố Anh Kiệt.

“Nếu như chốc nữa em vào nhà, mẹ em có hỏi đêm qua đi đâu em sẽ nói chuyện đã có bạn trai cho bà biết đây.”

“Được.” Cố Anh Kiệt trả lời rất thoải mái, nhưng chưa đến một giây sau lại nói: “Khoan đã, sau đó bà sẽ nói với ba em...” Trong đầu anh lướt qua biểu hiện gần đây của mình, lại nghĩ đến trước đó một chút, biểu hiện sau khi anh quen biết Tần Vũ Phi hình như không có gì khiến cha mẹ cô không vui, một thời gian trước anh còn giúp Vĩnh Khải giải quyết vấn đề vật liệu, hẳn là có thể tăng thêm mấy điểm đúng không. “Được rồi, không có vấn đề gì cả, em nói đi, lúc nói nhớ kỹ phải nói cho bà ấy bạn trai em tên Cố Anh Kiệt, chính là Cố Anh Kiệt của Hoa Đức.”

“Mà khoan.” Đến lượt Tần Vũ Phi hơi lùi bước, “Nếu mẹ em biết, có phải mẹ anh cũng sẽ biết hay không? Thời cơ như vậy là thích hợp sao? Mẹ anh không hề có ấn tượng tốt gì về bạn gái hiện tại của anh cả, vậy nếu mẹ anh biết hôm qua anh trốn nhà không về là do em bắt cóc, bà chắc chắn sẽ ghét chết em.”

Cố Anh Kiệt suy nghĩ, thật ra cô nói cũng có lý, anh đã bịa chuyện tối qua ra ngoài thành Từ Ngôn Sương hẹn anh đi chơi, cũng đã sắp xếp lời khai cho Từ Ngôn Sương rồi, lát nữa lúc về nhà thay đồ lấy laptop nếu mẹ có hỏi sẽ trả lời bà như thế. “Vậy em tính thế nào?” Nếu cô giấu được mẹ thì anh sẽ phối hợp, còn nếu cô muốn nói thật, vậy anh sẽ quảng đi câu chuyện đã sắp

xếp mà nói thẳng ra hôm qua anh ở cùng bạn gái, bằng không thì ngày nào đó hai nhà lật lại khẩu cung, phát hiện ra một trong hai người không thành thật nói dối, vậy tội sẽ càng nặng thêm.

“Em đang nghĩ đây!” Tính xấu của Tần Vũ Phi lại bộc phát, Cố Anh Kiệt trả lời “Được”, kiên nhẫn chờ cô ra quyết định.

“Anh nghĩ xem em nên làm gì?” Cuối cùng một lúc sau Tần Vũ Phi lại ném vấn đề sang cho Cố Anh Kiệt.

“Không thì em nói luôn đi, cứ để mọi chuyện mây trôi nước chảy, theo anh thấy không thể chờ đến lúc có cơ hội hai bên sắp xếp tác hợp cho chúng ta được đâu, cho nên bao giờ thời cơ cũng không tốt.” Thừa dịp lá gan của cô đã luyện được lớn hơn, anh nhanh chóng nói.

Tần Vũ Phi cắn răng, “Được rồi. Nhưng nếu mẹ anh tức giận với em, anh nhất định phải chịu toàn bộ trách nhiệm.”

“Yên tâm đi, lòng mẹ anh rất mềm, lời ngoài miệng hung dữ như vậy nhưng thật ra không phải như thế, dễ dàng một chút là xong. Hơn nữa, bà cũng sợ nếu không đồng ý, em sẽ đánh chết con trai bà...”

“Khụ khụ khụ, lại nói lung tung. Em là tiểu thư khuê các dịu dàng ngoan hiền có biết không!”

“Đúng đúng, em dịu dàng ngoan hiền.” Cố Anh Kiệt cười ha ha, “Vậy em quyết định xong chưa, tiểu thư khuê các à?”

“Ừ, vậy em liều mạng một lần là được, dù sao sớm hay muộn gì cũng chết. Hơn nữa nếu mẹ em biết thì không sao, bà ấy cũng không nhất thiết phải nhìn thấy anh.”

“Này, này.” Cố Anh Kiệt kháng nghị, bản thân không có lòng tin, thích đi vào chỗ bế tắc thì cần gì phải kéo anh xuống nước.

Nói chung chuyện đã định như vậy, Tần Vũ Phi cúp máy, hít thở sâu

chuẩn bị tâm lý thật tốt, đi vào nhà.

Trong nhà rất yên tĩnh, phòng khách không có ai, Tần Vũ Phi rẽ vào phòng ăn, quản gia đang phân phó người hầu thu dọn bàn, thấy Tần Vũ Phi đi tới, hỏi cô: “Đại tiểu thư muốn dùng gì?”

Tần Vũ Phi ngăn người, chẳng lẽ không ai biết cả đêm qua cô không ở nhà sao?

Quản gia thấy cô không trả lời, lại hỏi: “Cháo trứng bắc thảo, trứng ốp la, salad rau củ được không? Vừa nãy ông chủ cũng ăn những món này.”

Tần Vũ Phi phục hồi lại tinh thần, gật đầu nói được. Quản gia kéo ghế cho Tần Vũ Phi, rót một ly trà chanh, rồi nói người hầu nhanh làm điểm tâm. Tần Vũ Phi hỏi ông: “Ba tôi đâu?”

“Ông chủ vừa ăn xong điểm tâm, đã lên lầu rồi.”

“À.” Tần Vũ Phi còn muốn nói tiếp nhưng lại nghe thấy tiếng Tần Văn Dịch vừa đi xuống vừa nói chuyện điện thoại, ông muốn đi ra ngoài, xuống tới liền nói quản gia bảo tài xế chuẩn bị xe, ông muốn đến sân bay tiễn một người bạn.

Quản gia đi gọi tài xế, Tần Văn Dịch thấy con gái ngồi ở đó liền đi sang hôn hôn cô: “Hôm nay dậy sớm thế, xem ra không đi làm muộn rồi.”

Tần Vũ Phi mặt mày suy sụp: “Cảm ơn ba đã khích lệ.”

Tần Văn Dịch cười cười, tâm trạng rất tốt: “Vậy phải cố gắng làm việc nhé, ba đi đây.”

Tần Văn Dịch vừa đi, Tần Vũ Phi liền hỏi quản gia: “Mẹ tôi đâu rồi?”

“Bà chủ vẫn chưa dậy.”

Tần Vũ Phi nhìn đồng hồ, đúng là bây giờ còn hơi sớm, bình thường cô dậy muộn đúng lúc ăn sáng với mẹ, bây giờ nhưng lại không gặp. Cô đau

khổ, nói như vậy, một người vừa đi khỏi, một người còn chưa dậy, mà quản gia cũng không biết tối qua cô không ở nhà, vậy cô cổ vũ chính mình nửa ngày mới hạ được quyết tâm đều trở nên vô dụng cả sao?

Lúc này, sau khi người hầu bụng điểm tâm lên liền đi xuống, mà quản gia cũng rời khỏi phòng ăn, Tần Vũ Phi thừa dịp không có ai bèn gọi điện cho Cố Anh Kiệt: “Báo động khẩn cấp, bên này không có điều kiện để thăng thẩn, anh bên kia cũng phải cân trọng.”

Cố Anh Kiệt hỏi cô chuyện gì xảy ra, cô nhỏ giọng nói những chuyện đã xảy ra cho anh. Cố Anh Kiệt thở dài: “Xem ra ông Trời cảm thấy hôm nay không phải ngày tốt để nói thật, bên này ba mẹ anh cũng chưa dậy, không ai phát hiện anh đã rời khỏi. Dù sao anh cũng đã nhanh chóng đi làm, không thể biểu diễn cho họ xem một màn tình cảm lãng mạn rồi.”

“...” Tần Vũ Phi đau đớn một lúc lâu, tức giận: “Bởi vậy em ghét nhất là dậy sớm.” Không chỉ mệt rũ rời, lại còn lãng phí đầu óc.

Tần Vũ Phi ôm một bụng tức đi làm, Cừu Chính Khanh thấy mới chín giờ cô đã vào công ty, nhướn mày nói: “Hôm nay mặt trời rõ ràng mọc hướng Đông mà.”

Buồn cười lắm à? Hài hước lắm à? Tần Vũ Phi liếc anh một cái.

Trở lại phòng làm việc, Tần Vũ Phi càng nghĩ càng không cam lòng. Cô đã thật sự chuẩn bị tinh thần bao lâu, xây dựng tâm lý bao lâu, cuối cùng tất cả đều vô nghĩa, tinh thần đã chuẩn bị tốt đều phải vứt đi. Bây giờ nếu muốn cô chủ động nói với mẹ là đang yêu Cố Anh Kiệt, cô lại cảm thấy lúc nào cũng không thích hợp. Thật ra nếu không nôn nóng, không rơi vào hoàn cảnh cấp bách, dũng khí của cô vô cùng ít ỏi.

Nhưng việc này không dễ dàng quên đi như vậy, Tần Vũ Phi cho rằng mình phải nghĩ biện pháp, không thể trực tiếp thông báo đầy đủ cho ba mẹ, vậy thì đi đường vòng báo cáo cũng có thể mà. Nếu lời đồn truyền tới tai họ, vậy ba mẹ nhất định sẽ đến hỏi cô, đến lúc đó cô chỉ cần nói: “Đúng vậy,

không sai đâu.” là được rồi. Như thế có vẻ rất tốt, là một biện pháp hoàn hảo.

Tần Vũ Phi nghĩ là làm. Cô nhanh chóng quyết định, gửi lời mời đến Cừ Chính Khanh, kêu anh cùng ăn trưa.

“Cô lại làm chuyện xấu gì rồi?” Cừ Chính Khanh hỏi cô.

“Tuy tôi là một “Bạch phú mỹ” nông cạn, nhưng tôi chưa bao giờ làm chuyện gì xấu cả.”

“Được rồi, vậy xin hỏi có chuyện gì cần tôi giúp đỡ đây?”

Lần này hỏi đúng tim đen của cô, đâm một nhát trúng phóc. Tần Vũ Phi nhanh chóng chuẩn bị lực lượng vũ trang, làm ra vẻ thờ ơ: “Anh suy nghĩ quá nhiều rồi, có chuyện gì mà tôi làm không được à, đâu cần anh giúp.” Cô dừng lại một chút, nhưng để tránh bị tiếp tục truy vấn, làm hỏng chuyện lớn, cô thẳng thắn nói: “Chúng ta là đồng nghiệp, thỉnh thoảng tôi cũng phải nịnh hót anh, mọi người trò chuyện một chút, gia tăng cảm tình chứ, như vậy chúng ta phối hợp làm việc cùng nhau mới ăn ý được.”

Cừ Chính Khanh nhú mày: “Nghe như thế tôi thấy chuyện này không quá bình thường đâu.”

“Vậy bây giờ anh nói anh có dám đi ăn cơm với tôi không?” Tần Vũ Phi cướp lời, gia tăng khí thế ép hỏi anh.

“Dám thì dám...”

“Quyết định như vậy nhé, mười hai giờ cùng đi.” Tần Vũ Phi nói xong, không cho Cừ Chính Khanh có cơ hội trăn trở gì thêm liền ngắt máy.

Buổi trưa Tần Vũ Phi và Cừ Chính Khanh mặt đối mặt ngồi trong nhà hàng, chiến lược nói chuyện cô đã tập trước rồi, gọi món xong, cô bắt đầu trò chuyện công việc với Cừ Chính Khanh, phát biểu một số ý kiến về thị trường trong ngành, Cừ Chính Khanh cẩn thận đáp lời, nhưng đồ ăn đã đến mà không hề thấy cô có biểu hiện gì bất thường, anh hơi thoáng thả lỏng tâm

tình.

Lúc ăn được phân nửa, Tần Vũ Phi ra vẻ lơ đãng hỏi: “Cừu tổng, anh nghĩ Cố Anh Kiệt như thế nào?”

“Rất tốt, trẻ tuổi có tương lai, xử lý công việc chắc chắn, năng lực làm việc không tệ.” Đánh giá hoàn tất.

Tần Vũ Phi híp mắt, sao những tính từ này dùng để miêu tả Cố Anh Kiệt cô lại thấy hơi không quen nhỉ, A Kiệt nhà cô đẹp trai hào phóng, dịu dàng sẵn sóc, rất thấu hiểu người khác.... Được rồi, đây không phải lúc để tranh cãi. Tần Vũ Phi nói thêm: “Ừm, thật ra tôi muốn nói là, tôi đang quen với anh ấy.”

“À.” Đánh giá hoàn tất.

Tần Vũ Phi thật sự muốn lật bàn, sao người này phản ứng nhạt nhẽo như vậy, một chút tinh thần buôn chuyện cũng không có, thế này làm sao cô tiếp tục nói đây. Được rồi, bây giờ không phải lúc để so đo, không cần anh ta phải phản ứng gì cô cũng có thể nói tiếp, dù sao da mặt cô có thể chống đỡ được. “Tôi vẫn chưa dám nói với ba mẹ về chuyện này. Không biết ba tôi nghĩ sao về anh ấy nữa, nếu như ông biết thì có phản đối chúng tôi không nhỉ?”

“Tần tổng đánh giá rất cao Cố tam thiếu, còn khen anh ta mấy lần trước mặt tôi. Tôi nghĩ cô không cần lo lắng chuyện này.”

Câu trả lời lần này của Cừu Chính Khanh làm Tần Vũ Phi khá hài lòng. Được rồi, ít ra tên Cừu tổng đại nhân này và Tần tổng đại nhân của hấn ta còn có đề tài để nói chuyện với nhau. Hấn ta thường mách lẻo tình hình của cô với ba, phê bình cô không tốt, bây giờ có tin đồn của cô trong tay rồi, nhất định phải lợi dụng cho tốt mới đúng!

Lúc này Cừu Chính Khanh lại hỏi: “Cô mời tôi đi ăn, có phải chỉ vì muốn nghe đánh giá của Tần tổng với Cố tam thiếu thôi không?”

“Đương nhiên không phải.” Tần Vũ Phi không thể thừa nhận, có vẻ giống như càng sợ càng không tin tưởng. Nhưng cũng may cô đã chuẩn bị chủ đề hôm nay rồi, “Thật ra, tôi muốn nói với anh chuyện của Tiểu Đình.”

Cừ Chính Khanh nhướn mày: “Cô ấy có chuyện gì?”

“Là thế này, tôi nghe nói lần trước Tiểu Đình đến công ty tìm tôi, lúc đi ngang qua phòng họp thấy anh và Cố Anh Kiệt ở bên trong, cô ấy buột miệng mời các anh đi ăn. Cố Anh Kiệt cảm thấy cô ấy rất nhiệt tình với anh, mời anh trước nên hiểu lầm là Tiểu Đình có ý với anh. Tôi biết lúc đó cả anh và Tiểu Đình đều không nhận ra, cô ấy mời đi ăn như thế sẽ làm anh rất bất ngờ, tôi sợ anh cũng hiểu lầm nên mời ăn cơm giải thích một chút.”

“Hiểu lầm cái gì?” Trong lòng Cừ Chính Khanh lại nói anh thật sự hiểu lầm rằng Tiểu Đình đang theo đuổi bạn trai hiện tại của cô, nhưng chuyện này không nên nói vẫn hơn, tránh cho Tiểu Đình lại bị đại tiểu thư điều ngoa này bắt nạt.

“Chỉ mong anh đừng hiểu lầm cô ấy có ý đồ gì với anh. Lần đó là vì tôi và Cố Anh Kiệt giận nhau, không muốn thấy anh ấy cho nên bảo Tiểu Đình mang các anh đi.”

Cừ Chính Khanh nhíu mày: “Cô nói lần đó trắng trợn làm trái lịch phân việc của tôi, không chịu họp, còn tìm người ngoài tới cắt ngang cuộc nói chuyện của tôi và khách hàng? Tần Vũ Phi, thái độ làm việc của cô ở đâu? Cô không thể có trách nhiệm một chút à, đem chuyện cá nhân vào công việc là biểu hiện vô cùng không chuyên nghiệp.”

“Dừng, dừng.”

Đáng tiếc Cừ Chính Khanh không thêm để ý đến cô, anh ta vẫn tiếp tục giáo huấn, cái gì mà “Cuộc họp lần trước may mà không quá quan trọng, nhưng làm như thế là không được” sau đó lại bla bla nói tiếp một tràng. Tần Vũ Phi lập tức không còn tinh thần ăn uống, cảm thấy vô cùng phiền chán.

Xin đứng đắn chút, không, phải là xin đừng quá đứng đắn, là trọng điểm của buổi nói chuyện hôm nay sao? Trọng điểm phải là đại tiểu thư Tần gia đang quen với tam thiếu của Cố gia, làm phiền anh mau khẩn cấp về mách lẻo với Tần tổng nhà anh đi thôi!

Nhanh lên!

Tần Vũ Phi cảm thấy bản thân hi sinh rất lớn, buổi giáo huấn nhọc nhằn hôm nay nhất định không được vô nghĩa. Món nợ này cô phải nhớ kỹ, tương lai sẽ trả lại gấp bội!

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 43

Bữa ăn trưa trong lời giáo huấn kết thúc, Tần Vũ Phi được giải thoát, Cừu tổng đại nhân nghĩ chuyện cô yêu đương sẽ ảnh hưởng đến công việc tạm thời được coi là một chuyện tốt, như vậy anh ta sẽ có cơ mách lẻo với ba cô, làm ba cô chú ý đến chuyện tình cảm của con gái.

Cái cơ này rất đầy đủ, thật giống chuyện mà một cấp trên như Cừu Chính Khanh nên phụ trách.

Sau khi trở lại phòng làm việc, Tần Vũ Phi báo cáo chuyện cô ăn trưa với Cừu Chính Khanh cho Cố Anh Kiệt, cô nói với anh, bây giờ chỉ cần ba cô gọi lên mở một buổi nói chuyện giữa cha và con gái thì tốt rồi, chuyện cô cần phải làm là thừa nhận cô đang yêu, thế thì đỡ được bao nhiêu việc.

Cố Anh Kiệt thở dài một hơi.

“Làm sao thế?” Tần Vũ Phi không vui, cô cố gắng như vậy anh lại dám thở dài.

“Đại vương à, lá gan của em thật sự là quá nhỏ.” Sao có thể trẻ con nghĩ ra biện pháp phiền phức này thế, anh thực sự bó tay.

“Không hề!” Tần Vũ Phi không chịu thừa nhận. “Rõ ràng buổi sáng em đã nghĩ kỹ là sẽ nói thật rồi mà, cuối cùng họ không cho em cơ hội. Có một số việc khi đã bỏ lỡ sẽ không được như thế nữa.”

“Đúng đúng, em nói gì cũng đúng cả.” Cố Anh Kiệt phụ họa.

Anh không phản bác nhưng cô lại rất nhụt chí. Thật ra nghiêm túc nghĩ lại, làm như vậy thật sự rất ngu ngốc, cho dù không tính là ngu ngốc, cũng phải nói là vớ vẩn thêm chuyện, vì vậy Tần Vũ Phi cũng thở dài: “Cố Anh

Kiệt, sao anh không mắng em đi, anh phải quát em bây giờ gọi ngay cho mẹ, hoặc là quát em ngay lập tức lên tầng nói với ba.”

Cô Anh Kiệt mỉm cười, “Cứ như anh nói gì em cũng nghe vậy.”

Tần Vũ Phi bấu môi, “Tuy rằng chưa chắc là sẽ nghe, nhưng anh phải biểu đạt vài ý kiến đi chứ, nói không chừng em thật sự sẽ làm theo lời anh mà.”

Cô Anh Kiệt lại cười, tiếng cười rất dịu dàng, “Cho dù bây giờ em không nói thật ngay thì có sao đâu. Đây cũng không phải là chuyện nếu không làm thì sẽ chết đúng không? Trước đây anh rất nôn nóng, nhưng bây giờ nghĩ lại thấy cũng không có gì ghê gớm cả. Làm những gì em thấy vui là được rồi, em bằng lòng chờ đến lúc họ tới hỏi em sau đó trả lời “Đúng vậy” cũng được thôi. Em cảm thấy thế là thoải mái thì cứ làm như vậy, vì sao anh phải phản đối chứ? Trước đây anh lo lắng nhiều là do thiếu tự tin thôi.”

“Vậy bây giờ anh rất tự tin à?”

“Đúng vậy, anh thấy em một lòng một dạ với anh mà.” Cô Anh Kiệt không biết xấu hổ nói.

“Phùng!” Mặt Tần Vũ Phi đỏ lên. Anh rất tốt với cô, cô đã ngày càng thích anh, nhưng bị vạch trần như vậy cô không vui tí nào. “Không có.” Cô cứng miệng.

Cô Anh Kiệt thấp giọng cười, không để tâm việc cô nghĩ một đằng nói một nẻo. “Anh cũng một lòng một dạ với em.” Anh nói.

Mặt Tần Vũ Phi đỏ hơn, khóe miệng không nhịn được cong lên, “Anh thật đáng ghét.” Uống nhầm thuốc rồi à? Nói chuyện buồn nôn thế.

“Không phải lòng tin của em với anh càng ngày càng lớn rồi sao? Trước đây em không dám nói cho người khác là vì sợ chúng ta chia tay em sẽ mất mặt, bây giờ em chịu nói ra, tuy rằng vẫn rất ngượng ngùng, lá gan quá nhỏ, nhưng đã là tiến bộ rất lớn rồi.”

“Nhưng có phải hơi chậm hay không?” Tần Vũ Phi khó có được một lần kiểm điểm bản thân, “Yêu cầu của anh có thấp quá không?”

“Không thấp.” Cố Anh Kiệt nói: “Anh bỗng nhiên nhớ đến, ở vũ hội lần trước lúc em đập vỡ cái đĩa, bạn bè xung quanh anh đều nói em bị chiều hư, khi đó anh nghe xong mấy lời này thấy rất khó chịu, liền nói với bọn họ, cho dù em bị chiều hư, có người bằng lòng chiều em là tốt rồi, liên quan quái gì tới họ. Lúc nói câu này, anh thật không ngờ tới có một ngày người đó là anh. Nếu đã là anh rồi, anh sẽ thật chiều chuộng em, cho nên em cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, cứ làm theo ý mình là được.”

Tần Vũ Phi cảm động nói không nên lời, kỹ năng nói ngọt của tên đào hoa này đúng là càng ngày càng cao, làm cô cảm động đến hỏng luôn rồi. Muốn mắng anh leo mép nói lời ngon tiếng ngọt, thế nhưng cô thật sự rất cảm động.

“Nhưng nếu em đã chịu bị mắng rồi, anh sẽ nói thêm hai câu.” Cố Anh Kiệt vừa chuyển lời lập tức bày ra dáng vẻ hách dịch.

“Cái gì?” Tần Vũ Phi tức giận.

“Em thật sự hơi ngốc đấy. Em trông cậy vào Cừ Chính Khanh giúp em mật báo chứ không thèm trông cậy vào anh. Anh đi gặp ba em, nói cho ông chuyện của chúng ta là được rồi.”

“Có thể như vậy sao? Anh dám không?”

“Em nghĩ anh là em à?”

“À.” Đúng là Tần Vũ Phi thật sự đem suy nghĩ của mình gán cho anh, cô không dám trực tiếp tấn công vào nhà anh liền nghĩ chắc chắn anh cũng không dám. Cô muốn hai bên phân công làm việc, nếu có chuyện gì không ổn thì còn có thể cùng nghĩ cách, không cần trực tiếp đối mặt xấu hổ như vậy. Nhưng bây giờ anh lại nói dám.

“Sáng hôm nay anh còn hơi do dự mà.” Cô nói.

“Lúc đó anh chỉ đang tự hỏi thôi.”

“Được rồi, nếu anh đã nói như vậy, em nhất định sẽ cho anh cơ hội. Về phần Cừ tổng em lỡ để lộ rồi, không thể thu lại được nữa, cho nên chờ ba tìm em nói chuyện em sẽ nói với ông ấy, anh đã sớm muốn đến thăm ông, tiện thể giúp anh hẹn luôn, anh thấy được không?”

“Được!” Cố Anh Kiệt lập tức đồng ý. Anh hít sâu một hơi, đã bắt đầu hồi hộp rồi nhưng mặc kệ thôi, đành liều mạng vậy.

Vì vậy không hiểu sao bước tiếp theo của hai người đều rơi vào động thái của Cừ Chính Khanh. Buổi chiều, Cừ Chính Khanh lên tầng, Tần Vũ Phi thân thiết quan tâm lịch trình của anh ta, sau khi từ thư ký của anh ta biết được anh đã lên tầng họp với Tần tổng, cô vẫn luôn trong trạng thái đề phòng, vừa chờ vừa tưởng tượng cảnh Tần Văn Dịch tìm cô nói chuyện các kiểu, nhanh chóng soạn ra kế sách tốt để nói.

Cảm thấy như đã qua thật lâu sau, thư ký của Cừ Chính Khanh báo cho cô biết anh ta đã trở lại, bảo cô có thể đi qua rồi. Tần Vũ Phi cảm ơn nhưng không đi, nói có việc muốn bàn dĩ nhiên chỉ là cái cớ để thăm dò mà thôi, bây giờ cô cũng không có suy nghĩ lại diễn tiết mục thảo luận công việc với Cừ Chính Khanh nữa, cô còn phải tập trung tinh thần ứng phó với ba.

Nhưng chờ rồi lại chờ, chờ đến lúc tan tầm Tần Văn Dịch cũng không triệu kiến cô, trong thời gian này Cố Anh Kiệt rất thường gọi điện hỏi cô tình huống ra sao, việc này càng làm cô thêm căng thẳng. Cuối cùng cô không thể chịu được nữa, nói với Cố Anh Kiệt, “Chẳng phải anh nói không nên nóng chút nào sao? Hỏi nhiều như thế làm gì? Có tiến triển gì mới em sẽ gọi cho anh.”

Lúc Cố Anh Kiệt bị mắng anh cũng rất ngoan ngoãn, không hỏi gì thêm nữa.

Nhưng mãi đến khi tan tầm Tần Vũ Phi cũng không gọi báo một tiếng, Cố Anh Kiệt thật sự không nhịn được lại hỏi lần nữa.

“Ba vẫn chưa gọi em, hay là do bận rộn quá nên không quan tâm đến việc này, có thể tối về ông mới nói chuyện với em.”

“Vậy được rồi, tối chúng ta nói chuyện tiếp.” Cố Anh Kiệt không biết nên thở phào hay cảnh giác hơn, thời gian kéo quá dài, không biết trong đầu cha vợ đại nhân suy nghĩ những gì? Tốc chiến tốc thắng mới tốt hay cho ông một ít thời gian suy nghĩ mới tốt?

Đêm nay đối với Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt mà nói đều rất quan trọng, nhưng Tần Văn Dịch vẫn không tìm con gái nói chuyện, bà Tần cũng không, có vẻ như Tần Văn Dịch không nói cho vợ biết chuyện này. Tần Vũ Phi cảm thấy hơi bất an, cô chủ động pha một ấm trà đưa đến phòng đọc sách, cuối cùng Tần Văn Dịch chỉ nói với cô vài việc lặt vặt, không hề dả động đến những chuyện khác.

Tần Vũ Phi vội vàng về phòng gọi cho Cố Anh Kiệt, hai người cùng nhau phân tích xem ba cô như thế là có ý gì.

“Cố Anh Kiệt, nhà anh không có cừu oán gì với gia đình em đúng không?”

“Đương nhiên là không.”

“Anh không làm chuyện xấu gì để ba em biết đấy chứ?”

“Tuyệt đối không.”

“Lẽ nào ba em không hài lòng với anh?”

“Anh có chỗ nào làm ba em không hài lòng?” Cố Anh Kiệt tức giận, rõ ràng tất cả hạng mục anh đều cao điểm, sao lại làm cho Tần Văn Dịch không hài lòng. Được rồi, không ai hoàn mỹ cả, nhưng cho dù có chỗ không hài lòng cũng chắc chắn chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để ông suy nghĩ cặn kẽ như vậy đâu!

Cố Anh Kiệt nói ra suy nghĩ của mình, Tần Vũ Phi trầm tư một chút, đột

nhiên nghĩ đến một chuyện: “À, Cố Anh Kiệt, nếu ba em kêu anh ở rể anh có chịu không?”

“Anh ở rể để làm gì?” Cố Anh Kiệt kỳ quái kêu, “Khoan đã, ở rể là sao? Anh phải đi tìm hiểu chắc chắn một chút mới được.”

“Em cũng thế.” Cô nghĩ là anh phải vào ở nhà cô, làm cho công ty của gia đình cô.

Một phút sau, hai người lại nói chuyện.

“Hóa ra ở rể là ý em lấy anh về làm vợ sau đó con sinh ra mang họ của em.” Tần Vũ Phi sững sốt, “Khoan đã, em hiểu sai rồi.”

Cố Anh Kiệt mặt đầy hắc tuyến, hừ chết anh rồi.

“Nhưng thật ra, chuyện em lấy anh về làm vợ có vẻ rất thú vị nhỉ.”

“Tần Vũ Phi!”

“Được rồi , được rồi, nói vào việc chính thôi. Ý của em là, ba em vẫn luôn ưu tiên chuyện người thừa kế của công ty ông, thật ra ông vừa ý Cừ tổng là bởi vì cảm thấy anh ta là người có thể giao phó công việc, ông lúc trước có nói, muốn em cưới một “Thanh niên tài tuấn” có thể giúp ông trông coi công ty.”

“Ừ.” Cái này hình như anh có nghe nói, không phải là “xem công việc như vợ cả, xem phụ nữ như vợ lẽ” sao.

“Cho nên anh xem, ba em có phải nghĩ rằng anh đã có Hoa Đức, không chịu hiến thân cho Vĩnh Khải của ông nữa, nên đang cân nhắc xem nên đặt điều kiện gì với anh.”

Cố Anh Kiệt im lặng suy nghĩ, thật ra anh không có quá nhiều hứng thú với Vĩnh Khải, tuy rằng bây giờ anh đang quản lý Hoa Đức, cũng đã từng tham dự việc kinh doanh sản phẩm của một bộ phận nhỏ ở Vĩnh Khải, nhưng

đứng trên lập trường doanh nghiệp, việc kinh doanh của Vĩnh Khải và Hoa Đức là bất phân thắng bại, ở Hoa Đức đã quen nên anh mới thuận buồm xuôi gió.

Tần Vũ Phi thấy Cố Anh Kiệt không trả lời, cẩn thận hỏi: “Anh đang nghĩ, chuyện này không thể được đúng không?”

“Cũng không phải.” Nếu như thời gian tới bị cha vợ đại nhân gạt bỏ thì rất bất công.

“Thật ra, ừm, thật ra không sao đâu.” Tần Vũ Phi nghĩ cách cho anh, “Nếu như ba em thật sự đưa ra điều kiện như vậy anh cũng không cần phải đồng ý với ông, ông sẽ không đem công ty buộc cùng với em, em không phải là đồ vật. Việc quan trọng của anh là làm những gì mình thích. Em nói cho anh biết, ba em rất gian xảo, ông sẽ yêu cầu dựa vào sắc mặt của anh, nếu anh ra vẻ lấy lòng nịnh bợ, ông sẽ yêu cầu rất khắt khe, nếu lúc nói giọng điệu ông hơi đánh thép một chút, anh nhất định đừng để bị dọa, có thể ông chỉ thử một chút mà thôi, cũng không phải dứt khoát muốn như thế. Anh nhất định phải giữ vững tâm lý của mình, nói cách khác, anh lùi một bước, ông sẽ tiến lên ba bước. Em tiếp xúc với ông hơn hai mươi năm nên cũng có chút kinh nghiệm.” Cô lôi tật xấu của ba ra mà không hề ngại.

“Anh phải lấy lòng nịnh bợ chứ, dĩ nhiên không thể cứng rắn mà từ chối được.”

“Anh là người giỏi dụ dỗ như thế mà, đương nhiên sẽ không cứng rắn từ chối rồi. Chỉ cần lấy ra thủ đoạn mà anh dùng để đối phó với bạn gái cũ lần trước không phải được rồi sao?”

Cố Anh Kiệt bất lực, “Em có chắc là đang khen anh không?”

“Giọng điệu của em chưa xót như vậy, anh thấy thế nào?”

Cố Anh Kiệt ôm trán: “Rõ ràng là đang nói tới ba em, sao lại kéo bạn gái cũ vào.”

“Không phải là em đang nghĩ tới đâu, chỉ là buột miệng nói tới anh thôi, không thì không chịu được.”

“Được rồi, vậy bây giờ em hài lòng chưa?”

“Hơi hơi rồi.” Tần Vũ Phi nói xong bỗng nhiên “A” một tiếng.

“Sao thế?” Cố Anh Kiệt sợ hãi nhảy dựng lên.

“Em nhớ ra rồi.”

“Nhớ ra cái gì?”

“Chúng ta vốn không cần phải sợ, bây giờ không phải đang nói đến chuyện kết hôn, chỉ là nói cho ba biết chúng ta đang yêu mà thôi, chỉ là yêu thôi, ai quan tâm chuyện công ty hay không công ty gì của ông, đúng không?”

“...”

“Sao anh không nói gì hết vậy?”

“Tiểu thư Tần Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt thực sự tức giận.

“Sao vậy?”

“Chỉ số thông minh của em rõ ràng không đủ để đối phó với sự việc quan trọng như chuyện gặp cha mẹ vừa có chiều sâu vừa có chiều rộng lại bao gồm nhân tế học hôn nhân học và rất nhiều phạm trù lĩnh vực khác thế này đâu.”

“...”

“Cho nên...”

“Tạm biệt!” Tần Vũ Phi bị trêu chọc đến mức phát giận, cắt đứt lời anh.

“Chờ một chút, để anh nói xong câu cuối đã.” Cố Anh Kiệt vừa cười vừa nói.

“Tạm biệt!” Lần này Tần Vũ Phi nói xong liền kiên quyết ngắt máy.

Cố Anh Kiệt lập tức gọi lại, Tần Vũ Phi bắt máy.

“Cố tam thiếu có học thức có chiều sâu có chiều rộng còn chuyện gì sao?”

Cố Anh Kiệt cười to, “Anh muốn nói, chuyện này cứ giao cho anh đi, em đừng lo lắng nữa. Nếu ba em hỏi thì hẹn ngày gặp mặt là được rồi.”

“Hừ, không hẹn nữa. Anh ghét bỏ em, em không vui.”

“Vây càng phải hẹn mới đúng, hẹn xong để ba em trừng trị anh, cho em hết giận.”

Tần Vũ Phi tưởng tượng cảnh khi đó, cười “Phì” một tiếng. “Được rồi, có vẻ như anh cũng rất gian xảo, vậy phải cố mà tin tưởng anh thôi.”

Cố Anh Kiệt mặt mày suy sụp: “Từ gian xảo này là dùng để khích lệ sao?”

“Đương nhiên là không, sao em lại khen anh được.” Tần Vũ Phi nhanh chóng gạt phăng, Cố Anh Kiệt cười to.

Hai người thỏa thuận xong, sau đó cúp máy.

Lòng Tần Vũ Phi bình tĩnh hơn phân nửa, nhưng Cố Anh Kiệt thì lại càng nôn nóng. Nhìn qua chuyện gặp cha mẹ này còn khó hơn anh tưởng tượng, lúc trước lực chú ý của anh chỉ đặt ở mẹ, bây giờ xem ra cánh cửa của Tần Văn Dịch cũng không thoải mái hơn bao nhiêu.

Cố Anh Kiệt suy nghĩ, xuống phòng khách ngồi, trước hết phải dụ mẹ vui vẻ đã, như vậy qua xong cửa của cha vợ đại nhân liền có thể giải quyết luôn cánh cửa này của mẹ.

Bà Cố đang xem ti vi, thấy con trai xuống liền vui vẻ. Mẹ con hai người vừa xem ti vi vừa nói chuyện trong nhà, ti vi đang chiếu thể loại tâm lý gia đình, bà Cố xem rất chăm chú, nhân cơ hội nói rất thích cô gái tên Đình Đình kia. Cố Anh Kiệt giả điếc, bà Cố bị làm mất mặt, không nhắc tới việc này nữa.

Một lúc sau, không biết bà nhớ tới cái gì liền nhắc đến Tần Vũ Phi. Cố Anh Kiệt giật mình, cho rằng anh trai đã bép xép cái gì, cuối cùng bà Cố vẫn chưa biết quan hệ của anh và Tần Vũ Phi, bởi vì nhắc đến Đình Đình mới nhớ ra hôm đó gặp Tần Vũ Phi. Bà nói đã nghe người khác kể chuyện của Tần Vũ Phi, nói tính tình đại tiểu thư của cô quá lớn.

Cố Anh Kiệt tỉnh bơ không lên tiếng.

“Cô ấy cũng kỳ lạ, mấy năm nay không có bạn trai, lại thường đi chơi chung với chị em bạn bè.”

Cố Anh Kiệt thầm nói hội chị em của mẹ một khi đã tụ tập liền mở một đại hội bát quái thật lớn đấy.

“Không phải mẹ nói xấu sau lưng người ta, nhưng con thử nghĩ xem, cô gái này thật sự không biết nghi gia gì cả, suốt ngày ham chơi. Nghe nói lúc ở Mĩ du học có một người bạn trai, cuối cùng chẳng ra đâu vào đâu cả. Con trai của dì con học cùng trường với nó, nói có người đồn rằng con bé đã từng sinh con ở đó, cũng không biết là thật hay giả, nhưng thật lòng mà nói lời đồn đại về nó thực sự không tốt cho lắm, mẹ có lòng muốn khuyên bà Tần vài câu mà cũng không biết nói thế nào. Mọi người thân thiết như thế, thường hay đánh bài với nhau, nhưng bà ấy cũng ít khi nói tới con gái. Thật ra là phụ nữ, diêm dăm nho nhã thì tốt hơn, giống như chị dâu của con đấy, thông thư đạt lễ, biết tiến biết lùi. Bà Tần hơi chiều Tần Vũ Phi quá rồi, như vậy không tốt cho nó, chuyện khó nghe bên ngoài mà đồn ra thì chịu thiệt là con gái bà ấy chứ còn ai nữa.”

Cố Anh Kiệt không thể nhịn được nữa, anh nói: “Mẹ, Tần Vũ Phi rất tốt

mà.”

Bà Cố gật đầu, “Thì hẳn là không xấu, cô ấy sạch sẽ, đôi mắt có thần, mặt mày cũng không tệ.”

“Cô ấy ở Mĩ sinh con chỉ là lời đồn thôi.”

“A, con biết chuyện này sao? Tốt nhất là không có, nếu không sau đó nó lập gia đình, bên kia chắc chắn sẽ chú ý tới. Tuy Tần gia có tiền nhưng đàn ông ai không ngại chuyện này chứ. Lần sau mẹ phải nói với dì con chuyện này là giả thôi.”

“Đúng rồi, mẹ phải nói với dì đi, bà ấy đã truyền tới tai ai thì tốt nhất là phải nói rõ với người đó. Vũ Phi tốt, tuy cô ấy hơi có tính tình đại tiểu thư, nhưng ai được nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên lại không như thế, chưa nói đâu xa, mẹ xem chị con đi, chẳng phải cũng không thua kém gì cô ấy đúng không? So với loại phụ nữ trong lòng khó chịu còn giả bộ dịu dàng hiền lành, tính cách Vũ Phi ngay thẳng đơn thuần đáng yêu hơn bao nhiêu!”

Bà Cố đã cảm thấy có chỗ không đúng, lẳng lặng nhìn con trai.

“Thật ra có hay không lo việc nhà không liên quan gì đến việc thích ra ngoài chơi cả. Lúc ra ngoài chơi thì có thể thư giãn, làm những gì mình thích, chỉ cần có chừng mực là được. Cái mà họ gọi là nhà, chính là tình cảm vợ chồng tốt, tôn trọng bảo vệ lẫn nhau, sống vui vẻ hạnh phúc. Đó mới là biết lo cho gia đình. Quan niệm lạc hậu của mẹ phải thay đổi rồi, mẹ đừng thấy cô gái nhu thuận yên tĩnh nào cũng bảo tốt, ai phải ở chung lâu mới hiểu rõ người đó, nghe người khác nói vài câu mà đánh giá ngay là không được.”

Bà Cố há hốc mồm, phản ứng này của con trai có phải hơi quá rồi không. “A Kiệt, con sao vậy?”

“Mẹ, Vũ Phi là bạn gái của con.”

“...” Bà Cố cho rằng mình đã nghe nhầm.

“Con và cô ấy đang yêu nhau, con rất yêu cô ấy.”

“...” Bà Cố ngắt ra.

“Con rất hiểu cô ấy. Cô ấy không hề giống như mẹ nghĩ, cô ấy rất đáng yêu. Con vốn muốn nói cho mẹ sớm hơn, nhưng vì biết cô ấy không phải mẫu người mẹ thích nên định tìm cơ hội thích hợp rồi nói sau. Nhưng thân là bạn trai, có người nói cô ấy không tốt thế này không tốt thế kia trước mặt con, thậm chí còn có lời đồn đãi vô căn cứ như thế, nếu con không nói giúp cô ấy, vậy con làm đàn ông quá thất bại.” Cô Anh Kiệt nhìn mẹ, lấy thái độ chắc chắn nhất nói. “Mẹ, Vũ Phi là bạn gái con, con và cô ấy rất nghiêm túc, chúng con đã nghĩ đến chuyện gặp cha mẹ rồi. Nếu như có thể, con nói thật, nếu không có bất cứ chuyện gì đột ngột xảy ra, con muốn kết hôn với cô ấy.”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 44

Qua một hồi lâu bà Cố cũng chưa hoàn hồn lại, hơn nửa ngày mới nhớ ra mình muốn hỏi: “Con trai à, con còn gì muốn nói với mẹ không?” Còn cái gì có sức kích động hơn tốt nhất là nói hết một lần đi, bà đã lớn tuổi rồi, không thể chịu được quá nhiều hù dọa.

“Hết rồi mẹ.”

“Con chắc chắn chưa?” Bà Cố cẩn thận hỏi.

“Chắc mà.” Cố Anh Kiệt hơi không hiểu, “Mẹ, mẹ nghĩ nên còn chuyện gì nữa sao?”

Bà Cố nghĩ một chút, cân nhắc uốn lưỡi bảy lần, “Ừ, các con đã đi tới bước đó chưa?”

“Con vừa nói rồi mà, đã dự định gặp cha mẹ hai bên, bây giờ chúng con rất ổn định, tin tưởng lẫn nhau, cảm thấy có thể gặp người nhà rồi, nên xác định quan hệ thôi.”

Điều bà Cố muốn nghe không phải chuyện này, bà lại suy nghĩ, “Mẹ đang nói là, quan hệ của bọn con, ừm, rất thân mật à?”

Một lúc sau Cố Anh Kiệt phản ứng lại, anh hiểu rồi, mẹ thật đúng là khéo léo nhỉ. Anh tuy rằng đã quen rất nhiều bạn gái, cũng chơi rất phóng khoáng, nhưng đây là lần đầu tiên cùng mẹ nói loại chuyện này, mặt không khỏi ngượng ngùng đỏ lên, nhưng vẫn thừa nhận: “Vâng, chúng con rất thân mật.” Thật ra chẳng phải là muốn hỏi đã lên giường chưa thôi à, nhưng sao lại hỏi cái này?!

Cố Anh Kiệt lại ngơ ngác một hồi, bỗng nhiên hiểu ra, vội nói: “Cô ấy

không có thai, mẹ yên tâm đi, không phải vì thế mà chúng con dự định thông báo cho cha mẹ đâu, chỉ là tự nhiên mà đi tới bước này thôi, cũng đến lúc phải nói cho gia đình rồi, chứ không phải do mang thai gì cả.”

“Thế à.” Bà Cố cũng không biết nên nói gì nữa, chuyện này thật sự ngoài ý muốn, rất là ngoài ý muốn. Bà và mẹ Tần Vũ Phi thường hay tụ họp một hội chơi bài với nhau, đều là bạn bè quen biết cả nhưng bà vẫn không có ý định tác hợp cho con trai và Tần Vũ Phi là vì nghĩ cô gái này không thích hợp, hơn nữa hai nhà chạm mặt vài lần, thậm chí hôm qua mới gặp một lần nữa, đều hoàn toàn không thấy có gì khác thường.

Đúng rồi, lúc gặp mặt hôm qua, bà đang sắp xếp xem mắt cho Cố Anh Kiệt, Tần Vũ Phi cũng đã thấy.

Trong lòng bà Cố không hề thoải mái, chuyện này sao lại khó chịu như vậy nhỉ.

“Mẹ, mẹ thấy sao?” Cố Anh Kiệt hỏi, muốn rên sắt khi còn nóng.

Bà Cố im lặng một lúc, còn có thể thấy thế nào, bà thấy không hợp, nhưng con trai một hơi nói mình rất yêu cô ấy, quan hệ ổn định, muốn gặp cha mẹ, sau đó dự định kết hôn, thái độ còn kiên quyết như vậy. Bà không thể trái lương tâm nói mình rất vui, nhưng nếu bây giờ bà ngay lập tức phản đối chẳng phải sẽ làm con mất mặt sao? Làm nó buồn, ảnh hưởng đến quan hệ mẹ con là không được, phải thật cẩn thận xử lý thôi.

“Mẹ phải từ từ suy nghĩ đã.” Bà Cố nói như vậy.

Tuy rằng Cố Anh Kiệt đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn hơi thất vọng, chỉ phải nói: “Được rồi, sau này nếu có cơ hội, mọi người cùng nhau ra ngoài đi chơi ăn uống, mẹ thân với cô ấy nhiều hơn chắc chắn sẽ thích cô ấy.” Lời này cũng chỉ là hình thức thôi, nếu bà Cố có ý muốn gặp Tần Vũ Phi cũng sẽ không nói “Từ từ suy nghĩ” như vậy đâu, Cố Anh Kiệt rất hiểu chuyện này.

Quả nhiên bà Cố chỉ gật đầu với đề nghị của con trai, không hề mở miệng nói “Được”.

Cố Anh Kiệt không chế tâm trạng, không hề nhắc lại việc này, bà Cố cũng tập trung xem ti vi, cũng không đề cập đến việc này nữa. Cố Anh Kiệt không còn tâm trạng để xem ti vi, không biết ti vi chiếu những gì, anh chỉ kích lệ bản thân, phải kiên trì, không được gấp, tình hình bây giờ cũng không tính là quá tệ... Ít nhất... mẹ vẫn nể tình chưa phản đối, cứ chậm chậm kéo dài thời gian là được rồi, đến Tần Vũ Phi nóng nảy khó chiều như thế anh còn đối phó được, cửa này của mẹ chắc chắn sẽ không thành vấn đề.

Nghĩ đến tính tình nóng nảy của Tần Vũ Phi, lúc trước còn chơi trò trẻ con xóa số điện thoại, không nhận điện thoại, bày sắc mặt cho anh xem, trợn anh, thế nhưng sẽ lại len lén nhìn anh, bị anh bắt được vài lần. Bây giờ nhớ lại, hành động khi đó của cô thật sự rất đáng yêu. Sao lại đáng yêu như vậy nhỉ? Khóe miệng Cố Anh Kiệt cong lên, không khỏi cười một tiếng.

Bà Cố len lén nhìn con trai, thỉnh thoảng thấy anh nở nụ cười, còn là nụ cười hạnh phúc ngây ngất, là nụ cười vô duyên vô cớ, chẳng hiểu sao lại tự cười một mình, bà Cố quay đầu sang một bên không thèm nhìn anh nữa.

Lúc Cố Anh Kiệt trở về phòng, vốn muốn gọi điện cho Tần Vũ Phi, nhưng lại lo nếu nói cho cô biết anh đã thẳng thắn nói chuyện với mẹ sẽ làm cô sợ, dù sao tiếp theo hay không tiếp theo mẹ cũng không tỏ thái độ, đây hẳn là tin tức xấu đối với Tần Vũ Phi.

Quên đi, người phụ nữ này nhất gan, thích suy nghĩ nhiều, để tránh hôm nay cô không ngủ được vẫn nên im lặng thì tốt hơn. Đợi đến khi Tần Văn Dịch triệu kiến, anh sẽ báo cáo với cô sau.

Hôm sau, Tần Vũ Phi lại đợi cả ngày mà Tần Văn Dịch cũng không nhắc đến việc này với cô. Buổi trưa ông kêu cô cùng đi ăn, lòng cô thấp thỏm hồi hộp, không thể từ chối được phải đi. Cuối cùng ông chỉ nói họ hàng xa nào đấy trong gia tộc muốn tổ chức mừng thọ, lúc đó cả gia đình cùng đi, bảo cô giúp ông chuẩn bị quà mừng, vì đã lâu không gặp nên ngoài quà

mừng thọ còn phải chuẩn bị quà cho tất cả già trẻ lớn nhỏ.

Sau đó, không nói gì thêm.

Tần Vũ Phi vẫn đợi, nhưng không còn gì khác để nói sao? Không còn vấn đề gì nữa à? Tần Vũ Phi cẩn thận hỏi còn chuyện gì không, Tần Văn Dịch liếc cô: “Gần đây con rất rảnh rồi đúng không nhỉ? Muốn ba sắp xếp thêm việc cho con không?” Tần Vũ Phi lắc đầu, nhưng lòng thầm cảm thấy kỳ lạ. Chiến thuật tâm lý của lão ba bây giờ đã cao siêu thế rồi sao? Chẳng lẽ ông muốn dồn họ vào đường cùng rồi mới ra tay à?

Tần Vũ Phi lại đợi nửa ngày, lúc sắp tan tầm rồi cuộc không chịu nổi nữa trực tiếp đi tìm Cừu Chính Khanh, hỏi xem anh ta có nói chuyện cô và Cố Anh Kiệt cho ba không.

Cừu Chính Khanh hơi kinh ngạc: “Tần tổng biết rồi à? Không phải do tôi nói đâu.”

Đến lượt Tần Vũ Phi ngơ ngác, “Anh nói là, anh hợp với ba tôi nửa ngày mà không hề đề cập đến chuyện của tôi và Cố Anh Kiệt sao?”

“Đúng vậy.” Vẻ mặt Cừu Chính Khanh rất nghiêm túc, “Đó là chuyện riêng của các cô, nếu muốn Tần tổng biết cũng phải do chính hai người nói với ông ấy chứ, tôi là người ngoài, sao lại nhắc đến việc này? Chuyện nhà của cô xử lý thế nào tôi không biết, cần gì phải nói lung tung buôn chuyện?”

Anh nhìn biểu cảm của Tần Vũ Phi một chút, chợt hiểu ra: “Không phải cô nói với tôi việc này là để tôi nói với ba cô đấy chứ?”

“Đương nhiên là không!” Tần Vũ Phi thở hắt hên, quay đầu bỏ đi.

Cái tên nghiêm túc chết tiệt này, thật sự là vô dụng quá!!!! Trông cậy vào hần ta? Sao cô lại có suy nghĩ như vậy nhỉ, thực sự đúng là heo, đàn độn muốn chết!

Lúc cô vẫn đang tức giận thì chuông điện thoại vang lên, cô nhận điện,

là Cừu Chính Khanh: “Quản lý Tần, nếu cô muốn tôi truyền đạt giúp việc này với Tần tổng, tôi cũng có thể hỗ trợ đây.”

“Không cần!” Tần Vũ Phi ngắt máy. Tên Cừu Chính Khanh này thực sự làm người ta tức chết, hại cô chờ đợi lo lắng đề phòng hết hai ngày, tất cả đều do hắn ta.

Cô gọi cho Cố Anh Kiệt, cầm giận lên án “Tội ác” của Cừu Chính Khanh. Cố Anh Kiệt dỗ dành cô: “Được rồi, đừng nóng, em phải nhìn đến chỗ tốt, Cừu tổng là một người nghiêm túc không nói lung tung, rất đáng để tin cậy không phải sao? Ba em mời được một người quản lý công ty có năng lực có nhân phẩm đáng tin nhiệm như vậy, em cũng có một người bạn như thế không phải chuyện tốt à?”

“Không tốt tí nào.” Cô vẫn muốn nổi giận. “Vậy bây giờ làm sao đây? Tôi về nhà em nói với ba mẹ luôn à?”

“Em thấy ok là được rồi.”

Tần Vũ Phi thở dài, “Cố Anh Kiệt, nếu ba em đặt ra yêu cầu với anh, anh không được hoảng sợ đâu đây.”

“Được.”

“Nếu ông có yêu cầu gì khác, không thể đồng ý vui vẻ được, anh cũng không được hoảng sợ.”

“Được.”

“Buổi tối em sẽ tìm cơ hội nói với ông ấy.”

“Ừm.” Cố Anh Kiệt thấy được sự lo lắng của Tần Vũ Phi nên cũng không nhắc đến chuyện mẹ anh. Lúc ngắt máy, anh suy nghĩ một chút, thu dọn đồ đạc tan tâm về sớm.

Cố Anh Kiệt đến cửa hàng tổng hợp, vừa đi vừa gọi về nhà, nói hôm nay

anh không về ăn cơm nhưng tối sẽ về ngủ. Lúc này phải ổn định tâm lý mẹ, làm bà an tâm, nguyên tắc này anh biết. Bà Cố gặp phải chuyện tối qua, trở nên rất nhạy cảm, vừa nghe con trai nói không về nhà ăn liền hỏi: “Con muốn hẹn hò với Tần Vũ Phi à?”

“Không phải, con đang ở ngoài nên không có thời gian, chốc nữa con đi thăm Tần tổng, không phải hôm qua con đã nói với mẹ rồi sao? Chúng con đã tiến hành bước gặp cha mẹ rồi.”

Bà Cố định mở miệng nhưng lại nhịn xuống, con trai nói thế không phải đang ám chỉ rằng bên kia muốn gặp anh, nhưng bên nhà trai bà lại không yêu cầu gặp Tần Vũ Phi, có hơi không đúng? Bà Cố gác máy cân nhắc một chút.

Cố Anh Kiệt đi dạo một vòng, quyết định mua một hộp xì gà, anh thấy Tần Văn Dịch hút một lần nên biết ông thích, hơn nữa đã từng thấy nhãn hiệu này trong phòng làm việc của ông, hôm nay thời gian hơi gấp, không kịp chuẩn bị cái khác nên mua tạm cái này là được rồi. Lấy lòng ông bằng xì gà, lại mua cho bà Cố một cái khăn lụa hàng hiệu, quà đã đủ, lòng anh cũng kiên định hơn, vì vậy gọi cho Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi vừa về đến nhà liền đứng ngồi không yên, vô cùng đau đầu về chuyện thăng trầm tình cảm này. Cuối cùng cô quyết định tìm mẹ nói trước, sau đó để mẹ nói với ba. Đang tập diễn được một nửa, chuông điện thoại vang lên, nhìn màn hình nhấp nháy tên Cố Anh Kiệt, cô nhanh chóng bắt máy, vừa mở miệng liền nói: “Anh đừng có gấp, em định ăn cơm xong mới nói, phải tấn công mẹ trước.”

“Không cần hành động riêng lẻ nữa, làm cùng nhau đi. Ăn cơm xong em chờ anh, anh sang nhà em thăm hỏi.”

Tần Vũ Phi ngẩn ngơ: “Anh tới làm gì?”

“Tới gặp cha mẹ của bạn gái anh.” Cố Anh Kiệt tức giận, cô gái ngốc này, thế nên chuyện lớn như vậy làm sao yên tâm giao cho cô được.

Tần Vũ Phi rút cuộc cũng phản ứng lại, “À à à, anh muốn sang đây sao?”

“Ừ. Anh đang trong cửa hàng, vừa mua xong quà, chờ gia đình em ăn cơm xong sẽ qua.”

“Vậy anh ăn gì?”

“Tìm bữa một nhà hàng nào đó giải quyết là được rồi.”

Tần Vũ Phi đau lòng, anh đã khổ cực mua quà lại còn phải cô đơn ăn cơm một mình. Cô kích động: “Hay anh sang nhà em ăn tối đi.”

“Chưa hẹn đã sang là vô lễ.” Anh đã nghĩ rồi.

“Vậy thì có liên quan gì đâu? Anh tới đi, em kêu phòng bếp làm thêm mấy món cho anh.” Tần Vũ Phi nhảy lên, mặt đỏ vì phấn khích, “Anh chắc chắn phải tới đó!” Giọng cô rất kích động khiến cho Cố Anh Kiệt mỉm cười.

“Vậy được rồi.” Anh nói, “Không cần quá phiền phức đâu, lấy thêm một bộ bát đĩa là được rồi, bây giờ anh qua luôn.”

Tần Vũ Phi ngắt máy, nhanh chóng chạy xuống lầu. Sao có thể chỉ lấy thêm một bộ bát đĩa thôi được, đây là lần đầu tiên Cố Anh Kiệt tới nhà cô, nhất định phải chiêu đãi thật tốt. Lúc chạy xuống bậc thang cuối cùng cô suýt chút ngã xuống, nhưng không khỏi cười ra tiếng. Anh biết cô căng thẳng, nên muốn đích thân sang giúp cô, cô cảm thấy vô cùng vui vẻ, anh thật sự rất tốt rất tốt.

Lúc chạy đến phòng bếp viên mặt cô đã nóng lên, mũi cay cay, sao anh có thể tốt như thế, tốt đến mức làm cô muốn khóc, “Tôi muốn thêm hai món nữa.” Cô lớn tiếng nói, không đầu không đuôi, giọng rất cứng rắn.

Đầu bếp Tần gia sợ hãi nhảy dựng lên, thế này là sao, đại tiểu thư khóc đòi thêm món, bất kể thế nào tôi cũng sẽ thêm cho cô mà! Đầu bếp nhanh chóng mở tủ lấy nguyên liệu nấu ăn, hỏi Tần Vũ Phi muốn làm món gì. Tần

Vũ Phi hoàn toàn không biết mình đã dọa sợ đầu bếp, trong đầu cô chỉ có Cố Anh Kiệt, liền chọn hai món mà anh thích ăn.

Rất nhanh đã đến bữa cơm tối, bà Tần ngồi xem ti vi trong phòng khách chờ, Tần Văn Dịch vừa đi xuống liền thấy con gái đi qua đi lại giữa phòng bếp và phòng khách, rất kỳ lạ, ông hỏi: “Con đang làm gì thế?”

Tần Vũ Phi đỏ mặt: “Con có bạn tới chơi.” Vừa nói chuyện điện thoại xong, Cố Anh Kiệt đang đỗ xe.

Tần Văn Dịch cũng không để tâm, có bạn tới thì lấy thêm đôi đũa thôi, ông chỉ nói với con một câu: “Hấp ta hấp tấp.”

Đúng lúc này chuông cửa liền vang lên.

Tần Vũ Phi vừa nghe thấy âm thanh này liền kích động ngẩng đầu ưỡn ngực lớn tiếng nói: “Là bạn trai tới! Bạn trai!!!!”

Tần Văn Dịch kinh ngạc. Tần Vũ Phi mặt mày nở hoa, chạy vội tới kích động kéo mạnh cửa.

Tèn tén ten!!!!

Một vị nhân viên chuyển phát nhanh đang đứng ngoài cửa.

Tần Vũ Phi há hốc mồm.

Nhân viên chuyển phát nhanh mời cô ký nhận hàng, cô không hề phản ứng, quản gia bên cạnh đứng lúc đi lên xử lý việc này. Tần Vũ Phi quay đầu lại, nhìn vẻ mặt hoảng sợ của ba và biểu cảm kinh dị của mẹ khi nghe được tin, ngượng ngùng nói: “Không phải anh ta, anh ta không phải bạn trai con.”

Nhân viên chuyển phát nhanh không hiểu gia đình này đang làm gì, giao hàng xong liền đi. Quản gia vừa muốn đóng cửa thì thấy một người đàn ông trẻ tuổi đi ngang qua nhân viên chuyển phát lúc này, đứng trước cửa.

Sau khi Cố Anh Kiệt dừng xe liền đứng một lúc, tâm trạng rất căng

thẳng. Anh cần bình tĩnh, tỉnh táo một chút, sau khi chuẩn bị tâm lý thật tốt, hít một hơi thật sâu, lúc này mới đi đến cửa lớn của Tần gia. Xa xa thấy nhân viên chuyển phát nhanh đang giao hàng, anh không dừng bước, tiếp tục đi tới, vừa lúc quản gia còn chưa đóng cửa. Sau đó Cố Anh Kiệt kinh ngạc nhìn thấy cả nhà họ Tần đều đang đứng ở cửa, từ gần đến xa lần lượt là Tần Vũ Phi, Tần Văn Dịch, bà Tần.

Cục diện gì đây?

Tần Vũ Phi mặt đỏ bừng, thấy bạn trai chính quy tới cũng không hề nói gì, khí thế vũ bão lúc này đã không thấy tăm hơi. Cô ai oán nhìn chằm chằm Cố Anh Kiệt, anh hoàn toàn mờ mịt.

Tần Văn Dịch cũng không nói gì, ông vừa hoàn hồn từ chuyện con gái quen với một nhân viên chuyển phát nhanh thì thấy Cố Anh Kiệt. Chuyện này không đáng sợ, nhưng rất đáng kinh ngạc, chỉ có bà Tần phản ứng nhanh nhất. “Cố thiếu, vào đi.” Bất chuyện xong bà len lén liếc chồng một cái, cho dù là thân phận gì, đứng cửa là thế nào? Vậy là tất cả mọi người cùng vào nhà.

Tần Văn Dịch cũng lấy lại tinh thần, gật đầu chào hỏi: “A Kiệt.”

Cố Anh Kiệt khách khí: “Thật ngại quá, không đến chào hỏi mọi người sớm hơn, đây là quà cháu mua tặng Tần tổng và bác gái ạ.”

Tần Văn Dịch và bà Tần khách sáo tiếp nhận, quản gia đi lên trước cảm xuống. Mọi người cùng nhau vào nhà ăn, Cố Anh Kiệt nghĩ đã hoàn thành bước đầu tiên liền thở phào một hơi. Thừa dịp chỉ còn hai người ở phía sau, anh nhỏ giọng hỏi Tần Vũ Phi: “Lúc này có chuyện gì vậy?”

“Hừ.” Tần Vũ Phi giở tính bướng bỉnh: “Đều do anh hết.”

Tần Văn Dịch đứng ở phía trước nghe thấy, nhăn mặt, con gái ông cố tình gây sự, có lẽ ông không cần quan tâm đâu nhỉ, sau đó lại nghe thấy Cố Anh Kiệt trả lời.

“Ừ, không có chuyện gì là tốt rồi.”

Tần Văn Dịch không nói gì, cậu thanh niên này rất biết giả ngu nhỉ, chiêu lấy ít địch nhiều này không tệ đây.

Bên kia, Cố gia.

Bà Cố gọi con cả về ăn cơm, sau khi ăn xong bắt anh cùng bà xem ti vi, sau đó thấy xung quanh không có ai liền nói với anh chuyện Cố Anh Kiệt tự nhận đang quen Tần Vũ Phi. “Có một số việc mẹ không thể nói chuyện với nó được. Các con là anh em, con tìm cơ hội hỏi nó tình huống cụ thể, xem nó dự định thế nào. Con cố khuyên nó đừng kích động, chuyện yêu đương này trong lúc yêu thì thế nào cũng cảm thấy tốt, nhưng chờ thêm một đoạn thời gian nữa thì mới biết rõ được, mới có thể lâu dài.” Thật ra vấn đề chính bà muốn nói là câu cuối cùng này.

“Dạ.” Cố Anh Huy ngay lập tức đồng ý. “Nhưng mẹ à, A Kiệt đã lớn rồi, nó cũng tự biết quyết định chuyện của mình, mẹ đừng quá lo lắng. Có vài chuyện con hỏi nhiều quá cũng không tốt, nên mẹ đừng gấp, sau này có cơ hội con sẽ nói chuyện với nó, mẹ cũng đừng giục con đấy.” Vấn đề chính mà người làm con muốn nói cũng là câu cuối cùng.

Bà Cố suy nghĩ một chút, rốt cuộc phát hiện có chỗ không đúng. “A Huy à, con không kinh ngạc sao?”

“Kinh ngạc gì hả mẹ?”

“A Kiệt và Tần Vũ Phi chứ còn gì. Một dấu hiệu nhỏ thôi cũng không có mà đột nhiên đã nói yêu rồi, đối tượng lại là cô ấy.”

“À, con thấy chúng nó từ trước rồi.”

“Lúc nào?” Giọng bà Cố tăng lên mấy bậc.

“Lúc A Kiệt nằm viện, lần mà mẹ bị đau lưng ấy, con mang canh lên cho nó thì thấy Tần tiểu thư đang ở trong.”

“Cho nên cô ấy có đến thăm nó đúng không?” Bà Cố nói nhỏ, thật ra điều bà lo nhất là tính tình đại tiểu thư của Tần Vũ Phi, không giống kiểu người biết quan tâm đến người khác. Hơn nữa những buồn phiền này bà đều nói trong lòng, A Kiệt nằm viện mà bạn gái nó cũng không đến thăm, trong nhà bừa bộn lại không ai dọn dẹp, muốn có bạn gái như thế để làm gì, sau này lấy về nhà càng không thể yên tâm. Người giúp việc thì người giúp việc, nhưng nếu vợ không chăm sóc thì mười người giúp việc cũng không bù đắp được.

Cố Anh Huy nhớ lại cảnh tượng lúc đó liền không nhịn được cười, lúc đó anh mượn cớ rời đi là để kiếm một góc khuất cười không biết bao lâu.

Bà Cố không vui, bây giờ là như thế nào đây, sao đứa nào ngồi cạnh bà cũng cười vô cớ như bị bệnh tâm thần thế.

Cố Anh Huy bị mẹ trùng, sờ sờ mũi, chỉ phải nói. “Lúc con đến thấy Tần tiểu thư đang ôm chân A Kiệt, giúp nó cắt móng chân.”

Bà Cố đình trệ. Bà hoàn toàn không thể tưởng tượng ra đó là khung cảnh thế nào đâu.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thỉnh Phong

Chương 45

Cố Anh Kiệt ngồi vào bàn lớn trong phòng ăn Tần gia, lòng rất hồi hộp. Theo lý mà nói, anh đã từng trải qua trường hợp lớn hơn, đã từng thấy những vật cao cấp hơn của người khác, cảnh gia đình cùng nhau ăn tối như vậy hẳn là có thể ứng phó thành thạo, hướng hồ trước khi đến anh còn dành thời gian xây dựng nền tảng tâm lý vững chắc như thế. Nhưng có một số chuyện không thể khác được, cho dù đã chuẩn bị rất kỹ, cũng sẽ vì quá dễ tâm mà căng thẳng.

Đúng vậy, vô cùng dễ tâm. Anh cấp bách mong muốn có thể để lại ấn tượng tốt trước Tần Văn Dịch. Tuy rằng đã sớm quen biết nhau, nhưng nếu có hình ảnh xấu gì bây giờ mới tỏ ra vẻ tốt thì đã muộn. Cố Anh Kiệt bỗng nhớ tới hình tượng “Lãng nhăng” của mình, lúc trước anh không chấp nhận việc bản thân đa tình đào hoa, nhưng bây giờ bị Tần Vũ Phi tẩy não thành công, anh cũng đã kiểm điểm thiếu sót này của mình, chỉ hy vọng với tư cách là gia trưởng, Tần Văn Dịch sẽ không tính toán tình sử trong quá khứ của anh, bây giờ anh thật sự một lòng một dạ với con gái của ông mà.

Cố Anh Kiệt cẩn thận ăn cơm, thăm quan sát biểu tình của Tần Văn Dịch. Nhưng vẻ mặt ông vẫn như cũ, không hề phát hiện ra điều gì bất thường, giống như người đàn ông trẻ tuổi đang cùng ăn cơm này không phải người bạn trai đầu tiên con gái đưa về nhà mà chỉ là bạn hợp tác làm ăn bình thường, hơi mang vẻ công việc xã giao. Trái lại bà Tần mỉm cười, vẫn luôn quan tâm Cố Anh Kiệt, bà rõ ràng có một vấn đề trong lòng nhưng không muốn hỏi.

Cố Anh Kiệt càng hồi hộp hơn, hai vị này mặt không biến sắc, thâm sâu khó lường, anh cũng không dám nói nhiều, sợ rằng càng nói càng sai, chỉ cố tỏ ra nhã nhặn khéo léo, đáng tiếc bạn gái Tần Vũ Phi liều mạng gấp thức ăn cho anh, chắt vào bát một ngọn núi nhỏ, hoàn toàn hủy đi khí chất thanh cao

của anh.

Cố Anh Kiệt hắng giọng nhìn qua Tần Vũ Phi, muốn ra hiệu cho cô không nên gấp nữa, đắp nặn hình tượng của bạn trai thành đồ tham ăn trước mặt ba mẹ rất thích hợp à?

Nhưng Tần Vũ Phi lại cười với anh, còn nhỏ giọng nói: “Anh phải ăn nhiều một chút, em cố ý bảo đầu bếp làm cho anh đấy, đều là món anh thích cả.”

Cô cười ngọt ngào, giọng nói mềm mại như vậy, lòng Cố Anh Kiệt đều sắp tan thành nước rồi. Nữ vương khó chiều nhà anh cũng sẽ có lúc dịu dàng động lòng người thế sao, Cố Anh Kiệt bị dòng nước ấm này dẫn qua ngay lập tức mềm lòng, đồ thăm ăn thì đồ tham ăn, dù sao anh cũng sẽ không béo.

Tần Văn Dịch biết Cố Anh Kiệt căng thẳng, ông cũng không có ý định nói về chuyện tình cảm của con gái trên bàn cơm, thứ nhất là muốn để Cố Anh Kiệt ngon miệng, không định làm anh căng khách sáo, thứ hai là muốn Cố Anh Kiệt lo lắng khẩn trương, đừng tưởng con gái của Tần Văn Dịch này dễ theo đuổi, người làm cha như ông chắc chắn sẽ không để anh qua cửa dễ dàng như vậy, anh phải biết giác ngộ và chú ý mới tốt, ít nhất nếu sau này có chuyện gì anh sẽ nhớ đến sự nghiêm khắc của Tần Văn Dịch ông, cẩn thận mà chăm sóc con gái ông, tốt với nó.

Mà bà Tần cũng rất hiểu chồng, ông không lên tiếng ắt có mưu tính riêng, bà đương nhiên sẽ phối hợp, cũng không nói nhiều, chỉ tán gẫu vài việc gia đình rồi bảo Cố Anh Kiệt ăn nhiều một chút, trao lại quyền “Bức cung” cho Tần Văn Dịch.

Vì vậy bữa cơm này mọi người chưa nhắc lời nào về chính sự, bầu không khí chỉ lung lay trò chuyện vài câu. Mà Cố Anh Kiệt bị Tần Vũ Phi đốn rất nhiều thức ăn, chỉ có thể vui đầu khổ cực chiến đấu. Lòng Tần Vũ Phi tràn đầy vui vẻ hoàn toàn không để tâm đến bất kỳ chuyện nào khác. Cố Anh Kiệt vì cô mà đến, việc gặp cha mẹ kinh khủng như thế anh lại chủ động làm, cô cảm thấy vô cùng cảm động.

Cứ như vậy, không nghĩ đến, chàng hoàng tử thân mang giáp sắt cười bạch mã vì công chúa yêu dấu mà tiến lên nghênh chiến cha mẹ, sau bữa cơm, chưa hoàn thành bất kỳ việc chính nào đã cơm no rượu say.

Lúc Cố Anh Kiệt đã vất vả ăn hết toàn bộ thức ăn mà Tần Vũ Phi gấp anh thấy chính mình đã không đứng dậy được nữa, nhưng chỉ trong tích tắc, vừa thấy ánh mắt mang ý cười của Tần Văn Dịch và bà Cố, anh liền cảm thấy có thể đứng lên được rồi, lưng thẳng tắp, sinh khí dồi dào.

Tần Văn Dịch bảo Cố Anh Kiệt đến phòng khách nghỉ ngơi một chút. Tần Vũ Phi hết sức phấn khởi cũng đi, còn kêu quản gia chuẩn bị một bàn hoa quả lớn.

“Cố Anh Kiệt, ăn trái cây đi.” Tần Vũ Phi cười vô cùng ngọt ngào, nhưng Cố Anh Kiệt lại muốn khóc, thật sự không thể giả vờ được nữa.

“Ăn đi.” Cô nói.

Tần Văn Dịch không nói lời nào, chỉ nhìn xem Cố Anh Kiệt giải quyết làm sao. Ông vẫn đang quan sát anh, lượng thức ăn con gái đã gấp có thể làm một con heo ăn no, cho nên Tần Văn Dịch thấy Cố Anh Kiệt ăn đến cuối cùng như vậy đã là rất cố gắng rồi. Nhưng cô con gái ngốc của ông chỉ biết cười ngây ngô, không hề biết săn sóc gì cả. Thật ra chỉ cần ông mở miệng là có thể giúp anh giải vây, nhưng ông không định làm thế.

“Anh muốn uống trà.” Cố Anh Kiệt nói với Tần Vũ Phi, không hề nói anh bị cô ép ăn quá nhiều, cũng chưa nói anh không muốn ăn trái cây của cô, nhưng lại nói ra yêu cầu khác.

“Lúc này ăn quá mệt rồi à?” Tần Vũ Phi hỏi, quay đầu nói quản gia chuẩn bị trà.

“Ừ.” Cố Anh Kiệt gật đầu, bình tĩnh nói: “Hơn nữa đã ăn rất no.”

“À.” Tần Vũ Phi lúc này mới phản ứng lại, anh quá no, không muốn ăn trái cây nữa. Cô hơi ngượng ngùng cười cười, biết bản thân đã làm

việc tốt, nhưng anh cũng quá ngốc, ăn không được nữa thì nói với cô một tiếng, lúc này quá vui nên quên mất phải để ý. Cô nhìn bụng của anh, cũng đâu có tròn lắm đâu. Ày, tay ngứa quá, nếu không có mặt ba mẹ cô thật muốn sờ sờ bụng anh một chút.

Bà Tần cầm ấm trà quản gia mang lên, đưa tay rót cho Cố Anh Kiệt một tách, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tần Văn Dịch, cười tủm tỉm nhìn anh, hỏi: “A Kiệt và Tần Vũ Phi bắt đầu từ khi nào thế?”

Lúc bà gọi “Cố thiếu” trên bàn ăn Tần Vũ Phi liền phản đối, vì vậy chữa lại gọi A Kiệt.

Cố Anh Kiệt giật mình, dặt mệ ời, cuối cùng cũng vào vấn đề chính rồi à? Anh vội đáp: “Xác định từ Tết Đoan Ngọ ạ.”

Bà Tần liếc chồng một cái, tiếp tục mỉm cười nói: “Cũng không quá lâu nhĩ.”

Cố Anh Kiệt cẩn thận cân nhắc nói: “Chúng con quen biết trước rồi, chính xác là từ sinh nhật năm ngoái của Tần Vũ Phi.” Không biết truy vấn thời gian yêu nhau thế này là ý gì nữa?

Bà Tần lại cười: “Vậy đã hơn một năm rồi.”

“Vâng ạ.” Cố Anh Kiệt vừa nói vừa nhìn thoáng qua Tần Vũ Phi, cô đang ôm cánh tay anh dựa bên cạnh, không nói xen vào nửa câu, nhưng lại nhìn về phía ba mẹ chớp mắt bĩu môi, vẻ mặt vô cùng đáng yêu. Cố Anh Kiệt bật cười, nếu không có ba mẹ cô ở đây anh chắc chắn đã hôn hôn khuôn mặt tròn tròn của cô rồi.

Lúc này bà Tần nói thêm: “Vũ Phi nhà bác bị cha mẹ chiều hư, xấu tính lắm đấy.”

“Không sao cả.” Cố Anh Kiệt nói.

Lần này Tần Vũ Phi không nhịn được nữa, vỗ vỗ tay anh: “Anh phải nói

là đâu có, không xấu tí nào mới đúng.”

Vợ chồng Tần Văn Dịch và Cố Anh Kiệt đều cười rộ lên, anh quay về phía cô: “Lời nói dối này quá rõ ràng, anh sợ ba mẹ em chê anh không thành thực, cho nên phải nói thật thôi. Em thật sự rất xấu tính, nhưng không sao cả, chúng ta vẫn ở cạnh nhau rất tốt mà đúng không?”

Tần Vũ Phi nhìn anh, sau đó quay đầu lại nói với bà Tần: “Đúng, anh ấy nói như vậy đó, chúng con ở cạnh nhau rất tốt.”

Bà Tần cười, cầm tách trà lên uống một ngụm, không hỏi Cố Anh Kiệt về chuyện hai người nữa, lúc sau còn nói vài chuyện thú vị trong nhà, rồi lại gửi lời hỏi thăm cha mẹ Cố Anh Kiệt, sau đó buổi trà thư giãn hơn hai mươi phút sau khi ăn kết thúc.

Cố Anh Kiệt rất biết xem xét tình hình, vì vậy lễ phép ra về, Tần Văn Dịch cũng không giữ anh lại, chỉ khen anh một câu tuổi trẻ tài cao, phải tiếp tục nỗ lực. Cố Anh Kiệt không chắc chắn lời này của Tần Văn Dịch có thâm ý gì hay không, vội đồng ý rồi cảm ơn. Cố Anh Kiệt đi ra, Tần Vũ Phi đòi tiễn anh, cùng anh đi.

Cửa lớn phía sau hai người đóng lại, Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi nhìn nhau, đồng thời thở phào nhẹ nhõm, sau đó cùng mỉm cười.

“Đi dạo với anh một lúc đi.” Cố Anh Kiệt nói, anh thật sự cần phải đi bộ để tiêu cơm.

“Được.” Tần Vũ Phi nắm tay anh nhảy chân sáo, hoàn toàn không có dáng vẻ của một tiểu thư khuê các. Hôm nay cô rất vui!

Hai người đi được một lúc, Cố Anh Kiệt nói: “Hai người họ chưa nói gì cả, cũng không hỏi dự tính sau này của chúng ta.” Nhưng anh cũng không hề có kinh nghiệm ra mắt cha mẹ bạn gái, chỉ là suy đoán theo lẽ thường tình thôi, họ không phải đều quan tâm đến những chuyện này sao, cậu yêu con gái chúng tôi ở điểm nào, có định cưới nó không, sau khi kết hôn ở đâu, vân

vân và vân vân... nhưng sự thật không hề như thế, anh cảm thấy hơi bất an, có vẻ như đi một chuyến mà không hoàn thành nhiệm vụ rồi.

“Anh yên tâm đi, ba em chắc chắn sẽ giữ lại chiêu cuối cùng, ông cần thời gian suy xét thật kỹ xem làm sao bóc lột anh để đạt lợi ích lớn nhất, đến khi ông suy xét xong sẽ tìm anh nói chuyện mà.”

“...” Cố Anh Kiệt đẩy đẩy trán cô, “Lúc này không phải em nên an ủi anh một chút sao, nói họ không hỏi gì cả là vì họ quá thích anh, không cần hỏi nữa.”

“Lời nói dối đó quá rõ ràng, em sợ anh chê em không thành thực.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha, ôm chầm cô hôn lên một cái: “Bụng dạ hẹp hòi, sao trả thù sớm thế!”

Tần Vũ Phi cười hì hì: “Vậy được rồi, để chứng minh bụng dạ em rất rộng rãi, em sẽ an ủi anh mấy câu. Bọn họ không hỏi gì cả là vì quá thích anh, vô cùng hài lòng với anh, cho nên không cần hỏi thêm gì nữa, chỉ cần chúng ta vui vẻ là được rồi.”

“Ừ, cảm ơn đã an ủi. Nhưng lời này là do anh nói trước, em rập khuôn dùng y hệt câu cũ, không hề có thành ý gì cả.”

“Vậy được rồi, em nói cái khác. Nói cho anh biết nhé, ấn tượng của ba mẹ em với anh rất tốt, bởi vì trước khi mở cửa, em đã lớn tiếng tuyên bố bạn trai tới, sau đó vừa mở cửa liền thấy một nhân viên chuyển phát nhanh đứng ở ngoài. Ba em tỏ ra vô cùng kinh hãi, ông nhất định là đã sợ chết khiếp, cuối cùng bạn trai em không phải nhân viên chuyển phát nhanh, lòng ông chắc chắn cảm thấy rất may mắn, hiệu quả trái ngược, cho anh thêm rất nhiều điểm.” Cô nháy mắt với anh, “Sao?”

“Câu an ủi này rất miễn cưỡng, sao anh lại phải dựa vào một tên nhân viên chuyển phát nhanh để kéo điểm về chứ, anh cho rằng đó là thực lực của anh cơ.”

Tần Vũ Phi cười ha ha, “Anh đúng là bắt bẻ quá mức, có thêm điểm là mừng rồi còn quan tâm làm sao cho điểm nữa.”

“Đó là do em bịa mà.” Cố Anh Kiệt nhìn đôi mắt chứa ý cười của cô, mũi cọ mũi. “Nhưng anh rất hài lòng, tuy rằng không như anh dự đoán, có vẻ thiếu chút nữa là không hoàn thành, nhưng anh vẫn rất vui, vui vì trong lúc kích động liền sang đây.” Từ nay về sau, anh chính là bạn trai quang minh chính đại của Tần Vũ Phi.

“Em cũng rất vui vì anh đã đến.” Tần Vũ Phi nhón chân, hôn lên mắt anh. “Em lại muốn an ủi anh rồi, làm sao đây?”

“Vậy thì an ủi đi.”

“Nhưng anh chắc chắn sẽ ghét.”

“Không đâu.”

“Được rồi, vậy em phải an ủi thôi.”

“Ừ, em nói đi.”

“Anh phải nhìn đến chỗ tốt, lần vào cửa này xem như chưa tiến triển gì lớn lắm, cũng chưa đạt được thắng lợi viên mãn, nhưng tự dung anh được ăn một bữa no nê mà đúng không?”

“...” Lẽ nào, bình thường anh thiếu cơm thế sao? “Tần Vũ Phi!” Nghiến răng nghiến lợi gọi tên cô.

“Thấy chưa, thấy chưa, em đã nói anh sẽ ghét mà.” Tần Vũ Phi cười ha ha, xoay người bỏ chạy ngay lúc anh giả trang bộ dạng hung tàn độc ác, nhưng chưa chạy được hai bước đã bị anh bắt lại.

“Câu an ủi này chưa chân thành, cũng không hề buồn cười tí nào cả.” Cố Anh Kiệt thật sự không thích. “Nhưng em cười vui vẻ như vậy anh nghĩ chắc nó rất buồn cười.”

Tần Vũ Phi vẫn cười ha ha: “Cổ tam thiếu à, anh thật không có nguyên tắc.”

Cô Anh Kiệt mỉm cười: “Vậy tốt mà, sau khi chúng ta bắt đầu, em càng ngày càng vui vẻ hơn, anh thích thế này, anh thích nhìn thấy em vui vẻ, Vũ Phi, vô cùng thích.” Câu yêu thương vốn không thể thành lời này, là do anh thật lòng nói.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 46

Bà Cố nghe thấy tiếng con trai vào cổng, vội vã làm ra vẻ chăm chú nhìn vào ti vi. Cố Anh Kiệt đang chuẩn bị lên phòng, thấy mẹ đang xem ti vi, suy nghĩ rồi dứt khoát ngồi xuống cạnh bà. Về nhà phải ở cùng mẹ một chút, tăng thêm tình cảm.

Bà Cố vốn định giữ im lặng không nói lời nào, nhưng một lúc sau không nhịn được nữa, chán nản hỏi: “Về sớm vậy à?”

“Vâng.” Cố Anh Kiệt cười cười nói.

Bà Cố lại không nói gì, muốn chờ con mở miệng, nhưng rốt cuộc Cố Anh Kiệt cũng không nói. Sao không chủ động báo cáo tình hình gặp cha mẹ bạn gái đi, trong lòng bà hơi không vui, về sớm như vậy xem ra cũng không ngồi trong nhà người ta bao lâu, chẳng lẽ không suôn sẻ sao? Không thể nào, A Kiệt nhà bà xuất sắc như vậy, cao to đẹp trai, tuấn tú lịch sự, vừa có tài lại biết quan tâm người khác, con gái Tần Văn Dịch hẳn thì như thế, sao có thể không vừa ý A Kiệt?

Từ lúc nghe nói chuyện Tần Vũ Phi cắt móng chân cho Cố Anh Kiệt, mặc dù bà Cố không thể tưởng tượng ra hình ảnh đó, nhưng suy nghĩ về Tần Vũ Phi cũng hơi thay đổi, chỉ là hơi mà thôi, bà vẫn chẳng hề cảm thấy Tần Vũ Phi là mẫu con dâu ưng ý, tuy bây giờ con trai chưa nói đến việc kết hôn, nhưng sự tình đã sắp đi đến thời điểm then chốt, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra, cho nên bà cũng phải hết sức lưu ý.

Bà Cố đang do dự xem có nên hỏi hai câu nữa hay không, nhưng lại thấy rất mất mặt, suy nghĩ một chút rồi hỏi băng quơ: “Mẹ có bảo nhà bếp làm canh hạt sen ngân nhĩ, con muốn ăn một bát không?”

Cố Anh Kiệt vội vàng lắc đầu: “Khỏi cần, khỏi cần, con đã ăn rất nhiều ở nhà Vũ Phi rồi, no đến mức bây giờ bụng vẫn còn khó chịu.” Vừa nói vừa làm động tác xoa bụng.

Bà Cố mặt đầy hắc tuyến, không phải chỉ đi gặp cha mẹ người ta thôi à? Sao lại ăn “Rất nhiều”? Còn ăn no đến mức khó chịu? Đây là gia giáo nhà ai vậy? Lễ độ ở đâu? Khí chất ở đâu? Lòng bà Cố ghen tức, không phải con trai bà ăn quá nhiều bị nhà người ta đuổi cho nên mới về sớm đây chứ?

“Tần Văn Dịch nói sao?” Bà rút cuộc không nhịn được nữa hỏi.

“Không nói gì cả, chỉ trò chuyện vài việc thường ngày. À, đúng rồi, mẹ Tần Vũ Phi gửi lời hỏi thăm đến hai người đây.” Cố Anh Kiệt cười cười, “Đâu phải là đi cầu hôn đâu, chỉ là làm bạn trai phải đến chào hỏi cha mẹ bạn gái một câu, thông báo quan hệ với họ một chút. Thật ra hai nhà chúng ta đều quen nhau cả mà, bây giờ con và Tần Vũ Phi quen nhau, lễ phép sang bên đó gặp một lần, xác định chắc chắn mà thôi. Mẹ cho là sẽ thế nào?”

“Ừ.” Bà Cố thậm chí nói sớm biết như vậy thì sẽ không thêm hỏi làm gì, như vậy không phải kéo luôn chính mình vào hay sao? Con trai nói gần nói xa như vậy chỉ vì muốn ám chỉ việc bà không đồng ý gặp Tần Vũ Phi là thất lễ, hơn nữa còn làm bà phiền não, không phải nói chuyện hôn sự, chỉ gặp mặt mà thôi. “Được rồi, con mau về phòng tắm rửa nghỉ ngơi đi, ngày mai còn đi làm nữa.” Bà Cố then quá hóa giận, lên tiếng đuổi con.

“Được, vậy con lên đây.” Cố Anh Kiệt hôn mẹ một cái rồi về phòng, lúc đi ngang qua phòng đọc sách thì vào chào Cố Văn Quang một tiếng, Cố Văn Quang nghe vợ nhắc qua chuyện của Tần Vũ Phi, thuận miệng hỏi Cố Anh Kiệt vài câu. Thật ra ông không phản đối chuyện này, việc làm thông gia với Vĩnh Khải có lợi chứ không có hại, nếu con trai thích ông cũng sẽ vui vẻ tác thành.

Cố Anh Kiệt về phòng, vừa tắm xong thì thấy quản gia mang nước chanh vào, anh uống vài ngụm, sau đó ngồi xuống ghế vừa lau khô tóc vừa nghĩ đến chuyện hôm nay, thật ra mấy lời anh nói vừa nãy chỉ để mẹ nghe

mà thôi, trên thực tế anh rất lo lắng, không biết Tần Văn Dịch có suy nghĩ gì với anh.

Cố Anh Kiệt suy nghĩ rồi dứt khoát mở máy tính lên, xem tài liệu báo cáo nghiên cứu sản xuất trong ngành của Minh Đức, cho dù thế nào, trên phương diện sự nghiệp đàn ông cũng phải thật cố gắng, anh muốn làm tốt hơn nữa, có tiếng nói trước mặt Tần Văn Dịch. Anh muốn có tương lai nhiều hơn với Tần Vũ Phi, vậy thì phải gánh chịu một số trách nhiệm, anh hiểu rõ mình phải chuẩn bị tâm lý về vấn đề này, cũng phải có một ít đồ dự trữ.

Cố Anh Kiệt nghĩ như thế liền tràn đầy hăng hái. Làm việc được một lúc, đang chăm chú tập trung tinh thần thì chuông điện thoại bỗng vang lên, anh cho rằng đó là Tần Vũ Phi, đang muốn cười nói cô thật bám anh lại thấy đó là Tôn Diệc An gọi.

Tôn Diệc An và vài người bạn đang ở câu lạc bộ King, gọi hỏi Cố Anh Kiệt có muốn qua không, Cố Anh Kiệt nhìn đồng hồ, đã khá trễ rồi, hơn nữa anh chỉ mới xem tài liệu được phân nửa, vì vậy từ chối, hôm nào lại hẹn sau. Tôn Diệc An cũng không ép anh, lâu bầu vài câu rồi cúp máy.

Tôn Diệc An vừa cất điện thoại, Tôn Diệc Tuyết bên cạnh liền hỏi: “Sao rồi, James không có thời gian à?”

“Cậu ta nói không muốn ra ngoài, hôm nào đi.” Tôn Diệc An biết ý nghĩ của em gái, hỏi cô: “Em thế này là sao? Lần trước em nói đã tỏ tình với James rồi mà, bị từ chối à?”

“Ừm, bị từ chối. Nhưng trai chưa vợ gái chưa chồng, hơn nữa còn là bạn bè độc thân, chưa đi tới cuối cùng thì ai biết được kết quả?”

“Có quyết tâm ghê gớm nhỉ?” Tôn Diệc An trêu em, “Vậy em phải đi mà theo đuổi đấy! Thường xuyên theo anh, tận dụng cơ hội bọn anh cùng đi chơi để gặp cậu ta, như thế không phải phương pháp hay đâu. Hơn nữa anh còn bị bạn bè trêu chọc, suốt ngày mang theo em gái đi chơi, như vậy không vui chút nào.”

“Hừ, mang theo em thì sao, chẳng lẽ các anh muốn làm chuyện gì xấu à?”

“Không phải, anh chỉ cảm thấy em làm việc không có hiệu suất thôi.”

“Chuyện này anh không hiểu đâu. Lúc trước em thổ lộ anh ấy từ chối, nhưng nếu em tích cực chủ động theo đuổi anh ấy, chuyện đầu tiên là em sẽ mất mặt, hạ thấp giá trị bản thân, thứ hai là làm anh ấy có ác cảm, anh ấy sẽ nghĩ, mình đã nói rõ ràng rồi mà, sao cô ta còn không chịu hiểu nữa? Cho nên em không thể chạy theo anh ấy suốt, chỉ cần có vài cơ hội thích hợp, thường thường thoáng qua trước mặt anh ấy, tăng cảm giác em tồn tại cho anh ấy, không quá gần gũi, cũng không cách quá xa, như vậy anh ấy sẽ cảm thấy bên cạnh em rất thoải mái, một thời gian sau tình cảm dần dần sẽ trở nên sâu đậm, anh ấy phát hiện ra em thật tốt, em chỉ cần một chiêu cuối cùng hạ gục. Đó mới là phương pháp đúng.”

Tôn Diệc An phì cười: “Em đi nước ngoài bỏ tức là để theo ngành tâm lý học tình cảm à? Mười tám chiêu theo đuổi đàn ông? Lại còn bày ra vẻ am hiểu nữa.”

“Hừ, cứ đợi mà xem, em thích anh ấy, nhất định sẽ bắt anh ấy về tay.”

Tôn Diệc An uống một ngụm rượu: “Đừng nói là anh không giúp em nhưng mấy ngày trước anh gặp Abby, là một trong những bạn gái cũ của James, cô ấy nói muốn quay lại với cậu ta nên tìm anh hỏi một câu.”

“Ngựa khôn không quay đầu gặm cỏ.” Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Tôn Diệc Tuyệt vẫn hơi lo lắng, lại hỏi: “Cô ấy hỏi cái gì?”

“Cô ấy nói James bảo bây giờ cậu ta có bạn gái rồi, hỏi anh có đúng hay không.”

“Có bạn gái? Anh ấy chỉ lừa cô ta thôi đúng không?”

“Thật ra nghĩ lại thấy cũng có thể lắm, dạo này cậu ta rất ít đi chơi cùng bọn anh, trùng khớp với giả thiết cậu ta đang trong một cuộc tình bí mật.”

Tôn Diệc Tuyết sững sốt, sau đó không vui nói: “Em không tin, có yêu thì nói còn không thì thôi, cần gì phải giữ bí mật? Cô gái kia muốn quay lại, anh ấy không đồng ý nên dùng cớ này để khéo léo từ chối cô ta mà thôi. Lúc em thổ lộ với James anh ấy cũng không nói là đã có bạn gái.”

“Thời gian lúc đó của em và của cô ta lúc này không giống nhau, James mãi mãi không thể có bạn gái được sao? Tuy rằng anh thấy hơi kỳ lạ, cậu ta có bạn gái cũng không nên giấu bọn anh, nhưng cũng sẽ không đem lý do này đi từ chối Abby đâu, không cần thiết. Anh nói cho em, anh nghĩ cậu ta thật sự có bạn gái rồi, hỏi Jason cậu ấy cũng chỉ cười bảo anh tự đi hỏi James.”

“Đúng rồi, Jason cũng chưa nói James có bạn gái mà.” Dù thế nào Tôn Diệc Tuyết vẫn khẳng định là không có.

“Cũng không phải, nếu Jason biết là không có sẽ thẳng thắn nói không có, cậu ta thần bí bảo anh tự đi hỏi như vậy thì chắc chắn là có rồi, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà không công khai thôi.”

“Anh đừng suy nghĩ nhiều, bạn gái anh ấy giỏi giang bao nhiêu mà không dám công khai? Chắc chắn là không có đâu, tên Jason bí ối kia chỉ đùa với anh thôi, vừa hay Cố Anh Kiệt lấy cớ này để từ chối Abby nên chuyện mới thế.”

“Được rồi được rồi, em nói gì cũng đúng cả. Dù sao anh nói này, em muốn theo đuổi James anh không phản đối, bọn em yêu nhau anh thấy cũng không tệ, nhưng nếu cậu ta thật sự có bạn gái rồi thì em cũng đừng gây rối nữa, lúc đó chỉ tỏ xấu hổ trước mặt mọi người thôi. Anh đã nói với em tình huống cụ thể rồi, em cứ xem xét theo đó mà làm đi.”

Tôn Diệc Tuyết bĩu môi. Tôn Diệc An xoa xoa đầu cô.

Lúc anh em Tôn Diệc An nói chuyện phiếm, Cố Anh Kiệt đang nhận một cuộc điện thoại, là Abby gọi tới.

Abby nức nở trong điện thoại, nói cô đang thuê một căn phòng nhỏ để ở, nhưng tên đàn ông kia đã chiếm mất rồi, cô không muốn về nhà, lúc nào trở lại cũng như địa ngục. Tên kia không muốn chia tay, cô không biết phải làm gì bây giờ.

Cố Anh Kiệt thở dài, anh biết cha mẹ Abby đều ở nước ngoài, họ hàng khác thì không ở gần cô, đa số đều ở thành phố khác, những người cô thường gặp gỡ đa số đều là bạn bè cũ. “Không thì em ra nước ngoài nghỉ ngơi, đến chỗ ba mẹ ở một thời gian.”

“Em còn công việc nữa, không thể bỏ mặc nó được, hơn nữa ba mẹ em ảm ỉ muốn ly hôn, ba em có tình nhân bên ngoài.” Giọng nói Abby rất cô đơn, “Em vừa nói chuyện điện thoại với mẹ, em sụp đổ mất. James, em không biết phải nói chuyện với ai, không biết có thể tìm ai nữa.”

Cố Anh Kiệt khuyên cô: “Mấy người bạn của em đâu, có thể đi nghỉ cùng em không, dù sao cũng chỉ đi vài ngày thôi, ra ngoài tịnh tâm một chút.”

“Em không muốn đi, sao em phải đi chứ, người nên đi là hấn ta, sao em lại mù quáng như vậy!” Abby rút cuộc nhìn không được nữa khóc lớn.

Cố Anh Kiệt mềm lòng, lời của Abby làm anh nghĩ đến Tần Vũ Phi, lúc trước cô cũng gặp sai người, cũng từng đau khổ khóc lớn như vậy. Anh thấy buồn cho Abby.

“James, anh tới đây với em được không?”

“Không được.”

“Xin anh đấy.” Abby khóc đến mức rồi mù, “Chúng ta không phải là bạn bè sao? Em không cầu xin quay lại nữa cũng không được sao? Em chỉ muốn anh ở bên em thôi, xin anh mà.”

Cố Anh Kiệt rất mềm lòng, thực sự mềm lòng, nghe thấy tiếng khóc của cô trong điện thoại suýt chút nữa nói “Được rồi”, nhưng anh đúng lúc kiểm

ché lại, “Xin lỗi, Abby. Chúng ta là bạn bè, nhưng tôi thực sự không thể qua đó.” Nếu bạn gái của anh là Doãn Đình, anh nghĩ mình sẽ yên tâm mà đi, nhưng đó là Tần Vũ Phi, là cô gái đã từng bị tổn thương, cô rất nhạy cảm với những chuyện như thế này, nếu cô biết anh đến chỗ bạn gái cũ, an ủi cô ta, làm bạn với cô ta, cô sẽ cảm thấy ra sao? Anh không muốn an ủi người khác, nếu không khi quay đầu lại, anh sẽ thấy người mình yêu đang rơi lệ.

Abby khóc không thành tiếng: “Tại sao lại như vậy, James, tại sao? Lúc trước anh không nhẫn tâm như vậy, vì sao đến anh cũng thay đổi, tất cả mọi người đều thay đổi rồi.”

“Bởi vì chúng ta đã gặp những người khác nhau, Abby. Không ai là không thay đổi cả, chỉ là thay đổi như thế nào mà thôi. Tôi không thể qua đó, nhưng tôi có thể ở đây nói chuyện phiếm với em, chúng ta nói chuyện qua điện thoại cũng giống thế thôi.”

Tần Vũ Phi ở nhà quán quýt lấy mẹ nói rất nhiều. Bà Tần hỏi chuyện của cô và Cố Anh Kiệt, cô chọn ra vài chuyện để nói, sau đó một lòng truy hỏi: “Mẹ thấy anh ấy thế nào? Anh ấy không tệ đúng không. Anh ấy rất tốt với con đấy.”

Bà Tần ôm con gái cười: “Nhìn con như vậy sao mẹ dám nói không tốt.”

Tần Vũ Phi đỏ mặt, nhưng không kiềm chế được nụ cười.

Quán mẹ xong, Tần Vũ Phi chạy về phòng gọi cho Cố Anh Kiệt nhưng máy bận, cô không để ý, năm phút sau lại gọi, máy vẫn bận, cô để di động sang một bên rồi đi tắm. Tắm xong gọi thêm một cuộc nữa, thế nhưng máy tiếp tục bận.

“Anh đang làm cái quái gì vậy Cố tam thiếu.” Tần Vũ Phi lầm bầm, đặt di động xuống rồi đi sấy tóc, thoa kem dưỡng, sau đó ôm điện thoại lên giường tiếp tục gọi.

Lần này vẫn như thế.

Tần Vũ Phi trừng mắt dửng mi với điện thoại: “Bạn học Cố à, có phải anh đang nói chuyện tâm tình với bạn gái cũ không đây, sao lâu như thế không bắt máy. Hừ, nếu em mà bắt được chắc chắn sẽ chặt đứt chân anh.” Cô nhe răng trợn mắt, luyện tập vẻ mặt hung ác, sau đó bị chính mình chọc cho cười ha ha một trận, cũng không biết buồn cười chỗ nào. Cô nghĩ một lúc nữa sẽ gọi lại nhưng cuối cùng nhắm mắt ngủ quên.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 47

Tần Vũ Phi cảm thấy những ngày này là khoảng thời gian vui vẻ nhất cho đến bây giờ của cô, nhớ lại lúc trước cô trốn tránh Cố Anh Kiệt, mỗi ngày miên man do dự suy nghĩ, liên tưởng nghĩ muốn cho bản thân một cái tát, mắng một câu: “Đồ thần kinh!”

Cô cũng vui vì đó là Cố Anh Kiệt, chỉ có anh mới kiên trì như vậy, bao dung cô như vậy, cô cảm thấy mình thật sự rất may mắn.

Sau khi Cố Anh Kiệt đến nhà cô, Tần Vũ Phi cảm nhận được công tác cuối cùng trong lòng rốt cuộc cũng mở ra, dững khí cùng năng lượng tràn ngập trong lòng ngực, trong mỗi tế bào của cơ thể cô.

Cô thậm chí không thể hiểu bản thân lúc đó, vì sao lại sợ? Vì sao không dám thừa nhận mình thích anh? Vì sao không dám suy nghĩ đến tình yêu?

Tình yêu đẹp để biết bao nhiêu, cảm giác hạnh phúc cũng đẹp để biết bao nhiêu.

Tuy rằng sau đó Tần Văn Dịch không hỏi nhiều đến việc con gái và Cố Anh Kiệt đã phát triển tới đâu, cũng chưa nói muốn hẹn Cố Anh Kiệt nói chuyện, dường như ông còn giữ lại lá bài cuối cùng, tuy rằng bà Cố vẫn chưa nói muốn gặp Tần Vũ Phi, dù biết rõ con trai đã ra mắt Tần gia, xác nhận quan hệ của hai đứa, bà vẫn im hơi lặng tiếng.

Tuy rằng thế này thế kia, nhưng Tần Vũ Phi không hề lo lắng, không hề sợ hãi, mặc kệ sau này có ra sao, cô nghĩ bọn họ đều có thể giải quyết thỏa đáng.

Tâm trạng của cô vô cùng tốt, tốt đến mức quên hỏi Cố Anh Kiệt tối hôm đó đang nói chuyện với ai, vì sao lâu như vậy mà máy vẫn bận. Cô

mang tâm tình vui vẻ đi làm, gọi Cố Anh Kiệt hỏi anh đang làm gì, cũng báo cáo mình đang làm gì, sau đó lại nói buổi trưa ăn cái gì, trong công việc gặp phải ai, vân vân...

Cố Anh Kiệt cũng phối hợp với cô, cùng cô nói vài chuyện nhảm chán một lúc.

Cuối tuần sau khi đến Tàn gia, Cố Anh Kiệt rời nhà lớn, trở lại chỗ ở của mình.

Anh nghĩ trong lòng mẹ đã có thể chấp nhận sự thật này rồi, tuy bà vẫn cần một ít thời gian để suy nghĩ, về phần suy nghĩ cái gì, Cố Anh Kiệt nghĩ chẳng qua chỉ là vấn đề thể diện.

Nhưng tối thứ năm bà Cố đột nhiên nói một câu, chủ nhật bà muốn tản bộ ở cửa hàng nào đó, bảo con trai về bên kia đi, không thể cứ suốt ngày làm phiền bà ở đây được, lại oán giận anh mỗi ngày về nhà quá muộn, chỉ biết làm việc rồi hẹn hò, biến nơi này thành chỗ để ngủ, anh không chê mệt nhưng bà thì thấy rất mệt.

Cố Anh Kiệt hiểu rõ, đây là vì mẹ không nỡ để anh khổ cực, thả anh đi yêu đương cho tốt, lại ngầm báo lịch trình của bà cho anh, vì vậy nói: “Sao trùng hợp thế nhỉ, cuối tuần này con và Tàn Vũ Phi cũng định đi dạo phố.”

Bà Cố im lặng, Cố Anh Kiệt xem như đây là ngầm đồng ý cho màn hội ngộ bất ngờ của bà và hai người.

Thứ sáu sau khi tan tầm anh nhanh chóng về nhà, vừa mở cửa liền bị một người bỏ nhào vào ôm lấy găng sức hôn.

Cố Anh Kiệt không khách sáo chân thành đáp lại, mãi đến khi người nọ xin tha mới thôi.

“Em lại trốn về sớm.” Anh buông cô ra, vuốt vuốt mũi cô, công ty cô cách đây khá xa, thời gian tan tầm như nhau, cô không thể đến sớm hơn anh được.

Tần Vũ Phi cười ha ha, lại ôm lấy anh hôn một cái. “Muốn làm anh bất ngờ đó mà.”

“Nếu ba em trách mắng anh lừa em đi, không chịu làm việc nghiêm túc, em nhất định phải nói giúp cho anh đấy.” Cố Anh Kiệt giả vờ thờ dài, nói thêm, “Quên đi quên đi, em mà nói giúp anh không chừng tội đã nặng còn nặng thêm.”

“Đáng ghét.” Tần Vũ Phi bĩu môi. “Anh hẳn là nên vô cùng vui mừng ôm em xoay xung quanh, nói: Oa, sao em lại ở đây mới đúng.” Cô khoa tay múa chân làm ra một vòng ôm, dùng giọng điệu nhấn mạnh chỉ bảo anh nên nói thế nào.

Cố Anh Kiệt cười, nói không được, Tần Vũ Phi đẩy anh: “Nhanh lên đi.”

Cố Anh Kiệt cười to nhưng không di chuyển. Tần Vũ Phi bĩu môi, vừa muốn giở tính khí lại đột nhiên bị anh ôm lên xoay vài vòng, cô sợ hãi kêu to, nghe thấy Cố Anh Kiệt cười ha ha nói: “Em là trẻ con à? Muốn chơi như thế sao?”

Tần Vũ Phi cũng cười, la lên: “Lời thoại sai, lời thoại sai, phải làm lại lần nữa.”

Cố Anh Kiệt ngừng lại, ngửa đầu nhìn, hai gò má cô phần hồng, đôi mắt long lanh, thật sự rất đẹp. “Phải nói lại câu em nói lúc nãy cơ.” Cô bắt bẻ.

Anh ôm cô lên cao rồi đột nhiên thả tay đổi thành ôm ngang người tiếp được, cô bị dọa một trận, oa oa kêu lớn, anh ôm cô vào phòng khách rồi đặt xuống sô pha. “Oa, em lại có thể ở đây à?” Anh nói, nhưng giọng điệu hoàn toàn không như cô chỉ đạo lúc nãy mà từ tính sâu lắng, ôn nhu mê người.

Tần Vũ Phi nằm trên sô pha nhìn vào mắt anh, sau đó vòng tay qua cổ anh kéo xuống, hôn anh một cái. “Anh nói sai rồi, phải là, sao em lại ở đây.”

“Được rồi, sao em lại ở đây?” Anh ngoan ngoãn sửa lại.

“Đây là nhà bạn trai của em!” Cô lớn tiếng nói, “Em muốn tới thì tới thôi.”

“Ừ.” Cố Anh Kiệt gật đầu, “Đúng là như vậy, bạn trai em chắc chắn sẽ rất vui, nhưng nếu em có thể ở lại anh ta sẽ vui hơn nữa.”

“Vậy anh ta không sợ em sẽ đánh gãy chân anh ta sao?”

Cố Anh Kiệt trừng mắt nhìn cô: “Rất sợ đấy.”

Tần Vũ Phi dùng sức đánh anh một cái: “Anh phải nói là không sợ, cái gì cũng không sợ.”

“Nói dối là không tốt mà.” Anh cười trêu cô.

“Đây không phải là nói dối.” Cô hùng hồn, “Đây là chiến lược dỗ ngọt, phụ nữ rất thích nghe mấy lời này.”

“Được rồi, vì em cái gì anh cũng không sợ.” Cố Anh Kiệt lưu loát bày tỏ xong lại nói: “Đến lượt em đấy.”

“Đến lượt em cái gì?”

“Đến em nói rồi, chiến lược dỗ ngọt, nhanh lên, đàn ông cũng thích nghe mấy lời này.”

Tần Vũ Phi cười khanh khách, chơi xấu quay đầu sang một bên không nói. Cố Anh Kiệt cù cô, “Nói nhanh lên, không thì anh lỗ vốn mất.”

“Đàn ông chịu thiệt là đương nhiên mà.” Tần Vũ Phi không biết xấu hổ nói.

“Nghe có vẻ có lý nhỉ.” Cố Anh Kiệt bày ra vẻ mặt hung ác.

Tần Vũ Phi cười ngọt ngào, “Cho nên anh phải nhanh cảm ơn em đã cho anh chịu thiệt đi.”

“Được rồi, để tỏ rõ lòng biết ơn của anh, anh trình trọng tuyên bố với em, chủ nhật chúng ta đi dạo phố, có thể tùy ý gặp mẹ anh rồi.”

Nụ cười trên môi Tần Vũ Phi cứng đờ.

“Đối phó xong mẹ anh, cửa ải của ba chắc chắn sẽ không thành vấn đề.”

Tần Vũ Phi trở nên nghiêm túc: “Chủ nhật à?”

“Đúng.”

“Ngày kia?”

“Không sai.”

“A a a!” Tần Vũ Phi đẩy Cố Anh Kiệt ra rồi ngồi dậy, “Ngày mai em phải đi spa thôi, còn phải mua quần áo mới nữa.”

“Không cần khẩn trương như vậy, mẹ anh cũng không ăn thịt em đâu, bà ấy à, chỉ cần mặt mũi thôi, lần này cũng không phải ngày hẹn chính thức gì cả, có lẽ do lo lắng mọi người đều cẩn thận, bà ấy cũng sẽ ngại, cho nên mẹ anh nói chủ nhật muốn đi dạo phố, còn cố ý nói cho anh sẽ đi đâu, đến lúc đó chúng ta cũng đi shopping rồi vờ như vô tình gặp bà, tự nhiên một chút, mọi người cùng ăn một bữa cơm là được rồi.”

Tần Vũ Phi ngẩn người, “Mẹ anh thích loại kịch gặp mặt này à?”

“Thật ra tính cách của bà ấy hơi giống em đấy, đều mạnh miệng nhưng lòng lại mềm yếu, sĩ diện, sau đó tìm một đường lui tốt cho mình.”

“Em đâu có!” Tần Vũ Phi âm ức.

“Dù sao bà ấy muốn gặp mặt như thế, chúng ta đành phải thực hiện mong muốn của bà thôi.”

“Được rồi.” Tần Vũ Phi hỏi rõ đó là chỗ nào, quyết định ngày mai đi một vòng nghiên cứu địa thế. “Phải xem trước chỗ nào có quà thích hợp, đến

lúc đó mua trước, lúc thấy mẹ anh thì nói trùng hợp vừa mới mua, liền đưa cho bà luôn.” Tần Vũ Phi suy tính, như vậy không quá gượng ép, cũng không nịnh bợ lấy lòng, mọi người sẽ không xấu hổ.

“Còn nghiên cứu địa thế? Diễn tập sớm à?” Cố Anh Kiệt cười không ngừng: “Nói hai người giống nhau là hoàn toàn đúng đó.”

“Không có!” Tần Vũ Phi lườm anh một cái. Aizz, vốn muốn trải qua cuối tuần ngọt ngào ở đây, hiện tại xem ra có biến, trở thành cuộc tác chiến lớn rồi.

Ngày mai cô phải đi shopping, mua quần áo mới, đi spa, à, phải mua một đôi giày thật đẹp nữa. Ngày mai thật bận rộn, quả thực rất bận rộn.

Hơn nữa còn rất căng thẳng.

Tần Vũ Phi thở dài một hơi, bỗng nhiên nói với Cố Anh Kiệt: “Anh đưa điện thoại đây cho em.”

“Làm gì?”

“Em muốn tăng lòng tự tin chiến đấu của mình.”

“Không phải muốn xóa số đấy chứ?”

“Em bị bệnh thích xóa số à, nhanh lên!”

Cố Anh Kiệt lấy điện thoại ra đưa cho cô, tiện tay ôm cô vào lòng, đầu tựa vào vai cô, nhìn xem cô muốn làm gì.

Tần Vũ Phi dò tên mình trong danh bạ, sau đó đổi ba chữ “Tần Vũ Phi” thành “Bạn gái”.

Cố Anh Kiệt cười, “Đưa điện thoại em cho anh.”

Tần Vũ Phi đưa điện thoại cho anh. Cố Anh Kiệt cũng đổi tên mình thành “Bạn trai”.

“Đại vương à.” Anh vừa cười vừa nói, “Anh đã nói với em chưa, em nhìn thì rất giống thực nữ, nhưng làm việc thì cứ như trẻ con ấy.”

“Không phải anh cũng chơi rất vui sao hả?” Cô muốn cho anh rõ ràng, chỉ giỏi nói cô thôi, bản thân mình cũng ầu trĩ muốn chết.

“Được rồi. Sau khi đổi tên anh thấy mình đẹp trai quá.” Cố Anh Kiệt đưa điện thoại lại cho cô, sau đó gọi vào số cô, thấy mà hình điện thoại cô nhấp nháy hai chữ “Bạn trai”, cười như trộm được mật. “Đại vương, chờ một thời gian sau, chúng ta có thể đổi tên lần nữa.”

“Đổi thành cái gì?”

“Đổi thành ông xã tương lai, bà xã tương lai, sau đó một khoảng nữa là có thể thành ông xã, bà xã.” Anh ôm cô, hôn lên môi cô, “Mỗi giai đoạn đạt được một thắng lợi, không quá nhanh cũng không quá vội vàng, như vậy vô cùng tốt đúng không?”

Tần Vũ Phi cắn môi, có chút hy vọng với tương lai sắp tới này. Không quá nhanh cũng không quá vội vàng, anh quả nhiên rất hiểu cô, biết thế nào mới khiến cô an tâm. Cô hy vọng tương lai này có thể được thực hiện. “Đúng!” Cô dùng sức nói, chắc như đinh đóng cột.

Hôm sau, Tần Vũ Phi lần đầu tiên dậy sớm, lịch trình hôm nay của cô dày kín sổ, phải tận dụng thời gian. Nhưng lúc chuẩn bị đi Cố Anh Kiệt nhận được một cuộc gọi từ công ty, Hoa Đức xuất hiện một vài vấn đề, do sơ suất của quản lý tầng giữa, tạo thiệt hại khá lớn, tuy Vương Thành nói có anh ta ở đó giải quyết rồi nhưng Cố Anh Kiệt vẫn rất lo lắng, anh muốn đích thân tới xem một chút.

Tần Vũ Phi rất hào phóng kêu anh đi. “Em rộng lượng quan tâm như vậy sẽ không làm anh lỗ mất chuyện quan trọng đâu. Anh phải đi thì cứ đi, buổi tối mời em ăn vài món ngon là được.”

Cố Anh Kiệt đồng ý.

Vì vậy hai người chia nhau hành động.

Tần Vũ Phi trước hết đi đến chỗ cửa hàng kia, dự định dành toàn bộ buổi sáng nghiên cứu địa thế chọn quà, mua quần áo và giày mới, buổi chiều đi spa làm đẹp, buổi tối hẹn với Cố Anh Kiệt rồi nghỉ ngơi sớm, phải đảm bảo ngày mai dung nhan tỏa sáng, xinh đẹp động lòng người, ít nhất phải tăng thêm vài điểm trên phương diện này.

Cô đi dạo một chút, không biết mua quà gì mới tốt, lấy điện thoại ra gọi một cuộc, muốn bàn bạc lại với Cố Anh Kiệt. Sau đó vào một cửa hàng thời trang là nhãn hiệu cô thích, quần áo túi xách của cô đa số đều là nhãn hiệu này. Cô đi vào, nhìn xem có cái gì mới không, đang tìm bỗng nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc.

“A Từ à, con nói con bé thích nhãn hiệu này đúng không?”

Tần Vũ Phi chậm mắt hai giây mới nhớ ra giọng nói này là của ai. Cô đột nhiên chấn động, vô thức quay đầu lại nhìn, a a a a, quả nhiên là mẫu thân đại nhân của Cố Anh Kiệt!

Bà Cố đang nói chuyện điện thoại, vừa quay đầu lại liền thấy Tần Vũ Phi.

Hai người đều hóa đá.

Tần Vũ Phi vội vàng cười: “Cố phu nhân, xin chào. À, con nói là, chào bác gái ạ.”

Bà Cố tắt điện thoại, rõ ràng cũng chưa chuẩn bị trước, đáp: “Trùng hợp quá nhỉ.”

Đúng vậy, lẽ nào bác cũng đến nghiên cứu địa thế à?

Tần Vũ Phi cười cười, khẩn trương đến mức không biết nên nói gì mới tốt.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 48

Bà Cố cảm thấy có chút xấu hổ. Bà nói với con trai ngày mai bà tới đây mua sắm, nghĩa là nếu ngày mai con trai mang theo Tần Vũ Phi cũng tới nơi này dạo phố, như vậy có thể coi như bọn họ vô tình gặp nhau. Loại ám chỉ này con bà nhất định sẽ hiểu, anh muốn an bài bà gặp Tần Vũ Phi một lần, tất nhiên sẽ nắm lấy cơ hội này. Biện pháp này bà Cố thật lâu mới nghĩ ra được. Bà cảm thấy trước khi bà góp ý về Tần Vũ Phi trước mặt con trai, thậm chí cả lời đồn nói cô có con ở Mỹ, tuy con mình sẽ không nói gì, tin rằng anh cũng sẽ không phân biệt tốt xấu mà nói lại với Tần Vũ Phi, nhưng bà Cố vẫn cảm thấy mất mặt.

Trước bày thái độ không thích cô, giờ có việc làm cho bà đột nhiên chuyển thái độ để mời Tần Vũ Phi đến nhà, bà cảm thấy quá mất thể diện. Hơn nữa nếu đã mời về nhà coi như là đã chính thức, kỳ thật bà vẫn có chút không muốn. Nói bà có thành kiến cũng được, cố chấp cũng thế, tóm lại bà cảm thấy vấn đề này vẫn là để lại một thời gian.

Cho nên, đem việc này sắp xếp thành việc vô tình gặp mặt là quá phù hợp, không quá chính thức, cũng không quá miễn cưỡng, cũng không nhắc lại việc bà phản đối hai người họ, còn có cơ hội gặp lại Tần Vũ Phi. Cô gái này, trước kia vì bà không thích kiểu con gái này nên không chú ý nhiều. Hiện tại, con trai mình thích người ta, bà cũng sẵn lòng tìm hiểu con người cô gái này.

Nếu muốn gặp mặt, bà Cố đối với việc này cũng rất dễ tâm. Bà định tới nơi này xem có món quà nào phù hợp không, lại nhìn xem có nhà hàng nào yên tĩnh để nói chuyện không. Như vậy, lúc gặp mặt ngày mai, bà có thể làm bộ mình muốn mua đồ, thuận tiện gặp được liền mua cho Tần Vũ Phi, vì thế cũng không phải bà cố ý mua, nhưng coi như là không thiếu quà gặp mặt cho cô. Chỗ đi ăn cũng là bà muốn ăn, nếu có thời gian thì ăn chung với nhau.

Cấp bậc lễ nghĩa đều đủ, lại không tỏ vẻ quá thân mật, mà nhiệt độ và khoảng cách quan hệ cũng vừa phải.

Chỉ là bà không nghĩ tới, bà sớm nghiên cứu địa hình, rõ ràng cũng đúng lúc gặp phải Tần Vũ Phi. Hơn nữa, càng xấu hổ chính là, bởi vì loại sự tình nghiên cứu địa điểm này khiến bà cảm thấy rất ngại, sợ bị người khác nói bà quá đề ý, nên bà không cho ai theo, lại để cho lái xe đưa bà đến, bà thực sự không muốn ai làm phiền nên để một mình đi dạo từ từ suy nghĩ.

Bây giờ vừa vặn rất tốt, một mình bà gặp được một mình Tần Vũ Phi, làm bây giờ không có một người làm trung gian giúp bà hạ bậc thang dễ xuống.

Hơn nữa, đều đã gặp được rồi, bà cũng không thể cứ lạnh nhạt như vậy nói “Tạm biệt”, nếu không ngày sau gặp lại lại tặng quà và ăn cơm sẽ rất kỳ. Cái này thật là, bà Cố có chút ảo não, kế hoạch đều bị làm loạn hết lên cả.

“Ừm, bác gái đi dạo phố ạ?” Tần Vũ Phi thật vất vả mới tìm được cái chủ đề, phát biểu một câu biết rõ còn cố hỏi.

“Đúng vậy.” Bà Cố vừa đáp lời vừa nghĩ ngợi cân nhắc chủ đề tiếp theo, bà rất nhanh liền nghĩ ra. “A Kiệt đâu?”

“Anh ấy làm thêm giờ ạ.”

“À.”

Không có. Vì vậy một già một trẻ lại tiếp tục nghĩ chủ đề.

“À, bác gái thích cái dây lưng này sao? Bác hãy thử xem, con thấy nó rất phù hợp với bộ đồ trên người bác đấy ạ.” Tần Vũ Phi nhìn thấy cái dây lưng trên tay bà Cố, cái khó ló cái khôn nói. Nhưng nói xong rồi lại hận không thể cắn lưỡi. Cô thật là, sao lại làm bộ dạng như nhân viên bán hàng vậy.

Bà Cố do dự một chút, nhưng vẫn nói: “Được, vậy thử xem.” Kỳ thật màu sắc này sáng quá, bà cũng không thích. Bà vẫn còn thích cái dây lưng

đang đeo trên người kiểu dáng đường kẻ vân mây màu nâu.

Tần Vũ Phi thở dài một hơi, cô bán hàng bên cạnh cũng rất có nhãn lực nhanh chóng lấy dây lưng đó xuống, giúp bà Cố đổi lại.

Bà Cố soi gương, còn chưa nói lời nào, Tần Vũ Phi ở một bên đã nói: “Đề con tới giúp.” Cô tới điều chỉnh dây lưng, nới lỏng độ rộng, kéo nghiêng xuống, đem vạt áo kéo lên một chút, tại chỗ eo tạo thành một nếp uốn, cởi khăn lụa của bà Cố ra, một lần nữa buộc lại một kiểu dáng khác.

Áo sơ mi tà dài ngắn đi, khăn lụa gọn gàng, dây lưng tươi sáng đạt được hiệu quả làm sáng lên. Bà Cố nhìn chính mình trong gương, chưa bao giờ biết thì ra chỉ cần một dây lưng cũng có thể làm cho người ta trẻ ra vài tuổi.

“Như vậy rất đẹp.” Tần Vũ Phi ở bên cạnh cẩn thận quan sát sắc mặt của bà.

Bà Cố nhìn gương một lúc, cười rộ lên: “Đúng vậy, rất đẹp, cái dây lưng này tôi mua.”

Tần Vũ Phi lập tức thở phào một cái, thấy bà Cố cầm thẻ đi ra cho nhân viên thanh toán, cô muốn nói hay để cô trả tiền coi như là quà gặp mặt cô tặng cho trưởng bối. Nhưng như vậy có hơi chút hấp tấp. Cô do dự một lúc, nhân viên đã lấy thẻ của bà Cố cà qua rồi.

Tần Vũ Phi âm thầm thở dài một hơi, thầm hận bản thân không đủ quyết đoán.

Lúc này bà Cố hỏi cô: “Cô có thấy ưng cái nào không?”

Tần Vũ Phi sững sờ, thật ra cô mới đến cũng không lâu, nhưng nếu nói không có lại không được. Cũng may cô đối với nhãn hiệu này rất quen thuộc, phong cách quần áo ở đây cô cũng biết, “A, con vừa rồi mới thấy một vài bộ quần áo style mới nhất, cũng muốn thử xem, bác nhìn xem giúp con coi có đẹp không được không ạ?”

“Được.” Thấy bà Cố nói như vậy, Tần Vũ Phi rất vui mừng, vội vàng cầm lấy một bộ đồ, “Bộ này đi.” Cô ướm thử lên người mình một lát, cười với bà Cố.

Cố nhân gật đầu, “Cô đi thử xem sao.”

Tần Vũ Phi khó giấu được vui sướng, mím môi cười, “Con đi thử, rất nhanh sẽ quay lại.”

Đợi Bà Cố gật đầu, Tần Vũ Phi lúc này mới chạy đi vào phòng thử đồ.

Tần Vũ Phi vừa đi, Bà Cố nhanh chóng thở ra một hơi. Rất tốt, bây giờ mọi việc cũng không quá tệ. Nhìn tình hình này xem ra, ngày mai bà không cần phải vất vả lại đến nữa rồi, dứt khoát không làm, đã làm thì phải xong, thừa dịp con trai không có đây, hôm nay coi như là buổi gặp mặt trưởng bối vậy.

Một lát sau Tần Vũ Phi đi ra, bộ đồ đó rất hợp với cô, nhan sắc tươi đẹp, làm tôn màu da của cô.

“Nhìn đẹp không ạ?” Tần Vũ Phi hỏi. Nụ cười trên mặt cô có chút ngượng ngùng, mang theo chút khấn trương cùng cẩn thận, mười phần nữ tính. Bà Cố đột nhiên hiểu được tại sao con trai mình lại yêu Tần Vũ Phi, thật ra cô ấy là hình mẫu lý tưởng của anh, có chút yếu ớt, bộ dạng lại đáng yêu nhu thuận. Tính tình đại tiểu thư có lẽ chỉ là lớp mặt nạ của cô bé mà thôi.

“Cũng được lắm.” Bà Cố kịp thời đem ba chữ “Nhìn đẹp lắm” đến bên miệng đổi thành “Cũng được lắm”, bà nghĩ không thể quá khoa trương để tránh cho cô bé nghĩ rằng mình rất thích cô ấy.

Sau đó bà thấy Tần Vũ Phi nở nụ cười, cười đến cực kỳ vui vẻ. “Con mua bộ này. Bác chờ con một chút để con thay đồ ra đã.” Tần Vũ Phi lại chạy vào phòng thay đồ, ở bên trong thở phào một hơi. Cũng được lắm, cũng được lắm, tiến triển rất thuận lợi. Tần Vũ Phi cố gắng lên! Tần Vũ Phi nhanh

chóng thay quần áo, thật sự quá khắt trương, muốn gọi cho Cố Anh Kiệt một cái để được an ủi và cổ vũ, lại sợ bà Cố đợi lâu, cô không dám lãng phí thời gian.

Ra khỏi phòng thử áo, nhân viên bán hàng tới đưa cho Tần Vũ Phi túi quần áo, Tần Vũ Phi muốn đưa thẻ, nhân viên lại nói: “Vị phu nhân kia đã thanh toán tiền luôn rồi ạ.”

Bà Cố ở một bên cười: “Dù sao cô mặc cũng hợp lại trùng hợp chúng ta gặp nhau, coi như tôi tặng quà gặp mặt cho cô vậy.”

Tần Vũ Phi ngẩn người, nhanh chóng nói: “Vâng cảm ơn bác ạ.” Để cho bà ấy mua quà rồi, bà đang vui vẻ sao?

Bà Cố quả thật rất vui vẻ. Xem ra kế hoạch của bà cũng không bị loạn, vô tình gặp được, lại tiện tay mua quà gặp mặt, một chút cũng không miễn cưỡng. Chỉ là thời gian chuyển từ ngày mai qua hôm nay thôi, còn những cái khác đều theo suy nghĩ của bà cả. Bà thật sự rất vui vẻ.

Tần Vũ Phi nhận cái túi từ nhân viên bán hàng, quan sát sắc mặt của bà Cố, lại nhớ tới mấy lời nói Cố Anh Kiệt nói với cô. Anh nói mẹ anh rất trọng thể diện, mạnh miệng nhưng mềm lòng. Trong nội tâm Tần Vũ Phi suy nghĩ một chút, rốt cuộc quyết định mặt mũi mình không là gì gì cả, khiến bà ấy cảm thấy vui vẻ mới quan trọng. Ai bảo mình thích con trai người ta. Cô nhỏ tuổi hơn, hạ thấp một chút nịnh nọt bà ấy cũng không sao cả.

Tần Vũ Phi âm thầm nắm chặt ta, bằng bất cứ giá nào, vì Cố Anh Kiệt, liều mạng vậy.

Bà Cố dẫn Tần Vũ Phi ra khỏi cửa tiệm đó, bà đi chậm lại, suy nghĩ xem chuyện tiếp theo có cần tiếp tục không. Bởi vì bây giờ có hơi xấu hổ, vẫn chưa tới giờ ăn cơm, không thể nói vừa vặn tới giờ ăn cơm chúng ta tìm một chỗ cùng ăn đi. Mà cùng đi dạo phố, quan hệ lại không gần như vậy, bà cũng không muốn biểu hiện quá thân mật. Nếu không thì đi một lúc, thấy quán cà phê thì nói một mỗi muốn nghỉ một chút, ngồi cùng Tần Vũ Phi tâm sự một

chút, sau đó lấy có một mỗi để về nhà, cái nhiệm vụ gặp mặt bạn gái của con trai cũng coi như hoàn thành rồi.

Chủ ý bà Cố đã chuẩn bị xong, vừa muốn nói, lại nghe Tần Vũ Phi nói: “Bác gái, con có thể khoác tay người không? Con rất thích khoác tay người khác, con cùng mẹ ra ngoài lúc nào con cũng khoác tay mẹ đi cả.”

Bà Cố ngẩn người, tấn công có cần mạnh mẽ vậy không? Bà đang muốn duy trì khoảng cách, thì người ta đã tấn công bằng chiêu “Khoác tay mẹ” rồi. Hơn nữa, nếu bà nói không được, có phải là biểu hiện vị trưởng bối này quá lạnh lùng không?

Bà Cố có chút mất hứng, cảm thấy mình bị tiểu bối sắp đặt, không thể từ chối. “Được.” Bà đáp ứng, trong nội tâm lại âm thầm trừ Tần Vũ Phi một điểm. Cô gái này tâm cơ quá nặng, bà không thích.

Tần Vũ Phi cười khoác tay lên cánh tay bà Cố, biểu hiện rất thân mật. Trong nội tâm cô lại thở phào một hơi, cô đang thăm dò bà Cố, nếu như bà cự tuyệt cô, không ngại đối xử cứng rắn với cô, như vậy những chuyện sau đó không cần nói đến. Nếu bà đồng ý thân cận cô, vậy cô có thể dùng cảm thêm chút, mặt dày mày dạn ra chiêu.

Tần Vũ Phi kéo bà Cố đi về phía trước một đoạn, vừa vặn gặp được một quán nước, cô nói: “Bác có mệt không hay là mình vào quán ngồi một lúc đi ạ.”

“Được.” Bà Cố đáp lại thoải mái, đề nghị này của cô rất hợp ý bà. Ngồi một chút, sau đó họ có thể tạm biệt nhau rồi gặp lại sau.

Hai người vào trong quán ngồi xuống, chọn đồ uống. Tần Vũ Phi cười với bà Cố nói: “Cám ơn bác gái đã tặng con bộ đồ này. Lại nói thật sự là trùng hợp, kỳ thật hôm nay con tới đây dạo phố là kiếm một món quà cho bác. Không nghĩ tới, lại làm cho bác tốn kém.”

“Khách sáo cái gì, một bộ đồ thôi mà.” Bà Cố mặt không biểu cảm,

nhưng trong lòng lại khẽ động. Bà nói sao lại khéo như vậy, thì ra nha đầu kia cũng là đến nghiên cứu trước sao?

Tần Vũ Phi nói tiếp: “Cố Anh Kiệt nói với con, ngày mai bác gái muốn tới đây mua sắm, bọn con cũng tới đây đi dạo, nói không chừng còn có thể gặp bác. Con nghe được, rất khẩn trương, con lớn như vậy còn chưa bao giờ được gặp mặt trưởng bối đâu. Cố Anh Kiệt so với con thì dũng cảm hơn nhiều. Con sợ mình biểu hiện không tốt, làm cho bác gái không thích. Bởi vì con rất yêu Cố Anh Kiệt, con cũng muốn làm cho bác gái yêu mến con, Cố Anh Kiệt rất để ý đến suy nghĩ của bác đấy ạ.”

Bà Cố nhìn Tần Vũ Phi, Tần Vũ Phi có chút khẩn trương cười cười, con nói: “Cho nên con nghĩ ngợi rất lâu, hôm nay tới đi dạo một vòng, tìm một món quà thích hợp cho bác, mua quần áo mới cho mình, hay làm tóc gì đó, để ngày mai có thể xinh đẹp hơn một chút. Sau đó khi gặp mặt, con có thể tặng cho bác một ít món đồ bác ưa thích, cùng một chỗ ăn cơm với nhau, có thể cùng bác ngồi nói chuyện một lúc. Hôm nay trước khi ra cửa, Cố Anh Kiệt nhận được điện thoại công việc, phải đi làm, con tự mình tới đây. Không nghĩ tới lại gặp được bác ở đây. Xem ra tin tức của Cố Anh Kiệt là nghe không rõ ràng đây.”

Bà Cố cười cười, cố ý nói: “Dạo phố nào có quy định nhất định là ngày nào, dù sao cuối tuần có thời gian, hôm nay nghĩ đến liền đi luôn trong hôm nay.” Không thể không nói, hiện tại trong lòng bà cực kỳ thoải mái, biết rõ hai đứa này dụng tâm đi nịnh nọt bà, làm bà cảm thấy rất có thể diện.

Tần Vũ Phi lại nói: “Thật là may hôm nay con cũng tới, bằng không thì ngày mai không gặp được rồi, cũng không biết lúc nào mới có cơ hội để chào hỏi bác.” Cô móc di động ra, đưa ảnh chụp cho bà Cố xem: “Bác gái, lúc vừa nãy đi dạo con thấy vài thứ không tệ, nhưng không biết bác thích cái nào, nên chụp lại đem về hỏi ý kiến Cố Anh Kiệt đấy ạ. Vừa vặn gặp bác ở đây, bác nhìn xem thích cái gì, chúng ta cùng đi xem, con tặng lại bác một món quà, bác tặng con một bộ đồ, con cũng tặng bác thứ bác thích, như thế nào ạ?”

Bà Cố nói: “Tôi lại không thiếu thứ gì, cô không cần phải khách sáo như vậy.” Nhưng vẫn nhận lấy điện thoại mở ra.

Tần Vũ Phi sợ bà cự tuyệt, vội vàng nói: “Con còn muốn mua cho Cố Anh Kiệt một cái áo khoác, vừa rồi cũng thấy một đôi giày phù hợp với anh ấy. Không bằng bác giúp con nhìn thử một chút?”

Bà Cố nhìn ảnh chụp trong điện thoại, xác thực là vừa chụp lúc nãy, mấy thứ đó coi như không tệ. Con bé kia cũng thật có tâm. Tần Vũ Phi đặt bà lên cao, trong lòng dù bà nghĩ thế nào, vẫn sẽ đắc ý. Lại còn chọn quần áo cho con trai, vì vậy bà Cố làm ra vẻ nghĩ ngợi rồi đáp ứng.

Tần Vũ Phi lại thở phào một cái, cảm giác trong khoảng thời gian ngắn thật sự là đã qua từng cửa từng cửa một. Thật muốn hô to với Cố Anh Kiệt: “Mau khen em đi, khen em thông minh lại dũng cảm!”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 49

Tần đại tiểu thư thông minh và dũng cảm cùng bà Cố đi dạo phố.

Mang theo sự mừng thầm và một chút toan tính.

Cô mua cho Cố Anh Kiệt một cái áo khoác, một đôi giày, còn có một cái cravat. Lúc cô chọn đồ có hỏi qua ý kiến của bà Cố, thật sự mắt nhìn thẩm mỹ của cô và bà ấy có chút khác biệt. Cô rất do dự, vừa muốn nịnh nọt bà Cố, vừa muốn người đàn ông của mình mặc những kiểu đồ mình thích.

Cuối cùng cô khẽ cắn môi, nói với bà Cố: “Con vẫn muốn mua cái này.” Không được mua cái mình thích, về sau Cố Anh Kiệt mặc trước mặt cô sẽ khiến cô cảm thấy bức bối, gây âm ỉ cũng không tốt lại còn cãi nhau.

Bà Cố nhìn cô, cũng không kiên trì: “Muốn mua thì mua đi.”

Tần Vũ Phi vui mừng, giống như ăn cướp, nhanh chóng trả tiền cròì ầm lấy cái túi. Cô cảm thấy thật ra bà Cố rất tốt, lại không tranh giành mua đồ Cố Anh Kiệt với cô, cũng không đối với ý kiến của cô nói này nói kia. Sau khi mua được thứ tốt cô khoác lên cánh tay bà Cố hết sức tự nhiên.

Nhưng bà Cố không phải cái gì cũng chiều cô. Cô cố tình muốn tặng quà cho bà Cố nhưng bị từ chối. Cô đưa bà đi xem mấy thứ bà đều không nói có thích hay không, chỉ một mực nói không thiếu gì cả.

Tần Vũ Phi thở dài trong lòng, rất không biết xấu hổ nghĩ: “Bác gái, bác còn thiếu một đứa con dâu đó bác biết không?”

Buổi trưa, Tần Vũ Phi đi ăn cơm với bà Cố, lúc hai người đến nhà hàng thời gian còn hơi sớm, lúc này Tần Vũ Phi cũng có lý do để gọi cho Cố Anh Kiệt trước mặt bà Cố rồi. Cô muốn hỏi Cố Anh Kiệt làm việc đến khi nào,

bữa trưa tính sao, nghe anh nói không đi được chỉ có thể ăn tại công ty thì liền dặn dò anh bận rộn cũng phải ăn cơm đảng hoàng. Sau đó lại nói cho anh biết, cô gặp được mẹ anh lúc đi dạo phố rồi, bọn họ còn cùng đi dạo phố, bây giờ đang cùng ở trong nhà hàng chuẩn bị ăn cơm.

“Mẹ ở cạnh sao?” Cố Anh Kiệt nghe thấy ngữ khí Tần Vũ Phi như vậy liền biết bên kia có chuyện biến.

“Đúng vậy.” Tần Vũ Phi nói ngọt ngào đến độ làm cho Cố Anh Kiệt mỉm cười: “Em vất vả rồi.” Xem ra bây giờ không phải thời điểm thích hợp để kể chuyện chi tiết hai người gặp nhau như thế nào, lại hỏi cô vài chuyện. “Em đưa điện thoại cho mẹ đi.”

Tần Vũ Phi đưa điện thoại cho bà Cố: “Là Cố Anh Kiệt ạ.”

Bà Cố nhận lấy, trong điện thoại Cố Anh Kiệt nhỏ giọng nói: “Mẹ, sao mẹ lại mưu mô như vậy? Sao lại đùa giỡn mấy người trẻ tui con vậy? Muốn thử thách Vũ Phi một chút đúng không ạ?”

Bà Cố không nói lời nào, chỉ cười, rõ ràng là bà tính sai, lại bị con trai nói thành liệu sự khôn khéo như thần, coi như là nịnh nọt bà mà bà cũng có chút hưởng thụ.

Cố Anh Kiệt sau khi vượt mộng ngựa xong, nói tiếp: “Mẹ, Vũ Phi rất ngốc, còn hay thẹn thùng, mẹ đừng dọa cô ấy nhé. Mẹ cũng biết đấy, cô ấy được nuông chiều từ bé, cũng là cô bé rất kiêu ngạo, mẹ là người lớn, có tình huống gì, mẹ nhường cô ấy một chút nhé.”

“Con bận rộn nhiều việc, không cần phải xen vào việc của chúng ta.” Bà Cố ôn hòa trả lời anh. Xú tiểu tử, sinh con trai thì được cái gì, kết quả không phải là trong lòng nó chỉ có bạn gái không thôi sao. Nó nói cái kia không phải bảo bà đừng bắt nạt Tần Vũ Phi, nhường cô bé một chút sao. Hừ, cũng may là đang tại trước mặt con gái nhà người ta bà cũng không tiện nói gì, đổi lại nếu là ở nhà, bà sẽ dạy cho nó một bài học.

Bà Cố cúp điện thoại rồi trả lại cho Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi muốn hỏi Cố Anh Kiệt nói gì với bà, nhưng không tiện, đành phải nói: “Cố Anh Kiệt làm việc rất chăm chỉ, biểu hiện cũng rất xuất sắc đấy ạ. Cha con cùng mấy vị quản lý cấp cao đều đánh giá cao anh ấy.”

“Ừm. Nó cũng tốt.” Trong lòng bà Cố tự nhủ con của bà đâu cần phải khen, trong lòng người mẹ lúc nào con mình cũng tốt cả.

Tần Vũ Phi cười theo, lại nhìn menu, rồi thảo luận với bà Cố xem nên ăn món gì.

Một bữa cơm coi như thuận lợi trôi qua. Bà Cố rốt cục cũng mở rộng chủ đề nói chuyện, hỏi Tần Vũ Phi lần trước Cố Anh Kiệt đến nhà cô gặp bố mẹ cô ra sao, lại hỏi về khoảng thời gian Tần Vũ Phi đi du học. Tần Vũ Phi vừa kích động vừa khấn trương, bà chịu hỏi thăm chính là một biểu hiện tốt. Cô cẩn thận từng li từng tí trả lời bà.

Đồ ăn ở đây rất hợp khẩu vị của bà Cố, thái độ của Tần Vũ Phi cũng làm cho bà rất hài lòng. Lòng cảnh giác của bà Cố giảm xuống, nhin không được trao đổi với Tần Vũ Phi vài việc nhà. Nói ba đứa con con của bà mỗi người người mỗi tính, còn nói khi còn bé Cố Anh Kiệt là đứa nghe lời nhất, kết quả lên đến trung học liền bắt đầu nghịch ngợm gây sự. Lúc bà nói được một nửa đột nhiên phản ứng kịp, cái bà gọi là nghịch ngợm gây sự chính là Cố Anh Kiệt bắt đầu kết giao bạn gái, chuyện anh yêu sớm không chịu học hành cho tốt nói cho bạn gái hiện tại có chút không phù hợp?

Bà Cố kịp thời dừng lại, chỉ kể hai ba chuyện trong nhà cho Tần Vũ Phi. Thật ra Tần Vũ Phi cảm thấy những chuyện kia không quá thú vị, cô rất muốn nghe chuyện của Cố Anh Kiệt nhưng người ta không kể, cô cũng không thể cố tình đi hỏi.

Bà Cố cảm thấy bà nói đủ rồi, bắt đầu quay qua hỏi thăm sự tình Tần Vũ Phi. Bắt đầu bà hỏi thời gian Tần Vũ Phi đi du học, lại hỏi ý định sau này của cô. Hỏi cô và Cố Anh Kiệt có dự tính gì cho tương lai không.

“Có lẽ bây giờ nói những chuyện này hơi sớm một chút, nhưng chúng ta đã ngồi một chỗ tâm sự, đưa con kia của tôi cũng rất khản trương, tôi nghĩ chúng ta nên hiểu rõ nhau hơn cũng tốt.” Lúc này bà Cố đã quên ý định lúc trước của bà đối với quan hệ của hai người nên có khoảng cách một chút.

“Bọn con...dạ.... bọn con hy vọng, có thể có một kết quả tốt.” Tần Vũ Phi nghĩ nửa ngày, quyết định nói thật. “Bác gái, Cố Anh Kiệt quen rất nhiều bạn gái, thời điểm vừa mới bắt đầu, con cũng không tin tưởng. Trước kia con từng bị đàn ông lừa gạt, cho nên con đối với chuyện như vậy rất đề ý. Tự bản thân con cũng có vấn đề, như là tính tình không tốt lại còn rất bướng bỉnh, con cũng biết. Cho nên...”

Cô ngừng lại một chút, nghĩ xem nên nói như thế nào. “Cho nên, ngay từ đầu con đã không tin tưởng, con cảm thấy chúng con nhất định sẽ chia tay. Nhưng là, con rất thích anh ấy, muốn cùng anh ấy ở chung một chỗ, nhưng lại cảm thấy loại khả năng này không có kết quả tốt. Khoảng thời gian đó con rất lo lắng. Nhưng Cố Anh Kiệt đối với con rất kiên nhẫn, con nghĩ anh ấy chắc cũng chưa từng gặp qua bạn gái nào khó chiều như con vậy.”

Tần Vũ Phi nói đến đây lại ngừng lại, ngẫm lại mặc dù nói thật nhưng cũng không thể nói mình tệ hại đến vậy, lỡ như mẹ chồng ghi nhớ lại phản đối bọn họ, vậy phải làm sao bây giờ? Cô uống một hớp nước, sửa sang lại suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Thật ra trước khi hẹn hò con cùng Cố Anh Kiệt có nói qua, những gì khó nghe nhất con cũng đã nói, nhưng anh ấy vẫn kiên trì muốn ở bên cạnh con. Cho nên sau khi hẹn hò hai người bọn con đều rất cố gắng, về sau con cũng đã sửa đổi, con và Cố Anh Kiệt đều cảm thấy, cái chúng con muốn là một kết quả có hậu.”

Cô nhìn bà Cố một cái, lại nói: “Cố Anh Kiệt nói anh ấy chưa từng mang bạn gái về nhà. Con nghĩ chuyện đó đối với anh ấy là nghiêm túc và quan trọng. Từ sau khi thất bại cũng không thấy con có bạn trai cho nên cha mẹ con cũng chưa từng gặp qua bạn trai con. Lần gặp mặt cha mẹ, chúng con đều thật sự rất chân thành.”

Bà Cố không nói gì, thật ra bà cũng không nhiều kinh nghiệm nói

chuyện với những người trẻ, con dâu cả cũng tốt, thằng rể thứ hai cũng được, bà đều cảm thấy rất thuận mắt, hai nhà đều cảm thấy phù hợp, mình cũng có cảm tình, vì vậy hết thấy đều thuận lợi. Mấy người họ cùng hai ông bà gặp mặt, cũng rất khách sáo lấy lòng, sau đó mới chậm rãi thân thiết hơn. Sau cùng, những lời này đương nhiên bà cũng không nói.

Tần Vũ Phi này, trong lúc bà còn đang cảm thấy rất khéo léo, đã quăng con át chủ bài ra với bà, thẳng thắn tấn công bà mười phần.

“Chúng con đối với nhau rất chân thành, hy vọng có một kết quả tốt. Nếu hạnh phúc, thực sự nếu có một ngày như vậy, xin bác gái chiếu cố cho con, có nhiều chuyện có lẽ con chưa làm được, bác có thể dạy bảo con. Còn nếu như không được, chúng con cố gắng cũng không đi đến cuối cùng, cũng mong bác cũng đừng ghét con.” Tần Vũ Phi nhìn vào mắt bà Cố, “Suy nghĩ của con chính là như vậy.”

Bà Cố bị ánh mắt chân thành tha thiết như vậy nhìn, bà cũng không tỏ ra kiêu ngạo, bà biết mình cần cho cô gái này một đáp án, bà trầm ngâm nghĩ, nói: “Vậy các con cố gắng lên. Thật ra cách nghĩ của cha mẹ chúng ta cũng rất đơn giản, chỉ cầu mong con cái mình hạnh phúc. Bác nghĩ như vậy khẳng định cha mẹ con cũng nghĩ như vậy. Bác suy xét con như thế nào thì cha mẹ con cũng suy xét A Kiệt như vậy. Cho nên, cứ thuận theo tự nhiên thôi. Bác chỉ có thể nói, bác sẽ không cản trở hai đứa tiến về phía trước.”

Tần Vũ Phi nghe được lời này, nở nụ cười. Cô nhịn không được, thật sự nhịn không được, vì vậy nói: “Con muốn gọi cho Cố Anh Kiệt bây giờ.”

“Được, con gọi đi.” Bà Cố đáp ứng.

Tần Vũ Phi lấy di động, chạy ra đứng chỗ tường thủy tinh gọi điện thoại. Bà Cố thấy cô vừa nói đến độ hưng phấn lại còn nhảy lên, bộ dạng vui vẻ cười đến đỏ mặt, cũng không phát giác cười rộ lên, thật đúng là đứa nhỏ đơn thuần. Bà có thể tưởng tượng ra cô nói cái gì với Cố Anh Kiệt, đại khái là nói bà không phản đối bọn họ.

Bà Cố uống một ngụm đồ uống, thở dài. Kế hoạch thật sự bị làm loạn lên. Rõ ràng không tính toán như vậy, rõ ràng là muốn cho con trai chậm lại một chút, xem xét rõ ràng rồi nói sau, kéo dài một khoảng thời gian, để bọn họ tỉnh táo lại một chút. Kết quả như vậy lại rất tốt, bà không bày ra vẻ lạnh nhạt xa cách, lại còn uyển chuyển tỏ vẻ ủng hộ.

Chỉ chốc lát sau Tần Vũ Phi quay trở lại, vẻ mặt hạnh phúc, cười đến mức bà Cố thật sự không dám tin cô gái này trong sự đánh giá của mọi người là một đại tiểu thư được nuông chiều đến hư.

“Bác gái, Cố Anh Kiệt nói anh ấy có thể tan tầm lúc 5h, anh ấy muốn cùng bác ăn cơm. Chúng ta quay về được không ạ, con cùng đầu bếp trong nhà có học làm qua vài món ăn, để con làm cơm tối.” Tần Vũ Phi cao hứng bùng bùng, quả thực là đắc ý quên tình hình. Vừa rồi cô nói với Cố Anh Kiệt cô bỏ ra cả buổi để thuyết phục mẹ anh, anh thiếu chút nữa không tin, sau đó còn khen cô lợi hại. Tần Vũ Phi cũng cảm giác mình rất lợi hại, cô muốn tiếp tục biểu hiện tốt một chút.

Cô biết nấu ăn? Bà Cố không tin lắm. Lúc này di động của bà vang lên, cầm lên nhìn là tin nhắn Cố Anh Kiệt gửi tới, trên đó có ba chữ đơn giản: “Cảm ơn mẹ!”

Bà Cố ấm lòng, “Được.” Bà đồng ý, “Vậy qua chỗ A Kiệt ngồi một lát.”

Tần Vũ Phi vui vẻ ra mặt, hoàn toàn chưa từng nghĩ đề nghị này của cô sẽ biến thành một tai nạn nhỏ, cuối cùng còn gây ra một hồi sóng gió.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thỉnh Phong

Chương 50

Bà Cố và Tần Vũ Phi ăn xong cơm trưa, xem lại cũng vừa kịp giờ, buổi sáng đi dạo có hơi mệt, bà cũng không muốn tiếp tục, bây giờ cùng Tần Vũ Phi đi tìm con trai cũng không có quá nhiều chuyện để nói. Vì thế gọi Tần Vũ Phi cùng đi làm tóc, Tần Vũ Phi rất vui vẻ.

Lúc làm tóc, bà Cố nhắm mắt dưỡng thần, Tần Vũ Phi ngồi bên kia tích cực dùng di động kể cho Cố Anh Kiệt nghe hôm nay thu hoạch lớn như thế nào. Mới bắt đầu Cố Anh Kiệt cũng trả lời lại rất nhanh, sau đó chắc là do bận rộn nên không trả lời lại. Tần Vũ Phi cảm giác mình có chút không hiểu chuyện, không nói gì nữa, chỉ dặn dò Cố Anh Kiệt hôm nay cô đã kiệt sức rồi, làm bữa tối là chiêu cuối cùng, cô nhất thời xúc động, bây giờ nhớ lại cô cũng chỉ học được ba lần, tuy mỗi lần đều không tệ, nhưng dù sao lần này cũng chính tay cô làm, cô sợ ứng phó không được, thật sự không có niềm tin. Tay nghề nấu ăn của Cố Anh Kiệt tốt hơn của cô, cô nói với Cố Anh Kiệt nhất định phải về sớm một chút để giúp đỡ. Cố Anh Kiệt đã đồng ý, nói nhất định sẽ về sớm còn nói chồng vợ là chồng trời.

Thời gian tiếp theo Tần Vũ Phi dùng di động tìm thực đơn, cố gắng nhớ lại quy trình nấu ăn đầu bếp đã dạy cô. Cô tự cổ vũ bản thân nhất định không có vấn đề gì, hôm nay thần may mắn đang ở bên cô, tất cả đều sẽ thuận lợi.

Làm tóc xong, bà Cố ngồi xe Tần Vũ Phi đến nhà Cố Anh Kiệt. Bà ngồi vào trong xe liền hỏi Tần Vũ Phi định làm món gì để liệt kê ra nhờ tài xế đi mua, hai người không cần phải đi nữa. Tần Vũ Phi cảm thấy ý kiến này rất hay. Bởi vì cô cũng chưa từng đi mua đồ ăn bao giờ, lúc học nấu ăn cô đều dùng nguyên liệu có sẵn. Thật sự sợ lúc đi mua gây ra chuyện gì khiến người ta chê cười. Vì vậy cô liệt kê ra một danh sách, định làm món cá hấp, rau cải xào, thịt chiên và canh rong biển nấu xương heo.

Bà Cố đến phòng bếp nhìn một chút, mở tủ lạnh ra, sau đó trên tờ giấy những đồ cần mua thêm hành tây, gừng, gia vị nêm đồ ăn, lại thêm ít gia vị điều chỉnh hương vị, lúc này mới gọi điện thoại cho tài xế.

Lúc này, Tần Vũ Phi cảm thấy khẩn trương, cô đã quên, bà Cố là người mẹ chu đáo, nấu ăn khẳng định rất ngon. Aizzz, cô thật sự quá ngốc, cái gì gọi là đặc ý quên mình, chính là như thế này đây. Lỡ như cô làm không tốt, hay không thể ăn, sẽ không phải bị mất điểm chứ?

Tần Vũ Phi bất an, mà bà Cố thu xếp hết những việc này cảm thấy mệt mỏi liền nói đi vào phòng khách chợp mắt một lát. Tần Vũ Phi nhanh chóng đưa bà đến phòng khách, sắp xếp mọi thứ cho bà, sau đó quay về phòng ngủ gọi điện thoại cho Cố Anh Kiệt, muốn hỏi anh khi nào trở về, cô nấu cơm thật sự cần có sự giúp đỡ của anh.

Kết quả máy bận. Tần Vũ Phi không để ý, lại xem qua quy trình một lần, ghi nhớ lại lần nữa. Lại gọi cho Cố Anh Kiệt, vẫn là máy bận. Cô tiếp tục đọc, xem đi xem lại tới 3 lần, xác nhận mình đã thuộc lòng rồi, trong lòng thoáng yên tâm lại một chút. Với lấy điện thoại gọi cho Cố Anh Kiệt, máy vẫn bận.

Tần Vũ Phi bắt đầu thấy loạn, có cảm giác không tốt lắm. Cô bắt đầu kiểm điểm bản thân, như thế này là như thế nào vậy, không phải mọi chuyện đều đang tốt đẹp sao? Không thể quá đa nghi, không thể động một chút là nghĩ tiêu cực. Mọi chuyện đều bị nghĩ không tốt. Bây giờ, cô chỉ là bị áp lực quá lớn, quá khẩn trương, cô cần phải bình tĩnh lại, không được nổi giận, không được giận chó đánh mèo, Cố Anh Kiệt rất vất vả, cuối tuần còn phải đi làm, chuyện của anh ấy nhất định rất khó giải quyết, anh vừa bận rộn lại vừa phải nghe cô kể chuyện đi mua sắm, cùng chuyện Bà Cố, anh nhất định rất vất vả.

Tần Vũ Phi hít sâu mấy cái, tự nói bản thân phải bình tĩnh, không được nổi giận, lát nữa Cố Anh Kiệt sẽ về. Anh đã đồng ý rồi, đừng nên làm phiền anh ấy.

Tuy nghĩ như vậy nhưng một lát sau Tần Vũ Phi nhin không được lại gọi lần nữa. Lần này vẫn trong trạng thái bận.

Tần Vũ Phi cố gắng xem nhẹ sự không thoải mái trong lòng. Cô học lại quy trình một lần nữa, sau đó đến phòng bếp chuẩn bị. Lấy cái nồi, cái muôi bày lên, thớt cũng chuẩn bị kỹ, giống như làm như vậy sẽ khiến cô tin tưởng vào thức ăn mình làm ra.

Một lát sau, tài xế nhà họ Cố về, mang theo những thứ mua được. Tần Vũ Phi cảm ơn, nói ông ta biết bà Cố đang nghỉ ngơi. Tài xế đặt đồ đã mua xuống rồi đi khỏi, chỉ nói nếu bà Cố cần gì thì cứ gọi điện thoại cho ông ta.

Tài xế đi rồi, Tần Vũ Phi thay bộ quần áo ở nhà, đeo tạp dề, bắt đầu nấu nướng. Theo như công thức, trước tiên cô phải mang những thứ giống nhau ra bắt tay làm, nhưng một đồng thức ăn cần xử lý trên bàn cô không biết phải làm sao. Sau đó, đứng suy tư nhìn đồng đồ ăn thêm vài phút nữa cô vẫn không biết nên phân ra cái nào làm trước. Một đồng lớn như vậy đối với người mới mà nói thật sự có hơi khó khăn.

Lúc này bà Cố đi đến cửa phòng bếp, nhìn thấy đồ ăn được đưa tới, hỏi hai câu. Sau đó lại hỏi Tần Vũ Phi: “Con có cần giúp đỡ không?”

“Không cần đâu. Bác gái, bác cứ đi nghỉ đi, một mình con làm là được rồi.” Đùa sao, cái tay nghề ngu ngốc của cô để bà Cố chứng kiến không phải là mất mặt sao. Dù sao cuối cùng cũng vẫn làm ra món ăn, ăn được là được. Còn quá trình thì bà ấy không nên biết thì tốt hơn.

Bà Cố nhìn bày trí trong bếp liền biết lo lắng của Tần Vũ Phi. Cô bé thật sự vẫn có khó khăn, do lễ phép, nên Tần Vũ Phi nói vậy, bà dứt khoát nói: “Bác đi ngủ một lát, A Kiệt về thì gọi bác.”

Tần Vũ Phi vội vàng đồng ý.

Một mình Tần Vũ Phi ở trong bếp luống cuống tay chân. Cô quyết định làm cái đơn giản nhất, rửa sạch rau cải trước khi xào. Kết quả khi xào, nhìn

qua cũng tạm tạm, cô nếm thử một miếng, hương vị cũng không tính là quá dở. Cô thật cao hứng, cảm thấy miễn cưỡng cũng coi như thành công. Cô bỏ rau qua một bên, bỗng nghĩ tới đợt lúc làm xong mấy món khác, chẳng phải sẽ nguội sao? Nhưng cũng đã xào rồi, cô quyết định, được rồi, đến lúc đó hâm lại một chút là được. Dù sao bọn họ cũng không biết.

Sau đó cô bắt đầu thái thịt. Thịt cắt có hơi to hơi dày một chút, nhưng dù sao cũng đã cắt xong rồi. Cô lại tự nhủ trong lòng, dù sao đợt lúc chín cũng nhìn không ra, đều phải đưa vào trong miệng ăn, độ dày lớn nhỏ cũng không sao. Khác nhau như vậy mới có nội hàm.

Cắt thịt rồi lại ướp, sau đó cô chăm chú ngâm lại, rút kinh nghiệm việc xào rau cải, không thể xào xong lại để nguội. Nếu không hấp cá trước rồi lại chiên thịt. Chờ một chút, canh xương cũng chưa hầm, phải nhanh chóng nấu canh trước.

Tần Vũ Phi gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Rửa sạch xương heo, cô nhớ là phải hớt bọt đi, vì vậy không dám bỏ đi, đứng ở bên cạnh nhìn chăm chăm đợt nước sôi lên có bọt, cô cẩn thận hớt sạch bọt, đây nắp nồi lại, mặt đã bị hơi nước làm cho nóng lên. Tần Vũ Phi lại nhìn lại công thức trên điện thoại, thuận tiện nhìn thời gian một chút, vì sao Cố Anh Kiệt còn chưa trở về? Nếu có anh ở đây giúp cô thì tốt biết bao.

Tuy vậy bây giờ Tần Vũ Phi cũng không có thời gian để trách cứ Cố Anh Kiệt, cô muôn nhanh chóng cắt cá. Trong chợ, người bán hàng đã làm sạch nhưng không cắt vài nhát trên con cá. Tần Vũ Phi theo thao tác mà đầu bếp đã chỉ, nhưng cá rất trơn, cô vất vả lắm mới bắt được, cầm dao cũng không quen, cắt được vào vết dao nhìn rất thảm. Một dao cuối cùng còn cắt phải móng tay và ngón tay. Máu chảy ra. Tần Vũ Phi sợ tới mức lập tức bỏ ngón tay vào miệng, mùi cá tanh lập tức lan ra khắp miệng, cô buồn nôn nhanh chóng nhổ ngụm nước ra, lại dùng tay lấy nước súc miệng.

Cuối cùng nhìn nhìn ngón tay, may là chỉ cắt đứt một ít da, máu cũng không chảy ra nữa. Chỉ bị mẻ mất một miếng móng tay, rất khó chịu. Lúc này Tần Vũ Phi thật sự hy vọng Cố Anh Kiệt mau trở về.

Tần Vũ Phi bắt đầu hấp cá. Chuẩn bị cắt ớt xào thịt, kết quả là ớt rất cay, dính vào miệng vết thương khiến cô rất đau, cố gắng chịu đựng, cảm thấy khóe mắt ngứa ngứa, cô đưa tay lên gãi, vị cay lập tức dính vào mắt. Cô nhanh chóng rửa, dùng nước rửa mắt. Đôi mắt rất đau, chảy cả nước mắt. Cô yên lặng đứng dưới vòi nước cả buổi, đợi khi trông mắt hết khó chịu. Đợi một lúc lâu mắt vẫn còn khó chịu nhưng cô ráng chịu đựng, tiếp tục cắt ớt và những đồ ăn khác. Cho dù lúc này cô đang cảm thấy bức bối nhưng vẫn cố nhịn xuống, cô cảm thấy mình tiến bộ nhiều hơn rồi.

Lúc này cửa lớn mở ra, Cố Anh Kiệt đã về. Tần Vũ Phi vui mừng, vừa muốn gọi anh, di động lại vang lên. Anh đi tới hôn lên mặt cô một cái, “Thực xin lỗi, anh nghe điện thoại trước đã.” Sau đó anh đi về phía phòng ngủ.

Tần Vũ Phi không ngại, trên thực tế bây giờ cô rất vui vẻ, nghe điện thoại xong Cố Anh Kiệt sẽ ra ngoài giúp cô. Bữa cơm này rất nhanh sẽ hoàn thành, hôm nay thật sự là một ngày thuận lợi.

Tần Vũ Phi kiểm tra mọi thứ lại một lần nữa, đợi chờ, không thấy Cố Anh Kiệt đi ra, ngược lại bà Cố tỉnh dậy rời phòng đến phòng bếp. Tần Vũ Phi sợ tới mức nhanh chóng quay lại, bỏ đồ ăn vào trong nồi, lấy cái muôi để trên giá, bà Cố quả nhiên đến phòng bếp, bà đứng ở cửa nhìn vào, không đánh giá Tần Vũ Phi đang nấu ăn, hỏi: “A Kiệt về rồi sao?”

Tần Vũ Phi nhanh chóng đáp: “Về rồi ạ, đang ở trong phòng ngủ nghe điện thoại.” Tần Vũ Phi liếc khóe mắt nhìn thấy bà Cố quay người rời đi mới nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này cô mới phát hiện dầu ăn chưa nóng cô đã đem đồ ăn đổ vào rồi, bây giờ xào thì màu sắc thực sự không tốt. Mặc kệ đi, thịt bỏ vào cũng nhìn không ra đâu. Cô nghĩ như vậy liền bỏ thịt vào.

Chiên thịt xong, cô phát hiện cá hấp lâu quá rồi. Được rồi, cô uể oải nghĩ, dù sao ăn được là được. Cô vụng trộm ném một ít, không có vị gì cả, còn rất tanh nữa. Lúc này cô mới nhớ lúc rửa cá không sát muối, còn quên

bỏ thêm gừng vào. Được rồi, cô xấu hổ nghĩ, ăn không bị đau bụng là được. Cô xịt lên con cá rất nhiều nước tương, hy vọng có thể giấu những khuyết điểm kia đi.

Lúc này, Cố Anh Kiệt vẫn chưa đi ra. Tần Vũ Phi thật sự không có tinh thần mà đi giục anh, hơn nữa bà Cố đã dậy, Tần Vũ Phi không dám ở ngay trước mặt mà sai bảo con trai người ta. Cô nhìn nồi canh, lửa không đủ, vị không được đậm đà. Dù sao cho thêm muối cũng có thể uống. Cô vừa nghĩ không biết bà Cố có vì cô nấu cơm không ăn được mà không thích không, vừa cho rong biển vào nồi. Bỏ vào xong cô mới nhớ ra, cô chưa rửa rong biển.

Trong lòng Tần Vũ Phi cảm thấy vô cùng âm ức. Cuối cùng chỉ có thể gửi hi vọng vào món thịt chiên. Nhưng ăn thử một miếng, cô thiếu chút nữa khóc lên, thịt quá cứng lại còn mặn.

Lúc này bà Cố cùng Cố Anh Kiệt vừa nói chuyện vừa đi tới. Cố Anh Kiệt ôm lấy Tần Vũ Phi hôn cô một cái: “Cơm nấu xong chưa? Thật có thể làm được sao.”

Tần Vũ Phi miễn cưỡng cười cười, vụng trộm liếc nhìn bà Cố, nhỏ giọng nói: “Ăn không ngon lắm.”

“Không sao.” Cố Anh Kiệt cổ vũ cô. Nhưng Tần Vũ Phi cảm thấy ánh mắt anh có chút không tập trung, giống như có chút không yên lòng. Cô lại tự trách mình nghĩ quá nhiều, quá đa nghi, bệnh đa nghi lại tái phát.

Cố Anh Kiệt đến phòng bếp, mang đồ ăn ra đặt lên bàn, mời bà Cố ngồi trước. Tần Vũ Phi đi lấy bát đũa, mang chén đũa đặt lên bàn sau đó cô cứng người lại, lúc trước do khẩn trương làm thức ăn cô quên nấu cơm rồi.

Tần Vũ Phi cúi đầu, hận không thể có cái lỗ cho mình chui xuống. Cô cảm thấy rất mất mặt, vô cùng mất mặt.

Bà Cố lúc này mới phát hiện có chỗ nào không đúng, nhưng bà không

nói gì, chỉ yên lặng với tay múc chén canh. Tần Vũ Phi cắn môi, muốn nói cho bà biết rong biển chưa rửa, nhưng cô cảm thấy cô thật không có mặt mũi mà nói ra.

Cố Anh Kiệt lúc này cười cười: “Nếu không trực tiếp làm món chính là được rồi, mì tôm làm rất nhanh đó.” Anh nói xong, quay người đi nấu nước. Quay người lại nói: “Ăn đồ ăn trước vậy, khi nào nước sôi là được.”

Tần Vũ Phi vụng trộm nhìn bà Cố, thấy bà uống một ngụm canh sau lại không đụng đến nữa. Tần Vũ Phi rất chột dạ, nhìn lại thức ăn trên bàn, rau cải nguội ngắt, thịt rất cứng, cá lại tanh, hơn nữa mỗi món đều mặn như nhau. Bà Cố cũng lúng túng, Tần Vũ Phi có chút muốn khóc.

Cố Anh Kiệt còn chưa nếm thử đồ ăn, điện thoại lại vang lên. Tần Vũ Phi tinh tế nghe được anh khe khẽ thở dài, lại thấy anh do dự một lúc mới nói: “Anh đi nghe máy.”

Tần Vũ Phi nhìn theo bóng lưng của anh quay lại phòng ngủ, trong nội tâm càng cảm thấy bất an. Không khí trên bàn cơm có chút xấu hổ. Tần Vũ Phi không biết nói gì, bà Cố cũng không động động đũa nữa, trong bếp nước sôi rồi, người đàn ông nấu mì kia cũng chưa quay lại. Tần Vũ Phi định đi vào bếp thì bà Cố lại nhàn nhạt nói: “Để bác đi cho.”

Tần Vũ Phi không muốn giành, cũng chẳng có mặt mũi tranh giành. Cô đề đi ra ngoài.

Bà Cố nấu ba tô mì trứng gà. Lúc này trên bàn Cố Anh Kiệt cũng quay lại rồi. Sắc mặt anh có chút lúng túng, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra nhẹ nhõm: “Thật thơm quá.”

Tần Vũ Phi im lặng nhìn anh, hoàn toàn không có tâm tình phụ họa theo anh. Cô cảm thấy lần này cô thật sự không phải đa nghi rồi.

Ba người im lặng cúi đầu ăn. Sau khi Cố Anh Kiệt nếm thức ăn trên bàn, cũng không động đũa nữa. Trong lòng Tần Vũ Phi rất ám ức. Nhưng cô cũng

không muốn miễn cưỡng bản thân đi mời mọi người cùng ăn, cũng không muốn miễn cưỡng bản thân mình ăn. Người khác không ăn, cô cần gì phải vậy.

Một tô mì ăn chưa xong điện thoại Cố Anh Kiệt lại vang lên.

Anh nhíu mày, Tần Vũ Phi cũng nhíu mày, nói với anh: “Đi nghe đi.”

Cố Anh Kiệt nghĩ nghĩ rồi đi.

Tần Vũ Phi ngồi một lúc, cũng đứng dậy đi về phòng ngủ. Đẩy cửa ra, chợt nghe Cố Anh Kiệt nói: “Được rồi, cô đừng khóc nữa. Như vậy cũng không giải quyết được vấn đề. Tôi nhờ Jason qua giúp cô không được sao? Cô cần gì phải như vậy?”

Anh nói xong, ngẩng đầu, thấy Tần Vũ Phi lạnh mặt nhìn anh.

Cố Anh Kiệt bắt đầu chột dạ, anh nói với đầu bên kia: “Tôi gọi cho Jason rồi, cậu ấy sẽ giúp cô. Nếu như tình huống thật sự không ổn, cô hãy gọi tôi. Tôi cúp máy. Không phải, cô đừng như vậy, cô nói vậy là có ý gì? Đừng có nói đến từ chết, tôi thật sự phải cúp máy rồi.” Anh nhìn thoáng qua Tần Vũ Phi, vội ngắt điện thoại

“Ai muốn chết?” Tần Vũ Phi hỏi anh. Hiện tại cô chỉ thấy đáy lòng lạnh như băng, đầu lại nóng, lửa giận không thể nào áp chế nổi.

“Là Abby. Bạn trai cô ấy có khuynh hướng bạo lực, vì cô ấy muốn chia tay, cho nên đang gây phiền phức. Cô ấy nhờ anh giúp đỡ.”

Abby? Bạn gái trước? “Cho nên điện thoại anh vẫn không gọi được là vì cô ta sao?”

Cố Anh Kiệt mở to miệng, lúc chiều xác thực anh bị Abby gọi điện thoại, cho nên mới về trễ. Anh không cách nào nói dối, chỉ đành phải nói: “Cha mẹ của cô ấy ở nước ngoài, ở đây cũng không có ai có thể giúp cô ấy, tình huống có chút nghiêm trọng, cho nên cô ấy mới gọi cho anh.”

“VẬY sao?” Giọng Tần Vũ Phi lạnh lùng, lại hỏi anh: “Ngày đó anh đi gặp người nhà em, buổi tối sau khi trở về cũng nói chuyện điện thoại với cô ta rất lâu, phải không?”

Cố Anh Kiệt ngẩn ngơ.

Tần Vũ Phi cười lạnh, cô đã hoàn toàn không khống chế được rồi. “Xin hỏi Cố thiếu giúp đỡ cô ta như thế nào đây? Đánh nhau với tên bạn trai có khuynh hướng bạo lực của cô ta sao? Hay là cô ta không có chỗ dung thân bị quấy rối, Cố thiếu liền cẩn thận mang cô ta về cẩn thận che chở?”

Cố Anh Kiệt nóng nảy, “Em đừng hiểu lầm. Anh có nói cô ấy đi báo cảnh sát rồi, nhưng cô ấy nói đã báo một lần rồi nhưng cảnh sát mặc kệ, nói người yêu tranh chấp, khuyên vài câu rồi bỏ đi. Anh biết anh không nên thân cận với cô ấy cho nên cô ấy muốn anh qua đó anh vẫn luôn từ chối. Anh có tìm Jason giúp đỡ giải quyết việc này rồi.”

Tần Vũ Phi không nói lời nào. Cố Anh Kiệt đi lên kéo tay cô, cô mạnh mẽ giật tay lại.

“Giải quyết việc này? Từ lúc cô ta đi bệnh viện thăm anh, nhờ vả đến bây giờ, anh giải quyết rất tốt, càng cuốn lấy anh không buông.”

Cố Anh Kiệt cau mày: “Cô ấy gặp khó khăn, lại quan hệ đến sự an toàn, anh cũng không thể mặc kệ cô ấy, dù sao cũng đã quen nhau một thời gian, cho dù chia tay rồi...” Anh nói đến đây nhanh chóng ngừng lại, sắc mặt Tần Vũ Phi cho anh biết, anh nói sai rồi, hoàn toàn sai.

“Cố Anh Kiệt.” Tần Vũ Phi lạnh lùng mở miệng, “Lúc anh đến nhà em gặp cha mẹ, lúc đó trong lòng em rất vui nghĩ rằng nếu không phải anh sẽ không lấy chồng nhưng anh lại nói chuyện với bạn gái cũ qua điện thoại. Lúc em hết sức chân thành lấy lòng mẹ anh hy vọng sau này chúng ta có thể thuận lợi đến với nhau, lúc em tự đánh giá mình quá cao tay chân vụng về làm những món ăn không thể ăn nổi hy vọng anh có thể giúp đỡ nhưng anh lại nói chuyện điện thoại với bạn gái cũ như những tri kỷ giúp đỡ giải quyết

phiền phức dùm cô ta, bởi vì các người đã từng hẹn hò, đã từng có tình cảm...” Cô không nói nổi nữa, cô gắt gao nhìn chăm chăm vào Cố Anh Kiệt, sau đó đột nhiên xoay người bỏ đi.

“Vũ Phi.” Cố Anh Kiệt gọi cô lại, nhưng cô không để ý tới, bước nhanh đi.

Đến phòng khách, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của bà Cố, chắc là bà đã nghe được âm thanh cãi nhau của họ.

“Rất xin lỗi, bác gái. Con đã tự đánh giá quá cao bản thân, để bác phải chê cười rồi. Con xin lỗi, con đi trước.” Tần Vũ Phi cầm lấy túi xách, cố nén nước mắt đi ra ngoài. Còn chưa hết một ngày nhưng bây giờ cô cảm thấy rất mệt, hoàn toàn kiệt sức. Từ lúc sáng sớm đến giờ, tâm trạng thay đổi nhanh chóng từ khấn trương đến vui vẻ, hưng phấn rồi lại ảo não, ảm ức rồi tức giận, giống như tất cả các cảm xúc cô đều đã trải qua chỉ trong một ngày.

“Vũ Phi.” Cố Anh Kiệt đuổi theo ra ngoài.

Tần Vũ Phi không để ý đến anh, cô đi nhanh ra cửa đổi giày, muốn nhanh chóng rời khỏi đây, cô sợ cô sẽ rơi nước mắt.

Sau lưng, điện thoại Cố Anh Kiệt lại vang lên. Tần Vũ Phi nghe được tiếng chuông người cứng đờ. Không để ý tới, cô tiếp tục đổi giày, Cố Anh Kiệt vội kéo tay cô lại bị cô hất ra nhưng anh cố giữ lại.

Cô trừng mắt nhìn anh: “Buông ra, nếu không tôi sẽ không để ý tới anh nữa.”

Cố Anh Kiệt cứng đờ, Tần Vũ Phi nhân cơ hội hất tay anh ra. Cô đẩy cửa bước ra ngoài, lúc này điện thoại của Cố Anh Kiệt lại vang lên.

Bước chân Tần Vũ Phi dừng lại.

Trong lòng Cố Anh Kiệt tức giận, muốn ném điện thoại đi, anh trừng mắt nhìn cái tên Abby trên điện thoại, đang muốn tắt máy thì một cánh tay

đưa qua giắt lấy cái điện thoại của anh.

Cố Anh Kiệt ngăn người nhìn Tần Vũ Phi nghe điện thoại. Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, vẻ mặt cứng cỏi, nói với bên kia điện thoại: “Không được khóc! Không được giả bộ đáng thương! Cô nghe cho kỹ đây, tôi là Tần Vũ Phi, là bạn gái hiện tại của Cố Anh Kiệt. Cho dù cô xảy ra chuyện gì hay gặp bất cứ chuyện gì mà lại đi dây dưa với bạn trai tôi là đã gây chuyện với tôi rồi. Cô không cần nói! Cô không có chút tự trọng nào của phụ nữ sao, có biết xấu hổ không? Cô muốn tìm người giúp đỡ phải không? Cô bị bạn trai đánh đập chứ gì? Cô muốn giải quyết vấn đề đúng không? Tôi cho cô một cơ hội duy nhất. Cô nói địa chỉ bây giờ của cô? Tên bạn trai vũ phu của cô ở đâu? Không cần thiết nói với tôi những lời này, tôi nói, chỉ có một cơ hội thôi. Được rồi! Cô chờ đi!”

Tần Vũ Phi nói xong liền cúp máy, cô lưu số điện thoại đó qua máy mình, sau đó ném lại cho Cố Anh Kiệt, quay người đi mất.

Cố Anh Kiệt luống cuống bắt lấy điện thoại thiếu chút nữa là rơi xuống. Chờ khi anh chạy ra đuổi theo, cửa thang máy đang đóng lại. “Vũ Phi!” Anh kêu to, nhưng anh chỉ nhìn thấy khuôn mặt phản nộ của Tần Vũ Phi.

Cố Anh Kiệt vội vàng bấm gọi cho Tần Vũ Phi nhưng không được. Về đến nhà, nhìn thấy vẻ khiếp sợ của bà Cố, tất nhiên bà chưa từng chứng kiến vẻ mặt hung dữ đó của Tần Vũ Phi. Bây giờ, Cố Anh Kiệt cũng chẳng còn sức lực đi quan tâm chuyện đó, anh gọi điện cho Abby hỏi cô đã nói gì với Tần Vũ Phi, cuối cùng quát to: “Tại sao cô lại nói địa chỉ cho cô ấy? Bạn trai cô đang ở đâu? Cái gì? Hắn đang chặn bên ngoài chỗ cô sao? Shit! Abby, nếu Vũ Phi xảy ra chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô đâu.”

Cố Anh Kiệt chạy về phòng cầm chìa khóa xe, gọi cho Từ Ngôn Sướng, anh gấp đến độ nói năng lộn xộn. Chỉ nói Tần Vũ Phi đi tìm Abby mà tên bạn trai của cô ta cũng đang ở đó, anh sợ sẽ có chuyện xảy ra nên gọi Từ Ngôn Sướng tới giúp đỡ, bây giờ anh cũng sẽ chạy qua đó.

Bà Cố cũng gấp gấp đi theo con trai, nói với anh: “Con hãy bình tĩnh, tài

xế đang ở dưới lầu, gọi ông ấy đưa chúng ta đi, cũng sẽ giúp đỡ được.”

“Mẹ, việc này mẹ đừng quan tâm.”

“Cái tính tình kia của Tần Vũ Phi, nếu có người lớn ở đó cô bé sẽ tỉnh táo một chút.”

Cố Anh Kiệt thấy vậy cũng có lý nên không ngăn cản nữa, cùng mẹ ngồi xe để tài xế chở đến chỗ của Abby.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 51

Trên đường đi Cố Anh Kiệt cố gắng gọi điện thoại cho Tần Vũ Phi nhưng đều bị từ chối. Sau mấy lần như vậy thì không gọi được nữa. Cố Anh Kiệt cho rằng cô đã liệt sổ của anh vào danh sách đen rồi.

Nghĩ đến khả năng này làm cho Cố Anh Kiệt vừa sợ vừa giận. Cô gái này bắt đầu tức giận thì ai cũng không cản nổi. Cố Anh Kiệt sợ cô đến đó sẽ chịu thiệt, nhanh chóng gọi cho mấy người bạn xem ai ở gần đó thì chạy qua giúp đỡ.

Bà Cố ngồi trên xe vẫn không nói gì, chỉ quan sát con trai khẩn trương không ngừng gọi điện thoại.

Cuối cùng, Cố Anh Kiệt gọi lại cho Abby, hỏi cô ta bây giờ thế nào rồi. Hai người trong điện thoại tranh cãi một trận, bởi vì Cố Anh Kiệt lại trách Abby tại sao lại cho Tần Vũ Phi biết địa chỉ mà bên kia Abby cũng mắng chửi thái độ không ra gì của Tần Vũ Phi, dựa vào đâu mà hung dữ như vậy... Có tài giỏi thì cứ đến đây! Cố Anh Kiệt tức giận nói Abby ích kỷ còn tùy hứng, sau đó quát bảo cô ta mau đuổi tên bạn trai đi, để một lát nữa Tần Vũ Phi đến đó sẽ có đánh nhau mất.

Abby gào khóc, nói anh vô lương tâm, nếu cô ta có thể đuổi hẳn ta đi thì tại sao lại phải hạ mình đi xin giúp đỡ, kết quả là bị hết người này mắng đến người kia chửi. Cảm xúc của cô ta rất không ổn, âm thanh gào thét qua điện thoại khiến cho bà Cố cũng nghe được rõ ràng.

Abby bắt đầu càng nói càng khó nghe, Cố Anh Kiệt liền cúp máy. Bà Cố bảo tài xế lái xe nhanh chút, nhưng không may là phía trước kẹt xe rồi.

Trong xe, Cố Anh Kiệt lo lắng đứng ngồi không yên, anh không ngừng

gọi cho Tần Vũ Phi nhưng vẫn không gọi được. Anh dùng điện thoại của bà Cố gọi cho Tần Vũ Phi, cô bắt máy, “Alo” một tiếng, sau khi nghe được thanh âm của Cố Anh Kiệt liền dứt khoát cúp điện thoại. Gọi lại lần nữa cho cô nhưng lại không gọi được nữa.

Cố Anh Kiệt thật sự không biết làm sao, nhìn dòng xe di chuyển chậm như ốc sên, trong lòng như có lửa đốt chỉ có thể cầu mong Tần Vũ Phi cũng bị kẹt xe.

Nhìn một lúc lâu cuối cùng Cố Anh Kiệt cũng tới nơi, xe chưa ngừng hẳn anh đã xông xuống. Không đợi thang máy xuống tới, anh vội vàng chạy bộ lên 10 tầng lầu, còn chưa tới nơi đã nghe thấy âm thanh cãi lộn và tiếng thét chói tai. Cố Anh Kiệt sợ tới mức tim muốn ngừng đập, chạy nhanh vài bước lên tới tầng 10, đẩy cửa ra, chỉ thấy Tần Vũ Phi đang dùng sức tát một người đàn ông.

“Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt quát to, đang định tiến lên che chở cho cô, đã thấy một người cao to bên cạnh cô ra tay ngăn tên kia muốn đánh trả, thuận tay lại cho tên kia một đấm.

Cố Anh Kiệt ngẩn người, lúc này mới phát hiện trong hành lang rất đông đúc. Ngoài Tần Vũ Phi và Abby còn có ba bốn người đàn ông cường tráng, thậm chí Từ Ngôn Sướng và một vài người bạn của anh cũng đã ở đây rồi.

Từ Ngôn Sướng thấy anh đến, nhanh chóng chạy tới báo cáo: “Tôi cũng vừa đến, ở đây náo nhiệt quá, tôi định vào xem chưa kịp gọi điện cho cậu.”

Lúc này chợt nghe thấy tiếng quát phẫn nộ hung dữ của Tần Vũ Phi: “Mày thử đụng vào một cái xem, tao đánh gãy chân của mày mà còn có thể tố cáo mày cố ý gây thương tích cho người khác, mày tin không?”

Tên kia mắng to: “Tôi tin, cô, con mẹ nó...”

Hắn ta còn chưa mắng xong, Tần Vũ Phi cầm một cái bình nhỏ xịt thẳng vào mặt hắn. Tên kia kêu thảm một tiếng, Tần Vũ Phi giơ chân đạp hắn ta

một cái, bị xịt vào mắt hắt không nhìn thấy cái gì nhưng còn mắng to muốn đứng lên đánh Tần Vũ Phi, thế nhưng người đàn ông cường tráng bên cạnh Tần Vũ Phi lại đánh hắt ngã xuống đất lần nữa.

Cố Anh Kiệt trợn mắt há hốc mồm, nhìn thấy Tần Vũ Phi như một đại ca xã hội đen đang phát giận, anh biết lửa giận của cô đang cháy rất dữ dội nhưng không ngờ được có thể đến như vậy. Không những hung dữ còn biết dẫn người đến đánh nhau.

Từ Ngôn Sướng đứng bên cạnh nói: “Cậu lo quá rồi. Người nhà của cậu một chút cũng chẳng cần chúng ta giúp đỡ, tự cô ấy có dẫn theo người đó.”

Cố Anh Kiệt cảm thấy không biết mình có nên vui mừng về điều này không. “Bọn họ là ai?” Cô sẽ không thực sự tìm đến xã hội đen để giúp đỡ chứ?

“Tớ vừa hỏi qua một người trong số họ, bọn họ là vệ sĩ Tần gia mời đến. Tần đại tiểu thư chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là có thể gọi nhiều vệ sĩ đến như vậy.”

Cố Anh Kiệt hiểu ra. Những gia đình như Tần gia đều sẽ mời công ty vệ sĩ, những lúc đặc biệt cần bảo vệ an toàn cũng có vệ sĩ, thật ra nhà họ Cố họ cũng có, tài xế của anh cũng là người của công ty vệ sĩ, nhưng anh chưa từng sử dụng đến họ, cảm thấy không cần thiết lắm.

Cố Anh Kiệt thở phào một hơi, thật tốt khi cô cũng không tức đến nổi váng đầu, còn biết gọi người đến bảo vệ bản thân.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Bà Cố và tài xế từ trong thang máy đi ra, đi cùng với họ là hai người cảnh sát và một người đàn ông trung niên mặc âu phục.

Lúc đó Tần Vũ Phi đang mắng: “Người ta nói chia tay rồi, cái từ chia tay này mày có hiểu không? Chắc là không rồi. Vì thế mày hãy cắt ra thật xa, sống chết quán quít lấy người ta làm quỷ gì. Mày là đàn ông hay là con rệp!

Còn dám đánh phụ nữ! Chính mày làm người không tốt nên tất nhiên sẽ phải có người người dạy mày!”

Bà Cố kinh ngạc đến ngây người, đi đến bên cạnh Cố Anh Kiệt, anh nhỏ tiếng giải thích một chút với bà, nói Tần Vũ Phi dẫn theo vệ sĩ đến đây. Bà Cố cũng nói: “Hai người cảnh sát kia cũng vừa cùng mẹ đi chung vào thang máy, chắc cũng là vì chuyện này mà đến.”

Hai người cảnh sát đúng là vì chuyện này mà đến, người đàn ông trung niên kia cũng thế. Chỉ thấy bọn họ đi về phía Tần Vũ Phi, cảnh sát hỏi: “Ai là Tần Vũ Phi tiểu thư?”

“Tôi.” Tần Vũ Phi nhếch cằm lên, đầy khí thế. “Cám ơn các anh cảnh sát, vất vả cho hai người đi một chuyến đến đây.”

“Là chuyện phải làm.” Hai người cảnh sát đều rất khiêm tốn.

Người đàn ông trung niên lên tiếng: “Tần tiểu thư.”

Tần Vũ Phi chỉ Abby vẻ mặt đã ngốc đến hóa đá: “Cô này liên tục bị quấy rối, bị uy hiếp đến sự an toàn, mong mọi người giúp đỡ cô ấy về mặt pháp luật, mọi chi phí đều tính cho tôi.”

Trần luật sư gật đầu, lấy ra danh thiếp đưa cho Abby, giới thiệu ông ta là luật sư sự vụ. Abby ngây ngốc nhận lấy, hoàn toàn không biết nên làm sao mới tốt.

Cái tên kia bị cảnh sát bắt lấy cũng há hốc mồm, không ngờ được nhanh như vậy cả luật sư cũng đến, nhưng hắn ta vẫn kêu gào: “Có luật sư là rất giỏi sao, ông đây cũng mời được.”

“Quản lý Lưu.” Tần Vũ Phi nói với người quản lý công ty vệ sĩ đang ở bên cạnh: “Trong lúc các cảnh sát đây đang điều tra, làm phiền anh cũng điều tra một chút về việc của tiên sinh này. Bất kỳ chuyện gì cũng phải tra ra, kể cả đánh nhau, ấu dâm, trốn thuế và mại dâm, v.v... đều thu thập hết, tôi nghĩ cảnh sát rất cần đấy.” Cô nhìn lướt qua tên bạn trai của Abby, cười

lạnh: “Tôi cược, vị này nhất định còn nhiều thứ đặc sắc hơn nữa, những ví dụ tôi vừa nêu ra còn chưa đủ đâu.”

Tên kia mặt trắng bệch, cuối cũng hiểu ra, cô gái trước mặt hẳn ta không đùa được đâu, không chính chết hẳn cô sẽ không bỏ qua.

Lúc này Tần Vũ Phi đến trước mặt hẳn ta nói: “Tao không biết mày, chúng ta cũng không thù không oán, nhưng mày rất không hiểu chuyện, phụ nữ nói không chính là không, nói chia tay tức là chia tay, bây giờ đã hiểu chưa?”

Tên kia nghĩ nghĩ vẫn thức thối gật đầu, hy vọng có thể tránh được vụ này.

Nhưng Tần Vũ Phi lại nhàn nhạt nói: “Bây giờ có hiểu ra cũng muộn rồi.”

Mặt hẳn ta lập tức cứng đờ, rất tức giận, Tần Vũ Phi nói tiếp: “Mày cũng hiểu rõ tình huống bây giờ đó, không phải cứ bạo lực là thắng, không phải nắm đám mạnh là được, không phải mày muốn cái gì là được cái đó. Hôm nay mày không may gặp phải tao, nhưng tao vẫn là người hiểu lý lẽ, cũng không phải dạng xã hội đen, mày cứ đến đồn cảnh sát uống trà trước, yên lặng suy nghĩ kỹ càng một chút, nếu mày không đến tìm Abby gây phiền phức, để cô ấy sống cuộc sống tự do của cô ấy, không làm phiền đến người khác nữa, thì mày cũng sẽ không có chuyện gì. Còn nếu không, chúng ta cứ xem thử, tính tình của tao cũng không được tốt lắm đâu.”

Cô nói rất nhẹ nhàng nhưng khí thế mạnh mẽ lại khiến cho tên bạn trai của Abby sợ tới mức run rẩy.

Cảnh sát đưa hẳn ta đi, Tần Vũ Phi gọi điện thoại: “Chú La, cảm ơn chú, bọn họ đến mang người đi rồi ạ. Cảm ơn chú ạ.”

Abby chỉ ngây ngốc nhìn Tần Vũ Phi, hiển nhiên là người ở đầu bên kia điện thoại có quan hệ với cảnh sát, giống như Tần Vũ Phi này có bộ dáng

thật đáng sợ.

Tần Vũ Phi cúp máy, nói với Abby: “Bây giờ đến lượt cô, thật ra tôi chỉ nói đơn giản thôi. Cô muốn quay lại với Cố Anh Kiệt là chuyện của cô, cô tìm anh ta làm nũng là chuyện của cô, cô quán quít lấy anh ta không buông cũng là chuyện của cô. Nhưng bây giờ anh ấy là bạn trai tôi, những chuyện cô làm khiến tôi rất chán ghét. Tôi là người hẹp hòi, cô quá đáng ghét làm tôi rất tức giận. Vì thế, để tránh việc tôi tức giận gây ra việc gì không đúng, cô tốt nhất hãy biết tự trọng một chút. Phụ nữ biết tự trọng rồi sẽ đáng yêu hơn nhiều. Nếu cô còn việc gì cần giúp đỡ, hãy gọi điện cho tôi, muốn tìm người tâm sự, cũng cứ gọi cho tôi, muốn tự tử, vậy hãy gọi cho Cố Anh Kiệt. Tôi đang nói tiếng Trung, cô có hiểu không?”

Abby im lặng nhìn qua những người bên cạnh Cố Anh Kiệt, cái tên đầu tiên anh gọi là Tần Vũ Phi, cho nên dù mọi việc đang hỗn loạn nhưng cô vẫn biết là anh đã đến. Chỉ là từ lúc anh đến vẫn không nói gì, cô quay sang nhìn anh mấy lần cũng chỉ thấy anh đang nhìn Tần Vũ Phi.

“Tôi hiểu tiếng Trung.” Abby đáp, hốc mắt nóng lên. Cô không hình dung được tâm trạng của mình bây giờ, cô biết rõ không có cơ hội để quay lại với Cố Anh Kiệt, không rõ là tiếc nuối hay đau lòng, mà chuyện của cô dường như đã được giải quyết, cô cảm thấy cao hứng, nhưng Tần Vũ Phi dùng loại phương thức này giải quyết khiến cô cảm thấy rất mất mặt, khá là khó chịu.

“Có thể hiểu là được rồi. Cô thông minh như vậy, sẽ không làm chuyện điên rồ đâu nhỉ.” Tần Vũ Phi nói xong lại quay lại nói với người quản lý bên công ty vệ sĩ: “Quản lý Lưu, phiền anh xử lý những chuyện tiếp theo. Cô gái này trước kia thuê phòng phòng ở chung với tên đàn ông kia, đồ đạc vẫn còn bên trong, anh xem cô ấy có muốn về đó lấy lại không, mong anh sắp xếp người giúp cô ấy một chút để bảo đảm tên kia sẽ không còn chuyện gì để quấy rối cô ấy nữa.”

Quản lý Lưu đồng ý.

Tần Vũ Phi xoay người, chuẩn bị đi, thấy mấy người bạn của Cố Anh Kiệt, cô lạnh lùng nói: “Xem xong chuyện náo nhiệt rồi, mọi người cũng giải tán đi chứ.”

Nói xong cô cũng không thèm quan tâm đến họ, đi thẳng đến thang máy ấn nút đi xuống.

Cố Anh Kiệt nhanh chóng kéo cô lại: “Vũ Phi, chúng ta nói chuyện một chút.”

Tần Vũ Phi bỏ tay anh ra, lạnh nhạt nói: “Cố thiếu, có câu này tôi muốn phải nói cho anh biết, tôi đối với anh không phải là nghĩa vụ mà do tôi cam tâm tình nguyện. Khi tôi không vui, anh đừng có mà mơ.”

Mặt Cố Anh Kiệt tái đi, thanh âm mềm nhũn nói: “Là anh không đúng, em đừng giận nữa.”

Đúng lúc này, thang máy lên tới, Tần Vũ Phi đi vào, nhìn Cố Anh Kiệt nói: “Trước khi tôi liên lạc lại với anh thì anh đừng tới tìm tôi, nếu không tôi sẽ chia tay.”

Cố Anh Kiệt ngẩn người, nhất thời chưa kịp tiêu hóa lời nói của cô.

Ngay khi anh còn đang sững sờ, thang máy đã đóng lại, Tần Vũ Phi cũng biến mất trong tầm mắt anh.

Tần Vũ Phi thẳng lưng đi xuống, ra tới chỗ xe của cô, lên xe, khởi động rồi phóng đi.

Xe chạy được một đoạn, nước mắt của cô bắt đầu chảy xuống.

Cô dùng sức lau đi, nhưng ngay sau đó một hàng nước mắt lại chảy xuống.

Cô lại lau, nước mắt lại chảy.

Nước mắt làm mờ mắt khiến cô không thể không dừng xe lại bên đường,

sau đó cô ôm tay lái gào khóc.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 52

Chuyện hài đã kết thúc, Cố Anh Kiệt cũng không thèm để ý đến Abby, không nói với cô ta câu nào, chỉ buồn bã đi xuống lầu. Tần Vũ Phi đi mất, anh không dám đuổi theo cũng không dám gọi điện cho cô.

Mấy người bạn ở đó thấy vậy cũng không nói gì, từng người một giải tán. Trước đó, Từ Ngôn Sướng được Cố Anh Kiệt nhờ vả chuyện của Abby, bây giờ nhìn tình huống thành cái dạng này, vì thế anh ta nói lại với Cố Anh Kiệt vài câu để anh yên tâm, anh ta sẽ để ý chuyện bên này một chút, cũng an ủi Abby vài câu.

Cố Anh Kiệt gật đầu, bây giờ anh cũng chẳng quan tâm chuyện Abby nữa, anh biết anh sai rồi, anh không nên gạt Tần Vũ Phi, cho rằng như vậy là tránh cho cô không nghĩ ngợi lung tung rồi không vui. Thật ra, những việc hôm nay Tần Vũ Phi làm anh cũng có thể làm, ví dụ như tìm người dạy cho tên đàn ông cận bã kia một bài học, hay tìm luật sư, thậm chí đem những việc mờ ám của hắn ta đào ra, anh đều có thể làm được, nhưng anh không làm. Bởi vì một khi anh làm vậy sẽ lại phải tiếp xúc với Abby, cô ta sẽ càng quẩn lầy anh không buông cho nên anh mới nhờ Từ Ngôn Sướng làm việc này, để người khác đi giải quyết.

Chỉ vì hôm nay Abby lại bắt đầu âm ỉ, mượn đề tài để nói chuyện với mình, mà anh còn chưa kịp xử lý xong đã bị Tần Vũ Phi phát hiện.

Bị phát hiện như vậy so với việc anh thành thật kể cho cô nghe còn tệ hơn gấp trăm lần.

Tâm tình Cố Anh Kiệt hoảng loạn, anh biết bây giờ Tần Vũ Phi rất đau lòng. Anh tự nhận mình chung tình, tuyệt không có bất cứ ý nghĩ nào đối với Abby hay những người phụ nữ khác, chuyện Abby anh gạt cô là vì sợ cô

nghĩ nhiều, mà Abby xác thực là cần giúp đỡ, anh cũng không thể vô tình thấy chết mà không cứu được. Được rồi, cái từ thấy chết không cứu này có hơi quá rồi, bây giờ người cần cứu chính là anh đây.

Anh sai rồi, anh nên nói với Tần Vũ Phi chuyện này trước, để cô có thể ủng hộ và thông cảm, anh sẽ cùng cô nghĩ biện pháp giải quyết mà không cần sợ cô tức giận. Anh đưa Tần Vũ Phi theo như vậy còn thể hiện thái độ cho Abby rõ ràng là anh giúp đỡ cô ta chỉ vì tình bạn bè thôi, mà loại chuyện này khiến cô ta có ý định như vậy với anh thật không thể chịu được.

Thế nhưng tất cả chuyện này anh đều không làm.

Tóm lại, anh đã sai, anh đã dùng sai phương pháp hoàn toàn, gây tổn thương đến người anh yêu. Anh thấy sự phẫn nộ của Tần Vũ Phi, cảm nhận được sự đau lòng của cô. Trước mặt người khác cô là nữ vương cao ngạo chua ngoa hung dữ, nhưng anh biết cô sẽ khóc. Anh rất khẳng định, bây giờ đang ở một nơi nào đó lén khóc một mình.

Cố Anh Kiệt cảm thấy rất đau lòng, cũng rất hối hận. Không, từ “rất” vẫn chưa thể hiện được sự hối hận của anh bây giờ. Nếu như có thể quay ngược thời gian, anh nhất định sẽ không ngu ngốc như vậy.

Bà Cố không biết phải an ủi con trai như thế nào, nhưng thấy biểu cảm của Cố Anh Kiệt, bà lo lắng anh về nhà một mình nên bảo tài xế chạy về nhà lớn. Cố Anh Kiệt ngây ngốc ngồi trên xe, hoàn toàn không có phản ứng với lời nói của bà Cố và tài xế.

Qua một lúc lâu, Cố Anh Kiệt đột nhiên hỏi: “Mẹ, mẹ cảm thấy câu nói cuối của Tần Vũ Phi là có ý gì?”

“Câu nào?”

“Cô ấy nói trước khi cô ấy liên lạc, con không được tìm cô ấy, bằng không sẽ chia tay.”

“À.” Bà Cố không biết trả lời như thế nào.

“Là có ý gì vậy ạ?”

“Chắc là ý trên mặt chữ.” Con trai hỏi liên tục, bà Cố đành tìm đại một đáp án.

“Ý trên mặt chữ, nghĩa là nếu cô ấy vẫn không để ý tới con, con cũng không thể đi tìm cô ấy, cái đó với chia tay có gì khác nhau đâu?”

Bà Cố liền nhìn con trai, cho nên như thế nào? Nó rốt cuộc là muốn nói cái gì?

Lại qua một lúc, Cố Anh Kiệt lại hỏi: “Cô ấy chắc không phải vì chuyện này mà chia tay chứ ạ?”

Bà Cố không nói lời nào, bà cũng không phải bạn gái nó, bà làm sao biết con bé nghĩ cái gì.

Cố Anh Kiệt còn nói: “Chắc cô ấy không phải muốn chia tay đâu, cô ấy chỉ là nổi nóng, tạm thời không để ý đến con thôi.” Cố Anh Kiệt lầm bầm lâu bầu tự an ủi bản thân.

Bà Cố vẫn không nói lời nào, chỉ là bà nhớ tới lúc bà ngồi trong nhà hàng cùng Tần Vũ Phi, cô bé có chút bất an thẹn thùng nói với bà “Chúng con đều rất cố gắng, muốn đạt được kết quả tốt”, biểu cảm đó vẫn còn khắc sâu trong đầu bà, vậy mà chớp mắt lại xảy ra tình huống này. Bà đối với câu nói cuối cùng ấn tượng không sâu, nhưng nhớ rất kỹ một câu nói khác của Tần Vũ Phi.

“Tôi đối với anh là hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Khi tôi không vui, anh đừng có mơ.”

Bà Cố thở dài trong lòng, những nhận xét không tốt của mọi người về Tần Vũ Phi hiện lên trong đầu. Đứa bé này cũng là có cá tính, có chút cứng rắn, không chứa nổi một hạt cát trong mắt. Nhưng câu nói kia của con bé lại khiến bà cảm thấy rất có lý đó chứ.

Trên đời này, ngoại trừ cha mẹ, có ai lại tình nguyện đối xử tốt với ai đâu. Không yêu thì làm sao như vậy được, chỉ là xem người ta có cam tâm tình nguyện không thôi. Bà Cố đến bây giờ cũng không biết bà đối với Tần Vũ Phi là tâm trạng gì. Lúc cho rằng cô là đại tiểu thư chua ngoa, ương ngạnh, cô lại thể hiện sự hào phóng thành khẩn đáng yêu, lúc bà cho rằng cô có thể như tri kỷ nhẫn nại lấy lòng người khác, cô lại mạnh mẽ không ai địch nổi.

Bà Cố cảm thấy bà không hiểu nổi Tần Vũ Phi. Nhưng bà nhìn thấy bộ dạng đau lòng của con trai, lại cảm thấy cô bé thật ra cũng có chút tài. Chẳng những xử lý ổn thỏa những việc hôm nay, còn không chế tốt mọi việc, rõ ràng đều là bạn bè của con trai và cả con trai mình không một ai dám làm gì. Bà cũng chưa từng thấy con trai mình kinh ngạc như vậy bao giờ.

Cố Anh Kiệt cùng mẹ trở về nhà lớn, mất hồn đi về phòng. Không biết làm gì trong đó mà đèn sáng cả đêm, tinh thần có chút không tập trung. Lúc sau, anh thật sự nhịn không được gọi điện cho Tần Vũ Phi, kết quả là cô đã tắt máy. Cố Anh Kiệt thở dài một cái, ngã xuống giường nằm bất động như người chết. Trong đầu chỉ có một ý nghĩ, anh không muốn chia tay, tuyệt đối không muốn. Anh rất yêu cô, để anh nhận lỗi với cô bao nhiêu lần cũng được, anh cam đoan về sau sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa. Anh rất yêu, thật sự rất yêu cô.

Đêm nay, Cố Anh Kiệt cũng không biết mình có ngủ hay không, mơ màng hình như có người tìm anh, lại là Abby, anh rất không vui, nói với cô ta nếu cô ta không tìm anh sẽ không làm mọi chuyện rắc rối như bây giờ, mọi người nên làm người xa lạ vẫn tốt hơn nhiều, sau này không cần phải qua lại nữa bởi vì bạn gái anh không thích cho nên anh sẽ không liên lạc lại cùng với bất kỳ bạn gái cũ nào hết. Kết quả Abby mở to hai mắt, kinh ngạc, nói với anh: “Bạn gái của anh cái gì, Tần Vũ Phi gọi điện cho em nói cô ấy không cần anh nữa, nên em mới đi tìm anh. Cô ấy cũng chỉ là bạn gái cũ của anh thôi.”

Cố Anh Kiệt giật mình tỉnh lại, thì ra là mơ. Chắc là do bản thân anh

ngĩ lung tung, anh còn chút mơ màng không nhớ rõ nội dung giấc mơ là gì, chỉ nhớ rõ những lời nói kia của Abby.

Tần Vũ Phi không muốn quay lại sao. Điều này làm sao có thể?

Nếu như đối lại là những cô gái khác, Cố Anh Kiệt cảm thấy họ sẽ không vì những chuyện như vậy mà đòi chia tay. Nhưng bây giờ là Tần Vũ Phi nên Cố Anh Kiệt không dám chắc chắn. Anh biết cô ấy đối với những chuyện như vậy rất nhạy cảm, trước kia cũng vì chuyện này khiến cô do dự rất lâu, cô ấy từng nói cô hẹp hòi lại đa nghi còn anh lại phong lưu đa tình, vì thế hai người họ nhất định sẽ không thể lâu dài được, cô còn nói chính vì thế cô không thể hẹn hò cùng anh.

Khi đó, anh cảm thấy cô chỉ nói lung tung, nhưng bây giờ anh cảm thấy lời nói đó của cô có chút đúng rồi. Tuy anh không có bắt cả hai tay nhưng anh lại cùng bạn gái cũ dây dưa không rõ, loại chuyện này Tần Vũ Phi cũng coi như là ngoại tình. Cô luôn suy nghĩ theo hướng tiêu cực nhất, vì thế khi cả hai lần cô bắt gặp anh nói chuyện điện thoại với Abby, anh dám khẳng định cô đã suy nghĩ ra thêm nhiều loại khả năng khác.

Nghĩ như vậy, Cố Anh Kiệt lại không ngủ được, anh gửi tin nhắn cho Tần Vũ Phi, một là xin lỗi, hai là giải thích, ba là hứa hẹn sau này sẽ không phạm sai lầm như vậy nữa, bốn là mong cô tha thứ cho anh. Anh viết rất dài, mỗi một câu đều cẩn thận xem lại, sợ có từ nào làm cho cô hiểu lầm thêm nữa.

Tin nhắn được gửi đi, anh lại lo lắng, mở cửa sổ chat với Tần Vũ Phi, copy những lời kia rồi gửi đi, sau đó lại mở email copy những lời đó vào email rồi gửi cho cô.

Làm xong, anh vẫn cảm thấy không yên tâm, cố gắng nghĩ xem còn phương pháp nào khác làm cô vui vẻ trở lại không. Ừm, sáng mai anh sẽ đi mua một bó hoa tặng cô. Đúng rồi, lần trước cô xem tạp chí cô có chỉ một cái vòng tay mà cô rất thích, ngày mai, anh sẽ đi mua cái đó cho cô.

Không được, như vậy vẫn chưa được. Nếu cô vẫn còn tức giận sẽ ném những thứ đó đi, sau đó lại gọi kế toán nhà anh và nhà cô đến kiểm kê. Đối với cô mà nói, anh mua những món quà như vậy rất không có thành ý, lại không phải bán máu lấy tiền. Nhưng mà nếu anh thật sự đi bán máu kiếm tiền để mua những thứ đó cho cô để cô biết nhất định sẽ mắng anh là ngu ngốc.

Việc tặng quà này chắc sẽ vô dụng rồi, anh phải cố gắng giải thích với cô, nhưng quà thì vẫn phải mua, chuẩn bị như vậy cô mới có thể dễ mềm lòng.

Ngày mai, anh sẽ đi tìm cô, chân thành xin lỗi, mong cô tha thứ.

Sáng hôm sau, Cố Anh Kiệt mua một bó hoa mang theo đến nhà Tần Vũ Phi. Sau đó, đi đến cửa hàng mua cái vòng tay phiên bản số lượng có hạn đó, gói vào hộp đẹp đẽ, rồi đi đến Tần gia.

Lo lắng Tần Vũ Phi chưa rời giường, vì thế anh đợi một lúc lâu, đợi đến hơn mười giờ mới gọi điện cho cô, kết quả điện thoại đã mở nhưng cô lại ngắt máy anh. Cố Anh Kiệt cũng chẳng quan tâm sẽ mất mặt, ôm đóng qua bấm chuông cửa Tần gia, trong lòng thầm nghĩ may mắn trước đó anh đã gặp mặt người lớn nên bây giờ cũng được coi như là danh chính ngôn thuận.

Kết quả lúc anh vào đến trong nhà, vẻ mặt bà Tần tràn ngập kinh ngạc: “Hôm qua Vũ Phi vẫn chưa về, con bé không phải nói là ở với con vào cuối tuần sao? Trước đó có người mang hoa của con tới bác còn đang cảm thấy kỳ lạ.”

“Cô ấy chưa về sao ạ?” Cố Anh Kiệt có chút bối rối, muốn nghĩ một cái cớ nhưng lại cảm thấy không ổn đành phải mặt dày nói sự thật: “Hôm qua con làm cho cô ấy tức giận, con nghĩ cô ấy sẽ về đây. Hôm nay đến đây là xin cô ấy tha thứ cho con ạ.”

Vẻ mặt bà Tần đồng tình: “Nhưng mà bây giờ nó không có đây, có lẽ là tức giận đến chỗ mấy người bạn khác ở rồi. Để bác gọi điện hỏi nó một

chút.”

Bà Tần gọi điện cho Tần Vũ Phi, chỉ một lát liền có tín hiệu, bên kia cũng bắt máy. Cố Anh Kiệt thấy vậy liền cảm thấy rất hâm mộ. Bà Tần hỏi Tần Vũ Phi trong điện thoại xem cô đang ở đâu, lại nói với cô Cố Anh Kiệt đến đây, muốn xin lỗi cô, sau đó còn khuyên bảo cô đừng quá ương bướng, có chuyện gì thì từ từ nói. Kết quả, Tần Vũ Phi không thèm nghe lời khuyên của bà, nói bà mau đuổi Cố Anh Kiệt về đi, sau đó cô không nói nhiều liền cúp máy.

Bà Tần cũng hết cách, đặt điện thoại xuống nhìn biểu cảm chờ đợi của Cố Anh Kiệt, lắc đầu, “Con bé rất tức giận, hay là lần sau con đến dỗ dành nó vậy.”

Cố Anh Kiệt gật đầu, gọi một tiếng: “Bác gái.” Muốn giải thích mọi chuyện với bà, rồi lại nghĩ lỡ như anh giải thích không rõ khiến bà ấy nghĩ anh dây dưa không rõ với bạn gái cũ, là người không có trách nhiệm, là người đàn ông cặn bã bắt cá hai tay thì sao, đến lúc đó không được ủng hộ mà còn ngăn cản thì không tốt. Nghĩ như vậy anh càng luống cuống, nuốt những lời muốn nói vào bụng, đổi lại: “Vậy con đi về trước, lần sau con lại đến thăm hai bác.”

Bà Tần cười, tiễn anh ra cửa, còn nói với anh: “Tính tình Vũ Phi có hơi tiểu thư, con hãy thông cảm cho nó. Đợi nó về bác sẽ khuyên nó.”

Cố Anh Kiệt cũng không dám gật đầu đồng ý, chỉ nói là do anh không tốt, chuyện này là do anh, không trách Vũ Phi được.

Bà Tần chỉ cười cười không tranh cãi với anh, tiễn anh ra cửa.

Cố Anh Kiệt lái xe lung tung hai vòng, đột nhiên nghĩ đến có thể Tần Vũ Phi trở về nhà anh không, liền nhanh chóng chạy xe về nhà. Kết quả bên trong căn nhà vẫn giống như ngày hôm qua, những món ăn khó ăn kia vẫn còn để trên bàn chưa được thu dọn.

Cố Anh Kiệt nhìn những món ăn kia, nhớ đến ngày hôm qua lúc Tần Vũ Phi gọi điện cho anh rất vui vẻ, cô nói bác gái đồng ý chuyện chúng ta rồi, Cố Anh Kiệt, em phải biểu hiện thật tốt, em sẽ là nấu bữa cơm cho bà ấy để bà ấy biết em cũng rất giỏi đó, để bà ấy thích em thêm một chút là quá tốt rồi.

Hốc mắt Cố Anh Kiệt nóng lên, cảm thấy mình là một tên khốn nạn, rất khốn nạn.

Anh gọi cho Tần Vũ Phi, muốn nghe giọng nói của cô, muốn thật tâm xin lỗi cô. Nhưng cô vẫn ngắt máy anh. Anh soạn tin nhắn một lần nữa, lại lần nữa kiểm điểm bản thân không tốt, lần nữa cam đoan với cô sau này sẽ không có chuyện như vậy nữa, nhất định sẽ không có bất kỳ liên hệ nào với những cô gái khác để cô phải suy nghĩ nữa, anh sẽ cách thật xa bọn họ. Anh viết anh rất yêu cô, thật sự rất yêu cô.

Anh gửi tin nhắn đi, sau đó lại giống như đêm hôm qua, gửi đến cho cô bằng tất cả các phương tiện liên lạc giữa họ, hy vọng cô có thể đọc được.

Nhưng mà Tần Vũ Phi vẫn không trả lời lại.

Cố Anh Kiệt ngồi trước bàn ăn, chỉ có đồ ăn lạnh ngắt và chén bát bị bẩn, anh ngồi một lúc lâu nhin không được lại gọi cho Tần Vũ Phi, lần này vẫn bị cô ngắt máy. Vì thế, anh càng bị áp lực bùng nổ liền gửi một tin nhắn thoại dài cho cô. Lần này, qua hai phút, cũng có âm thanh báo có tin nhắn.

Cố Anh Kiệt chấn động, vội vàng mở ra. Tin nhắn đúng là của Tần Vũ Phi, chỉ có điều nội dung là: Cố tam thiếu, nếu tôi còn nhận được tin nhắn hay điện thoại quấy rối của anh, tôi sẽ khóa số anh lại. Tất cả những phương thức liên lạc cũng sẽ bị tôi khóa lại.”

Chỉ là những con chữ, nhưng lúc này trong đầu Cố Anh Kiệt lại hiện ra vẻ mặt nghiêm túc và ngữ khí hung dữ lúc nói những lời này của Tần Vũ Phi.

Anh không dám gửi nữa, chỉ sợ cô sẽ thật sự khóa sổ anh.

Nhưng như vậy là có ý gì? Anh ngoan ngoãn nghe lời cô đợi cô hết giận có thể sẽ không chia tay? Hay là đợi mấy ngày cô hết giận tỉnh táo lại quyết định đá anh?

Nội tâm bị Cố Anh Kiệt dày vò, anh thật sự chịu không được, phải tìm người để nói hết ra. Anh gọi cho Từ Ngôn Sướng, anh ta nói: “Thôi đi, làm như cậu chưa từng bị con gái đá bao giờ vậy. Cậu rất có kinh nghiệm trong chuyện chia tay này đó, sẽ giống như trước đó thôi.”

Cố Anh Kiệt không có tâm trạng nói đùa, trầm mặc một lúc lâu, rầu rĩ nói: “Tôi sẽ không chia tay với cô ấy đâu.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Từ Ngôn Sướng lại càng hoảng sợ, phát hiện anh ta đã đánh giá sai mọi chuyện rồi. Anh ta cảm thấy như vậy đối với anh em là không có nghĩa khí, vì thế cầm hai chai rượu chạy đến nhà Cố Anh Kiệt, định an ủi anh.

Lên tới nơi, mở cửa nhà Cố Anh Kiệt liền thấy anh ngồi nhìn chăm chăm vào đồng hồ ăn thừa đến gần người.

Thật sự là bị bệnh tâm thần rồi.

Từ Ngôn Sướng cảm thấy may mắn mình đã đến đây, nếu không cậu ta sẽ cùng đồng hồ ăn đó chết đi mà không ai biết.

Anh nhanh chóng kéo Cố Anh Kiệt rời khỏi đồng hồ ăn, đến phòng khách uống rượu. Vừa uống vừa an ủi, nói với anh Tần Vũ Phi chắc chắn sẽ không chia tay. “Lý do quá đủ, những thứ kia không nói, cô ấy tức giận với Abby như vậy, làm sao có thể chia tay cậu tạo điều kiện cho Abby. Cho dù cô ấy không cần cậu nữa, thì cũng phải chiếm lấy cậu cho bằng được.”

Cố Anh Kiệt lườm hắn một cái: “Cậu thật biết an ủi người khác.”

“Tôi nói thật mà. Tính cảm hai người như thế nào tôi không biết, nhưng tình trạng bây giờ chính là như vậy, tính tình của Tần Vũ Phi, làm sao có thể

để các người sống vui vẻ. Chia tay? Cậu thật sự nghĩ quá tốt rồi. Cô ấy chiếm được cậu, dùng sức tra tấn cậu.”

Cố Anh Kiệt nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy có phần có lý. “Cậu nói đúng.” Tâm tình của anh tốt lên vài phần.

Từ Ngôn Sướng thật muốn đập cậu ta mấy cái, mẹ nó, đây là kiểu cuồng ngược đãi sao? Nghe được phụ nữ không muốn chia tay mà muốn tra tấn cậu ta, còn tỏ ra vui vẻ như vậy?

“Vậy cậu có muốn tôi giúp một tay không, để tôi gọi cho cô ấy đề nghị vài loại hành hạ?” Từ Ngôn Sướng mở miệng nói đùa.

“Được.” Cố Anh Kiệt rất tích cực hưởng ứng, “Cậu gọi điện cho cô ấy xem, xem cô ấy nói sao?”

Lần này Từ Ngôn Sướng thật sự đập anh. “Mẹ nó, cốt khí của cậu đâu rồi?”

“Chết rồi.” Cố Anh Kiệt hoàn toàn không biết xấu hổ, “Cậu nhanh gọi cho cô ấy xem, tôi muốn bây giờ cô ấy thế nào rồi, cho dù cô ấy tức giận mắng vài câu tôi cũng muốn nghe.”

Từ Ngôn Sướng hết cách, đành phải gọi điện thoại. Vì để thỏa mãn mong muốn bị nghe chửi của Cố Anh Kiệt, anh ta còn cố ý mở loa ngoài.

Tần Vũ Phi giống như bọn họ đoán trước, mở miệng mắng, nhưng không phải mắng Cố Anh Kiệt, mà là Từ Ngôn Sướng.

Điện thoại vừa được chuyển, Từ Ngôn Sướng chưa nói được hai câu đã bị chửi.

“Từ thiếu, anh bị khùng sao? Ngứa da à? Định hướng giới tính của anh là gì! Anh yêu Cố Anh Kiệt sao? Cố Anh Kiệt muốn anh làm gì anh liền làm như vậy sao? Lúc trước việc anh lừa tôi đi du thuyền tôi còn chưa tính, anh muốn thế nào đây? Cảm thấy tôi dễ bắt nạt lắm sao? Cố Anh Kiệt với tôi như

thế nào thì liên quan gì tới anh? Anh ấy cho anh giải quyết chuyện phiên toái bạn gái cũ của anh ấy anh cũng làm, anh ấy bảo anh gọi cho bạn gái hiện giờ của anh ấy anh cũng gọi, anh tại sao lại rẻ mặt như vậy, có tự kiểm điểm lại bản thân chưa? Người ta kêu anh làm cái gì anh liền làm cái đó, lòng tự trọng của anh đâu, nhân cách của anh đâu, khí tiết của anh đâu hết rồi? Anh không cảm thấy xấu hổ tôi liền cảm thấy xấu hổ thay anh. Cha mẹ anh nuôi anh lớn như vậy để anh làm chân chạy việc giúp người ta sao? Xin chuyển lời lại cho Cố Anh Kiệt, anh ta không nghe cảnh cáo của tôi, tìm người quấy rối tôi, tôi sẽ khóa sổ anh ta. Vậy nhé!”

Sau đó liền cúp điện thoại.

Cố Anh Kiệt á khẩu không trả lời được.

Từ Ngôn Sướng trợn mắt há mồm.

Một lúc lâu Từ Ngôn Sướng mới nhảy dựng lên, gào to: “Mẹ nó, làm sao ông đây cảm thấy cô ấy đáng rất có lý!”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 53

Từ Ngôn Sướng rời khỏi nhà Cố Anh Kiệt. Anh ta nói làm người không thể dễ tiện như vậy, anh ta phải về nhà kiểm điểm.

Cố Anh Kiệt biết rõ bạn bè đang quan tâm cảm nhận của mình. Anh nghe nói bị đưa vào danh sách đen, nhanh chóng lấy điện thoại di động gọi cho Tần Vũ Phi, quả nhiên là gọi không được. Lúc này tâm trạng của Cố Anh Kiệt sa sút tới cực điểm, không muốn nói chuyện, không muốn quan tâm ai, cũng không muốn uống rượu.

Từ Ngôn Sướng nhìn ra, không đợi bạn bè đuổi, anh ta tự mình rời đi. Lúc đi còn trêu chọc vài câu, hy vọng Cố Anh Kiệt có thể dễ chịu hơn. Anh ta còn nói anh ta sẽ kiểm điểm xong rất nhanh, bảo Cố Anh Kiệt gọi cho anh ta bất cứ lúc nào.

Cố Anh Kiệt cảm ơn. Sau đó đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn lại mình anh.

Cố Anh Kiệt đã ngồi rất lâu, nhớ đến rất nhiều lần anh và Tần Vũ Phi ngồi trên ghế salon cười đùa thân mật, lại nhớ tới trước đó khi bọn họ còn chưa rõ tâm ý của nhau, giữa họ chứa đầy tia lửa mờ ám. Anh nhớ rõ lần cô đánh Triệu Hồng Huy, anh đưa cô về nhà, cô lấy gối trên ghế sa lon đánh anh, cô cười trên người anh, sau đó bọn họ không khống chế được mà hôn nhau.

Anh còn nhớ rõ nét mặt của cô, chấn động lại nhiệt tình, đôi mắt lóe sáng kia, bộ dạng vừa then thùng lại bừng bình....

Cố Anh Kiệt nhắm mắt lại, ngã xuống ghế salon.

Lần đầu cô chạy mất, lần sau cô lại chạy mất, sau đó nữa cô lại chạy

mất... Lúc này đây cô cũng chạy mất.

Cố Anh Kiệt đột nhiên ngồi dậy.

Thế nhưng mỗi lần cô chạy trốn đều trở lại, quay về bên cạnh anh. Bây giờ nhất định cũng sẽ không ngoại lệ! Anh không thể nhụt chí, không thể nhụt chí! Cô nhất định là muốn dỗ dành muốn nâng niu, cưng chiều, anh biết rõ, anh phải nỗ lực.

Cố Anh Kiệt bật dậy, bắt tay thu dọn phòng. Lúc dọn dẹp đến phòng bếp, thấy ở đó một đồng lộn xộn, có thể thấy được lúc Tần Vũ Phi nấu cơm luống cuống không quen. Là anh không tốt, anh nên trở về sớm hơn, là anh không tốt.

Đem đồ ăn thừa đổ bỏ, chén rửa sạch sẽ. Cố Anh Kiệt quyết định phải nói rõ ràng với Tần Vũ Phi, về sau việc nhà không cần cô làm, đến lúc đó bọn họ mời người giúp việc về quét dọn nấu cơm, cô ở nhà là đại tiểu thư, ở đây cũng vậy, không cần quan tâm mẹ anh nói gì, anh chỉ muốn cô sống thoải mái, không cần vất vả, không cần miễn cưỡng làm việc mình không thích, không am hiểu.

Anh sẽ sửa khuyết điểm của mình, sửa đến lúc cô hài lòng mới thôi. Anh nhất định phải đối xử với cô thật tốt thật tốt.

Cố Anh Kiệt dọn dẹp xong, bụng đói kêu lên, lúc này mới nhớ tới bữa trưa còn chưa ăn. Vì vậy cầm chìa khóa ra ngoài, định đi kiếm gì ăn, thuận tiện mua điện thoại mới và vài cái sim, cô chặn một cái anh lại đổi một cái, tóm lại không thể cứ như vậy được. Lúc trước anh theo đuổi cô, không phải là dựa vào việc mặt dày không từ bỏ sao.

Tiến vào thang máy, bấm tầng một, thang máy chậm rãi đi xuống dưới. Cố Anh Kiệt lại nhớ tới trước đây khi có Tần Vũ Phi bên cạnh, một lần anh quay đầu nhìn cô, phát hiện cô cũng đang nhìn mình, đôi mắt đang cười, hai má phấn hồng, sau đó anh nhìn không được mà hôn cô. Sau đó thang máy đã đến tầng một, hai người bọn họ cũng không ra ngoài, lại bấm trở về tầng nhà

anh, về đến nhà liền lăn lên giường. Bữa tiệc lớn ăn không thành, cuối cùng hai người cùng nhau ăn mì trứng.

Chuyện cũ rõ ràng, Cố Anh Kiệt lòng như dao cắt.

Đã từng ngọt ngào và hạnh phúc như vậy. Anh không thể nào tưởng tượng đánh mất cô mất đi tất cả, mỗi ngày phải sống như thế nào.

Cố Anh Kiệt tùy tiện ăn chút gì đó, sau đó chạy đến cửa hàng viễn thông mua điện thoại di động và thẻ sim. Về đến nhà, anh đã chuẩn bị tâm lý, sau đó bắt đầu dùng số mới gọi cho Tần Vũ Phi. Điện thoại đã thông, nhưng không lâu cô liền ngắt máy.

Sẽ không nhanh như vậy đã phát hiện chứ? Cố Anh Kiệt suy nghĩ. Nghĩ đến điều tốt, có lẽ là thấy số lạ, tâm tình cô không tốt nên không có ý định bắt máy, hôm nay lại là chủ nhật, không có điện thoại công việc, cho nên rất quyết đoán liền ngắt máy. Ừ, nhất định là như vậy.

Cố Anh Kiệt đợi một lát, lại gọi thêm lần nữa. Bình thường thấy cùng một dãy số gọi hai lần, sẽ cho rằng thực sự có việc gì gấp, sẽ nghe.

Quả nhiên, lần này sau khi điện thoại vang lên vài tiếng, Tần Vũ Phi bắt máy. Nghe cô nói: “Này, là ai đấy?” Cố Anh Kiệt nhanh chóng nói: “Vũ Phi, em đừng tắt, em hãy nghe anh nói, anh biết sai rồi...”

Lời còn chưa nói hết, điện thoại bị ngắt rồi.

Cố Anh Kiệt ngây người, nhanh chóng gọi lại, kết quả gọi không được.

Bị đưa vào danh sách đen, tốc độ còn cực nhanh.

Cố Anh Kiệt khế cắn môi, đổi sim điện thoại, gọi lại một lần nữa. Lần này trực tiếp bị ngắt. Anh lại gọi, lại bị đưa vào danh sách đen.

Phụ nữ lòng dạ bắt đầu tàn nhẫn thực sự không phải kiên quyết bình thường.

Cố Anh Kiệt lại đổi sim điện thoại, vừa đổi vừa nhớ lại lúc trước khi hai người bọn họ còn chưa phải người yêu, Tần Vũ Phi không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn của anh, về sau hẹn gặp mặt yêu cầu anh xóa số, lúc đó, cô dù từ chối anh thế nào, cũng không đưa anh vào danh sách đen.

Cố Anh Kiệt càng nghĩ lòng càng chua xót. Bọn họ có thể cùng một chỗ như vậy không dễ dàng, xa nhau dường như lại chỉ cần một cái chớp mắt.

Số mới đổi xong rồi, vận mệnh cũng giống như mấy dây số trước đó.

Cố Anh Kiệt cầm điện thoại, thiếu chút nữa không kìm nén được muốn rơi lệ. Anh cảm thấy khóc thật sự không tệ, anh chụp lại gửi cho Tần Vũ Phi xem, nói không chừng cô có thể mềm lòng. Chỉ là sau khi anh trưởng thành đã không khóc nữa, bây giờ lại hối hận dù khó chịu hơn nữa cũng không khóc được. Muốn giả vờ đáng thương cũng vô dụng.

Cố Anh Kiệt lại đổi một số mới, đây là số cuối cùng anh mua hôm nay rồi, nếu như lại hi sinh, anh sẽ đi mua mười cái nữa.

Lần này anh thay đổi một phương pháp khác, không gọi điện thoại, mọi lời còn chưa nói đã hi sinh thật sự là quá oan uổng, anh muốn gửi tin nhắn, tốt xấu cô có thể sẽ liếc mắt nhìn. Vì vậy Cố Anh Kiệt vắt hết óc nghĩ anh muốn viết gì. Thật ra quan trọng nhất là, dùng cách nào mới có thể làm cô không tức giận, hoặc là, không tức giận như vậy.

Anh suy nghĩ, thật sự không biết viết như thế là tốt hay không nữa. Giống như mấy lời trước đó đã viết hết rồi, nhưng cô một chút dấu hiệu mềm lòng cũng không có, còn đưa anh vào danh sách đen.

Cuối cùng anh viết: “Anh muốn nói gì em cũng biết rồi, anh sẽ bổ sung một câu: Anh biết sai rồi, anh sẽ thay đổi. Anh sẽ chờ em hết giận đến tìm anh. Anh sẽ luôn đợi. Anh đồng ý không quấy rầy em, em không cần đưa anh vào danh sách đen đâu.”

Tin nhắn gửi rồi. Cố Anh Kiệt chờ đợi, hơn nửa ngày cũng không thấy

trả lời. Tần Vũ Phi hoàn toàn không có động tĩnh. Cố Anh Kiệt rất muốn biết dãy số này đã bị đưa vào danh sách đen chưa, nhưng anh không dám gọi điện thoại. Ngộ nhỡ không bị đưa vào danh sách đen, anh gọi qua lại hi sinh thì thật thê thảm.

Lát sau, anh nhịn không được lại gửi một tin nhắn: “Em đưa anh vào danh sách đen sao?”

Lần này không lâu lắm, số điện thoại kia vang lên, tinh thần Cố Anh Kiệt chấn động, cầm lên xem, là Tần Vũ Phi! Nữ vương nhà anh gọi lại rồi! Cố Anh Kiệt rất mừng, thiếu chút nữa không biết nghe như thế nào. Nhận máy xong gọi liên tục: “Vũ Phi, Vũ Phi...”

Tần Vũ Phi điên cuồng giận dữ: “Cố Anh Kiệt, anh có thôi hay không! Muốn chết sao!”

“Không phải, không phải. Anh có lời muốn nói với em.”

“Bây giờ tôi hoàn toàn không quan tâm anh muốn nói gì!”

“Vậy đừng để ý tới anh, xin em bớt giận. Anh chỉ muốn nói chờ em để ý tới anh, có thể đến tìm anh bất cứ lúc nào, anh chờ em.”

“Nếu như tôi suốt đời cũng không muốn để ý tới anh thì sao?”

Cố Anh Kiệt trầm mặc, bắt đầu khổ sở. “Anh...” Vậy mà anh lại không biết nói gì. “Em muốn như thế nào mới có thể tha thứ cho anh đây?”

“Tôi cũng không biết.” Tần Vũ Phi đáp rất kiên quyết. “Anh đừng quấy rầy tôi nữa, để tôi yên tĩnh một chút. Chờ tôi hết giận tôi sẽ nói cho anh biết.”

“Vậy được rồi.” Cố Anh Kiệt trả lời rất miễn cưỡng, nhưng anh không dám dị nghị. Hiện tại ít nhất cô đã sẵn lòng nói chuyện với anh. Anh bắt lấy cơ hội, nói thêm vài lời: “Bây giờ em ở đâu? Anh mua chút món ngon cho em được không? Gà rán, khoai tây chiên ăn cùng sốt cà chua gì đó.”

“Lúc cần quan tâm anh không có mặt, lúc này mới đến đây, ai mà thèm chứ?” Tần Vũ Phi nói không thương tiếc, làm Cố Anh Kiệt xấu hổ vô cùng.

“Thật sự xin lỗi.” Anh thật sự thành tâm thành ý.

Nhưng Tần Vũ Phi cũng không mềm lòng, cô hỏi anh: “Cố Anh Kiệt, bây giờ anh cảm thấy khó chịu sao?”

“Khó chịu.”

“Khó chịu bao nhiêu?”

“Rất khó chịu.” Anh cảm thấy quả thực là tan nát cõi lòng.

“Rất tốt, xin tiếp tục duy trì.” Tần Vũ Phi nói xong, ngắt điện thoại.

Cố Anh Kiệt ôm điện thoại ngã xuống ghế sofa, trong lòng chỉ có một câu: Thật sự là tự tạo nghiệt, đáng đời.

Sau đó, bà Cố điện thoại đến, hỏi Cố Anh Kiệt tình hình thế nào. Cố Anh Kiệt nói chi tiết, Tần Vũ Phi vẫn còn giận, không muốn quan tâm đến anh. Bà Cố nói: “Vậy con cũng đừng quá sốt ruột, phụ nữ giận qua một lúc rồi thôi, trước tiên con hòa hoãn lại một chút, đợi nó hết giận thì tìm nó nói chuyện cho tốt.”

“Không được.” Cố Anh Kiệt nói: “Lúc cô ấy giận nếu con không đuổi theo quan tâm, cô ấy sẽ cảm thấy con không quan tâm cô ấy.”

Bà Cố nói thầm một câu: “Nào có nhỏ mọn như vậy.”

Cố Anh Kiệt mất hứng: “Mẹ, cô ấy không nhỏ mọn, cô ấy rất tốt.”

Bà Cố tức giận: “Thế nào không nhỏ mọn, bây giờ con thích nó, trong mắt con nó quả thực không có khuyết điểm.”

“Không phải, mẹ.” Cố Anh Kiệt tựa lưng trên ghế sofa, nhớ đến dáng vẻ Tần Vũ Phi. “Con rất thích cô ấy, nhưng con cũng biết cô ấy có rất nhiều

khuyết điểm, con cũng có khuyết điểm, ai không có chứ. Chỉ là con thích cô ấy, ngay cả khuyết điểm của cô ấy con cũng thích.”

Bà Cố trầm mặc vài giây, trả lời: “Thật đáng tiếc, rõ ràng nó không có ý định yêu cả khuyết điểm của con.”

Cố Anh Kiệt trầm mặc, bà Cố cảm thấy lỗ miệng, bình thường bà nói chuyện có chút không lọt tai, nhưng hôm nay tâm tình con trai không tốt, bà nói như vậy quá đả kích nó rồi. Nhưng trong lòng bà thiên vị con trai, cảm thấy Tần Vũ Phi tức giận như vậy thì hơi quá. “Được rồi, ý mẹ là con cũng không nên để trong lòng quá, yêu nhau nào có ai không cãi vã, không giận hờn đâu.”

Cố Anh Kiệt hỏi: “Mẹ, hôm qua hai người nói chuyện gì đó, cô ấy vui vẻ như vậy, nói mẹ đồng ý chuyện của chúng con rồi. Trước kia con còn tưởng rằng mẹ sẽ giữ nguyên ý nghĩ này.”

Bà Cố có chút xấu hổ: “Mẹ cũng không nói là đồng ý, nói đúng là nếu các con hòa hợp mà nói mẹ cũng sẽ không cản trở hai đứa. Là do nó dễ dàng vui vẻ.”

Cố Anh Kiệt nghĩ đến Tần Vũ Phi hào hứng nhảy nhót, khoe miệng cong lên: “Vậy sao mẹ có thể nói những điều này? Mẹ cũng thấy cô ấy rất đáng yêu đúng không?”

Bà Cố suy nghĩ, thở dài: “Nó rất có lòng. Mẹ cũng không phải nhìn trúng cái gì khác, chính là nó nói, các con đã rất cố gắng, muốn một kết quả tốt. Mẹ đã cảm thấy, nó sẽ đối tốt với con. Nào biết gặp mặt một lần lại âm ỉ thành như vậy.”

Ngực Cố Anh Kiệt như bị đâm mạnh một cái. Lập tức nói không nên lời.

Cô ấy nói bọn họ đã rất cố gắng, muốn một kết quả tốt. Nhưng cô vất vả lấy lòng mẹ anh, ngoảnh lại liền phát hiện anh và bạn gái cũ dây dưa không rõ. Cố Anh Kiệt không cách nào hình dung nỗi đau trong lòng anh, đành

phải nói với mẹ anh mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi. Khi nào về sẽ gọi lại.

Cúp điện thoại, Cố Anh Kiệt cảm thấy hốc mắt nóng lên, anh lấy tay dụi, lại thấy nước mắt.

Hóa ra đàn ông cũng sẽ khóc.

Bởi vì anh cũng đau lòng.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 54

Trong nhóm bạn của Cố Anh Kiệt nhanh chóng truyền ra chuyện Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi.

Ngày đó, chuyện Tần nữ vương đại chiến Abby nhiều người đều đã chứng kiến. Trong lúc bọn họ nhận được cuộc điện thoại gấp của Cố Anh Kiệt, cho rằng có người gây chuyện với Cố Anh Kiệt, bất cứ giá nào anh em đều tham gia, phải cùng lưu manh đánh nhau một trận, làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Kết quả, đến đó đã thấy Tần nữ vương đánh tên lưu manh. Đánh xong rồi còn chửi nam mắng nữ, cuối cùng ngẩng đầu uốn ngực hiên ngang rời khỏi, trước khi đi còn cười nhạo bọn họ một phen, mắng luôn cả Cố Anh Kiệt.

Cho nên mấy người bọn họ được gọi qua không phải là đi giúp đỡ, mà là đi xem trò vui.

Xem xong rồi nhất định buôn chuyện giống mọi người nói, vì vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, rất nhanh trong nhóm bạn của Cố Anh Kiệt đều biết, bạn gái bí mật trong truyền thuyết của Cố Anh Kiệt chính là Tần Vũ Phi.

“Khó trách cậu ấy chưa bao giờ dám đưa cô ta đi chơi với chúng ta.”

“Cách giữ bí mật này đúng là làm rất đúng chỗ, hoàn toàn chặt chẽ, chúng ta một chút tin tức cũng không nghe thấy.”

“Cuộc sống của James nhất định rất khổ sở, cũng không thể nào ra ngoài.”

“Sao lại tìm Tần Vũ Phi nhỉ? Thật sự không thể tưởng tượng. Chẳng lẽ có điểm yếu nào lọt vào tay cô ta rồi?”

“Rất có thể, nếu không thì sao phải cùng một chỗ với cô ta.”

“À, lần du thuyền đó, hôm sau cũng không nhìn thấy hai người bọn họ, có phải là đêm trước bọn họ say rượu loạn tính, James không có cách nào, đành phải phụ trách.”

“Cậu vừa nói như vậy, ngược lại thực sự là rất có khả năng. Dựa theo cái tính tình người tốt của James, lại gặp phải Tần Vũ Phi, cô ta một khóc hai nháo ba đe dọa, nhất định James chịu không nổi, vì vậy đã đồng ý. Dù sao cô ta cũng rất xinh đẹp, lại có tiền, không tính là chịu thiệt gì.”

“Vừa xinh đẹp lại có tiền thì làm được gì. James thiếu tiền sao? Cậu ắt tùy tiện tìm một chút, còn có thể tìm được bạn gái không xinh đẹp? Tớ cảm thấy cậu ấy lỗ lớn rồi. Cho nên nói James mềm lòng chính là không tốt, mỗi lần đều là phụ nữ một khóc một náo loạn cậu ấy đều mềm lòng mà chịu trách nhiệm, một ngày nào đó cậu ấy sẽ chết dưới tật xấu trong tay mình.”

“Bây giờ điều này cũng không tệ, Abby và Tần Vũ Phi âm ỉ một trận như vậy, James cắt bỏ hai thứ phiền toái trong một lúc, thật tốt.”

“Vì vậy, Tần Vũ Phi và James chia tay sao?”

“Chắc chắn chia tay. Hôm đó tất cả mọi người đều nghe thấy, Tần Vũ Phi nói muốn chia tay.”

“Không phải đâu, tớ nghe cô ấy nói chính xác là anh đừng tới tìm tôi, nếu không thì chia tay.”

“Đó không phải là chia tay sao?”

Sau cùng mọi người kết luận là bọn họ đã chia tay. Cuối cùng, mọi người cảm thấy Cố Anh Kiệt rốt cuộc lại được hồi sinh lần nữa.

Chỉ có điều rút cuộc là ai đá ai, mọi người vẫn còn tranh luận. Bởi vì “Nếu không thì chia tay” sau đó nói không chừng là “Chia tay thì chia tay”, thái độ của nhân vật nam chính cũng rất quan trọng. Nhưng cuối cùng là như thế nào, không ai dám hỏi người trong cuộc.

Lúc này Cố Anh Kiệt vô cùng buồn bực, căn bản chẳng quan tâm điều gì khác. Từ Ngôn Sướng gọi cho anh nhắc đến hai câu nói không được dễ nghe được truyền ra trong đám bạn, anh chỉ “À” một tiếng không quan tâm.

Nhưng có người rất quan tâm đến việc này, ví dụ như Tôn Diệc Tuyết.

Cô nghe bạn bè của anh trai nói Cố Anh Kiệt thật sự có bạn gái, trong lòng rất không dễ chịu, lại nghe nói người bạn gái đó là Tần Vũ Phi, còn dùng cách đó để trở thành bạn gái của Cố Anh Kiệt, liền cảm thấy không đáng thương thay cho Cố Anh Kiệt. Thật ra cô không biết Tần Vũ Phi, chỉ là nghe nói qua tên của cô ta, biết mọi người đánh giá cô ta cũng không cao, cho nên trong lòng cô, tự nhiên cảm thấy người phụ nữ Tần Vũ Phi này không tốt. Lại nghe nói Cố Anh Kiệt và cô ta đã chia tay, cô lại trở nên vui vẻ.

Lúc Tôn Diệc An đang trò chuyện với bạn bè nhìn thấy biểu cảm đặc sắc trên mặt em gái mình, đã biết cô đang nghĩ gì. Anh bảo em gái chạy đi lấy rượu mua đồ ăn vặt, muốn giúp cô thông suốt, làm cho Tôn Diệc Tuyết rất mất hứng. Sau đó Tôn Diệc An nói với em gái: “Những tin tức này cũng không đúng hết. Đàn ông và phụ nữ đều thích buôn chuyện như nhau, huống chi sau vài chén rượu, gần đây lại không có chuyện gì để nói, việc của James đúng lúc để mọi người có cái để tán gẫu, đa số đều là đoán mò nói lung tung. Em đừng để trong lòng, James đang đau đầu vì việc này, em dù sao cũng đừng dính vào.”

Tôn Diệc Tuyết không cho là đúng, ngược lại hỏi anh: “Anh, lần trước anh giúp James nhanh chóng giải quyết vấn đề nguồn cung cấp kia, không phải anh ấy nói muốn mời anh ăn cơm để cảm ơn sao, thế nào vẫn chưa có động tĩnh?”

“Tình cảm của bọn anh, còn cần một bữa cơm cảm ơn sao?” Tôn Diệc An vỗ đầu Tôn Diệc Tuyết: “Bây giờ không phải là lúc nói đến những chuyện này.”

Bên này Cố Anh Kiệt đã trải qua một ngày dày vò. Tần Vũ Phi không đánh, không mắng anh, nhất định không gặp anh không để ý tới anh.

Sau khi Tần Vũ Phi mất tích một ngày chủ nhật, thứ hai đã đi làm bình thường. Điều này làm cho Cố Anh Kiệt cảm thấy rất có hy vọng, có lẽ cô đã không còn giận như vậy nữa. Nhưng mỗi ngày anh tặng hoa, đưa quà cho cô, cô lại không bao giờ trả lời. Mỗi ngày anh gửi cho cô một tin nhắn, không dám gửi nhiều, cô cũng không trả lời. Một lần anh đi qua văn phòng của Tần Vũ Phi, Tần Vũ Phi hỏi anh: “Anh muốn chia tay sao?” Cố Anh Kiệt nhanh chóng rút lui. Sau khi rời khỏi vẫn còn bức bối, như bây giờ có khác gì chia tay đâu?

Như vậy, ngày qua ngày, Cố Anh Kiệt cảm thấy sự kiên nhẫn của anh càng ngày càng ít.

Doãn Đình cũng biết chuyện của Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt, chẳng qua không phải biết từ nhóm bạn, mà là từ Cừ Chính Khanh. Thứ sáu cô chạy tới văn phòng của Tần Vũ Phi nói chuyện phiếm với cô ấy.

“Cậu nói xem, xảy ra chuyện này cậu cũng không tới tìm tớ nương tựa. Sao lại tự mình tới khách sạn ở chứ?”

“Yên tĩnh.”

“Có lý.” Doãn Đình luôn dễ dàng bị thuyết phục.

“Cậu nói xem, cậu đã bắt được bạch mã hoàng tử rồi, tớ đang vui mừng cho cậu, sao cậu lại chia tay với anh ta?”

“Còn chưa chia tay đâu.” Tần Vũ Phi tức giận. Hôm chủ nhật cô một mình trốn trong khách sạn khóc, thật sự xúc động có ý nghĩ chia tay. Cô cảm thấy mọi thứ đều giống như cô dự đoán, cô ghen tuông nhạy cảm, anh dịu

dàng đa tình, đây là khúc mắc giữa họ. Hiện giờ có thể như vậy, sau này vẫn có thể như vậy, lần này không chia tay, sau này vẫn sẽ cãi nhau.

Cho nên ý nghĩ chia tay này quanh quẩn trong đầu cô rất lâu. Thậm chí lúc cô gọi điện mắng Cố Anh Kiệt cũng thiếu chút nữa đã buột miệng nói: “Chúng ta chia tay đi.” Một câu rất đơn giản, cô đã sẵn sàng để nói.

Nhưng cô không nói nên lời.

Lúc muốn nói, nghĩ đến việc anh ngó ngàng lần lượt thay đổi số điện thoại gọi cho cô thì lời đến bên miệng lại thay đổi.

Thứ hai cô đi làm bình thường, thật ra cô không muốn đi làm chút nào, cô muốn ở lại một mình. Nhưng cô cảm thấy nên đánh cược một lần, phải chứng minh cho anh thấy cô cũng không bị anh ảnh hưởng quá nhiều, thời gian trôi qua như thường ngày, cuộc sống rất bình thường. Có lẽ cũng là muốn để bản thân thấy thật ra cô cũng là một người rất kiên cường. Cô biết rõ như vậy vừa trẻ con lại buồn cười, nhưng cô vẫn muốn như vậy.

“Cho nên cậu và anh ta sẽ không chia tay phải không?” Doãn Đình nói: “Dù sao cũng đừng chia tay nha, tớ theo đuổi anh ta, cuối cùng anh ta rơi vào tay cậu, đây là cơ hội tốt để lên mặt với bạn bè. Không thể để cho các cô ấy lại chê cười tớ.”

Tần Vũ Phi hoàn toàn không hiểu được: “Tớ và Cố Anh Kiệt thành đôi, liên quan gì đến chuyện cậu bị chê cười?”

“Chính là nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài.”

“...”

“Anh ta là bạn trai cậu, tớ cũng vẻ vang.”

Tần Vũ Phi thở dài: “Tiểu Đình, cậu thật sự không ngại sao?”

“Ngại cái gì?”

“Thì là, cậu đã từng thích Cố Anh Kiệt, sau đó anh ta với bạn của cậu cùng một chỗ.”

“Nhưng mà Cố Anh Kiệt không thích tớ, anh ta có quyền lựa chọn mà. Loại chuyện này không nên để bụng.” Doãn Đình vung tay. “Vì vậy từ lâu tớ đã buông tình cảm này xuống, tìm kiếm mục tiêu tiếp theo. Cậu và anh ta cùng một chỗ, rất tốt đó. Tớ vui mừng còn không kịp, sao lại ngại chứ?”

“Nếu như, tớ nói là nếu như.” Tần Vũ Phi hỏi: “Bạn trai của cậu vẫn luôn liên hệ với cô gái khác, cậu phải làm sao bây giờ?”

“Cố Anh Kiệt ngoại tình sao?”

“Không có.”

“Vậy anh ta nhập nhằng với cô ta sao?”

Tần Vũ Phi ngẫm lại: “Cũng không có.”

“Vậy tớ sẽ nói cho anh ta biết, anh không được như vậy, phát triển thêm nữa không phải mập mờ thì cũng là ngoại tình.”

“Nếu anh ấy không nghe thì sao?”

Doãn Đình nghĩ: “Cách cha tớ dùng để đối phó với anh tớ chính là không nghe thì đánh. Chẳng qua dùng để đối phó bạn trai dường như không được. Đầu óc tớ tương đối chậm chạp, chờ tớ nghĩ ra cách sẽ nói cho cậu biết.”

Đêm đó Doãn Đình, Cừ Chính Khanh và Cố Anh Kiệt mở một cuộc họp nhỏ.

Không sai, Cố Anh Kiệt rất có thể hạ mình để xin người bên cạnh Tần Vũ Phi giúp đỡ. Doãn Đình báo cáo với anh: “Vũ Phi nói, còn chưa chia tay đâu.”

Cố Anh Kiệt thở phào nhẹ nhõm. Vậy đi.

Cừu Chính Khanh rất không hài lòng: “Cô có biết cô ấy tỏ ra thất tình ảnh hưởng rất lớn tới công việc không?”

Cố Anh Kiệt và Doãn Đình trằm miệng một lời: “Còn chưa thất tình đâu.”

Doãn Đình nói như thật: “Cái này gọi là chút thử thách trong tình yêu.”

Cố Anh Kiệt cảm động dạt dào: “Tiểu Đình cô thật sự là thiên sứ.” Đây mới gọi là an ủi người khác.

Doãn Đình bĩu môi: “Thiên sứ đều không tìm được bạn trai, thiên sứ rất không vui.”

Cố Anh Kiệt vội vã nói: “Đợi qua việc này, tôi nhất định sẽ giới thiệu bạn trai cho cô, cho đến khi cô thấy hài lòng, bảo vệ cô đến khi kết hôn luôn.”

“Một lời đã định.”

Cừu Chính Khanh cau mày: “Các người muốn giải quyết vấn đề tình cảm của người phụ nữ Tàn Vũ Phi kia, hay là muốn giải quyết vấn đề kén vợ kén chồng của Doãn Đình?”

“Cả hai đều không được chậm trễ.” Doãn Đình tiếp tục báo cáo: “Vũ Phi còn nói, Cừu Chính Khanh kia, lúc nhiều chuyện thì không nhiều chuyện, lúc không nên nhiều chuyện lại cứ nói lung tung là sao?”

Cừu Chính Khanh nhú mày: “Đâu có chuyện gì liên quan đến tôi?”

“Cậu ấy nói anh nói chuyện của cậu ấy cho tôi biết. Cậu ấy nói lúc trước muốn anh nói cho cha cậu ấy biết, cuối cùng anh kín miệng giống như gì, nhưng bây giờ lại nói cho tôi nghe, cậu ấy đã phê bình anh rồi.” Doãn Đình báo cáo tình hình thực tế, cái người lảm lời bị phê bình rồi, người nghe chuyện là cô vừa thỏa mãn lòng hiếu kỳ lại không xấu hổ chút nào.

“Vậy cô nói với cô ấy thế nào?”

“Tôi đương nhiên nói với cậu ấy là anh nói. Anh muốn đi hẹn hò với bạn gái, hỏi tôi chuyện nhà hàng, chúng ta trò chuyện, tôi hỏi anh chuyện của Vũ Phi, anh đã nói. Thật hợp tình hợp lý, thật tự nhiên mà vậy.”

Cố Anh Kiệt bên cạnh liên tục nhịp chân, có thể dựa vào Doãn Đình sao? Cảm thấy hoàn toàn không đáng tin cậy.

“Chúng ta tám chuyện, tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều.”

Có đúng vậy không? Cố Anh Kiệt tiếc không thể tóm lấy Cừ Chính Khanh nhanh chóng tiếp tục nói về chuyện này.

“Cô ấy không phải bạn gái của tôi, lần trước giúp tôi công việc bề bộn, tôi phải mời cô ấy ăn một bữa cơm. Là cô nói, tôi chọn chỗ vừa đắt lại ăn không ngon, tôi mới thuận miệng hỏi cô một chút.”

“Cái đó không phải là tương lai có khả năng sao, tin tức của tôi cũng không sai, chỉ là chênh lệch thời gian.”

“Tiểu Đình, Tiểu Đình, trước hết đừng quan tâm đến bạn gái cậu ta, cô nói sau đi, Vũ Phi còn nói gì nữa?” Cố Anh Kiệt lo lắng chuyện này.

Doãn Đình một năm một mười nói nói tất cả lời của Tần Vũ Phi. Cố Anh Kiệt bỗng nhiên có chút thông suốt, đây không phải vấn đề tha thứ hay không tha thứ, vấn đề là phải làm sao để cô tin anh sẽ không liên lạc với bạn gái cũ hoặc là các cô gái khác làm cô không yên tâm.

“Chính là làm cho cậu ấy tin tưởng anh chứ sao.” Doãn Đình gật đầu.

“Tôi đã hứa lần nữa rồi.” Cố Anh Kiệt nhú mày: “Tôi thật sự nói rất chân thành.”

“Lời hứa của đàn ông mà có tác dụng, heo cũng lên cây rồi.” Doãn Đình vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói. Lời này làm cho hai người đàn ông đều trừng mắt

với cô.

“Danh tiếng doanh nghiệp bị suy giảm, muốn gây dựng lại danh tiếng doanh nghiệp, phải tạo ra nhiều thành thích, đồng thời nhượng lại chút lợi ích, sẵn sàng ký kết hợp đồng với các điều khoản nghiêm ngặt hơn.” Cừu Chính Khanh nói.

Lúc này đôi thành Doãn Đình và Cố Anh Kiệt trùng mắt với anh ta.

Cừu Chính Khanh mặt không đổi sắc, anh ta sẵn lòng tham gia đề tài này hoàn toàn là vì vấn đề của Tần Vũ Phi cũng rất nghiêm trọng, làm ảnh hưởng đến không khí làm việc trong công ty. Anh ta rất muốn đề nghị cô hay là đừng đi làm. Nếu không thì đồng nghiệp trong công ty thấy, học theo, công ty này sẽ phải quản lý như thế nào?

Cố Anh Kiệt cảm thấy mọi lời nói hiện nay đều hiểu được, nhưng tình hình hiện nay hoàn toàn không có cách khắc phục. Không có lợi ích gì có thể nhượng lại, tặng quà cô không thèm nhìn, xin lỗi cô cô cũng không có phản ứng, hứa với cô thì cô không tin. Còn có thể làm gì?

“Dù sao, tình huống xấu nhất, tôi sẽ lần nữa theo đuổi cô ấy là được. Trước kia không từ bỏ, có kiên nhẫn, có thể theo đuổi.”

“Tốt quá, Cố thiếu, anh đừng nản lòng, nhất định có thể thành công.” Doãn Đình động viên hẳn. Trong lòng Cố Anh Kiệt rất biết ơn, trong khoảng thời gian này nói chuyện với nhiều người, Doãn Đình là tri kỷ đáng yêu nhất. Thật sự là thiên sứ, anh nhất định phải giới thiệu bạn trai cho cô.

“Cậu nghĩ thật tốt nhỉ.” Cừu Chính Khanh lên tiếng: “Có thể theo đuổi thành công không phải dựa vào kiên nhẫn và nghị lực, hoặc là trên người cậu có lợi ích mà đối phương muốn, hoặc là đối phương yêu cậu. Lợi ích à, đại tiểu thư không thiếu, còn yêu hay không yêu cậu thì bây giờ khó mà nói được. Nếu không đã lâu như vậy, sao cô ấy còn không quan tâm tới cậu.”

Doãn Đình và Cố Anh Kiệt không không nhìn được trùng mắt nhìn anh

ta.

Người này thật sự là không khiến người ta vui nổi.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 55

Hôm sau là ngày cuối tuần. Cố Anh Kiệt ngồi không yên, anh muốn thử vận may, vì vậy cầm hoa và quà đến Tần gia.

Vẫn là bà Tần mỉm cười tiếp đãi anh. Bà nói Tần Văn Dịch sáng sớm đã đi đánh bóng, Tần Vũ Phi hình như còn chưa dậy. Cố Anh Kiệt nhìn đồng hồ, có chút xấu hổ, gần mười giờ rồi, bà chần nhà anh thích nằm ỳ trên giường, dường như anh đến hơi sớm.

Cũng may bà Tần rất khách khí, hỏi Cố Anh Kiệt đã ăn sáng chưa, mời Cố Anh Kiệt uống chút trà ăn chút điểm tâm, sau đó lại nói để bà đi lên gọi Tần Vũ Phi.

Cố Anh Kiệt thả lỏng, trong lòng rất biết ơn. Bà Tần đi gọi, nhất định Tần Vũ Phi không thể không đồng ý xuống đây.

Kết quả chứng minh Tần Vũ Phi thật sự rất không biết xấu hổ, hơn nữa bà Tần còn nói thêm: “Nó nói nó không muốn gặp con.”

Trong lòng Cố Anh Kiệt lập tức trầm xuống, chẳng qua thời gian một tuần có lẽ cũng đủ để anh thích ứng với tình huống như vậy rồi, cảm giác không giống lần trước đến nhà cô tìm cô lúc say rượu như vậy. Cho nên anh miễn cưỡng còn có thể cười nhẹ, nho nhã lễ phép nói: “Cám ơn bác nhiều ạ, lần khác con đến được rồi.”

Cố Anh Kiệt để quà lại rồi rời đi.

Bà Tần nhìn anh rời khỏi, lên tầng. Gõ cửa phòng con gái: “Nó đi rồi.”

Tần Vũ Phi mở cửa, mặc đồ ngủ, thần thờ: “Vâng.”

Bà Tần bước vào phòng, ngồi trên ghế salon với con gái, hỏi cô: “Trước giờ mẹ đều không hỏi con, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Cố Anh Kiệt chưa nói sao?”

“Nó nói là lỗi của nó.” Bà Tần nhìn con gái, “Nó làm gì? Ngoại tình sao?”

“Không có.” Tần Vũ Phi rất buồn bực, vì sao ai cũng hỏi việc ngoại tình...

“Có quan hệ mập mờ với những người phụ nữ khác, tìm cảm giác lạ sao?”

Tần Vũ Phi thật sự chán nản, sao lại hỏi chung một vấn đề với Doãn Đình. “Không tính là ngoại tình gì đó. Nhưng bạn gái cũ của anh ta cứ tìm anh ta, nói muốn quay lại với anh ấy.”

“Vậy thái độ của nó như thế nào?” Bà Tần ôn hòa hỏi.

“Trước kia bị con bắt được một lần, anh ta nói anh từ chối, cũng nói cho cô ta biết anh có bạn gái rồi. Sau này bạn gái cũ của anh ta lại nói mình bị người khác ức hiếp, tìm Cố Anh Kiệt giúp đỡ, Cố Anh Kiệt nói chuyện điện thoại với cô ta rất lâu, con gọi đều không được. Thứ bảy con gặp mẹ anh ta ở cửa hàng, lần đầu gặp người lớn, con cũng rất căng thẳng, con còn muốn nấu cơm, định thể hiện một chút, rất cần anh ta ủng hộ con. Nhưng anh ta vì chuyện của bạn gái cũ, đã về trễ không tính, trở về cũng trốn trong phòng ngủ nói chuyện điện thoại. Con đã trải qua một ngày rất tệ.” Tần Vũ Phi nói xong lại khó chịu: “Trước mặt mẹ anh ta, con rất mất mặt.”

“Cho nên con cảm thấy, cậu ấy vì chuyện của bạn gái trước mà thờ ơ với con, phải không?”

Tần Vũ Phi gật gật đầu: “Mẹ, tính tình của Cố Anh Kiệt là như vậy. Con cảm thấy có chút hối hận, không nên đồng ý với anh ta. Trước khi yêu nhau con đã biết, anh ta là người như vậy, quá đa tình. Đối với phụ nữ đều rất lịch

sự, dễ nói chuyện, ở trong mắt người khác là một người tốt, yêu đương hết người này tới người khác. Thật ra con biết rõ bọn con không hợp.”

“Biết rõ không hợp, sao còn ở bên cạnh nó?”

Tần Vũ Phi im lặng hồi lâu: “Là vì con rất thích anh ấy.”

Bà Tần cười cười, sờ sờ đầu con gái: “Vậy bây giờ thì sao? Không thích sao?”

“Nhưng anh ta dây dưa không rõ với người phụ nữ khác, con không chịu được.”

“Thái độ của nó như thế nào?”

“Anh ấy đã nhận lỗi. Nói sau này anh ấy sẽ không như vậy nữa. Nhưng con không thể tin được.”

“Ừ.” Mẹ cô gật đầu trả lời.

Tần Vũ Phi ôm cánh tay mẹ cô, gồng đầu lên vai bà làm nũng: “Mẹ, con đã nghĩ rồi, tính tình anh ta như vậy, cho dù lần này không có Abby, sau này cũng sẽ có người khác. Phụ nữ lấy lòng anh ấy, vờ nũng nịu nhờ anh ấy giúp đỡ, mà anh ta rất dễ mềm lòng. Cố Anh Kiệt đối với con rất tốt. Nhưng đối với người khác cũng không kém. Không phải con hy vọng anh trở thành loại người thô lỗ, nhưng anh ta đối với người nào cũng tốt, con cảm thấy rất lo lắng, con sẽ tức giận. Sau đó bọn con sẽ cãi nhau. Trước kia con do dự rất lâu mới chấp nhận yêu đương với anh ta, chính là lo ngại điều này. Tính tình anh ta như vậy, tính tình con như vậy. Mẹ, con rất nhỏ nhen, bụng dạ vô cùng hẹp hòi. Trước kia con không nói, tên bạn trai cũ ở Mỹ kia, con luôn nói muốn dẫn về cho mẹ xem là như vậy. Anh ta, anh... anh ta đã lừa dối con. Con rất khó chịu, con không dám nói cho mẹ biết, khi đó con lại yêu như vậy.”

Bà Tần ôm chặt con gái, thật ra sau này con gái chia tay, bà cũng đoán được. Bà có thể cảm nhận được con mình thật sự rất yêu người kia, mỗi lần

cô gọi về nhà đều nhắc tên người con trai đó, cô nói lúc về nước sẽ dẫn anh về nhà, cô nói gia thế của anh quá bình thường, nhờ mẹ nói giúp với cha, làm tốt công tác với ông, không nên ghét bỏ người ta. Cô nói người con trai đó rất cố gắng, chỉ cần cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ có biểu hiện tốt khi làm việc. Cô hy vọng cha mình có thể cho người con trai đó cơ hội.

Bà làm mẹ hết lần này đến lần khác nghe con gái nói như vậy, đương nhiên hiểu rõ điều này có bao nhiêu tình cảm. Sau đó Tần Vũ Phi đã có kế hoạch cho tương lai. Cô muốn hoàn thành xong giấy tờ về nước với anh, sắp xếp công việc cho anh, trải tốt tiền đồ. Tương lai cô muốn cùng anh một chỗ.

Sau đó đột nhiên có một ngày, cô nói bọn họ chia tay rồi, tình cảm bất hòa. Lúc đó bà Tần không nói gì, cũng không hỏi, nhưng thật ra trong lòng đã rõ tất cả. Bà cho rằng sau này con gái cũng sẽ không nhắc lại chuyện này, không nghĩ đến hôm nay lại nói ra rõ ràng.

“Anh, anh ta và Vi lên giường, bọn họ ở cùng nhau một thời gian rồi, nhưng là con cứ mơ mơ màng màng không biết gì cả.” Tần Vũ Phi dứt khoát nói tất cả.

Bà Tần sờ sờ đầu con gái: “Cho nên con cảm thấy Cố Anh Kiệt cũng có thể như vậy? Sẽ ngoại tình?”

Tần Vũ Phi lắc đầu, nghĩ nghĩ lại nói: “Con, con không dám khẳng định.”

Bà Tần hỏi cô: “Nó đối với cô gái khác là dịu dàng, hay là mập mờ? Điều này con có thể phán đoán chứ? Dịu dàng và mập mờ là hai việc khác nhau, nói cười qua lại cũng là hai việc khác nhau.”

Tần Vũ Phi nhăn mặt, suy nghĩ cả buổi: “Không có cách nào để biết được cả.” Vừa gặp phải loại chuyện này đã tức muốn chết, lấy đâu ra khả năng để phán đoán.

Bà Tần nói: “Vậy con làm sao có thể yêu cầu một người đàn ông có

năng lực xã giao bình thường không tiếp xúc với phụ nữ, làm sao có thể ngăn cản người phụ nữ khác có cảm tình với nó đến lấy lòng nó?”

Tần Vũ Phi ngăn người, ngược mắt lên nhìn mẹ mình.

Bà Tần mỉm cười với cô: “Ngay cả bản thân mình con cũng không làm chủ được, không phải sao?”

“Mẹ!” Tần Vũ Phi không vui, đây là mẹ ruột mình sao? Tại sao lại nói giúp người khác.

Bà Tần mặc kệ cô kháng nghị, nói tiếp: “Hôm nay cho dù không phải Cố Anh Kiệt, cũng sẽ là người con trai khác. Bạn trai của con, chắc chắn điều kiện không tệ, sức hấp dẫn nhất định là có, mẹ tin tưởng ánh mắt của con, con sẽ không thích một người mà người gặp người ngại, vừa xấu lại không có tố chất. Con nghĩ lại xem, điều kiện không tệ, có sức hấp dẫn, làm sao lại không có phụ nữ yêu thích. Đàn ông bình thường cũng không có khả năng nhìn thấy phụ nữ cười với mình lại bảo cô mau cắt đi, có phụ nữ bày tỏ với mình lại bảo người ta đi chết, có phải không? Vậy nhất định là nhân cách của nó có chỗ thiếu hụt, tâm lý có vấn đề.”

Tần Vũ Phi bĩu môi: “Vậy cũng quá tốt cho anh ta rồi rồi.”

“Cho nên lịch sự từ chối là hợp lý, ngay cả con, nếu có nam sinh lịch sự bày tỏ với con, con không thích anh, nhưng người kia lại không làm việc gì sai trái, cũng không phải là người xấu, con cũng không thể quá đáng khiển trách đối phương, phải không? Đây là có giáo dục, con cũng có thể nói nhẹ nhàng. Nhưng nếu như không từ chối rõ ràng, trái lại không dứt khoát, lại gọi lên hứng thú của đối phương, cái này gọi là mập mờ. Hoặc là mặc dù cự tuyệt, nhưng ánh mắt và ngôn ngữ cơ thể có ý trêu chọc, lời nói đầy bóng gió thì cũng là mập mờ. Nói đùa cũng giống vậy. Nghe được chuyện buồn cười, người bình thường đều cười, nhưng trong quan hệ nam nữ bình thường vừa nói, không bao gồm trêu chọc và ám chỉ. Con xem, thật ra rất dễ phân biệt không phải sao?”

Tần Vũ Phi không nói gì, cô không có cách nào phản bác, nhưng cô vẫn rất khó chịu. Đó là cô lòng dạ hẹp hòi, cực kỳ nhạy cảm với những việc như vậy, hoàn toàn không có cách nào để tha thứ được một chút nào.

“Vũ Phi, không phải mẹ nói giúp Cố Anh Kiệt. Con muốn chia tay với nó, mẹ cũng sẽ không có ý kiến. Loại chuyện tình cảm này, giống như người ta uống nước, nóng lạnh tự biết. Nhưng mẹ cảm thấy bây giờ là lúc có thể nói với con chuyện tình cảm và hôn nhân rồi. Con nên hiểu rõ, lý do con và Cố Anh Kiệt chia tay là gì, vì lý do này, người đàn ông tiếp theo có phải là không tồn tại không? Mặc dù có câu nói tương lai sẽ tốt hơn, nhưng quý mới biết được có tốt hay không. Con cần phải nhận định chính là hiện tại có tốt hay không.”

Tần Vũ Phi chớp mắt, nghĩ đến Cố Anh Kiệt. Cô thật sự rất thích anh, cảm thấy anh rất tốt. Chỉ trừ việc anh đối với mọi người đều rất tốt. Cô thật sự cảm thấy những người phụ nữ tỏ tình với anh, anh không ngại từ chối thẳng, quan tâm cái quái gì là giáo dục và lịch sự.

Bà Tần nhìn bộ dạng không phục của Tần Vũ Phi, nở nụ cười: “Con gái, trên đời này không có ai toàn diện cả đâu, nam nữ đều như như nhau. Cũng không có việc gì hoàn toàn chỉ có vui vẻ, thời gian trưởng thành đều giống nhau. Con nhìn cha con xem, đừng nói lúc ông ấy còn trẻ, ngay lúc này ông ấy đã ở tuổi này rồi, được chăm sóc tốt, không có bụng bực, cả người đều sạch sẽ, khí chất nho nhã, sự nghiệp lại thành công như vậy, các cô gái nhỏ đi theo biết bao nhiêu. Chỉ là con không thấy, nhưng mẹ lại biết. Gọi điện thoại cho ông ấy hỏi chuyện, lúc ông ấy đi công tác gửi tin nhắn cho mẹ, nói mẹ có thể cho phép người lạ đến khách sạn của ông ấy thảo luận công việc không? Ông ấy có đưa di động cho mẹ xem.”

“Tại sao đưa mẹ xem!” Tần Vũ Phi cau mày không vui, cha như vậy thật khiến người ta buồn nôn.

Bà Tần cười: “Ông ấy chỉ muốn thể hiện mình có sức lôi cuốn thôi. Ông ấy cũng không đi quá giới hạn, không có lỗi với mẹ. Ông ấy từ chối những người kia.”

Tần Vũ Phi cắn môi, rất muốn nói mẹ làm sao biết, mẹ cũng không nhìn thấy. Nhưng lời nói đến bên miệng lại nghĩ đến đây là cha mẹ cô, cô nói vậy giống như xúi bẩy mối quan hệ của họ là như thế. Nhưng bà Tần lại biết rõ con gái muốn nói gì, bà nói: “Đây chính là trọng điểm mẹ muốn nói với con. Vũ Phi, phụ nữ phải có trí tuệ, loại trí tuệ này không chỉ dựa vào đầu óc, mà còn cần có tâm. Dùng đầu óc để phán xét, dùng tâm để cảm thông. Con biết cha của con rất muốn có con trai, trước đây mẹ sinh con xong không thể không thể sinh được nữa, cha con rất thất vọng. Bây giờ con không biết, thực ra khi đó cuộc hôn nhân của cha mẹ đã có nguy cơ rạn nứt rất lớn.”

Tần Vũ Phi lắng lắng nghe.

“Mẹ nói này, ngay lúc này ông ấy cũng không lo không có người yêu thương nhưng nhớ, huống chi lúc đó. Ông ấy chưa từng vượt quá giới hạn, nhưng lúc đó quan hệ mờ ám đó không chỉ có một người. Nếu như khi đó mẹ xử lý không tốt, hiện giờ mẹ và con cũng không biết sẽ như thế nào, ông ấy cũng không biết sẽ như thế nào. Tóm lại là không phải như bây giờ. Khi đó mẹ nghĩ rằng, sau này có thể ông ấy sẽ ghét mẹ và con gái cả đời, cho dù hai năm qua ông ấy đã an phận, nhưng mà sau này khó tránh khỏi sẽ đi tìm người phụ nữ khác sinh con trai.” Bà Tần cười cười: “Bây giờ đã qua hơn hai mươi năm, sự thật chứng minh ông ấy không có. Ông ấy cũng rất tốt với con, không phải sao?”

“Mẹ làm cách nào?”

Bà Tần sờ sờ đầu con gái: “Phương pháp và đối sách này, đối phó với những người không giống nhau đương nhiên là phương pháp khác nhau. Cha của con, hiếu thắng, là một người có nguyên tắc. Khi đó mẹ giả vờ đủ loại rộng lượng, đáng thương, đáng về đều tại mẹ vô dụng không sinh được con trai, nhưng mẹ lại rất yếu đuối lại lặng lẽ thể hiện sự hiểu biết cho ông ấy xem, lý do sinh con trai con gái là do đàn ông. Sau đó mẹ giả vờ mô tả cuộc sống không có ông ấy, mẹ và con gái sống thế nào, không thể kéo chân ông ấy, ông ấy là một doanh nhân thành công, không có con trai làm sao được? Đương nhiên, mẹ cũng công khai hoặc ngầm ngầm để bố con thử tưởng

tượng vợ và con cái bỗng chốc bị vứt bỏ sẽ thảm đến cỡ nào, chẳng những cuộc sống khốn khổ, còn bị tất cả mọi người xung quanh cười nhạo mỉa mai. Khi đó tâm trí ông ấy sẽ bị kích thích, căm ghét nhất đàn ông thay lòng đổi dạ ném vợ bỏ con.”

Tần Vũ Phi ngẫm nghĩ, hóa ra là thế. Mấy năm trước trong công ty có một bà vợ lớn chạy đến công ty mắng chửi chồng mình có tình nhân ruồng bỏ gia đình, cha cô giận dữ đuổi việc người đó. Chẳng lẽ tất cả đều dựa vào sự giáo dục của mẹ cô năm đó sao?

Bà Tần nói tiếp: “Không chỉ yêu cầu trong lòng cậu ấy thương con, con còn phải cho cậu ấy biết, bị những hồ ly tinh cái bên ngoài dụ dỗ đi rồi thì cậu ấy sẽ rất thê thảm. Những chuyện này, không phải vài ba câu là có thể giải thích rõ ràng, nhưng đôi khi phụ nữ thật sự không ngại thể hiện thái độ mềm mỏng một chút, yếu đuối không có nghĩa là con cần cậu ấy, khi thông cảm cho khuyết điểm và tật xấu của nó, cũng cần cho nó biết điểm mấu chốt. Điểm mấu chốt của mẹ rất đơn giản, bất kỳ điều gì vượt quá giới hạn nào, mẹ cũng không thể chấp nhận. Cha của con biết rõ. Cha mẹ thiếu chút nữa đã xa nhau, ông ấy sợ hãi, sau đó cha mẹ vẫn rất tốt, cho tới bây giờ. Đương nhiên cãi nhau là có, chiến tranh lạnh là có, xung đột là có. Nhưng con nói xem, tại sao mẹ tin cha con không dám vượt quá giới hạn, sự tin tưởng này là ba mươi năm mẹ quản lý mà có. Quản lý gia đình không dễ như quản lý một công ty. Phán đoán, nhẫn nại, thời cơ, đối sách, nhượng bộ, khen thưởng, nghiêm phạt, phải có những thứ này, mới vận hành tốt được.”

Tần Vũ Phi cau mày: “Nhưng như thế này có ý nghĩa gì đâu, thế này quá mệt mỏi, sống như vậy, quá nhàm chán.”

Nhưng bà Tần lại cười: “Làm sao lại mệt mỏi chứ. Nói ra con cảm thấy có rất nhiều chuyện lớn, thật ra mỗi ngày mỗi người đều trôi qua như vậy. Con cũng vậy. Con nói mỗi ngày con không cần phán đoán mọi chuyện, mỗi ngày con không cần nhẫn nại. Con lái xe trên đường, kẹt xe, con chịu. Khách hàng của con khó khăn, con chịu, không muốn đối phó, cho dù không hợp tác nữa, cũng phải nghĩ cách nói từ chối như thế nào không phải sao?

Ngay cả một bữa ăn, con đói rồi nhưng đồ ăn không thể ngay lập tức cho vào miệng, con cũng phải nhịn. Không có cá chiên, đổi thành cánh gà chiên, lúc đó chẳng phải là nhượng bộ sao? Con cảm thấy mệt mỏi không thể đi tiếp nữa? Những chuyện này, không phải là nháy mắt nghĩ lại đã hoàn thành đó thôi? Thực sự làm con cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy không thể nào chịu đựng, trên thực tế con hoàn toàn sẽ không nhịn.”

Tần Vũ Phi ngẩn ngơ. Bỗng nhiên nghĩ đến mình thật ra luôn chịu đựng sự quấy rối của Cố Anh Kiệt, luôn nhẫn nại không nói chia tay với anh. Cho nên thật ra cô cũng không phải không có cách nào chịu đựng, thậm chí cô vẫn còn chờ mong tin nhắn mỗi ngày của anh, muốn nhìn xem anh sẽ nói điều gì.

Thực sự không thể chịu đựng, cô hoàn toàn sẽ không nhịn.

“Còn một điều rất quan trọng, rất rất quan trọng.” Bà Tần nói: “Nếu như tất cả phán đoán và đối sách của con đều có thể có tác dụng, vậy nhất định là bởi vì các con có tình cảm rất sâu đậm. Nếu không tất cả mọi thứ đều uống công. Nó yêu con, mới có thể bằng lòng để con dạy dỗ.”

Tần Vũ Phi nhếch miệng, cô cảm thấy Cố Anh Kiệt yêu cô. Vì vậy cô có thể dạy dỗ anh sao? Có thể hung dữ đuổi những người phụ nữ đáng ghét kia?

“Con làm vì nó bao nhiêu, nó sẽ vì con làm bấy nhiêu.” Bà Tần yêu thương ôm con gái: “Con muốn đoán trước, nó có đáng giá để con làm nhiều thứ cho nó không? Phụ nữ hi sinh vô điều kiện đều là ngu ngốc, phụ nữ chỉ muốn nhận được toàn là đồ đàn độn.”

Vì vậy, trước hết cô phải thay đổi sao?

“Nếu như, con không chịu được một chút khó khăn này thì làm sao bây giờ?”

“Vậy con tìm cái gì không có gió thổi cỏ lay đi. Con nhìn Cừ Chính Khanh, tám ngọn gió thổi cũng không lay, cách nó từ chối phụ nữ sẽ khiến

người ta cảm thấy nó rất lạnh lùng, cảm giác về đôi phương cũng không biết. Mẹ nghi ngờ đấy.” Ngữ khí của bà Tần có chút nghịch ngợm. “Chẳng lẽ đó không phải là hình mẫu lý tưởng của con sao?”

Tần Vũ Phi bĩu môi, mẹ à, mẹ lớn tuổi rồi còn giả vờ đáng yêu thật sự sẽ làm người ta chịu không nổi.

Bà Tần cười ha ha: “Thật ra, thế nào là tốt, chính con sẽ hiểu rõ. Cho dù thất tình cũng không sợ. Con nhìn mình xem, trước kia thất tình nhất định cảm thấy rất khó chịu, nhưng bây giờ không giống lại còn đang yêu, còn tìm được người mình thích. Cho nên thất tình không là gì cả. Lúc trước mẹ cũng nghĩ, ly hôn cũng không sợ, mẹ xinh đẹp như vậy, con gái đáng yêu như thế, không có người đàn ông này biết đâu có thể tìm được người khác tốt hơn.”

“Nhưng mà vừa rồi mẹ mới nói quý mới biết rõ tương lai sẽ như thế nào, hiện tại rất quan trọng.”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bà Tần nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Hiện tại quan trọng hơn, con nhất định phải chú ý, không nên tùy tiện coi người ta là rác rưởi mà ném đi. Nhưng nếu thực sự ném đi cũng không phải đó là ngày tận thế, thời gian vẫn còn trôi qua, đàn ông tốt vẫn còn. Phụ nữ, gánh vác được khổ đau mất mát, mới có thể tận hưởng hạnh phúc. Đây là những thử nghiệm cảm xúc. Đã từng đau khổ, lúc nắm được vị ngọt mới biết được nó thật sự ngọt, ngọt như thế nào.”

Tần Vũ Phi cắn răng, nghiêm túc nghĩ. Bà Tần lấy bả vai đụng cô: “Con là con gái của mẹ, mẹ không tin còn có đàn ông khó hạ gục hơn cha con. Cố Anh Kiệt là chàng trai ấm áp dễ chịu, cần phải dạy dỗ thật tốt. Cha của con năm đó mới gọi là cố chấp.”

“Vậy, lần này anh ta nói đảm bảo sẽ thay đổi, con phải tha thứ cho anh ta?”

“Vậy không được.”

“Tại sao lại không được?”

“Trước tiên con cần không quan tâm tới nó. Phải quan tâm bản thân mình đã. Con đã sẵn sàng tha thứ mới tha thứ, nếu không thì chỉ là oán hận chồng chất mà thôi.”

Tần Vũ Phi hỏi: “Nếu như không chuẩn bị tốt thì sao?”

“VẬY chia tay đi.”

“...” Trong lòng Tần Vũ Phi trầm xuống, cảm thấy rất khó chịu.

“Chuẩn bị không tốt, cần gì làm khổ mình, làm khổ đối phương, mỗi người tự đi tìm người tốt hơn.”

Hốc mắt Tần Vũ Phi đỏ lên. Nếu cuộc sống không có Cố Anh Kiệt, cô thật sự không thể nào tưởng tượng.

“Biết sợ rồi sao?”

Tần Vũ Phi gật đầu.

“VẬY nó thì sao, nó sẽ sợ sao?”

Đồng ý làm lành ư? Thấy anh sốt ruột liên tục xin cô tha thứ có nghĩa là anh ấy sợ mất cô sao? Vì vậy Tần Vũ Phi lại gật đầu.

“Qua một thời gian nữa, sẽ không còn sợ.” Bà Tần nói.

Tần Vũ Phi lại bị bà Tần cốc vào đầu.

“Vì vậy, con vẫn nên giải quyết càng nhanh càng tốt. Người ta không thể chịu được cứ bị kéo dài như vậy, càng kéo dài, tâm cũng phai nhạt. Con không cần nghĩ đến người khác, ngẫm lại chính mình có cần phải như vậy không.”

Tần Vũ Phi không thể chối bỏ, cô có thể thay đổi tính khí của mình,

nhưng không thể giữ nó được một tuần.

“Đi tìm nó đi, nói cho nó biết những gì con nghĩ, trước tiên đừng đưa ra bất cứ quyết định nào. Sau đó con đi du lịch đi, đổi một nơi, cho mình có thể yên tĩnh một chút. Là vấn đề của nó, cũng là vấn đề của con, hay là các con đều có vấn đề? Sau đó tự hỏi bản thân nên làm gì bây giờ?”

Tần Vũ Phi suy nghĩ, đột nhiên ôm mẹ mình: “Mẹ, sao mẹ chưa từng dạy con những điều này.”

“Không phải mẹ luôn chờ con đưa bạn trai về, mẹ con ta có thể bàn luận một chút sao. Kết quả con vẫn không có. Mẹ có bản lĩnh đầy người cũng không có nơi nào truyền dạy, mẹ cũng rất buồn chán.”

“Con muốn tố cáo với cha. Ông ấy bị một người phụ nữ quản lý chặt vài chục năm.”

“Vậy ông ấy sẽ đặc ý chết mất. Một người đàn ông tính tình xấu xa có người phụ nữ tốt như mẹ trăm phương ngàn kế quản lý ông ấy, muốn cho ông ấy hoàn toàn khỏe mạnh, sự nghiệp thành công, gia đình hòa thuận, con gái hiếu thảo, thậm chí ông ấy còn đến mộ phần tổ tiên cúi lạy dập đầu nói cảm ơn.”

Tần Vũ Phi không nhịn được cười, ôm mẹ cô làm nũng: “Mẹ, con không muốn chờ đợi tương lai, quý mới biết tương lai sẽ là gì. Con muốn hiện tại.”

“Nếu con chắc chắn nó đáng giá với những nỗ lực của con, vậy cố gắng lên đi.”

Cố Anh Kiệt cũng không biết mẹ con Tần gia có màn đối thoại như vậy. Anh lái xe đến các cửa hàng đi dạo lang thang, một là không muốn để mình rảnh rỗi, hai là anh muốn tìm món quà có thể làm Tần Vũ Phi vui vẻ. Anh càng đi càng mệt, lúc ngồi xuống băng ghế nghỉ ngơi, một người đàn ông ngồi xuống bên cạnh anh, nói lớn tiếng trên điện thoại: “Đàn ông có được phụ nữ thật ra rất đơn giản, dùng khổ nhục kế là được rồi.”

Cố Anh Kiệt nghe thấy vậy thì không đồng ý, nghĩ đến rất nhiều khổ nhục kếp. Giả bộ bệnh sẽ bị Tần Vũ Phi đập chết.

Cũng không biết người ở đầu bên kia điện thoại nói gì đó, người đàn ông nói chuyện điện thoại đã nói tiếp: “Cũng không phải bảo cậu chết thật. Chết không thể đoán trước, làm cho cô ấy sợ cậu xảy ra việc ngoài ý muốn không được sao? Ra ngoài mua quà bị đâm chết, loại chuyện này cũng không phải chưa từng có người xảy ra.”

Cố Anh Kiệt giật mình. Bỗng nhiên anh nghĩ đến chuyện thương tâm của Tần Vũ Phi. Nguyên nhân cô muốn đi Mỹ ngắm đèn sao.

Người đàn ông bên cạnh rời khỏi, Cố Anh Kiệt nhìn bóng lưng của anh, cảm thấy có chỗ kỳ quái, nhưng anh rất vui vẻ, anh cảm thấy mình tìm được cách rồi.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 56

Ngày hôm nay, Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt mỗi người đều đang suy nghĩ.

Buổi chiều lúc gần ăn cơm tối, Tần Văn Dịch về nhà. Tần Vũ Phi lên quan sát. Tần Văn Dịch về nhà chuyện đầu tiên là tìm bà xã. Tất nhiên cha cô nhỏ giọng thông báo cho mẹ, không phải hô to “Bà xã tôi đã về” mà là đưa bóng cho quản gia xong sau đó liền yên lặng đến phòng khách ngồi nghỉ ngơi, thấy trên đó không có gì khác thường. Tần Vũ Phi đang ở trong phòng khách, gọi một tiếng “Cha” sau đó giả bộ bận rộn xem tạp chí, thật ra là đang chú ý đến nhất cử nhất động của cha cô.

Tần Văn Dịch nói chuyện với con gái hai câu, đại loại như “Sao không ra ngoài chơi?”, sau đó liền rời khỏi. Tần Vũ Phi nhướn cổ lên, thấy cha mình đi về phía phòng ăn, vì vậy cô bỗng nhiên hiểu được, cha cô đang đi tìm bà xã của ông.

Bà Tần đang bày biện thức ăn trong phòng ăn. Ngược lên thấy Tần Văn Dịch, mỉm cười hỏi ông: “Ăn chưa? Hôm nay tôi nấu súp.”

“Ừ, lấy chén đưa cho tôi.”

Tần Vũ Phi đi qua, nghe cha cô nói như vậy, giọng điệu còn rất nghiêm túc. Sau đó Tần Văn Dịch lên lầu thay quần áo, bà Tần hát ngâm nga tiếp tục bày biện.

Lúc ăn cơm, Tần Văn Dịch ăn cũng không nhiều, nhưng uống hai chén súp. Trước kia Tần Vũ Phi không để ý cha cô, hôm nay nói chuyện với mẹ một hồi sau đó tỉ mỉ quan sát cha mình. Cô cảm thấy, cha cô nhất định đã ăn ở bên ngoài rồi, bây giờ ăn không vô, nhưng muốn làm mẹ vui nên uống

chén súp mẹ cô nấu.

Ăn ít nên ngồi trên bàn ăn sẽ rất rảnh. Tần Vũ Phi đã thấy cha cô rất rảnh rồi thỉnh thoảng liếc nhìn mẹ cô.

Được rồi. Tần Vũ Phi khẳng định, bụng cha cô thực sự không đói, ông đến phòng bếp tìm bà xã để được yêu thương. Làm ơn đi mà, lớn tuổi như vậy rồi, còn thích hợp dùng ánh mắt này nhìn bà xã sao? Tần Vũ Phi há miệng ăn, cô không thể chịu thua, cô cũng muốn ba mươi năm sau còn có thể nhìn chồng mình như vậy.

Câu nói kia nói như thế nào nhỉ? Không từ bỏ, không từ bỏ. Đây là muốn nói cái gì? Quan tâm làm gì, dù sao cũng có thể nói đến Cố Anh Kiệt nhà cô.

Cố Anh Kiệt bên kia đã ăn cơm chiều. Hắn bị bà Cố gọi về nhà ăn cơm. Vào cuối tuần, gia đình hai anh chị hắn đều ở đây. Bà Cố nghĩ, tình cảm của con trai bị đã kích, muốn lấy tình cảm trong gia đình ấm áp làm anh vui vẻ trở lại.

Cố Anh Kiệt dờ khóc dờ cười, dù sao về nhà ăn cơm là được rồi.

Trên bàn cơm bà Cố hỏi con trai vài câu gần đây thế nào, Cố Anh Kiệt nói công việc rất thuận lợi, bị bà Cố trợn mắt nhìn. Sau đó chủ đề trên bàn cơm trái một câu phải một câu, Cố Anh Kiệt hỏi chồng điện thoại bị gì, gọi không được. Con rể Cố gia giải thích vài câu. Cố Anh Kiệt nghe được giật mình, anh nghĩ ra cách rồi.

Cố Anh Kiệt nhanh chóng cơm nước xong xuôi chạy đi lấy điện thoại gọi. Bà Cố trợn mắt nhìn con gái. Cố Anh Kiệt không hiểu: “Làm sao vậy?”

Bà Cố tự nhủ trong lòng thật sự là “Ấm nào không sôi thì lấy ấm đó” (1), nhưng trên bàn cơm nhiều người, bà cũng không nên nói gì. Nhưng sau khi ăn xong bà kéo con gái qua một bên, cùng bà nghe ngóng Tần Vũ Phi.

(1) Na hồ bất khai đề na hồ: Là một thành ngữ phổ biến, đề cập đến một

cái ấm nước không đun sôi được, đó là ấm bị hỏng. Người nào chọn cái ấm đó nghĩa là cố ý chạm vào nỗi đau, khuyết điểm của người khác.

“Ừ rất tốt, rất có năng lực.”

“Chỉ là quá nóng tính.” Bà Cố nói.

“Ồ.” Cố Anh Từ không biết nên nói gì. Cô biết rõ mẫu thân đại nhân chính là tìm người phù hợp với bà một chút. Nhưng hiện tại cô vẫn chưa thăm dò tâm tư của mẫu thân đại nhân.

“Nóng tính sao, biết rõ phải trái là được.” Bà Cố còn nói.

“Vâng.” Cố Anh Từ may mắn bản thân vừa rồi chưa nói nóng tính thật sự không tốt.

“Nếu không phải nhờ cái tính khí này, cũng không khiến A Kiệt đến tình cảnh kia. Con nhìn nó xem, làm việc vẫn có chút thủ đoạn đấy.”

Cố Anh Từ gật đầu, trong lòng nghĩ: “Từ ‘Thủ đoạn’ dùng ở đây là khen hay là chê nhỉ?”

“A Kiệt làm việc có lúc không đủ quyết đoán. Con nói xem nó đã qua lại với rất nhiều người, sao lại không có một ai lâu dài.”

Cố Anh Từ im lặng, làm việc thiếu quyết đoán với yêu đương chưa bao giờ có kết quả liên quan chỗ nào vậy?

“Lần này, tuy là hơi nóng tính, nhưng tốt hơn so với những người trước.”

“Vâng.” Những người trước mẹ cũng chưa từng gặp, sao lại nhận thấy tốt hơn? Cố Anh Từ thận trọng hỏi: “Mẹ, mẹ thích Tần Vũ Phi sao?”

Bà Cố nghiêm mặt: “Mẹ thích nó gì chứ, cũng không phải mẹ yêu đương.”

Cố Anh Từ cũng không tìm ra nội tình, rốt cuộc mẹ muốn nói điều gì?

Bà Cố do dự một chút, nhỏ giọng hỏi: “Con nói, mẹ có nên hẹn bà Tần ra ngoài uống trà, hỏi thăm tình hình?”

Cố Anh Từ quay đầu lại gọi lớn: “A Kiệt, mẹ hỏi em có cần mẹ mời bà Tần ra ngoài uống trà, gắn kết tình cảm một chút không.”

Mọi người trong phòng đều lập tức dừng công việc trên tay nhìn mẹ con hai người này. Bà Cố vẻ mặt xấu hổ, ra vẻ muốn đánh con gái. Cố Anh Từ chạy nhanh: “Con đây làm việc rất quyết đoán mà.”

Cố Anh Kiệt đang gửi tin nhắn, cười cười với bà Cố: “Cám ơn mẹ. Chờ con và cô ấy liên lạc lại, nếu cần mẹ trợ giúp con sẽ nói.”

Bà Cố giật mình, nói thầm: “Ai muốn giúp anh. Con trai lớn như vậy rồi, còn muốn tìm mẹ giúp đỡ, cũng không sợ mất mặt.” Vừa thầm thì vừa đến phòng khách xem tivi. Chốc lát lại không nhịn được nói với người bạn già bên cạnh: “Thật ra, hôm nào đó mời Tần gia cùng ra ngoài ăn một bữa cũng tốt. Đến lúc đó hai đứa nó gặp nhau, sau này ra sao chúng ta làm cha mẹ cũng sẽ không xen vào.”

Cố Anh Kiệt không nghe thấy cha và mẹ bàn bạc, chẳng qua tâm trạng của anh coi như không tệ, anh cảm thấy rất có hi vọng. Anh gửi tin nhắn cho Tần Vũ Phi nói: “Anh mở chức năng cuộc gọi chờ, sau này bất kể anh nghe điện thoại của ai, tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ cuộc gọi của em.”

Sau khi tin nhắn gửi đi hai phút, điện thoại của anh nhận được một tin nhắn, là số điện thoại cũ của anh, Cố Anh Kiệt cầm lên xem, lại có thể là Tần Vũ Phi nhắn tới, cô viết: “Tôi xóa số điện thoại của anh khỏi danh sách đen rồi.”

“Ha ha.” Cố Anh Kiệt vui mừng thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Anh cầm điện thoại chạy lên tầng, trở về phòng, để tiện nói chuyện riêng.

Bà Cố thấy con trai cười đến giống như một thằng điên, không khỏi cau

mày, làm mẹ thật sự là lao tâm khổ trí. Con trai cả và con gái kết hôn đã lâu như vậy, bà cũng không nhớ năm đó nó có lúc nào tụi nó ngốc như vậy không.

Cố Anh Kiệt chạy về phòng, gọi điện thoại cho Tần Vũ Phi, ha ha, thực sự có thể gọi. Anh rất vui. Nhưng mà một giây sau điện thoại đã bị ngắt. Mặt của anh cứng ngắc, còn chưa kịp khổ sở, điện thoại đã reo lên.

Là Tần Vũ Phi gọi tới.

Cố Anh Kiệt than một tiếng lặn lên giường, tâm trạng thay đổi nhanh chóng, sẽ thật sự bị bệnh tim.

Anh nhanh chóng nhận điện thoại, cảm giác tâm trạng của mình thay đổi thật sự quá nhanh.

“A lô.”

“Cố Anh Kiệt.”

Hai người đồng thanh nói. Cố Anh Kiệt mỉm cười.

“Cười cái gì mà cười.”

“Cảm thấy giọng nói của em thật sự rất êm tai.”

“Cố thiếu, anh lại dễ ngon dễ ngọt rồi.” Tần Vũ Phi thở dài, cô lại tái phát rồi, anh nói lời ngọt ngào cô lại nghĩ trước kia có phải anh cũng nói như thế với bạn gái cũ.

“Em gọi cho anh anh thật sự rất vui.” Cố Anh Kiệt tiếp tục dễ ngon dễ ngọt.

“Vì vậy có thể coi như tôi chủ động gọi.”

Cố Anh Kiệt lại cười, nữ vương đại nhân thật đúng là sĩ diện, ai gọi trước có gì quan trọng đâu, chuyện này mà cũng muốn tranh giành, khó trách

cô ngắt điện thoại của anh rồi gọi lại.

“Anh không cần lúc nào cũng cười, ngu ngốc.”

“Anh cài đặt điện thoại tốt rồi, sau này điện thoại của em anh nhất định sẽ không bỏ lỡ, sẽ khiến em không vui nữa.” Cố Anh Kiệt nắm bắt thời gian nói chuyện chính.

“Ừ. Nhưng trước đây cho dù anh đã biết tôi gọi, cho dù để tôi chen ngang nói trước, sau đó anh vẫn trả lời điện thoại bày tỏ của phụ nữ, vậy tôi vẫn sẽ tức giận. Lòng dạ tôi hẹp hòi, còn nhớ không?”

“Vậy sau này có phụ nữ gọi anh đều đưa cho em kiểm tra một chút.”

“Tôi là thư ký của anh à.”

“Anh sẽ từ chối kiên định hơn, khuyên nhiều lần không được anh sẽ giao cho em. Anh sẽ nói cho các cô ấy biết mời cô nói chuyện với bà xã của tôi.”

“Ai là bà xã của anh?”

“Anh sẽ đưa em đi gặp bạn anh, còn có họ hàng và những người xã giao, nếu như bọn họ đều biết càng khẳng định chúng ta đang yêu, thật ra cũng sẽ rất ít người cố ý muốn chen chân. Nếu thật sự có, thì là người kia không tốt, lúc ấy lạnh lùng mà từ chối cũng hợp lý.

Lời này của Cố Anh Kiệt khiến Tần Vũ Phi trầm mặc, cho nên tính ra cô từ chối công khai tình cảm lưu luyến cũng là một trong những nguyên nhân tạo thành cục diện bây giờ. Cô không có cách nào phủ nhận, cô cũng có trách nhiệm. Hôm nay cô đã đổi một góc độ khác để nghĩ về việc này, cô nghĩ nếu như cô là Cố Anh Kiệt cô sẽ xử lý như thế nào, tính cách của bọn họ, bạn bè chung quanh...

“Vì vậy tìm một cơ hội anh đưa em đi gặp bạn bè của anh thế nào? Chính thức giới thiệu một chút. Thật ra đa số mọi người em đều biết, chỉ là chính thức tuyên bố thân phận mới một chút, được không?”

“Cố Anh Kiệt.”

Cô không đồng ý ngay lập tức. Trong lòng Cố Anh Kiệt thoáng trầm xuống, nhưng liền giữ vững tinh thần: “Bây giờ anh đi tìm em được không, chúng ta lâu rồi không gặp, anh rất nhớ em.”

“Cố Anh Kiệt, tôi phát hiện hóa ra cha mẹ của tôi rất yêu thương nhau.”

Cố Anh Kiệt sửng sốt một chút, sao đột nhiên nói đến cha mẹ yêu thương nhau.

“Cố Anh Kiệt, tôi cảm thấy trong chuyện tình yêu, tôi rất ngu ngốc, anh cũng không thông minh.”

“Ừ.” Lời này nên trả lời thế nào mới tốt đây? “VẬY coi như trời sinh một cặp?”

“Anh nói chuyện buồn nôn ngược lại rất có thiên phú đấy, nhưng nói yêu đương không được.”

Cố Anh Kiệt xoa trán, góp ý quả là có chiều sâu. Nữ vương, em muốn gì đây?

“Cố Anh Kiệt, tôi gọi điện là muốn nói với anh một chuyện.”

Cố Anh Kiệt lập tức có chút khẩn trương: “Chuyện gì em?”

“Tôi muốn đi nước ngoài một chuyến, ra ngoài một chút. Lúc tôi không ở đây, mong anh giữ mình trong sạch, không được nhìn các cô gái khác.”

Ra nước ngoài? Cố Anh Kiệt vội vã nói: “Em đưa anh theo giám sát anh đi.”

“Không được, tôi muốn đi một mình.”

Cố Anh Kiệt nhú mày, cô nói vậy là có ý gì? Con giận còn chưa tan sao?

Đầu bên kia điện thoại im lặng, bỗng nhiên mũi Tần Vũ Phi có chút chua xót: “Cố Anh Kiệt, em có rất nhiều khuyết điểm, em cũng có vấn đề của em. Em thừa nhận trong chuyện này cũng có trách nhiệm của mình, nhưng anh và bạn gái cũ dây dưa không rõ thì thật sự không được.”

“Em vẫn còn giận sao?” Cố Anh Kiệt thở dài.

“Không thể nói là giận, nhưng khúc mắc chắc chắn vẫn phải có.”

Cố Anh Kiệt không biết nên nói gì, lời xin lỗi anh đã nói hết.

“Nhưng em muốn nói cho anh biết, em rất yêu anh, Cố Anh Kiệt, em yêu anh, cho nên mới khó vượt qua như vậy.”

Cố Anh Kiệt nghe xong trái tim đã muốn tan chảy, cho một gây lại cho một quả táo ngọt ngào, bà chủ nhà anh mới thật sự là cao thủ đồ ngon đồ ngọt.

“Em yêu anh, cho nên anh buồn em cũng sẽ buồn.”

Ai đúng ai sai, người kia sai bao nhiêu đều không quan trọng. Quan trọng là, một người không vui, người kia cũng không cách nào sống tốt.

“Cố Anh Kiệt, bây giờ em cảm thấy trong lòng còn rất rối, có mấy lời không nói rõ. Cho nên anh đợi em, em ra ngoài một chút, thả lỏng một chút, sau đó trở về cẩn thận suy nghĩ về anh. Không cho anh nhìn các cô gái khác, nếu không em sẽ đánh gãy chân anh.”

Tần Vũ Phi để lại câu nói tàn nhẫn đó, sau đó chưa qua mấy ngày, đã đi châu Âu.

Cố Anh Kiệt để cô đi, cũng để lại cho cô câu nói: “Tuy rằng em không nói lý lẽ, còn rất hung dữ, nhưng anh sẵn sàng nuông chiều em.”

Mỗi ngày Tần Vũ Phi rời đi, Cố Anh Kiệt đều gửi tin nhắn cho cô. Mỗi ngày đều có những hình ảnh mới, viết: “Đây là quà hôm nay, hy vọng em

nhANH chóng trở về.”

Tần Vũ Phi cũng gửi tin nhắn cho anh, cũng có hình ảnh, chẳng qua thường là chụp trai đẹp trên đường. Nói cô tới đâu, nhìn thấy phong cảnh dễ chịu.

Cố Anh Kiệt cố ý gửi biểu cảm nghiêng răng nghiêng lợi qua, nói phong cảnh dễ chịu ở đâu, ngược lại là gửi chút ít ảnh chụp phong cảnh tới, thế nào đều là trai đẹp? Anh tỏ ra nghiêm khắc kháng nghị và nghiêm chỉnh thương lượng. Tần Vũ Phi biết tổng anh ra vẻ, hỏi anh: “Anh cũng biết ghen sao?”

Cố Anh Kiệt đáp: “Anh đây không phải ỷ vào em yêu anh sao.”

Tần Vũ Phi đọc mấy lời này, lén lút khóc một lúc lâu. Cô yêu anh, cho nên anh có lòng tin với cô. Anh yêu cô, mà cô lại không đủ tin tưởng anh. Tính ra, anh thật sự là lỗ lớn rồi.

Hôm đó, Tần Vũ Phi nhận được hình ảnh của Cố Anh Kiệt, cô mở ra xem, lại là nước Mỹ, những vì sao, nhà hàng, đèn phố. Nhưng đã không còn là những nhà hàng đèn sao.

Anh đi Mỹ?

“Đèn sao đã biến mất, nhà hàng biến thành cửa hàng quà tặng, anh đang trong đó mua quà cho em. Em yêu, em muốn nhìn xem là vật gì không? Anh đã mua rất nhiều quà rồi, anh muốn tự tay tặng quà cho em. Đời người ngắn ngủi, luôn luôn có những việc ngoài ý muốn, anh sẽ cẩn thận, muốn bên cạnh em thật lâu thật lâu.”

Tần Vũ Phi ngây người.

Quá đáng, anh lại nói như vậy, muốn dọa cô sao?

Nhưng cô thật sự lo sợ.

Đã từng có người, là bạn thân nhất của cô, nhưng lại phản bội cô, cùng

một chỗ với bạn trai cô phản bội cô, khắc nên vết thương nặng nhất trong lòng cô. Tình bạn đã hết, đời này không muốn gặp lại. Chỉ là chưa từng nghĩ, một ngày nào đó nhận được bưu kiện từ phương xa, người kia tìm kiếm những món quà vì cô, lặng lẽ nhớ nhung tình bạn mà các cô đã mất, mang theo tiếc nuối đi đến một thế giới khác.

Đây là nỗi đau trong lòng cô.

Nếu như bạn rất hận một người, cô ấy chết bạn có thể nào không vui? Tần Vũ Phi có thể dùng kinh nghiệm của mình để trả lời: Sẽ không. Chẳng những không vui, ngược lại sẽ rất khó chịu. Chỉ là nếu thời gian có thể quay ngược, biết rõ có kết quả này, cô vẫn sẽ chọn thù hận và chấm dứt, không thể tha thứ.

Con người chính là như vậy, tàn nhẫn và mềm lòng.

Đồng thời cùng tồn tại.

Cô Anh Kiệt biết rõ, chỉ có anh biết rõ. Trên thế giới này chỉ có anh biết chuyện này và tâm trạng như vậy của cô.

Anh lại lấy để đối phó cô.

Cô thật sợ. Cô yêu anh như vậy, cô sẽ sợ anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa còn mang theo tiếc nuối. Trước giờ cô không dám nghĩ. Cô còn chưa tốt với anh, còn chưa hòa thuận như lúc ban đầu, còn chưa nói cho anh biết cô muốn cùng anh trải qua ba mươi năm, thậm chí năm mươi năm, nếu như có thể, đương nhiên càng lâu càng tốt. Cô đang thay đổi bản thân, cô hy vọng cô sẽ không kém cỏi như vậy, cô không muốn nổi giận lung tung, cô hy vọng cô có thể khoan dung và thông cảm hơn.

Cô đấu tranh như vậy vì anh! Nhưng anh lại có thể hù dọa cô!

Biết rõ là anh dọa mình, nhưng cô thật sợ.

“Cố Anh Kiệt, anh chờ đó! Trở về em sẽ đánh gãy chân anh!”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 57

Tần Vũ Phi trở về nước.

Cô không nói cho Cố Anh Kiệt. Cố Anh Kiệt vẫn còn mỗi ngày ngây ngốc tiếp tục hỏi lúc nào trở về, hành động phải quyết đoán, chân không được chậm trễ.

Kết quả là Doãn Đình đến nói cho anh biết: “Hôm qua Vũ Phi tìm tôi ăn cơm, chúng tôi đang nói tới anh. Cậu ấy nói anh thật đáng ghét.”

“...”

“Tất nhiên, cậu ấy chỉ tùy tiện nói vậy, không phải ghét thật.” Thiên sứ Doãn Đình an ủi.

Chuyện này không tùy tiện nói được, Cố Anh Kiệt tức giận, đại tiểu thư nhà anh dữ dằn hay lý luận rất yêu anh, nói ghét là đang làm nũng, làm nũng đó cô hiểu không.

“Tôi hỏi hiện giờ cậu ấy với anh thế nào rồi? Cậu ấy nói anh đáng ghét như vậy, rơi vào tay những người phụ nữ khác cậu ấy không yên tâm, cho nên cậu ấy muốn đích thân thu thập anh.”

Cô ấy nhanh ra tay đi, anh đã đợi lâu rồi. Dù sao muốn thu thập cũng phải gặp mặt, anh cố gắng không phải là vì có thể gặp mặt cô sao? Gặp mặt! Nhưng cô gái không có lương tâm này về nước cũng không nói cho anh một tiếng, trở về hai ngày rồi, lại nhẫn tâm không nói cho anh.

“Cậu ấy nói vốn dĩ trở về muốn tìm anh trước tiên. Sau đó hiện giờ cậu ấy quyết định trước hết gặp anh vài ngày, bởi vì anh làm cậu ấy rất giận.” Doãn Đình chớp mắt hỏi: “Cố Thiếu à, tại sao anh lại chọc giận cậu ấy?”

“Tôi ...” Cố Anh Kiệt then quá hóa giận: “Dù sao nói cô cũng không hiểu.”

“...” Doãn Đình nhướn mày: “Anh không nói làm sao biết tôi không hiểu?”

“Không cần phải nói đã biết rõ cô không hiểu.”

“Cố thiếu, anh như thế này có tính là có thái độ không tốt với tôi không?”

“Làm gì vậy, thế này cũng phải đi tố cáo sao?” Cố Anh Kiệt vừa định nói thái độ của mình rất tốt, tao nhã, lịch sự... vân vân đúng là để nói về anh. Kết quả Doãn Đình nói tiếp: “Tôi hỏi Vũ Phi rốt cuộc cậu ấy muốn thế nào, cậu ấy nói cậu ấy đã cố gắng không nghĩ nhiều, không quá quan tâm, sau đó còn phải xem thái độ của anh đối với phụ nữ. Thái độ quá tốt mà nói, cậu ấy vẫn sẽ không thoải mái.”

Cố Anh Kiệt vội nuốt lại lời nói, sửa lời: “Vậy cô thấy thái độ của tôi không tốt sao.”

“Anh thật sự là không có nguyên tắc.” Doãn Đình khinh bỉ. “Anh có thể nói như thế này: Xin cô đứng đắn chút, có thể là anh quá nuông chiều Vũ Phi, thực lực đôi bên không cân bằng cũng rất khó phối hợp, không cách nào hợp tác lâu dài.”

Cố Anh Kiệt vốn không hiểu cô đang nói ai, nhưng sau khi được nửa câu ví dụ, anh đã biết, là Cừ Chính Khanh.

“Phiền cô nói lại với Cừ tổng, đợi hần yêu rồi lại đến bình luận.”

“Anh ta không khác lắm đâu, gần đây anh ta còn rất đào hoa đó, tôi đang nghĩ kế giúp anh ta đây này.” Doãn Đình nói.

Chuyện kia đã xong, dựa vào quân sư Doãn Đình chưa bao giờ theo đuổi được bạn trai, đoán chừng vận mệnh yêu đương của Cừ Chính Khanh rất

đáng lo ngại. Cố Anh Kiệt tốt bụng khuyên, “Trước hết cô vẫn nên quản lý bản thân cho tốt.”

“Tôi đây không phải chờ anh giới thiệu sao.” Doãn Đình vẻ mặt chờ mong nhìn hẳn.

Cố Anh Kiệt đau đầu, được rồi, hiện giờ chuyện của mình anh cũng không làm được, còn muốn lo cho người khác, quả thực cũng không đáng tin cậy. Không được, không thể bị động như vậy. Kiên quyết rõ ràng rất có tác dụng, nhìn cô sốt ruột đến mức trở về nhanh như vậy, sao lại chệnh lệch được.

Thực lực đôi bên không cân bằng cũng rất khó phối hợp, không cách nào hợp tác lâu dài. Loại địa ngục này đã gặp qua một lần rõ ràng cũng sẽ cảm thấy rất hợp lý. Cố Anh Kiệt quyết định chắc chắn. Tốt thôi, không thể lại nuông chiều cô. Anh cũng phải áp dụng biện pháp cương quyết.

Cố Anh Kiệt trở về tìm phụ huynh. Anh nói anh và Tần Vũ Phi rất nghiêm túc, muốn lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để tiếp tục qua lại, bảo cha mẹ và Tần gia tiếp xúc, cùng vợ chồng Tần Văn Dịch ăn một bữa cơm. Người hai gia đình chính thức gặp mặt một chút.

Bà Cố vừa nói thầm, “Rõ ràng là muốn tìm chúng ta giúp đỡ còn phải giả bộ đường đường chính chính như vậy làm gì?”, nhưng cũng gọi điện thoại cho bà Tần.

Hai bà mẹ trò chuyện vài câu chuyện gia đình, bà Cố bị Cố Anh Kiệt nhìn chăm chăm, rốt cục nói: “Vũ Phi gần đây thế nào? Lâu rồi không gặp nó. Lần trước con bé theo tôi đi dạo phố, còn rất có lòng nấu bữa cơm cho tôi ăn, nhưng tôi vẫn luôn nhớ trong lòng đây này.”

Không biết bà Tần ở đầu kia nói gì đó, bà Cố cười ha ha. Trong lòng Cố Anh Kiệt thấp thỏm. Cuối cùng lại nghe mẫu thân đại nhân nói: “Tôi đây làm trưởng bối không thể không đáp lễ. Hơn nữa, đúng là lần đầu tiên tôi được con gái đặc biệt làm cơm cho ăn. Còn có đứa con kia của tôi, da mặt

dày, đến nhà của chị ăn chực một bữa. Cho nên cho nhà tôi làm chủ, hai nhà chúng ta cùng ăn một bữa cơm đi. Quan hệ của mọi người cũng không giống trước đây, thanh niên bọn nó cãi nhau, chúng ta cũng nên tụ lại nói chuyện một chút, đã lâu không gặp.”

Bên kia bà Tần lại nói, bà Cố lại cười lớn, sau đó nói: “Được, cứ quyết định như vậy, tối mai tôi gửi địa chỉ cho chị. Bảo Vũ Phi nhất định phải tới đây.”

Cố Anh Kiệt gật đầu mãnh liệt, đúng, đúng, đây là trọng điểm.

Bà Cố hung dữ liếc con trai.

Gọi điện xong, bà Tần bỏ điện thoại xuống, Tần Vũ Phi vội vàng nhào về phía trước: “Như thế nào? Mẹ anh ấy nói gì ạ?”

“Muốn mời chúng ta ăn cơm, người ta nói, bảo Vũ Phi nhất định phải tới đây.”

Tần Vũ Phi có chút hồi hộp: “Là chuyện tốt phải không? Lần trước con rất xấu hổ.”

“Không phải là chuyện xấu. Người ta cũng không thể mời cha mẹ con đến gặp mặt làm con khó xử. Nghe giọng điệu và ý tứ kia, đại khái là muốn ổn định chuyện này một chút. Cố Anh Kiệt sốt ruột rồi sao?” Bà Tần cười con gái.

Tần Vũ Phi suy nghĩ, bà Cố nhất định không sốt ruột, cô cũng không phải con dâu lý tưởng trong lòng bà, cho nên nhất định là Cố Anh Kiệt rồi. Tần Vũ Phi thấy ánh mắt mẹ mình mang theo ý cười, mặt đỏ lên, trách móc: “Con đi mắng anh ấy.” Nói xong chạy âm âm lên lầu.

Vào phòng việc đầu tiên là cầm điện thoại gọi cho Cố Anh Kiệt, tiếng chuông thứ nhất còn chưa vang lên, Cố Anh Kiệt đã nhận máy.

“Anh biết ngay em sẽ gọi cho anh. Ngày mai gặp, bạn gái.”

“Hừ, em có đồng ý đi không?”

Cố Anh Kiệt không trêu chọc cô miệng cứng lòng mềm nữa, chỉ nói: “Ngày mai anh mặc cái áo khoác em mua cho anh.”

Trong lòng Tần Vũ Phi ngọt ngào: “Dù sao anh mặc cái gì cũng không đẹp trai.”

Cố Anh Kiệt khẽ cười.

“Cười cái gì mà cười?”

“Em trở về cũng không nói cho anh.”

“Ai bảo anh nói như vậy. Ban đêm em gặp ác mộng rồi.”

“Ác mộng?” Cố Anh Kiệt đen mặt: “Phản ứng của người bình thường không phải nên cảm thấy thời gian qua nhanh, trân trọng hiện tại, không muốn phí hoài để lại nuối tiếc sao?”

“Vì vậy anh cảm thấy em cần phải khóc lóc chạy vội trở về nói với anh chúng ta sẽ không cãi nhau sẽ không chiến tranh lạnh nữa, quý trọng mỗi một phút chúng ta có thể ở bên nhau sao?”

“Không phải rất nên như vậy sao? Người bình thường đều sẽ nghĩ như vậy.”

“EM KHÔNG GIỐNG NGƯỜI BÌNH THƯỜNG.”

Cố Anh Kiệt dừng lại, cười: “Ừ, quả thực không bình thường.”

“Anh đang khen em sao?”

“Đúng vậy, đương nhiên rồi. Em không phải xinh đẹp bình thường, không phải đáng yêu bình thường, không phải có tiền bình thường.”

“Miệng lưỡi trơn tru!”

Cố Anh Kiệt ho nhẹ hai tiếng, lại bổ sung thêm: “Bản lĩnh không phải bình thường thì tốt hơn.”

Tần Vũ Phi đỏ mặt. Nhẹ nhàng “Hừ” một tiếng.

Cố Anh Kiệt im lặng hai giây, nhỏ giọng nói: “Nếu không, đêm nay chúng ta gặp nhau, anh đến đón em.” Giọng nói của anh rất thấp, có chút từ tính, rất có tính dụ hoặc.

Tần Vũ Phi biết rõ anh đang nghĩ gì, bởi vì cô cũng có cảm giác tương tự. Chẳng qua cô cũng không có ý định thỏa mãn yêu cầu của anh. “Anh cứ kìm nén đi, Cố thiếu.”

“Anh có thể kiềm chế, việc này không phải vì em sao.”

“Rất hài hước đó.” Tần Vũ Phi vừa xấu hổ vừa hừ lạnh.

“Tối mai ăn xong, em mới theo anh sao?”

“Da mặt anh dày bao nhiêu vậy?” Mặt Tần Vũ Phi nóng lên. Ngày mai người lớn hai nhà đều có mặt, sau đó cơm nước xong xuôi đã đi với anh, người lớn sẽ nghĩ như thế nào.

Cố Anh Kiệt ho nhẹ hai tiếng, nói thầm: “Thật sự rất nhớ em.”

“Mẹ em nói con gái phải rụt rè.”

“Bác gái nói đúng.” Cố Anh Kiệt thở dài.

Tần Vũ Phi nở nụ cười.

“Tối nay em ăn gì?” Cố Anh Kiệt bắt đầu nói lời nhảm chán.

“Anh còn chưa xin lỗi em.”

“Sao anh nhớ rõ anh nói 800 lần xin lỗi rồi?”

“Anh hại em gặp ác mộng.”

“Được rồi, anh xin lỗi.” Sớm biết thế này đã không cực khổ như vậy cố ý đi Mỹ một chuyến rồi. Anh cho rằng đây sẽ là một ý tưởng tuyệt vời. Kết quả bà chằn nhà anh thật sự có cách nghĩ không giống phụ nữ bình thường.

“Anh phải đảm bảo anh sẽ chú ý an toàn, tuân thủ luật giao thông, tai nghe khắp nẻo mắt nhìn tám hướng, lái xe phải tập trung, không được chạy nhanh, đi đường cũng phải tập trung, không vượt đèn đỏ không giành đường.”

“Được. Anh đảm bảo sống đến 100 tuổi.” Cố Anh Kiệt cười thầm, anh muốn thu lại lời nói trước đó, chiêu này hóa ra có tác dụng, lần này không uổng công đi Mỹ. “Vũ Phi, đèn sao cũng không còn, những cái cũ kỹ không tốt đều bị đồ tốt thay thế rồi, chuyện quá khứ đừng để trong lòng nữa, phải có lòng tin với anh.”

“Sao em cảm thấy lời này của anh có ý là chờ em trở nên cũ kỹ sẽ có người mới tốt đẹp thay thế em.”

“Tần Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt nghiên rằng, rõ ràng anh nói là tên đàn ông cặn bã trước đây đã bị anh vừa mới lại vừa tốt thay thế, cô biết rất rõ, vẫn cứ nói ngược lại.

“Dĩ như vậy sao?” Tần Vũ Phi hừ hừ.

“Đúng vậy.” Cố Anh Kiệt nói: “Em học ngữ văn không giỏi, anh thật sự lo lắng thay cho thầy của em. Anh đi đón em, đưa em về nhà bỏ túi một khóa.”

Tần Vũ Phi cười to, nói thế nào hai câu lại có thể vòng trở về. “Không muốn. Ngày mai em muốn xem trước biểu hiện của anh có tốt không.”

Cố Anh Kiệt bỗng nhiên hơi hồi hộp: “Cha em có nói gì anh không?”

“Có, ông thấy anh làm em giận như vậy, liền nói người này không được,

đổi một người khác.”

Cố Anh Kiệt sững sờ, chững lại một lúc nói: “Em làm anh sợ đấy.”

“Vậy anh còn làm em sợ.”

“Tần Vũ Phi, em lại ngây thơ thật, rõ ràng anh đang tỏ tình.”

“Trình độ tỏ tình kém như vậy anh cũng không biết xấu hổ sao?”

“Em bịa đặt lời của cha mình mới xấu xa.”

“Được rồi, một lời bất hòa, tắt điện thoại.”

Đã qua hơn mười giây, Cố Anh Kiệt hỏi: “Sao không tắt?”

Nữ vương trừng mắt: “Anh cũng không giữ lại một chút sao?”

Đâu bên kia điện thoại là tiếng Cố Anh Kiệt cười lớn, Tần Vũ Phi thở phì phì, tắt rồi.

Đây cũng xem như là dùng cái nhau để kết thúc cuộc gọi? Chẳng qua là đêm nay Tần Vũ Phi ngủ rất ngon, không gặp ác mộng nữa, cũng không bởi vì ngày mai người lớn chính thức gặp mặt mà căng thẳng mất ngủ. Phải có lòng tin, cô nghĩ, phải có lòng tin.

Đối với anh, cũng đối với chính mình.

Cố Anh Kiệt đối với bữa tiệc buổi tối trong nhà hơi lo lắng, sáng sớm anh bắt đầu đặc biệt chọn quần áo và giày dép, soi gương mười phút, suy nghĩ kiểu tóc cả nửa ngày. Đến công ty, ngay cả các đồng nghiệp cũng nhìn ra hôm nay anh có bữa tiệc xã giao rất quan trọng. Anh nói, hôm nay phải gặp cha mẹ bạn gái.

Nói ra câu này, Cố Anh Kiệt cảm thấy trong lòng rất thoải mái. Anh nhận không được gọi điện thoại cho Từ Ngôn Sướng, chính là đặc biệt nói một câu hôm nay anh phải gặp cha mẹ Tần Vũ Phi.

“Đừng khoe khoang với tôi, loại người như cậu... giọng điệu yêu đương cuồng nhiệt thật là buồn nôn.” Từ Ngôn Sương khinh bỉ anh. Cố Anh Kiệt cười ha ha.

Buổi trưa có người bạn gọi điện thoại tới rủ anh đi chơi bóng, Cố Anh Kiệt cũng nói tối nay không rảnh, anh phải gặp cha mẹ bạn gái. “Đúng rồi, vẫn chưa nói cho cậu biết, bạn gái tôi là Tần Vũ Phi.

Người bạn cười ha ha, nói chúc mừng. Sau đó nói câu tiếp theo: “Mẹ nó, cậu chỉ là đi gặp người lớn, không phải vì kết hôn mà dùng giọng điệu của chú rể để nói chứ?”

Cố Anh Kiệt cũng không xấu hổ chút nào: “Chia sẻ niềm vui của tôi với cậu là vinh hạnh của cậu.”

“Cút đi!”

Cố Anh Kiệt không để ý, cúp điện thoại nhìn giờ, tại sao còn chưa hết giờ làm, nhanh đến giờ đi, gặp người lớn là thứ hai, anh muốn về nhà gặp bà chằn nhà anh. Không biết đêm nay có cơ hội lừa cô về nhà hay không, vừa gặp người lớn xong đã dẫn con gái nhà người ta về nhà hơi quá khoa trương không? Không thích hợp? Mặc kệ, nếu như Vũ Phi sẵn lòng đi với anh, anh sẽ mang.

Trông trái, ngóng phải, đã đến giờ!

Cố Anh Kiệt huýt sáo lái xe tiến vào dòng xe cộ. Điện thoại vang lên, là Tôn Diệc An. Cố Anh Kiệt nhớ tới lời Tần Vũ Phi dặn dò, vì vậy đeo tai nghe vào chỉ nói một câu: “Sam, tôi đang lái xe, buổi tối trở về gọi lại cho cậu.”

Tôn Diệc An ở đầu dây bên kia đồng ý. Cố Anh Kiệt tắt điện thoại rồi tiếp tục tập trung lái xe. Trong lòng nghĩ mình nghe lời bà xã biết bao nhiêu, đêm nay về nhà với anh đi.

Lúc Cố Anh Kiệt đến nhà hàng, vợ chồng Cố Văn Quang đã đến. Cố

Anh Kiệt vừa ngồi xuống chưa được vài giây, đã thấy Tần Văn Dịch đưa vợ và con gái cũng đi vào phòng bao.

Tần Vũ Phi vén tóc, đeo bông tai và vòng cổ pha lê, lộ ra cái cổ thon dài trắng sáng, âu phục màu hồng nhạt càng làm cô đặc biệt xinh đẹp. Trong mắt Cố Anh Kiệt lập tức không còn người khác, chỉ biết chăm chú nhìn cô cười.

Vợ chồng Cố gia đứng lên đón khách, Cố Anh Kiệt đương nhiên cũng đứng dậy chào hỏi, chỉ là ánh mắt vẫn luôn không rời khỏi Tần Vũ Phi, bà Cố nhin cười không được lén đá con trai một cái: “Con cũng không kém chút nào.” Tiền đồ này haizz, thật muốn tan nát tâm can.

Người hai nhà chào hỏi, Tần Vũ Phi gọi “Bác trai, bác gái”, cô đỏ mặt dưới ánh mắt nóng bỏng của Cố Anh Kiệt, muốn ngồi lặng lẽ bên kia. Ít xuất hiện, trong trường hợp này nhất định phải ít xuất hiện.

Cố Anh Kiệt nhanh chóng chuẩn bị, kéo ghế ra cho vợ chồng Tần Văn Dịch, mời bọn họ ngồi. Sau đó thừa cơ kéo tay Tần Vũ Phi, dắt cô ngồi xuống bên cạnh mình. Tần Vũ Phi mặt càng đỏ, lén trừng mắt với anh. Bốn người cao tuổi cũng không phát hiện. Người trẻ tuổi bây giờ, nhìn thêm vài lần thật sự sẽ mù mắt.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 58

Mọi người hai bên gia đình đều là chỗ quen biết, hiện tại lại có thêm quan hệ giữa hai bạn trẻ cho nên cũng không còn câu nệ khách sáo, không khí bữa ăn rất nhanh trở nên vui vẻ, náo nhiệt.

“Chúng ta quen biết lâu như vậy nhưng thật không nghĩ tới A Kiệt và Vũ Phi sẽ ở cùng nhau. Sớm biết như vậy lúc trước nên cho chúng nó hợp tác, cũng không cần lãng phí nhiều thời gian như vậy.” Bà Cố nói như vậy.

“Như vậy cũng không được, có khi chúng ta tác hợp ngược lại chúng nó lại nhìn nhau không vừa mắt. Duyên phận của chúng nó đến thì tự nhiên chúng sẽ ở cùng một chỗ. Về sau thế nào cũng phải xem chính bản thân hai đứa, chúng ta là bậc trưởng bối, lo lắng suông cũng vô dụng thôi.” Bà Tần đáp lời, quay ra nhìn con gái.

Cố Anh Kiệt cũng quay đầu nhìn Tần Vũ Phi, nhéo nhéo tay cô, nở nụ cười.

Tần Vũ Phi lại vụng trộm trừng anh một cái, rút tay ra, từ đầu đến giờ cứ nắm tay cô, không định cho cô ăn cơm chắc.

Không còn bàn tay nhỏ bé của cô trong tay mình, Cố Anh Kiệt lại thuận tiện đặt bàn tay to lớn của anh lên đùi Tần Vũ Phi. Vừa ăn cơm, vừa đáp lời các trưởng bối, lại vừa vụng trộm ăn đậu hũ của cô. Bà Cố hỏi cô Cố Anh Kiệt có bắt nạt cô hay không, lại nói bọn họ đang trong thời gian “Vợ chồng son quần quýt”, rốt cuộc Tần Vũ Phi không nhịn được nữa, cô vừa trả lời “Khiến bác gái chê cười, là cháu không hiểu chuyện”, vừa cười cười đưa tay xuống dưới mặt bàn hung hăng véo Cố Anh Kiệt một cái.

Cố Anh Kiệt bị đau, chỉ dám hít một ngụm khí lạnh, nhin xuống không

kêu lên.

“Cũng là A Kiệt nhà chúng ta không đủ quan tâm, Vũ Phi, cháu đã thông cảm nhiều, tốt nhất mắng nó một chút mới được.” Bà Cố là đang ở trước mặt vợ chồng Tần gia nên cho Tần Vũ Phi chút mặt mũi.

“Đúng, đúng, sau này anh nhất định sẽ chú ý.” Cố Anh Kiệt cũng rất phối hợp phụ họa. Hiện tại, tâm tình anh đang tốt phơi phới, cảm thấy phong cảnh nhà hàng này rất tốt, đồ ăn thật ngon miệng, bốn vị trưởng bối thật có khí chất mà vợ tương lai của anh cũng thật xinh đẹp.

Anh lại chọn những món cô thích ăn nhất gấp cho cô, cái đĩa nhỏ trước mặt cô đã chất cao thấy ngon luôn rồi.

Trước mặt có nhiều đồ ăn sẽ thật mất mặt thế nên Tần Vũ Phi chỉ có thể liêu mạng ăn. Nhìn thấy khẩu vị cô có vẻ tốt như vậy, Cố Anh Kiệt càng cao hứng, không kìm lòng được lại gấp cho cô thêm một chút.

Bà Tần nhìn tình huống này, thật sự là thấy thối đời đang dần dần xoay chuyển, đồ ăn lại có thể thay đổi con người rồi. Bà mặt không biến sắc nói một câu: “Vũ Phi, con ăn ít một chút.”

Tần Vũ Phi còn chưa kịp đáp “Được”, Cố Anh Kiệt đã nói: “Không sao đâu bác, Vũ Phi còn hơi gầy, ăn nhiều một chút không có việc gì.” Nói xong lại mang về mặt sùng ái mà gấp thêm hai miếng thịt cho cô.

Bà Tần không nói lời nào được, con gái à, mẹ muốn giúp con mà không thành, tự con nỗ lực đi.

Thế là bữa cơm còn chưa được hơn phân nửa, Tần Vũ Phi đã no căng rồi. Cô rất muốn đem chỗ đồ ăn dư lại cho Cố Anh Kiệt hết nhưng hai bên cha mẹ đều ở đây, cô không tiện làm vậy. Thừa dịp bốn vị trưởng bối đang nói chuyện phiếm không chú ý bên này, cô lại véo Cố Anh Kiệt một cái.

Cố Anh Kiệt đau đến nhe răng, hôm nay cô gái hung dữ của hắn nói chuyện bằng phương thức véo người sao? Anh quay ra thì thấy cô đang nhìn

anh bằng ánh mắt đáng thương.

“Muốn uống đồ uống?” Anh hỏi.

Cô gật đầu.

Anh lấy đồ uống cho cô. Cô nhận cốc đồ uống, định thừa dịp xin trợ giúp, nói với anh cô không ăn được nữa, nhưng chưa kịp mở lời thì di động của anh đổ chuông.

Tần Vũ Phi thần kinh nhạy cảm lại lo lắng, nhanh chóng uống hết đồ uống. Cố Anh Kiệt lấy điện thoại di động ra nhận cuộc gọi, vừa mở miệng liền nói: “Xin lỗi, tôi chưa trả lời cậu.” Không biết người bên kia điện thoại nói gì, Cố Anh Kiệt nói với mọi người: “Thật ngại quá, con ra ngoài nghe điện thoại một chút.” Sau đó đứng dậy, trước khi đi còn sờ sờ tai Tần Vũ Phi để trấn an cô, sau đó vừa đi ra ngoài vừa nói: “Được rồi, không có việc gì, cậu nói đi.”

Tần Vũ Phi không nén nổi suy nghĩ lung tung, đầu óc hoàn toàn không khống chế được cứ đoán người gọi tới là ai. Máy vị trưởng bối lại bắt đầu trò chuyện về bọn họ, Tần Vũ Phi để không thể hiện ra thái độ khác thường, cũng nhắc nhở bản thân phải thả lỏng tâm tình nên lại bắt đầu ăn đồ ăn. Nhưng mà ăn thật sự không được, Cố Anh Kiệt cũng chưa quay lại.

Tần Vũ Phi nhịn không được, đành nói cô muốn đi toilet rồi đi ra ngoài. Tại một đầu hành lang, Cố Anh Kiệt đang đứng ở bên cạnh bồn cây xanh nói chuyện điện thoại, vừa ngẩng đầu nhìn thấy cô liền vẫy tay. Tần Vũ Phi đi qua, Cố Anh Kiệt một tay kéo cô ôm vào lòng vừa tiếp tục nói chuyện điện thoại: “Được, không thành vấn đề.”

Tần Vũ Phi nhích gần vào anh đến gần cái điện thoại mà nghe, Cố Anh Kiệt nhân cơ hội hôn lên má cô một cái rồi quay màn hình điện thoại cho cô xem, tên người gọi là “Sam”, hơn nữa giọng nói cũng là giọng nam. Tần Vũ Phi bĩu môi, trong lòng cũng thấy nhẹ nhõm. Cô bày ra vẻ mặt phụng phịu, chỉ chỉ đầu kia hành lang, dùng khẩu hình miệng nói: “Toilet.” Tỏ ý là

cô muốn đi toilet chứ không phải muốn nghe anh nói chuyện điện thoại.

Kết quả là Cố Anh Kiệt liền vui vẻ cười, dường như là nhìn thấu tâm tư nhỏ bé của cô. Tần Vũ Phi đánh vào cái tay anh đang ôm hông cô một cái, vênh vào tự đắc mà đi.

Lúc Tần Vũ Phi từ toilet đi ra, Cố Anh Kiệt đã đợi ở bên ngoài. Cô chưa kịp nói gì, anh đã kéo cô đến góc tường, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô.

Vội vàng không kịp được.

Tần Vũ Phi rất muốn cười, lại muốn kháng nghị thâm nghĩ địa điểm này không lãng mạn một chút nào. Nhưng anh vừa khẩn thiết lại vừa nhiệt tình, mà tâm tình cô thì cũng giống anh vậy.

Nụ hôn cuồng nhiệt kết thúc, Cố Anh Kiệt lưu luyến không rời khỏi môi cô, lại mỗ mỗ thêm một chút, sau đó nói với cô: “Là bạn của anh, Tôn Diệc An, cậu ta đang đầu tư vào một hạng mục, cần chút tiền quay vòng nên hỏi anh mượn tiền.”

“Nhiều hay ít?” Tần Vũ Phi biết người tên Tôn Diệc An này, làm sao anh ta lại không có tiền.

“Một trăm tám mươi vạn.”

“Một chút tiền đó sao anh ta lại không có chứ?”

“Cha cậu ta không cho cậu ta theo đuổi hạng mục này, cậu ta giấu diếm mà làm, hiện tại hạng mục này cần thêm ít tiền, cậu ta yêu cầu khoản tiền này thì sẽ bị cha cậu ta phát hiện, mà giờ cũng chưa nghĩ ra được cái cớ nào để rút tiền công ty cho nên dứt khoát đi mượn trước.”

“À.” Tần Vũ Phi thực ra cũng không để ý chuyện tiền nong, “Anh ta không gây ra phiền phức gì chứ?”

“Sẽ không. Vừa rồi cậu ta đã nói rõ tình huống với anh, không có việc

gì, chỉ là cậu ta vừa mới cãi nhau với ba khá căng, mà hạng mục này ba cậu ta đã nói rõ không được làm nên muốn giấu diếm chuyện này thôi.” Cố Anh Kiệt hôn hôn chớp mũi cô, “Đây là anh sợ em lo lắng cho nên mới nhanh chóng báo cáo với em đó. Sau này anh có chuyện gì hay gặp người nào cũng đều nói với em.”

Tần Vũ Phi giả bộ bày ra bộ dáng hung dữ nói: “Em là người nhỏ mọn vậy sao? Em không yêu cầu anh chuyện gì cũng phải báo cáo với em đâu.”

“Đúng, đúng, em không yêu cầu, là anh tích cực chủ động.”

“Vậy nhất định phải báo cáo rõ ràng một chút.” Tần Vũ Phi đưa tay nghịch cổ áo anh.

Cố Anh Kiệt cười, lại hôn lên trán cô.

“Anh mặc bộ quần áo này thật đẹp trai nha.” Xét thấy anh biểu hiện tốt như vậy, cô quyết định phải khen anh, thế nhưng lại nói thêm một câu: “Là mắt nhìn của em thật tốt.”

Cố Anh Kiệt lại cười, nói: “Lấy điện thoại của em ra đây.”

“Để làm gì, em mới không có nhắn tin với người đàn ông nào khác, không cần kiểm tra.” Tần Vũ Phi vừa nói vừa đưa điện thoại đưa cho anh.

Cố Anh Kiệt cầm điện thoại của cô: “Ánh mắt em tốt như vậy, mà người đàn ông của em lại đẹp trai như vậy cho nên cho anh ta lên chức đi chứ.” Anh vừa nói vừa mở danh bạ điện thoại, tìm cái tên “Bạn trai” đổi thành “Ông xã tương lai”.

“Vừa ấu trĩ vừa buồn nôn.” Tần Vũ Phi nhíu mày phê bình, thế nhưng khóe miệng lại không nhịn được khẽ nhếch lên cười.

“Ấu trĩ lại buồn nôn cũng được, đây chính là chuyện tình yêu.” Cố Anh Kiệt lại đưa điện thoại của anh cho cô: “Tới lượt em.”

Tần Vũ Phi cắn môi, mở danh bạ điện thoại của anh, miệng còn oán giận: “Viết tên buồn nôn như vậy mà bị người khác nhìn thấy thì thật mất mặt.”

“Em mất mặt anh cũng không ghét bỏ.”

“Anh là kẻ đa tình, trong điện thoại di động có đồng tên buồn nôn này.”

“Này.” Cố Anh Kiệt kháng nghị.

Tần Vũ Phi lưu tên xong, đưa điện thoại trả cho anh. Cố Anh Kiệt nhìn một chút, hài lòng cho vào túi áo. Lại ngẩng mặt lên, thấy hai má cô phồng hồng, đôi mắt sáng như sao, rõ ràng là bộ dạng then thùng mà lại xinh đẹp như vậy, thực sự làm trái tim anh xúc động.

Anh ôm cô vào lòng, “Rồi sau này, sẽ có ngày chúng ta phải xóa hai chữ “Tương lai” đó đi.”

“Anh nói xem như thế nào thì đủ tiêu chuẩn đến ngày đó vậy?” Cô là thật tâm muốn hỏi.

Cố Anh Kiệt suy nghĩ một chút: “Anh thấy giờ cũng không khác biệt lắm, hay là bây giờ luôn đi.”

“Anh nói vậy chẳng khác gì không nói.” Tần Vũ Phi như nữ vương nói: “Em thì rõ ràng hơn, đợi em không giận anh vô cớ, khi điện thoại anh vừa có chuông một cái hay anh vừa đi ra ngoài một cái em cũng sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, hẳn là không không khác biệt lắm nhỉ.”

“Sao anh thấy tiêu chuẩn của em nghiêm khắc quá vậy, nghe có chút xa vời.”

Tần Vũ Phi ra sức vỗ anh một cái, bỗng nhiên nghĩ tới: “Đúng rồi, Tôn Diệc An có phải là anh trai của cái cô Tuyệt gì đó không?”

“Đúng vậy.”

“Anh ta sẽ không quyt tiền của anh rồi sau đó nói gán em gái để trả nợ chứ?”

Cố Anh Kiệt cười ha ha, “Sao em lại đáng yêu thế chứ?”

Tần Vũ Phi Lại vỗ vỗ anh: “Cố Anh Kiệt, anh không được cười, có gì buồn cười chứ?”

“Cậu ta không thể đâu, cậu ta là bạn tốt của anh, biết anh có bạn gái rồi thì không muốn cho anh làm em rể tốt của cậu ta được, đúng không? Lần trước vấn đề nguyên liệu của công ty em, cậu ta đã giúp anh nhiều, không cần nói giao tình thế nào, anh chắc chắn phải giúp cậu ta. Yên tâm đi, không có âm mưu quỷ kế gì đâu.” Anh lại cười: “Hơn nữa chuyện không trả tiền gán em gái trả nợ này thật không đáng gọi là âm mưu quỷ kế, rất buồn cười đó. Cũng phải có người muốn mới được, em làm thế nào nghĩ ra vậy.”

“Em chỉ nói đùa một câu vậy thôi, anh nói nhiều như vậy là như thế nào?” Tần Vũ Phi hung dữ nói.

Nhưng mà Cố Anh Kiệt đối với sự hung dữ của cô đã quen rồi, không có sợ, anh lại bỗng nhiên nhớ tới một việc: “Vũ Phi, em cứ luôn gọi anh là Cố Anh Kiệt.”

“Đúng vậy, không được sao?” Cô trừng mắt.

“Đương nhiên không được, rất không thân mật.”

Tần Vũ Phi đỏ mặt, mạnh miệng nói: “Ai muốn thân mật với anh.”

“Gọi A Kiệt, hoặc là anh yêu cũng được.”

Tần Vũ Phi mím môi, Cố Anh Kiệt đưa tay ôm lấy gò má cô, kéo cô vào lòng thật chặt: “Tối thiểu phải gọi A Kiệt.” Anh hạ giọng ghé sát vào mặt cô nói.

Tần Vũ Phi càng đỏ mặt hơn.

“Nhanh lên một chút gọi anh đi, gọi một tiếng đi.” Anh cúi đầu, chóp mũi anh cọ cọ vào chóp mũi cô.

Tần Vũ Phi thấy rất xấu hổ, rõ ràng là xung hô bình thường, chuyện này cũng rất bình thường lại bị anh làm cho thành xấu hổ thế này.

“Gọi đi, A Kiệt chỉ có hai chữ.”

“A Kiệt.” Cô khe khẽ gọi một tiếng, sau đó môi anh liền phủ lên môi cô.

Tần Vũ Phi xúc động, thật sự thấy hai chữ này rất dễ nghe. Cô kiễng chân đón lấy nụ hôn của anh.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 59

Hai người trở về phòng ăn thì bốn vị trưởng bối cũng đã ăn xong rồi, đang khí thế ngất trời mà trò chuyện với nhau. Hai người đàn ông thì trao đổi về thị trường về kinh doanh, hai vị phụ nhân thì nói đủ chuyện trong giới thượng lưu. Hai người trẻ tuổi đã quay lại họ cũng làm như không nhìn thấy, dùng cũng không dùng, cứ tiếp tục chuyện họ đang nói.

Phản ứng của mọi người làm Tần Vũ Phi chợt dạ, giống như là có ý nói là “Không nhìn nổi hai người bọn họ” vậy.

Tần Vũ Phi đỏ mặt lại len lén véo Cố Anh Kiệt một cái. Cố Anh Kiệt chiếm được tiện nghi cảm thấy mỹ mãn, cứ mặc cô véo cô tròng, chỉ dịu dàng cười.

Cười, cười, cười. Cũng không sợ bố mẹ hai bên chê cười. Tần Vũ Phi đẩy cho Cố Anh Kiệt đĩa rau, để anh ăn nhiều chút cho ít giả ngây giả ngốc nữa. Lúc này ông Cố Văn Quang đứng dậy đi toilet, đẩy cửa vào, ba vị còn lại không hện mà cùng vô ý nhìn qua Tần Vũ Phi, tất nhiên là không ai nói gì, ai trò chuyện lại trò truyện, ai dùng bữa lại dùng bữa.

Tần Vũ Phi quả thực muốn đào một cái lỗ chui xuống. Được rồi, rõ ràng trong phòng ăn có toilet, nhưng cô cứ muốn đi toilet bên ngoài. Đi toilet đúng là mượn cớ, cô quả thật muốn đi ra ngoài tìm Cố Anh Kiệt. Sau đó không nghĩ tới lại ngây ngốc ở bên ngoài quá lâu, lại không cẩn thận nên quên không trang điểm lại, không biết vừa rồi cùng Cố Anh Kiệt như vậy như vậy, son phấn trên mặt có nhòe có mất hết không. Còn nữa, vừa rồi ở trong góc phòng toilet lại hoàn toàn không chú ý có người đi qua nhìn thấy hai người thân thiết hay không.

Tần Vũ Phi xấu hổ muốn chết, mặt cứ đỏ phừng phừng không thể hạ

nhật, cô lại len lén véo chân Cố Anh Kiệt một cái.

Đương nhiên Cố Anh Kiệt biết chuyện gì xảy ra, mà biểu cảm của Tần Vũ Phi đáng yêu quá, rốt cục anh không nhịn được cười ha ha.

Sau đó, cả bàn ăn quay ra tròng anh, Cố Văn Quang từ toilet đi ra cũng tròng anh. Cố Anh Kiệt biết như vậy không tốt nhưng mà nhìn hình ảnh Tần Vũ Phi đỏ mặt thở phì phì thì anh cứ muốn cười, không thể nhịn được.

Mấy vị trưởng bối cũng không nhịn được nữa, trên mặt trưng ra nét mặt đều là: "Không nhìn nổi", "Người tuổi trẻ bây giờ đều thế này", "Con trai của ông bà mất mặt có thể giả vờ không biết sao?", "Con gái ông bà đỏ mặt đến lượt được trứng luôn rồi"...

Thế này thì không chỉ Tần Vũ Phi, ngay cả Cố Anh Kiệt cũng đỏ mặt rồi.

Ở một nơi khác, Tôn Diệc An cúp điện thoại, rốt cuộc đã an tâm. Anh ta không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ cha. Nếu không phải sợ cha của anh ta phát hiện, anh ta cũng chẳng lo số tiền kia, cũng may Cố Anh Kiệt đồng ý ngay, không thì anh ta lại phải đi hỏi vay người khác, anh ta cũng thấy mất mặt. Lần trước anh ta giúp Cố Anh Kiệt, lần này nhờ Cố Anh Kiệt giúp coi như trả ân tình trước, anh ta cũng giữ được mặt mũi rồi.

Tôn Diệc An huyết sáo, định ra ngoài uống vài ly cho vui vẻ. Tôn Diệc Tuyết nghe được động tĩnh, nhô đầu ra khỏi gian phòng hỏi: "Anh, phiền toái của anh giải quyết được rồi sao?" Tình cảm huynh muội của bọn họ rất tốt, chuyện của anh trai cô ta đều biết, chỉ là muốn giúp nhưng lực bất tòng tâm.

"Giải quyết rồi." Tôn Diệc An xoa xoa đầu em gái, "James đồng ý cho anh vay."

"Thật hào phóng."

"Bọn anh là bạn thân, đã là bạn còn tính toán rõ ràng gì nữa." Tôn Diệc

An không muốn nói nhiều với em gái, vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại gọi người đi uống rượu.

Tôn Diệc Tuyết nhìn theo bóng lưng anh, trở về phòng, đóng cửa, chạy về giường cầm lấy điện thoại tiếp tục trò chuyện, bạn thân của cô vẫn đang chờ cô.

“Anh trai cậu làm sao đấy?”

“Không có việc gì đâu, anh ấy rất vui vẻ, nói là James đã giúp anh ấy rồi.”

“Anh cậu với James quan hệ thật tốt nhỉ.”

“Ừ đúng nhưng mà như vậy ngược lại vương tay vương chân lắm.” Tôn Diệc Tuyết lại tiếp tục nói tiếp chủ đề lúc trước với cô bạn thân.

“Thực ra cậu nghĩ nhiều quá rồi, anh cậu thương cậu như vậy nhất định sẽ đứng về phía cậu thôi.”

“Nhưng mà thời gian này cũng không có cơ hội nhìn thấy James. Anh tớ có tụ họp gì James cũng không tham gia, tớ nhờ anh tớ mời anh ấy, anh tớ còn không bằng lòng. Anh tớ nói hiện giờ James đã yêu Tần Vũ Phi rồi, bảo tớ đừng xen vào.”

“Quên đi, lẽ nào cậu chưa nghe người ta nói? James với Tần Vũ Phi chia tay rồi.”

“Tớ không thấy anh tớ nói gì, dù sao anh tớ nói cũng không rõ chuyện của bọn họ. Hơn nữa chính James không nói, tớ cũng không đoán được. Anh tớ nói nếu tớ thật sự thích James thì lần sau gặp anh tớ sẽ hỏi kỹ càng một chút. Nếu James với Tần Vũ Phi thực sự chia tay thì anh tớ sẽ giúp tớ nói với James một chút, làm mối cho tớ.”

“Nhưng mà cậu bị động như vậy sao được? Đối thủ của cậu là Tần Vũ Phi đó, cậu quên rồi sao, chuyến du thuyền ngày đó cậu bày tỏ trước, kết quả

là rụt rè quá, James nói nhẹ nhàng mà từ chối cậu. Cuối cùng là Tần Vũ Phi thừa dịp mà nhảy vào. Cô ta với James lên giường, kết quả James lại đồng ý cô ta.

Tôn Diệc Tuyết cắn cắn môi, nhớ tới việc này lại chán ghét không phục. Tại buổi tối đó cô thất vọng uể oải, không nghĩ Tần Vũ Phi lại có thể dùng thủ đoạn như vậy.

“Nhưng mà cậu cũng phải nghĩ kỹ đi, cậu có thật sự thích James không? Anh ta trước giờ qua lại với không ít phụ nữ, đàn ông như anh ta rất được hoan nghênh. Lớn lên đẹp trai, có tiền, còn đối xử với ai cũng tốt, cũng dịu dàng chăm sóc. Nếu cậu thành người của anh ta sau này phải đối phó không ít đối thủ đâu.”

“Có là gì đâu, thời nay có người đàn ông nào thành thật đâu. Anh tớ cũng quan hệ với nhiều phụ nữ, thấy người đẹp mắt lại sáng lên. Tớ cùng anh tớ đi ra ngoài, nhìn một vòng bạn của anh tớ ai cũng đều như vậy. Đàn ông trời sinh ra đã có gen háo sắc rồi. Tớ không sợ điều đó, đàn ông xã giao bên ngoài, chúng ta mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần không quá giới hạn, có chừng mực là được. Tớ nghĩ James thật là là một người đàn ông rất có trách nhiệm, cậu xem, tất cả mọi người đều nói anh ấy từng quan hệ với không ít phụ nữ nhưng anh ấy chưa từng một chân đứng hai thuyền, rất chung thủy. Đối với bạn gái rất có trách nhiệm, thật tốt.”

Bạn thân cô lại thần bí nói: “Tớ nói cho cậu biết, tớ nghĩ anh ta thua trong tay Tần Vũ Phi chính vì quá có trách nhiệm đó. Cậu xem ngày đó Tần Vũ Phi làm cách nào đó dẫn tới việc lên giường với anh ta, anh ta ăn xong rồi bắt buộc dĩ phải chịu trách nhiệm thôi, kết quả hiện tại bị Tần Vũ Phi khi dễ trước mặt mọi người, thật đúng là thê thảm.”

Tôn Diệc Tuyết không nói gì, nghĩ đến Tần Vũ Phi cùng với Cố Anh Kiệt, cô thấy đặc biệt khó chịu, nhất là Tần Vũ Phi còn dùng loại thủ đoạn hạ lưu như vậy. Chẳng lẽ thật sự phải không biết xấu hổ mới có thể chiếm được tâm của đàn ông sao? So sánh trước kia cô mặt dày lên kế hoạch gặp mặt Cố Anh Kiệt, tất cả các biện pháp đó đều quá là con nít.

Bạn thân cô lại nói trong điện thoại: “Nhưng mà bây giờ nhìn cũng thấy cậu có cơ hội.”

“Cơ hội?”

“Đúng vậy, cậu nghĩ xem, James là loại người luôn có phong độ, luôn dịu dàng, quan tâm người khác, trừ Tần Vũ Phi, khi gặp con gái anh ta có khéo léo đáng yêu nghe lời hay không? Giống như cậu vậy đó.” Cô bạn cười ha hả hai tiếng, “Cho nên mặc dù Tần Vũ Phi với anh ta như vậy, nhưng rõ ràng James không đáp lại cô ta, nếu không tại sao chưa bao giờ dẫn cô ta ra ngoài chơi, giới thiệu cô ta cho bạn bè? Ngay cả anh cậu thân thiết với James như vậy cũng không biết. Cho nên vấn đề bọn họ chia tay chỉ là sớm hay muộn thôi. Bây giờ mâu thuẫn đã xảy ra, trước mặt bạn bè James đã mất hết mặt mũi, lúc này chính là cần có người an ủi, cậu hãy bắt lấy cơ hội.”

“Ý cậu là, thừa dịp lúc này tớ nên gia tăng tấn công sao?”

“Dĩ nhiên rồi, tớ nghe nói A Lộ cũng rất thích James, vừa rồi nghe anh ta bị khi dễ đã đau lòng đến mức ghê gớm, định nói cho Tần Vũ Phi mất mặt. Còn nữa, bạn thân của Tần Vũ Phi, tên Doãn Đình đó, cậu nhớ không?”

“Nhớ chứ, cô ta cũng ở trên du thuyền ngày đó.”

“Ừ, chính là cô ta, nghe nói cô ta cũng cực thích James. Với lại, tớ còn nghe nói có người thấy cô ta một mình ăn tối với James.”

“A! Cô ta không phải bạn thân Tần Vũ Phi sao?”

“Cho nên tình thế bây giờ chính là tất cả mọi người đều thấy được hiện nay James cần người bên cạnh, cũng là thời cơ để dành được trái tim của anh ấy, nếu cậu không ra tay người khác cũng không lãng phí thời gian.”

Tôn Diệc Tuyết cắn răng, ngang ngạnh nghĩ: “Tớ cũng không chờ anh tớ nữa, anh tớ căn bản là không thật lòng muốn giúp tớ, nếu không đã sớm giúp tớ nói với James rồi, bây giờ còn khuyên tớ từ bỏ, thế là rõ ràng rồi. Thật là nếu chờ như lời anh tớ nói, đến lúc đó không còn Tần Vũ Phi thì James cũng

đã đổi bạn gái khác rồi.

“Vậy cậu nhanh lên, hẹn James đi.”

“Không hẹn được đâu, anh tớ còn không hẹn được anh ấy.”

“Cứ thử xem, còn hơn là không làm gì.”

Tôn Diệc Tuyết suy nghĩ một chút, “Đi đi, tớ nói là tớ tìm được công việc mới, mở một bữa tiệc cùng bạn bè chúc mừng, mời anh ấy đến chơi, giải sầu.

“Được đó, đến lúc đó bọn tớ giúp cậu tạo cơ hội.”

“Nếu anh ấy không đến thì làm thế nào?”

“Đến lúc đó tính tiếp.”

“Được, ngày mai tớ sẽ gọi điện thoại cho anh ấy.” Tôn Diệc Tuyết hạ quyết tâm, cảm thấy ý chí chiến đấu đầy mình.

Cố Anh Kiệt hoàn toàn không biết mình đang được người khác nhớ thương, lúc này trong lòng anh chỉ có Tần Vũ Phi. Hai người cứ cười ngây ngô rồi anh gấp cho em, em gấp cho anh đến lúc cả hai người đều ăn quá no. Mấy vị trưởng bối đã từ “Nhìn không được” phát triển thành “Thật sự nhìn không được” cuối cùng là “Dứt khoát không nên nhìn cho rồi”. Cho đến lúc rời nhà hàng, Cố Anh Kiệt nắm tay Tần Vũ Phi chậm chạp đi phía sau, các vị trưởng bối thấy thế cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Tuy nói là có chuẩn bị trước nhưng khi Cố Anh Kiệt mặt dày nói muốn đưa Tần Vũ Phi đi tản bộ cho tiêu cơm rồi sau đó đưa cô về nhà thì các vị trưởng bối cũng vẫn chần chừ một chút.

Nhất là cha mẹ bên nhà gái. Ông Tần Văn Dịch nhìn vợ, bà Tần cũng nhìn lại chồng mình. Đồng ý liệu có phải làm mất giá trị con gái không, lại có vẻ không đứng đắn nữa? Còn nếu không đồng ý có phải không thích hợp

không? Hai người lại nhìn về phía ông bà Cố.

Bà Cố muốn đập cho con trai một cái, ông bà đều là người lớn có uy tín, con trai lại không kiêng nể gì mà như vậy với nhà vợ tương lai, người mẹ này giúp con thế nào được. Ông Cố Văn Quang thì dứt khoát cúi đầu nhìn điện thoại, từ chối cho ý kiến. Nếu như mở miệng đồng ý có vẻ là quá không gia giáo, nếu như lại không đồng ý có phải lại quá không thích hợp không?

Kết quả Cố Anh Kiệt lại dùng thực tế chứng minh, đàn ông có nhiều lúc khôn có da mặt dày nhất, chỉ có da mặt dày hơn. Anh cũng không chờ hai bên cha mẹ đồng ý, nhanh chóng nói: “Cảm ơn cha mẹ, cảm ơn bác trai bác gái, cháu sẽ đưa Vũ Phi về ạ.” Sau đó kéo Tần Vũ Phi đi mất.

Bà Cố không biết nói gì cho phải, chỉ biết trơ mắt nhìn con trai mình bắt con gái nhà người ta lên xe, nghênh ngang rời đi. Tản bộ sao, kế hoạch này có quá thiếu tử mĩ đi, sao lại dùng xe ô tô để đi tản bộ???

Bà Cố đành ngượng ngùng nói: “Thằng bé này, thật là không hiểu chuyện.”

Bà Tần cũng chỉ biết cười: “Nhất định là Vũ Phi muốn đi hóng gió, để khi về tôi sẽ mắng nó, như vậy thật là không lễ phép.”

“Là tên tiểu tử nhà tôi không tốt.”

“Vũ Phi có chút ham chơi, bà thứ lỗi cho nó.”

Hai bên cha mẹ còn khách khí nói qua nói lại, Cố Anh Kiệt đã chở Tần Vũ Phi chạy như bay về hướng nhà anh.

Xa cách được gặp lại.

Cố Anh Kiệt và Tần Vũ Phi hoàn toàn không có thời gian nói chuyện, trực tiếp sôi sục trên giường. Tình hình chiến đấu thực sự mãnh liệt, một hiệp đã kết thúc tương đối nhanh. Tần Vũ Phi toát mồ hôi nói: “Tốt quá, tốt quá, không quá muộn. Bây giờ đi về nhà cũng không quá mất mặt.”

“Nhưng anh chỉ vừa mới khởi động thôi.” Cố Anh Kiệt kéo cô đến, chứng minh cho cô thấy vừa rồi anh mới khởi động thôi, giờ mới bắt đầu vào cuộc.

Tần Vũ Phi luôn không phải đối thủ của Cố Anh Kiệt trong vấn đề hoạt động này, thể trạng của anh quá tốt, cô chỉ ứng phó thôi đã mất toàn bộ sức lực, không còn nhớ gì thời gian nữa. Sau khi kết thúc, cô đã mê mê loạn loạn ngủ thiếp đi, đến lúc mở mắt ra đã qua nửa đêm rồi.

Cô nhìn đồng hồ, suy nghĩ xem lúc này đi về nhà, kiểu gì cũng phải về, cũng coi như là đi chơi về đi?

Thế nhưng Cố Anh Kiệt lại có ý ngược lại: “Lúc này mà về lại đánh thức mọi người, như vậy không tốt đâu.”

Vừa dứt lời liền bị Tần Vũ Phi vỗ một cái.

“Anh nói thật mà.” Tên sói háo sắc giả danh đứng đắn đã không còn.

Tần Vũ Phi không để ý đến anh, đá anh một cái rồi chạy đi tắm, đề phòng anh quấy rồi còn khóa cửa phòng tắm lại luôn. Vừa tắm cô vừa phải nghĩ xem lấy lý do nào giải thích đây, mặc dù chắc bố mẹ cũng đoán được cô ở đâu nhưng mà thật là xấu hổ mà. Nếu như mẹ mà chế nhạo cô, cô phải có lý do mà đáp lại chứ.

Cô quàng khăn tắm đi ra, quần áo còn chưa kịp mặc đã bị Cố Anh Kiệt ôm lại. Anh cũng ở phòng tắm khác tắm rửa rồi, tóc vẫn còn đọng đầy nước. Anh vùi đầu vào cổ cô hít hà, “Em thơm quá!”

“Anh bớt nói nhảm đi.” Cô cũng dùng sữa tắm giống anh, kiểu gì mà lại thơm.

Anh vẫn ôm cô, lại không nhịn được, máu nóng lại dâng lên. Tần Vũ Phi vội vàng cản: “Không được, em phải về nhà.”

Anh quần quýt không buông, “Anh nghĩ giúp em rồi, em cứ nói anh dẫn

em đi xem phim chiếu đêm.”

A, cái lý do này nghe có vẻ hợp lý. Tần Vũ Phi vừa mới chân chừ một chút đã bị Cố Anh Kiệt bế lên giường. Cô thét chói tai, cười to: “Phim chiếu đêm cái quỷ nhà anh.”

Cố Anh Kiệt cũng cười: “Đúng là phim chiếu đêm mà, xem nốt lần này anh đưa em về, thật đấy.”

Kết quả là khi kết thúc hai người đều mệt đến tê liệt rồi. Tần Vũ Phi một bên thì thầm “Lát nữa em nữa sẽ đi”, một bên giống như đang ngủ say rồi. Cố Anh Kiệt cảm thấy mỹ mãn, ôm cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Cố Anh Kiệt thấy khát nên tỉnh lại, bên cạnh Tần Vũ Phi vẫn thở đều đều, ngủ say sưa. Cố Anh Kiệt rón rén đứng lên, ra ngoài rót ly nước uống. Lại trở về, đi vào phòng ngủ, nhờ ánh trăng nhìn thấy được Tần Vũ Phi đang nằm trên giường.

Mái tóc xoắn dài của cô xoa tung trên chiếc gối, khuôn mặt xinh đẹp toát lên vẻ yên tĩnh, an bình, một tay đặt ở bên má, một tay đặt trên chân, đôi chân thon dài lại lộ ra bên ngoài hơn phân nửa.

Cố Anh Kiệt nhìn cô, lúc này đây trong tim bỗng nhiên xuất hiện một ý niệm.

Chính là cô.

Tiêu chuẩn cùng thời gian nào mới có thể bỏ chữ “tương lai” trong cái tên “bà xã tương lai” là gì chứ? Không có tiêu chuẩn, không cần xác định thời gian.

Chỉ là cảm giác mà thôi.

Cảm giác này, chỉ cần nhìn, trong một tích tắc thôi

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 60

Hạnh phúc thì phải trả giá thật lớn. Ngày hôm qua, sau khi Cố Anh Kiệt háo sắc rồi ngọt ngào, đến ngày thứ hai liền sâu sắc lĩnh hội đạo lý này.

Đưa nữ hoàng của trái tim mình về nhà thay quần áo, bản thân anh còn chưa đến công ty thì đã thấy điện thoại của ông Tần Văn Dịch: “A Kiệt, nếu hôm nay có thời gian, đến Vĩnh Khải một chuyến đi, chúng ta nói chuyện.”

Tần Văn Dịch nói xong trực tiếp thẳng thắn cúp máy, Cố Anh Kiệt lại càng hoảng sợ. Đây có phải là tính sổ việc ngày hôm qua bắt cóc con gái ngài đi hay không? Nhưng mà có biết rõ là tính sổ thì anh cũng phải đáp ứng, không có thời gian cũng phải thành có thời gian. Cố Anh Kiệt đáp ứng yêu cầu, ý định 3 giờ sẽ đi tới gặp cha vợ tương lai.

Cố Anh Kiệt đến công ty suy nghĩ một hồi lâu, lại bị anh cả gọi vào phòng làm việc trêu trọc mất nửa ngày, đến tận buổi trưa mới có thời gian gọi cho Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi nghe Cố Anh Kiệt nói bị cha mình hẹn gặp, “Hừ” một tiếng nói: “Đáng đời, để cha em giáo huấn anh một chút, xem sau này anh có còn dám bắt nạt em nữa không?”

Cố Anh Kiệt giả vờ thở dài một tiếng: “Hai chúng ta ai bắt nạt ai chứ?” Ngừng lại một chút lại nói: “Cũng đúng, thỉnh thoảng anh có bắt nạt em nhưng mà anh thấy em bị bắt nạt, anh cũng rất vui vẻ.” Giọng điệu này hoàn toàn là ám chỉ, hơn nữa tối hôm qua thật sự Tần Vũ Phi bị “Bắt nạt” rất triệt để, cho nên cô cũng nghe ra ngay ý tứ ám chỉ của anh.

“Hừ!”. Tần Vũ Phi đỏ mặt. “Vậy anh cứ chờ nghe cha em mắng đi”.

“Nếu như cha em không chỉ mắng anh thì sao?” Cố Anh Kiệt lại ám chỉ.

“Chẳng lẽ cha em còn đánh anh chắc?” Tần Vũ Phi thật sự muốn xuyên qua cả điện thoại để đánh anh hai cái, đầu óc không biết để đâu rồi?

“Đương nhiên là cha em không đánh anh”. Cố Anh Kiệt chậm rãi trả lời, “Hai đứa mình đã như vậy, cha mẹ cũng gặp qua rồi, hai bên cũng đều hài lòng, nếu như cha em muốn hỏi anh tiếp theo có dự định gì...” Anh nghĩ ý tứ của anh đã rõ ràng rồi.

“A”. Tần Vũ Phi đáp.

“Em a cái gì” Cố Anh Kiệt tức giận.

“Em là đang dạy anh trả lời cha em, cha em mà hỏi anh chuyện gì nhạy cảm, anh cứ giả ngu trả lời “a” là được.”

“Em cũng thừa nhận là em giả ngu”. Cố Anh Kiệt trêu chọc cô: “Em giả ngu cái gì với anh?”

“Em không có, là anh đang nói mà, em chỉ giúp anh tìm biện pháp thôi.”

“Ừ, vậy nếu cha em hỏi, anh sẽ trả lời thế này.”

“Như thế nào?”

“Anh sẽ nói anh muốn kết hôn với em”

Tần Vũ Phi sững sốt, có chút ghen hờn. Cô im lặng một lúc lâu mới tỏ ra thoải mái mà nói: “Này, vị tiên sinh này, không thể khuất phục vũ lực như thế, anh biết không? Tại sao vì sợ cha em mà anh đã khuất phục như vậy?”

“Anh có thể đối phó được.” Cố Anh Kiệt nghe giọng nói cô có chút biến đổi, cũng trêu cô một chút.

“Vậy anh cứ đem khí phách ra đi.”

Cố Anh Kiệt cười cười, muốn chuyển trọng tâm câu chuyện nhưng mà không nhìn được hỏi cô: “Em không có suy nghĩ gì sao?” Không suy nghĩ

đến chuyện kết hôn với anh một chút nào sao?

“Chúng ta đã biết nhau bao lâu rồi?” Tần Vũ Phi bắt đầu liệt kê lý do.

“Đã hơn một năm rồi.”

“Vậy chúng ta yêu nhau bao lâu?”

“Cũng đã hơn một năm rồi.”

“Này, anh tính thế nào đây?”

“Trình độ toán học của anh rất cao.”

“Em không thèm đề ý đến anh nữa.”

“Nhưng mà anh muốn lấy em.” Cố Anh Kiệt nói.

“Anh không được thay đổi nhanh như vậy. Ngày hôm qua lúc ở nhà hàng đã nói rõ rồi cơ mà.”

“Đúng thế, nhưng mà bỗng nhiên anh lại phát hiện mình có suy nghĩ như vậy?”

“Là do tâm lý của anh bị ảnh hưởng, bị cha em dọa sợ rồi.”

“Không phải, đêm qua anh bỗng nhiên nghĩ đến việc này.”

“Đó là vì làm chuyện dung tục nên dễ bị xúc động, cái này rất nhanh sẽ hết thôi.”

“Ai làm chuyện dung tục với em. Hôm qua lúc nửa đêm, anh dậy uống nước, lúc quay lại phòng ngủ nhìn em đang ngủ, anh nghĩ nếu như cô gái này là vợ của anh thì thật tốt, không cần phải đưa cô ấy về nhà nữa, mỗi ngày trong nhà...”

Cố Anh Kiệt còn chưa nói hết lời âu yếm đã bị Tần Vũ Phi cắt đứt: “Vậy

là do anh lười không muốn lái xe đưa em về nhà. Háo sắc còn không tính, lại còn lười biếng.”

“Tần Vũ Phi!” Cố Anh Kiệt có chút tức giận, lời nói của anh đầy nhiệt tình, đầy yêu thương, cô lại dỗi cho anh gáo nước lạnh.

“Làm sao?” Dù anh có giả bộ hung dữ, Tần Vũ Phi cũng không sợ, cô lớn giọng hỏi anh.

“Bây giờ anh muốn nói chuyện với em nữa.” Cố Anh Kiệt ra vẻ tàn ác.

“A.” Tần Vũ Phi nũng nịu mà nói: “Em thích nhất là đàn ông ác.”

Cố Anh Kiệt liền sụp đổ, không ra vẻ nổi nữa. “Em không cần nghịch ngợm như thế đâu, giữa thanh thiên bạch nhật mà anh đi bắt cóc em về nhà thì thật sự không thích.”

Tần Vũ Phi đỏ mặt, “Anh đừng có nghịch ngợm, buổi chiều anh đến đây, ngoan ngoãn mà nghe cha em dạy bảo, đừng để cha em mất hứng. Còn nữa, nếu cha em đưa ra yêu cầu gì không thích hợp thì anh không được đồng ý.”

Cố Anh Kiệt không cho thế là đúng, vì anh nghĩ, nếu như là hỏi về dự định kết hôn với cô thì không tính là yêu cầu không hợp lý. Nếu như nhờ anh hỗ trợ quản lý Vĩnh Khải, để có thể kết hôn với Tần Vũ Phi, anh cũng đã chuẩn bị tâm lý cho việc này. Mặc dù đối với công việc này không phải quá quen thuộc, cũng không phải là quá yêu thích nhưng đều là làm việc thôi, cũng như nhau cả. Anh nghĩ anh có thể ứng phó được.

Buổi chiều, Cố Anh Kiệt đi đến Vĩnh Khải sớm. Tới tầng có văn phòng của Tần Vũ Phi tìm cô, hai người ở trong phòng làm việc, đóng cửa len lén hôn môi. “Em yên tâm, anh nhất định biểu hiện tốt trước mặt cha vợ tương lai.” Cố Anh Kiệt biểu hiện quyết tâm với Tần Vũ Phi.

“Em không lo lắng đâu”. Tần Vũ Phi hát cảm. Thực ra cô đã sớm lên tìm cha làm nũng, hỏi ông gọi Cố Anh Kiệt đến đây làm gì, không nên bắt nạt

Cố Anh Kiệt, bla bla... lại bám lấy ông nói chuyện nửa tiếng đồng hồ. Cho đến khi ông đảm bảo tuyệt đối sẽ không bạc đãi Cố Anh Kiệt thì cô mới yên tâm đi xuống.

Cố Anh Kiệt cười, kéo cô qua hôn lại hôn, sau khi lấy đủ dũng khí mới đi lên gặp cha vợ tương lai.

Kết quả là nội dung cuộc nói chuyện có chút nằm ngoài dự định của Cố Anh Kiệt.

Ông Tần Văn Dịch không hỏi anh có dự định gì với Tần Vũ Phi, không hỏi tới qua anh đưa Tần Vũ Phi đi đâu, cũng không bảo anh đến Vĩnh Khai làm việc. Ông chỉ nói tới hôm qua uống rượu với cha của anh, nói rất nhiều chuyện, Cố Anh Kiệt âm thầm ở trong lòng làm công tác chuẩn bị trả lời, nhưng ông Tần Văn Dịch chỉ nói ông Cố Văn Quang rất tự hào về con trai, còn đâu chưa nói gì khác.

Cố Anh Kiệt lòng đầy lo lắng. Ông Tần Văn Dịch bắt đầu hỏi anh một số quan điểm về công việc, tình hình kinh tế, thị trường chứng khoán, rồi suy nghĩ của anh về chính sách kinh tế của nhà nước. Nói chuyện xong liền để anh đi.

Cố Anh Kiệt buồn bực, cứ tưởng rằng đến gặp cha vợ tương lai, ai ngờ biến thành đi gặp lãnh đạo. Cứ tưởng nói chuyện về việc hôn nhân, không nghĩ tới lại thành ra đi phỏng vấn, chỉ là không giống phỏng vấn xin việc làm thôi. Cố Anh Kiệt chạy đến phòng làm việc của Tần Vũ Phi kể rõ sự tình với bộ mặt thảm thiết cho cô nghe, làm Tần Vũ Phi bị chọc cười. Cha cô quả nhiên là cha cô, quá cảnh giác, quá cẩn thận rồi.

“Bây giờ anh đã biết cha em không dễ đối phó chưa?” Tần Vũ Phi dương dương tự đắc, “Cha em chắc chắn là đang thử xem anh có đủ tư cách hay không.”

Cố Anh Kiệt công nhận là rất khó đối phó, so với cha anh còn nghiêm ngặt hơn. “Anh chịu đả kích như thế, đêm nay em đến nhà anh an ủi anh

được không?”

Trả lời anh là một đám của Tần Vũ Phi.

Mặc dù không thể mang cô về nhà, thế nhưng một bữa tối ngọt ngào thì dĩ nhiên là có thể được.

Trong phòng ăn, Cố Anh Kiệt bàn bạc với Tần Vũ Phi xem hôm nào thì gặp gỡ bạn bè anh. Tần Vũ Phi nhú mày, “Lần trước ở trước mặt bạn bè anh, em đã rất mất mặt.”

“Cho nên càng phải đi, để lấy lại mặt mũi.” Cố Anh Kiệt cười, hôn cô.

“Nhưng họ không thích em.” Trước đây cô không quan tâm, bây giờ lại đề ý muốn chết.

“Bọn họ không hiểu rõ em, em phải cho bọn họ cơ hội chứ.”

“Bọn họ đã biết rõ em rồi, ngang ngược, kiêu ngạo, bướng bỉnh, sống buông thả, tiểu thư, con nhà giàu nông cạn.” Tần Vũ Phi tự giễu.

“Tuy bọn họ không hiểu được, nhưng anh lại yêu em như vậy đấy.” Cố Anh Kiệt nhe răng cười.

Tần Vũ Phi bị vẻ mặt của anh chọc cười, “Em muốn sờ mặt anh một chút, sao lại đẹp trai như vậy?” Vừa nói vừa đưa tay ra.

“Tần tiểu thư, xin chú ý một chút, đây là nơi công cộng.” Cố Anh Kiệt tức giận.

Tần Vũ Phi phồng miệng làm nũng: “Em muốn sờ.”

“Được rồi.” Cố Anh Kiệt đưa mặt lại gần, Tần Vũ Phi nhẹ nhàng sờ sờ vui vẻ mà cười khanh khách.

“Thỏa mãn thế?” Cố Anh Kiệt vừa bất đắc dĩ vừa thấy ngọt ngào, thật sự rất sẵn lòng chiều chuộng cô, đây rõ ràng là bệnh nhưng oàn toàn không

muốn chữa.

“Đúng rồi, anh phải nói cho em một tiếng, chuyện Abby đã giải quyết được, chồng cô ấy đã đồng ý ly hôn. Tài sản của họ cũng đã phân chia rõ rồi, hiện tại cô ấy rất tốt, người đàn ông kia cũng không còn quấy rầy cô ấy nữa.”

“Cô ta còn liên lạc với anh hả?” Tần Vũ Phi bĩu môi. Sau khi cô bảo luật sư thì cũng không có tác dụng gì, nên cô cũng không quan tâm thêm gì nữa.

“Không, em hung dữ như thế, làm sao cô ấy dám liên lạc. Là Jason nói cho anh biết.”

“Vây là tốt rồi, nếu cô ta đến tìm anh, anh để cô ta đến gặp em, em sẽ tiếp tục hung dữ.”

Cố Anh Kiệt bật cười, vừa định trêu cô thì điện thoại đi động lại đổ chuông.

Tần Vũ Phi buông đĩa ăn, trừng mắt nhìn anh: “Không phải miệng em linh thế chứ, vừa nói cô ta đã gọi anh?”

Không phải Abby, nhưng mà cũng là người Tần Vũ Phi không thích. Anh cầm điện thoại cho Tần Vũ Phi xem, “Là Shirley, Tôn Diệc Tuyết. Anh nghe xem cô ta có chuyện gì?”

“Nghe thì nghe đi, em nhỏ mọn như vậy sao?” Tần Vũ Phi nhướn mày, trừng anh. Cố Anh Kiệt cười, ấn nút nghe điện thoại.

Hai bên chào hỏi, Tôn Diệc Tuyết hỏi Cố Anh Kiệt đang làm gì, có phiền nói chuyện vài câu không. Cố Anh Kiệt nói: “Không sao, anh đang ăn tối với bạn gái, có chuyện gì em nói đi?”

Ăn tối với bạn gái? Tôn Diệc Tuyết ngẩn người, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần, cô ta nghĩ Cố Anh Kiệt đang nhắc nhở cô ta không nên tùy hứng, phải chú ý cách nói.

“Là thế này, em mới đổi công việc mới, anh em nói chủ nhật tuần này tổ chức một bữa tiệc chúc mừng em. Em đang gọi điện cho bạn bè, hỏi ý kiến mọi người.” Đổi thành anh trai nói, đổi “muốn mời anh đến” thành “hỏi ý kiến”, Tôn Diệc Tuyết rất cẩn thận nói.

“Thế à, chúc mừng em. Để anh hỏi một chút.” Cố Anh Kiệt không suy nghĩ nhiều, trực tiếp hỏi Tần Vũ Phi: “Shirley muốn làm một bữa tiệc, em có muốn đi không?”

Tần Vũ Phi lắc đầu, nhìn Cố Anh Kiệt ra vẻ không quan tâm, cô điên mới đi tham gia bữa tiệc của cô ta.

“Đi đi, gặp bạn bè anh cũng tốt, bạn anh cũng có người sẽ đi mà.” Cố Anh Kiệt lại quay về đề tài vừa nãy nói, anh nghĩ đây là một cơ hội mang nữ vương của anh theo thể hiện thái độ, cái cơ này rất tốt, hoàn cảnh cũng thích hợp.

Tần Vũ Phi lại lắc đầu.

Cố Anh Kiệt cũng không ép cô, vì vậy lại nói vào điện thoại: “Anh với bạn gái ngày hôm đó bận rồi cho nên không đi được, xin lỗi.”

Tôn Diệc Tuyết mơ hồ nghe được anh hỏi Tần Vũ Phi có muốn đi hay không thì tim cũng muốn treo lên, kết quả là hai người đều không đi. Tôn Diệc Tuyết cũng không biết trong lòng mình như thế nào, vội vàng lên tiếng chúc Cố Anh Kiệt ăn tối vui vẻ rồi cúp máy.

Tôn Diệc Tuyết cúp máy rồi nhìn chăm chăm vào cái điện thoại, cô nghĩ Tần Vũ Phi thật sự không tốt, Cố Anh Kiệt bị cô ta ép khắp nơi, quá bất công. Bọn họ lại có thể không chia tay là sao? Cô càng cảm thấy Cố Anh Kiệt bị oan ức.

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 61

“Anh ấy nói thế nào?” Cô bạn thân của Tô Diệc Tuyết đang ngồi đối diện, cũng là cô ta cổ vũ Tôn Diệc Tuyết phải gọi ngay bây giờ xem sao. Thấy Tôn Diệc Tuyết nói chuyện xong vẻ mặt như vậy, cô ta đoán chắc cũng không thuận lợi.

“Anh ấy đang ăn tối với Tần Vũ Phi. Tớ hỏi anh ấy thì có vẻ cũng muốn đi nhưng đang ở trước mặt Tần Vũ Phi nên anh ấy hỏi Tần Vũ Phi. Cô ta trả lời thế nào thì tớ không nghe rõ, nhưng cuối cùng anh ấy nói hôm đó Tần Vũ Phi không rảnh, bọn họ đều không đến.”

“Tần Vũ Phi không rảnh liên quan gì, anh ấy có thể đi mà, cậu cũng đâu có mời cô ta.”

“Nhưng mà ở trước mặt Tần Vũ Phi anh ấy không dám nói. Hơn nữa tớ nghĩ không rảnh cũng là anh ấy tùy tiện lấy cớ thôi, chắc chắn là Tần Vũ Phi không cho anh ấy đi.”

Cô bạn thân nhíu mày, “Nếu không cậu lại gọi một lần nữa, có lẽ để đến sáng mai gọi, khi đó Tần Vũ Phi không có ở đó, xem Cố Anh Kiệt nói thế nào.”

“Được.”

Tôn Diệc Tuyết đợi đến rất muộn, nhưng cuối cùng nghĩ gọi điện thoại quá muộn không thích hợp, ngộ nhỡ Tần Vũ Phi còn ở đó hay đang quấy rầy Cố Anh Kiệt ngủ như vậy thì không được rồi. Để có thể mời được anh, đêm nay cô ta đã mời không ít bạn bè, rất nhiều người đều là bạn bè của anh cô ta và Cố Anh Kiệt. Sáng ngày hôm sau, cô ta lại gọi cho Cố Anh Kiệt. Lúc này, cô ta đang nói ai sẽ đến, ai cũng tới, còn có ai với ai, tối hôm qua cô ta đã

mời hết, sau cô ra hỏi James có thể đi không, đã lâu không gặp anh rồi.

Ý là, nể mặt bạn bè của anh đều đến, thế nào Cố Anh Kiệt cũng nên bày tỏ thái độ .

Cố Anh Kiệt cười, thờ dãi: “Ái chà, thật sự là rất muốn đi”

Trong lòng Tôn Diệc Tuyết vui vẻ không thôi, nhưng mà Cố Anh Kiệt lại nói: “Nếu không thì lần tới đi, lần tới anh chủ trì một bữa, lại mời mọi người đến chơi thật vui.”

Ý anh là anh không thể tới sao? Tôn Diệc Tuyết nghĩ ngợi, thẳng thắn hỏi: “Là bạn gái anh không cho anh tới sao?”

“Làm sao thể được?” Cố Anh Kiệt bật cười, “Có cái gì mà không cho đi, cô ấy không đi được mà anh lại đi theo cô ấy. Mọi người cứ chơi vui vẻ, chúc mừng em tìm được công việc mới, cố gắng lên. Khi nào anh mở tiệc sẽ mời em.”

Tôn Diệc Tuyết cắn môi, không hề hết hy vọng. Mời anh đi chơi cũng không phải mục đích của cô ta, chỉ là cái cớ thôi, cô ta chỉ muốn gặp mặt anh, tiếp xúc nhiều mới có cơ hội. “Vậy sau này công việc có vấn đề gì, em sẽ hỏi anh nhé.”

“Nhà em sở hữu mấy công ty lớn như vậy còn đến lượt anh chỉ bảo em sao.” Cố Anh Kiệt bây giờ mới nhận thấy Tôn Diệc Tuyết có vẻ có ý đồ, xem ra anh bị Tần Vũ Phi ảnh hưởng nên cũng trở nên miễn cảm. Vì vậy anh nói: “Được rồi, Shirley, giúp anh một chuyện, nói với đám công tử ăn chơi đàn đúm kia giúp anh là chuẩn bị tốt ví tiền để mua quà gặp mặt đi, khi nào anh mời bọn họ đến chơi chính là thời điểm để họ tặng quà cho bạn gái anh đấy.”

Tôn Diệc Tuyết không nói nên lời nữa.

Giọng nói Cố Anh Kiệt chột điệu dàng: “Bạn gái anh là Tần Vũ Phi, chắc anh của em đã nói cho em biết rồi đúng không?”

Tôn Diệc Tuyết khẽ cắn môi, “Nói rồi, em đã biết.” Cô ta thật sự vô cùng khó chịu, chỉ biết nói: “Giờ em không làm phiền anh nữa, có gì liên lạc sau đi.”

“Được, gặp lại sau.” Cố Anh Kiệt khách khí cúp máy, cảm thấy mình xử lý thật tốt, vừa rồi đã không làm con gái mất mặt, lại nói chuyện rất rõ ràng. Bạn gái anh chính là Tần Vũ Phi, ha ha, anh thật sự thích nhất câu này.

Cả ngày nay tâm tình Tôn Diệc Tuyết đều không tốt, cô ta lại hẹn cô bạn thân ra ngoài tâm sự. Càng nói càng thấy khó chịu. “Tớ còn chưa nói gì, thì anh ấy đã nói thế rồi. Anh ấy cố ý đúng không? Nói như thế để tớ hết hi vọng đúng không?”

Cô bạn thân không nói lời nào, nhất thời cũng không biết phải khuyên bạn thế nào.

Trong lòng Tôn Diệc Tuyết vừa tức tối vừa bất mãn, cái miệng nói không dừng được. “Nếu như người khác thì không nói. Tần Vũ Phi! Tần Vũ Phi thì có gì đặc biệt? Cô ta có gì tốt đẹp? Tính tình thì quá kém, vừa ích kỷ, vừa ngượng ngạnh, ai cũng ghét cô ta. Dựa vào cái gì cô ta cướp James đi? Tớ thật sự không phục. Nếu là Doãn Đình ấy, tớ cũng muốn so sánh, nhưng là Tần Vũ Phi, tớ căn bản không cần so, cô ta có điểm nào so được với tớ? Bằng cấp của cô ta cũng chỉ có vậy, cũng dùng tiền ra nước ngoài mua một cái bằng, nghe xuôi tai mà thôi. Bây giờ ở Vĩnh Khải cũng chỉ là một chức quản lý nho nhỏ, cha cô ta cũng không thèm nâng đỡ cô ta, chứng minh cô ta chỉ là bùn loãng không xây thành tường được. Tớ đây cũng không cần cha tớ xếp tớ vào công ty của cha làm việc, tớ ra ngoài, đường đường chính chính nhận lời mời vào vị trí còn cao hơn cô ta. Cậu xem, bạn bè nhận xét cô ta có một câu nào là tốt không? Nghe nói cô ta ở nước Mỹ còn phá thai gì gì đó, trở về nước vẫn không tìm được đối tượng. Tất cả mọi người đều không thích cô ta. Kết quả cô ta đi cướp đoạt James, cậu nói xem tớ phục thế nào được?!”

“Được rồi, được rồi, cậu bình tĩnh đi.” Cô bạn thân trấn an, “Chuyện đó ở Mỹ cũng không chắc chắn là thật, truyền ra nhiều lời đồn như vậy, ai biết cô

ta là người như thế nào? Nhưng sau khi trở về thì không có bạn trai là thật, cũng không biết có phải do thái độ quá xấu hay không. Được rồi, cậu biết chuyện Triệu Hồng Huy không? Nghe nói anh ta với Tần Vũ Phi cũng từng quan hệ, sau lại bị Tần Vũ Phi đá.” Cô bạn thân hạ giọng, nói nhỏ: “Nghe nói là Tần Vũ Phi bị lãnh cảm.”

Tôn Diệc Tuyết tức giận: “Đương nhiên tớ nghe rồi, tớ còn biết James vì bệnh vực cô ta đã đánh cho Triệu Hồng Huy một trận.” Cô ta dừng một chút: “Cậu nói có phải là vì chuyện này, Tần Vũ Phi nghĩ James đối với cô ta có tình cảm, mà thực tế cô ta cũng không có được người đàn ông nào khác, James lại đối xử với phụ nữ rất dịu dàng nên bị cô ta lừa vào bẫy.”

“Thế nhưng bây giờ nói những chuyện này cũng không có tác dụng.” Cô bạn thân nói: “Cậu đã gọi điện thoại thăm dò rồi, thái độ của Cố Anh Kiệt rõ ràng như vậy, cậu không còn cơ hội nữa rồi.”

“Rõ ràng là tớ tài giỏi hơn mà! Tất cả đều là Tần Vũ Phi, dựa vào cái gì chứ? Là cô ta, tớ thật sự không phục! Hơn nữa cô ta đối xử với James không tốt chút nào! Cô ta ra vẻ tiểu thư làm James mất mặt, còn giả giọng nói không được chủ động liên lạc, nếu có thì nói chia tay. Bây giờ thì sao, cô ta là loại người gì? Tại sao lại giả trò nín kéo không chịu buông?”

Cô bạn thân suy nghĩ một chút: “Cho nên thật ra cậu không phải đối phó với Cố Anh Kiệt mà phải đối phó với Tần Vũ Phi.”

Tôn Diệc Tuyết ngăn người: “Đối phó thế nào, tớ cũng không thể đi chửi nhau với cô ta. Loại đàn bà chanh chua như vậy, tớ không làm được. Hơn nữa mắng cũng vô dụng, cô ta tiểu nhân như vậy, muốn quay lại trả thù tớ, tìm James gây phiền phức, khiến cho tất cả mọi người đều không dễ chịu.”

“Chửi nhau tất nhiên là vô dụng. Tần Vũ Phi rất lợi hại. Nhưng mà việc cậu phải làm chính là để cho bọn họ chia tay, nếu không phải Cố Anh Kiệt nói thì phải là Tần Vũ Phi nói. Tần Vũ Phi có tính ghen ghê gớm, cậu nhớ lại chuyện Abby xem. Cô ta nói muốn chia tay Cố Anh Kiệt, chỉ là bây giờ không chia tay nhưng không biết có chuyện gì đã xảy ra.”

Hai mắt Tôn Diệc Tuyết lóe sáng, cô ta dần dần bị dẫn dắt. “Đúng, lần trước cô ta ra vẻ như vậy, Abby thật là đáng thương, rất cần sự giúp đỡ vậy mà cô ta cũng không tha. Chuyện này xem như mồi lửa, trong lòng cô ta còn cái gai đó, nếu cô ta phát hiện James không nghe cô ta nói, có thể sẽ tức giận rồi đòi chia tay James.”

Cô bạn thân gật gật đầu, lại nói: “Cậu nói cái tính hung dữ đó, quản lý bạn trai lại chặt như vậy, tớ nghĩ sớm muộn gì hai người bọn họ cũng chia tay, người bình thường không ai chịu được tính cách bạn gái như vậy đâu. Cố Anh Kiệt không lạnh không nóng, chỉ thương hại cô ta, thời gian lâu cũng sẽ bùng nổ thôi.”

“Cho nên giờ tớ giúp anh ý một chút, cũng không tính là làm chuyện xấu.” Tôn Diệc Tuyết tự tìm được cái cớ cho mình, suy nghĩ cũng thấy thoải mái hơn.

“Cậu có cách rồi?”

Tôn Diệc Tuyết gật đầu: “Tần Vũ Phi không cho James tham gia bữa tiệc, nếu như James nói dối cô ta tới, cô ta mà biết chắc chắn sẽ rất tức giận.”

“Đương nhiên, nhưng như vậy cũng chỉ cãi nhau thôi, không thể nào...”

“Nếu như không chỉ tới, còn thân mật với người con gái khác bị cô ta nhìn thấy thì sao?”

“Đương nhiên sẽ càng tức giận, nhưng làm sao cậu biết như thế thì sẽ chia tay?”

“Bởi vì bạn bè James đều không thích Tần Vũ Phi. Nếu như Tần Vũ Phi đang vô cùng tức giận, lại nghe được mọi người rất ghét cô ta, không ủng hộ việc cô ta với James yêu nhau, cậu xem, da mặt dày thế nào mới có thể bám James không tha? Nếu cô ta thật sự có mặt mũi bám, James sẽ nghĩ thế nào? Hai người có thể yêu nhau bao lâu chứ?”

Cô bạn thân bội phục: “Như vậy rất tốt, hoàn toàn không liên quan đến

cậu. Ai cũng không thể đổ chuyện này lên đầu cậu.”

Tôn Diệc Tuyết gật đầu.

Cô bạn thân lại nói: “Nhưng mà làm thế nào bây giờ? Chẳng phải James không chịu tới sao?”

“Tớ mời anh ấy không tới thì để người khác gọi anh ấy. Một người gọi không được thì nhiều người cùng gọi. Tớ với bạn của anh tớ, cũng là bạn của James, cực kỳ thân thiết. Tớ sẽ nói với bọn họ, Tần Vũ Phi không cho James đến bữa tiệc này, bọn họ chắc chắn cũng sẽ giống tớ không phục.”

“Ha, đàn ông bọn họ mà giờ trò cũng rất là điên.”

“Không sai, là vì tớ đã hiểu rất rõ phong cách của họ. Đến lúc đó phải tỏ chức thật tốt, James tới sau, mọi người đều phải chơi cuồng nhiệt. Tần Vũ Phi thấy thế chắc chắn tức chết, sau đó để cô ta nghe mọi người đánh giá cô ta một chút, ai cũng chướng mắt cô ta, ai cũng thấy không đáng cho James. Tớ nói cho cậu biết, những lời này hoàn toàn không cần phải xúi giục, bình thường bọn họ đều nghĩ như vậy. Thực sự là tớ đã nghe được nhiều lắm, còn có thể thuộc lòng rồi. Đến lúc đó xem xem Tần Vũ Phi khóc lóc thế nào.”

Cô bạn thân cười to: “Nghe thật kích thích!.”

“Thậm chí nếu họ không chia tay, tớ vẫn còn một chiêu khác.”

Ngày hôm sau, Cố Anh Kiệt lần lượt nhận được điện thoại của mấy người bạn.

“Cậu muốn chết hả, cậu định chủ nhật không tới hả? Cậu dám không đến thử xem, cậu cũng không màng đến anh em bạn bè bao lâu rồi, khai trừ khỏi nhóm luôn.”

“Cậu có phải là đàn ông không? Có bạn gái là giỏi lắm hả, Tần Vũ Phi hả, tôi nghe nói rồi. Cậu không để cô ấy đến gặp bạn thân cậu sao?”

“Tần Vũ Phi không đến cậu nhất định không đến sao, cô ta cũng không phải bạn thân tôi, cậu tới là được. Hai người cũng không thể một ngày 24 giờ đều dính lấy nhau. Cũng lâu rồi cậu không tham gia vui vẻ với bạn bè rồi.”

Ngay cả Từ Ngôn Sướng cũng gọi điện đến: “Mẹ nó, tên tiểu tử cậu bạc tình bạc nghĩa thì liên quan gì đến ông đây! Bọn họ chửi cậu thì tốt rồi, dựa vào cái gì mà chửi cả tôi, còn nói cậu mà không đến sẽ làm tôi mất mặt, sẽ ở đó chính chết tôi. Bọn họ không biết Từ thiếu đây không thể xâm phạm sao? Mẹ nó, tôi cũng muốn sắp xếp lại những người này, ai sợ ai chứ!” Không đợi Cố Anh Kiệt nói, anh ta lại mắng: “Cậu cũng không kém, cậu không thể nói với bà chủ nhà cậu, có thể cho cậu một đêm tự do được không? Mẹ nó, đàn ông mà làm như vậy mất mặt muốn chết. Tôi nói cho cậu biết, cậu làm vậy bọn họ càng ghét Tần Vũ Phi, thật không phải chuyện đùa đâu.”

Một câu cuối đã nói đến đúng tiếng lòng Cố Anh Kiệt, anh đương nhiên rất mong muốn bạn bè tốt của anh thích Tần Vũ Phi, có thể chúc phúc cho anh với cô. Ấn tượng của mọi người với Tần Vũ Phi trước đây đều là sai lầm, đã có thành kiến rồi, kể cả chính anh trước đây cũng như thế, cho nên anh có thể hiểu suy nghĩ của mọi người. Anh muốn có thể thay đổi những ấn tượng không tốt này, thêm chuyện xấu lúc này tốt nhất là không nên.

Cố Anh Kiệt lại nói với Tần Vũ Phi chuyện chủ nhật đi chơi một lần nữa, anh nói các cậu bạn thân đều gọi điện muốn hấn đi.

“Vậy anh đi đi.” Tần Vũ Phi nghĩ lại, “Là bữa tiệc chúc mừng một cô gái, em đi chắc không thích hợp với bạn bè anh. Hôm nào chúng ta mở một bữa tiệc của chúng ta rồi mời mọi người thì thích hợp hơn.”

Cố Anh Kiệt suy nghĩ một chút, chủ nhân bữa tiệc đó là Tôn Diệc Tuyết, Tần Vũ Phi đi làm mất danh tiếng của cô ấy đúng là không tốt. Hơn nữa nếu như Tôn Diệc Tuyết còn có ý với mình, Tần Vũ Phi biết được thì sẽ không ổn cho lắm. Cô nói cũng đúng, sau này hai người bọn họ mở tiệc mời mọi người đến tụ họp thì tốt hơn nhiều.

“Vậy anh đi đây.”

“Đi đi, em không ngăn anh.”

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thỉnh Phong

Chương 62

Được biết Cố Anh Kiệt sẽ tới tham gia bữa tiệc, đám bạn xấu kia mừng như điên. Mọi người tụ tập trong nhà Tôn Diệc An bàn bạc xem làm thế nào để trừng trị Cố Anh Kiệt cái tội trọng sắc khinh bạn. Nào là phạt cậu ta uống hết một chai, cởi quần áo, ca hát đều nghĩ ra rồi.

Tôn Diệc An giơ tay đánh ngay một người. "Đây là bữa tiệc của em gái tôi, cởi quần áo cái rắm ý! Các người không giữ ý một chút, làm hỏng bữa tiệc của em gái tôi thì tôi đánh chết các người."

Tôn Diệc Tuyết ở bên cạnh cười to: "Sẽ không đâu, mọi người náo nhiệt một chút mới vui chứ. Không thì mở tiệc có ý nghĩa gì. Quan trọng nhất là mọi người vui vẻ, chơi cái gì đều được."

"Hay lắm." Một đám bạn bè liền nói: "Là chính miệng Shirley nói nhé, Sam, cậu học hỏi em gái cậu đi."

Tôn Diệc An nhìn tên bạn với ánh mắt khinh bỉ. Tôn Diệc Tuyết lại cười: "Nhưng mà em đánh cuộc các anh, uống với anh ấy không lại đâu, còn cởi quần áo á, ha ha, James chắc chắn sẽ trở mặt."

"Cậu ta dám! Mẹ nó, cậu ta không hoạt động gì với anh em đã bao lâu rồi. Tìm một người bạn gái cũng giống như tìm được mẹ vậy. Ai không có bạn gái chứ, sao không mang người đến đây để mọi người cùng gặp mặt. Bạn gái hấn quý giá đến mức không thể gặp người khác sao? Anh còn tưởng có chuyện gì xảy ra, lâu như vậy không thấy mặt, hóa ra là thế. Cậu ta nói cậu ta muốn nỗ lực gây dựng sự nghiệp làm cho dân giàu nước mạnh đi, anh đây cũng không nói gì nữa, đằng này có bạn gái một phát là không cần bạn thân nữa, như vậy sao được?"

"Cũng không trách James được" Tôn Diệc Tuyết bày ra bộ mặt khuyên giải, "Chắc anh ấy có nỗi khổ riêng"

"Nỗi khổ riêng cái con khỉ. Không phải chỉ là Tần Vũ Phi sao? Nếu thật sự bị một đứa con gái quản như vậy, cậu ta còn mặt mũi gì nữa? Lần này nhất định phải dạy dỗ lại thật tốt, để cậu ta hối hận, trở lại làm bạn tốt." Một người kêu lên.

"Đẹp đi, rõ ràng là các người mượn cớ để làm loạn, bạn thân cái rắm." Tôn Diệc An vạch trần bọn họ.

"Được rồi, trước tiên đừng nói cho Jason, tên kia thân thiết với James, lại tiết lộ hết. Chúng ta phải chinh cho hắn trở tay không kịp." Một người nói, mọi người đều tán thành, đều muốn này phải chinh hắn đến mức kêu cha gọi mẹ mới vui.

"Nếu như cậu ta đưa Tần Vũ Phi theo thì sao?" Một người trong đó lại nói.

"Không phải nói không chịu tới sao?"

"Tôi có nói nhớ đâu, chúng ta bày xong kế hoạch rồi, cậu ta lại mang theo Tần Vũ Phi, như vậy không ổn."

"Mang thì mang, dẫn theo càng tốt. Nếu như dẫn theo Tần Vũ Phi, bọn anh phải dạy dỗ cô ta, giúp James lập uy. Cho cô ta biết, James có chỗ dựa là anh em ta đây."

"Tôi nhớ không lầm thì lúc này có người nói là muốn chinh chết cậu ta mà nhỉ?" Tôn Diệc An lạnh lùng vạch trần bọn họ.

"Chinh cậu ta là một chuyện, giúp cậu ta là việc khác, hai việc khác nhau. Thế này mới là bạn thân chứ."

"Nếu James mang theo Tần Vũ Phi tới, mọi người nên khách khí với người ta một chút. Đừng làm James khó xử. Nói thật ra khuyên hay mắng

cậu ta là chuyện, trước mặt bạn gái cậu ta, dù thế nào cũng phải giữ cho cậu ta chút mặt mũi. Đúng là Tần Vũ Phi có nhiều lời đồn truyền đi truyền lại, nhưng thật ra hiểu biết của mọi người về cô ấy rất ít, James cũng không phải người qua loa, nếu cô ấy thực sự kém như vậy, cậu ấy sẽ không yêu đương với cô ấy đâu." Tôn Diệc An nói giúp Cố Anh Kiệt khiến Tôn Diệc Tuyết ở bên cạnh hơi nhú mào.

"Nói đi cũng phải lại nói lại." Tôn Diệc An tiếp tục nói, "Lần trước chuyện của Abby vài người cũng thấy rồi đấy, Tần Vũ Phi cũng không phải người dễ chọc, khi đó mà âm ỉ lên, James không có mặt mũi, mọi người âm ỉ với một cô gái, còn đâu mặt mũi để mà ra ngoài nữa. Suy nghĩ ở góc độ khác đi, nếu như bạn gái của mình không được anh em của mình thích, các anh em đối xử không lễ độ, mọi người nghĩ như thế nào."

Tôn Diệc An nói xong, mọi người đều ngậm miệng, không ai trả lời được.

Tôn Diệc Tuyết vội vàng: "Ày, anh cũng khoa trương quá rồi, có nghiêm trọng vậy đâu. Mọi người vẫn hay thích nói đùa. Em nghĩ Tần Vũ Phi sẽ không đến đâu, nếu như cô ấy chịu tới, James đã sớm đồng ý rồi. Kéo dài đến mức cuối cùng mọi người cùng mời trái mời phải mới được, như thế không phải là thái độ rõ ràng rồi sao. Nói không chừng James lén lút đến đây ý. Hơn nữa, nếu như Tần Vũ Phi muốn tới, James nhất định đã nói với mọi người rồi, để mọi người chuẩn bị tâm lý trước. Anh ấy chỉ nói anh ấy tới thôi mà. Cho nên chúng ta cũng không cần lo lắng."

Một người bạn nói: "Sam nói vậy cũng có đúng. Dù sao James cũng đến, chúng ta cứ giữ nguyên kế hoạch trừng trị hắn một chút, không thì thực sự không nuốt trôi cục tức hắn đã vứt bỏ chúng ta lâu như vậy. Tần Vũ Phi không đến cũng tốt, Sam nói đúng, chúng ta có điều gì thì ngầm nói với James, Tần Vũ Phi là ai chứ, không cần phải động đến cô ấy."

Người còn lại kêu lên: "Được rồi, được rồi, phải nhanh lập kế hoạch. Cho cậu ta chơi cái gì thì tốt, tôi không thể chờ được nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên của cậu ta."

Một đám người lại khí thế ngất trời thảo luận. Tôn Diệc Tuyết tựa như luôn luôn vui đùa mà đưa một số ý kiến, sự tình cũng không được thuận lợi như cô ta tưởng tượng, cô ta lại không thể có ý xúi giục mọi người quá rõ ràng, chỉ hy vọng tối chủ nhật mọi việc diễn ra thuận lợi như cô ta đã nghĩ.

Đến buổi tối chủ nhật, trước sự chờ đợi tha thiết của Tôn Diệc Tuyết, Cố Anh Kiệt đã tới.

Tôn Diệc Tuyết nhìn thấy Cố Anh Kiệt đi vào cửa lớn mà bên cạnh cũng không có Tần Vũ Phi, cô vội vàng kêu một tiếng: "James" Rồi chạy lại tiếp đón.

Những người khác vừa nhìn thấy Cố Anh Kiệt tới, lập tức bùng nổ. Không ít người như ong vỡ tổ đổ ra cửa chặn anh: "Dựa vào cái gì cậu lại dám đến?" "Hừ, đúng là tới, không tới tôi sẽ té sổng cậu." Mọi người vừa mắng vừa đẩy anh, cười thành một đoàn.

Tôn Diệc Tuyết đứng ở giữa bọn họ, đúng lúc Cố Anh Kiệt đến bên cạnh, thấy anh anh tuấn tiêu sái, lại tươi cười ôn nhu, trái tim khẽ rung động

"Quà của em đâu?" Cô ta hỏi.

"Đương nhiên là có." Cố Anh Kiệt đánh trả đám của một người, nâng túi quà trên tay: "Anh và Tần Vũ Phi cùng tặng cho em, chúc em làm việc thuận lợi, từng bước thăng chức."

Anh lại có thể nói anh và Tần Vũ Phi tặng, Tôn Diệc Tuyết rũ mắt giấu đi sự không vui, cười nói: "Tốt quá, cảm ơn anh."

Lúc này bạn bè hỏi: "Được rồi, nói đến Tần Vũ Phi, cô ấy đâu?"

"Cô ấy hôm nay không có thời gian, khi nào tôi với cô ấy cùng nhau mở tiệc mời mọi người, nhất định phải tới đây."

"Chúng tôi chờ, dám không mời thử xem!"

Cố Anh Kiệt cười to.

Từ Ngôn Sướng từ bên kia chen đến: "Được rồi, được rồi, James tới rồi, các người nhanh công bố rút cuộc phần quà lớn đó là gì? Còn không chịu tiết lộ một chút, vội chết tôi."

Cố Anh Kiệt kinh ngạc: "Quà gì mà phải chờ tôi đến mới mở?"

Tôn Diệc Tuyết mím môi nói: "Là bọn họ chuẩn bị cho anh, đương nhiên phải chờ anh tới."

"Như vậy không tốt, tôi quá là nổi trội như vậy, không cần thận biến thành nhân vật chính, các cậu làm nhân vật chính khóc thì sao bây giờ?"

"Cậu im lặng ngay. Nói cho cậu biết, nếu hôm nay biểu hiện cậu không tốt, đám bạn thân này sẽ phá cậu đến cùng."

"Bạn thân mấy cậu sao hôm nay lại tình cảm như vậy, làm tôi thật sự muốn khóc." Cố Anh Kiệt cười trêu chọc, hoàn toàn không lo nghĩ gì.

Từ Ngôn Sướng lại thúc dục, anh ta rất muốn biết đó là cái gì. Lúc này mọi người đẩy Cố Anh Kiệt tới một cái hộp tròn bên cạnh, để anh rút dây ruy-băng. Cố Anh Kiệt nhìn chằm chằm cái hộp quà một lúc lâu, "Sao tôi thấy cứ có dự cảm chẳng lành ý nhỉ?"

"Mẹ nó, nhanh lên!" Một đám người ở hai bên trái phải cùng đám anh.

Tôn Diệc Tuyết đứng ngay ngắn tại vị trí, lặng lẽ chờ di động lên.

Cố Anh Kiệt rút dây ruy-băng, mở nắp hộp. Đột nhiên nhảy ra một vũ nữ bán khỏa thân, cánh hoa rơi đầy, cô ta giơ tay ôm lấy cổ Cố Anh Kiệt rồi hôn lên môi anh.

Cố Anh Kiệt lại càng hoảng sợ, vô thức đẩy cô ta ra. Mọi người xung quanh vội vàng kêu to, cô vũ nữ ngã ngược vào trong hộp, kêu lên đau đớn, nhưng mà không ai để ý cô ta, cô ta không thể làm gì khác là tự đứng lên,

cười với Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt theo bản năng lui lại mấy bước, lấy từ trong áo ra khăn tay, đưa lên lau miệng. Son phấn của cô ta làm cho anh buồn nôn.

"Mấy cậu đùa kiểu gì thế? Làm tôi còn tưởng ngày mai mình kết hôn đến nơi rồi, còn hôm nay là tiệc độc thân cuối cùng. Tôi nhớ rõ hôm nay là tiệc của Shirley mà." Cố Anh Kiệt quay ra nói với lũ bạn, loại kinh ngạc kiểu này chẳng vui vẻ chút nào.

"Đúng vậy, chính xác là bữa tiệc của Shirley, cho nên chúng tôi chuẩn bị tiết mục này cho cô ý. Ban đầu định cho cậu uống say rồi thoát y, nhưng mà chúng tôi cho rằng nhìn cậu khỏa thân thì thật buồn nôn, chúng tôi thích con gái khỏa thân hơn. Cho nên tặng cậu một người bạn nhảy."

Lúc này vũ nữ đã đu lên cây cột bên cạnh, xoay tròn một vòng, bắn mí lực quyến rũ ra khắp nơi. Mọi người xung quanh lại cười to một trận.

Bạn bè lại tiếp tục nói với Cố Anh Kiệt: "Được rồi, để xử phạt việc cậu trọng sắc khinh bạn, chúng tôi quyết định cho cậu theo cô nàng này học múa cột, sau đó uống ba ly, coi như ân oán này cho qua."

Cố Anh Kiệt nhếch miệng: "Rất có sáng kiến." Sau đó tiếp một câu: "Mặc kệ mấy người."

Mọi người không phục, xông lên nói lý lẽ, nhất định bắt Cố Anh Kiệt phải chịu phạt. Đương nhiên là Cố Anh Kiệt không muốn, Từ Ngôn Sương với mấy người đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt cười to.

Thừa dịp không ai để ý, Tôn Diệc Tuyết trốn ở một góc xem lại ảnh đã chụp được, chỉnh sửa một chút, cắt bỏ một chút, chỉ có hình ảnh Cố Anh Kiệt bị ôm hôn, lại xác nhận thêm một lần. Ngẩng đầu nhìn thấy đám đàn ông còn đang náo loạn, cô ta khẽ run rẩy, sợ bị người khác phát hiện. Cô ta tắt điện thoại, thay một sim mới, lại mở lại, sau đó gửi ảnh chụp kèm theo địa chỉ tổ chức bữa tiệc vào số điện thoại của Tần Vũ Phi.

Sau khi làm xong, lòng lại kinh hoàng. Tôn Diệc Tuyết ngẩng đầu nhìn Cố Anh Kiệt, anh đang bị giày vò, không biết mấy người đàn ông đàm phán thế nào, mọi người cũng không náo loạn nữa, mà vũ nữ đã bắt đầu khiêu vũ.

Nhưng mọi thứ đều không quan trọng, quan trọng là Tần Vũ Phi sẽ phản ứng thế nào. Tôn Diệc Tuyết cắn cắn môi, thật hy vọng lúc này Tần Vũ Phi có thể đứng ngay trước mặt để có thể xem được phản ứng. Tôn Diệc Tuyết đang suy nghĩ, bỗng điện thoại vang lên, cô ta cúi đầu nhìn, là Tần Vũ Phi gọi đến. Cô ta hoảng hốt, nhanh chóng từ chối. Nhưng Tần Vũ Phi lại gọi lại ngay lập tức, Tôn Diệc Tuyết sợ hãi, nhanh chóng từ chối, lần này lại như vậy, Tần Vũ Phi lại gọi, Tôn Diệc Tuyết lại từ chối.

Ngay sau đó, Tần Vũ Phi gửi tới một tin nhắn: "Là ai?"

Chỉ những chữ đơn giản như thế nhưng Tôn Diệc Tuyết lại rùng mình. Cô ta vội vàng tắt máy, thay lại sim cũ, vứt ngay cái sim đó vào thùng rác. "Shirley!" Có người gọi cô, "Cậu ở đó làm gì thế, ra đây!"

Tôn Diệc Tuyết nhìn cái thùng rác một chút, trả lời người bạn một tiếng, sau đó đi về phía người đó.

Tim đập rất nhanh, rất khẩn trương. Lúc đầu nghĩ thì thấy hưng phấn vô cùng, thật sự rất muốn nhảy lên sung sướng, nhưng đến lúc làm rồi thì lại thấy hoảng sợ. Tôn Diệc Tuyết khẽ cắn môi, không thể hồi hận được, chỉ mong tất cả như cô ta mong muốn, Tần Vũ Phi phát hiện mọi người ở đây không hoan nghênh lại còn khinh bỉ mình, vì vậy giận dữ mà chia tay Cố Anh Kiệt, từ nay về sau không qua lại nữa.

Nếu như vậy thì tốt quá. Bây giờ chuyện cô ta muốn là nhìn thấy Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi đang ở nhà đắp mặt nạ, sau khi ở bên Cố Anh Kiệt, cô chú trọng hơn đến việc trang điểm và chăm sóc da. Trang điểm cho mình thật đẹp làm bạn trai vui vẻ, cô nghĩ đó cũng là trách nhiệm của bạn gái. Nhưng mới đắp mặt được một nửa thời gian, điện thoại bỗng vang lên. Cô tưởng là

Cố Anh Kiệt gọi điện báo cáo bữa tiệc làm sao, thế nhưng, kết quả lại là một dãy số lạ.

Gửi một tin nhắn tới, trong tin có một địa chỉ. Địa chỉ cô biết, là địa điểm bữa tiệc đêm nay mà Cố Anh Kiệt tham gia.

Tần Vũ Phi mở hình ảnh ra, là hình ảnh Cố Anh Kiệt cùng một cô gái bán khỏa thân hôn môi.

Hồ hập Tần Vũ Phi ngừng lại, sau đó cảm thấy tức giận.

Không phải vì nụ hôn này, mà là bởi vì kẻ gửi ảnh này cho cô chắc chắn có âm mưu rất xấu xa.

Tần Vũ Phi liếc mắt nhìn lại ảnh chụp, nhanh chóng gọi cho dãy số kia. Đối phương nhanh chóng từ chối, Tần Vũ Phi tiếp tục gọi, đối phương lại ngắt. Cứ như vậy đến lần thứ ba, Tần Vũ Phi gửi một tin nhắn: "Là ai?"

Lúc gửi tin nhắn này, Tần Vũ Phi cảm thấy mình rất bình tĩnh. Ngực vẫn thấy tức giận, nhưng đầu óc rất rõ ràng. Cô biết bản thân đang làm gì, biết mình đang nghĩ gì.

Đối phương không nhắn lại.

Tần Vũ Phi gọi lại, bỗng nhiên cô vô cùng chắc chắn, cô tin tưởng Cố Anh Kiệt.

Số máy kia đã tắt.

Tần Vũ Phi nhìn ảnh chụp lại một lần nữa, càng thêm tin tưởng Cố Anh Kiệt. Sau đó cô ném điện thoại trên giường, đứng dậy, bỏ mặt nạ, rửa mặt, rồi thoa kem dưỡng da. Cô hành động nhanh chóng, cũng không cuống quýt. Cô vắn tóc lên, làm kiểu hợp với một bữa tiệc, đeo dây chuyền cùng khuyên tai lấp lánh. Cuối cùng cô mặc một bộ lễ phục màu bạc, phối với giày cao gót cùng màu, nhìn thoáng qua gương, cảm thấy rất mỹ mãn.

Cầm lấy điện thoại di động nhìn thời gian, cách lúc nhận được tin nhắn khoảng 28 phút. Tần Vũ Phi bỏ điện thoại vào túi, đi xuống tầng.

Cô rất tức giận, nhưng cô không hoảng hốt. Trên đường lái xe đến địa chỉ đó, cô lại nghĩ về chuyện này. Nghĩ đến ảnh chụp trong một khoảnh khắc kia, trong đầu cô nghĩ không phải Cố Anh Kiệt vụng trộm, anh cũng bị người ta gài bẫy thôi.

Dám gài bẫy người của Tần Vũ Phi, quả thực không thể nhin!

Một đường chạy thẳng đến nơi tổ chức bữa tiệc, rất nhanh xe đã đến nơi. Tần Vũ Phi không gọi cho Cố Anh Kiệt, cô muốn xem đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, là ai gửi ảnh cho cô. Trước khi vào cửa, cô lại gọi cho số máy kia, vẫn tắt máy.

Tần Vũ Phi cười nhạt, ngẩng đầu ưỡn ngực sải bước đi vào bữa tiệc.

Tinh thần Tôn Diệc Tuyết không yên, cô ta cũng không biết Tần Vũ Phi sẽ thế nào, có đến hay không, trong đầu cô tưởng tượng đến hơn mười loại khả năng, ví dụ như Tần Vũ Phi không đến, trực tiếp gọi cho Cố Anh Kiệt lời thôi, hoặc gọi Cố Anh Kiệt trở về, hoặc Tần Vũ Phi sẽ tới, ở trước mặt mọi người cãi nhau với Cố Anh Kiệt, có khi không cãi nhau, chỉ đến chất vấn ai gửi ảnh cho mình...

Cuối cùng cô ta nghĩ, nếu Tần Vũ Phi đến, phản ứng của những người ở đây thế nào, là trầm mặc, là lấy lòng hay trêu chọc, hiện tại cô ta không hề yên tâm chút nào.

Biểu hiện của Tôn Diệc Tuyết có chút khác thường, đương nhiên những người khác sẽ chú ý tới cô ta. Tôn Diệc An hỏi em gái làm sao, có khó chịu hay không? Bạn bè cũng thấy tinh thần cô ta không được tốt. Cố Anh Kiệt thừa cơ nói bọn họ náo loạn quá, giọng khách át giọng chủ, làm nhân vật chính tức giận.

Cố Anh Kiệt vừa nói như vậy, mấy người bạn thân đều xông tới, lúc này

rượu đã uống không ít, bắt đầu mắng Cố Anh Kiệt.

Tôn Diệc Tuyết vội hỏi: "James có thể đến đây là được rồi, các anh cũng đừng mắng anh ấy nữa"

Nói đến cái này, tự nhiên lại nhắc tới việc Cố Anh Kiệt có bạn gái. Lúc trước mọi người bắt anh nói chuyện, cũng đã nói qua nói lại vài câu về chuyện này, nhưng vì lúc này Tôn Diệc An đã nói qua, cho nên ngay từ đầu mọi người đã xác định phải giữ ý, bây giờ câu chuyện bị khơi mào lại, uống nhiều quá cũng không chịu được. Những câu phê bình lại phát ra.

Tần Vũ Phi là đại tiểu thư nóng nảy, kiêu ngạo, điều ngoa, tùy hứng, không lễ phép, mắt cao hơn đầu, luôn tự cho mình là đúng. Lần trước chuyện của cô ta với Triệu Hồng Huy là như thế nào? Rốt cuộc James thích cô ta ở điểm gì? Nói thật đi, có phải cậu gặp chuyện gì hay không, Tần Vũ Phi làm gì cậu? Cậu có cần giúp đỡ không?

Lời nói này rất đúng, Tôn Diệc Tuyết thở dài một hơi. Tôn Diệc An lại nhỏ giọng hỏi cô ta làm sao vậy, nếu như khó chịu thì nói với anh, đi nghỉ ngơi sớm một chút. Tôn Diệc Tuyết vội vàng nói không có chuyện gì. Sợ lại bị nhìn ra cái gì, cũng tránh bị nghi ngờ, cô ta mượn cớ đến bàn khác ngồi.

Tôn Diệc Tuyết mới vừa đứng dậy đi vài bước, liền thấy từ đằng xa, một bóng dáng lấp lánh sáng rỡ đang đi tới đây.

Tần Vũ Phi, cô ta nhận ra cô gái này.

Tôn Diệc Tuyết vô ý ngẩng đầu ưỡn ngực, cảm thấy mình tuyệt đối không thể thua.

Tần Vũ Phi nhìn xung quanh một vòng, khiêu vũ lại khiêu vũ, nói chuyện lại nói chuyện, một đồng người. Sau đó cô nhìn thấy cô gái kia, nhìn qua thì trang điểm khá tỉ mỉ, cũng có chút quen mặt, nhưng cô thật sự không nhớ ra là ai, chỉ biết đã gặp qua ở đâu. Thế nhưng biểu tình của cô ta có chút có ý tứ, Tần Vũ Phi bỗng nhiên hiểu rõ.

Cô vừa đi tới vừa cười cười.

Dáng vẻ tươi cười bước đến gần Tôn Diệc Tuyết.

Bên kia, mấy người bạn vẫn đang mắng Cố Anh Kiệt, cũng không có ý nói nhỏ, Tôn Diệc Tuyết cảm thấy rất sảng khoái. Thật đúng là ông trời trợ giúp, sự tình đúng như cô ta mong muốn. Tần Vũ Phi tới, vừa lúc còn có thể nghe một chút ý kiến của mọi người đánh giá mình.

Tần Vũ Phi đến gần, lại đứng ở trước mặt Tôn Diệc Tuyết. Tôn Diệc Tuyết tin tưởng Tần Vũ Phi nhất định nghe được. Cô ta nhìn chăm chăm Tần Vũ Phi, nhưng không nhìn ra Tần Vũ Phi có phản ứng gì, thái độ của cô có chút lạnh, cũng nhìn chăm chăm vào cô ta.

"Được rồi đó, nói nữa là tôi tức giận đấy." Đây là giọng nói Cố Anh Kiệt, nhưng mà không có khí thế gì, rất nhanh đã bị giọng nói của người khác chặn hết.

"Dựa vào cái gì mà cậu tức giận. Ngược lại cậu nóng nảy một chút cho chúng tôi xem nào. Tính tình của cậu quá tốt. Anh em chúng tôi cũng vì muốn cho cậu tốt, vì cậu mà suy nghĩ, không thì để ý cậu cái rắm. Cậu có bạn gái, chúng tôi không xen vào, yêu đương là chuyện tốt, cậu xem cậu trước đây, chúng ta đều không cần khách khí, mọi người ở chung rất vui vẻ. Vậy mà giờ muốn gặp cậu cũng khó, cố chấp cái gì? Lời đồn đại như vậy nữa, cậu tự mình ngẫm lại đi! Hơn nữa hai người yêu nhau như thế nào, nếu như cô ta dùng thủ đoạn gì không đúng, cậu cảm thấy ngại mắt mặt nên chịu trách nhiệm thì cứ nói, tốt xấu gì chúng tôi có thể nghe cậu tâm sự. Có chuyện gì tất cả mọi người sẽ giúp cậu."

"Đúng thế. Lâu như vậy cô ta cũng không thèm xuất hiện, rốt cuộc là vì sao! Cái loại đại tiểu thư điều ngoa như thế, không ai hầu hạ nổi!"

Tôn Diệc Tuyết mỉm cười, nhìn Tần Vũ Phi, nghe được không? Không ai thích cô cả! Căn bản không là chẳng ai thích cô!

Lúc này lại nghe được "Bộp" một tiếng, Cố Anh Kiệt nhảy dựng lên, đập tay một cái xuống bàn, gào lên: "Con mẹ nó, im hết đi, ông đây không nói, mấy người lại làm ông đây phải tức giận! Tưởng là tôi nói đùa sao?"

Xung quanh nhất thời im lặng, các bàn khác cũng ngạc nhiên nhìn. Tôn Diệc Tuyết cứng đờ người, nhin không được quay đầu lại xem.

Cố Anh Kiệt đập đổ cái ghế, lớn tiếng mắng: "Chưa thấy ông đây tức giận chứ gì? Ông đây tức giận là như thế này đây! Nói các người biết, mẹ ruột tôi nói cô ấy hai câu tôi còn không bằng lòng, các người đã là cái thá gì! Vì sao hai người chúng ta ở cùng một chỗ sao? Nghe cho rõ đây, tôi theo đuổi cô ấy rất khổ cực, thật vất vả mới có được cô ấy. Các cậu nghĩ cô ấy không tốt, liên quan gì đến các cậu. Nói vài câu là xong rồi, sao cứ lảm nhảm mãi thế? Muốn tôi chia tay cô ấy? Dựa vào cái gì? Bằng việc các cậu nghe nói cô ấy không tốt? Các cậu có thật sự hiểu rõ cô ấy không? Mắng cô ấy lúc nào cũng tự cho mình là đúng, sao không nhìn lại mình đi, các cậu mới tự cho mình là đúng. Cô ấy kiêu ngạo, tính tình nóng nảy, thế thì đã sao? Ông đây nguyên ý chiều chuộng! Ông đây chiều chuộng rất vui vẻ! Người khác muốn chiều cô ấy còn không đến lượt đâu!"

Một đám người trợn mắt há mồm, vẻ mặt cứng đờ như bị trúng tà.

Từ Ngôn Sương đưa tay kéo Cố Anh Kiệt: "Được rồi, cậu bình tĩnh lại một chút. Tất cả mọi người uống nhiều quá rồi, bình tĩnh chút đi."

Cố Anh Kiệt khó lòng bình tĩnh được: "Từ lúc tôi vào cửa đã thấy kì lạ rồi, cứ nói đến cô ấy, tôi lại khó chịu nhưng vẫn nhịn, là bởi vì mọi người đều là bạn thân, mọi người đều tốt với tôi, cũng có cái giới hạn không phải sao? Nhưng nói cái gì thì nói, càng khó nghe thì càng muốn nói là sao? Có cho tôi mặt mũi không thể? Các cậu có bệnh à? Tỏ ý với tôi vài câu, tôi sẽ giới thiệu các cậu với cô ấy, cho các cậu hiểu rõ cô ấy, sửa lại những ấn tượng sai lầm trước đây. Các cậu lại đùa đùa giỡn giỡn, không chịu dừng, còn không tự trọng mà chửi rủa cô ấy! Lời đồn đại không tốt về cô ấy từ đâu mà truyền ra, còn không phải vì cô ấy không thèm chạy theo những loại đàn ông đạo đức giả sao, các cậu đáng giá theo chân bọn họ sao?"

Một người bạn giúp đỡ giải thích: "Mọi người thấy cậu bị quản chặt quá, đến cả việc bạn bè tụ hội cũng không tham gia, nên mới bất bình thay cậu thôi. Giống như lần này, nghe nói cô ta không đến, cũng không cho cậu đến, mọi người mới tức giận."

"Ai nói cô ấy không để tôi đến? Ai nói?" Cố Anh Kiệt quát hỏi.

Không ai dám nói.

"Tất cả con mẹ nó đều có bệnh. Tôi thật sự không nên đến." Cố Anh Kiệt lắc đầu: "Các cậu thật sự làm tôi quá thất vọng. Tôi không cần nhận sự yêu thích của các cậu, tôi rất thích cô ấy, tôi yêu cô ấy, tôi muốn kết hôn với cô ấy, là như vậy đây. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi có ý nghĩ muốn kết hôn với một người con gái. Các cậu bỏ hết những cái ý nghĩ vớ vẩn trong đầu đi."

Cố Anh Kiệt nói xong quay đầu đi. Từ Ngôn Sướng nóng nảy, cứ kéo anh lại, nếu thật sự đi như vậy, lại âm ỉ với mọi người như thế, sau này làm sao gặp mặt nhau được. Nhưng Cố Anh Kiệt rất tức giận, ra sức hất tay anh ta ra, cố ý muốn đi.

Đi được một hai bước, liền đứng lại.

Tần Vũ Phi đứng ở đằng kia, cách anh chỉ vài bước.

Khí thế của Cố Anh Kiệt nhất thời mất hết. Sắc mặt Tần Vũ Phi không thay đổi gì, chỉ đi tới, nói rằng: "Em vừa tới, anh lại muốn đi, sao tính tình lại nóng nảy như thế chứ."

Mọi người đồng loạt ngậy người, những lời nói trước đó, không biết cô đã nghe hết chưa.

Tần Vũ Phi đi tới bàn, Cố Anh Kiệt cũng quay trở lại, không đi nữa.

"Làm phiền nhường cho tôi một chỗ." Tần Vũ Phi nói với người bên cạnh, giọng nói không lớn, nhưng khí thế rất lớn, lớn hơn cả đám người này

lúc này đang liên tục mắg cô, hiện tại nhanh chóng đứng lên nhường chỗ. Cố Anh Kiệt đưa tay cầm áo cô. để lên thành ghế. Cô quay đầu nhìn cái ghế đổ trên mặt đất, còn nói: "Đạp đổ cả ghế rồi."

"Không phải, lúc này đứng lên không cần thận đụng thôi." Cố Anh Kiệt cũng không biết nên nói thế nào, chỉ cảm thấy việc nổi giận bị cô nhìn thấy thì không hay lắm.

Tần Vũ Phi nhìn anh cười cười, cười đến mức mặt anh nóng lên, kéo cái ghế qua ngồi xuống bên cạnh cô.

"Xin chào mọi người, tôi là Tần Vũ Phi, là bạn gái của Cố Anh Kiệt. Tôi tới trễ, thật không có ý tứ. Bạn trai tôi không lễ phép, còn tức giận như thế, tôi thay mặt anh ấy xin lỗi mọi người." Tần Vũ Phi dịu dàng nói, nhưng tất cả mọi người lại cảnh giác, khí thế quá bức người rồi.

Nhìn nhìn lại Cố Anh Kiệt, ngồi cạnh cô không hé răng, ngoan ngoãn giống như là một con mèo nhỏ.

Mất mặt!

NHÔNG NHỄO GẶP ĐA TÌNH

Minh Nguyệt Thính Phong

Chương 63

Tần Vũ Phi theo ánh mắt của mọi người nhìn Cố Anh Kiệt, lại cười.

Cố Anh Kiệt nhìn nụ cười của cô cảm thấy thật xinh đẹp, xinh đẹp có một không hai. Được rồi, anh thừa nhận bản thân cũng có chút tâm tư nhìn tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, nhưng cô cười dịu dàng như thế, thật sự làm anh xao động. Hơn nữa cô còn vì anh mà trang điểm thật đẹp rồi mới đến. Cố Anh Kiệt ho hai tiếng, giấu đi tâm tình, trừng mắt nhìn đám bạn xấu một lượt. Cảnh cáo bọn họ không được gây thêm phiền phức, không được đối xử bất lịch sự với Tần Vũ Phi của anh, nếu không anh sẽ trở mặt.

Đám bạn bè cũng ngầm hiểu, nếu Cố Anh Kiệt không cảnh báo thì bọn họ cũng không dám nói lung tung nữa. Vừa rồi sự tình phát triển như vậy đầy mùi chiến tranh, hơn nữa Tần Vũ Phi khí chất thanh cao khó mà không khiến người khác chú ý.

Thảo nào đa số đàn ông đều không thích cô ấy, vừa nhìn đã biết áp chế không được. Kiêu ngạo, ương ngạnh và vân vân các từ để so sánh với khí chất của cô ấy cũng khá thích hợp. Nhưng mà lại nói, Cố Anh Kiệt tính tình không nóng không lạnh, lại có thể theo đuổi cô gái này, thậm chí yêu lâu như thế, còn nói muốn kết hôn!

Mọi người nhìn không được lại nhìn Cố Anh Kiệt, thật sự phải xem lại người này một chút.

Lúc này Tần Vũ Phi mở miệng nói, nhưng cô nói đến người còn đứng sững sờ phía không xa kia, Tôn Diệc Tuyết: "Tôn tiểu thư, lại đây ngồi đi, hôm nay là bữa tiệc của cô, cô là nhân vật chính mà."

Tôn Diệc An xê dịch chỗ bên cạnh, vẫy tay với em gái: "Lại đây ngồi".

Tôn Diệc Tuyết vốn ngồi bàn này, chạy đi cùng mọi người náo loạn một lúc, hiện tại chỗ trống bị Tần Vũ Phi ngồi, Tôn Diệc Tuyết quay lại ngồi chỗ cũ cũng hơi chật chội.

Tôn Diệc Tuyết tim đập thình thịch, rất khẩn trương, nhưng vẫn miễn cưỡng cười cười. Có khách đến, cô ta là nhân vật chính nên tiếp đãi lễ độ một chút. Nhưng cô ta chợt dạ nên quyết định chỉ ngồi nói hai câu rồi đi.

Tôn Diệc Tuyết mới vừa ngồi xuống, Tần Vũ Phi đã nói: "Tôi đến đây đi một vòng cũng không có ai phản ứng, chỉ có Tôn tiểu thư dùng ánh mắt có ý đặc biệt chào đón tôi, cho nên nhất định phải tâm sự với Tôn tiểu thư thật nhiều. Chúc Tôn tiểu thư làm việc thuận lợi, từng bước thăng chức."

Tôn Diệc An nhú mày, Tần Vũ Phi nói lời này như thể mang theo đao gươm vậy, cái gì là "Dùng ánh mắt có ý đặc biệt chào đón tôi"? Anh ta nhìn Tần Vũ Phi, lại nhìn Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt rất sợ Tần Vũ Phi ghen về việc anh đi đến đây tham gia tiệc của Tôn Diệc Tuyết, ban đầu cô nói không đến, bây giờ tự nhiên lại đến, tuy rằng anh vui vẻ và ngạc nhiên, nhưng chuyện này chắc chắn có nguyên nhân. Bây giờ trong lời nói có ý, trực giác đầu tiên của anh cho rằng Tần Vũ Phi ghen tỵ, lo lắng cho nên đến xem tình hình, sau đó lại khéo vậy sao? Cô vừa đến liền gặp ngay Tôn Diệc Tuyết.

Nhưng Tôn Diệc Tuyết lại dùng ánh mắt khiêu khích Tần Vũ Phi của anh? Cố Anh Kiệt quay đầu nhìn Tôn Diệc Tuyết, trong lòng có chút không vui. Cô gái này thích anh nếu mà bị cự tuyệt thì có thể tức giận, không đối xử lịch sự với anh, anh có thể hiểu được và chấp nhận, thế nhưng nếu không tốt với Tần Vũ Phi, anh không thể nhìn.

Nữ vương nhà anh tuy rằng tính tình có hơi nóng nảy, lại hay ghen một chút nhưng cô không bao giờ bịa đặt gây chuyện. Cho nên cô nói gì, anh đều tin.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời cũng thấy xấu hổ, bầu không khí bỗng

trở nên ngại ngùng.

Từ Ngôn Sướng hòa giải, hỏi Tần Vũ Phi: "Được rồi, muốn chào đón còn không cho, đến đây, muốn uống gì, cùng nhau uống hai ly"

Tần Vũ Phi cười cười: "Không được, hôm nay không uống rượu, tôi lái xe tới, chút nữa còn đưa A Kiệt về." Lời này giống như là cố ý đến đón Cố Anh Kiệt, làm tài xế đưa anh về, Cố Anh Kiệt biết không phải thật nhưng trong lòng cũng có chút đắc ý.

Tôn Diệc Tuyết rất khó chịu, muốn nói vài câu rồi đi, kết quả Tần Vũ Phi lại nói: "Vừa rồi mọi người nói chuyện tôi đều nghe được."

Mọi người cứng đờ, có cần trực tiếp như vậy không?

"Tôi biết mọi người không đánh giá cao tôi lắm, nhưng đánh giá đó cũng có chút hợp lý. Tính tình tôi thật sự không tốt lắm, lòng dạ cũng hẹp hòi, khuyết điểm có rất nhiều. Nhưng mà James của mọi người, cũng có một đồng khuyết điểm đấy. Ví dụ tính tình không nóng không lạnh, làm việc không chịu nhìn rõ ánh mắt của người khác, là kiểu người lảng nhãng..."

Nói còn chưa dứt lời đã bị Cố Anh Kiệt cắt đứt: "Anh không phải là kiểu người lảng nhãng." Những thứ khác có thể nhịn, cái này nhịn không được.

Tần Vũ Phi lườm anh một cái, miễn cưỡng sửa lại: "Trước đây là thế."

"Trước đây cũng không phải." Cố Anh Kiệt không chịu thừa nhận.

Hai người anh trừng tôi, tôi trừng anh, cuối cùng Từ Ngôn Sướng tức giận nói: "Diễn trò ân ái thì mời đi ra ngoài mà diễn."

Cố Anh Kiệt quay đầu trừng Từ thiếu, Tần Vũ Phi coi như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Một người đàn ông, giống như một bông hoa đầy mật ngọt, vậy gọi một đồng ong bướm tới. Nếu là mọi người, mọi người có thể chịu được không?"

Không ai trả lời, bởi vì một đồng đàn ông ngồi đây đều nghĩ là có thể thu hút được ong bướm như vậy không có gì sai cả, chứng minh họ nam tính, rất có sức hấp dẫn.

"Vậy, mọi người không chịu được nhưng bắt người khác phải nhận nhịn sao?" Tần Vũ Phi lại nói: "Tôi vì Cố Anh Kiệt đã nhịn nhiều rồi, cho dù là bạn tốt của anh ấy không thích tôi còn tranh thủ phê phán sau lưng tôi, loại chuyện không tự trọng này tôi cũng có thể nhịn."

Mẹ nó, mắng ai hả! Đám bạn bè có chút không nhịn được cục tức này, nhưng sắc mặt vừa thay đổi đã bị Cố Anh Kiệt trừng mắt. Dám làm nữ vương của anh tức giận thử xem?

Đám bạn bè đành nhịn lại nhịn, nuốt cục tức xuống.

Tần Vũ Phi mặc kệ bọn họ, mục đích của cô là muốn nói đến trọng điểm phía sau: "Nhưng có chuyện tôi không nhịn được, ví dụ như chuyện này" Giọng nói rất nhẹ nhưng lại dọa người.

Tần Vũ Phi vừa nói vừa giơ điện thoại ra, động tác rất nhẹ nhàng, khiến mọi người nhăn mày nhìn xem. Trong điện thoại là ảnh chụp Cố Anh Kiệt bị vũ nữ múa cột kia ôm hôn.

Sắc mặt Cố Anh Kiệt thay đổi, nhảy dựng lên: "Anh không có, em phải tin anh, là bọn họ đùa giỡn, người này trốn trong hộp quà đột nhiên nhảy ra hôn anh, anh lập tức đẩy cô ta ra, bọn họ đều có thể làm chứng."

Không ai làm chứng, đám bạn bè bỗng nhiên đồng loạt im lặng.

Nói đùa, làm chứng khác gì thừa nhận bọn họ tìm vũ nữ đến nhúng chàm Cố Anh Kiệt, nhìn Tần Vũ Phi sát khí âm âm thế kia, ai dám làm chứng?

"Anh ngồi xuống". Tần Vũ Phi liếc Cố Anh Kiệt, "Hấp ta hấp tấp."

Cố Anh Kiệt rụt cổ ngồi xuống. Đám bạn bè không tiếng động thở dài,

con mẹ nó, sao cậu ta có thể ngoan ngoãn như thế.

Tần Vũ Phi nhìn mọi người xung quanh một vòng, lại dịu dàng nói: "Đàn ông xúm lại với nhau vẫn hay thích nói giỡn, tôi biết, cũng có thể hiểu. Cô gái này ăn mặc thấp kém, trang điểm lòe loẹt, thật sự không phải mẫu người của Cố Anh Kiệt.

Cố Anh Kiệt liên tục gật đầu, đúng, đúng, người trong lòng anh là Tần Vũ Phi mà, ai cũng đều không tốt.

Từ Ngôn Sướng không nhịn nổi nữa, cho Cố Anh Kiệt một đạp. Thật không còn gì để nói, không có khí chất thì cũng phải có chút liêm sỉ chứ.

Cố Anh Kiệt trừng mắt nhìn anh ta, cút đi!

"Trong ảnh chụp rõ ràng A Kiệt rất kinh ngạc, rõ ràng bị người ta bắt ngờ tấn công. Anh ấy bị người khác ép buộc, tôi tuy tức giận nhưng cũng không trút lên đầu anh ấy."

Vậy trút lên đầu ai? Đám bạn bắt đầu cố gắng nhớ lại lúc bảo vũ nữ đùa giỡn Cố Anh Kiệt, lúc bắt anh ta cùng nhảy với vũ nữ nữa, ai cho ý kiến vậy?

"Làm trò cười vui vẻ đùa giỡn như thế, tuy rằng kẻ này vừa ngây thơ lại thấp kém, nói thật tôi cũng không biết nên làm sao." Tần Vũ Phi tiếp tục nói. Dùng từ "ngây thơ lại thấp kém" làm mặt cả đám người ở đây phải trắng bệch. "Mọi người đều cùng một phe, một người hai người lại đùa dai đến mức như vậy. Bị hại là A Kiệt, bị bạn bè đùa dai chính là A Kiệt, cho nên tức giận với mọi người là A Kiệt chứ không phải tôi."

Mọi người đều tức giận, cậu ta vừa rồi nổi giận quá đáng sợ rồi đã đủ chưa?

"Thế nhưng..." Tần Vũ Phi dừng lại, giọng điệu trở nên nghiêm khắc: "Lại gửi ảnh này cho tôi, cũng muốn động đến tôi. Tôi, Tần Vũ Phi từ trước đến nay không sợ chuyện gì, các anh nói đúng, không có lửa thì sao có khói,

tôi đây kiêu ngạo, bướng bỉnh, nên không thể để người khác đùa thể được. Là ai gửi tin nhắn? Dám làm dám chịu, đứng ra nói chuyện!”

Không ai nói gì. Mọi người nhìn nhau. Lòng bàn tay Tôn Diệc Tuyết đỏ đầy mồ hôi, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Đùa giỡn là đùa giỡn, đằng sau lại đâm người khác một dao lại là chuyện khác. Ngày hôm nay có thể dùng thủ đoạn này khiêu khích mối quan hệ của chúng tôi, ngày mai có thể làm ra chuyện gì độc ác, nham hiểm hơn nữa. Tôi hoàn toàn không ngại dùng từ xấu xa nhất để hình dung loại người có hành vi phá hoại như vậy. Cho tôi nhìn ảnh này thì tôi sẽ gây sự với A Kiệt sao? Xin lỗi, người này thật đúng là sai lầm rồi. Bạn bè bên cạnh bạn trai tôi mà lại nguy hiểm độc ác như vậy, tôi không ra mặt dọn dẹp, tôi sẽ không là Tàn Vũ Phi."

Sắc mặt mọi người đều không tốt, Cố Anh Kiệt hỏi: "Gửi ảnh là số nào?" Anh vừa nói vừa cầm điện thoại lên nhìn.

"Đã tắt điện thoại rồi. Em nghĩ người này mua sim rác, gửi ảnh xong là bỏ đi, như vậy mới giấu diếm được thân phận."

Cố Anh Kiệt nhìn dãy số, đúng là lạ mắt. Từ Ngôn Sướng, Tôn Diệc An đều cùng nhìn, cũng không nhận ra. Gọi đi thì đã tắt máy.

"Tôi với mọi người không thù không oán, dù không vừa lòng tôi, tôi nghĩ mọi người cũng chỉ như vừa nãy nói một chút điều khó nghe, khuyên Cố Anh Kiệt bỏ tôi đi. Nhưng người gửi tin nhắn này có kế hoạch, trăm phương ngàn kế mà làm. Đây không phải nhất thời thú vị mà làm, chỉ nhìn người đó chuẩn bị sẵn sim rác để gửi tin nhắn rồi bỏ đi, cái này đủ để thấy rõ. Tâm địa xấu xa như thế nào?"

Như vậy quá hèn hạ, còn kéo tất cả mọi người xuống nước.

Bạn bè Cố Anh Kiệt vội nói: "James, không phải chúng tôi làm. Chúng tôi cùng nhau bàn bạc bày trò trên cậu một chút thôi, không nghĩ tới việc

chụp ảnh để chia rẽ cậu với Tần Vũ Phi."

"Đúng, chúng tôi có chuyện gì thì nói với cậu, sẽ không nhắm vào phụ nữ. Mọi người vẫn thường chơi đùa âm ỉ như vậy, James.. cậu cũng biết mà. Chúng tôi sẽ không làm chuyện hạ lưu thế."

"Con mẹ nó, nếu như ông đây biết ai làm, ông đây đá vỡ trứng nó."

Tôn Diệc Tuyết sợ đến mặt trắng bệch. Tần Vũ Phi thành công làm mọi người tức giận, thủ đoạn này có của cô chút quen thuộc.

"Người đó chỉ dùng điện thoại di động để chụp, tôi đoán ảnh chụp chắc vẫn còn ở trong điện thoại chưa xóa được." Tần Vũ Phi nói, rồi nhìn chăm chăm Tôn Diệc Tuyết. Tôn Diệc Tuyết không còn kiểm soát được biểu tình nữa, cô ta đúng là chưa xóa, ảnh chụp vẫn còn trong điện thoại của cô ta.

Chương 64

"Người này chắc chắn ở trong bữa tiệc này. Chẳng qua là tôi yêu cầu kiểm tra di động thì có vẻ hơi bất lịch sự?" Tần Vũ Phi cụp mắt thản nhiên nói.

Tôn Diệc Tuyết nắm chặt tay để trên đầu gối, móng tay đâm cả vào lòng bàn tay. Cô ta vừa mới nghĩ, nếu Tần Vũ Phi kiên quyết yêu cầu kiểm tra điện thoại của cô ta, cô ta sẽ chỉ trích hành động của Tần Vũ Phi vô lý, không nể mặt ai. Thế nhưng bây giờ lý do này đã bị Tần Vũ Phi phá hết.

Quả nhiên, một người bạn của Cố Anh Kiệt "bộp" một tiếng ném cái điện thoại xuống bàn, lớn tiếng nói: "Có gì mà không lễ độ, mẹ nó, kiểm tra đi! Bắt đầu kiểm tra từ bàn này, sau đó kiểm tra tiếp các bàn khác. Chúng mình mình trong sạch trước, sau đó một người một bàn, hành động phải nhanh, không để người đó xóa ảnh đi mất."

Có vài người phụ họa anh ta, mang điện thoại di động ra. "Phải, phải kiểm tra. Tra không được, chúng ta chẳng phải là quá oan sao? Mấy chuyện hạ lưu như vậy, mang theo cái nghi ngờ này trên lưng, sau này làm sao dám

gặp ai được nữa?"

Tôn Diệc Tuyết không nói nên lời, cô ta rất hối hận vì đã không tìm ra một lý do mà rời đi. Nhưng trong lòng cô ta cũng biết, Tần Vũ Phi sẽ không để cho cô ta đi, Tần Vũ Phi nghi ngờ cô ta, bây giờ lại nhìn chăm chăm như vậy khiến cô ta cực kỳ sợ hãi. Cô nhếch môi cười làm Tôn Diệc Tuyết cảm thấy chói mắt vô cùng.

Mấy người bạn thực sự bắt đầu kiểm tra điện thoại di động của nhau, Tần Vũ Phi cũng không ngăn cản. Cô vẫn chỉ nhìn chăm chăm Tôn Diệc Tuyết, Tôn Diệc Tuyết căng thẳng đến tái xanh mặt mũi, tim đập nhanh đến chết được.

Cố Anh Kiệt đã nhận thấy có điều không đúng, Tôn Diệc An cũng vậy. Tần Vũ Phi bày tỏ thái độ quá rõ ràng, ánh mắt quá sắc bén. Mà phản ứng của Tôn Diệc Tuyết cũng làm cho người ta phải nghi ngờ. Từ Ngôn Sướng cũng chú ý đến bầu không khí kì lạ này, anh ta kéo cậu bạn bên cạnh còn đang kiểm tra điện thoại di động của người khác, sau đó những người khác cũng chú ý, tất cả đều dừng lại.

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn theo ánh mắt của Tần Vũ Phi rơi vào người Tôn Diệc Tuyết.

Giật mình, không thể tin được.

Nhưng phản ứng căng thẳng với chột dạ quá mức của Tôn Diệc Tuyết thì giải thích thế nào đây?

Tôn Diệc Tuyết cứng đờ người, sống hai mươi mấy năm trên đời đây là lúc khó khăn nhất, mất mặt nhất. Cô ta rất muốn la hét rồi nhảy vào đánh Tần Vũ Phi một trận. Thật lợi hại, chỉ cần vài câu đã dễ dàng đưa cô ta vào vòng. Không cư xử ngang ngược, không la hét chửi rửa, không cho cô ta lấy một cơ hội phản bác, lại có thể dùng lời nói nhẹ nhàng kích động mọi người, mà cô ta không có cách nào đối phó. Cô ta thậm chí còn không có cơ hội giả vờ đáng thương bởi vì không ai chửi mắng cô ta, không ai đánh cô ta, ngay

cả chỉ trích cũng không.

Tần Vũ Phi chỉ ngồi một chỗ, dùng ánh mắt sắc bén đó đưa cô ta xuống địa ngục.

Sau này cô ta làm sao có mặt mũi gặp ai? Mọi người nghĩ về cô ta thế nào? Hạ lưu, đê tiện, thâm độc là những điều họ vừa dùng để đánh giá kẻ gửi tin nhắn ảnh đó. Khi đó họ không biết là cô ta làm, bây giờ biết rồi, khiếp sợ hay không thể tin được cũng chỉ làm đánh giá kia càng xấu đi mà thôi. Đầu óc Tôn Diệc Tuyết trống rỗng, cô ta muốn giải thích, nhưng cô ta cũng không biết làm thế nào để giải thích.

"Tôi..." Cô ta không thể thừa nhận, tuyệt đối không thể thừa nhận. Nhưng mà nếu Tần Vũ Phi yêu cầu kiểm tra điện thoại di động, chuyện âm ỉ vừa rồi đã không có lý do để ngăn cản cô ta nữa. Truy ra là cô, chẳng phải càng bẽ mặt sao?

"Tôi..." Cô ta cắn cắn môi, mọi người đều nhìn cô ta chăm chăm, cô ta không thể giả vờ nói dối. Tôn Diệc Tuyết hoàn toàn không dám nhìn Tần Vũ Phi, cô ta biết mình bị dồn đến đường cùng rồi, cô ta phải bày tỏ thái độ. Mà Tần Vũ Phi vẫn ung dung ngồi chờ xem trò cười của cô ta.

Tôn Diệc Tuyết rơi nước mắt, bỗng nhiên cô ta rất hối hận, vì sao lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy? Tần Vũ Phi hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của cô ta, sao lại ngu ngốc nghĩ rằng mình có thể một chiêu liền thắng, dễ dàng tiêu diệt tình địch.

Tôn Diệc Tuyết quay đầu tìm kiếm bóng dáng cô bạn thân, theo bản năng muốn tìm người giúp đỡ, nhưng mà cô bạn thân sớm đã phát hiện chuyện bên này không ổn, cũng không dám đi tới. Lúc này thấy cô ta nhìn đến, chỉ lắc đầu với cô ta.

Tôn Diệc Tuyết không hiểu cái lắc đầu này có ý gì. Có phải muốn nhắc cô ta đừng nói hay là thể hiện lực bất tòng tâm không. Cô bạn thân không giúp được cô ta thì thôi, nhưng cô ta không thể không nói lời nào.

"Tôi, tôi, chỉ là..." Tôn Diệc Tuyết muốn kéo dài thời gian, nhưng càng kéo dài, tình thế càng bất lợi. Bởi vì khí thế của Tần Vũ Phi quá mạnh mẽ, mà lúc này mọi người đều theo hành động của cô. Mà hành động của cô chính là nhìn chăm chăm vào cô ta, chăm chú quan sát khiến cô ta không có chỗ nào che giấu, không có đường để đi.

Tôn Diệc Tuyết lau nước mắt, dùng giọng nói vô cùng đáng thương nói: "Tôi chỉ muốn đùa giỡn thôi."

Lặng ngắt như tờ.

Tôn Diệc Tuyết cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn mọi người. Đau lòng đến chết, khó chịu đến cực điểm.

"Rất đáng cười." Tần Vũ Phi mở miệng nói. Giọng nói rất ngắn gọn nhưng ý tứ thì tràn đầy.

Cái gì đáng cười? Là trò đùa như vậy, hay buồn cười với Tôn Diệc Tuyết?

Tôn Diệc Tuyết vừa xấu hổ vừa tức giận, vô thức lại cúi đầu thấp nhất có thể, nước mắt lại lần nữa rơi.

"Xin lỗi". Người nói là Tô Diệc An, anh ta phản ứng kịp, dù thế nào, cũng phải nhanh chóng giúp em gái xin lỗi. "Em gái tôi không hiểu chuyện."

"Cô ấy không hiểu chuyện". Tần Vũ Phi lại nói: "Tôi cũng không biết nên nói thế nào cho phải."

Lại lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều xấu hổ. Cố Anh Kiệt muốn giúp bạn bè mình cũng không biết nói gì cho phải. Làm chuyện thiếu đạo đức lại buồn nôn như vậy chính là cô em gái dịu dàng, thông minh, ngây thơ trong sáng làm ra. Thực sự là đáng sợ!

Cái gì biết mặt không biết lòng, cái gì mà độc nhất là lòng dạ đàn bà? Tất cả mọi người nhớ lại ai là người tổ chức bữa tiệc này, ai là người nói với bọn họ Tần Vũ Phi không cho Cố Anh Kiệt tới, lại nhớ lại xem ai là người làm nóng bầu không khí để bọn họ bàn bạc cách trừng trị Cố Anh Kiệt. Chuyện tình vũ nữ gây sự cũng có người phản đối, nói đây là bữa tiệc của Tôn Diệc Tuyết, chơi đùa như thế không tốt lắm, nhưng Tôn Diệc Tuyết cười nói không việc gì, như vậy càng tốt... Từng chuyện từng chuyện đều suy nghĩ cẩn thận, còn mua sắm sim mới, hình ảnh còn không xóa... Chẳng lẽ muốn nói là sau này còn có thể dùng?

Đây mới thật là đáng sợ!

"Xin lỗi" Tôn Diệc An lại nói một lần nữa. "Tôi sẽ về dạy bảo lại em ấy thật tốt."

"Có thể ở trước mặt tôi xóa bức ảnh đó đi được không? Như vậy tôi mới an tâm." Tần Vũ Phi nói, "Không thì tôi lại có bệnh sợ bị người khác hại, dù sao tôi cũng sợ sau này cô ta phát tán bức ảnh đi nơi khác, ví dụ như đăng lên mạng hay gì đó. Không nói đến chuyện tôi mất mặt, mà là điều này khiến Cố Anh Kiệt sống như thế nào?"

"Tôi sẽ không làm thế." Tôn Diệc Tuyết biện bạch, Tôn Diệc An nhìn chằm chằm rồi bắt em gái đưa điện thoại ra. Tay cô ta đã run rẩy. Không ai mắng cô ta, không ai đánh cô ta, nhưng cô ta thực sự mất mặt đến cực điểm. Tần Vũ Phi dùng phương pháp có lễ độ, có chứng cứ như vậy, toàn bộ chuyện xấu có căn cứ chính xác đều bị bại lộ trước mặt mọi người.

Tôn Diệc An cũng thấy mất mặt đến cực điểm. Anh ta giật lấy điện thoại, nghiêm mật tìm hình ảnh, còn phát hiện mấy tấm hình khác tương tự. Ở ngay trước mặt mọi người, anh ta nhanh chóng xóa toàn bộ. Tần Vũ Phi lại nói: "Kiểm tra luôn xem còn video không, có lẽ là hình cắt từ video."

Tôn Diệc An không thể phản bác, thật sự lại tìm thấy video. Anh ta tức giận nói không nên lời, không cần biết điện thoại Tôn Diệc Tuyết có cái gì, đều xóa sạch nội dung trong đó. "Sẽ không có gì nữa, tôi bảo đảm". Anh ta

nói.

"Cảm ơn." Tần Vũ Phi cười, khách khí cảm ơn Tôn Diệc An. Sau đó lại nhìn Tôn Diệc Tuyết hỏi: "Bạn bè của cô ở đây có chụp ảnh không vậy?"

Tôn Diệc Tuyết tức giận đến nỗi suýt chút nữa nhảy dựng lên: "Tuyết đôi không có!"

"Tốt." Tần Vũ Phi nhìn chằm chằm vào mắt Tôn Diệc Tuyết, khiến cô ta phải quay mặt sang một bên.

"Tôi yên tâm rồi." Tần Vũ Phi nói rất nhẹ nhàng, nhưng trong đầu Tôn Diệc Tuyết chỉ có hình ảnh Tần Vũ Phi không hề cười mà ánh mắt lạnh lùng vô tình.

"Được rồi, bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng. Tất cả mọi người đừng để trong lòng." Tần Vũ Phi mỉm cười, biểu hiện cực kỳ rộng lượng bỏ qua. Tất cả mọi người đều thở dài một cái, tuy rằng đều nghĩ Tôn Diệc Tuyết làm vậy quá khó coi, quá ghê gớm nhưng nếu mà hai người phụ nữ trước mặt mọi người xông vào đánh nhau, việc này cũng khó xử lý. Bây giờ mọi chuyện kết thúc trong hòa bình, coi như chuyện tốt.

Cố Anh Kiệt nắm lấy tay Tần Vũ Phi, cho cô một ánh mắt khen thưởng. Đối với việc này anh thật sự vô cùng có lỗi, không nghĩ tới chộc phải phiền phức khiến cô không thoải mái. Anh cũng rất cảm ơn Tần Vũ Phi trước mặt bạn bè anh đã giữ mặt mũi cho anh, anh thấy xử lý như vậy rất tốt. Anh sẽ nói chuyện rõ ràng với Tôn Diệc An, đối với hành vi của em gái cậu ta, anh thật sự không thể tha thứ. Chỉ là bây giờ làm vậy trước mặt mọi người, anh cũng không muốn Tôn Diệc An mất mặt thêm. Cho nên Tần Vũ Phi dừng lại đúng lúc, anh thấy cô vừa độ lượng lại vừa thông minh.

Tần Vũ Phi cười với Cố Anh Kiệt, cũng véo tay anh một chút. Sau đó cô quay ra nói: "Tôn tiểu thư, phần trang điểm của cô có phải hơi nhạt rồi, cô có cần vào toilet chỉnh lại chút không?" Những người khác nghe được đều coi như đây là cho Tôn Diệc Tuyết một đường lui, đẩy cô ta đi. Nhưng Tôn Diệc

Tuyết nghe lại thấy vô cùng khó chịu, giống như là trêu đùa xong thì nói với cô ta: "Cô rút đi, không còn chuyện của cô nữa." Nhưng cô ta lại phải nhận ý tốt này, bởi vì cô ta thật sự phải rời đi, cô ta không còn mặt mũi mà ở đây nữa.

Tôn Diệc Tuyết cứng ngắc đứng lên, nhìn Tần Vũ Phi một cái. Tần Vũ Phi nhìn cô ta cười cười, chỉ là trong mắt không hề có ý cười. Tôn Diệc Tuyết nghĩ người này thật quá đáng sợ, vì sao không ai nhìn ra bộ mặt thật của cô. Cô để cô ta đi trang điểm lại căn bản không phải là có lòng tốt, thật ra là cô chê cô ta xấu, mà cô ta lại phải tiếp thu!

Cảm giác này giống như phải nuốt một con ruồi dơ bẩn vậy.

Tôn Diệc Tuyết không dám nhìn vẻ mặt mọi người, cũng không dám nhìn biểu tình của Cố Anh Kiệt. Cô ta cúi đầu, yên lặng chậm chạp bước đi.

Phía sau Tần Vũ Phi vui vẻ nói: "Được rồi, giải quyết một chuyện xong, chúng ta giải quyết chuyện thứ hai. Mọi người cùng A Kiệt làm anh em nhiều năm như vậy, tại sao có thể vì một cô gái mà cãi nhau. Cuối tuần tôi và A Kiệt mở một bữa tiệc mời mọi người đến chơi, chuyện ngày hôm nay đều không để ở trong lòng đi, thế nào?"

Tôn Diệc Tuyết đi rất chậm, cô ta muốn nghe xem Tần Vũ Phi này muốn nói gì, kết quả dĩ nhiên là điều này. Thật sự là giả tạo, thật sự là ghê tởm. Nước mắt Tôn Diệc Tuyết lại rơi xuống. Cô ta nghe thấy mọi người có người phụ họa Tần Vũ Phi, có người giải thích nói không cẩu kính, mọi người vốn hay đùa nhau như vậy, cũng muốn Tần Vũ Phi không cần để trong lòng chuyện lúc này nữa.

Nước mắt Tôn Diệc Tuyết không ngừng rơi xuống, cô ta tức giận. Như có thể làm gì được đây, vì sao chỉ trong chớp mắt mọi người đã đều đứng về phía Tần Vũ Phi. Tại bữa tiệc của Tôn Diệc Tuyết, Tần Vũ Phi mời mọi người đi tiệc của mình, lại cố ý chọn lúc cô ta đi khỏi. Tôn Diệc Tuyết khóc đến nổi trước mắt không nhìn rõ được nữa, sau đó một người chạy tới cầm tay cô ta, là cô bạn thân của cô ta. Cô bạn thân kéo cô ta đến toilet, Tôn Diệc

Tuyết nhin không được nữa, òa khóc thật lớn. Vừa khóc vừa kể đầu đuôi mọi chuyện. Nói Tần Vũ Phi đến sau rồi nói như thế nào, đã thiết kế ván cờ bức bách cô ta ra sao, rồi còn giở thủ đoạn giảo hoạt, càng nói càng thấy oan ức.

"Vậy cậu chửi cô ta, vạch trần cô ta đi, sao phải chịu đựng làm gì?"

"Làm sao có thể." Tôn Diệc Tuyết thở hổn hển, tình hình lúc đó, cô ta không thể nói được câu nào, hơn nữa khi đó cô ta sợ tới mức đầu óc tê liệt, không giống bây giờ.

Cô bạn thân cũng không biết nên nói gì. Cô ta đi lấy túi trang điểm vào cho Tôn Diệc Tuyết, "Cậu rửa mặt đi, rồi trang điểm lại, mình đi xem xem."

Tôn Diệc Tuyết khịt khịt mũi, khóc một lát cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô bạn thân đi ra ngoài, một lúc sau quay trở lại: "Bọn họ muốn về rồi. Cố Anh Kiệt đi toilet, anh cậu và Từ Ngôn Sướng đang nói chuyện. Tần Vũ Phi một mình đi ra bãi đỗ xe lấy xe, đi, chúng ta đi dạy dỗ cô ta một chút."

"Cái gì?" Tôn Diệc Tuyết có chút không dám tin.

"Còn thế nào nữa, cũng phải nói với cô ta rõ ràng cậu cũng không sợ cô ta, không thể để cho cô ta đắc ý như vậy."

Tôn Diệc Tuyết thật sự rất muốn làm thế.

"Nhanh lên, đi đến bãi đỗ xe chặn cô ta lại. Nhanh lên nếu không sẽ không kịp!" Cô bạn thân lại nói. Tôn Diệc Tuyết không kịp nghĩ, vì thế vội đi theo.

Bãi đỗ xe ở đây xây tại phía sau nhà hàng, hiện tại bữa tiệc còn chưa tàn, cho nên bãi đỗ xe không có người nào. Tôn Diệc Tuyết cùng cô bạn thân vội vã đuổi tới, nhìn thấy Tần Vũ Phi đang tựa vào cửa xe chờ người. Cô nhìn thấy hai người bọn họ, nhướn mày, cười lạnh: "Thật sự là định chọn lúc tôi một mình để dạy dỗ tôi sao?"

Tôn Diệc Tuyết sừng sốt, cô bạn thân đã quát: "Tần Vũ Phi, cô đừng quá

kiêu ngạo."

"Tôi vốn kiêu ngạo như vậy đấy! Sao nào?" Tần Vũ Phi đứng thẳng, lại cười với bọn họ: "Tôi không kiêu ngạo, chẳng lẽ lại để cho cô kiêu ngạo? Cô có đáng không?"

"Cô!" Cô bạn thân bị chọc tức.

Tôn Diệc Tuyết cũng nổi giận, cảm giác không thích hợp cũng ném ra sau đầu, khiển trách Tần Vũ Phi: "Không giả bộ nữa sao? Vừa rồi ở bên trong không phải cô tỏ ra hiền thực hào phóng lắm sao?"

"Nhờ phúc của cô, tôi chỉ thể hiện bản lĩnh một chút, mới bày ra dáng vẻ ấy. Không giống cô vất vả như vậy, muốn từ bà cô xấu xa hoá trang thành tiểu công chúa thuần khiết, chắc chắn, thật là khổ cực."

"Tần Vũ Phi!" Tôn Diệc Tuyết nhất thời cũng không biết nên chửi như thế nào, ngoại trừ một câu: "Cô thật sự là quá đáng ghét."

"Tôi còn không mắng cô ghê tởm thì thôi, trong lòng cô cũng phải biết rõ nhất." Tần Vũ Phi cười, hất cằm chỉ chỉ cô bạn thân của Tôn Diệc Tuyết, "Tôi nhìn thấy cô ta lén lút quan sát chúng ta, chỉ biết cô ta nhất định là bạn của cô, cho nên tôi nói Cố Anh Kiệt để tôi tự đi lấy xe, tôi nghĩ nếu tôi đi thì các người sẽ không tới gây phiền toái cho tôi đâu, vậy chuyện hôm nay coi như kết thúc, về sau như thế nào thì chờ tâm trạng tôi không tốt sẽ nhắc lại. Kết quả hai người lại thật sự ngu ngốc, vậy hôm nay, tôi sẽ dạy dỗ cô một chút."

"Dạy dỗ! Cô cho rằng cô là ai?" Cô bạn thân lớn tiếng kêu, bước lên một bước muốn đẩy Tần Vũ Phi một cái. Nhưng mà cô ta không bao giờ nghĩ đến, lúc này Tần Vũ Phi đột nhiên hét chói tai, âm thanh này quả thực là vang tận mây xanh. Tôn Diệc Tuyết cùng cô bạn thân sửng sốt, còn chưa phản ứng kịp, đã thấy hoa mắt, Tần Vũ Phi cũng không biết cầm thứ gì phun lên mặt các cô, các cô chỉ thấy mắt cực kỳ đau, hét to một tiếng, lui về phía sau ngồi xồm xuống.

Lần này biến thành hai tiếng thét chói tai vang tận mây xanh .

Bảo vệ nghe được Tần Vũ Phi thét chói tai nhanh chóng chạy tới bên này, còn chưa tới nơi đã lại nghe thấy hai tiếng thét chói tai nữa. Chạy đến nơi thì thấy một người con gái trẻ tuổi cầm trên tay bình xịt hơi cay, hai người kia hiển nhiên là bị xịt lên, bùm mặt ngồi xồm trên mặt đất liều mạng hét.

Lúc này Cố Anh Kiệt cũng chạy tới, nhìn cảnh tượng này thì chấn động. Tần Vũ Phi nói với Cố Anh Kiệt: "Gọi điện thoại cho anh trai cô ta bảo anh ta đến đây vác họ đi đi."

Tôn Diệc Tuyết hét lên: "Tần Vũ Phi, cô là đồ tiện nhân!"

"Shirley!" Từ Ngôn Sướng vừa chạy tới liền quát cô ta.

Tôn Diệc Tuyết cứng đờ, mắt rất đau nên nhìn không rõ, nhưng nghe âm thanh giống như vài người bạn đang chạy tới. Lại một lần nữa cô ta mất hết mặt mũi, bộ dạng mụ bà chanh chua thảm hại bị người ta nhìn thấy rồi. Cô ta hoàn toàn không dám nghĩ sau này thanh danh của mình sẽ như thế nào nữa.

"Làm sao thế?" Một người hỏi.

"Quên đi, đừng hỏi." Tần Vũ Phi trả lời. Điều này làm cho Tôn Diệc Tuyết càng tức giận: "Mẹ nó, cô không dám nói thật sao?" Cô bạn thân cũng nhảy dựng lên kêu to: "Cô ta công kích chúng tôi!"

Trước mặt mọi người Tần Vũ Phi ném bình xịt hơi cay vào trong túi: "Tôi cho cô ta mặt mũi thì cô ta không cần, lại ép tôi nói thật. Sự thật chính là cô ta cùng bạn của cô ta thừa dịp tôi đi một mình tới tìm tôi gây sự, tôi vì tự vệ nên dùng bình xịt này."

Vài người đàn ông đều hết chỗ nói rồi, bảo vệ ở bên cạnh cũng nói nghe thấy cô gái này thét chói tai thì nhanh chóng chạy tới, xác nhận lời nói của Tần Vũ Phi. Một người bạn lại kéo Tôn Diệc Tuyết: "Quên đi, quên đi, Shirley, anh cô còn ở bên trong, tôi đưa cô đi vào tìm cậu ta."

Tôn Diệc Tuyết dứt tay khỏi tay của người kia, lớn tiếng nói: "Cô ta nói dối, tôi gọi bạn tôi đến giúp tôi giải thích, là cô ta cố ý công kích chúng tôi."

"Được rồi." Tần Vũ Phi thở dài, khoát tay, nói với mọi người: "Là tôi cố ý công kích hai cô. Phiên gửi lời xin lỗi đến anh trai cô hộ tôi."

Tần Vũ Phi lại có thể nói như vậy. Tôn Diệc Tuyết ngẩn ngơ. Sau đó cô ta mới ý thức được tình huống bây giờ, mọi người sẽ tin tưởng Tần Vũ Phi.

Từ Ngôn Sướng tức giận mắng Tôn Diệc Tuyết: "Em làm loạn đủ rồi đấy!"

Tôn Diệc Tuyết tức giận đến đau tim, tức giận đến đầu óc bể tắc, tức giận đến nỗi nước mắt không chảy ra được, tức giận đến khóc cũng không khóc được.

Tôn Diệc An vội vã chạy tới, Từ Ngôn Sướng nói với anh ta về tình huống vừa rồi. Tần Vũ Phi đi lên hai bước, nhỏ giọng nói nhanh với Tôn Diệc Tuyết: "Trong tình hình lúc này tôi cũng đã đánh giá được cô, hóa ra là kiểu người hạ lưu, luôn làm người khác thất vọng. Cô nên cảm ơn tôi dùng bình xịt, nếu tôi thật sự ra tay, thì sẽ là đứt tóc, tát mặt, cào má đến thấy máu mới thôi. Nhưng mà không cần cảm ơn, tôi không cần. Lần sau gặp được tôi nhớ rõ phải chạy xa một chút, tôi là người hay thù dai."

Cô nói xong liền lui ra phía sau vài bước. Tôn Diệc An đã nghe xong những lời giải thích của Từ Ngôn Sướng, trong cơn giận dữ, kéo Tôn Diệc Tuyết bước đi: "Em tới đây cho anh, về nhà!"

Tôn Diệc Tuyết lớn tiếng khóc: "Anh, cô ta bắt nạt em!"

"Câm miệng!" Đêm nay Tôn Diệc An đã mất hết mặt mũi, không còn nhường nhịn gì em gái nữa. Hai anh em vừa đi vừa cãi nhau, rất nhanh đã đi xa .

Tần Vũ Phi mỉm cười, xoay người nói với Cố Anh Kiệt: "Chúng ta về nhà đi." Cố Anh Kiệt cau mày, không vui vẻ cho lắm, "Xin lỗi em." Anh thật

sự rất xin lỗi.

"Không có gì." Tần Vũ Phi cười ngọt ngào, kéo cánh tay của anh, "Lần này không trách anh, em có thể ứng phó."

Có tình yêu của hoàng tử làm chỗ dựa, công chúa cũng có thể khoác áo giáp, tay cầm kiếm giết địch chứ.

Đêm nay Tần Vũ Phi ngủ rất ngon, ngủ được nửa giấc liền bị động tĩnh của Cố Anh Kiệt làm tỉnh.

"Làm sao vậy?" Cô mơ mơ màng màng.

"Không có gì, em ngủ đi. Anh chỉ muốn ôm em."

"À." Cô dựa vào trong lòng anh tiếp tục ngủ. Một lát sau, cảm giác có một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán cô, cô lại tỉnh.

"Làm sao vậy?"

"Chỉ là muốn hôn em một cái."

"À."

Một lát sau, chuẩn bị ngủ say, lại nghe anh nói: "Anh rất yêu em."

Cô lại tỉnh, lúc đang buồn ngủ mà bị đánh thức thì thường rất tức giận: "Rất cuộc là anh có muốn ngủ hay không!"

Cố Anh Kiệt cười ha ha: "Ngủ, đương nhiên ngủ." Xong anh nghĩ lại, nhin không được lại cười: "Bình thường con gái được thổ lộ như vậy không phải là cảm động muốn chết sao?"

Một muốn chết còn cảm động, người con gái kia nhất định không bình thường. Nhưng mà Tần Vũ Phi thật sự không có tinh thần thảo luận với anh, cô rất rất rất buồn ngủ.

Một lúc sau Cố Anh Kiệt lại lắc lắc cô: "Vũ Phi, chúng ta kết hôn đi!"

"Không cần!" Thật sự là bị anh làm cho tức chết rồi! Ghét nhất lúc ngủ mà bị quấy rồi thế này!

Không cần sao? Vậy thì thật khiến cho người ta tràn ngập ý chí chiến đấu. Sau đó Cố Anh Kiệt ôm Tần Vũ Phi đang ngủ vào lòng.

Một ngày nọ, Cố Anh Kiệt cực kỳ hạnh phúc. Anh bà Tần Vũ Phi mở Party vô cùng thành công. Các bạn của anh đều mang theo quà lớn đến cho Tần Vũ Phi, tỏ vẻ xin lỗi trước đây đã không lễ độ với cô. Tần Vũ Phi vui vẻ nhận quà, chu đáo tiếp đón mọi người.

Bạn bè Tần Vũ Phi cũng tới rất đông. Doãn Đình còn cùng Cố Anh Kiệt nhảy một điệu nhảy, nói với anh: "Anh xem, em chính là bà mối, anh khiêu vũ với em mới biết được Vũ Phi đấy."

"Đúng vậy, em là thiên sứ." Cố Anh Kiệt khen cô.

"Thiên sứ không có bạn trai." Doãn Đình nhắc nhở anh.

Cố Anh Kiệt cười ha ha: "Hôm nay bạn thân của anh đều đến, em cứ thoải mái chọn đi, coi trọng tên nào thì nói cho anh biết, nếu đối phương còn chưa có bạn gái, anh sẽ giới thiệu ngay cho em."

Doãn Đình vô cùng vui sướng, xoay một vòng quan sát đám đàn ông, sau đó thấy Cừ Chính Khanh tới trễ. Cô chạy nhanh qua tiếp đón anh: "Anh tới vừa đúng lúc, giúp tôi chọn bạn trai đi."

Cừ Chính Khanh mặt đầy hắc tuyến, "Tôi chỉ có mắt xem cổ phiếu."

"Thế là đủ rồi."

"Gần đây thị trường chứng khoán ảm đạm, không phải thời cơ ra tay."

"..." Doãn Đình phát phát tay: "Quên đi, hay là anh đi nghiên cứu cổ phiếu đi. Gặp lại sau."

Ở một chỗ khác, Từ Ngôn Sướng đang nói chuyện về Tôn Diệc An, hôm nay cậu ta chưa tới, nhưng nhờ Từ Ngôn Sướng chuyển quà tặng. Cậu ta đưa em gái ra nước ngoài. Từ hôm đó trở đi, mỗi ngày ở nhà Tôn Diệc Tuyết đều rất âm ỉ, ông Tôn vô cùng tức giận, sau sự kiện lần đó lời đồn đãi nổi lên bốn phía, thanh danh Tôn gia bị tổn hại rất nhiều, Tôn Diệc Tuyết còn âm ỉ không dứt, cả ngày khóc lóc kêu than. Cuối cùng ông Tôn quyết định đưa cô đi nước ngoài cho bình tĩnh một thời gian, đỡ phải mất mặt xấu hổ.

Cố Anh Kiệt nghe xong cảm thấy rất không dễ chịu, nhưng Tôn Diệc Tuyết đối xử với Tần Vũ Phi như vậy, dù có thế nào anh cũng sẽ không tha thứ.

Cố Anh Kiệt muốn kết hôn, anh bắt đầu nghĩ các loại biện pháp. Đầu tiên là nói ý tưởng kết hôn cho mọi người trong nhà, bây giờ bà Cố đã có chuẩn bị tâm lý, tỏ vẻ sẽ không phản đối mà chờ kết quả Cố Anh Kiệt.

Sau đó Cố Anh Kiệt lại đi thuyết phục được Tần Văn Dịch. Việc này có một chút khó khăn, nhưng Cố Anh Kiệt cảm thấy làm việc phải nắm chắc. Anh làm việc nghiêm túc cố gắng, thường chạy tới Vĩnh Khải, tích cực biểu hiện thật tốt trước mặt Tần Văn Dịch, thật không biết xấu hổ chủ động tham dự công việc của Vĩnh Khải. Sau này Tần Văn Dịch chủ động tìm anh nói chuyện, thăm dò xem anh có hứng thú đối với Vĩnh Khải không. Cố Anh Kiệt đáp: "Chỉ cần là sản nghiệp của nhà con, con đều có hứng thú. Nếu con kết hôn với Vũ Phi, Vĩnh Khải dĩ nhiên cũng là việc làm ăn của nhà con rồi."

Ám chỉ này có chút quá rõ rệt. Tần Văn Dịch nhất thời cũng bị Cố Anh Kiệt mặt dày đánh bại. Chỉ đành phải nói: "Để xem ý của Vũ Phi đã."

Cố Anh Kiệt cũng hết lòng cố gắng đối với Tần Vũ Phi, vừa cố gắng cày cấy, vừa tích cực cầu hôn. Tần Vũ Phi không đồng ý kết hôn, nhưng vào một buổi sáng nọ, lúc rời giường cô đột nhiên té xỉu, tuy rằng tỉnh lại rất nhanh, nhưng Cố Anh Kiệt vẫn bị dọa gần chết, nhanh chóng đưa cô đi bệnh viện.

Sau khi kiểm tra một loạt, bác sĩ tuyên bố Tần Vũ Phi mang thai.

A a a a, Cố Anh Kiệt mừng như điên, kêu to cảm ơn bác sĩ. Tàn Vũ Phi thật muốn đâm anh hai cái, thật sự là mất mặt muốn chết. Vì đề phòng thân thể Tàn Vũ Phi có tình huống gì bất ngờ, Cố Anh Kiệt bắt Tàn Vũ Phi nằm viện kiểm tra thân thể cẩn thận. Nằm trên giường bệnh, Tàn Vũ Phi chậm rãi phục hồi tinh thần, cô đột nhiên nhớ tới, đã rất lâu rồi bụng của cô không bị đau khi đến ngày đèn đỏ nữa. Hiện tại có em bé, cô cũng không kích động lắm. Từ từ đã, sao cô lại có em bé được? Rõ ràng mỗi lần đều có biện pháp phòng tránh mà...

"Cố Anh Kiệt, anh vào đây cho em."

Ở bên ngoài gọi điện thoại báo tin vui, Cố Anh Kiệt mặt mày hớn hờ đi vào: "Bà xã, em gọi anh?"

"Bà xã." Thật ra đôi cách xưng hô cũng tốt.

Tàn Vũ Phi nghĩ lại nghĩ, nghĩ lại nghĩ, sau đó cảm thấy rất mệt, "Chờ em tỉnh ngủ sẽ nói chuyện với anh."

Chờ đến lúc cô tỉnh ngủ thì trên ngón tay áp út đã đeo một chiếc nhẫn.

Cô sờ sờ chiếc nhẫn, nhìn không được cười, cái tên lẳng nhăng này, làm việc rất nhanh. Cô lại sờ sờ cái bụng còn phẳng lì của mình, hỏi: "Cục cưng, con nói xem, có muốn mẹ gả đi hay không?"

Trong bụng dĩ nhiên không ai đáp lời. Nhưng Tàn Vũ Phi cảm thấy bản thân đã nghe được âm thanh hạnh phúc.

Cô cảm thấy thật sự hạnh phúc.

The End